

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

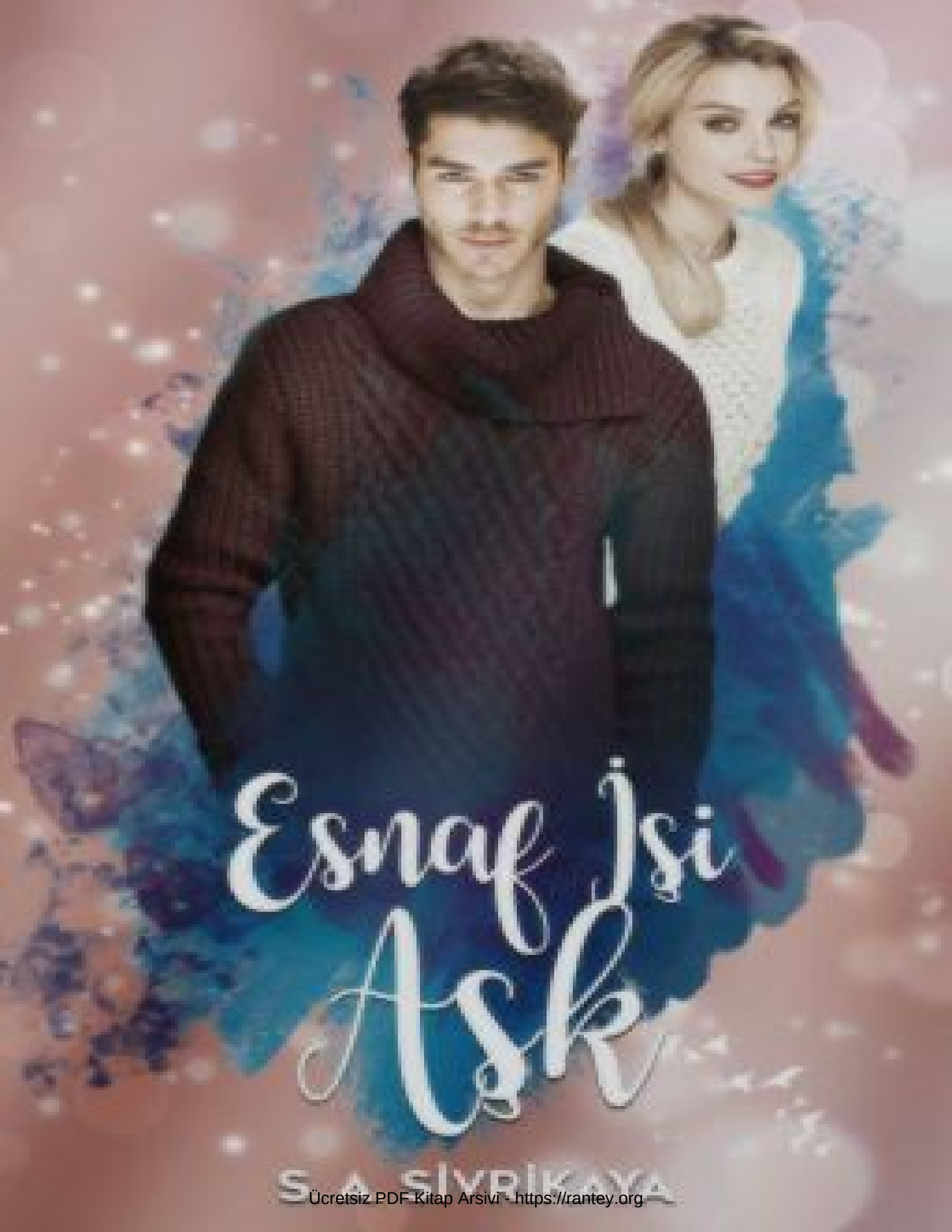
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Esnaf İsi

S.A. SIVRIKAYA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Esnaf İŖi AŖk | Kitap Olacak (İlk 2 Kitap Tamamlandı)

Sezen Aksın Sivrikaya

Published: 2023

Source: <https://www.wattpad.com>

Yeniden Merhaba

Uzuun bir aradan sonra kocaman bir merhaba!

Biliyorum bana sitemler ettiniz, muhtemelen çokça kızdınız (yüzüme yüzüme çok kızan olmadı neyse ki hsfjkk) ama şu son iki küsur yılda başıma gelmeyen kalmadı be canlarım (hala da gelmeye devam ediyor - sürreal bir deneyim oluyor gerçekten). Bu yüzden hikayelerimin kitaplaşma sürecine dair planladığım hiçbir şey gerçekleşmedi. Buraya çok isterseniz (ama gerçekten çok istiyorsanız) sitemleri (ve söylemeden edemiyorsanız küfürleri) alabilirim ki hafifleyin shjshdj

Bunun için sizden tüm kalbimle özür diliyorum, ancak geçerli sebeplerim olduğunu da bilmenizi isterim. Bazen siz planlar yaparken, hayat size başka şeyler fırlatıyor, ağzınız açık öyle kalakalıyorsunuz. Ama bir karar aldım: Her ne yaşıyorsam içime kapanıp kendime dönmeyeceğim artık; gördüm ki kimseye faydası olmuyor bunun. Bu iki küsur yıldan bir kazanımım olduysa o da bunu anlamak oldu.

Bunların yanında arka planda bazı değişiklikler yaptım. Etik açıdan bunları paylaşmam doğru olmaz ancak şunu bilmenizi isterim ki benim ve sizin için en iyi ve sağlam yoldan ilerleyeceğim bundan böyle.

Hızlıca söylemek istediklerimi sıralıyorum şimdi:

1. Esnaf İş Aşk'ın okuduğunuz kısmını Word'te tek bir dosya haline getirdiğimde gördüm ki hikâye oldukça uzun. Bu nedenle **seri iki değil, üç kitaptan oluşacak**. İlk iki kitap okuduğunuz kısma denk geliyor.

2. **Bölümleri bugün itibariyle yeniden paylaşmaya başlayacağım ve seri tamamlanana kadar bölümleri Wattpad'ten kaldırmayacağım. Daha önce söylediğim**

gibi son kitap da finaliyle birlikte tamamen ve öncelikle burada olacak.

3. Yalnız **bölümleri birden paylaşmayacağım**. Bölümleri paylaşıp yorumlarınızı aldıkça kitabı baskıya hazırlamak istiyorum. Artık hepiniz editörüksünüz :* Hoşunuza giden (ve daha çok görmek istediğiniz) gitmeyen (ve daha az görmek veyahut hiç görmek istemediğiniz) ne varsa lütfen yazın. Dil bilgisi hatası, anlatım bozukluğu, içerik hakkında aklınıza ne geliyorsa yazın. Üçüncü kitabın sonuna kadar böyle adım adım gideriz.

4. Üçüncü kitabı henüz yazmaya başlamadım çünkü Şirket Oyunları ömrümü yedi :/ İlk kitabı teslim ediyorum bir ay içinde (ailecek ölmez sağ kalırsak). Bundan sonra baskı için daha hazır bulduğum kitaplara (yani Esnaf İşi Aşk'a!) öncelik vereceğim - bazı kitapların anladım ki demlenmesi gerekiyor.

Şu an için yapabileceğimin en iyisi budur canlar. Hiç değilse hasret giderebilirsiniz, canınız sıkıldığında açıp okuyabilirsiniz.

Ve Sevgili Yeni Okur,

Sen de hoş geldin. Buraya bir selam bırakabilirsin.

Anlayacağın üzere, yıllar yıllar önce yazmaya başladığım fakat sonunu henüz yazamadığım, memleketim Bursa'da geçen sıcak bir mahalle hikayesi bu (şu an Berlin'de ikamet etmekteyim). Bizden bir hikâye. Holdingler, çılgın arabalar, sosyetik organizasyonlar ve silahlar yok. Romantik (bazen shfkahfk) bir mahalle hikayesi olmasının yanı sıra, aynı zamanda toplumumuzun geçirmesi gereken evrimin de hikayesi. Bazen okudukların seni kızdıracak (kızdırsın istiyorum çünkü!) ama değişim sancıları bunlar. Üçüncü kitabı yazabilirsem her şey çok güzel olacak :')

Sen de okudukça düşüncelerini paylaşırsan çok sevinirim.

Hepinize güzel okumalar diliyorum canlarım.

Bir daha bu kadar ayrı düşmemek üzere, sağlıklı kalın. Her şeyin başı o :')

Tanıtım

Medya: Temsili Nil ve Fatih (Jessica Stam ve Everton de Paula)

Ansızın beni istemeye gelen bir aile, kavgasız gürültüsüz geçen yirmi yıllık hayatımı bir gecede altüst etti.

Yanlış anlaşılmasın. Evleniyor değilim.

Yakışıklılığına güvenen terbiyesiz damat namzeti dayağını afiyetle yedi.

Kim mi dövdü?

Tabii ki abim olacak o kımıl zararlısı Kürşat ve onun ekürisi Fatih Abi.

Mahalle karıştı; görücüler evden zor kaçtı.

Gece karakolda bitti.

Prolog

"Bulunmaz hint kumaşı mısın? Kime bu havan kızım?"

Arkadaş sorunu çok da kavramış gibi görünmüyordu.

Sinirlenmeme rağmen sesimi yükseltemedim. Mahalle ayağa kalsın istemiyordum. "Ne havası ya? Hava mı zannediyorsun sen bunu? Hayır diyorum ya, hayır! İstemiyorum ben evlenmek filan. Tabii bana sorma zahmetinde bulunsaydın bilirdin bunu."

Taylan'ın yüzünde o çirkin gülümseme yapışıp kalmıştı sanki. Elleri ceplerinde lakayit yanıtladı. "Şimdi soruyoruz işte?"

Lütfetmişti.

Tüm ailesini toplayıp kapıya dayanmak ne zamandır evlilik teklifi yerine geçiyordu? Üstelik tanışmıyorduk bile.

"Adını on dakika önce öğrendim!"

Omuz silkip "Ben seni tanıyorum." dedi çok normalmiş gibi.

Onun beni tanıması izdivacımız için yeterliydi yani.

Ellerimi göğsümde bağladım. "Ben seni tanımıyorum."

Pis gülümsemesi büyürken bir adım attı bana doğru.

"Tanışırız."

Bu nasıl bir kendini bilmezlik, nasıl bir yılışıklıktı?

Dişlerimi sıktım, ellerim istemsiz iki yanımda yumruk olmuştu.

"Ben tanışmak istemiyorum! Kusura bakma ama senden hiç hoşlanmadım!"

Bir adım daha attı bana doğru. Artık tehlikeli bir biçimde yakındık. "Tanıdıkça seversin."

Tanımasaydım belki severdim.

Dışı güzel içi çürümüş insanlardandı çünkü.

Omzundan geri ittim. Ama yerinden kıpırdamadı. İstifimi bozmadan çenemi yukarı kaldırdım. "Hiç sanmıyorum." İşaret parmağımı burnunun önünde tehditkar bir biçimde sallamayı da ihmal etmedim. "Biraz daha yaklaşırsan bağırırım, bütün mahalleye rezil olursun."

Tehditim yıldırmamış olacak, bileğimi sımsıkı kavrayıp suratıma tısladı. "Bağır da kim kimi rezil ediyor görürsün o zaman. Mahallede adını çıkarırım senin."

Taylan'ın kelimeleri ağzını henüz terk etmişti ki bir rüzgar çarptı yüzüme.

"Sen kimin adını çıkarıyorsun lan?!"

Taylan bir an karşımdaydı, sonra bir anda boşluğa bakar buldum kendimi.

Kafamı çevirdiğimde ağır çekimde havada uçan bir Fatih Abi gördüm.

Elinde de bir adet Taylan vardı.

1. Bölüm

1 saat önce

"Nasıl böyle görmeden etmeden direkt eve istemeye geliyorlar aklım almıyor. Hangi çağda yaşıyoruz, anne?"

Belli ki annemin de çok hoşuna gitmemişti bu durum. Her sinirlendiğinde olduğu gibi beyaz teni boynuna kadar kızarmıştı. "Oğlan seni görmüş beğenmiş. Babası da babanın kırk yıllık ahbabı. Hayır gelmeyin diyememiş baban." Ocaktaki cezveden bana dönen bakışları neredeyse özür diler gibiydi. "Bilmez misin babanı?"

Bilirdim.

Dünyanın en pamuk, en tontiş adamıydı benim babam. Tabii kimseye hayır diyememesi benim başıma dert açmamıştı daha önce.

Hayatımda ilk kez nemrut bir babam olmasını diledim. "Şimdi salona çöreklenmiş oturuyorlarken hayır demek daha mı kolay olacak?"

"Kızın okulu daha bitmedi der geçiştiririz sen merak etme." Cezvedeki kahveyi fincanlara paylaştırdı. "Hadi şu kahveleri götür."

Annemin tavrı biraz olsun içimi rahatlatmıştı.

Babam da kibarlığından beni vermeye kalkmazsa korkulacak bir şey yok gibi gözüküyordu.

Fincanları tepsiye dizip derin bir nefes aldım.

Salona adımımı atmamla birlikte bütün kafalar bana döndü. Nefret ederdim ilgi odağı olmaktan.

Kahveleri dökmek pahasına gözlerimi tepside ayırmadım.

Misafirlerimizden ilki tombulca esmer bir kadındı. Müstakbel kayıinvalidem. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetti.

Kahvesini uzattığımda "Tü tü tü maşallah. Pek de güzelmiş." dedi.

Duymazlıktan gelip yanında oturan kocasına da kahvesini verdim. Karısının aksine sıska, soluk tenli bir adamdı. "Teşekkürler, gelin hanım." diyince ters ters gözünün içine bakmaktan kendimi alamadım.

'Boğazında kalsın kayınbabacığım.' dememek için dudaklarımı birbirine bastırıp adamın yanında oturan, bire bir kopyası genç adama yöneldim. Büyük oğulları olmalıydı.

Onun da kahvesini verdikten sonra nihayet damat beyin önündeydim artık.

Hiçbirine benzemiyordu.

Oturduğu yerden bile hayli uzun boylu olduğu anlaşılan, açık kahverengi saçlı, ela gözlü, yakışıklı bir çocuktur.

Ama oturuşunda bile beni sinir eden bir şeyler vardı; muhtemelen oturuşundan çok emrivaki yapıp ailecek kapımızda bitmeleriyle ilgiliydi bu.

Ukala, kendini beğenmiş bir tipe benziyordu.

Kahvesini uzatınca "Teşekkür ederim, Nil." dedi.

Adını bile bilmediğimi o an fark ettim.

Bence çok da lazım değildi.

Herhangi bir tepki vermeden ablama kahve uzattım.

Kendisi bugünlerde fazlasıyla hamileydi ve tam bir kahve tiryakisiydi. Gelenlerden çok uzattığım kahveyle ilgili görünüyordu; bugünkü son hakkıydı.

Ailedeki tek çift kahverengi göz, ailenin en büyük çocuğu ablam Naz'a aitti. Kıvırcık kahverengi saçları, hafif yanık teniyle akraba gibi bile görünmezdik.

Henüz eve teşrif etmemiş abim Kürşat ne zaman ablamı kızdırmak istese evlatlık olduğuna dair imalarda bulunurdu. Bu da ablamı çıldırtmaya yeterdi.

Ailedeki en küçük çocuk, kardeşim Berk asosyal bir ergen olduğundan misafiri gördüğü gibi odasına kaçmıştı. Onu fazla suçlayamazdım çünkü beni istemeye gelmiş olmasalar ben de onun yaptığıının aynısını yapardım!

Evet. Bu zamanda tam dört kardeşlik.

Annemler bizi biraz zamana yaymışlardı. En büyüğümüzle en küçüğümüzün arasında tam on altı yaş fark vardı ve bence Berk'le ben çok da planlanmış çocuklar değildik. Gerçi annemle babam abime bakıp daha iyisini başarabilecekleri düşüncesine kapılmış da olabilirlerdi.

Bence başarmışlardı da.

Ablamın yanında oturan göbekli azmansa eniştem İbrahim'di.

Sempatik hamilelik deseler de eniştemin göbeği artık ömürlük hamilelik olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu. Birinci çocukla ikinci çocuk arasında kilo vermediği gibi hızla almaya devam ediyor duracağı da benzemiyordu.

Boşnak olmamız nedeniyle yumurta kırmayı öğrenmeden hamur açmaya başladığımızdan, börekler, baklavalar kocalara genelde göbek olarak yansırı.

Bu da haliyle eniştemin durumunu iyice ümitsiz bir vaka haline getiriyordu. O da zaten Türk kasının ateşli bir savunucusu haline gelmişti son yıllarda. Geri dönülmez bir yola girdiğinin o da fazlasıyla farkındaydı.

En başta, tekli koltukta kapıya yakın oturan babam, kapalıçarşı esnafı arasında *Pamukçu Saffet* olarak bilinse de, bu lakabının pijama-iç giyim işinde olmamızla ya da pamuk gibi bembeyaz saçlarıyla pek de alakası yoktu. Babam herkese elinden geldiğince yardım eder, yumuşak yüzlü olduğundan kimseleri terslemezdi.

Pamukçu Saffet bugün bu salonda oturuyor oluşumuzun yegane nedeniydi.

Kahveleri dağıttıktan sonra tepsiyi yemek masasının üzerine bırakıp bir sandalye çektim. Sandalyeyi olabildiğince kapıya yakın koymuştum. Babam ayıp olmasın diye beni vermeye kalkarsa kaçarken sıkıntı yaşamak istemezdim.

Arkamdan annem de gelip bir sandalye çekerek yanıma oturdu.

Bunu gören kayınvalide namzeti kocaman gülümsedi. "Ee Neclacığım, daha daha nasılsınız şekerim?"

'Siz gelene kadar valla çok iyiydik, şekerim.' diye atlamak yerine susmaya kaldığım yerden devam edip kucağımda kavuşturduğum ellerimi izlemeye koyuldum.

Annem samimi görünse de yapmacık olduğunu anlayabiliyordum. Kadından benim kadar bile hoşlanmamıştı. "İyiyiz, hayatım, aynı koşturmaca işte. Siz nasılsınız?"

"Biz de valla gördüğün gibi şekerim. Ailecek oturalım konuşalım istedik. Aynı muhitin insanlarıyız ama bugüne kadar şöyle oturmak kısmet olmadı."

Ne büyük kayıp.

"Ya, öyle olmuş maalesef." dedi annem yarım ağız.

Sonraki yarım saatte mahalledeki son dakika haberleri konuşulduğundan bir süre sonra beni tamamen kaybetmişlerdi. Esnemekten ağzım ayrılacaktı neredeyse.

Bana sorulan bir soru üzerine annem dürtünce kendime ancak gelebildim. "Efendim?"

Müstakbel kayınvalidem "Taylan üniversitede okuduğunu söyledi kızım." diye tekrarladı.

Demek adı Taylan'dı. Üniversitede okuduğumu nereden biliyordu bu pislik Taylan?

"Evet efendim. Tekstil mühendisliği ikinci sınıf öğrencisiyim."

"E mezuniyete bir şey kalmamış artık."

Bezgin bezgin yüzüne baktım. "Daha üç yıl var."

"Ah kızım. Zaman öyle çabuk geçiyor ki." Omuzları görünür biçimde kabardı. "Taylan da makine mühendisi çıktı, kızım. Okula başladığı gün dün gibi aklımda. Bak mezun oldu da askerliğini bile yaptı."

'Hayat hikayenizi mi sordum teyze?' diyemedim!

"Çok iyi." gibi bir şeyler geveledim onun yerine.

Sonra ne olduysa Taylan'ın babası muhteşem bir öneri getirdi. "Gençler bahçeye çıksın, tanışıp kaynaşsınlar. Sıkıldı çocuklar, hanım."

Son kısımda hakkı vardı ama ne tanışmak ne de kaynaşmak istiyordum ben!

Merdivenleri Taylan'ın önünden hızla indim. Bahçeye çıktığımızda ben birkaç adım önde Taylan da peşimdeydi. Arkamdan seslendi. "Yavaşla biraz. O yüzünün hali neydi öyle? Gelişimiz seni memnun etmedi galiba?"

Çok ayıp etmiştim doğrusu.

Beyefendinin gelişini davullar zurnalarla kutlamalı, havai fişekler patlatmalıydım ki memnuniyetimi anlayabilsin.

Yüzümü ona dönüp ellerimi belime koydum. "Memnun etmedi."

Memnun etmemesi dünyanın en acayip şeyiymiş gibi yüzüme baktı. "Yakışıklıyım, mühendisim, askerliğimi de yaptım."

Buldum da bunuyordum yani. "Evlenmek istemiyorum."

"İyi bir işim de var."

"Olabilir."

Gülümseme de kayıtsızlığım karşısında sinirlenmeye başladığı akşam karanlığı olsa da belli oluyordu. "Bulunmaz hint kumaşı mısın? Kime bu havan kızm?"

Arkadaş sorunu çok da kavramış gibi görünmüyordu.

Sinirlenmeme rağmen sesimi yükseltemedim. Mahalle ayağa kalksın istemiyordum. "Ne havası ya? Hava mı zannediyorsun sen bunu? Hayır diyorum ya, hayır! İstemiyorum ben evlenmek filan. Tabii bana sorma zahmetinde bulunsaydın bilirdin bunu."

Taylan'ın yüzünde o çirkin gülümseme yapışıp kalmıştı sanki. Elleri ceplerinde lakayt yanıtladı. "Şimdi soruyoruz işte?"

Lütfetmişti.

Tüm ailesini toplayıp kapıya dayanmak ne zamandır evlilik teklifi yerine geçiyordu? Üstelik tanışmıyorduk bile.

"Adını on dakika önce öğrendim!"

"Ben seni tanıyorum."

Onun beni tanıması izdivacımız için yeterliydi yani.

Ellerimi göğsümde bağladım. "Ben seni tanımıyorum."

Pis gülümsemesi büyürken bir adım attı bana doğru. "Tanışırız."

Dişlerimi sıktım, ellerim istemsiz iki yanımda yumruk olmuştu.

Bu nasıl bir kendini bilmezlik, nasıl bir yılışıklıktı?

"Ben tanışmak istemiyorum! Kusura bakma ama senden hiç hoşlanmadım!"

Bir adım daha attı bana doğru. Artık tehlikeli bir biçimde yakındık. "Tanıdıkça seversin."

Tanımasaydım belki severdim.

Dışı güzel içi çürümüş insanlardandı çünkü.

Omzundan geri ittim. Ama yerinden kıpırdamadı. İstifimi bozmadan çenemi yukarı kaldırdım. "Hiç sanmıyorum." İşaret parmağımı burnunun önünde tehditkar bir biçimde sallamayı da ihmal etmedim. "Biraz daha yaklaşırsan bağırırım, bütün mahalleye rezil olursun."

Tehditlerim yıldırmamış olacak, bileğimi sımsıkı kavrayıp suratıma tısladı. "Bağır da kim kimi rezil ediyor görürsün o zaman. Mahallede adını çıkarırım senin."

Taylan'ın kelimeleri ağzını henüz terk etmişti ki bir rüzgar çarptı yüzüme.

"Sen kimin adını çıkarıyorsun lan?!"

Taylan bir an karşımdaydı, sonra bir anda boşluğa bakar buldum kendimi.

Kafamı çevirdiğimde ağır çekimde havada uçan bir Fatih Abi gördüm.

Elinde de bir adet Taylan vardı.

Fatih Abi saniyeler içinde Taylan'ı yakasından tuttuğu gibi yere yapıştırıp üzerine kabus gibi çöktü. "Kimi tehdit ediyorsun lan sen? Kendini bilmez piç!"

Taylan hık mık bile edemedi, Fatih Abi'nin birkaç yumruğu suratına gömülmüştü bile. "O lafları geldikleri yere tek tek sokmaz mıyım lan ben? İt oğlu it!"

Abim de önümden hızla geçip apartmandan gürültüye koşan Taylan'ın abisine daldı.

Bir anda toz bulutunun içinde kalmıştım. Bir sağıma bir soluma baktım.

Abim, Taylan'ın abisini ikiye katlamıştı. Fatih abi artık Taylan'ı değil kanlı bir çuvalı dövüyordu sanki.

Yatsı namazından önce karşı caminin avlusunda abdest alan Nuri Dede paçaları sıvalı takunyalarla koşup gelmişti. "Oğlum neler oluyor burada??"

Arkasından Bakkal Niyazi Abi koşup Fatih Abi'yi Taylan'ın üzerinden çekmeye çalıştı ama bir sinek kadar bile Fatih Abi'yi rahatsız edemedi.

Üst komşularımızdan muhasebeci Yusuf Amca cama çıktı. "Oğlum durun n'apıyorsunuz?" İki toz yumağı arasında bir oraya bir buraya koşan Nuri Dede'ye seslendi. "Nuri Amca dur sen karışma, bir yerine bir şey olacak. Kızım sen de uzak dur bu şuursuzlardan." dedikten sonra camdan kayboldu.

Zemin katta oturan emekli öğretmen Hayriye Teyze de hemen cama çıkanlardandı. "Aa Fatih, oğlum dur öldüreceksin oğlanı. Ay o kim? Aşağı mahalleden Taylan değil mi o? Ay yetişin komşular! Kürşat sen kimi dövüyorsun çocuğum? Ayıp değil mi? Hiç yakıştıramadım sizin gibi delikanlılara. Ayol yetişin! Komşular diyorum!"

Abim etrafta olan bitenden bağımsız diğer köşeden Fatih Abi'ye seslendi. "Fatih, bana da bırak biraz. Abisi kof çıktı. Orospu çocuğunu biraz da ben döveyim."

Yusuf Amca pijamalarla, kardeşi bizim karşı komşu, avukat Hüseyin amca da atletle sokağa fırlamıştı.

Niyazi Abi bu kez Hüseyin Amca'nın da yardımıyla Fatih Abi'yle Taylan'ın arasına girmeyi başardı.

Hüseyin Amca omuzlarından tuttu Fatih Abi'yi. "Oğlum yeter." Fatih Abi birkaç adım geriledi. "Hadi oğlum. Akşam akşam başımıza dert almayalım."

Fatih Abi, Hüseyin Amca'nın omzunun üzerinden nefes nefese tısladı. "Şerefsiz! Bu sana ders olsun. Seni bir daha bizim mahallede görmeyeceğim. Aileni de al siktirin gidin bir daha da gelmeyin!"

Hüseyin Amca, Fatih Abi'yi bizim apartmanın girişine doğru çekti. "Tamam oğlum, küfür etme. Hadi gel şöyle biraz sakinleş."

Yusuf Amca da çevreden koşup gelenlerle, Taylan'ın abisini abimin elinden kurtarmayı başarmıştı o arada.

Sonra kayınvalidem bağırdı. "Eşkıyalar! Şikayet edeceğim hepinizi!"

Abim sorumsuzun önde gidenidir ama tipi de düzgündür pisliğin. Nişanlısı Hilal Abla çok muhtemel ki abimin boyuna bosuna bir de gök mavisi gözlerine vurulmuştu.

Hilal Abla'ya acısam da kendi kaşınmıştı. Hangi akli yerinde kadın bilerek ve de isteyerek abimle evlenmeyi göze alırdı ki?

O da yaygarayı duyduğu gibi hemen koşup bizim evde almıştı soluğu.

Şimdi abimin yanında koltuğa ilişmiş abime sımsıkı sarılmıştı. Sanki abim takdir edilecek büyük bir kahramanlık yapmıştı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

An itibariyle evimizin salonu ana baba günü gibiydi. Apartmandaki komşular, Fatih Abi'nin ailesi, mahalleli, herkes toplanmıştı.

Durum değerlendirmesi sonucu dayağı yiyenlerin suçlu olduğuna karar verilmişti.

Boşta koltuk kalmadığından yemek masasında oturan Fatih Abi'nin yanındaki boş sandalyeye geçtim oturdum.

Abim ve Fatih Abi kendimi bildim bileli mahallenin ayrılmaz ikilisiydi.

Hem komşu hem de kapalıçarşı esnafı olmanın kaçınılmaz sonucu, çocukluklarından beri yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi.

Gündüzleri işler yavaşsa bütün gün tavla oynar akşamları da halısahaya gidip ardından gecelerde kız kovalarlardı.

Tabii abim nişanlanana kadar geçerliydi bu son kısım.

Artık Fatih Abi kariyerine solo devam edecekti muhtemelen.

Çok zorluk çekeceğini sanmıyordum çünkü kendisi mahallenin yürek hoplatan yakışıklılarından. Mahallede tanıdığım bütün bekar kızlar Arslanlar Kuyumculuk'un veliahtı Fatih Arslan'ı kafeslemenin peşindeydi.

Fatih Abi kızların aklını başından alan düzgün fiziğini eski futbolcu olmasına borçluydu.

Uzun yıllar Bursaspor'un altyapısında oynadı.

Ta ki dizinden ciddi bir sakatlık geçirene kadar.

Birkaç ameliyat geçirdi ancak dizi profesyonel futbol oynayacak kadar iyi duruma hiçbir zaman gelmedi. O da mecburen bıraktı.

Abimle ikisi hasta Bursasporlu haliyle.

Gözlerim Fatih Abi'nin masanın üzerindeki ellerine kayınca Fatih Abi ellerini masanın altına saklamaya çalıştı.

Ama ben görmüştüm.

Ellerinin üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Kan ona mı yoksa Taylan'a mı aitti anlayamadım. "Fatih Abi iyi misin sen?"

"İyiyim, merak edilecek bir şey yok." diye kestirip attı.

İnatla sordum. "Eline bakabilir miyim?"

"Yok dedim bir şey." dedi sertçe. Esmer biçimli kaşları çatılmıştı.

Ama beni korkutmaya yetmedi. "Lütfen." diye direttim.

Ellerini tekrar masanın üzerine çıkardığında gözlerim şok içinde açıldı. Ellerin üzeri paramparça olmuştu. "Abi keşke o kadar vurmasaydın!"

Yüzüme ters ters baktı. "Çok mu üzüldün?"

Üzölmek mi?

Ni-ho-ha-ha-ha!

Gram üzölmemiştım.

Omuz silkıtim. "Yok Abi, ne alakası var? Elin çok kötü olmuş ondan diyorum. Ben ilk yardım çantasını getireyim, temizleyelim. Mikrop kapmasın."

Malzemelerle geri döndüğümde abim takılmadan edemedi. "Ne o Fatih? O zibidi sana vurmayı başarabildi mi yoksa?"

"Yok lan. Ellerimde sıyrıklar var. Sende yok mu?"

"Var. Erkekliğin şanından oğlum o. Hanım evladı gibi temizletecek misin?"

Hilal Abla çığlığı bastı. "Ben görmedim onları! Mikrop kapacak şimdi."

Koşup elimdeki çantadan birkaç malzeme çıkardı.

Gülmemek için dudaklarımı ısırمام gerekti.

Hanım evladı gibi temizlet şimdi onları Kürşat efendi.

Fatih Abi'nin yanına tekrar oturdum. "Uzat elini Fatih Abi."

İsteksiz uzattı.

Onaylamaz bir biçimde başımı iki yana salladım.

Nasıl bu kadar sorumsuz davranabiliyordu? Zanaatkardı sonuçta.

Yaraları temizledikçe sıyrıkların derinliğini görebiliyordum. "Çok kötü olmuş ya."

Fatih Abi'nin bakışlarını üzerimde hissettim. "Ne ara bu kadar büyüdün sen de istemeye geldiler?"

Yüzümü buruşturup Fatih Abi'ye bir bakış attım. "Aslında büyümedim, bunlar vakitsiz geldi." Elimdeki oksijenli pamukla yaraların üzerinden geçtim. "Acımıyor değil mi?"

"Acımıyor."

"Sarsak mı acaba?"

"Yok artık daha neler."

O sırada kapı çaldı.

Annem mutfaktan bağırdı. "Kızım kapıya bak!"

"Bakıyorum anne!"

Kapıyı açtığım gibi iki polisle burun buruna geldim. "Buyrun Memur Bey?" Kalbim ağzımda atmaya başlamıştı.

Ne olduğunu tahmin ediyordum aslında.

"Kürşat Sağlam ve Fatih Arslan hakkında şikayet var. Burada oldukları bilgisini aldık. Bizimle merkeze kadar gelecekler."

İfade vermek üzere komiserin odasında beklerken Fatih yüzünü ovuşturdu.

Nil kimdi? O piç kimdi? Hadsiz it.

Bir daha olsa bir daha döverdi.

Yine de neden bu kadar sinirlendiğine anlam veremiyordu.

Çocuğu elinden zor almışlardı. Bıraksalar öldürecekti, öyle gözü dönmüştü.

Kürşat'ın ailesi kendi ailesi gibiydi. Onlara yapılan saygısızlığı kendine yapılmış sayardı.

Zivanadan çıkması o yüzdendi.

Kesin ondandı.

Kesin.

Fatih'in kafa gitti gidiyor, hadi hayırlısı ;)

*Bu bölüm kaçınılmaz biraz küfürlü, kusura bakmayın shkjkf
Uzun bir aradan sonra bu hafta canlı yayın yapacağım,
hikayelerden konuşmak ve de uzaklaşmak istiyorum (**20 Mayıs Cuma saat 21:00**), sorularınız da varsa çıkın çıkın
gelin. (Elbette kariyer soruları olanlar da gelsin, onlar kendilerini biliyor)*

Instagram: @sezen.aksin

(ve bir not: Instagram yoksa endişelenmeyin, önemli duyuruları burada da paylaşacağım)

ALFA YAYIN GRUBU'NDAYIM!

Sonunda haddinden fazla kan, ter ve gözyaşından sonra bu duyuruyu paylaşmak mümkün olabiliyor.

Dağların tepelerin üzerinden haykırabilirim artık: Ben Alfa Yayın Grubu'yla anlaştım! :)'

Artemis Yayınları'nın yeni girişimi *genç yetişkin/yeni yetişkin* odaklı Milenyum dizisi altında sizlere ulaşacak birkaç yazardan biri de benim.

Burada yazarken çok fazla yayıneviyle diyalog kurdum. Konuştum, anlaşma aşamasına geldim. Üzerinde çok düşünülmüş, sektörün bilirkişileriyle epey istişare edilmiş bir karar bu. Hikayelerim ve sizin için en doğru kararı verdiğime inanıyorum.

Bana deselerdi ki '20 yıl sonra nerede yazmak istersin?' Söyleyeceğim (ve tahmin edebileceğiniz) birkaç prestijli grubun arasında olurdu Alfa. Hatta yazdığım türlerin çeşitliliği de düşünüldüğünde, Alfa Grubu benim için en mantıklı seçim olurdu muhtemelen. Bunun yirmi yıl sonra değil de şimdi oluyor olmasına inanmakta güçlük çekiyorum.

Ayşe Kulin, İhsan Oktay Anar, İskender Pala, Murat Menteş, İclal Aydın gibi başarılı yazarlarla aynı çatı altında bulunmak büyük onur. İnşallah bir gün ben de bu lige çıkarım.

Everest, Artemis, Kapı, Mona ve Büyülü Fener'den çıkan kitaplar Berlin'deki ve Bursa'daki kitaplıklarımın rahat üçte birini oluşturuyor. Böylesine yakından takip ettiğim bir grubun yazarı olmak müthiş bir duygu. Mutluluğumun tarifi yok. Belki şu şekilde biraz ifade edebilmiş olurum:

Yani kısacası gönlüme göre oldu. Çok iyi oldu.

An itibariyle yayınevi de paylaşımlarda bulundu, orada ufak alıntılar ve bana dair (sizlerin bildiği) birkaç bilgi var

(Yazar fotoğrafım bile var! O hususta biraz tedirginim ehkrjhek).

Süreç için yayınevinin hesaplarını Instagram üzerinden takip edebilirsiniz: @artemismilenyum ve de @artemisyayinlari

Ama bir okur olarak bence Alfa'nın diğer yayınevlerini de takip etmelisiniz!

Nasıl bir Alfa fangirl'ü olduğumu anlatabildiğimi sanıyorum adhjahdk

Birazdan sıcak sığına her şeyi enine boyuna konuşmak için canlı yayında görüşmek üzere!

Instagram: @sezen.aksin

2. Bölüm

Duyurumu dikkate alıp önceki bölümde yaptığınız yorumlar için çok teşekkür ediyorum :')

Önceki bölümde yazılmış; ne düşündüysem artık bazı paragraflar tek ve bazen oldukça kısa cümlelerden oluşuyor. Neden onları birleştirmemişim bilmiyorum sfhskfjhk ama durumun farkındayım, onlara mümkün olduğunca takılmayın lütfen. Eski yorumlarınızın yerinin kaybolmaması için şimdilik düzeltmeyeceğim. Ama siz gözünüze çarpan diğer hataları yazmaya devam ederseniz beni çokook mutlu edersiniz <3

Uludağ'ın eteklerine kurulmuş Bursa'nın zaman içinde başka merkezleri türemiş olsa da benim için Heykel hala Bursa'nın kalbiydi.

Bursa'da Heykel'e gidilmez; inilir ya da çıkılır.

Bursa yıllar içinde büyüüp ovaya yayıldıkça, Bursalılar arasında *Heykel'e gitmek* yerine *Heykel'e çıkmak* tabiri yerleşmişti. Tabii Teleferik ya da Kaplıkaya gibi yüksek semtlerde oturuyorsanız o zaman da Heykel'e *inerdiniz*.

Heykel'i arkanıza alıp Setbaşı Köprüsü'ne gelmeden sağınızda kalacak o dik yokuş bizim mahalleye çıkardı.

Bizim mahalleden çıplak gözle inip çıkan teleferikleri izleyebilir, kışın karşı tepelerdeki kar durumundan Bursa'ya ne zaman kar yağacağını tahmin edebilirdik.

Benim de mezunu olduğum Atatürk İlköğretim Okulu'nun bahçesindeki ıhlamur ağaçlarının kokusu dört bir yanı sarmıştı.

Pek yakında mahallenin çocukları ellerinde poşetlerle okulun çatısında, ağaç tepelerinde türlü cambazlıklar yaparak dallardan sarkan ıhlamurları toplayacaktı.

Her yıl bu mevsimde kırık kol ve bacaklar eksik olmazdı.

Gözümü kapatıp yüzümü Uludağ'dan gelen sabah esintisine verdim. Sabahın erken saatleri olduğundan çıkmıştı bu tatlı esinti. Yazık ki birkaç saat içinde esinti kesilecek yerini bunaltıcı yaz sıcağına bırakacaktı.

Karga kahvaltısını yapmaya fırsat bulamadan apartmanın bahçesine adımımı atmış olmamın tek sorumlusu abim satışı koyduğundan, dükkanı açmak yine bana kalmıştı.

Okul tatildi nasıl olsa, cefakar Nil açardı dükkanı, ne olacak?

Sabahları genelde erken kalkardım. Mesele dükkanı açmak değildi; mesele tembel teneke abimdi.

Bir de evlenecek, aile babası olacaktı. İnsan neresiyle güleceğini şaşıırıyordu doğrusu.

Geçen haftaki vukuattan sonra beni bakkala zor gönderen adam, iş fosur fosur uyumaya gelince tercihini benden yana değil uykudan yana kullanmıştı.

Peki şaşıırmış mıydık?

Tabii ki hayır.

Aslında bakkala gönderilmemin önünde bir engel de yoktu. Ortalık sakinlemişti.

Hüseyin Amca, Taylan'ın ailesini karşı taciz davasıyla tehdit edince onlar da şikayetlerini geri almışlardı.

Abim ve Fatih Abi de böylelikle geceyi karakolda geçirmekten kurtulmuş dava da açılmamıştı.

Ucuz atlatmıştık yani.

Rengarenk eski püskü sobalı evlerin sıralandığı Uğurlar Sokak'a kıvrılıp Atatürk Caddesi'ne indim. Atatürk Caddesi günün her saatinde tıklım tıklım olurdu. Yayalar, arabalar hiç eksik olmazdı.

Çayla birlikte cennetin kapılarını aralayacak kıymalı böreğimi de Halis Abi'den kaptığımda benden mutlusu

yoktu; bütün gün midem yanacaktı ama kesinlikle degecekti.

Birkaç dakika içinde Heykel'e ulaştığımda alt geçitten karşıya geçip Ahmet Vefik Paşa Tiyatrosu'nun yan aralığından Tuz Pazarı'na indim. Tezgahlar yeni yeni kuruluyordu. Her tür meyve, sebze, baharat, kuruyemiş, şarküteri ürünü bulmak mümkündü bu pazarda.

Tuz Pazarı'nda gözüm dönerdi; her tezgahdan kilolarca bir şeyler almak isterdim. Tabii hepsini taşıyamayacağımdan genelde bir seçim yapar, diğerlerinin sadece hayalini kurmakla yetinirdim.

Tuz Pazarı'nın devamı Uzun Çarşı'da da esnaf yeni yeni kepenklerini kaldırıyordu. Burayı en çok okullar açılmadan hemen önce severdim. Dükkanlar renk renk çantalar, kırtasiye malzemeleriyle dolardı. Mahşer kalabalığı toplansa da dükkan dükkan gezmek bir şey alacak olmasam bile çok hoşuma giderdi.

Uzun Çarşı da Kapalı Çarşı'ya bağlanırdı. Ekmek tekneimiz olmasından mıdır bilmem ama Kapalı Çarşı'nın yeri başkaydı. O loşluk ve akabinde yüze vuran serinlik ikinci evime geldiğimin habercisiydi.

Saatler sekizi gösterdiğinde *PATİK İç giyim-Çorap-Pijama* hizmete hazırıldı.

Hemen çay ocağından çay söyledim. Bu saatte gelen giden olmazdı.

Çaycının yeni çırağı dokuz-on yaşlarında Suriyeli bir çocuktı. Adı da Muhammed'ti.

"Günaydın abla."

"Günaydın Muhammed. Ne var ne yok?"

"Bugünümüze şükür be abla."

Bacak kadar çocuğun kurduğu cümle güldürdü beni. Üstelik anadili Türkçe bile değildi. "Söktün Türkçeyi bakıyorum da."

"Kürşat Ağabey sağ olsun."

Abim hayatında ilk kez birinin bir şey öğrenmesine vesile olmuş olabilirdi. Gerçi onun öğrettiği Türkçeden de korkmuyor değildim. Neler öğretmişti çocuğa kim bilir?

Böreğimi afiyetle yedikten sonra etrafı biraz toparladım. Ses olsun diye de radyoyu açtım.

Çantamdaki kitabı çıkarıp okumaya başlayacaktım ki kapıya iliştirilmiş ufak zil çaldı.

Kafamı kaldırdığım gibi Fatih Abi'yi karşımda buldum.

Rüyasında abimi görmüştü herhalde.

Fatih Abi gün içinde Kapalıçarşı'daki pek çok diğer kuyumcu gibi son derece şık giyinirdi.

Bugün lacivert slim fit kumaş bir pantolon üzerine uçuk mavi bir gömlek giymiş, ince, lacivert bir de kravat takmıştı. Her zaman böyle jilet gibi görünür, pazar günleri hariç sinekkaydı tıraş olurdu.

Üzerimdeki kot tişörtle kendimi fazla sıradan hissettim.

"Günaydın Nil."

"Günaydın."

Elleri belinde önce dükkana muhtar edasıyla bir göz attı. Asayişî berkemal bulmuş olacak bakışları beni buldu.

Bulduğu gibi de kaşları çatıldı. Dikkatle yüzüme bakarken bana doğru birkaç adım attı.

Yüzümde bir şey mi vardı?

Saniyeler içinde burnumun dibine girmişti. "Senin gözlerin hep bu renk miydi?"

Soruyu tam idrak edememiştim. Benim de kaşlarım çatılırken geri çekildim. "O nasıl soru ya?"

'Kafan mı güzel?' diye sormadım tabii.

Abimin bu sabahki güzellik uykusunun sebebi akşam eve geç geliyordu.

Kesin Kültürpark'ta içmişti ikisi.

Fatih Abi'nin belli ki afyonu henüz patlamamıştı. Nil diye bir kardeşi de olmadığından abim kadar uyuma lüksü yoktu yazık.

Aramızdaki camekanlı tezgahın üzerinden eğilip tekrar yaklaştı.

Fatih Abi'ye daha önce hiç bu kadar yakından bakmamıştım.

Dudakları pek kalın sayılmazdı. Düzgün bir burnu, uzun gür kirpiklerin çevrelediği koyu kahverengi gözleri vardı.

Sanki beni ilk kez görmüş gibi bakıyordu. "Lens filan mı yoksa? Sanki daha normal bir renkti eskiden."

Normal renk de ne demektir?

Ailede ablam hariç herkesin gözleri aynı rengin tonlarıydı.

Erkekler nasıl dünya ekonomisine yön verip ülkeler yönetiyordu hayret ediyordum.

Gözündeki lens yüzünden ölü balık gibi bakan bir kızı renkli gözlü sanıp benim gözümü lens sanabilen bir canlıydı erkek denen varlık.

Gözümü iyice açtım. "Hayır, mavi zaten gözüm neden mavi lens takayım?" Geri çekildim tekrar. "Abimi aradıysan daha gelmez o. Gece eve geç geldi."

Doğrulup cevapladı. "Biliyorum, beraberdik."

O zaman neydi bu manasız muhabbetin sebebi?

Bir huzursuzluk vardı üzerinde. Bir aşağı bir yukarı yürüyüp raflara bakarken dükkana sığamıyordu sanki.

Sonunda dayanamadım. "Abi iyi misin sen?"

Kaşları iyice çatıldı.

Kötü bir şey mi söylemiştim?

Bir süre duraksadıktan sonra kendine gelmek istercesine kafasını iki yana salladı. "Kusura bakma, uykusuzum biraz. Neyse, Kürşat gelince bir uğrasın bana."

"Peki?"

Kapıdan çıkmadan bir şey hatırlamış gibi geri döndü. "Sen tek misin dükkanda?"

Başımı salladım. "Birkaç saatliğine. Ablam için bir şeyler almaya gitti bizimkiler, Berk de onlarla. Abim konuştuğumuz üzere yirmi sekizinci rüyasını görüyor. Babam da Osman'la birlikte diğer dükkana gidecekti, İstanbul'dan mal gelecekmiş."

Bu rapor yeterli olurdu herhalde.

Olmuştu da. "Tamam, hadi kolay gelsin."

"Sağ ol, size de."

Alışverişten sonra annem Berk'le dükkana uğradı. Ablam artık fazla yürüyemediğinden eve dönmüştü.

Ben de fırsattan istifade başladım annemin beynini yemeye. "Anne çok sıkıldım. Bir haftadır oğlun beni dışarı çıkarmıyor. Abim gelince ben biraz çıkayım diyorum."

"Nereye gideceksin?"

"Korupark'a."

"Kim kim?"

"Bizim kızlarla işte."

Abim o an kapıdan adımını attı. Zamanlaması tabii ki müthişti. Öğlene kadar uyu, ben annemden izin alırken çık gel. "Yine dışarı mı çıkılıyor? Hangi kızlarmış onlar bakalım?"

"Müjgan'la Zehra."

"O Zehra'yı gözüm hiç tutmuyor. Biraz hafifmeşrep sanki."

"Bir kere gördün kızı."

"O da yetti."

Zehra sadece biraz kokostu. "Of abi ne çok biliyorsun. Nasıl anladın? Ayıp değil mi elalemin kızına böyle yakıştırmalar yapıyorsun. Hem sana ne? Senin gibiler ataerkil toplumlarda kadını hep bir kalıba koymaya çalışıyor. İstedığınız kalıba girmeyince de damgayı yapııştırıyorsunuz."

Abim pek de etkilenmemişti. "Feminist feminist konuşmalar. Kır dizini otur evde. O Taylan iti çıkar yine bir yerlerden. Yavşak, laftan anlamaz bir şeye benziyordu. Bu sefer kalır elimizde sen de sebebimiz olursun." Anneme döndü. "Üniversiteye gönderdiniz anarşik oldu bu."

Nasıl bir kavram karmaşası içinde yaşıyordu zavallı abim? "Of abi! Dışarı çıkamayacak mıyım ben o salak yüzünden? Altı üstü Korupark. Gidip geleceğim. " Tam gazı almış feminizm üzerine büyük bir nutuk maratonuna hazırlanıyordum ki muhtemelen abimin dükkana girdiğini gören Fatih Abi de onun peşi sıra dükkana girdi.

"Benim de Korupark'taki dükkanda işim var. Götürürüm ben."

Annem gözle görülür bir biçimde rahatlamıştı. "Nil, seni Fatih bırakıversin o zaman."

"Gerek yok?" Lanet girsin. Ha abimle gitmiştim ha Fatih Abi'yle.

Abim kaşlarını çattı. "Nasıl gerek yokmuş? Madem illa gidilecek, Fatih götürür işte."

"Dükkanı ben açarken ve sen o sırada horul horul uyurken gerek yoktu mesela." diye homurdandım.

Ama bir işe yaramadı tabii.

Trafik gıdım ilerlemiyordu.

Bursa'nın ciddi bir trafik sorunu oluşmuştu son yıllarda. İzmir yolu gün ortası kilitti.

Sıkıntıyla araba yığınlarına bakarken Fatih Abi'nin sorusuyla irkildim.

"Erkek var mı?"

Hiç elimizde kalmadı.

Durup durup bir anda patlattığı soru sinirlerime dokundu. Ters ters yanıma baktım. "Olsa ne olacak?"

O da "Bize gelmez." dedi ters ters. Ama bana bakmadı. Yüzü asık, an itibariyle duruyor olmamıza rağmen elleri direksiyonu sıkı sıkı kavramıştı.

"Neden gelmiyor?"

"Yirmili yaşların başındaki erkekler ne düşünür biliyorum çünkü."

"Yirmili yaşların sonunda ne düşünüyorlar?"

Yandan bana anlık bir bakış atıp yola çevirdi yüzünü. Sonra da çarpık çarpık güldü. "Sen en iyisi mi on yaşından büyük erkeklerle takılma."

"Abimle ikiniz kardeş olsanız ancak bu kadar benzerdiniz. Mağaralarınızdan çıkın artık."

Cümlemi bitirmemle birlikte tüm vücudunu bana doğru çevirdi.

Önüne bakarken daha iyiydi sanki.

Koltuğun en köşesine kaçıp saklanmak ister gibi büzüştüm iyice.

"Mağarayla ne alakası var? Senin iyiliğin için söylüyoruz. Devir değişti artık. Herkes senin gibi iyi niyetli olmaz." Gözümün ta en içine baktı. "Geçen hafta hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Nereden bu tartışmaya girmiştik ki?

Bayağı bayağı azarlıyordu beni.

Yanlış anlayıp abime söylemesini istemezdim. "Yok erkek filan. Kızlarla alışveriş. O kadar."

Cevap vermedi. Tekrar önüne döndü.

Birkaç dakika sonra trafik biraz olsun açılmıştı. "Dönüşte beraber dönebiliriz istersen?" Yüzüme bakmamıştı yine.

Azap yolculuğuna gidiş dönüş bilet almıştım demek ki. "Biz sinemaya filan gireriz, uzun sürebilir." diyerek kaçma girişiminde bulundum.

"Benim de dükkanda yapacağım işler var. Bana söylemeden eve dönme."

Görev bilinci çok takdire şayandı. İlla paketi adrese teslim edecekti. "Peki." dedim somurtarak.

Kızlarla birkaç parça bir şey alıp sinemaya girdik. Film tam başlamıştı ki telefonum titremeye başladı.

Fatih Abi arıyordu. Tabii açamadım. O da mesaj attı.

Neredesin?

Sinemadayız.

Film bitince dükkana gel, ben bekliyorum.

Mesaja bakakaldım. Emredersiniz paşam.

Belki ben filmde sonra takılmaya devam edeceğim?

Kaç gündür ilk kez dışarı çıkıyordum, onda da abimin Arslanlar şubesi peşime takılmıştı.

Kızlarla vedalaşıp dükkana gittiğimde Fatih Abi eğilmiş bir bileklik tamir ediyordu.

Şu haliyle bizim evde abimle PES atan koca çocukla uzaktan yakından bir alakası yoktu.

Bu adam zanaatkardı. Çocukluğu da çoktan geride bırakmıştı.

Beni fark etmedi.

Ben de etrafa şöyle bir göz attım.

Kapalı Çarşı'daki kuyumcuya benzemiyordu burası. AVM konseptine uygun bir mağazaydı. Yabancı marka saat ve mücevherler satışa sunulmuştu.

Arka taraftan içeri giren satış görevlisi beni selamladı. "Buyrun efendim."

Fatih Abi de o an transından çıkıp başını kaldırdı. Beni görünce ayağa kalkıp elindekileri bir kenara bıraktı. "Tamam, Vedat. Ben çıkıyorum. Siz devam edersiniz."

İsminin Vedat olduğuunu öğrendiğim satış görevlisine başka açıklama yapmadı.

Ben de hafif gülümseyip Vedat'a başımla bir selam verdim. "İyi akşamlar."

Vedat da selamıma aynı şekilde karşılık verdi. "İyi akşamlar efendim."

Ben arkamı dönene kadar Fatih Abi mağazadan çıkmıştı bile.

Bazen biraz kabaydı.

Abimin arkadaşı ne de olsa. Neden şaşırıyorsam?

Fatih Abi'nin kocaman adımlarına yetişmek için otoparka kadar neredeyse depar attım.

Kim kovalıyorsa artık?

Yine asık suratlı ve gergindi. Sanki ben istemiştim beni getirip götürmesini.

Böyle somurtacaktıysa beklemeyecekti.

Ben de bayılmıyordum onun gülmeyen yüzünü görmeye.

Sessiz geçen yolculuğuun ardından evin önünde durduk.

"Teşekkür ederim."

Başıyla bir jest yaptı sadece.

"İyi akşamlar." dedim ısrarla.

Adam *iyi akşamlar* demiyordu! Kullanmıyordu yani.

Tam pes edip kapıyı aralamış dışarı çıkıyordum ki yavaşça kolumu tuttu. "Olanlardan sonra rahatsız eden, laf söyleyen oldu mu?"

Durup durup garip sorular soruyordu bugün.

Bir haftadır burnumu dahi evden dışarı çıkarmamıştım ki biri bir şey yapsın. "Olmadı."

"Olursa haber ver."

Vereyim de bu sefer karakoldan çıkamayın.

Kafamı usulen salladım. "Veririm."

Cezmi Bey çorbasını çabucak kaşıkladı. Birsen Hanım'ın mercimek çorbasını hiçbir şeye değışmezdi.

Oğlu gibi esmer, boylu boslu ama karısının yemekleri sağ olsun, tombulca bir adamdı. "Oğlum, Korupark'ta iş mi vardı?"

Fatih başını tabağından kaldırmadı. "Yoo. Arada bir dolaşmak iyi oluyor. Çocuklar kaytarıyor."

"Epey de kalmışsın."

"Yaa evet öyle oldu. Gitmişken hesapları elden geçirdim. Birkaç ufak tamir işi de vardı."

Fatih'in tamir işleriyle ilgilenmesi olur şey değildi; genelde o işleri çıraklara itelerdi ama Cezmi Bey fazla üzerinde durmadı. "İyi yapmışsın. Orayı da boş bırakmamak lazım."

Birsen Hanım da hafif tombulca beyaz tenli kumral bir kadındı. Cezmi Bey'in boşalan çorba tabağını alıp altındaki yemek tabağına pilavla karnıyarık koydu. "Oğlum, Gülay'la Salih'in düğününe bir şey kalmadı. Çocuk tek taş takamadı, içinde kalmış kızcağızın. Sen bir şeyler yapsan Fatih? İşçilik filan almadan şöyle uygun bir şeyler?"

"Olur anne. Yarın gelsinler ölçü alayım."

"Özel bir şey olsun istiyor Salih ama biliyorsun bütçeleri de kısıtlı."

"Tamam, merak etme anne. Hallederim ben."

Cezmi Bey, yemeğini büyük bir iştahla mideye indirirken hayret etti. "Bodur Salih de evleniyor demek."

Birsen Hanım bir an canı sıkılmış göründü. "Mahallede bekar oğlan kalmadı valla Cezmi." Aslanlar gibi oğlu dururken mahallenin çocukları birer ikişer evleniyordu. "Fatih, söylemeyeyim diyorum ama bütün yaşlıların evlendi evleniyor. Kürşat bile nişanlandı ayol."

O hiç iyi olmamıştı işte.

"Ne yapayım? Evlenmek için evlenilir mi anne?"

"Evlenilmez elbet. Ama yaşın geçiyor. Artık bir alıcı gözüyle bak etrafına."

"Bizimki kiracı gözüyle bakıyor, hanım."

Fatih çıkışacak oldu. "Baba..."

Cezmi Bey müsaade etmedi. "Yalan mı oğlum? Yazık değil mi? O kızlar da birilerinin evladı, kardeşi. Gezdin dolaştın. Yeter bu kadar."

Annesi hadi neyse de bu sefer babası da mevzuya dahil olmuştu.

Fatih kaşığını bir kenara bıraktı. İştahı zaten yoktu, şimdi hiç kalmamıştı. "Bu konudan hiç sıkılmıyor musunuz Allah aşkına?"

Birsen Hanım aslında bu konuyu konuşmaktan üç sene önce sıkılmıştı. "Senin iyiliğin, mutluluğun için söylüyoruz biz. Sana neden kötü geliyor? Yerin yurdun belli olsun artık."

Sanki şimdi Fatih'in yeri yurdu belli değildi. Ayağa kalktı. "Size afiyet olsun. Ben eve çıkıyorum."

Birsen Hanım arkasından seslendi. "E oğlum yemedin bir şey."

"Dükkanda atıştırmıştım bir şeyler."

Birsen Hanım iç geçirerek oğlunun ardından baktı.

Neden bu kadar kızmıştı ki? Başka zaman olsa kafa salları geçirdi. Kalkıp gitmek de nesiydi?

Fatih merdivenleri ikişer üçer tırmandı.

İki katlı apartmanlarının zemin katında anne-babası, birinci katında ablasıyla eniştesi oturuyordu. Çatı katı da Fatih'indi.

Havasız eve girdiği an nefessiz kaldı.

Boğuluyordu o gece.

Hıncını üzerindeki gömlekle kravattan almak ister gibi sıyırdı fırlattı ikisini de bir kenara. Birkaç düğmenin kopup yerde sektiğini duydu.

Söylenecekti annesi.

Hiç değilse değişik bir mevzuda söylenmiş olurdu.

Doğruca salonu adımlayıp terasın kapısını açtı.

Yüzüne çarpan sıcak hava dalgasından başka bir şey değildi. Dışarda da dal kıpırdamıyordu.

Sıkıntıyla karşı apartmana baktı.

Nefes almak için çıktığı terasın Nil'in camına bakması ne olacaktı peki?

Kürşatların evden pek çıkmadığı için hangi pencere kimin iyi bilirdi.

Nil'in odasına hiç girmemişti doğal olarak ama penceresini biliyordu.

Işığı yanıyordu.

Kitap okuyordu mutlaka.

Mahalledeki kızlara benzemezdi.

Tanıdığı hiçbir kıza da benzemiyordu ya.

Ve Fatih ÇOK kız tanımişti. Babasının hakkı vardı.

"Allah da belanı verdi işte." diye söylendi.

12 yıl önce, Setbaşı, Bursa

**Bursaspor U18'e başarılar dileriz ☺*

Fatih, o akşamüstü yorgun argın antremandan çıktığında eve doğru yürürken Nil'i apartmanlarının girişinde merdivenlerde ağlarken buldu.

Okuldan yeni çıkmış olmalıydı. Üzerinde forması, sırtında çantası vardı.

Fatih hemen yanına merdivene oturdu. Endişeyle sordu. "N'oldu Nil?" Kızı tepeden tırnağa inceledi. "Bir yerine bir şey mi oldu? Neden ağlıyorsun?"

Nil kucağına bakarak ağlamayı sürdürdü. "Söyleyemem ki."

"Neden?"

Nil formasının koluna gözyaşlarını silip Fatih'e baktı. "Abime söylersin."

"Yok canım. Neden söyleyeyim?"

Nil şüpheyle Fatih'i süzdü. "Söylersin bence." Sonuçta Nil en iyi arkadaşı Selin'e her şeyi anlatırdı.

"Valla söylemem." Nil'in yüzüne dikkatle bakarken ekledi. "Hem belki bir çaresi vardır."

Nil'in şelale gibi çağılayan gözyaşları geri döndü. "Benim derdimin çaresi YOOKKK!!!"

Fatih, Nil'in omzunu sıvazladı. "Şş, tamam hadi anlat bakalım."

Nil burnunu çekti. "Bizim sınıfta Ali diye bir çocuk var."

Fatih gülmemeye çalıştı. "Ee?"

Nil dudaklarını sarkıtıp anlatmaya devam etti. "İşte biz onunla aynı sırada oturuyoruz. Tenefüste de hep beraber oynuyorduk. Ama..." Yine birkaç damla yaş süzüldü. Saniyeler içinde yeniden ağlamaya başlamıştı. "Ama sonra..."

"Dur Nil, ağlamadan anlat."

Nil burnunu elinin tersine sildi. "Bu-bugün dedi ki bana. Ben artık seninle oynamak istemiyorum. Ezgi'yle oynayacağım dedi."

"Vay eşekoğlueşek."

Nil gözyaşlarının arasından sıırıttı. "Bi' daha desene."

"Eşekoğlueşek. Piç kurusu." Sesini alçalttı Fatih. "Küfür ettiğimi Necla Abla'ya söylemek yok ama."

"Söylemem ki hiç." Nil derin bir iç geçirdi. "Neden öyle yaptı Fatih Abi?"

Fatih yüzünü ekşitti. "O Ali salakmış sen boşver onu. Senin kıymetini bilememiş."

"Hmm." Nil derin hesaplara daldı bir anda. "Başka birini bulayım ben o zaman?"

Fatih, 'evet başka birini bul' dese Kürşat onu öldürürdü.

O da ayağa kalktı. "Hadi kalk bakalım. Gel bize de Feray Ablan kurabiye mi yapmış bir bakalım."

Nil'in dikkatini çekmeyi başarmıştı. Kızın zaten iri olan gözleri hevesle kocaman açılmıştı. "Yapmış mıdır? Hani o tarçınlılardan?"

Fatih gülümsedi. "Bence kesin yapmıştır."

Günümüz

"Piç Ali." diye mırıldandı Fatih.

Nefesini seslice verirken ellerini teras korkuluğuna çarpıp başını öne eğdi. "Ne oluyor sana? Kardeşinin kardeşi lan!! Nasıl yan gözle bakacaksın?"

Kardeşim dediği adamın kız kardeşiyle ne işi olurdu?

Kürşat öldürse itiraz etmeye yüzü olmazdı. Hakkıydı.

Nil sekiz yaş küçüğüydü üstelik.

"Kız abi bildi lan seni. Kafayı mı yedin?"

Sabah dükkanda yaptıkları aklına geldiğinde omuzları iyice çöktü. "Sabahki embesil embesil hareketlerinden sonra o bile kafayı yediğini düşünüyordur."

Nil'in odasının ışığı söndü o an.

Yattığı yerde o günü düşünürken aklının ucundan kıyısından Fatih de geçer miydi acaba?

Fatih avcunu hiddetle yüzüne yapıştırıp yüzünü ovuştururken bir haftada geldiği noktaya lanet ediyordu. "Mal! Kızın peşine takıldın bütün gün dibinden ayrılmadın. Düşünse düşünse Fatih *Abi* günümün içine sıçtı diyordur."

Dirseklerini korkuluğa dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Sıkın bir nefes daha verdi. "Gerizekalı. O sen mi ki küfür edecek?"

Bir müddet daha Nil'in rengarenk puantiyeli perdelerini izledi.

Aralıktı camı.

Uzansa ulaşabilecekti sanki.

Ama on metre uzağında uyuyan komşu kızı aslında ulaşılmazdı.

İçeri girmeden önce doğrulup hala pencereye bakarken sesi yenikti.

"Fatih *Abi'n* kafayı yedi bitirdi. Kendi kendine konuşmasından belli."

<https://youtu.be/9I16FhnSa-c>
*Şarkıyı dinlerken Fatih'i gece terasta hayal edebilirsiniz
kolaylıkla ;)*
Instagram: @sezen.aksin

3. Bölüm

Fatih uykusuz bir gecenin sabahında ıraklardan önce dükkana gelip kepenk kaldırdı.

Patik de dahil olmak üzere çarşıda henüz hiçbir dükkan açılmamıştı.

Kasanın başındaki koltuğa oturup boşluğa tam on dakika süresince baktı, baktı, baktı.

Sonunda ay söylemeye karar verdi. Canı aslında çay istemiyordu. Kahvaltı da etmemişti ya.

Interkomun tuşuna bastı. "Günaydın, Haydar Abi. Bir ay yollasana."

"Günaydın Fatih. Erkencisin bugün." dedi cızırtılı ses.

"Uyku tutmadı abi, çok sıcak."

"Öyle valla. Ben de balkonda yatayım dedim, sivrisinekler yedi her tarafımı. Bu sefer de kaşıntıdan uyuyamadım."

"Geçmiş olsun abi. İyi misin şimdi?"

"Valla uyuz gibi kaşınıyorum oğlum. Allah başka dert vermesin. ay demini alsın yollarım birazdan. Haydi hayırlı işler."

"Sağ ol abi, sana da."

Bugün Nil gelir miydi acaba?

Tatildi. Neden gelmeyecekti? Gelirdi.

Belki de gelmezdi.

Dirseklerini tezgaha dayayıp başını ellerinin arasına aldı.

Sabah bir umut her şeyin normale döneceğini, bu bir haftalık delilik halinin son bulacağını ummuştı ama bir gece daha geçmişti ve görünen oydu ki mallık son sürat devam ediyordu.

Kumandaya uzanıp duvara monte edilmiş televizyonu açtı.

Genelde gün boyu ekranda ekonomi kanallarından biri olurdu.

Herhangi biri izlediğinden değil. Sesi hep kısık olurdu zaten.

Gazete başlıklarının okunduğu bir haber kanalında karar kılıp bilgisayardan muhasebe kayıtlarını incelemeye koyuldu.

O iş bittikten sonra bir bileklik kulbu değiştirdi, dağılmış bir kolye topladı, taşı düşmüş bir broş yeniledi. Vitrinlerin tozunu bile aldı.

Bir saat içinde muhasebecilerine ya da çıraklara yapacak bir iş kalmamıştı.

İlk çırak, Sadi dükkanı açmak için geldiğinde şaşkıındı. Etraf bal dök yala kıvamındaydı. "Abi erken gelmişsin?"

Fatih omuz silkti. "Uyku tutmadı." Hala aç hissetmiyordu ama gözleri kararmaya başlamıştı artık. "Sadi sana zahmet bana bir porsiyon patatesli börek bir de tahinli pide al. Kahvaltı etmediysen kendine de al. Tunç da yer belki."

Sadi'nin canına minnetti. "Tamam abi. Alır gelirim hemen."

Dokuzdan sonra gelen giden eksik olmadı. Böylelikle Fatih de kendini oyalamak için iş icat etmek zorunda kalmadı.

Öğlene doğru yan apartman komşuları Zeliha kapıdan girdi. İnce uzun, beyaz tenli kumral bir kadındı. Sıcaktan olacak yanakları pembe pembe olmuştu.

Fatih hemen ayağa kalktı. "Hoş geldin Zeliha Abla." Çocukken az pasta, böreğini yememişti.

"Hoş bulduk, Fatih."

"Geç otur abla. Nasıl çocuklar? Kazım Abi?"

"İyiler hepsi hamdolsun. Sizler de iyisiniz?"

"Şükür abla. Bir şey ikram edeyim?"

"Bir soğuk suyunu içerim."

"Hemen." Interkomun düğmesine bastı. "Haydar Abi, Muhammed bize iki soğuk su kapsın gelsin."

"Nasıl işler?"

"İdare ediyoruz işte. Öğle civarı duruluyor ortalık. Sıcaklardan çıkmıyor millet dışarı."

"Ay sorma." Zeliha eliyle bir yandan da yüzüne yelpaze yapıyordu. "Zafer Plaza'ya bir yürüyeyim dedim, bin pişman oldum."

Muhammed koşturarak içeri girdi. "Sular geldi!" Bir şişe Fatih için tezgahın yanına bıraktı bir tane de Zeliha'ya verdi.

Zeliha hemen şişeyi açıp bir yudum aldı. "Oh. Çok makbule geçti." Çocuğun başını okşadı. "Sağ ol yavrum."

Muhammed gülücük atıp dükkandan fırladı gitti.

"Ayol ne tatlı çocuk bu."

"Haydar Abi'nin yeni çırağı. Suriyeli."

"Ya. Ailesiyle göçtü geldi demek garip."

Çocuğun annesinden başka kimsesi yoktu. "Bir annesi var başında."

"Babası, kardeşi?"

"Babası ve abisi savaşta ölmüşler."

Zeliha'nın hemen gözleri doldu. "Vah yetim yavrum. Bu yaşta hayat derdine düşmüş."

"Öyle."

"Filler tepişiyor olan yine garibana oluyor."

"Bizim çay ocağını işleten Haydar Abi, Çarşamba'da oturuyor. Üst katlarına taşınmışlar birkaç ay önce. O da elinden geldiğince yardımcı oluyor. Annesi daha pek Türkçe konuşamıyormuş. Haydar Abi, Muhammed'in okulu için öneyak olmuş, kaydını yaptırmışlar. Okullar açılınca boşluklarda çalışacak çay ocağında. Harçlığını çıkarır hiç değilse."

"Allah ondan razı olsun. Çok zor. O annesi ne yapacak, elde yok avuçta yok. Başında erkek yok."

"Annesi de Suriye'deyken terziymiş. Şimdilik ufak tefek evden bir şeyler yapıyormuş. Biraz birikmişleri de varmış ama uzun vadede ev döndürmeye yetmez tabii. Biz de bakıyoruz, belki Bakırcılar ya da Yorgancılar Çarşısı'ndan bir şeyler çıkar."

"İnşallah. Allah güç kuvvet versin kadıncağıza."

"Amin."

Zeliha çantasını açıp mendile sarılı üç bilezik çıkardı. "Fatih, ben çok zamanını almayayım, oğlum. Şunları bozdurmak istiyordum."

Fatih önce bileziklere sonra ne olduğunu anlamak istercesine kadının yüzüne baktı. "Zeliha Abla bozmayalım bunları. Varsa yardımcı olabileceğimiz bir şey...?"

"Yok, Fatihciğim. Şükür halimize. Elden çıkarmak istiyorum sadece. Boşuna duruyor evde. Burma bilezik mi kaldı artık?"

Takmak için değil belki ama burma bileziğin zamanı geçmezdi.

"Sen öyle diyorsan Zeliha Abla... Bozalım peki."

Üç adet 30 gramlık 22 ayar ikili burma bileziği satış fiyatı üzerinden hesapladı.

Zeliha, Fatih'in uzattığı zarfın içine baktı. "E oğlum çok vermedin mi? Geçen Kısmet Teyze de üç bilezik bozdurdu, benimkilerin aynısı. Ama bu kadar vermemişti kuyumcu."

"Abla kaç yıllık komşuyuz. Az hakkın geçmedi. Satış fiyatı üzerinden hesapladım. İzin ver o kadarını da yapayım."

Zeliha'nın gözünde gerçek bir minnet ifadesi vardı. "Sağ ol, oğlum. Ben gideyim artık." Kalkıp kapıya yöneldi. "Hayırlı işler."

"Sağ ol, abla." Fatih, kadın çıkmadan önce kendini tutamadı. "Abla içiyor mu Kazım Abi yine?"

Kadının yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Bıraktı Fatih."

Fatih kafasını salladı ama içi hiç rahat değildi.

Babasıyla konuşsa belki Kazım'ın kulağını çekerdi.

Gülay tek taşların olduğu camekana neredeyse burnunu dayayacaktı. Gözleri heyecanla kocaman kocaman açılmışken şaşı bak şaşır bulmacası çözer gibiydi. "Aşkım bunlar çok güzel!"

Salih sıkıntıyla Fatih'e sordu. "Bunların fiyatları nasıl Fatih?"

Yüksekti. "O kısım iki binden başlıyor on bine kadar çıkıyor."

"Çok dedin."

En iyi ihtimalle demişti, Fatih. Gülay'a döndü. "Sen nasıl bir şey istiyorsun Gülay?"

Kız işaret parmağını uzatıp camekanın ortalarında bir sıra gösterdi. "Ben şu pembe altın tek taşlardan istiyorum."

Fatih bazen işini hiç sevmiyordu. Salih'e baktı. "O sıra beş bin civarı."

Gülay'ın hemen yüzü düştü. Doğrulup yavru köpek bakışlarını nişanlısının yüzüne dikti. "Alamayız değil mi Salih?"

Salih'in cevap vermesine müsaade etmedi Fatih. "Benim bir önerim var."

"Batırmayacaksan beni?" Salih batacağından emin sayılırdı. Bu düşün sonu olacaktı.

Fatih güldü. "Hiç batırır mıyım seni birader? Yüzüğü ben yapayım. 14 ayar. Öyle bir de dizayn ederim ki yerleştirdiğimde taş da olduğundan büyük durur."

"Ne kadara patlayacak bana peki?"

"Dokuz yüz lira civarı."

Salih inanmaz gözlerle mahalle arkadaşını süzdü. "Sana ne kadar inanmak istiyorum tahmin bile edemezsin Fatih ama bugüne kadar gördüğümüz dokuz yüz liralık yüzüklerin taşı mikroskopla bakınca ancak görülüyor."

"İşçilik almayacağım. Maliyetine vereceğim." Gülay'a bakıp gülümsedi. "Ve gösterişli bir şey olacak. Söz. Beğenmezseniz almazsınız."

Gülay neşeyle el çırdı. "Gerçekten mi Fatih?"

"Allah senden razı olsun kardeşim. Ne muradın varsa versin."

Fatih güldü sadece. Olacak murat vardı, Fatih'inki gibi olmayacak murat vardı.

Fatih öğlene kadar ancak sabredebildi. Gelen giden de azalmıştı. "Tunç, ben birazdan gelirim."

"Peki abi."

Ayakları onu ışık hızıyla Patik'e götürdüğünde kapının önünde Pamukçu Saffet'le Yorgancı Kamil'in tavla oynadığını gördü.

Saffet Bey, Fatih'i görünce gülümsedi. "Fatih hoş geldin, oğlum."

"Hoş bulduk abi. Ne var ne yok?"

"Gelen giden yok, vakit öldürüyoruz işte."

Yorgancı Kamil pis pis güldü. Elinde zarları sallarken Fatih'e göz kırptı. "Altın çıktı, hadi yine iyisin. Düğün sezonu da geldi. Sizden iyisi yok valla."

"O işler öyle olmuyor abi." Altın yükselince millet düğünlerde para takıyordu. Her nedense altın yükselince kuyumcuların parayı kirdiğine dair bir inanış vardı.

"Kuyumcusunuz, bir şey olmaz size." diye sonunu uzatarak söylendi Yorgancı Kamil.

Saffet Bey yanındaki boş tabureyi gösterdi. "Otursana Fatih ayakta kaldın."

Yorgancı Kamil iyi adamdı hoş adamdı ama muhabbeti çekilmiyordu. Zaten Fatih'in geliş nedeni çok farklıydı. "Bir Kürşat'a bakayım ben."

Fatih dükkana girdiğinde Muhammed'le Kürşat'ı hararetli bir tartışma içinde buldu.

"Ağabey mümkünü yok, gel sen beni dinle."

Kürşat önündeki kupona bir şeyler karalarken Muhammed'i uyardı. "Bak bu maçtan yatarsak karışmam Muhammed."

Fatih şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Siz ne yapıyorsunuz?! İddia mı oynatıyorsun küçücük çocuğa?"

Kürşat kocaman sırttı. "Tutturuyor kerata." Sıradaki eşleşmeyi sesli söyledi. "Muhammed, Alanya-Kasımpaşa."

"Üst biter ağabey. Kasımpaşa alır."

Kürşat hemen yazmaya koyuldu. "Bence de. Kasımpaşa yer."

Fatih hayretle Muhammed'e baktı. "Oğlum daha Türkçe'yi yeni söktün. Maşallah hızlı yetişmişsin."

Muhammed kocaman sırttı.

Kürşat omuz silkti. "Bütün gün kahvehanede maç izleyip yorum dinliyor." Çocuğa döndü. "Tamamdır Muhammed. Kazanırsak, forman kitapların benden."

"Sağ olasın ağabey. Ben gittim o zaman." diyerek yine fırlayıp gitti dükkandan.

Fatih çocuğun gidişini izleyip Kürşat'a çevirdi bakışlarını. "Çocuklar nerede?" Sesini tekdüze tutmaya özen göstermişti.

"İnek oğlum bizimkiler. Kime çektiler bilmem. İkisi de bu sıcakta evde oturmuş kuzu kuzu ders çalışıyor."

Hadi Berk üniversite sınavına hazırlanıyordu. "Nil de mi?"

"Tutturmuş Almanca öğreneceğim." Nil'in başarısız bir taklitini yaptı. "İngilizce yetmez abi. İkinci dil şart. Fabrikalarda yönetici pozisyonuna gelmek istiyorsam Almanca bilmem gerekiyor. Makineler Almanya'dan geliyor. Bik bik bik." Kürşat gözlerini devirdi. "Çok bilmiş çirkin."

Fatih'in gözleri karardı, bir yere tutunmak istedi. "Fabrikada mı çalışacak?!"

Kürşat boş boş arkadaşının yüzüne baktı. "Tekstil mühendisi olup Şen Kasap'ta çalışacak hali yok ya?"

İşçiler, ustalar, müdürler.

Fatih'in midesi bulanmaya başladı. Kalbi sıkıştı. "Nasıl izin vereceksin?"

Kürşat hemen dikleşti, kibirli bir ifade takındı. "Avrupalıyız oğlum biz." Boşnaktılar ne de olsa. "Modern görüşlü bir aileyiz."

Her konuda taş fırın erkeğiymiş, bu konuda modern olacağı tutmuştu.

Fatih yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. "Kıçımın Avrupalısı."

"Beğenemedin mi cicim?" Kürşat iddia kuponunu cebine koydu. "Valla kocası düşünsün artık birader. Ben yavaştan savıyorum sıramı. Yirmi yıldır benim uykularım kaçıyor. Biraz da elin oğlu sabahı sabah etsin."

Ayaklarımı duvara dayamış başımı yataktan aşağı sarkıtmak suretiyle Almanca kelimeleri artikelleriyle birlikte ezberlemeye çalışıyordum ki abim içeri daldı.

"Kalk kız, Özgen'e gidiyoruz."

"Özgen'e mi?"

"Evet, Fatih'le king atalım dedik."

Şimdi belli olmuştu mesele. "Dördüncü mü lazım?"

"Yok. Sen üçüncüsün daha. Berk dördüncü. Büyüdünüz bir işe yarayın. Niye king, okey öğrettik size?"

Büyümemizin tek amacı kinge ya da okeye üçüncü ve dördüncü olmaktı anlaşılan. "Abi ders çalışıyorum, görmüyor musun?"

"Bana baş aşağı kendinden geçmiş bir biçimde salya akıta akıta yatıyorsun gibi geldi. Miskin miskin bütün gün evde oturdun zaten. Hadi kalk. Kalkmazsan ben de gitmem sana da rahat vermem."

Ciddi bir tehdit.

"On dakikaya hazırım."

Tam kapıdan çıkacağız, abim her zaman olduğu gibi tuvalete gitti. Biz de daha fazla daire kapısında beklemeyip Berk'le aşağı indik.

Biz indiğimizde Fatih Abi çoktan bizim kapının önündeydi.

Gülümsedim. "N'aber Fatih Abi? Aslında kinge ikinci de yoktu değil mi? Seni de ayarttı abim?"

Neden bahsettiğimden hiçbir fikri yoktu sanki. "Ne?"

Anlaşılan açıklamam gerekiyordu. "Abim bizi zorla king üçüncüsü..." Önce kendimi sonra Berk'i işaret ettim. "... ve dördüncüsü yaptı da. Seni de zorla ikinci yapmış olabilir diye şüphelendim."

Kafasını iki yanına salladı. "Yok. Zorlama yok yani. Hava alalım dedik." Berk'e bakıp gülümsedi. "Naber Berk?"

"İyi abi."

"Çok çalışıyormuşsun."

Berk, Hacettepe İngilizce Tıp istiyordu. O yüzdendi bütün bu kasış. "Tıp istiyorsam, çok çalışmam gerekiyor abi."

"Ne doktoru olacaksın?"

"Cerrah olmak istiyorum. Uzmanlığa henüz karar vermedim."

Bembeyaz teni, simsiyah saçları, siyah çerçeveli yuvarlak gözlüklerinin arkasında zeki zeki parlayan koyu mavi gözleriyle kardeşimi beyaz önlükle ya da ameliyathanede cerrahi takımlarla hayal edebiliyordum.

Sakin, soğukkanlı bir çocuktü. Çok iyi bir cerrah olacaktı.

Fatih Abi "Hadi bakalım." derken abim de nihayet tuvaletten çıkabilmişti.

Berk'i geldiği gibi kolunun altına sıkıştırıp önden önden sürüklemeye başladı.

Kardeşıme acıyordum ama onun yerinde ben de olabilirdim. O gecelik kurban olarak seçilmediğim için şanslıydım.

Özgen, Kültürpark'ta oldukça popüler bir çay bahçesiydi. Heykel'den Kültürpark epey bir yoldu ama yaz gecesi yürümek güzel oluyordu. Heykel'den Altıparmak'a oradan da Çekirge'ye bağlanacaktık.

Şanslıydık ki tatlı bir de esinti vardı, o yüzden de hava bunaltmıyordu.

Yumak biçiminde yürüyen abimle Berk'in arkasında Fatih Abi'yle onları takip ediyorduk.

Çok sessizdi bu akşam.

"İşler nasıl Fatih Abi?"

Elleri ceplerinde gökyüzüne baktı. Yine canı sıkkın gibiydi. "Aynı. Bir yaramazlık yok." Bir müddet sessiz kaldı. "Sen de ders çalışıyormuşsun?"

"Almanca çalışıyorum."

"Nasıl gidiyor?"

Pek de içaçıcı gitmiyordu açıkçası. "Çok iyi gitmiyor. İngilizce'den sonra zor geldi."

"Onu da öğrenmen şart mı ki?"

"Yani. Biraz konuşabilsem, okuduğumu anlasam iyi olur."

"Anlayınca ne olacak?" diye bıkkın bıkkın sordu. Benim yerime o çalışıyormuş gibi sıkılıyordu sanki bu duruma.

"Kariyerim için gerekli."

"Kariyer çok mu önemli?"

Hayretle yanıma döndüm. "Değil mi?"

O da bana baktı. "Esnafız biz. Ne kariyeri?"

Başımı tekrar yoldan geçenlere, sokak ışıklarına çevirdim. "Bizimkiler dükkkanı çekip çeviriyor. Babam emekli olduğunda abim işi sürdürecektir. Ben her zaman bir mesleğim olsun istedim."

"Kendini garantiye almak mı istiyorsun?"

Bu açıdan bakmamıştım hiç. Düşündüm. "Garantiye almak değil de... Bir işe yaramak daha çok."

"Dükkkanda bir işe yaramıyor musun?"

"Kendimi bildim bileli o dükkkandayım. Başka şeyler yapmak istiyorum."

Sıkın bir nefes verdi. Sıkıyor muydum onu? "Hiç bize benzemiyorsun."

"Neden öyle dedin?"

"Abin de ben de liseyi zor bitirdik."

Güldüm. "Abim umutsuz vakaydı ama sen istesen üniversiteye gidebilirdin." Lisedeki son bir-iki sene hariç her zaman takdir ya da en azından teşekkür alırdı.

"Kafam karıştı o dönem. Futbolcu olacağımı sanıyordum."

O sırada abim yüzünü bize döndü. Kolunun altında hala zavallı kardeşim vardı. O da ister istemez bize dönmüştü.

"Dedikodumu mu yapıyorsunuz koca kafalılar?"

Fatih Abi sırtı. "Senden ala koca kafalı mı olur? Ne kadar başarılı bir öğrenci olduğunu bütün Osmangazi biliyor. Efsanesin oğlum. Mezun olalı kaç sene oldu, hala Erkek Lisesi'nin koridorlarında ismin çınılıyormuş. Halamın Erkek Lisesi'ndeki on altılık oğlu bile tanıyor seni. Nasıl bir travma yarattıysan artık hocalarda on yıldır geçmemiş ki hala seni anlatıyorlar."

Abim, matematik, kimya, fiziği filan geçtim, resim, müzik, bedenden aynı anda kırık getirebilmiş bir şahıstı. Okuldan kaçmak, hocalara türlü pislikler yapmak günlük okul aktiviteleri arasında başı çekiordu. Disiplin cezası almaktan başı dönmüştü.

Nasıl okuldan atılmayıp zamanında mezun olabilmışti hayret ediyorduk ailecek.

Ben şahsen hocalara bir şekilde şantaj yaptığını düşünüyorum. Ama elimde kanıt yok.

Abim başını yukarı kaldırıp eliyle kendini gösterdi. "Bir Kürşat Sağlam kolay yetişmiyor. Ben zeki dim. Ama çalışmıyordum."

Muhakkak.

Dört kişilik bir masaya yerleştik.

Abim kağıtları dağıtırken "Ayvalık tostı istiyorum!" dediğimde gözleri açıldı.

"Kızım daha yeni yemekten kalktık. Ben acıkmadım sana ne oluyor?"

Yemek yemek için aç olmak gerekmezdi ki. "Buraya gelmişken yemem lazım."

Berk de atladı. "Ben de istiyorum."

Abim elini garsona kaldırırken söylenmeye devam etti. "Tok evin aç kedileri. Osman'la Sadi masrafsızdı hiç değilse. Bir dahakine onları alalım Fatih."

Ne olur bizi alın. Ama ne olur.

Fatih Abi elindeki kağıtlara sıkıntıyla baktı. İlk tur olduğundan ceza eli oynatması gerekiyordu ama yüzünün halinden kozluk bir eli olduğu anlaşıyordu. Serseri mayın bir tercih yapması da ondandı besbelli. "Rıfkı."

Rıfkı dediği an abim pufladı. Takiben de daha sekizinci kağıtta kupa papazı adresini bulmuştu bile. Fatih Abi rahat bir nefes aldı.

Ancak rahatlığı çok uzun sürmedi.

Turlar ilerledikçe ilk iki ve son iki arasındaki fark açılmıştı. Berk ve ben zirve için, abimle Fatih Abi de hesabı ödememek için kapışyordu.

Oyunun son turunda abim cezaları yazdığımız kağıda baktı. Tek bir seçeneği kalmıştı zaten. "Kız almaz elimiz mahkum." Sesi ümitsizdi. An itibariyle de dördüncü sıradaydı.

Abimin ümitsizliğinin aksine Fatih Abi istisnasız tüm kızları topladı.

Oynanan tüm ceza ellerinde, abimin de onun da eli astan papazdan geçilmiyordu zaten. Şanssızlıkta çığır açmışlardı.

Topladığı son kağıtlarla birlikte, Fatih Abi sıralamamızda sonuncu sıraya güzelce yerleşti.

Birinci Berk, ben kıl payı ikinci olurken, abim de son anda elde ettiği üçüncülükle hesabı ödemekten sıyrılmıştı.

Abim arkasına yaslanırken kıs kıs gülüyordu. "Kızlar seni seviyor Fatihciğim."

Fatih Abi ters ters abime baktı. "Rıfkı'nın favorisi de sensin." İki Rıfkı da abime gitmişti zira.

Abimin keyfini bozamadı ama. "Bu sinir hesabı kitlediğimizden mi Fatihciğim?"

Fatih Abi adisyona uzandı. "Zar zor kardeşlerinin arkasından üçüncü oldun. Sağda solda anlatma bence. Rezil olursun."

Abim yüzünü ekşitti. "Üçüncülüğü bulamayanlar da var." Ayağa kalktı. "Sağlamlar mekanı terk eder." Fatih abi de kalkıp kasaya yollandığında arkasından bağırdı. "Oğlum sen aşk Adamısın zaten. Kumar senin neyine?"

Bir türlü uyuyamıyordum. Sürekli dönüp durduğumdan çarşaf yarıya kadar sıyrılmıştı.

Nasıl bir sıcaktı bu?

Son iki yıldır Bursa'da yaz çekilmez bir hal almıştı. Trump hala global ısınmanın varlığını reddetsin.

Uzanıp telefonuma baktım. Saat üçtü.

Pes edip yataktan kalktım.

Pencerem açıldı ama perde kapalıydı. Biraz hava iyi gelebilirdi.

Pencereye yaklaşıp perdeyi araladığım gibi Fatih Abi'yle burun buruna geldik.

Sabahın üçünde terasta dirsekleri korkuluklara dayalı, öylece dalmış bizim apartmana bakıyordu.

Beni görünce irkildi. Hemen doğruldu.

Herhalde o da sıcaktan uyuyamamış olacak sadece spor bir şort vardı üzerinde.

İçeri kaçmak için artık çok geçti.

Bir süre bakiştık.

Garip bir durumdu.

Her gün gündüz gözü gördüğünüz birini gecenin bir yarısı saç başı dağıtmış yarı çıplak karşınızda görünce söyleyecek bir şey bulmak zordu.

O söyleyecek bir şey bulmuş olacak, tam ağzını açacaktı ki aşağıda bir gürültü koptu.

Önce bir şeyler devrildi, sonra bir şeyler şangırtıyla kırıldı.

Ardından bir erkek bağıışı yükseldi sonra da bir kadın çığlığı.

Mahallede de olay bitmiyor yahu! 😊

*Canlar sizden çok rica ediyorum **duyurularımı dikkatlice okumaya çalışın lütfen.** Merakta kaldığınız ama değinmediğim başka hususlar varsa ve bizzat sormak istiyorsanız canlı yayınlara gelmenizi tavsiye ederim. Ama bu şart değil. Sadece duyurular dikkatlice okunsa, profildeki kaosun tamamına yakını kaybolacak zaten.*

Bu hikayeyi 28 kere döne döne okuyacak zamanınız olacak.

Herkesin akıl sağlığına ihtiyacı var, 137 kitabımı yazıp günlük hayatıma devam edebilmem için benim de var. En baştaki 'yeniden merhaba' bölümünde derdimi iyi anlattığımı düşünüyorum, üstüne bir şey söylememe bence gerek yok. Akıl sağlığım için darlanmak suretiyle kaoslara sürüklenmeyi reddediyorum sjlfksl (güzel bir üslupla derdini

anlatanları tenzih ederim, onlara sadece geri dönecek zamanım olmamıştır)

Şimdiye kadar paylaştığım bölümlerde zahmet edip iyi kötü fikirlerini paylaşan herkese çok teşekkür ediyorum. İyi ki varsınız. Şirket Oyunları'nı teslim ettikten sonra bölümleri düzenlemeye başladığımda çok yardımınız dokunacak <3 Hepinize iyi pazarlar diliyorum!

Instagram: sezen.aksin

4. Bölüm

Fatih Abilerinkine bitişik apartmanın kapısı sertçe açıldı.

Zeliha Abla yalınayak koşarak dışarı fırladı. Arkasından da yalpalayarak Kazım Abi.

Kafamı kaldırdığımda Fatih Abi terasta değildi artık.

Kazım Abi kısa sürede Zeliha Abla'ya yetişti. Kadını kolundan tuttuğu gibi elini havaya kaldırdı.

Eli Zeliha Abla'yı bulmadan Fatih Abi apartmandan koşarak çıkıp araya girdi.

Kazım Abi'yi yakasından tuttuğu gibi duvara çarptığında adamın duvarla buluşan kafasından çıkan ses kanımı dondurdu.

Yan odaya koştum hemen. Abimi sarstım. "Abi uyan! Fatih Abi, Kazım Abi'yi dövüyor!"

Abim gözlerini açmadı. Beynen büyük oranda uyuyordu. "Ne saçma... Git kızım başımdan..."

"Abi n'olur uyan, öldürecek adamı!"

Abimin gözleri hala kapalıydı. Ama sesi daha uyanık çıkıyordu artık. "Niye dövsün ki Kazım Abi'yi? Ne alaka?"

Sesli ofladım. "Zeliha Abla'yı kovalıyordu. Dövecekti kadını. Fatih Abi de o yüzden onu dövüyor."

Abim daha bir yerleşti sanki yatağa. Yastığına da sımsıkı sarıldı. "İyi ya. Dövsün. Beş dakika sonra kalkar ayırırım."

Sesler artık bize kadar geliyordu.

Daha şiddetli sarstım abimi. "Abi, Kazım Abi sarhoş. Öldürecek adamı diyorum. Duymuyor musun bağırıışları? Kalksana!"

Biz nihayet aşağı inebildiğimizde epey bir kalabalık Uğurlar Sokak'ta toplanmıştı. Sokakta toplanandan daha

fazlası da camdaydı.

Kalabalığın ortasında Fatih Abi'nin "Adam mısın lan sen?" diyerek Kazım Abi'nin suratına sağlı sollu balyoz gibi iki yumruk indirdiğini gördüm. Niyazi Abi ve Yusuf Amca iki kolundan tutunca üzerine bir tane de tekme geçirmeyi tercih etmişti.

Hayriye Teyze camdan sarkmış bağıırıyordu. "Vur oğlum! Vur! Dağ başı mı burası Kazım?!"

Geçen haftaki kavganın aksine bu kavgada ringin hemen yanındaki VIP koltuğuna oturmuş zengin dullardan birine daha çok benziyordu, Hayriye Teyze. Bütün parasını da Fatih Abi'ye yatırmış gibiydi. "Senin boyun bosun devrilsin Kazım!"

Zeliha Abla'nın üst komşusu Münevver Nine de karşıdan ses verdi. "Allah senin cezanı versin Kazım! O Zeliha saçını süpürge etti senin gibi çulsuza. Kan kustu kızılıcık şerbeti içtim dedi. Geldin yerleştin kızın babasının evine. Bir gün yüzü görmedi bu kız. Sana iki tane aslan gibi evlat verdi. Ne için? Babasının üç aylıkları senin elinde hiç oldu." Fatih Abi'ye seslenirken sesi yumuşacıktı. "Fatih oğlum kafasına kafasına vur belki biraz akli başına gelir."

Yusuf Amca bir eli Fatih Abi'nin kolunda çaresiz yukarı baktı. İki kadını da susturma girişiminde bulundu. "Münevver Teyzeciğim, Hayriye Teyzeciğim. Yapmayın böyle. Yangına körükle gidiyorsunuz."

Hayriye Teyze'nin buruşuklarla dolu yüzü, aldığı ifadeyle daha da buruştu. "Yalan mı söylüyoruz çocuğum?"

Söylemiyorlardı.

Nuri Dede karısı Münevver Nine'nin yanından kafasını uzattı. "E canım hemen dövmek mi lazım iki kelam etmek varken?"

Münevver Nine hemen karşı çıktı. "Kaç nasihat bir kulağından girip diğerinden çıktı bunun. Ne demişler: Nush ile uslanmayı etmeli tekdir, tekdir ile uslanmayanın hakkı kötektir." Pencereden daha bir sarktı. "Ellerine sağlık Fatih." Eliyle işaret etti. "Kafasına vur, kafasına!"

Fatih Abi tezahüratlara karşılık vermedi. Onun yerine kolunu Yusuf Amca'dan kurtardı. "Bırak Yusuf Abi." Tutanları kolaylıkla silkeleyip Kazım Abi'nin üzerine tekrar atıldı. "Şerefsiz! Erkeğim diye geziyorsun ya. Bi' halt değilsin! Bir kadına nasıl el kaldırırsın lan sen! Hayvan herif!" İki büklüm olmuş adamın kafasını tutup dizini karnına geçirdi.

Abim tüm bunlar olurken hiç araya girmedi, mani olmadı.

"Abi ayırsana şunları." diye fısıldadım.

Bana cevabı "Sen benim de dalmadığma şükret." oldu.

Kazım Abi'nin artık dalıncak bir yanı da kalmamıştı gerçi. Olduğu yere yığılıverdi.

Fatih Abi tepesine dikildi. "*Bana* vursana lan. Vursana sıkıyorsa."

Yumruk atmayı geçtim kıpırdayacak hali kalmamıştı ki.

Fatih Abi yeniden koluna giren adamları da yanında sürükledi. "Gücün karına mı yetiyor? Çocuklarının annesi lan. Cibilliyetsiz herif."

Fatih Abi hatırlatınca aklına gelmiş gibi oturduğu yerde "Karım, çocuklarım..." diye sayıkladı Kazım Abi.

Birkaç dakika içinde bizim ev halkı, Birsen Teyze, Cezmi Amca, Feray Abla ve kocası Kaan Abi de sokağa çıktı.

Babam, Kazım Abi'nin önüne geçip Fatih Abi'yi omzundan kavradı. "Oğlum. Tamam. Bırak."

Cezmi Amca da girdi araya. "Oğlum ne oluyor yine?"

Birsen Teyze şaşkıındı. "Ah be oğlum yine niye delirdin gecenin kör vakti?"

Fatih Abi'nin gözü kimseyi görmedi, kulakları kimseyi duymadı.

Babamın ve Cezmi Amca'nın üzerinden parmağını Kazım Abi'ye doğrulttu. "Bundan böyle karın da çocukların da yok senin. Adlarını ağzına almayacaksın bir daha! Semtimize uğramayacaksın. Gördüğüm yerde haşatını çıkarırım senin, sakat kalırsın."

Niyazi Abi, Fatih Abi'nin omzunu sıvazladı. "Tamam, kardeşim. Aldı dersini o."

Fatih Abi "Biraz daha anlatmak lazım. Anlamamıştır bu geri zekalı." diyerek birkaç adım atacak oldu ama artık araya Kaan Abi de girmişti ve Fatih Abi'yi nihayet zapt edebilmişlerdi.

"Tamam oğlum. Sakin ol. Daha yeni karakoldan topladık sizi." dedi babam.

"Abi bir görseydin ne yaptığını bu ... " Babamın yüzüne karşı küfür edemeyince gerisini getirmedi.

Hüseyin Amca, Fatih Abi'nin kulağına eğildi. "Oğlum bir haftada iki vukuat. Çıkaramayız karakoldan yemin olsun. Sakin ol. Bırak gitsin."

Fırsattan yararlanan birkaç kişi Kazım Abi'yi yerden kaldırıp uzaklaştırdılar.

Üstü başı kan içindeydi; bir hastaneye götürseler iyi olurdu.

Annem ve Birsen Teyze, mahalleden birkaç kadınla birlikte bir kenarda ağlamaktan helak olmuş Zeliha Abla'nın koluna girip evine götürdüler.

Ben, çevremde ağlayan birileri olduğunda iptal olup ne diyeceğini bilemeyenlerdendim. O yüzden eve çıkmak üzere babamın koluna girdim.

Niyazi Abi de bakkalı açmıştı o sırada. "Gelin içeri bir soluklanalım."

Niyazi Abi'nin bakkalında sanki zamansız bir çubuklu pijama partisi vardı.

Mahallenin tüm abi ve amcaları toplaşmıştı.

Tabii bir de ben; partiye, üzerinde minik tek boynuzlu atlar olan pijamalarım ile katılıyordum.

Kapı girişinde durdum. Giriş katının da altında kalan bakkala merdivenle iniliyordu. Girişte durunca yüksekte olduğumdan herkesi rahatça görebiliyordum.

Fatih Abi elleri kanlı, yarı çıplak bakkalın ortasında ne yapacağını bilemez bir halde öylece duruyordu.

Hala nefes nefese olduğundan ortaya bir tabure çekip oturttular.

Niyazi Abi bir şişe de su verdi eline. "Al Fatih. İç biraz, sakınleş."

Fatih Abi şişeyi kafasına dikti. Koluyla ağzını silerken sessizce "Şerefsiz." diye söylendi.

Niyazi Abi kanları temizlesin diye bir de kağıt mendil tutuşturdu eline. "İlk yardım çantasını getireyim mi Fatih?"

"Yok abi. Olmadı bir şey."

Yusuf Amca, elini Fatih Abi'nin omzuna koydu. "N'oldu Fatih? Düzgünce bir anlat bakalım."

Fatih Abi bana bir bakış attı. Sonra gözleri önünde, boşluğa odaklandı. "Sıcaktan uyuyamadım. Terastayken bir baktım Zeliha Abla yalınayak dışarı fırladı. Peşinden de o it. Arkalarından da ben indim aşağı işte. Gerisini biliyorsunuz."

"Allah'tan uyku tutmamış be oğlum." dedi babam. "Kızcağızı ne hale getirecekti kendini bilmez kim bilir. Ama tabii daha sakın olmak lazım."

Babam ancak bu kadar azar yapabiliyordu.

Abim çoktan bir sandalyeye yayılmıştı. Yakınındaki gofretlerden birine uzanıp açtı. "Kaşınanı itinayla kaşıyoruz işte." dedi gururla, gofretten bir ısırık aldı. "Mahallemiz bizimle daha güvenli."

Babam bünyesi müsaade etmese de olabildiğince ters baktı abime. Bu sinirlendiği anlamına geliyordu. "Alkış mı bekliyorsun Kürşat? Başınıza bir iş gelecek. Memlekette polis var, mahkeme var. Size mi kaldı adalet dağıtmak?"

Babam esas abime kızmış olsa da biraz *kızım sana söylüyorum gelinim sen işit* olmuştu.

Fatih Abi yüzünü ovuşturdu. Üzerine alınmıştı belli ki. "Abi tutamadım kendimi. Zeliha Abla bilezik bozdurmaya geldi bugün. Kim bilir bu pisliğin içkisi kumarı yüzünden. Babama daha akşam söyledim konuş şununla diye."

Cezmi Amca kafasını iki yana salladı. "Bilsem hiç bekler miydim? Gider hemen dayanırdım kapılarına."

Hüseyin Amca ellerini göğsünde kavuşturdu. Üzerinde atlet, altında lacivert beyaz çizgili pijama, en altta da banyo terlikleri olmasa duruşma salonunda zannedebilirdiniz. "Bu

iş bende bundan böyle. Kazım karısını ancak rüyasında görür artık." Abimle, Fatih Abi'ye baktı. "Ama siz karışmayacaksınız."

Abim kafasını salladı. Fatih Abi cevap vermeyince Hüseyin Amca, Fatih Abi'ye tekrar sordu. "Tamam mı Fatih?"

Fatih Abi gözlerini kaçırdı. "Tamam abi."

Hüseyin Amca dik dik Fatih Abi'ye bakmaya devam etti. "İyi niyetlisiniz, kanınız deli akıyor, anladık. Ama komiser, savcı o gözle bakmaz bu işe. Adamın ağzı burnu birbirine girmiş. Zor aldık elinden. Hiç düşündün mü Fatih, bu adam gitse şikayet etse seni ne olur?"

Fatih Abi önüne baktı.

"Bu adam hak edeni dövmüş, biz bunu salıverelim demezler, oğlum. Aklınızı başınıza toplayın."

Yusuf Amca kardeşini yatıştırmak istedi. "Tamam Hüseyin. Anladı çocuklar."

Niyazi Abi'yi bir gülme tuttu. "Ee beyler." Sonra benim varlığımı hatırlamış olacak "ve Nil." diye ekledi. "Madem toplandık. Ne ikram edeyim size?"

Abimin ağzı hala gofretle doluydu. "Bir kolanı içerim abi. Hem yaktı hem de içimi baydı bu." Cipslerin yanında ayakta duran Hüseyin Amca'ya el salladı. "Hüseyin Abi oradan bir Lays versene. Kırmızı olsun."

Ablam olsa 'Boşan da semerini ye.' derdi.

Ben cesaret edemedim.

Hüseyin Amca neyse ki cipsi abimin kafasına attı da biraz teselli buldum.

Niyazi Abi herkese soğuk içecek dağıttı, isteyene sallama çay bile yaptı.

Fatih Abi onların hesabına yazmasını istedi ama Niyazi Abi bu gecelik ikramın müesseseden olduğunu ama bir daha vukuat çıkarırsa bütün hesabı ondan alacağını söyledi.

Böylelikle sabah ezanını ettik.

Nuri Dede sabah ezanını duyunca "Aziz Allah." diyerek ayağa kalktı. Sonra da safları sıklaştırmış mahalleliye döndü.

"E madem uyanıksınız, hadi kalkın sabah namazına." Fatih Abi'de gözleri takılı kaldı.

Eliyle Fatih Abi'nin üstünü başını gösterdi. "Sen üzerine bir şey giy de gel evladım, günah."

Toplu kılınan sabah namazından sonra abimin dükkan açması elbette ki beklenemezdi.

Yine iş başa düşmüştü.

Abim öğlene doğru dükkana ancak geldi; bütün gün de kasanın başında uyuklamaya devam etti.

Sakin geçen günün ardından nihayet akşama doğru azat edilecektim artık.

Kızlarla Koza Han'da kahve içmek için sözleşmiştik.

Çantamı alıp çıkmaya hazırlanıyordum ki abim "Gece aklıma gelmedi. Sen o saatte nereden gördün olanları?" diye kendinden beklenmeyecek bir soru sordu.

Rötarlı olsa da arada kafası işliyordu.

"Çok sıcaktı, perdeyi açmak için kalkmıştım ki sesleri duydum." dedim bir çırpıda.

"Fatih'i gördün mü terasta?"

Ciğerini bilsem de abimin beyni nasıl çalışıyor anlayamıyordum. Neden bu soruyu soruyordu şimdi?

O panikle "Görmedim." diye yalan söyledim.

Cevabım otomatikti. Neden yalan söylediğime kendim de anlam veremedim.

Gecenin bir vakti burun buruna geldiğimizi söyleyemedim nedense.

"Sen çıktığında aşağı iniyordu herhalde."

"Yani." Konuyu kapattım. "Var mı başka diyeceğin?"

"Yok."

"İyi. Gittim ben."

"Geç kalma."

Gözlerimi devirdim. "Kalmam."

Arkamdan bağırdı. "Gözlerini belirtme bana! Manyaklar her yerde görüyorsun işte."

Manyak demişken.

Kapalı Çarşı'dan Uzun Çarşı'ya çıkmıştım ki bir el kolumu tuttu.

Yüzümü çevirdiğim gibi kaşlarım çatıldı.

Taylan.

Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

Kolumu elinden kurtardım.

"Nil. Biraz konuşalım mı?"

Pusuya yatmış beni mi bekliyordu bu?

"Konuşacak bir şey yok." Etrafa telaşla baktım. "Biri görecektir şimdi. Git buradan. Olay çıkacak yine."

"Ben, o akşam sen öyle konuşunca sinirlendim. Yanlış yaptım. Saygısızlık ettim. Özür dilerim."

Ben ağzımı açıp cevap veremedim. Fatih Abi yanımda bitti. Elleri belinde bakışları Taylan'a odaklanmıştı. "Nil n'oluyor burada?"

"Bir şey olduğu yok, abi." Koluna yapışıp Fatih Abi'yi çektişirmeye çalıştım.

Fatih Abi kimildamadı bile. Taylan'ı tepeden tırnağa süzerken gülümsedi. "Yediğin dayak yetmedi herhalde?"

Öyle bir gülüştü ki çarşının ortasında ruhumu teslim edecektim.

Taylan da Fatih Abi'yi tepeden tırnağa süzdü. "Abisi olsan anlayacağım da. Sen kim oluyorsun?"

Tam aptal cesareti.

Fatih Abi'nin yüzünde bezgin bir ifade belirdi. "Yumruk bile atamayan biri için fazla cesursun." Taylan'ın üzerine yürürken sesi hırıltı gibi çok derinlerden geliyordu. "Bir daha dövemem sanıyorsan yanıyorsun."

Fatih Abi'nin önüne geçip yüzümü Taylan'a çevirdim. "Taylan olay çıkmadan git buradan." Bu kadar aksiyon bir haftaya sığmazdı artık.

Taylan dönüp gitmeye hazırlanırken, bir hafta önce dayak yememiş gibi bakıyordu bana. "Bu iş bitmedi, Nil."

Fatih Abi üzerine gidecekken hızını alamayıp sırtıma çarptı. Aradaki beni unutmuştu. "Bak hala konuşuyor." Önünden

çekilsem çocuğun üzerine çullanmıştı bile.

Yüzümü Fatih Abi'ye dönüp ellerimi göğsüne dayadım. "Tamam gidiyor işte."

"Canına susamış mal. Bir de *bu iş bitmedi* diyor." Kafamın üzerinden Taylan'a bakarak söylenmeye devam etti. "Utanmadan bizim buralarda dolaşıyor. Dükkanın önünden geçince kıllanmakta haklıymışım."

Taylan'ın peşine mi takılıp gelmişti buraya?

Ellerimi üzerinden çekip kafamı yukarı kaldırdım. Gözlerinin içine bakarsam belki kafasından ne geçtiğini de anlardım. "Sen de onu mu takip ettin?"

Bakışlarını bana indirdi o da. "Ya ne yapacaktım?" Çoktan çatılmış kaşları daha da çatıldı. "Sen nereye gidiyorsun?"

Ne ara iki abiye hesap verir olmuştum ben böyle?

Bir adım geri attım. Bu kadar yakından asık yüzüne bakmak rahatsız ediciydi. "Koza Han'a."

"İyi. Ben götüreyim."

İki adımlık yerdi. Ne gerek vardı? "Gerek yok..." diyecek oldum.

"Hadi Nil." Sesinde öyle bir kesinlik vardı ki itiraz edemedim.

Sessizce yanında yürürken içim içimi yiyordu. "Bundan kimseye bahsetmesek?"

"Neden?"

"Abim olay çıkarsın istemiyorum. Kapansın artık bu konu."

"Peşini bırakmayacak bu geri zekalı." Ters ters bana baktığını hissettim. Sesi yükseldi hemen. "Bırakmasın istiyorsan ayrı tabii?" Sinirlenmek için işarete bakıyordu sanki.

Hemen telaşla kafamı iki yana salladım. "Tabii ki öyle bir şey istemiyorum. Ama bir şey yapma lütfen."

Sesli bir nefes verdi. "Biri sana saygısızlık yapacak, ben arkama yaslanıp izleyecek miyim?"

"Teşekkür ederim." Gelmesine sevinmiştim aslında. Taylan gibi densiz ve saygısız biriyle tek başıma muhatap olmak istemiyordum. "Gerçekten teşekkür ederim. Ben sadece..."

İstediğim tek bir şey vardı. "Ben sakın hayatıma geri dönmek istiyorum."

Bir süre ikimiz de kalabalığı izleyerek yürüdük. Sonunda "Abine söylemeyeceğim." dedi. "Ama yine karşına çıkarsa *bana* söyleyeceksin, tamam mı?"

Koza Han'ın geniş, yüksek kemerli kapısına varmıştık.

Fatih Abi'nin tam karşısında durdum. O da durmak zorunda kaldı. "Söylerim ama bir şartla."

İfadesiz, yüzüme baktı. "Neymiş?"

"Lütfen bir daha benim için ya da bir başkası için kavga etme. Dün gece de ortalık karıştı zaten. Çok fevri hareket ediyorsun."

Bu kez yorgun bir nefes verdi. "Bazıları hak ediyor, Nil."

"Aynı fikirdeyim. Ama daha fazla başın derde girsin istemiyorum."

Ne dediğimi anlamamış gibi bana baktı. Sonunda "Endişelenmene gerek yok." dedi.

"Nasıl gerek yok? Sonunda karakola düşeceksin ve her zaman şansın yaver gitmeyebilir. Biraz sakın olsan ne olur sanki?"

Çıkışım onu şaşırttı. Elini ensesine atıp gözlerini benden kaçırdı. "Ben böyleyim. Haksızlığa, saygısızlığa gelemiyorum."

"Lütfen." diyerek bir süre bekledim. Yüzünü tekrar bana çevirdiğinde devam ettim. "Kazım Abi çok daha fazlasını hak ediyor. Haklısın. Ama hak var, hukuk var. Boşanırlar. Hüseyin Amca söyledi, Zeliha Abla'ya yaklaşamaz bir daha. Taylan meselesi zaten mesele bile değil. Ben istemediğim sürece ne yapabilir?"

"İstemiyor musun?"

Hala nasıl olur da anlamazdı?

"İstiyor gibi mi gözüküyorum?" Fatih Abi'nin gözündeki tereddütlü bakışı görünce gözlerimi aça aça, her bir kelimenin üzerine basa basa konuştum. "Tabii ki istemiyorum. Sana ya da abime engel olmaya çalışırken

düşündüğüm sizsiniz. Kötü olmayın, başınıza bir şey gelmesin diye. Yoksa inan Taylan umrumda değil."

Sesli asla kabul etmezdim ama yediği dayaağı sonuna kadar hak etmişti Taylan kişisi.

Gözümün içine bir süre dikkatlice baktıktan sonra kafasını usul usul salladı. "Peki." dedi.

O sırada telefonum çaldı.

Telefonu çantamdan çıkarıp kulağıma götürdüğüm gibi abimin boru sesi kulaklarımda çınladı. "Doğru eve gidiyorsun. Biz de dükkanı kapatıp geleceğiz."

Ya ne oluyordu yine?

"Ama neden? Kızlarla kahve içecektim, biliyorsun sen de."

"Evde içersin çirkin. Hazır akşama görücü de geliyor."

NE?!

"Abi ne görücüsü?!"

Fatih Abi de şimdi dikkatle beni izliyordu.

Babam anlaşılan hayır diyememişti yine. Abime de eğlence çıkmıştı. Sesinde nasıl eğlendiğini duyabiliyordum. "Bunlar başka. Cesaretlerini takdir ettim ama."

"Görücülere neler yaptığımız ortada sonuçta."

**Nilciğim kapısından giremedi ama Koza Han'ı görün istedim.*

Bu hikayeyi yazarken kendi kendime hep çok gülerdim. Gözden geçirirken yine gülüyorum ☺

Eski okuyucularım hatırlar, bir oylama yapmıştım hangi hikayeleri yazayım diye. Zamanında iyi ki oy vermişsiniz de başlamışız OkurCanlar ☺

Instagram: sezen.aksin

5. Bölüm

"Oğlum madem kızı vermeyeceksiniz bu insanlar neden eve kadar geliyor?"

Fatih gülerek sorsa da içi kaynıyordu.

Görücülerin daha birini def edemeden yenileri türemeye başlamıştı.

Kürşat kasaya yeni kağıt rulosu yerleştirirken dudak büktü. "Verirdik belki belli mi olur?"

"Küçük değil mi daha?" Yeni görücülerin gelmemesi için Fatih'in aklına gelen ilk makul nedendi.

Kürşat homurtuyla karışık güldü. "Eşek kadar oldu."

Fatih yükselen sesine mani olamadı. "Ne biçim abisin lan sen?"

Kürşat hemen savunmaya geçti. "E fena mı eve geliyorlar işte? Böylelikle içlerinden seçme şansımız var. En uygun müdahale zamanı. Birkaç yıl sonra üniversitede zibidinin tekini bulsa daha mı iyi?" Bir an ürperdi. "At kuyruklu, küpeli, dövme mi olsun? Kabus gibi. Allah yazdıysa bozsun."

Fatih hangisinin daha kötü olduğunu bilemedi. Her iki seçenek de kıyamet gibi geliyordu.

"Beğenirsen vereceksin kızı yani?" diye mırıldandı.

Kürşat omuz silkti. "Nasıl gitmeyecek mi? Bari beğendiğimize gitsin."

Fatih'in kalbine koca bir öküz dört ayağını da kırıp çöküverdi.

Sahi...

Nasıl gitmeyecek miydi birine?

Yutkundu. "Ya senin beğendiğine gitmek istemezse?"

"Bir sürü adam sıralanmış. Babam bugünlerde mal satmaktan çok kapısını bunun için aşındıranlarla ilgileniyor.

Bizim Cumhuriyet Caddesi'ndeki dükkan Esra Erol stüdyosu gibi olmuş. Çirkin de birinden birini beğenir artık." Kendinden emindi Kürşat. "Ortak bir paydada buluşacağımıza inanıyorum ben."

Fatih 'Sıçarım ortak paydana.' dememek için kendini çok zor tuttu.

Düşününce doğru söylüyordu Kürşat aslında.

Fatih böyle sessiz sessiz izlemeye devam ederse, Nil birinden birini beğenecekti.

Bu iki olmuştu. Arkası da gelecekti belli ki.

Bir çekirge daha kaç kez sıçrayabilirdi?

Taylan'ın açtığı yoldan Fatih'le birlikte bütün Setbaşı da Nil'in büyüdüğünü fark etmişti.

Fatih daldığı kuyudan Kürşat'ın sesiyle çıktı. "Akşam maçı kahvede mi izleyelim?"

Bursaspor o gece Beşiktaş deplasmanında lig maçına çıkıyordu.

Fatih'in hiç sigara dumanı, gürültü çekesi yoktu. "Yok ya. Evde izleyelim."

"E iyi akşam gel bize o zaman. Annem'le babam ablama gidecek. Bebek odasını halledecekler. Doğuma bir şey kalmadı. Bizim küçük hainlerle izleriz maçı."

Küçük hainler Nil ve Berk oluyordu.

Dayıları sağ olsun fanatik Beşiktaşlıydılar.

Bu kez ucuz atlatmıştım.

Görücüler geldiğinde korktuğum olmamış, kan çıkmadan herkes sakince evlerine dağılabilmişti.

Damat aday adayı temiz yüzlü sakın bir çocuktü.

Ben kahveleri dağıttıktan sonra da annem sazı eline aldı, okula gittiğimi ve henüz evlenmek gibi bir niyetim olmadığını kibar bir dille anlattı. İnsanlar da anlayışlı çıktı, kahvelerini içip gittiler.

Sonra annem babamı biraz haşladı. Babam mahcup oldu.

Çay demledik, dizi izledik.

Geceyi öylece de kapattık.

Çalan dükkan telefonuyla irkildim.

Kasada oturan abim uzanıp açtı. "Söyle Cezmi Abi... Evet, burada. Tamam, olur. Gelsin." Bana bakıp kafasıyla kapıyı gösterdi. "Nil fırla."

"N'oluyor?"

"Fatihlere Arap turist gelmiş. Anlaşamamışlar bir türlü."

Girdiğimde kuyumcu epey kalabalıktı.

Orta yaşlı bir adam, daha genç dört kadın, sağa sola saldıran iki çocuk, onların peşinden koşan iki çırak, Cezmi Amca ve Fatih Abi karşılıklı dizilmişlerdi. Koşturmayanlar rahatsızca bakıyordu.

Beni görünce Cezmi Amca el kol hareketleriyle geldiğimi Türkçe anlattı. "Söylemiştim ya, Nil de geldi işte."

Adam, Cezmi Amca'nın çabalarını gülerek izledi.

Ben de tezgahın arkasına Cezmi Amca'yla Fatih Abi'nin yanına geçtim.

Kasanın altındaki kapaksız gözde birkaç karakalem çalışması gözüme çarptı.

Çeşit çeşit yüzükler vardı.

Cezmi Amca, bir zamanlar beraber çalıştığı ustaları Kadir Dede'yle mücevher tasarımı yaparlardı. Tahtakale'de atölyeleri de vardı. Kadir Dede vefat ettikten sonra Cezmi Amca'nın da bıraktığını sanıyordum. Atölyeyi de elden çıkarmışlardı çünkü.

Adam ve kadınlara bakarak gülümsedim. "Hoş geldiniz. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Adam derdini anlatabileceğinden rahatlamış görünüyordu. "Karıma ve kardeşlerime hediye almak istiyorum." Sonra dükkanın altını üstüne getiren ufaklıklara baktı gülerek. "Yeğenlerime de birer künye."

"Peki, önce ufaklıkların işini halledelim." Fatih Abi'ye cam tezgahın ucundaki bölmeyi gösterdim. "Fatih Abi, küçüklere künye almak istiyorlar."

Fatih Abi künyeleri çıkarırken, adam, Cezmi Amca'yla beni gösterdi. "Akraba mısınız?"

"Biz komşuyuz." diyerek Sadi'yle Tunç'u gösterdim. "Onlar çırak." Fatih Abi'yi işaret ettim. "Fatih, Cezmi Amca'nın oğlu." *Abi* yerine tam olarak geçebilecek bir hitap şekli yoktu İngilizce'de.

Çocuklar künyelerin başına toplanıp beğendiklerini seçtiler.

"İsim de yazdırmamızı ister misiniz üzerlerine?"

"Arapça yazamazsınız herhalde?"

Cezmi Amca'ya döndüm. "Arapça isim yazamayız herhalde?"

Cezmi Amca güldü. "Onu beceremeyiz, kızım."

Adama bakıp kafamı iki yana salladım. "Maalesef."

"Onu biz dönünce hallederiz. Önemli değil."

"Nerelisiniz?"

"Suudi Arabistan."

Gereksiz heyecanımı gizleyemedim. "Anneannemle dedem hacı benim! Ülkenizde kendilerini çok huzurlu hissetmişler."

"Bizim memleketin öyle mistik bir havası vardır." dedi adam gülerek.

Karısı bizim muhabbetimizden sıkılmış olacak camekandan bir bileklik ve hemen yanındaki bölmeden bir yüzük gösterdi. "Şu bileklikle yüzük takım mı?"

Fatih Abi'ye sordum. "Bunlar takım, değil mi?"

"Evet." Fatih Abi bir de kolye çıkardı. "Kolyesi de var ama ayrı ayrı da satıyoruz."

Hemen İngilizce'ye çevirdim.

Kadın kolyeyi incelerken Fatih Abi'ye tekrar sordum. "Setler nerede?"

"Nasıl set? Altın, pırlanta?"

Ben daha büyük düşünüyordum. "Yakut, zümrüt, safir?"

Fatih Abi belli belirsiz güldü.

Kasaların olduğu kısma geçip içlerinde en sağlam görünen, boyum kadar bir kasaya yöneldi. Birkaç şifre

tuşladıktan sonra da kasayı anahtarla açtı.

Ek olarak vitrinden de birkaç model çıkardı.

Kadınlara "Sanıyorum, setlerimizi de görmek istersiniz." dedim.

Kadınların gözleri parlamıştı.

Kısa süre içinde her biri birer set, ayrıca da birkaç bileklik, kolye, küpe ve yüzük almaya karar verdi.

Arap Amca pek de umursamadı; petrol kuyuları vardı herhalde.

Çıraklar, alınanları paketlerken Cezmi Amca mutluluğun resmiydi. "Kızım hiç kuyumcуда çalışmayı düşündün mü?"

Kahkaha atmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. "Hayır, Cezmi Amca."

"Valla doğal yeteneğin var." Sadi'yle Tunç'u gösterdi. "Bu tipler yerine sen olsan üç günde köşeyi dönersin."

Özel olarak kuyumculuğa karşı bir yeteneğim olduğunu sanmıyordum; kendimi bildim bileli bir şeyler satıyordum ben.

"Gitsin şunlar ne istiyorsan seç dükkandan."

"Olur mu öyle şey Cezmi Amca?"

"Olur olur. Sayende önümüzdeki yıl kafamız rahat."

Yine kahkahamı tuttum. "Olmaz. Senin teneke kebabından yaparsın ödeşiriz."

Fatih Abi hesaplamaları yaparken, Cezmi Amca cebime mücevher sıkıştırmadan iyi günler dileyip dükkandan çıktım.

Cezmi Amca arkamdan bağıırıyordu. "Ama olmadı kızım böyle. Yaz bitmeden terasta kebabı yaparız o zaman!"

Yirmi dakika geçmemişti ki Suudi Arabistanlı adam ve kadınlar bizim dükkana girdi.

Adam beni görünce göbeğini hoplata hoplata güldü. "Her kapının ardından sen çıkıyorsun."

Ben de güldüm. "Bu dükkân babamın."

"Bizimkileri sana emanet edeyim o zaman. Gözüm arkada kalmaz."

Adam çocukları da alıp çıktı dükkandan.

Adam çıkar çıkmaz karısı hemen bana döndü. Abime duyurmamak için sesini alçalttı. "Seksi bir şeyler istiyoruz!"

Katıla katıla gülmemek çok zordu.

Dördünü de üst kata çıkardım.

Saten gecelikler, pijamalar, sabahlıklar, Victoria's Secret meleklerini kışkandıracak iç çamaşırları...

Stokta üzerlerine olabilecek ne varsa teyzelere sattım.

Biz de önümüzdeki yılı çıkarmıştık çok şükür.

"İçimizdeki hainler gelin bakalım." dedi abim.

Berk ve ben de Beşiktaş formalarımız üzerimizde, gerine gerine salona giriş yaptık.

Abimle, Fatih Abi üçlü koltuklara karşılıklı yayılmışlardı bile.

Bursasporlular özel olarak herhangi bir büyük takıma sevgi beslemezlerdi ama Beşiktaş'a karşı özel bir nefret besledikleri aşikardı.

Fatih Abi ikimizi de memnuniyetsizce süzdü. "Oğlum nasıl bunların Beşiktaşlı olmasına göz yumdun lan? Hala aklım almıyor."

"Dayım yüzünden bunlar böyle hain oldu."

Berk de ben de umursamayıp kalan ikili koltuklara çöktük.

Bu hainlik muhabbeti yılda en az iki kez olmak üzere her Beşiktaş-Bursaspor maçında masaya yatırılırdı.

"Dayın Ankara'da değil mi?"

"Bunları Beşiktaşlı yaptıktan sonra taşındılar."

Abim ikimize baktı. "Alacağız bu sefer."

Berk yattığı yerden heyecansız cevap verdi. "Bence çok hayal kurma abi. Son on dört deplasman maçının sadece birini kazanabildiniz."

Bu hiçbir şeydi.

Berk, beş yıl önce oynanmış bir maçta kimlerin sarı kart gördüğünü bile sayabilirdi.

Abim, Berk'e yastık fırlattı. "Çok biliyorsun sen."

Berk koluyla uçan yastığı kesti. "Üstelik biz de içerde son yirmi sekiz maçı yenilmiyoruz."

Abim, Berk'e bir yastık daha fırlattı. "Getirtme beni oraya!"

"Buraya gelmen, iç sahada oynadığımız son yirmi maçta Bursaspor'un sadece bir kez bizi yendiği gerçeğini değiştirmiyor. Üstelik içerde oynadığımız son yedi maçı da biz kazandık. İstatistikler bizden yana."

Abimin atacak yastığı kalmamıştı. "Herif felaket tellalı gibi ya." Parmağını salladı. "Bana bak maç başlayınca da böyle cenabet cenabet konuşmayacaksın. Annemler de yok yersin dayaağı."

Maç başladığından abimin tehditi havada kaldı.

Beşinci dakikada abim usta yorumculuğunu konuşturmaya başladı. "Bir numarası yok Beşiktaş'ın." Nereden bulduysa bir yastık da bana fırlattı. "Çay koysana çirkin. Gol atarsanız ben haber veririm."

Ne kadar da düşünceli bir abi.

Yastığı geri fırlattım. "Devre arası olmadan bu koltuktan kimse kaldıramaz beni."

Abim yüzünü ekşitti. "Püü tembel! Bir de evleneceksin. Kocan açlıktan ölür o evde."

Hangi evde mesela?

Olay ne ara benim evliliğime ve açlıktan ölen kocama gelmişti? "Evlenmiyorum ben."

Fatih Abi de yanındaki yastığı sertçe abime fırlattı. "Oğlum bıraksana kızı maçı izlesin. Bütün gün çay içiyoruz zaten."

Fatih Abi'ye minnet dolu bir bakış gönderdim.

On sekizinci dakikada Tosic'le bulduğumuz gole yeterince sevinemedenden yirmi üçüncü dakikada Delarge'ın vuruşu gol olunca sevincimiz kursağımızda kaldı.

Tipik Beşiktaş. Tipik Beşiktaşlılar.

Berk ve ben koltuklarımıza çökmüşken abim gol sevinciyle tepiniyordu. Bir yandan da bağırmaı ihmal etmedi. "Bir bok olmayacak Beşiktaş'tan bu sene. Buraya da yazıyorum!"

"Bursaspor mu şampiyon olacak abi, hm?" diye sordum. "Daha üçüncü hafta, hazır değiliz."

"Galatasaray taş gibi takım kurdu." dedi Fatih Abi.

Gözlerimi kısarak baktım yüzüne.

O da gözlerini kaçırıp kafasını televizyona çevirdi. "Bu sezon Beşiktaş-Galatasaray arasında gider gelir bence." diye mırıldandı.

Berk gözlüklerini çıkarıp kafasını kaşdı. "Bu defansla işimiz zor, abla. Hızlı çıkan her takım tehlike. Topla oynayan takımlar da sıkıntı."

Durumun farkındaydım ama sezon daha yeni başlamıştı.

İlk yarının geri kalanında topla oynayan, pozisyon bulan taraf olsak da gol atamadık.

Devre arası çay demleyip mısır patlatınca, ikinci yarının hiç değilse bir kısmında abimin sesi bir süre kesildi.

İkinci yarı golümüzü de attık, maçı da 2-1 kazandık.

Muhteşem oynamamıştık ama iyi oynamayıp 3 puanı kapmak da büyük takımlara özel bir maharetti.

Maçtan sonra Berk ders çalışmaya geçti, abim de Hilal Abla'yla her geceki olağan telefon görüşmesini yapmaya gitti.

Fatih Abi'nin varlığını unutarak abimin arkasından "Her akşam iki saat konuşacak ne buluyorsunuz acaba?" diye söylendim.

"Sen olsan konuşmaz mıydın?" diye sordu Fatih Abi varlığını hatırlatmak istercesine.

"Valla büyük konuşmayayım ama, sürekli gördüğüm ve iki sokak ötede oturan biriyle her gün iki saat konuşacak bir şey bulamam."

"Aşık olunca mevzu çıkıyor demek ki." dedi.

"Sen hiç bir kızla iki saat telefonda konuştun mu?"

Bir saniye bile düşünmedi. "Konuşmadım."

"Gördün mü?" Yan odayı gösterdim. "Bunlar her gün böyle. Normal olmayan bunlar."

"Sence nasıl olmalı *normal* bir ilişki?"

"Karşındaki sıkboğaz etmemelisin bir kere."

"Sıkboğaz etmekten kastın ne?"

"Hilal Abla bir yere gitse abim rahat vermiyor, abim bir yere gitse Hilal Abla rahat vermiyor. Böyle vıç vıç bir ilişkileri olduğundan da en ufak şeyler büyüyor, kocaman oluyor

sonra üç saat telefonda konuşunca ancak çözülüyor. Çok yorucu. Hiç telefonda konuşmasalar hiç sorun çıkmayacak."

"Sevgilinle pek de muhatap olmak istemiyor gibisin."

Güldüm. "Güvenmekten bahsediyorum sadece. Sürekli gerginlik yıpratıyor ilişkileri. Ben sıkılıyorum. Hem erkekler de sıkılıyor böyle şeylerden."

"Erkekleri çok mu iyi tanıyorsun?"

Gülse de gözlerindeki bakış korkuttu beni; yine de geri adım atmadım. "Sıkılmıyor musunuz?"

Bence biraz pis bir gülümseme yayıldı yüzüne bu kez. "Sıkılıyoruz."

"Gördün mü?" dedim ikinci kez.

"Böyle rahat rahat takılacaksın yani sevgilinle. O bir alemde, sen başka bir alemde. O kiminle nerede ne yapıyor haberin yok. Onun senden haberi yok?"

"Herkesin kendine ait bir hayatı olmalı."

Birden yarım uzandığı koltukta doğruldu. "Yok ya?"

Aynı pozisyondayken ben de doğrulup sırtımı koltuğa yasladım.

Biraz tırsmıştım açıkçası.

Gözümün içine baktı. "Öyle geniş adam Kürşat'a gelmez." Demin hafif yükselen sesi normale dönmüştü.

Kaşlarımı çattım. "Abimi ne ilgilendirir?"

Ukala ukala güldü. "Aynı Kürşat'tan mı bahsediyoruz?"

Haklıydı. Abim tabii ki her şeye karıştığı gibi buna da karışırdı.

Nefesini seslice verdi. "Ne demek istediğini anlıyorum ama aramayan sormayan adamın sevgisinden şüphe etmelisin. Türk erkeğinin genetiğine ters aramamak sormamak. Aramıyor sormuyorsa, yeterince önemsemiyordur."

Yan odayı işaret ettim. "İlla böyle mi olacak yani?"

Güldü. "Bu kadar olmak zorunda da değil. Ama sevdiğini sahiplenirsin, merak edersin. Normal olan bu."

Bakışlarımı televizyona çevirip düşündüm.

Mantıklı konuşuyordu. Önümdeki örnek iyi değildi belki de. O sırada %100 Futbol başlamıştı.

Rıdvan, Bursaspor'un kanatlarının zaman zaman aksadığından bahsediyordu.

Hayat ne acayıptı.

Fatih Abi o sakatlığı geçirmeseydi belki de Beşiktaş'a karşı oynuyor olacaktı o gece.

Abim, Fatih Abi için 'Efsane olacaktı.' derdi.

O oynasaydı belki bu gece Beşiktaş kazanamayacaktı; kabul etmem gerekirse zaten zar zor kazanmıştık.

"Sen kanat oyuncusuydun değil mi?"

Fatih Abi gözlerini televizyondan ayırmadı. "Evet. Sol açıkta oynuyordum."

"Çok üzülüyor musun?"

Soruyu sorduğum gibi pişman oldum.

Merak etsem de sesli sormak istememiştim aslında.

O dönem çok üzüldüğünü biliyordum.

Gözünü televizyondan ayırıp bana baktı. "Ne için?"

Artık çark etmek için çok geçti. "Futbolcu olamadığın için?" dedim gitgide azalan bir sesle.

Gülümseyip tavana bakarken kafasını koltuğa dayadı. "Çok düşünmüyorum artık. Kismet böyleymiş."

İçimden bir parça koptu o an. Duruşu dokundu nedense. "Böyle düşünmene sevindim." dedim yavaşça.

Omuz silkti. "Hayat bu. Bir kapı kapanıyor, diğeri açılıyor." Yan yan bana baktı. "O değil de bırak şu arabacı takımını. Fener'i, Cimbom'u tutsan koymaz bu kadar."

Nereden dönmüştük yine bu konuya? "Bırakamam."

"Bursa'da doğ büyü. Git en büyük düşmanımızı tut. Olacak iş mi?"

"O sene 34. haftada Beşiktaş deplasmanda Rizespor'a yenilmese, Bursaspor ligten düşmüyordu. Haklısınız. Ama yine aynı haftada, Konyaspor, İstanbulspor'a evinde yenilmese ya da Ankaragücü, Akçaabat Sebatspor'a 3-2 yenilmese Bursaspor yine düşmüyordu. Hem de Ankaragücü iki kez de öne geçmişti o maçta. Ama Ankaragücü kardeş, Beşiktaş şikeci."

Eh ben de Berk'in ablasıydım sonuçta.

Bursa'da yaşayan her Beşiktaşlı'nın bilmesi gereken gerçeklerdi bunlar.

Bir süre şaşkın baktı yüzüme. "Beşiktaş bizimle birlikte düşme potasında olan üç takıma da üst üste yenildi. Tesadüf mü hepsi?"

"Ne demek istiyorsun yani? Üç takım toplanıp Beşiktaş'a para mı verdi? Beşiktaş'ın duruşunu, büyüklüğünü geçtim. Hadi Beşiktaş'a para verdiler, Beşiktaş da kabul etti. İyi para vermiş olmalılar değil mi? Ayrıca son haftaki performanslarına bakılırsa, Konyaspor'a ve Ankaragücü'ne de para vermiş olmalılar. O kadar zenginlerdi madem, baştan transfer yapsalarmış da ligten düşme sıkıntısı yaşamasalarmış. Ayrıca nasıl şampiyon olduğunuzu hiçbir zaman dile getirmiyorsunuz. İçerde Beşiktaş'ı yenip şampiyon olmamış mıydınız? Bursaspor da mı şikeci yoksa? Beşiktaş bedavaya yenilmez çünkü sizin tezinize göre?"

Yılların birikmiş Fatih Abi'ye patlamıştı.

Antitezleri sıralamak yerine güldü. "Gel seninle bir anlaşma yapalım."

Tek kaşımı şüpheyle kaldırdım. "Nasıl bir anlaşma?"

"Seni bir kere maça götüreceğim. Timsah Arena'da büyük maçlardan birine. Oradaki atmosferi görüp hala *Beşiktaşlıyım ben* diyorsan artık daha fazla ısrar etmeyeceğim."

Maça gitmeye hayır demezdim.

Abim *orada seninle mi uğraşacağım?* deyip götürmüyordu.

Hemen tav olup elimi uzattım. "Anlaştık." dedim.

Tokalaştık.

"İçerde oynadığımız ilk büyük maça gideceğiz o zaman." dedi Fatih Abi.

Hemen cep telefonumdan yayıncı kuruluşun uygulamasını açtım.

Fikstüre göre gideceğimiz maç üç hafta sonraki Galatasaray maçıydı!

Mutluluktan ölebilirdim.

O an bana gülerek bakan Fatih Abi'ye sarılmamak çok zordu.

Fatih yavaştan atağa kalkıyor 😊😊

6. Bölüm

Fatih yukarı çıktığında Necla Hanım, mutfakta koca bir tepsiyi büyükçe bir poşetin içine yerleştiriyordu.

Fatih'in dedesinin vefatının onuncu seneidevriyesi Gülayların kınasıyla aynı güne denk gelmişti.

Necla Hanım da mevlüt için boşnak böreği açmıştı.

Fatih, mutfak kapısından kafasını uzattı. "Necla Abla, hazırsan çıkalım?"

"Hıh, Fatih, gel oğlum." Poşetlediği börek tepsisini Fatih'e uzattı. "Annen gitti mi?" derken aceleyle mutfaktan çıktı.

Fatih de peşinden takip etti. "O, sabahtan gitti."

Necla Hanım şimdi üzerine baharlık ince mantosunu geçiriyordu. "Oğlum, Gülaylara misafirler baskın yapmış." Kafasını onaylamayan bir biçimde iki yanına sallarken makineli tüfek gibi saymaya başladı. "Halbuki yarın gününbirlik düğüne geleceklerdi. Kader'in iki ayağı bir pabuca girmiş. Benim şimdi onlara gitmem gerek. Yemek filan yardım etmek lazım. Börek hazır, üzerine yumurtası yağı sürülecek sonra hemen fırına. Nil biliyor. Benim yerime o gelsin seninle. Babaannene de ayıp olacak ama durumu anlat. Nil böreği hazır eder, benim adıma beş dakika oturur, gelir sonra o kendi. Sen bırak yeter. Elinde börek dolmuşa binmesin şimdi."

Fatih'in Nil'i iki yönde de dolmuşa bindirmesi mümkün değildi ki. "Ben yine alır getiririm abla olur mu öyle şey? Hem kınaya hazırlanmayacak mı? Ablam sabah babaanneme uğrayıp kuaföre gitti bile. Sonra sıra oluyormuş..."

Necla Hanım, acelesi olmasa katıla katıla gülerdi Fatih'in sözlerine. "Doğrudur ama Nil bugün kuaföre gitmeyecekmiş. Onun işi beş dakika zaten. Giyinir, bir şeyler sürünür sonra sen sağ ben selamet. Aman iki oynayıp geleceğiz. O oynamaz da zaten ya." Anahtarını alıp çantasına attı. "Hadi oğlum çıkıyorum ben, Fatma Teyze kusura bakmasın." Boynunu uzatıp Nil'in odasına doğru bağırdı. "Nil! Kızım hadi, bak Fatih geldi! Bekliyor. İşimiz çok bugün, hadi!"

Nil'in sesi derinlerden duyuldu. "Tamam anne. Geliyorum!"

"Oğlum, kapıyı iyice kitleyin e mi?"

Fatih kafasını sallayana kadar Necla Hanım fırlayıp gitmişti bile.

Fatih Abi, börek tepsisini bagaja koydu.

O sabah her zamankinden daha sempatik görünüyordu gözüme; beni maça götürecektik olmasıyla yakından bir alakası vardı tabii bunun.

Arabaya geçip oturduğunda, gülümseyerek "N'aber Fatih Abi?" diye sordum.

Arabayı park ettiği yerden çıkarırken kurtarıyor mu diye arabanın ön kısmına bakıyordu. "İyi." dedi demiş olmak için.

Yol arkadaşı olarak annemi mi tercih ederdi acaba?

Dedesinin ölüm yıl dönümü nedeniyle durgundu belki de. "Sen beni bıraktıktan sonra bekleme istersen, ben kendim dönerim. Tepsi de taşımayacağım nasılsa." Muradiye'den sallana sallana dönerdim dolmuşla.

Yola çıkmak için yan aynaları kontrol ederken "Olmaz öyle şey." dedi sert bir netlikle.

Bıraksam Fatih Abi'nin uzun cümleler kurmaya niyeti yoktu ama benim de hiç sessiz oturasım yoktu o sabah. "Bugün dükkana gitmiyor musun?"

Fatih Abi yoldan gözlerini ayırmadı. "Babam çocukların başında. Öğleden sonra Salih'le akşam için bir şeyler alacağız."

Üzerindeki kot tişörtü açıklıyordu bu.

"Akşam menüde ne var?"

Hafif gülümser gibi oldu. "Kuru yemiş, yaş pasta, kuru pasta, lokum, meyve suyu."

"Pasta neli?"

Çikolatalı olsaydı keşke!

İyiden iyiye gülümsedi. Bana bir bakış attı. "O kadarını bilemiyorum, Nil."

Gülay Abla neli seviyordu acaba? Elbette ki Salih Abi'nin sevdiği gibi olmayacaktı pasta.

Yolculuk oldukça kısa sürdü.

Arabayı Muradiye Külliyesi yakınlarında müsait bir sokağa park ederken son bir kez daha denedim. "Ben size engel olmasaydım işte. Sen de işine bakardın."

El frenini çekti. "Acelemiz yok. Her şey hazır zaten. Biz gidip alacağız sadece. Sen takma kafana."

Fatma Babaanne yetmiş yaşlarında, hala dimdik duran esmer bir kadındı.

Bizi kocaman bir gülümsemeyle kapıda karşıladı. "Hoş geldiniz çocuklar." Önce bana sonra Fatih Abi'ye sarıldı. "Annen yok mu Nil?"

"Fatma Babaanne, annem gelememi. Gülay Ablaların düğün var ya. Beklenmeyen misafirler de gelince yardıma gitmesi gerekti. Kusura bakma lütfen."

"Zararı yok kızım. Börek filan uğraşmasaydı hiç."

"Börek hazırda zaten."

Omuzlarımdan tutup gülerek yüzüme baktı. "Dur bir bakayım sana. Ne kadar büyümüşsün böyle! Bir sene oldu mu görüşmeyeli? Maşallah... Maşallah şu gözlere bak. Nazarım degecek. Daha dün ufacıktın. 'Şeker yok mu Fatma Babaanne?' diye sorardın. Şimdi bana börek yapmaya geliyor, görüyor musun Fatih?"

Fatih Abi'ye sormasaydı iyiydi. Boğazıma kadar kızarmıştım kesin.

Fatih Abi, elinde tepsi zoraki gülümseyerek "Hı-hı..." dedi.

"Gel kızım, kapıda kaldın. Geç içeri."

Fatma Babaanne, tepsiyi Fatih Abi'den aldı. "Oğlum sen biraz mahallede gez dolaş iki saat sonra da gelir Nil kızımı alırsın, oldu mu?"

"Oldu babaanne."

"Rıfat seni soruyordu. Git bir uğra."

Rıfat Abi, Fatih Abi'nin amcasının büyük oğluydu. Onların da Muradiye'de fırını vardı.

"Tamam babaanne." Gözleri babaannesiyile benim aramda gidip geldi. "Görüşürüz o zaman iki saate."

Gülümsedim arkasından. "Görüşürüz."

Mevlütün başlamasına daha zaman vardı ama Fatma Babaanne'nin birkaç komşusu ve akrabası gelmişti bile.

Herkesle selamlaşıp mutfağa girdim.

Böreği, davul fırına sürdükten sonra salona geri döndüm.

Kadınların çoğunu tanıyordum zaten. Birsen Teyzelerde görürdüm sıklıkla.

Genel olarak teyze familyasıyla aram müthiş iyi olduğundan, öteden beriden konuşurken öyle bir muhabbete dalmışım ki iki saat sonra Fatma Babaanne beni hafifçe dürtmek zorunda kaldı. "Kızım, Fatih geldi ama..."

Hemen saatime baktım. Geç kalmama ramak kalmıştı. "Bu akşam Gülay Abla'nın kınası var. Geç kalmasam iyi olur." deyip ayaklandım.

Elif Teyze oturduğu yerde hopyaya hopyaya güldü. Ufak tefek tombik teyzelerdendi. "Sizden de görücü eksik olmuyormuş Nil. Senin kınan da yakındır."

Tribündeki teyzelerden 'Ooo'lar ve 'Ay hadi hayırlısı'lar yükseldi.

Puf.

Namım Muradiye'ye kadar yürümüştü. "Yok, Elif Teyze. Benim öyle bir niyetim yok."

Fatma Babaanne beni böğrüne yaslayıp sıkıştırdı. "Tabii, benim kızım daha okuyacak. Okulunu bitirecek. Eli ekmek tutacak. Evlilik kaçmıyor ya? O bizim zamanımızdaydı, Elif.

Şimdi gençler tanışıp anlaşıyor. Görücü de neymiş. Nil kendine göre, aklına yatan birini zamanı gelince elbet bulur."

Çok seviyordum bu kadını!

Ağzın bal yesin, Fatma Babaaanne.

Kınaya hazırlanmam yaklaşık on dakika sürdü.

Sıfır yaka, kolsuz, siyah mini bir elbise giymiştim. Çoğunlukla topladığım saçlarıma da birkaç maşa atıp serbest bırakmışım.

Elimde ufak çantam ayakkabılarımı giymek üzere hole girdiğimde abimle burun buruna geldik. O da beyaz bir gömlek ve lacivert keten bir pantolon giymişti.

Yakışmıştı kımıl zararlısına.

Üzerimdeki elbiseye bumburuşuk bir yüzle baktı.

"Bu ne ya?" dedikten sonra yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Makyaj da mı yaptın sen??"

Eh biraz yapmıştım.

Günlük hayatta hayalet Casper gibi betim benzim soluk gezdiğimden abim yadırgıyordu elbette.

"Kınaya gidiyoruz, cenazeye değil." dedim gözlerimi devirip.

O sırada mutfaktan çıkan babam elinde meyve tabağı "Aa kızım ne güzel olmuştun..." diyerek salona seyirtti.

Öyle bir sııttım ki gözlerim çizgi halini aldı. Abime ufak bir öpücük attıktan sonra kimseyi beklemeden, hafif topuklu siyah ayakkabılarımı ayağıma geçirdiğim gibi evden fırladım; bir daha bu şansı yakalayamayabilirdim.

Ben ineli bir dakika bile olmamıştı ki Fatih Abi de apartmanlarının kapısında belirdi.

Bana doğru iri adımlarla yürürken yeterince yaklaştığında ilk söylediği şey "Sen bunu mu giyeceksin?" oldu.

"Sana da merhaba, Fatih Abi." dedim yüzümde alaycı bir gülümsemeyle.

Merhaba demek yerine kaşlarını iyice çattı. Boydan şöyle bir baktı bana. "Hiç olmamış bu."

Daha abimden yeni kurtulmuştum. "Abim bitti sen mi başlıyorsun şimdi?" Benim de gülümsemem silinmişti.

Gözlerini üzerimden çekip ellerini siyah takımının pantolon ceplerine daldırdı.

Pırıl pırıl siyah ayakkabılarının ucuna bakıyordu şimdi. "Rahat edemezsin diye söyledim."

Hep benim iyiliğimi düşünüyorlardı bunlar da canım. "Neden rahat edemiyorum?"

"Sanki kısa biraz... O elbise..." Bir kez daha baktı boydan bana. "Normalde giymiyorsun böyle şeyler..."

Her gün kınaya gidiyorduk çünkü. "Gülay Abla her gün evlenmediğindendir! Kot tişört mü giyecektim?"

Kan yavaş yavaş yüzüne hücum etti. "Ne bu terslik akşam akşam? Hem bana ne canım, abin karışmıyorsa."

Ben hiç aşağı kalır mıyım?

Kalmam.

"Karışmaz mı? Benim babam karışmıyor; size ne oluyor hiç anlamıyorum. Bir rahat verin ya!"

İkimiz de gözlerimizi kısıp pis pis baktık birbirimize.

Annemler inene kadar da tek kelime etmedik.

Kına, Temenyeri Parkı'ndaki bir kafede olacağından yürüyecektik; çok yakındı bizim eve.

Annem ve Birsen Teyze indiğinde ben onlara katıldım.

Abimler de mahallenin birkaç genciyle birlikte arkamızdan yürüyorlardı.

Yoldan Hilal Abla'yla annesi Latife Teyze'yi de aldıktan dakikalar sonra parka ulaştık.

Ortalık henüz aydınlıktı.

Etrafta çocuklar koşturuyor, birkaç kadın çimlere oturmuş termoslarda getirdikleri çayı içerken kek, börek eşliğinde muhabbet ediyorlardı.

Temenyeri, çocukluğumun önemli bir kısmını geçirdiğim mekanlardandı.

Piknik alanları, kafeler, kocaman da bir park vardı içinde.

Bursa'da merkezde olup bu kadar yeşil olan alanlar maalesef pek kalmamıştı artık.

İlk kez burada bisiklete binmeyi öğrenip, ilk kez burada bisikletten düşmüştüm. İlk salıncak kavgamı burada etmiştim.

Hala var olduğunu görmek mutlu ediyordu beni; böylelikle çocukluğum da sonsuza kadar bu parkla birlikte yaşayacaktı.

Kınanın yapılacağı kafe yeşil beyaz balonlarla süslenmişti. Kafenin ortası pist olmak üzere boşaltılmış, masalar ve sandalyeler etrafına sıralanmıştı.

Gelin odası olarak ayrılmış odaya girdiğimde Gülay Abla mahalleden iki kızla oturuyordu. Tanıdığım ama çok da muhabbetimin olmadığı kızlardı.

Tülin, Gülay Abla'nın elini havaya kaldırmış, yüzük parmağını neredeyse burnuna sokacaktı. "Ya şu yüzüğün güzelliğine bak."

"Cidden Fatih mi tasarladı şimdi bunu?" diye sordu diğeri.

Fatih Abi sanki askerlik arkadaşıydı. Üstelik benden bir yaş da küçüktü bu Leyla.

Gülay Abla, elini Tülin'den kurtarıp yüzüğüne bir daha sevgiyle baktı. "Evet kızlar. Klasik tek taşlardan istemiyordum. Farklı bir şey istemiştım."

Yüzüğü Fatih Abi bildiğin oturup yapmıştı yani?

Kızlara selam verdikten sonra çok ilgili görünmek istemediğimden şöyle bir baktım yüzüğe.

Pembe altın ince, narin yaprakların arasında, zarif bir taş vardı. Antikavari, usta işi bir havası vardı.

Ellerini çenesinin altında birbirine kavuşturup "Vintage gibi duruyor. Böyle orta çağ filmleri olur ya. Krallar, saraylar..." dedi Leyla.

Ne hayal kurmuştu ama.

Hülyalı gözlerinden anlıyordum ki o hayalde bir yerlerde, kendisi bir prenses, Fatih Abi de kralın oğluydu kesin.

Kaba ve gıcık bir prens yazık ki.

"Dokuz yüz lira mı gerçekten?" diye sordu Tülin.

Dokuz yüz lira?

"Bizden o kadar aldı. İşçilik filan almadı tabii."

Tülin yüzüğe bir daha yakından baktı. "Beş-on binlik yüzük tasarla desen ne yapacak kim bilir?"

Leyla elleri hala çenesinin altında birbirine kenetlenmiş tavana bakarken gözlerinden kalpler fışkırıyordu. "Ay bunu yapan adam kim bilir nasıl ince ruhlu, nasıl romantik bir adamdır."

Yüzük başarılıydı gerçekten.

Ama Fatih Abi'yi kendimi bildim bileli tanıdığımndan ince ruh ve romantizm kısmını tasdik edemeyecektim.

Leyla'nın hayallerini yıkmak istemediğimden sesimi çıkarmadım ama.

Leyla sözlerini sürdürdü. "Ay Kazım Abi'yi döverken gördünüz mü??"

Sanki faciayla sonuçlanabilecek bir durumdan değil de bir film sahnesinden bahsediyordu.

Gülay Abla'yla göz göze geldik. Gözündeki ifade 'N'apalım? Bunlar da böyle.' diyordu.

Tülin, Leyla'yı dürterken hemen kızarmıştı. "Baklavaları sayılıyordu vallahi."

Gecenin karanlığında baklavayı nereden gördüyse artık.

Leyla bilir bir ifadeyle kafasını salladı. "Eski futbolcu ne de olsa." Niyeyse sonra bana döndü. "Abinle Şadi'ye de gidiyorlarmış?"

Siz hayırdır canım?

Bayağı stalklamışsınız?

Şadi Abi mahallemizdeki ufak fitness salonunun sahibiydi.

"Arada gidiyorlar, evet." diye onayladım.

Leyla alt dudağını ısırp merakla yüzüme baktı. "Yok değil mi kız arkadaşı?"

Ben nereden bilecektim? Dudaklarımı büktüm. "Vardır belki."

Kaşlarını çattı. "Var mı yok mu?"

Deli mi ne? Sanki bir cevap borcum vardı ona.

"Bilmiyorum." dedim.

Pek boş kalmazdı Fatih Abi.

Ama son zamanlarda en çok abimle takılıyordu ve hiçbir kız, erkek arkadaşını abimle paylaşmaya uzun süre katlanamazdı. O yüzden olmama ihtimali yüksekti.

Bu görüşümü sesli paylaşmadım ama.

Kına yakılmış, 'yüksek yüksek tepeler' söylenmiş, katılımcılar içleri çıkana kadar ağlamıştı.

Şimdi de pistten duman çıkarmak niyetiyle çılgınlar gibi oynuyorlardı.

Pastanın çikolatalı olduğunu gördüğümde ben de neredeyse ağlayacaktım. İkinci dilimimden bir çatal daha aldım.

Oynamak eylemi düşününce çok manasız bir eylemdi. En azından bence öyleydi yani.

Müzik çalıyor. Eller havaya kalkıyor, kalçalar kıvrılıyor.

Beceremediğim için mi bana garip geliyordu yoksa cidden garip miydi?

Kendinden geçmişçesine pistte oynayanlara baktım.

Piste bakıldığında bir kişiyi es geçmek mümkün değildi.

Yetmişinden bir gün daha genç olmayan Nimet Teyze.

Allahım nasıl kıvırmalar.

Yansın şehir. Batsın gezegen.

Sanki dünyanın sonu gelmişti. Oynaya oynaya gitmesi de şarttı.

Öyle bir umursamama hali.

Sırf kendisi değil herkes de oynasın isterdi. Pisttekilerin yarısını kollarından tuttuğu gibi o kaldırıp getirmişti.

Mutluluk paylaştıkça çoğalırdı öyle değil mi?

Tam o sırada gözlerimiz buluştu. Nimet Teyze'nin yüzüne hemen bir gülümseme yayıldı.

Hayır. Oynaya oynaya bana doğru mu yaklaşıyordu o?

Hemen başımı önüme indirdim, pastama odaklandım.

"Oğlum siz daha çok görücü kovalarsınız kapıdan." diyen Harun doldurduğu vişne suyunun üzerini votkayla tamamladı.

Salih, Fatih, Kürşat ve Salih'in büyük kuzeni Harun çay bahçesinin duvarında oturdukları yerden kına alanını kuş bakışı görüyorlardı.

"Ne diyorsun lan sen?" dedi Kürşat. Kendisi geyiğini yapabiliirdi ama başkalarına tahammülü yoktu.

Harun hiç sallamadı. "Diyorum ki bir bak çevrene. Sırf bizim saplar değil anneleri de kesiyor senin kız kardeşini."

Fatih elindeki dolu bardağı kafasına dikip yenisini doldurdu.

'O elbiseyi giydin de ne oldu?' diye içten içe söylendi.

Gerçi çuval giyse o da yakıştırdı.

Fatih sessiz bir iç geçirdi. Keşke bu kadar güzel olmasaydı.

Şimdi Nimet Hanım kızı kolundan piste çekiyordu.

Fatih'in kaşları çatıldı.

Kolunu çıkaracaktı kızın neredeyse.

Nil'in çekingen gülümsemesine, pırıl pırıl parlayan sarı saçlarına, elbisenin sardığı narin vücuduna baktı.

Delirecekti sonunda. Başka bir son düşünemiyordu artık kendisi için.

Nil, bir süre Nimet Hanım'ın yanında el çırttıktan sonra kıyın kıyın pistten uzaklaşmaya başladı.

"Sen ne gülüyorsun?"

Fatih, Kürşat'ın sesiyle irkildi.

Gülümsediğinin farkında bile değildi ama bozuntuya vermedi. "Nimet Teyze'ye baksana."

Kürşat da güldü kadına bakarken. "Talat Amca öldükten sonra oynamaz artık diyordum."

"9/8'lik ritim duydu mu coşuyor. Durduramıyoruz."

Gecenin sonunda Fatih Abi'yle sessiz sessiz yolda yürüyorduk.

Annemler bizden çok önce dönmüştü.

Aslında şu an dört kişi olmamız gerekiyordu ama Hilal Abla'yla abim bayağı arkamızda kalmışlardı; yine vardı bir karın ağırları kesin.

"Üşüdüñ mü sen?" diye sordu Fatih Abi.

Hava çok da serin sayılmazdı. "Yoo."

İtirazıma rağmen tabii ki ceketini çıkardı. "Al sen al." İkinci 'al' daki 'a' epeyce uzundu.

Hafif sarhoştu sanki.

Duvarın tepesinde vişne suyu içmeleri çok da inandırıcı değildi zaten.

Ceketini omuzlarıma emanet attım.

Güzel kokuyordu.

Sonra inceden bir rüzgar esti. "şimdi de sen üşüyeceksin?"

"Üşümem ben."

İnsan değildi çünkü.

Ceketini verince kendimi mahcup hissettim. "Bugün çıkıştığım için özür dilerim. Abime kızmıştım aslında. Sen de üzerine geldin."

Yüzü semsert, elleri ceplerinde etrafa bakarken "Önemli değil." dedi.

"Kızmadın değil mi?"

şöyle bir baktı bana sonra yine bakışları yolun kenarındaki ağaçlar, evler üzerinde gezinmeye başladı. "Sana kızmam."

Başka bir şey söylemedi.

Eve inen yokuşun etrafındaki ağaçların gölgesinde adımlarımı büyük adımlarına uydurmaya çalışırken biraz yaprak hışırtilarını, biraz da çöp öbeklerinin etrafındaki kedi cırlamalarını dinledim.

Sessizliğı rahatsız ediyordu beni.

"Gülay Abla bayılmış yüzüğe. Çok güzel olmuş gerçekten."

"O tarif etti, ben yaptım. Büyütülecek bir şey değil."

Sanki bana tarif etseler ben de yapabilirdim; ses tonu o kadar küçümsüyordu yaptığını.

"Kuyumcуда ben birkaç çizim görmüştüm ama Cezmi Amca'nın sanmıştım. Bilmiyordum senin mücevher tasarladığını."

"Tasarlamıyorum. Bizim atölyede Kadir Amca'nın yanında birkaç yaz çalışmıştım. O kadar."

Kendine haksızlık ediyordu. "O kadar ucuza getirmişsin üstelik."

"14 ayar altın. Taş da görüldüğü kadar büyük değil. Yapraklar derinlik illüzyonu yaratıyor."

"Çok kolaymış gibi anlatıyorsun."

"Zor bir şey değil çünkü."

Sesinde anlamsız bir hınç vardı.

Üzerime alındım. "Sen hala kızgın mısın bana?"

"Sana neden kızgın olayım ki Nil?"

Bana kızgın olması manasızdı hakikaten.

Hayatında benim elbisemin etek boyundan önemli sorunları olmalıydı. Ama yine de soruyu *bana* sorarken son derece kızgın çıkıyordu sesi.

"Bilmiyorum. Biraz ters davranıyorsun sanki." diye mırıldandım.

"Kafam bozuk. Seninle bir alakası yok." dedi o da nispeten daha sakin bir sesle.

Bu aralar genelde bozuktum zaten.

Ama daha fazla yorumda bulunmadım. Belki kafası daha çok bozulurdu. "Beni maça götürmekten vazgeçmezsin o zaman?"

Yolun ortasında aniden durup gülmeye başladı.

Bir süre de yatışamadı.

Kafasının güzel olduğundan emin oldum.

"Ah Nil." dedi yeniden yürümeye başlarken. "Keşke hepimizin derdi seninki gibi olsa."

"Vazgeçmedin o zaman?"

"Vazgeçmedim. Sözüm söz." Yandan bana baktığını hissettim. "Bu kadar maça gitmek istediğini bilmiyordum."

O önerene kadar ben de bu kadar gitmek istediğimi bilmiyordum. "Abim asla götürmeye yanaşmıyor." Gitmek gibi bir seçeneğimin olduğunu dahi düşünmemiştim daha önce.

Ağaçlardan arta kalan açıklıktan gökyüzüne bakarken "İyi ki ben varım o zaman." dedi.

Sesi anlam veremediğim bir biçimde alaycıydı bu kez.

Derdi neydi cidden merak ediyordum ama sormaya cesaret edemiyordum.

Bizim apartmanın önüne gelince durduk.

Bir şey söyleyecek oldu ama sustu hemen. Neden sonra "Yarın düşün var." dedi.

"Evet." dedim.

Vardı.

Şöyle bir baktı yüzüme. "Bu kadar güzel olma." dedi. Ben ne dediğini idrak edene kadar "Yoksa çevremizdeki yirmi-otuz yaş aralığı erkeklerde kırılmadık kemik kalmayacak." diye de ekledi hemen.

Demek yine kemik kırma noktasına geri dönmüştük.

Hadi abim genetik zorunluluktuk. Çekiyordum.

Fatih Abi niye çıldırıyordu bu kadar?

Somurtarak ceketini uzattım. "Kemik kırmanıza gerek yok. Rahat edecekseniz pijamalarım ile geleyim yarın?"

Hafifçe gülerek elimden aldı ceket. Eğlenmeyen gülümsemelerdendi.

Yüzüme yine birkaç saniye baktı sonra.

Sessizlik artık garip bir hal alıp nereye bakacağımı şaşırtıyorken "Pijamanın da sorunu çözeceğini zannetmiyorum." dedi.

İyi bir şey mi diyordu o?

Bu kez ben dikkatle onun yüzüne bakarken, çenesiyle kapıyı gösterdi. "Hadi gir içeri, üşüme daha fazla. Abin, Hilal'i eve bırakacak. Gelmez daha."

"Peki. İyi geceler."

"İyi geceler, Nil."

Arkama baka baka içeri girdim.

Pijamayla da güzeldim yani?

Nilciğim seni tebrik ediyorum hskjfhskfh

Instagram: sezen.aksin

7. Bölüm

Kuaför Suzan Abla, fön çektiği saçlarını elindeki geniş yuvarlak fırçalara dolarken göz kırptı. "Sen bilirsin. Var mı bu Fatih'in bir dalgası?"

Tövbe estağfurullah.

Fatih Abi'nin popülaritesi düğün münasebetiyle zirve yapmıştı ve her nasıl olduysa hayran kitlesi de bana sarmıştı.

O kadar ki iki günde sorulardan, sıkıştırmalardan yıldım.

Çok da sevimli bakamadım esmer ufak tefek kadına. "Ben nereden bileyim abla? Kendisi benim değil abimin kankası olur."

"Abine bir sorsana?"

Sorayım da abim yanlış anlayıp beni oysun. "Abim hoşlanmaz öyle şeylerden."

Suzan Abla'nın ortağı Hale elinde maşa, gür kahverengi saçlarıyla cebelleşirken, yan koltukta oturan çocukluk arkadaşım Selin lafa girdi. "Abla, Fatih Abi'nin illa vardır bir takıntısı." Açık kahve gözlerini aç aça sordu. "Hiç gördün mü boş kaldığını?"

Selin, Fatih Abi'yi de abimi de severdi ama bir yandan da gıcık olurdu.

Haksız da sayılmazdı hani.

Suzan Abla hayal kırıklığıyla kafasını salladı. "Doğru dedin." Bir fırça daha sardı kafama. "Ne diyelim, Allah sahibine bağışlasın."

O sırada, Leyla kafasındaki havluyu tuta tuta koşarak salona girdi. "Fatih'i gördünüz mü? Çekmiş lacileri... Salih Abi'yle kapıdalar şimdi. Birsen Teyzeleri getirmiş. Gülay

Abla'yı da alıp eve götürecekler. Sonra gelin alma, fotoğraf çekimi..."

Ne ara saçın yıkandı? Ne ara adamı gördün? Ne ara istihbaratı topladın?

Leyla'nın sözleri üzerine usta, kalfa, müşteri demeden dükkandaki bütün kızlar pencerelere yığıldı.

Selin'le bakiştık. "Manyamış bunlar." dedi.

Gülay Abla'nın eteklerini toparlayıp kuaförden çıkarmak da bize kalmış oldu böylece.

Gelinliğin öyle bir kuyruğu vardı ki ancak Cambridge Düşesi Catherine'in gelinliğiyle kapışrdı.

Yandan Selin, arkadan da ben kan ter içinde ağır adımlarla zemin kattaki kuaförün bulunduğu apartmanın girişine doğru yürüdük.

Fatih Abi de kapının önünde Gülay Abla'nın annesi Kader Teyze'yle konuşan Birsen Teyze ve annemin yanındaydı. Yanlarında Zeliha Abla'yı da görünce öyle sevindim ki.

Kazım Abi, Fatih Abi'nin korkusundan mı bilinmez, o geceden sonra ortalıkta görünmemiştı.

Kadıncağız üzüntüsünden günlerdir evden dışarı adımını atmamıştı; annem ve Birsen Teyze, havası değışsin istiyorlardı muhakkak.

Fatih Abi, Gülay Abla'nın çıktığını görünce bize doğru birkaç adım attı.

Yüzünde muzip ama içten bir gülümseme vardı. "Salih düşüp bayılmasa bari. Sabahtan beri eli ayağı birbirine girdi zaten."

Gülay Abla hemen kızardı. "Ben de öyleyim valla, Fatih. Sabahtan beri yiyemedim bir şey. Her an düşüp bayılabilirim ben de."

"Aman diyeyim. Lütfen bayılmayın, bir de sizinle uğraşmayalım." Ben gelinliğin kuyruğu yere değmesin diye debelenirken Fatih Abi, Selin'e göz kırptı. "N'aber kız?"

Selin de bitmemiş topuzunu gösterdi. "İyi abi, iş güç işte. Uğraşıyoruz."

"Görüyorum. Sizin de işiniz zor tabii."

Ben alttan alttan etekleri topladıktan sonra nihayet doğrulduğumda Fatih Abi beni ancak fark etti.

Gözleri bir süre kafamda gezindi.

Tahminen kafamda altı-yedi adet çeşitli yönlerde bakan fırça vardı.

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gözlerinden çok eğlendiğini anlayabiliyordum. "Sen böyle mi geliyorsun düğüne?"

"Evet." dedim. "Pijamalarımı da giydim mi hazırım."

Kocaman gülümsemesi ufaldı haliyle ama cevap veremedi tabii.

Selin, espri olmayan cümleme espriymiş ama komik değilmiş gibi yaklaştı. "Pijama derken?"

"Abimle, Fatih Abi arasında bir muhabbet." diye cevap verdim.

Gerçekten de vardı öyle bir muhabbet.

Evde maç izleyecekleri zaman birbirlerine 'Pijamamı giydim bekliyorum, hayatım.' diye mesaj atarlardı. 'Tostumu yedim, bekliyorum.' gibi bir şey.

Fatih Abi pijama konusu daha fazla uzasın istemiyordu muhakkak. "Siz gelecek misiniz Gülaylara? Geri gelip alayım mı?"

"Hilal Abla da burada, abim alır bizi." dedim.

"Tamam o zaman. Görüşürüz orada."

Selin, Fatih Abi'nin arkasından bakarken "Fatih Abi ne ara bu kadar düşünceli oldu ki?" diye söylendi.

"Sen de abartıyorsun." dedim kuaföre girerken. "Ne düşüncesizliğini gördün?"

Zurnacı amca işinin hakkını veriyordu doğrusu.

Kulak zarımın bir ileri bir geri salındığını hissedebiliyordum.

Selin'e el kol işaretleriyle kafamın şiştiğini ve uzaklaşacağımı anlatmaya çalıştım.

Çok dikkatini çekemedim.

Hala elektrik çarpmış gibi oynayan Salih Abi ve kuzenlerine bakıyordu. Ellerini çırparken de katıla katıla gülüyordu.

Bizim arabaya doğru yürürken Fatih Abi'nin elleri ceplerinde arabasına yaslanmış uzaktan kalabalığı izlediğini gördüm.

Yeterince yaklaştığımda "Annemler yukarı mı çıktı?" diye sordu.

"Evet." Etrafa baktım. "Abimler yine nereye kayboldu?"

"Hilal'in karnı acıkmış, aşağıdaki büfeye gittiler."

Kalkıp bir bardak su almaya üşenen adamdan bahsediyoruz. "Ey aşk sen nelere kadirsin!"

Fatih Abi ufak bir tebessümle üzerimdeki bej, yeşil parçalı kolsuz elbiseyi inceledi. "Pijaman güzelmiş." dedi.

Bugün atışmayacaktık sanırım.

"Teşekkür ederim." dedim gülerek.

"Kafandakileri çıkarman iyi olmuş."

Hiç çıkarmak istememişim gibi yalandan bir hüzün takındım. "Sağa sola takılıyorlardı."

Başımın üzerinden tekrar kalabalığa baktı. Bakışları beni bulduğunda tebessümü yoktu. "Akşam saçmaladım biraz. Kusura bakma."

"Vişne suyu çarpıyor tabii." dedim tek kaşım havada.

Yüzü o an biraz renklendi, gülecek gibi oldu. "Senden de bir şey kaçmıyor."

Tabii ki.

Gelin odasına girdiğimizde büyük kriz vardı.

Salih Abi'nin kardeşi Nesrin, Gülay Abla'nın karşısına geçmiş çemkiriyordu. "Sen doyumsuzsun, Gülay. Altınlar annemde dursa ne olur? Hırsız mıyız biz?"

Henüz takılmamış altınların kavgasıydı bu demek.

Salih Abi'nin annesi Hadiye Teyze de kızının cephesine katıldı. "Bu çocuk ne çekti, ne masraf yaptı; sen altınların derdindesin."

"Ben altınların derdindeyim öyle mi? Gelmiş Nesrin altınları anneme verirsin diyor."

"Altınları alıp ne yapacağım? Alıp sizin için saklayacağım. Senin kızım, çok hesaptan kitaptan anladığın söylenemez. O kadar masraf yaptı, Salih. Bir eksiğiniz gediğiniz kapanır. Fena mı?"

Salih Abi, annesiyle müstakbel karısının arasına girdi. "Anne, yapacağımızı yaptık zaten. Bunu ısıtıp ısıtıp konuşmanın anlamı yok."

Gülay Abla bu sefer Salih Abi'ye patladı. "Masraflar bu kadar battıysa yapmasaydın!"

"Sen de biraz makul olsaydın da yapmasaydık!"

Gülay Abla o an çıldırdı. "Öyle mi Salih? Bitti bu iş!"

Salih Abi'nin sesi odayı inletti. "Nereye bitiyor?!"

Bu sefer Kader Teyze saymaya başladı. "Anasının nikahında salon tuttunuz ses etmedik."

"Daracık salon, klima da bozulmuş. Havasızlıktan ölecek millet." diye mırıldandı kız tarafından tanımadığım bir akraba.

Kader Teyze aldığı gazla devam etti. "Düğün yemeksiz olacak dediniz ses etmedik. Altınlar da siz de dursun. Kızımı sanki zorla alıyorsunuz! Vermiyorum sizin gibi pintilere kız filan!"

İki kadının saç saça baş başa birbirine girmesine ramak kalmıştı ki annem araya girdi. "Ama ayıp Kader, Hadiye kendinize gelin. Çocukların en güzel gününü berbat ediyorsunuz." Salih Abi'nin kuzeni Harun'a seslendi. "Harun oğlum, al teyzenle, kuzenini dışarı. Kader sen de çık dışarı bir hava al." Kader Teyze'nin yeğenlerine işaret etti. "Kızlar, çıkarın halanızı dışarı."

Birsen Teyze de Salih Abi'yi kuzenlerine gösterdi. "Siz de kuzeninizi alın götürün, bir şey mi içireceksiniz ne yapacaksınız. Biz burayı halledeceğiz, siz de misafirleri karşılayın, hadi bakayım. Düğün var bugün ayol. Haydi, daha oynayacağız." dedi.

En son Gülay Abla, ben, annem, Birsen Teyze kaldık odada.

Şimdi hıçkırıklara boğulmuş Gülay Abla'nın makyajı kurtarılamayacak noktaya doğru hızla ilerliyordu.

Ağlayan biri görünce iptal olan ben, kendimi de şaşırtıp Gülay Abla'nın önüne çöktüm.

Sıkı sıkı ellerini tuttum. "Ablacığım, altın kimde durmuş, salon küçükmüş ne önemi var? Varsın yemek olmasın. Kimseyi zaten memnun edemezsin, bilmiyor musun? Altı yıldızlı otel de tutsan biri illa ki bir şeye kulp takacak. Sanıyor musun ki birkaç sene sonra hatırlayacaklar? Salih Abimle evlenmiyor musun sen bugün? Önemli olan bu."

"Konuştuğun biri var mı kızım?"

Tüm teyzelerin ve kendini teyze hissedenenlerin favori sorusu.

Bu nasıl bir soruydu Allah aşkına?

Bir üst modeli 'Çıktığın var mı?' sorusudur.

Konuşmayı ve genel olarak çıkmayı seven bir insanım ben mesela.

Hep konuşurum, çokça çıktığım da görülmüştür.

"Yok, Cemile Teyze."

Düğün olaylı başlamış olaysız devam ediyordu.

Altınları gecenin sonunda tarafsız bölge Fatih Abi'ye teslim edecekler, sonra da bankaya yatıracaklardı.

Böylelikle nikah kıyılabilmişti çok şükür.

Geceye aslında gençler masasında başlayan ben ne olduğunu anlamadan kendimi mahalle teyzelerinin kuşatması altında buldum.

Bir an Selin'le otururken bir anda Cemile Teyze'yle Münevver Ninenin ortasında kalmıştım.

Cemile Teyze limonatasından cömert bir yudum aldı. "Görücüler kapıları aşındırır olmuş, biz öyle duyduk."

"Bir şey olduğu yok. Üniversiteye devam ediyorum daha."

"E bitecek o üniversite?"

Eh bir zaman bitmesini bekliyorduk biz de.

"Ben de öyle umuyorum, Cemile Teyzeciğim."

"Benim yeğenim var."

Ne güzel.

"Eline ekmeğini de aldı."

Oh maşallah.

"Bence bir tanışın."

"Şu an düşünmüyorum, Cemile Teyzeciğim."

Ben hiç öyle dememişim gibi çantasından hemen telefonunu çıkardı. "Dur bak fotoğrafını göstereyim."

Benden birkaç yaş büyük görünen, esmer, çelimsiz biriydi.

Hayriye Teyze, Cemile Teyze'nin omzunun üzerinden bakıp hopluya hopluya gülmeye başladı. "Konuşmayayım konuşmayayım diyorum da Cemile. Bebek gibi, okumuş kız ayol. Ne yapsın senin tipsiz yeğenini?"

Cemile Teyze, ters ters Hayriye Teyze'ye baktı ama beni ikna çalışmaları devam ediyordu. "Erkeğin çirkini olmaz, çocuğum. Sen bakma bu Hayriye'ye. Allah hayırlı koca versin."

Cümlemize.

Etrafa bir bakış attım. Çiftler pisti doldurmuş aheste aheste salınıyorlardı.

Allahım ne olur biri kurtarsın beni buradan!

Münevver Nine dürtünce anlıyordum ki sunum sırası Münevver Nine'ye gelmişti. "Evladım onu beğenmediysen, bizim Taci'nin ortağı var. Devran. Evkur var ya çarşıda. Hemen bitişiğinde toptancılar var. Bildin mi?"

Bildim.

Kafamı salladım.

"Orası işte bunların dükkan."

E süper. Ben evlenirim bununla.

"Ben fotoğraf filan gösteremem, düşünürsen birer muhallebi yersiniz."

Gülay Abla'nın akrabasının dediği gibi salon mu basıktı beni mi basmaya başlamışlardı?

"Münevver Ninem, istemiyorum. Daha yirmi yaşındayım. Evlenmeyi düşünmüyorum."

"Ama bak kaçırırsan yazık olur. Hali vakti yerinde çocuğun. Hem erkek güzeli."

Erkek güzeli diyince kahkahalarımı yutmaya çalıştığımdan hemen cevap veremedim.

Bunun üzerine Münevver Nine yine dürttü beni. "Ne diyeyim ben şimdi?"

"Kime ne diyeceksin Münevver Nine?"

"Oğlana."

Allahım sana gelsem, alsan beni bırakmasan. "Deme bir şey, Münevver Nine. İstemiyorum."

Hayriye Teyze iki yanımda oturan kadınlara söylendi. "Rahat bırakın kızımı. Ne çenebaz kadınlarsınız."

Nimet Teyze'nin ilgisi çoktan dağılmıştı. "İçimizi baydılar, bir kasap havası çalsaydılar bari."

Vallahi bu sefer halay başı olup mendil sallayacaktım.

O an nereden çıktıysa Fatih Abi masaya bir güneş gibi doğdu. "Nil, bi' gelsene, abin çağırıyor."

"N'olmuş ki?"

"Sen bi' gel." dedi hiçbir şey açık etmeden.

"Peki." deyip düştüm peşine.

Sessizce o önde ben arkada binanın en üst katına çıktık.

Merdivenler, henüz bitmemiş gibi görünen ufak bir terasa açılıyordu.

Etrafta kimseler yoktu. "Abim nerede?"

"Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi duruyordu."

Minnetle baktım. "Nereden anladın? Bir anda sardılar çevremi."

Teras Uludağ'ın eteklerine bakıyordu.

Salon şehrin epey dışında olduğundan yıldızlar çok daha parlak görünüyordu burada.

Temiz havayı ciğerlerime çektim. Salonda boğulacakmışım da haberim yokmuş meğer.

Yüzümü gökyüzüne verip bank görevi görebilecek dikdörtgen saksılardan birine oturdum. "Teşekkür ederim."

Gerçekten."

Fatih Abi de yanıma oturdu. "Cemile Teyzeler sıkıştırıp ne anlatıyorlardı öyle? Çok sıkılmış görünüyordun."

"Of sorma. Neden herkes evlenmekle aklını bu kadar bozmuş anlamıyorum... Biri bitiyor diğeri başlıyor. Hiç gelmek istemiyorum düşünlere bu yüzden. İş mülakatına almış gibi bütün gece soru sordular. Yok okul bitmiyor muymuş yok görüştüğüm biri var mıymış..."

Fatih Abi, Uludağ'ın eteklerine yayılmış şehre bakıyordu. Yorgun görünen yüzünde sokak ışıkları oynasıyordu. "İnsanları bir rahat bıraksalar... İyiliğimizi istediklerini söylüyorlar ama dönüp dolaşıp aynı mevzular çok can sıkıyor."

Kim bilir Fatih Abi ne çekiyordu?

"Senin sıkıntın benimkinden de ciddi olmalı. Yaş itibariyle yani."

"Sorma. Annem, ablam, anneannem, babaannem bir yandan..." Güldü. "Mahalleli diğer yandan. Laf dönüp dolaşıp nasıl aynı yere geliyor anlamıyorum. Yok mu birileri... Neden evlenmiyorsun... Yaşıtlarının çocukları oldu..."

İnsanlar neden herkesle ve her şeyle bu kadar alakadardı acaba?

"Doğal akışına bıraksalar keşke. Ama yok illa zorlayacaklar." Özel hayata saygı diye bir şey kalmamıştı. "Seni bana bile soruyorlar."

Hayretle bana döndü. "Nasıl yani?"

"Abimin arkadaşısın ya. Kız arkadaşın var mıdır yok mudur benim bileceğimi düşünüyorlar."

"Sen ne diyorsun?"

"Ne diyeceğim? Bilmiyorum diyorum, hem bilsem de söylemem. Merak etme."

Yine uzaklara bakarken "Yok biri." dedi sessizce.

Peki?

"Hmm." gibi bir ses çıktı benden.

Fatih Abi'nin aşk hayatını genel hatlarıyla bilirdim; en azından duyardım, görürdüm. Ama daha önce karşılıklı

konuştuğumuz bir konu olmamıştı bu.

"Uzun zamandır olmadı." diye ekledi.

Yine peki?

"Anlıyorum."

En son altı-yedi ay kadar önce bir kız vardı diye hatırlıyorum ama üç kez bile görmemişimdir.

"Sende?"

Soruyu hemen anlayamadım.

"Bende?" Sorunun amacını geç de olsa idrak ettiğimde beni bir gülme tuttu ama. "Dalga mı geçiyorsun?"

Yüzüme baktı, ciddi ciddi soruyordu. "Yoo." şüpheyle kaşları çatıldı bana bakarken. "Yoksa o yüzden mi istemedin o Taylan'ı? İstenecek bir yanı da yok ya o zibidinin."

Taylan dediği an sinirleri oynuyordu. Çok acayıptı. Refleks olmuştu artık.

"Abimi tanıdığından emin misin sen? O ensemdeyken erkek arkadaşımın olması mümkün mü sence?" Sessiz bir nefes verdim. "Okuldan eve, evden okula işte bazen de dükkana. Benim hayatım bundan ibaret."

Hala ikna edememiştim sanırım. "Yok yani biri..." Durdu durdu sonra aklına gelmiş olacak, "Hoşlandığın filan da mı yok?" diye sordu.

Olsaydı Fatih Abi'ye söyleyecek halim yoktu bunu.

Ama olmadığına göre, cevap vermemde bir sakınca da yoktu.

Geceye çevirdim başımı.

Birkaç böcek sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Salon çok güzel gözükmeŖe de yalıtımını iyi yapmış olmalıydılar.

"Yok kimse."

Hiç olmamıştı ki.

Cevap vermedi. O da böcek seslerini dinliyordu herhalde.

O basık havadan sonra oksijen çarpmıştı galiba.

enem düştü.

"Herkes bir değişik. Günübirlik yaşıyoruz. Her şey çok çabuk tükeniyor. şiirler... şarkılar... Aşklar... Yıllar sonra

annemin babama, babamın anneme baktığı gibi birine bakabilmek istiyorum ben."

Kendi kendime güldüm sonra. Fatih Abi'ye ne anlatıyordum acaba? "Bu kız hangi yüzyıldan kalmış diyeceksin..."

Ama o beni şaşırttı.

"Haklısın." dedi.

Bana hak vermesi inanılır şey değildi. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Benim de böyle düşünebileceğime inanmak çok mu zor?" diye somurttu.

"Ne bileyim. Sen de abim de biraz hızlı yaşadınız."

Söylediklerim biraz canını sıkmişti galiba.

Sesli bir nefes verdi. "Büyürken hep 'sen aslansın, kaplansın, yaparsın' dendi, Nil. Olması gereken oymuş gibi. Çapkınlık bir meziyetmiş gibi..." Rahatsız bir bakış attı bana. "Ne kadar çok kız, o kadar büyük başarı... Şimdi geri dönüp bakınca gurur duyacak bir şey göremiyorum ama."

Şimdi başı önünde, terasın çok da ilginç olmayan, pürüzlü beton tabanını inceliyordu.

"Ben kötü hisset diye öyle söylemedim. Sonsuz aşka inanır bir haliniz yoktu sadece." İster istemez de ekledim. "Gerçi abim iyi şaşırttı."

Çaktırmamaya çalışsa da tam aptal aşık olmuştu abiciğim.

Hilal Abla *zıpla* dese, *ne kadar yükseğe* diye sorardı; içimin yağları erimiyor değildi.

Ben içten içe haince abime gülerken Fatih Abi yutkundu. "Benim ne istediğimi anlamam biraz uzun sürdü."

Şimdi biliyordu yani ne istediğini.

İlginç.

"Ne istiyorsun peki?"

"Biteceğini bildiğim ilişkiler yaşamak istemiyorum artık." Hem kendi kendiyile dalga geçen, hem de kendine kızan bir hali vardı. "Kürşat'ın bunu benden önce anlaması biraz utanç verici."

Şöyle bir baktım yanımda oturan adama.

Neler diyordu böyle?

Çenesi kilit uzaklara dalmışken, kafasından neler geçtiğini merak ettim.

Düğün atmosferi mi etkilemişti acaba?

Vişne suyu çarpmış da olabilirdi.

"Sen ciddisin?"

Gözlerimin içine baktı. "Ciddiyim."

Aklıma gelen şey yüzünden aniden kıkırdamaya başladım.

"Bu işe en çok Birsen Teyze sevinecek!"

Birden koluma yapıştı. "Sakın!" Sonra yavaşça elini çekti.

"Sakın söyleme ona bir şey."

Ciddi ciddi korkuyordu annesinden.

Haklıydı da.

Birsen Teyzeciğim, oğlunun uzun soluklu bir ilişki istediğini bilse hemen girişimlere başlar, mahalleyi ayağa kaldırırdı.

"Bütün mahallenin kızlarına haber uçar diye mi korkuyorsun?" gözlerimi kısarak haince gülümsedim.

"Tabii ki korkuyorum." dedi o da gülerek.

Sır verir gibi ona doğru eğildim. "Benden duymuş olma ama hepsi zaten peşinde."

Sabır diler gibi kafasını iki yanına salladı. "Gelip bir de sana mı söylüyorlar bunu?"

"Yani. Beni sana yakın görüyorlar demek ki. İki gündür boyunu bosunu, ne kadar yetenekli ve yakışıklı olduğunu dinliyorum."

Cidden şaşkın görünüyordu. "Hadi ya?"

"Ya."

Düşündü bir süre. "Kız arkadaşım olduğunu mu söyleyen acaba?"

Abim sağ olsun, yalan söyleme konusunda uzman sayılırdım.

"Daha yeni bilmediğimi söyledim. Şimdi birden varmış dersem inandırıcı olmaz. Hiç değilse bir süre beklemek lazım. Hani sanki araştırmışım da öğrenmişim gibi söylerim sonra."

"Sen çok fenasın ya." dedi hayretle.

Acı gerçeği kabullenmek zorundaydım. "Kürşat'ın kardeşiyim." Ortak genlerimiz vardı yazık ki.

Yüzü bir an ekşidi. "Bazen inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ben genelde." Konumuza geri döndüm hemen. "Yalnız ben şimdi kız arkadaşı var dersem milyon tane soru soracaklar kız hakkında. Detay da vermek lazım."

Düşünürken alnı buruştu. "Ne zor işmiş bu."

"Yalan söylüyorsan açık kapı bırakmayacaksın." dedim bilir bir tavırla.

Gözleri kısıldı. "Sen çok tecrübeli gibisin."

"Kürşat'ın kardeşiyim." diye tekrarladım.

Başını gökyüzüne çevirdi. "Dükkanda tanışmış, bizim buralardan değil de. Ama inandırıcı ol ki ümidi kessinler."

İstedığinin bu olduğundan emin olmak istedim. "Ümidi tamamen kesmelerini mi istiyorsun?"

"Elbette. İşim olmaz."

Kendinden fazla emindi.

Kim olduklarını bile bilmiyordu. Bu kadar net olması garipti biraz.

"Peki." Dudaklarımı büktüm. "Kızı görmezlerse şüphelenirler yalnız."

"Bir süre idare etmez mi?"

Birkaç hafta idare ederdi ama kesin bir çözüm olmazdı.

"Ne zamana kadar idare etsin istiyorsun?"

Duraksadı. "Ben gerçeğini bulana kadar."

Ha deyince nereden bulacaktı uzun soluklu ilişkiyi? Bu yaşa kadar tıknefes ilişkilerle geldiği düşünülürse özellikle.

"Ya o arada Birsen Teyze'nin kulağına giderse?"

İhtimali düşününce acı acı gülümsedi. "O zaman işte elinden kurtulamam. Umarım o duymadan kendim hallederim."

Öyle hemen halledilebilecek bir şey miydi bu?

Aşık olmaya karar verdim, o zaman yarın!

"O kadar kolay mı istediğin gibi birini bulabilmek?"

"Kolay değil. Kolay olduğunu düşünmedim hiç. Ama ben inanıyorum. Sen inanmıyor musun?"

Eski romantiklerden kim kalmıştı?

Aşka inanmak isteyip çok inanamayanlardandım.

"İnanmak istiyorum."

Uludağ'ın eteklerine boylu boyuna uzanmış şehre baktım.

"Oralarda bir yerlerde, lambaları yanan evlerden birinde, aynı gökyüzünün altında, seninle aynı yıldızlara bakan biri var. Belki hiç bilmediğın, görmediğın biri. Belki tanıyorsun da bilmiyorsun ki bir zaman gelecek en yakının olacak."

İnsan ister istemez gülümsüyordu düşününce.

"Nasıl biridir? En sevdiği yemek nedir mesela? En çok ne güldürür onu? Neye canı sıkılır?..."

Ama korkuyordu bir yandan da.

"Varlığına inanmak ama bu soruların cevabını bilememek, hem heyecan verici hem de biraz ürkütücü."

"Neden?"

"Ya kötü biriyse?"

"İyidir belki."

"Garantisi yok ki."

'Dünyanın binbir türlü hali var. Allah iyi insanlarla karşılaştırsın.' derdi annem.

Ben hayatımın aşkı zannederken, karşımdaki çapkının, yalancının teki olabilirdi.

"Neyin garantisi var ki hayatta?"

"Ya kalbimi kırarsa?"

Fatih Abi "Kafasını kırsın daha iyi." dedi huysuz bir ocuk gibi.

Gülerken iki büklüm oldum. "Durup durup böyle bir şey söylüyorsun. Ciddiyetimi koruyamıyorum."

O da güldü. "Baştan alayım o zaman. Kırmaz inşallah. Kalbini yani."

Fatih Abi'ye göre kafasını kırmasında bir sakınca yoktu.

"İnşallah." dedim ben de.

Gökyüzüne baktım.

Hepimiz aynı gökyüzüne bakıyorduk işte.

Her zaman ayaklı yıldız haritası gibi gezen insanlara

imrenmişimdir; babam onlardan biriydi mesela.

Ama ben hiçbir zaman bu konuda iyi bir öğrenci olamamıştım.

"Küçük Ayı'yla Büyük Ayı'yı görebiliyor musun? Ben asla bulamıyorum."

Fatih Abi, parmağını havaya kaldırıp görebildiğim en parlak yıldızı işaret etti. "Bak şu Kutup Yıldızı. Aynı zamanda Küçük Ayı'nın kuyruğunun ucu." Peşi sıra iki tane parlak yıldız gösterdi. "Bunlar kuyruğu, şuradaki dörtlüyle birleşince Küçük Ayı'yı oluşturunlar."

Boşuna değildi bulamamam. "Ayıya hiç benzemiyor."

"Dikdörtgeni gövdesi gibi düşün. Şehrin ışıkları yüzünden sadece en parlak yıldızları görebiliyoruz. Biraz hayal etmen lazım. Şimdi parmağımı iyi takip et. Büyük Ayı biraz daha zor."

İşaret parmağını takip edebilmek için şakağımı omzuna yasladım.

"Bu... Bu, Büyük Ayı'nın kuyruğu." Dört yıldız daha gösterdi. "Bu da Büyük Ayı."

Büyük ayı da ancak küçük ayı kadar ayıya benziyordu.

Bakışlarını ufak bir sinek gibi iliştığım omzuna çevirdi. "Gördün mü?"

"Gördüm." dedim hayal kırıklığıyla vızıldayarak.

"Bir şeye benzetemedin." dedi o da gülerek.

"Benzemiyor, ne yapayım." Doğrulup elbisemin cebinden telefonumu çıkardım. Bayağıdır oturuyorduk. "Birazdan fark ederler ortalıktan kaybolduğumuzu."

"Biraz daha oturalım." diye mırıldandı başını gökyüzüne kaldırırken. "Beş dakika daha."

Oradan oraya koşturmuştu bütün gün.

Biraz soluklanmak istiyordu herhalde; ben de teyzelerin çöpçatan köpekbalıkları gibi dört bir yanıma çevirdiği o basık salona dönmek için can atmıyordum.

"Peki." dedim yüzümdeki tebessümle Kutup Yıldızı'na bakarken.

Belki O da benim gibi bu gece yıldızları izliyordur.

Kim bilir.

<https://youtu.be/afBQ5L4xpus>

Nedense ikisi oturmuş yıldızları izlerken aklımdan bu şarkı geçti □

Sonra tatlı bir hüzün çöktü

Gök kubbenin altında gelmiş geçmiş, yaşanmış, yaşanamamış, yarım kalmış tüm sevgileri analım istedim ♥

Instagram: sezen.aksin

8. Bölüm

Kürşat'ın kardeşiyim...

Kürşat'ın kardeşiyim...

KÜRŞAT'IN KARDEŞİYİM!

Fatih'in beyninde günlerdir aynı cümle dönüp duruyordu.

Yatınca da Kürşat rahat vermiyordu; kabuslarının baş kahramanı olmuştu.

"Oğlum aklın nerede?!" diye sabırsızca sordu Cezmi Bey.

Baba-oğul, apartmanın arka bahçesinde düzeneği kurmuş teneke kebabı yapıyorlardı.

Fatih, elinde peynir tenekesi, boş gözlerle, toprağa saplanmış kazığa az önce geçirdiği tavuğa baktı. "Bir şey mi unutmuşum?"

"Aşık mısın anlamadım ki?" diye söylenirken tavuğu kazıktan geri çıkardı Cezmi Bey. "Şuradan alüminyum folyo geçir kazığa." Fatih geçirdi. "Birkaç kat. Sıkıştır. Sanki ilk kez teneke kebabı yapıyoruz. Kaldır kenarlarını tepsi gibi. Hah. Diz şimdi şuradan patatesleri, soğanları içine."

Cezmi Bey, tavuğu tekrar geçirdi kazığa. "Kapa tenekeyi."

Tenekenin üzerine bahçeden bulduğu büyükçe bir taş koyup tenekenin tabanını hazırladığı oyun hamuru kıvamındaki çamurla sabitledi.

Fatih de tenekenin etrafına odun yığdı.

Cezmi Bey, eli belinde ateş yakan oğlunu izledi. "Kafa gitti iyice."

"Bir an dalmışım, baba." diye mırıldandı Fatih yeni yeni alevlenen ateşe doğru.

"Dalıp dalıp bir türlü çıkaramadın, her neyse o. Evde beş çocuk aç biilaç yolunu gözlüyor sanki."

Ağzıma koca bir parça tavuk tıktırdım. Parmaklarımdan yağlar süzülüyordu. "Cezmi Amca bu nasıl bu kadar güzel olabiliyor?"

Cevabını beklerken bir parça da patates gönderdim tavuğun yanına. Yalnız kalmasındı yazık.

Salondan hafif Zeki Müren şarkıları yükseliyor, dağ manzarasına karşı Fatih Abi'nin terasında inceden bir rüzgar esiyordu.

Tavuğumla burada sonsuza dek geçinip gidebilirdim.

Arsız abim de benimle aynı hisleri paylaşıyordu kesin.

Ağzı dolu homurdanır gibi konuştu. "İyi ki üç tane yapmışsınız. Ben bunun bir tanesini tek başıma yerim zaten."

İkimiz de yan yana dirseklerimize kadar tavuğa dalmış nasıl görünüyorduk kim bilir.

Abimin karşısında oturan Fatih Abi, gülerek bizi izliyordu. "Sağlam Kardeşler biraz nefes alın, boğulacaksınız."

Annem yüzünü ekşitti. "Oğlum böyle rezil ediyor bunlar işte beni."

"Ben kahvaltıdan sonra bir şey yemedim." diye kendimi savunma ihtiyacı hissettim. İstifimi bozmadan elimdeki buttan koca bir ısırık daha aldım. Böyle cennete gidip gidip geliyordum sanki. "Cezmi Amca tarifini vermen lazım!"

"Sen iste ben her zaman yaparım, kızım. Bahçe lazım, evde yapamazsınız."

Babam güldü. "Aile sırrı herhalde, paylaşmak istemiyorsun, Cezmi."

Feray Abla'nın kocası Kaan Abi yalandan alınmış gibi yaptı. "Beni bile yanlarına almıyorlar. Kebabın yapım aşamasında soyadı Arslan olmayan kimse arka bahçeye adım atamıyor. Ancak getir götür."

Feray Abla, dudaklarını büktü. "Arslan erkekleri diyelim biz ona. Kabaca bilsek de, püf noktalarını biz de bilmiyoruz."

Birsen Teyze, küçümser gibi elini salladı. "Aman onu da ben yapmayıvereyim!"

Oldukça emindim ki masayı Birsen Teyze donatmıştı.

Çeşit çeşit salatalar, mezeler masada boydan boya uzanıyordu.

Az sonra onlarla da yakından ilgilenecektim.

Konuşacak başka konu kalmamış gibi, Cezmi Amca gülererek sordu. "Ee bu aralar size gelen giden yok Saffet? Mahalle sakinledi."

Tavuk boğazımda kalacaktı az kalsın.

Yutkunurken gözlerim yaşardı ama neyse ki öksürük krizine girmedim.

Fatih Abi, endişeli bir yüz ifadesiyle sürahidenden boş bardağıma su doldurup bana doğru itti.

İç geçirip bana uzattığı bardağı aldım.

Babam, Cezmi Amca'nın sorusunu yanıtlamadan önce anneme ürkek bir bakış attı. "O konulara hiç girme, Cezmi. Fena haşlandım."

Cezmi Amca konuya girmeyi tercih etti ama. "Kaldı bir kızın, Saffet. Kolay mı öyle bir akşam gelip kızı almak? Haklı Necla. Ne o öyle çat kapı kız alacaklar? Her işin bir yolu yordamı var."

"Canım öyle hemen verecek değiliz ya?" diye savunmaya çalıştı babam kendini.

Abim atladı hemen. "Cezmi Abi, sen bunları bir ön görüşme olarak düşün. Beğenmeyince paketleyip gönderiyoruz."

Annem onu da susturdu. "Tanımam etmem, insanları dolduruyorsun eve, Saffet. Sen öyle buyrun gelin deyince, insanlar kızı alacaklarını sanıyor." Dudaklarını birbirine bastırıp hüznü bir ifadeye büründü. "Naz hemen evleniverdi. Bir şey anlamadık. Nil'i öyle ilk isteyene vermem."

Çok şükür.

Boşları, Fatih Abi'nin salona açılan Amerikan mutfağına getirdiğimde Birsen Teyze, anneme dert yanıyordu.

Dolabın açılırken aksayan kapağını gösterdi. "Dayadık döşedik bir heves, gelin gelmeden eskidi eşyalar baksana, Necla."

Annem, arkadaşını yatıştırmaya çalıştı. "Birsen, bırak kendi haline oğlanı. Geri teper sonra, Allah korusun. Baksana Kürşat'a. Başımıza kalacak sanıyorken buluverdi birini. İyi de kız Allah için. Her şeyin hayırlısı. Su akar yolunu bulur. Sen gönlünü ferah tut."

Birsen Teyze kafasını salladı. "Allahım iyilerle karşılaştırsın." Beni görünce gülümsedi. "Sen otursaydın, kızım. Hallediyoruz biz."

Tabakları tezgaha koydum. "Ne olacak Birsen Teyze? Esas siz yoruldunuz durduk yere. O mezeler, salatalar, ne çok uğraşmışsın!"

Birsen Teyze, hemen beni kolunun altına alıp sıkıştırdı. "Ne düşüncelidir benim kızım." Başını eğip yüzüme baktı. "Az bile yaptık, bizimkilerin bir ayda satamadığını sen maşallah on beş dakikada satmışsın. Bahane oldu, ne güzel toplandık işte."

"Şans, Birsen Teyze. Müşteri denk geldi. Adam herhalde petrol şeyhiydi."

Feray Abla, elinde boş tabaklarla mutfağa daldı. "Hemen kahve yapıyorum!"

Acilen kahve mi içmemiz gerekiyordu?

Ben daha yiyecektim ama. "Ben yaparım sonra? Abimler daha yemek yiyor."

"Onlara sonra yaparız. Ben yapıp fal bakacağım sana. Orta mı içiyordun?"

Allah Allah. "Evet."

İki dakikada bol ateşte yaptığı tek kişilik kahveyi burnuma dayadı. "İç iç iç."

Neredeyse kahveyi fondip yaptım; içim yandı.

"Hemen çevir üzerine yüzüğümü koyayım da soğusun." diyerek alyans, tek taş ve beş taşını kesişen kümeler gibi

dizdi fincanın tersine.

Böyle bir fincan tersini dünya gözüyle ilk kez görüyordum.

"Beş dakika içinde bakmazsan kıyamet filan mı kopuyor, Feray Abla? Galaksiyi dizdin fincanın üzerine."

Kahkahayı koydu. "Çok alemsin, Nil. Çok güldürüyorsun beni."

Allah da beni güldürsün o zaman!

Tabağına bakarken Saffet Bey'in gözlerinin içi gülüyordu. "O zaman Kaplıkaya'da oturuyoruz. Necla komşu kızı. Bizim dedeler beraber göçmüş gelmiş memleketten. Mahallenin kızına yan gözle bakmak nasıl ayıp şey. Necla'nın abileri bilse sağ koymazlar."

Fatih'in dikkatini çekti mevzu hemen. "Ne yaptın abi?"

"Söyledim Necla'ya."

"Öyle yüzüne karşı?"

"Ya ne yapsaydım oğlum?"

"Bilmem."

Bilse kendi yapardı.

Saffet Bey, o günü hatırlarken elini hafifçe masaya vurdu.

"Geçtim karşısına 'Seni seviyorum, Necla' dedim."

Kürşat elindeki bardağı masaya vurdu. "Yürü be baba!"

"O ne yaptı?" diye merakla sordu Fatih.

Saffet Bey güldü. "Kızdı!"

Fatih şaşırdı. "Kızdı mı?"

"Of hem nasıl. Duman attırdı. Gitti bir de üzerine babasına söyledi."

Fatih az önce sorduğu soruyu, bu kez daha gergin sordu.

"O ne yaptı?!"

En kötü senaryoyu iliklerine kadar hissetmişti.

Beklentisinin aksine Saffet Bey rahat görünüyordu. "Bir şey yapmadı, oğlum. Fena bir şey mi yapmışım kızına?" dedi gülerek. "'Niyetin ciddi mi?' diye sordu. 'Ciddi' dedim. Severdi beni Ramazan Babam."

Babasının sevmesi başkaydı, kızının sevmesi başka.

"Necla Abla n'aaptı?"

"Necla Abla da beni seviverdi, oğlum işte."

"O kadar kolay mı oldu yani?"

"Kolay olduğunu kim söyledi?"

"Çok mu zor oldu?"

"Göbeğim çatladı."

O sırada Necla Hanım, mutfakta hazırladıklarını meyve tabağını getirip masanın ortasına yerleştirdi.

"Nasıl ikna ettin?"

Saffet Bey de eşinin her hareketini tebessümle izledi. "Mektuplar yazdım, hediyeler aldım. Önceleri hiç yüz vermedi ama askere gidince kıymetimi anladı. Sonra bana bir mektuplar bir mektuplar."

Necla Hanım gözlerini devirip Fatih'e baktı. "Hepi topu bir mektup. O da garibim oralarda üzülmesin diye. Acıdım da yazdım."

Necla Hanım mutfağa geri giderken, Saffet Bey, Fatih'e göz kırptı.

Fatih bu hikayeden ne çıkarması gerektiğini düşünürken Kürşat, Cezmi Bey'i dürttü. "Sen nasıl aldın kızı Cezmi Abi?"

Cezmi Bey arkasına yaslanıp kendinden emin bir ifade takındı. "Ben valla kaçırdım, oğlum."

"Vay vay vay." Kürşat elindeki rakı bardağını masadaki tüm bardaklara çarpmaya başladı. "Çak çak çak."

Cezmi Bey, Kürşat'ın bardağına kendi bardağını çarptıktan sonra rakısından bir yudum aldı. "Birsen'in gönlü vardı ama rahmetli babası vermedi. Üç kere istedik. Dördüncüde kaçırdım artık."

Kürşat sırtıttı. "E buna da can demişler." Kürşat elindeki bardağı bir kez daha, bu kez usulca Fatih'in bardağına dokundurdu. "Ee Fatihciğim en kötü sana da kaçırılım bir tane. Genetik yatkınlık da varmış ama sen beceremeyeceksin diye korkmaya başladım."

Fatih, tabağına gözlerini odaklayıp sessizce söylendi. "Bir sen eksiktin. Sen de gel anasını satayım."

"Bugüne kadar sustum, birader ama sende mevsim nicedir kurak geçiyor. En verimli çağında olacak iş mi? Bir el atmak

şart oldu."

Cezmi Bey, Fatih kadar bile hevesli değildi Kürşat'ın işe el atmasına. "Aman oğlum, hiç el atma. Bırak kızlar biraz kafalarını dinlesin."

"Ay bak, Nil. Nasıl büyük bir balık. Balina gibi!"

Feray Abla, dişleriyle alt dudağını dişlerken fincanla aşk yaşıyordu. "Aydınlık. Ferah. Senin önün çok açık, Nil. Elini neye atsan beceriyorsun evelallah." Sonra işveli de bir bakış attı bana. "Hmm. Bak burada kim var?"

Kuşun ağzında haber, efendime söyleyeyim bir yerlerden gelecek toplu param yok muydu?

O falın içinde bir yerde illa biri olmak zorunda mıydı?

Öyle hevesli anlatıyordu ki "Kim var?" diye istemeye istemeye sordum.

"Böyle uzun boylu. Yakışıklı." Cümlelerinin sonları böyle hep uzun uzundu.

Hep de uzun boylu, yakışıklı oluyordu fal erkekleri.

Henüz haklarında kısa, şişman, kör, topal, ya da kel dendiğini duymamıştım.

"Ee Feray Abla?"

"Seni düşünüyor."

Bak sen Allah'ın işine.

Birsen Teyze, tatlıları servise hazırlarken omzumu sıvazladı. "Bu ara düşüneni çok, Nilciğin."

"Deme öyle Birsen Teyze." diye önüme soludum.

Annem benden hevesliydi maşallah. "Sen bana anlat Feray. Ben durum değerlendirmesi yaparım." Beni gösterdi. "Bu yapamıyor."

Ters ters anneme baktım. "Bu?" Feray Abla'ya dönüp gerçekleri hemen kabul ettim ama. "Evet, o işlere annem bakıyor, Feray Abla."

Feray Abla kıkırdadı. "Ne kızsın, Nil."

Annem, kahve fincanının içine burnunu uzattı. "Evleniyor mu? Ne zaman?"

Kendimi ihanete uğramış hissettim. "Hani vermeyecektin?!"

"Hayırlı kısmet mi bilelim. Hayırlıysa beri, hayırsızsa geri."

Hayırlı kısmeti geri tepecek halimiz yoktu ya.

Benimki de soruydu işte.

"Valla, bence hayırlı kısmet."

Hayırlı kısmetim hakkında tek bildiğim uzun boylu ve yakışıklı olduğuydu. "Feray Abla, sen de iyi atıyorsun. Nereden anlıyorsun hayırlı olduğunu?"

"Tanıdığın bildiğin biri bu. Konuşuyorsunuz. Ağzının içine bakıyor." İnanmazsan bak işte burada. "Hali vakti yerinde, çok da seviyor seni."

Burnumun dibine uzattığı kahve telvesine baktım.

Bu dediklerinin hiçbirini fincanın içinde göremedim.

"Öl desen ölür yani, o derece."

Annem birden dürttü beni. "Kim o kız???"

Sandalyemi kaydırarak annemden biraz uzaklaştırdım.

"Heyecanlanma anne. Yok öyle biri."

Öl desem ölecek biri.

Taylan da dahil kimsenin benim için öleceğini sanmıyordum.

Birilerinin ölmesini istediğimden değil tabii ki.

Öyle kara topraklı, vahşetli, arabesk sevmeler yabancıydı bana. Yalın sevgiler de öyleydi ya.

Feray Abla, dudaklarını hayal kırıklığıyla büktü. "Emin misin? Okuldandır belki?" diye sorarken dikkatle gözlerimin içine baktı.

"Okulda da yok." Anneme dönüp beklentiyle parlayan gözlerinin içine baktım. "Yooook."

Feray Abla, fincanı bir kenara koydu. "Canım eğleniyoruz burada. Ne demişler? Fala inanma falsız da kalma." Sonra kocaman gülümsedi. "Ama sen bir düşün bence var mı çevrende böyle bir yakışıklı?" deyip göz kırptı.

Annem ayağa fırladı. "Ay gece gece günaha da girdik." Şüpheyile Feray Abla'ya bakmaktan da kendini alamadı. "Ama var diyorsun Feray?"

Feray Abla omuz silkti. "Ben kahvenin yalancısıyım."
Babam terastan bize el salladı. "E hatunlar bize neden kahve yok?"

"Tatlı getiriyoruz, Saffet." diye bağırdı annem.

"Yer kalmadı valla." diye geri bağırdı babam.

"O zaman yapıyorum şimdi baba!" diye de ben bağırdım üzerine.

Kahveleri tepsiye dizdikten sonra ben önde, annemler arkamda terasa geri çıktık.

Abim, Fatih Abi'nin yanına geçmiş, babam, Cezmi Amca, Kaan Abi de karşılarında yan yana oturuyorlardı.

Önce onların kahvelerini verdim, sonra abiminkini.

Tam tepsideki son kahve fincanını Fatih Abi'ye uzatıyordum ki bir oduna takılıp kahveyi Fatih Abi'nin üzerine boca ettim.

Beyaz tişörtü baştan aşağı kahverengiye boyanmıştı.

Kesin haşlanmıştı!

Düşmeden dengemi sağladıktan sonra abimin ayağına sağlam bir tekme geçirip masadan birkaç peçete aldım.

Faydasız olacağını bilsem de peçeteleri Fatih Abi'nin tişörtün üzerinde pat pat gezdirmeye başladım. "Çok afedersin, Fatih Abi! Çok özür dilerim. Ayağım takıldı." Parmağımı abime doğrulttum. Katıla katıla gülüyordu geri zekalı. "Ayağım buna takıldı!"

Fatih Abi üzerine baka baka yavaşça ayağa kalkarken üzerine yapışan tişörtü öne doğru çekerek vücudundan ayırdı. "Önemli değil, Nil." Abime yorgun bir bakış attı. "Kürşat'ı kabul ettik böyle."

Abim "Vay! Hemen satış kardeşiiim." dedi neşeli gülücüklerinin arasından.

Fatih Abi, kafasını iki yanına sallarken bana gülümsedi. "Değiştiririm şimdi."

"Yandın mı çok?"

"Yok bir şey. İyiyim." dedi tabii ki.

Cezmi Amca, elini havada salladı. "Bir şey olmaz, kızım. Mutfaktan gelene kadar soğumuştur o."

Baba rahatlığı denen bir şey vardı bence.

Annem, abimin yanına çökerken kafasına patlattı bir tane. "Kürşat doğduğunda seni kafa üstü de düşürmedik ama sen neden böyle oldun evladım?"

Abim kafasını tuttu. "Böyle kafama vura vura olmuş olabilir."

"Ben yenisini yapıyorum o zaman?" diye sordum Fatih Abi'ye.

O da kafasını salladı. "Yap tamam." Salona yöneldi. "Ben de geliyorum şimdi."

Gözlerimi cezveye dikmiş kahvenin köpüklü olup olmayacağına dair kafamdan spekülasyonlar yaparken, Fatih Abi'nin mutfağa geldiğini fark etmemiştim.

"Mutfağında ilk kez ablamla annemden başka birini görüyorum."

Korkudan sıçramamak çok zor oldu. Korktuğumu belli etmeden hafifçe gülümseyerek ona döndüm.

Arkamdaki buzdolabına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Bu kez lacivert bir tişört giymişti.

"Normalde sakar biri değilimdir. Endişelenmene gerek yok."

"Onu demek istemedim." Yorgun bir nefes verdi. "Bazen beni çok yanlış anlıyorsun."

"Birsen Teyze ve Feray Abla gibi iki ustadan sonra beni görünce tedirgin oldun sandım. Kahveyi üzerine döktükten sonra çok da suçlayamam." Sona doğru mırıltıya dönen sesim cezveyi muhatap almıştı.

İyice anlayayım diye tane tane konuştu. "Hayır, Nil. Tedirgin olmadım."

"Acıdı mı çok?" diye sordum yine cezveye.

"Acımadı."

İnanmaz bir ifadeyle yine yüzüne döndüm. "Ocaktan yeni indirdiğim kahve üzerinde üç takla attı. Nasıl acımadı?"

Biraz sinirli gibi güldü sanki. "İyi. Acıdı biraz."

Kollarına baktım. "Kızarmış mı?" Cevabını beklemeden ona doğru birkaç adım attım. Işıқта bakınca kollarındaki kızarıklıkları görebiliyordum.

Kolları güçlü görünse de kızarmış beyaz teni bir an narin göründü gözüme. "Ya su toplarsa??? Yanık merhemi! Var mı sizde? Bizde var. Bir koşu gidip getiririm?"

Yanından fırlayıp gidecektim ki kolumdan sımsıkı tuttu, geri sekip ona çarptım.

Yüzünde bezgin bir ifade vardı.

"Hemen getirirdim valla." dedim yavaşça.

Kafasıyla ocaktaki cezveyi işaret etti. "Kahve taşacak." Haince de gülümsedi. "Üzerimi batırdın, bari mutfağım batmasın, değil mi?"

Kademe kademe kızardığımı hissettim. "Afedersin, unuttum ben onu."

"Nil. Üzerine kahve dökülünce insanda üçüncü derece yanık oluşmuyor. Biraz kızardı sadece. Geçer birazdan."

Esas suçluyu anmak istedim sonra. Hala sinirim geçmemişti.

"Abime nasıl katlanıyorsun?"

"Ben ondan intikamımızı alırım merak etme sen."

"Alır mısın gerçekten?"

"Tabii ki. Özel bir isteğin varsa söyle yeter."

"Rezil etti beni."

"Saçmalama. Kim var ki rezil olacaksın? Biz bizyiz. Abinin şaka kapasitesiyle ilgili bir durum tamamen." Ben somurtarak yine cezveye bakınca ekledi. "Hadi üzülme artık."

"Üzülürüm."

"Bu mu yani üzüldüğün şey? Üzerime kahve döküldü."

Cezveyi ateşten alıp köpüklerini kaşıkla fincana ayırdım. "Aslında daha çok sinirlendim sanırım."

"Çok abuk sinirleniyorsun sanki bu aralar?" Sesinde biraz alay vardı.

İkinci taşımından sonra yine köpükleri fincana ekledim. "Bunu senden duymak çok ilginç."

"O niye?" diye sorarken kaşları hafif çatılmıştı.

Üçüncü taşımından sonra cezvedeki kahveyi fincana koydum. "Sakin bir insan mısın sence?"

"Salak insanlar olmasa çok sakinim aslında. Salaklara tahammül edemiyorum."

Gülerek yüzüne baktım. "Ben de!" Fincanı ona uzattım. "Herkesinkinden daha köpüklü oldu."

"Eline sağlık."

"Afiyet olsun."

Birsen Hanım, elindeki bulaşık teliyle tencerenin dibini kazımaya uğraşıyordu. "O fal neydi öyle Feray? Üzerine basa basa hayırlı kısmet diyorsun biliyormuş gibi. Tövbe tövbe."

Feray da kurulama beziyle servis takımını kurularken dudaklarını büktü. "Biliyormuş gibi değil de şüpheleniyormuş gibi diyelim."

Birsen Hanım kızına yandan meraklı bir bakış attı. "Neden şüpheleniyorsun?"

"O uzun boylu yakışıklı kim olabilir bir tahminim var."

"Kimmiş?"

"Bizim sıpa."

"Nee??"

Birsen Hanım'ın elinden tencere kayıp gürültüyle lavaboya çarptı.

Kulak kabartıp salondan bir tepki gelip gelmediğini kontrol etti; Kaan'la Cezmi Bey hala pür dikkat ma yorumu dinliyor olmalıydılar.

Elini yumruk yapıp kuru tarafıyla kızını dürttü. Sesini alçalttı. "Bağırtma kız beni gece gece. Ne demek bizim sıpa?!"

"Fatih'te bir şey var. Oğlan dalıp dalıp gidiyor. Doğduğuna pişman." İtiraz gelmediğini görünce parmağını annesine

doğru salladı. "Sen de fark ettin!"

"Bir şey var ama..." Birsen Hanım tereddüte düştü. "Nil mi diyorsun?" diye fısıldadı.

"Her şeyle kavgaya etmeye hazır dolaşan adamın gözünün içi gülüyordu akşam kıza bakarken. Üzerine kahve döküldüğünde iyice ikna oldum. Gıkı çıkmadı delinin."

Birsen Hanım düşünceli, yeniden tencereyi aldı eline.

"Fena mı olur anne?"

Fena da ne kelime?

Harikulade olurdu.

Ellerinde büyümüştü, Nil.

Güzel, iyi kalpli, karakterli, okumuş.

Nil'den iyisini mi bulacaktı Fatih?

Elindeki tel, tencerenin pürüzsüz bir bölgesinin üzerinde gezinirken mutfak penceresinden karşı apartmana baktı. "Olmaz. Olmaz ama kız bunca yıl abi bildi. Ağız dolusu bir abi deyişi var sanırsın öz abisi." diye söylendi.

Feray kendinden emin görünüyordu. "Aman önemli değil o! Bir cümleye, bir gülüşe bakar. Bir bakmışsın abi olmuş hoop Fatih."

"Böyle emin konuşuyorsun, iyi hoş da... Kız bu konuda konuşmak bile istemiyor. Kibarlığından bir şey demedi sana."

"Anlayacağımı anladım ben. Kızın aklında yok kimse. Selin'le filan mı konuşsam? Biraz çıtlatsak, aklına soksak?"

"Kızım, ya istemezse Nil? Zaten bunaldı gelen gidenden. Fatih'te dediğin gibi bir şey varsa da Nil istemezse Fatih çok üzülür."

"O gelen gidenle bir mi benim kardeşim?"

"Herkesin canı kendine. Okumuş kız. Belki doktor, mühendis isteyecek. Bizimkinin namı da meydanda. Biz karışmayalım, Feray. Bak, akrabadan öte insanlar. Bunca yıl sonra valla böyle bir şey için aramız bozulursa hakkımı sana helal etmem."

"Bir şey yapmayacak mıyız?" diye sordu Feray hayal kırıklığıyla.

"Sen hele bir dur. Dediğın gibi bir şey varsa, yakında anlarız zaten. Sonra bakarız oluru var mı."

*Oh bakın bakalım oluru var mı Birsen Teyze
sfjksjfl ümitlerimiz sizde*

Instagram: @sezen.aksin

9. Bölüm

Canlar yine olay yerinden sesleniyorum (yine Bursa'ya geldim - bildiğiniz problemlerden ötürü)

Hepinize sevdiklerinizle birlikte sağlıklı (en en çok), mutlu, huzurlu bayramlar diliyorum.

Zehra, önünde içi dışına çıkmış devreye puflayarak baktı. "Şu elektroteknoloji ne gereksiz bir ders. Tekstil mühendisi olacağız biz. Devreler, manyetik alanlar ne alaka?"

Dersten sonra Zehra için biraz daha laboratuvarda kalmıştık.

"Sonra motorlar geliyor." dedim bilir bir sesle. "Bunları bilmek lazım."

Zehra, elini çenesine dayayıp iç geçirdi. "Ben tasarım istiyordum."

Müjgan, anahtarla paralel devrede lambasını açıp kapatırken kahkahasını koyuverdi. "Çok yanlış geldin yavrum sen."

Zehra'nın omuzları o gün içinde gözle görülür bir biçimde çökmüştü; önümüzde zor bir yıl olduğunu anlamıştık. "Bu yıl itibariyle fark ettim ben onu."

"Bence çok geç de sayılmaz. Sonuçta, tasarım, konfeksiyon dersleri de var. Mezun olduktan sonra istediğin alanda uzmanlaşabilirsin." diyerek arkadaşımı rahatlatmaya çalıştım.

Müjgan'sa tam tersi bir görev üstlenmişti sanki. "Tasarımcı olmak için akışkanlar mekaniği çekilir mi ya? Mezun olduktan sonra tenezzül etmem tasarımcılığa."

"Babam, lisedeyken tutturdu 'mühendis ol' diye. Fen'e ayrıldım. Sevinmişim tekstil mühendisliğini seçerim diye." Zehra, elindeki antistatik cımbızla devreyi dürttü çalışmasını diler gibi. "Ama bildiğin makine mühendisliği çıktı bu."

Bölüm binasının önüne çıktığımızda yolun kenarındaki bir araba selektör yaptı.

Zehra, kızgın kızgın o tarafa baktı. "Bu kim ya?"

Müjgan'nın da elleri iki yanında yumruk olmuştu. "Kampüsün içine kadar girdi magandalar."

Ben o magandayı tanıyordum.

Kim olduğunu fark ettiğimde Fatih Abi tekrar selektör yaptı.

"Ben tanıyorum. Abimin arkadaşı. Bizim komşu."

"O zaman başka." Müjgan, o tarafa alıcı gözüyle baktı bu kez. "Arabası güzelmiş *komşunun*."

Güzeldi gerçekten. Fatih Abi, her iki-üç yılda bir arabasını yenilerdi. Fazla kilometre yapmadan, arabanın değeri fazla düşmeden arabayı elden çıkarmak mantığındaydı. Bu arabayı da daha geçen yıl almıştı; siyah, SUV* tip bir araçtı. (Hem asfalt hem de arazi kullanımı için üretilmiş, genellikle 4x4 çekişli olan, yüksek araçlar.)

Zehra, kendinden beklenildiği üzere arabaya değil içindekine alıcı gözüyle baktı tabii ki. "Kendisi de fena değilmiş." Bana işveli bir bakış attı. "Neden geldi ki dersin?"

"Bilmiyorum." dedim ters ters.

"Neyse biz gidelim o zaman." dedi Müjgan'ı çekiştirirken. "Biz sizi yalnız bırakalım, şekerim. Bizi metro paklar."

Müjgan da giderken kıkırdadı. "Habersiz bırakma bizi!"

Şu durumdan ne gibi bir haber çıkabilirdi ki?

İkisine de gözümü devirdim. "Hadi canım. Hadi."

Onlar yeterince uzaklaştıktan sonra arabaya yürüdüm.

Ön yolcu kapısını aralayıp kafamı içeri uzattım. "N'oldu Fatih Abi? Ne işin var burada?"

O da benim gibi selam sabah kısmını atladi. "Naz Abla hastanede. Ama merak edecek bir şey yokmuş. Doğuma

erken alacaklar. Sizin paşa erken gelmeye karar vermiş."

Çok da erken sayılmazdı. En fazla birkaç gün.

Fatih Abi'nin neden geldiğini açıklamıyordu ama bu.

Ablamın doktorunun bulunduğu hastaneden birkaç metro durağı uzaktım sadece. "Neden sen geldin ki?"

Başını yanına yatırıp tek kaşını havaya kaldırdı. "Beğenemedin mi?"

Beğenebilmiştim ama insanlara gereksiz yük olmak da istemezdim.

"Sana zahmet oldu diye öyle söyledim. Ben giderdim metroyla."

"Annenler telaş yapmış. Seni de almaya geleceklerdi. Ben de seni alabileceğimi söyledim. Gidip bir an önce görsünler de içleri rahat etsin diye fırladım böyle olduğum gibi."

Üzerinde sadece siyah bir şort ve beyaz bir tişört vardı.

"Teşekkür ederim ama işte zahmet olmuş."

Hala kapı aralığından konuşuyorduk. O da fark etmiş olacak, kafasıyla yolcu koltuğunu işaret etti. "Zahmet olmaz. Hadi bin artık."

Ben biner binmez arabayı çalıştırdı. Arabayı park ettiğı noktadan ileri atıldık. "Sen okuldan hep bu saatte mi çıkıyorsun?"

Bu saat dediğı akşam 8'di.

"Bazen ödev filan oluyor. Bazen ders çalışıyoruz."

"Zor mu dersler?"

"Kolay değıl. Ama ben seviyorum."

Dudak büktü. "Dikiş filan mı dikiyorsunuz derste? Tekstil deyince benim aklıma overlokçu kadınlar geliyor."

Pek çok insanın aklına geldiğı gibi.

Bu açıklamayı yapmaktan yorulmuştum artık. "Tekstil mühendisliğı, makine mühendisliğinden türemiş bir bölüm. Tekstil makineleri mühendisliğı de denir."

"Biraz kadın işi gibi."

Al abimi vur Fatih Abi'ye.

"Kadın işi diye sınıflandırmak yanlış. Bizim dönemde bir sürü erkek var."

Birden dönüp yüzüme baktı. "Bir sürü erkek mi var?"
Kabaca bir hesap yaptım. "Sınıfın yarısı, belki daha fazlası.

"

Elleri direksiyonda, bakışlarını yola çevirirken kendi kendine mırıldandı. "Ne yapıyorlar? Örgü mü örüyorlar?"

Dişlerimi sıktım. "Örgü örmüyoruz biz."

Bir sonraki dönem bize ders verecek örmecilik hocasının, ilmeği kavratılabilmek için amfiye şiş ve yün getirdiğini biliyordum ama bunu Fatih Abi'nin bilmesine gerek yoktu.

"Fizik, kimya, matematik gibi temel mühendislik derslerinin yanında, teknik resim, mekanik, termodinamik, akışkanlar mekaniği gibi bir dolu makine mühendisliği dersi alıyoruz. Bölüme özel, örmecilik, dokumacılık, iplik üretimi gibi dersler de alıyoruz elbette."

"Tasarım, konfeksiyon dersleri de alıyorsunuz tabii?"

"Alıyoruz."

Hiç ikna edememiştim. "Hıh." dedi. "Bir nevi üst düzey örgü işte."

Hastaneye geldiğimizde, annem, babam, abim ve Hilal Abla karşıladı bizi. Her biri doğumhanenin önünde amaçsız geziniyordu.

İkinci torun da olsa, bu telaş hali hiç bitmiyordu galiba.

Öğrendiğimize göre eniştemin annesiyle babası da İznik'ten yola çıkmıştı, abla olacak Ela Prenses de eniştemin ablasında olmalıydı.

Annem, konuya daha hakim olduğundan, bizi bilgilendirme görevini üstlenmişti. "Kızım, ablanı doğumhaneye aldılar ama doktor uzun süreceğini söyledi. İbrahim de onunla."

Abim bayıp koridorlardaki sandalyelerden birine çöktü. "Bu gece buradayız. Bilseydim kağıt getirirdim, pişpirik filan oynardık."

Annem siniri burnunda abime döndü. "İşin gücün goygoy. Bir şey lazım olur, bir yere gitmen gerekir, ne pişpiriği Allah aşkına? Sanki keyif yapmaya geldik, bekliyoruz burada."

Babam da abimin yanına oturdu. "Ne lazım olacak Necla? İki bavulla geldik." Bize işaret etti. "Çocuklar siz bahçeye inin. Bir şeyler yiyin, için. Biz bir şey olursa haber verimiz size. Ha burada oturmuşsunuz ha bahçede. Baksanıza, kerata bekletecek bizi."

Abim kafasıyla beni gösterdi. "Bunu da götürmek istediğimizden emin miyiz?" Yüzü bumburuşuk oldu. "Şimdi bilet ara bul. Bir sürü iş."

Tek bir iş söylemişti ama neyse.

Fatih Abi "Ben bulurum. Sıkıntı yok." dedi.

Hilal Abla "Maç ne zaman aşkım?" diye temkinli sordu.

"Önümüzdeki pazar." diye yanıtladı abim.

Hilal Abla birden telaş yaptı. "Ama benim Almanya'dan amcam geliyor o akşam. Bizde yemek yiyeceğiz!"

"Siz ailecek yiyin işte." dedi abim dudak sallayıp.

Hilal Abla dış bilemeye başlamıştı bile. "Sen aileden değil misin, Kürşat? Hep böyle kaçmaya çalışıyorsun."

Fatih Abi, kocaman sırttı. "Senin kombine boşa çıktı o zaman, Kürşat."

Abim 'Galatasaray', 'büyük maç', 'kaçar mı?' şeklinde birkaç homurdandı.

Hilal Abla, duymadı bile. "E süper oldu! Nil gider işte senin yerine, aşkım."

Abim, isteği yerine getirilmemiş ufak bir çocuk gibi somurttu. "Ben acıktım."

Hilal Abla bize döndü. "Siz aç mısınız?"

"Ben evde bir şeyler yemiştım." dedi Fatih Abi.

"Ben de aç değilim, okulda yedim." dedim.

"Kürşat, ben de biraz acıktım. Seninle bir bakalım tost filan yeriz. İçecek bir şey ister misiniz?"

Fatih Abi de ben de kafamızı iki yana salladık.

Onlar gittikten sonra acile gelen gidene izlemeye başladım.

Bir süre sonra Fatih Abi'nin sesini duydum. "Kızdın mı sen bana?"

Maç muhabbeti sırasında biraz unuttuysam da kızmıştım.

"Kızmadım."

"Emin misin?"

Birden yüzümü ona dönüp saymaya başladım. "Emin değilim! Abim de senin gibi. Sinir ediyorsunuz beni. Kadın işi ne demek?"

"Aşağılamak değildi amacım." dedi mırıl mırıl.

"Ne gibi bir amacın vardı?"

Ne diyeceğini bilemedi bir an. "Erkeklerin tekstil mühendisliğini tercih ettiklerini bilmiyordum. Şaşırdım sadece."

"Erkekler aşçı, hemşire olabiliyor, kadınlar otobüs şoförlüğü yapabiliyor. Meslekleri bu şekilde kategorize etmen çok yanlış."

"Özür dilerim, tamam mı?" dedi 'sen yeter ki sus' der gibi.

Baktım yüzüne. "Tamam."

Bakışlarımı tekrar acile çevirdim.

"Bu gece buradayız galiba." dedi.

"Öyle görünüyor."

Banka yaslanıp bacaklarını öne uzattı.

Sol dizindeki dikiş izleri bahçe ışıklarında belirginleşmiş, sedef gibi parlıyordu.

Beş ufak delik, bir tane de enine, uzunca bir kesik vardı.

"Göründüğü kadar kötü değil."

Sesiyle irkildim.

Adamın bacağına bön bön bakıyordum. Utanma da kalmamıştı bende!

"Afedersin."

"Önemli değil." dedi gülerek. "Göz alıcı yaralarım var."

"Zor bir ameliyat olduğunu hatırlıyorum."

"Ben çok şanslı değildim. Komplikasyonlar olmuştu. Hemen ayağa kalkamamıştım. Zaten acısında değildim ya o zaman."

Bir süre, dalgın profilini inceledim.

"Böyle bir hayal kırıklığıyla nasıl başa çıkılıyor?"

10 yıl önce

Birsen Hanım, hüzünlü bir iç çekti. "Odasından dışarı çıkmıyor, mecbur kalmadıkça konuşmuyor bizimle."

"Kolay değil, Birsen. Biraz zaman vermek lazım. Biraz ayaklanınca düzelir morali."

"İnşallah, Necla, inşallah."

Nil oturduğu yerden kalktı. "Birsen Teyze, ben mutfaktan su alabilir miyim?"

"Al tabii, kızım. Alabilecek misin? Geleyim mi ben de?"

"Alırım ben, Birsen Teyze."

"Eh iyi peki. Sürahi masanın üzerinde. Bardakların yerini biliyorsun."

Nil, salondan çıktığında mutfağa gitmek yerine parmak ucuna basa basa Fatih'in kapısının önünde durup kapıyı kibarca tıklattı.

İçerden Fatih'in bıkkın sesini duydu. "Ne var anne?"

Nil, kapıyı aralayıp ürkekçe başını uzattı. "Ben geldim, Fatih Abi."

Fatih, annesinden başka birini kapıda görünce yatağında biraz doğrulmaya çalıştı. "Sen de nereden çıktın?"

Nil, içeri bir adım attı. "Sana komposto getirdik. Annem 'kan yapar' dedi." Fatih'in yatağın üzerinde bilekten kasiğe atelin içindeki sabit bacağına merakla bakıp gözlerini kaçırdı hemen. "Geçmiş olsun."

"Teşekkür ederim."

"Kompostoyu içersen iyileşirsin hemen, getireyim mi?"

"İstemiyorum şu an."

"Peki. Akşama iç ama olur mu?"

"Olur." Fatih de Nil'in bacağında gezinen meraklı bakışlarını yakaladı. "Yakından bakmak mı istiyorsun?"

Nil heyecanla sordu. "Bakabilir miyim??"

"Bakabilirsin."

Nil, kocaman gülümseyip koşar adım Fatih'in yatağının yanına çöktü.

Gözlerini Fatih'in dizine dikti. "Düştün mü?"

Antreman maçı sırasında, Fatih, karşı takımdaki arkadaşından topu çalmaya çalışırken dizindeki ön çarpaz bağları koparmış, dizinde menisküs yırtıkları oluşmuştu. "Düştüm."

"Ameliyat mı olman gerekti?"

"Evet."

"Ben de düşmüştüm geçen yıl ip atlarken. O kadar çok şişti ki dizim hiç bükemedim bir hafta. Ama ameliyat olmam gerekmemişti." Minik işaret parmağını atelin sert plastik yüzeyine hafifçe değdirip korkarak geri çekti. "Oynatabiliyor musun?"

"Hayır."

"Hmm." Biraz daha yaklaşıp atelin içindeki sargıyı incelemeye başladı. "Peki acıyor mu?"

"Biraz."

"Dikiş mi attılar?"

"Evet."

"Ne zaman kalkacaksın ayağa?"

"Değnekle yürüyebiliyorum evin içinde."

"Dışarı ne zaman çıkacaksın?"

"En az iki ay dedi doktor."

"Daha çok varmış. Dergi getireyim mi sana?"

"Ne dergisi getireceksin?"

"Abimin futbol dergilerinden olabilir?"

Fatih, futbolun F'sini duymak istemiyordu. "Sıkıldım futboldan. Boşver."

"Abimin bir de kimsenin bilmediğini sandığı dergiler var. Yatağının altında saklıyor. Kapağında kız resimleri var. İstersen yürütebilirim odasından."

Fatih sesli güldü.

Günlerdir ilk kez.

"Yok, Nil. Onlar da olmaz."

"Moda dergisi filan da okumazsın ki sen."

"Boşver dergiyi."

"Ben kendim gelirim o zaman arada?"

"Gel, peki. Tamam."

"Sakızla cips de getireyim mi?"

"Getir."

Nil ayaklandı. "Ben şimdi içeri gideyim. Su içmek için annemlerin yanından kalkmışım da."

Fatih sırtıp gözlerini kıstı. "Bacağımdaki alet edevatı merak ettin, görmek istedin tabii."

Nil kafasını hızla iki yana salladı. "Hayır. Ben seni merak ettim, Fatih Abi. Moralin bozukmuş, ondan geldim ben. Valla."

Fatih şakadan gerçeği anlamaya çalışır gibi bir müddet Nil'e baktı. "İnandım peki."

Nil sevinçle kıkırdadı. "İnan tabii. Görüşürüz!"

"Görüşürüz." Kız odadan çıkmadan arkasından usulca seslendi. "Moralim şimdi düzeldi, merak etme."

Günümüz

"Başa çıkmak kolay olmadı. Ama zamanla kabullenmeyi öğreniyor insan."

"Abim, A takıma geçtiğin gibi üç büyüklerin peşine düşeceğini söylerdi."

Fatih Abi, umursamaz, omuz silkti. "Abartıyordu."

"Abartıyor muydu gerçekten?"

"Bilmem." Yerdeki taşları inceledi bir süre. "Artık hiç bilemeyeceğiz. Aslına bakarsan umrumda da değil."

"Değil mi?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Hayatımdan memnunum, Nil. İşler iyi. Kafam rahat."

Kafamı salladım. Gözüm yine dizine kaydı. "Dizin tam iyileşti mi peki?"

"Tam iyileşmesi mümkün değil."

Sesinde bu gerçeği kabul ettiğini duyabiliyordum ama yine de çok üzüldüm. "Acıyor mu hala?"

"Zorlarsam ağrı oluyor."

"E çok sık gidiyorsunuz ama halısahaya?" Sesim biraz azarlar gibi çıkmıştı.

Fatih Abi'nin yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. "Ondan ne olacak? Bizim mahalledeki kazmalar karşısında terlemiyorum bile. Bana düz koşu gibi oluyor. Onların iki dakika koşunca nefesleri kesiliyor zaten."

"Haksız rekabet var tabii. Hepsi göbekli."

"Tam komedi. Bir görsen."

"En son çocukken gelip izlemiştim sizi. Hilal Abla geliyormuş arada. Bir dahaki sefere ben de ona takılıp geleyim."

Gözlerime bakıp gülümsedi. "Gel."

Oturduğum yerde dikilip hastanenin girişine baktım. "Nerede kaldılar bunlar? Gittikleri yerden dönmek bilmiyorlar."

Fatih Abi gülererek "Yine kavga edecek bir mevzu çıkmıştır." dedi.

"Evlenince ne olacak böyle?"

Ne olacak? der gibi bana baktı. "Geçinip gidecekler."

"Emin misin?"

"Abin seviyor Hilal'i. Hilal de abini."

"Türkiye'de beş evlilikten biri bitiyormuş TÜİK verilerine göre."

"Neden bu kadar karamsarsın ki sen?"

"Bence gerçekçiyim."

"İş kişide biter. Ben evlenirsem boşanmam."

"Onu peşin peşin nereden bilebilirsin ki?"

"Boşanacağım biriyle evlenmem."

"İnsanlar boşanacaklarını bile bile mi evleniyor yani?"

"Bazı şeyleri doğru değerlendiremiyor olabilirler."

"Sen değerlendirebiliyor musun?"

Bütün ciddiyetiyle "Evet." dedi.

Dayanamayıp güldüm yüzüne karşı.

Hayal kırıklığıyla düştü yüzü. "Sen neden beni hiç ciddiye almıyorsun?"

"Hala çok inanasım gelmiyor düğünde söylediklerine. Kusura bakma."

"Ne yapmam lazım inanman için?"

"Gözümle evlendiğini görürsem, o zaman ikna olurum belki."

Dudak büküp "Görürsün belki." dedi.

"Görürüm belki." dedim ben de kıkırdarak.

Abimin sesini duydum o an. "Neyi görüyorsun çirkin?"

Fatih Abi'ye baktım telaşla.

Evliliğe yeni yaklaşımları duyulsun istemiyordu sonuçta.

Benim yerime o cevap verdi abime. "Nil, düşünümü göreceğine çok ihtimal vermiyor da."

Abim o an iptal oldu.

Katıla katıla gülerken elindeki tepsiyi düşürmemek için üstün bir çaba sarf ediyordu. "Ben de bire otuz bile vermiyorum valla!" Derin bir nefes aldı. "Oğlum seninle evlenecek kızın aklına şaşarım ben! Çapkınlık sende, öküzlük sende!"

Fatih Abi'nin yüzü ekşidi. "Sen sanki haza bir beyefendisin."

Hilal Abla, hemen sevdiceğini korumaya girişti. "Öyle deme, Fatih. Çok düzeldi, Kürşat."

Fatih Abi, küçümser bir ifade takındı. "O sana öyle geliyor, Hilal. Sen gel bir de dükkanda gör bunu."

Hilal Abla, kaşlarını çatıp abime baktı. "Benim için değişmedin mi sen?" Kollarını göğsünde kavuşturup ayağıyla tempo tutmaya başlamıştı bile.

Abim başına gelecektek haberi "Değiştim aşkım, bu mal kendini kurtarmak için bana saldırıyor." dedi çaresiz.

Fatih Abi kısa bir süre için abimle muhatap oldu. "Sensin mal." Sonra tekrar Hilal Abla'ya döndü. "Altılı ganyan, iddia kendisinden sorulur. Çocuklarınızın rızkını atlara, futbolculara yediriyor."

"Doğru mu bunlar, Kürşat?"

Abim hemen tepsiyi banka bırakıp arkasını dönüp gitmeye hazırlanan Hilal Abla'nın kolunu tutmaya çalıştı. "Bir tek o! Valla kız mız yok!"

Fatih Abi, kollarını banka yaslayıp, sol ayak bileğini sağ dizine yasladı. "Bak ben kız demeden hemen savunmaya

geçmesi dikkat çekici. Ben görmedim, günahı boynuna ama dikkatli olmakta fayda var, Hilal. Sen ipini sıkı tut bu öküzün. Benden söylemesi."

Kolunu hırsıyla abimin elinden kurtaran Hilal Abla arkasını dönüp giderken, abim peşinden seyirtti.

Havada işaret parmağını sallarken hala Fatih Abi'yi tehdit etmenin peşindeydi ama. "Senin bana işin düşer, Fatih."

"Düşünce konuşuruz, hayatım." Fatih Abi, abimin arkasından bağırmağı ihmal etmedi. "Üzerime kahve dökmeden önce de, bana laf sokma girişiminde bulunurken de bir kez daha düşünürsün sen de."

Allahım ne güzel olmuştu!

Ben kıs kıs gülerken Fatih Abi göz ucuyla beni süzdü. "Çok hoşuna gitti sanırım."

"Valla yalan söylemeyeceğim, çok hoşuma gitti!"

O sırada telefonum çalmaya başladı.

Cebimden çıkarıp kulağıma götürdüm. "Efendim anne?"

"Doğuyor tosunum! Abinleri de al gelin hemen!"

"Geliyoruz!"

Ayağı fırlayıp Fatih Abi'yi kolundan çekerek kaldırdım. "Geliyormuş bizim ufaklık!"

Fatihciğim şöyle bir Clear reklamında da oynamıştı zamanında :pP

Biz böyle şaklaban hallerini değil ciddi hallerini baz alalım pls egkhdclh

Instagram: @sezen.aksin

<https://youtu.be/OerrqkW6Llo>

10. Bölüm

'Medya proje resmidir, stat henüz böyle görünmüyor' diye yazmışım eskiden ama hala fotoğraftaki gibi görünmüyor shkfhsk

*Bu bölümü yazdığım da Bursaspor Süper Lig'teydi :/
Şimdiki dileğimiz Bursaspor'u yeniden iki üst ligte görmek!!!!1!!!!11*

Bu bir dramdır:

<https://youtu.be/WGq2ssgqqHQ>

Biz şöyle devam edelim:

İkinci kez teyze olduğumdan beri, ilk kez okul, ev ve ablamların evinin haricinde bir yere gidiyordum.

Merdivenleri seke seke indim.

Apartman kapısından çıktığımda, Fatih Abi çoktan arabasını bizim kapıya yanaştırmıştı.

"Selam!" diyerek önüne zıpladım.

"Bu ne heyecan?" diye sordu o da yüzündeki gülümsemeye.

"İlk kez maça gidiyorum! Heyecanlanırım tabii!"

Boynuma, kotunun cebinden çıkardığı yeşil beyaz, uzunca bir saç örgüsü bileklik taktı. Bileklik dense de bileğe takıldıklarını pek görmemiştim.

"Sakıncası yoksa?" diye sordu çekinerek.

Takmak istemeyeceğimi düşündüğünden böyle ufak bir aksesuar önermeyi tercih etmişti herhalde; kendisi forma giymişti kotun üzerine.

"Bir sakıncası yok elbette. "dedim gülerek. "Siz bize hain deseniz de Beşiktaş'tan sonra Bursaspor geliyor sonuçta."

Yüzündeki alaycı gülümsemeden, bana çok da inanmadığını anlıyordum. Üzerimdeki tişörtle kota şöyle bir baktı. "Üzerine bir şey aldın mı? Belki serin olur gece."

"Aldım. Çantamda."

Artık maça götürülmemin önünde bir engel yoktu umarım.

Arabaya geçecekken, abimin camdan ciğercinin önündeki kedi gibi bize baktığını gördüm; neredeyse ağlayacaktı.

"Abim camda."

Fatih Abi de yukarı bakınca abim camı açtı. "Gözünüz arkada kalır inşallah."

"Oğlum bu kadar istiyorsan gelseydin işte sen de." Biliyordum ki Fatih Abi'nin Bursaspor yönetiminde tanıdığı çoktu. "Hala geç değil bulurum bilet ben."

"Sen Hilal'in gazabına hiç uğramadın tabii." diye iç çekti abim.

Acıdım bir an.

Dirseğini camın mermerine dayayıp elini çenesine yasladı. "Galatasaray ben gelemedim diye yenecek valla içime doğdu."

Fatih Abi sürücü koltuğuna geçerken "Gir içeri, Kürşat. Şom ağzını da kapat!" dedi sertçe.

Timsah şeklindeki stadın inşaatı bazı kısımlarda hala sürüyor olsa da, henüz tamamlanmamış haliyle de bayağı ihtişamlı görünüyordu Timsah Arena.

Bursa merkezde çok büyük binalara alışık olmadığımızdan, bu büyük yapının yanında kendimi küçücük hissettim.

"Yanında durunca daha da büyük görünüyor."

"Kırk üç bin kişilik." Yukarı baktı Fatih Abi. "Yüksekliği kırk metre vardır. Belki daha fazla."

Batı kısımdaki güvenlik kontrolünden sonra kapalı tribünün alt kısmına geçtik.

Maçın başlamasına daha zaman vardı ama tribünler dolmaya başlamıştı bile.

Stada adımımı attığımda abimin neden beni maça getirmek istemediğini biraz anlamıştım: Bu kadar erkeği bir

arada daha önce hiç görmemiştim!

Koltukların arasında ilerlerken bakışları üzerimde hissettim.

Fatih Abi korumacı bir biçimde bana biraz yaklaştı; ben ona daha da çok yaklaştım. "Abimi şimdi biraz anladım aslında."

"Duysa gözleri yaşarırdı."

"Sakın söyleme!"

"Peki, söylemeyiz." Hafifçe belimden tutup bir alt basamağıya yönlendirdi. "Burası koltuklar."

Hayret ettim etrafa bakarken. Takım kulübeleri hemen önümüzde, biraz aşağıda kalıyordu. "E çok iyiymiş."

"Tabii iyi olacak. " dedi Fatih Abi koltuğına otururken.

Oturduğumda daha rahat etrafı incelemeye başladım.

Yan çaprazda bir teyze gördüm, takdir ettim.

Uzak köşede de birkaç kız vardı.

Ben etrafta kız taraması yaparken, Fatih Abi de ne yaptığımı anlamıştı. "Ben varken bir şey olmaz, endişelenme."

Biliyordum ve endişelenmemiştim.

"Bir şey olacağından değıl de... Biraz daha kadın olsa ortam çok güzel."

Daha çok kadın, daha az küfür, daha az kavga, daha çok medeniyet demekti.

"Yavaş yavaş artıyor işte. Ben çocukken tek bir kadın bile görmezdim maçlarda."

Çantamı aralayıp Niyazi Abi'ye hazırlattığım maç kitini ortaya çıkardım.

Koca bir paket çekirdek, su ve kola şişelerini gördüğünde, Fatih Abi'nin gözleri kocaman oldu. "Nasıl saktun onları içeri?"

Özel bir şey yapmamıştım. "Kapıda şöyle bir baktılar çantama. Hırkanın altında kalmışlar herhalde. Yasak mı ki?"

"Şişe filan almazlar normalde." Güldü. "Erkekleri daha sıkı kontrol ediyorlar. Seni yanımızdan ayırmamalıyız bundan böyle. Meşale bile sokarız!"

"Tabii." dedim gururla. "İşinize yararım."

Çantamdan bir şişe kola aldı. "Madem getirdin, içelim bari."

Kolalarımızı açtık.

Yeşil beyaz dalgalı boyanmış koltuklara, yemyeşil çimlere baktım. "Çok güzel olmuş stat."

"Timsahın kafası bitmedi bir türlü."

"Geçenlerde okumuştum. Belediye başkanı yakında bitecek demiş."

"Biter inşallah yakında."

Kolamdan bir yudum aldım. "Maç ne olacak dersin?"

"Zor maç. Belli olmaz. Üç ihtimalli dediklerinden."

O sırada birkaç Galatasaraylı oyuncu ısınmaya çıktı.

"Aa. Gomis!"

Fatih Abi heyecanıma anlam verememiş olacak yan yan bakınca kekeledim. "Şey... Bu adam çok sempatik."

Fatih Abi, kaleye şut çeken adama baktı. Oldukça hırslı görünüyordu aslında. "Neresi sempatik?"

"Ne bileyim. Gülüyor filan arada..."

Cevap vermedi.

Sempatik bulduğum futbolcuları kendime saklamaya karar verdim o dakika.

Serdar Aziz sahaya ayak bastığı gibi ısıklanmaya başladı. "Serdar Aziz, Galatasaray'a gidince çok üzülmüştüm."

"İstanbul takımlarının cazibesine kapılıyorlar tabii."

"Böyle ısıklamak mı lazım ama?"

"Taraftar duygusal. Tüm dünyada böyle. Bunun futbolcunun işi olduğunu, profesyonel hareket etmesi gerektiğini kabullenemiyorlar."

Bursaspor sahaya çıkarken, taraftarlar tribünlerde koreografiye başladı. Karşımızda, maraton tribününde "Teksas", kale arkası tribününde ise "50. yıl" yazısı oluşturulmuştu.

Teksas taraftar grubunun ellinci kuruluş yıldönümüydü.

Teksas Tribünü'nün önüne de "1967 Kimse Yokken Teksas Vardı 2017" pankartı asılmıştı.

1967'de bayağı birileri vardı bence. "Ne alaka *kimse yokken Teksas vardı?*"

"Türkiye'de kurulan ilk taraftar grubudur çünkü. Teksas'ın temelleri Bursaspor daha iki yıllık bir takımken atıldı. 1965'te Dolmabahçe'ye çıkarma yapmışlar binlerce taraftarla." Bana manalı manalı gülümsedi. "İnönü'ye yani. 1. Lig'e çıkma maçıydı."

"Neden *Teksas* peki?"

"66-67 sezonunda sanırım, deplasmanda Zonguldakspor'a 2-1 yenilmişiz. O dönemde, Türk futbol tarihinde ilk kez iki taraftar grubu arasında büyük bir kavga çıkmış. 'Sahayı Teksas'a çevirdiler' diye basın yakıştırmış. Ama esas çıkış noktası, daha maçtan önce, Zonguldak emniyetinin maça otobüsle gelen Bursaspor taraftarlarına 'Teksas'tan mı geldiniz? Taraftar otobüsünden çok Teksas konvoyuna benziyorsunuz.' demesi."

"Otobüsten neler çıktı kim bilir?" dedim bir cevap beklemeyerek.

Fatih Abi de cevap vermemeyi tercih etti.

Karşıda, Maraton'da bir hareketlenme gördüm. Akabinde 'Benimle evlenir misin Sabiha?' diye pankart açıldı.

Fatih Abi'yi dürttüm. "Karşıya baksana."

Gülerek pankarta baktı. "Deliye bak."

"Kız bizim tribündeyse mesele yok." diye mırıldandım.

Göz ucuyla bana baktı. "Kötü bir fikir mi sence?"

Fikrin ne kadar kötü olduğunu anlatmak için nereden başlayacağımı bilemedim.

"Bir kere risk. Kız ya hayır derse? Bütün stat şahit. Kameralarla da kayıt altına alındığı da garanti. Üstelik çocuk, kız yanındayken pankart açıyorsa soruyu kapalı tribün görüyor. Yani biz görüyoruz. 'Aşkıma bak senin için karşı tribüne pankart açtım' çok romantik bir jest değil bence. Bize gösteriştten başka bir şey değil."

Biraz soluklanıp devam ettim. "Kız maçta değilse daha büyük sorun. Ya izlemiyorsa maçı? İzliyorsa da manyak mı bunlar aynı maçı ayrı ayrı izliyorlar? Ya da kız normalde maç

izlemiyor da çocuk 'maçı izle bir şey yapacağım.' mı demiş kızı? Onu geçtim televizyondan izliyorsa kız Whatsapp'ten mesaj mı atacak evet diye?"

"İyi. Sana böyle etmezler."

"Etmesinler. Abartıyorlar. Güzel güzel yüz yüze 'benimle evlenir misin?' diye sormanın nesi var? Yaratıcı olacağım diye suyunu çıkarıyorlar ki pankart açmak ne kadar yaratıcı tartışılır."

Fatih Abi güldü. "Çocuk açtığına açacağına pişman oldu."

Maçın daha başında sol kanattan Tolga Ciğerci'nin verdiği pasla ceza sahasında buluşan Gomis'in şutu kaleyi buldu.

Korkuyla ayağa fırladım ama neyse ki Bursaspor kalecisi Harun Tekin topu dışarı çelebildi.

Tekrar yerime oturdum. "Of. Neyse korner oldu."

Fatih Abi "Gomis çok sempatik ama..." diye söylendi.

Üzerinden iki dakika geçmeden bu kez ani gelişen Bursaspor atağında Ekoko'nun arka direğe yaptığı ortayı Delarge gole çevirdi.

Tekrar ayağa fırlayıp bastım çığlığı. "Gooolllllllll!"

Birden tribünde olduğundan fazla kişi varmış gibi hissettim.

Sanki tüm tribün bir girdaba kapılmıştı. İnsanlar çılgınca bağırıyor, zıplarken birbirlerinin üzerine yıkılıyordu.

Fatih Abi, beni hemen önüne çekip ellerini omuzlarıma koydu.

İkimiz de zıplarken tribünler hep bir ağızdan tezahürata başladı. Fatih Abi'nin sesini de duydum belli belirsiz.

Çocuklar inanın inanın çocuklar,

Güzel günler göreceğiz,

Güneşli günler,

Bu alemde İstanbul'u devireceğiz,

Şampiyonluk şarkıları söyleyeceğiz.

(Edip Akbayram - Güzel Günler Göreceğiz)

İlk yarının geri kalanında hiç oturmadık. Boğazımız patlayana kadar bağırıp çağırdık.

Karşılıklı ataklar olsa da, oyun anlamında Bursaspor bir tık öndeydi bana kalırsa. Devre Bursaspor'un üstünlüğüyle kapandı.

Devre arasında Fatih Abi'yle çekirdek çitleyip ilk yarının kritiğini yaptık.

Abim genelde benimle futbol konuşmazdı; Fatih Abi söylediklerimi önemsiyor gibi görünüyordu en azından.

Küçümsemiyordu.

Aksine fikirlerime değer verdiğini hissettim; aramızdaki sekiz yıl sanki kapandı o anda.

İkinci yarı henüz başlamıştı ki Batalla'nın verdiği ara pasta topla buluşan Badu'yla heyecanlandık ama gol olmadı.

Karşılıklı birkaç verimsiz ataktan sonra maçın sonlarına doğru Galatasaray beraberliği yakaladı.

Tribünde ölüm sessizliği vardı.

"Böyle gol mü olur ya?!" diye söylendim.

Galatasaray'ın kullandığı kornerden sonra Harun Tekin'in yumrukladığı top Feghouli'nin önüne düşmüştü. Adam da affetmemişti.

Şans işte.

Fatih Abi sessizdi. Etmek istediği küfürleri içine ediyordu muhtemelen.

Seksen birinci dakikada yenen bir başka kötü golün ardından tribünler karıştı. Etrafımda envai çeşit küfür havada çarpışmaya başladı.

Fatih Abi bir an ne yapacağını bilemedi. Birkaç adamı susturacak oldu, ama küfür eden adam sayısı yüzlerce olunca pek fazla seçeneği yoktu.

Birden beni oturtup kulaklarımı elleriyle kapadı.

Gülmeye başladım.

Nafile bir çabaydı, her şeyi gayet net duyuyordum.

Ellerini kulaklarımdan çektim. "Sen benim abimi tanıyorsun değil mi? Yaratıcılıkta sınır tanımayan neler duydum ben."

"Kusura bakma ya." dedi. Sanki küfürleri eden kendisiymiş gibi mahcuptu. "Maçı bu kadar hak etmişken o saçma golleri yemeyecektik. Çok çileden çıktılar. Ondan. Sen duyma olur mu?"

Atmosferden etkilenmiştim gerçekten: Stat müthişti, Bursalılar da sandığımdan daha ateşliydi; biraz küfürbaz tarafından.

Bursaspor da iyi oynadığı bir maçı kaybetmişti; futbol böyle bir şeydi yazık ki.

Yine de insan gönülden desteklediği takımı öyle kolay değiştiremiyordu.

Otoparka doğru yürürken hafifçe "Üzgünüm ama hala Beşiktaşlıyım." dedim.

Fatih Abi de birden Bursasporlu olacağıma ihtimal vermemişti herhalde. "Canın sağ olsun. O abinin de kafasına tüküreyim." Arabanın kapılarını açtı. "Hadi gel dürüm yiyelim."

Dikkaldırım'daki restoran oldukça sakindi.

Ocakbaşından çıtır çıtır sesler çıkıyor, Uludağ FM'den yükselen Türk Sanat Müziği ezgileri duyuluyordu.

Tek bir masa doluydu. Yaşlı amcalar uzak köşedeki masada kafaları çekiyordu.

Menüye baktım.

Aslında ne istediğimi biliyordum. "Ben adana dürüm istiyorum. Bir de ayran."

Fatih Abi yanımda siparişimizi almak üzere bekleyen adama döndü. "Ben de, abi." Sonra bana baktı. "Bir buçuk yer misin?"

Of hem de nasıl yedim.

Ama söylemeye utandım. "Bir yeter."

'N'olur bir buçuk ye' demedi. "Abi o zaman bir tane bir, bir tane de iki. Biraz da yeşillik. Soğan olmasın."

Adam gittikten sonra tekrar bana döndü.

Bir an konuşacak bir şey bulamamış gibi göründü. Sonra "Ee..." dedi. "Nasıl gidiyor okul?"

Fatih Abi herhalde hayatımızın herhangi bir döneminde bana okulun nasıl gittiğini hiç sormamıştı.

"İyi gidiyor." dedim.

"Seneye mi bitiyor?"

"Hayır, sonraki sene."

Gözlerini benden ayırmadı. "Daha çok varmış."

"Zaman çabuk geçiyor. İkinci sınıf oldum bile."

"Ne çok seviyorsun şu okulu."

"Seviyorum tabii. Her zaman sevdim."

"Abine hiç çekmemişsin."

"Neden ona çekecekmişim? Pek parlak sayılmaz laf aramızda." Gidip abime söylemeseydi bari. "Sana dedikodusunu yapmak da çok mantıklı sayılmaz ya."

"Benden laf çıkmaz." Gözlerimin içine baktı bir süre. "Hani bak, piç kurusu Ali'yi söyledim mi?"

Kulaklarım cayır cayır yanmaya başladı.

"O da nereden çıktı şimdi?!"

Ali ilkokuldan sonra aklıma bile gelmemişti.

Fatih Abi'nin nereden aklına gelmişti durduk yere?

İç çekerek servis edilen düğüme baktım; iştahım beni terk ediyordu.

Garson gittikten sonra Fatih Abi ayranını çalkalayıp açtı. "Ee n'apıyor Ali?"

Telaşla atladım. "Nereden bileyim ben ne yapıyor?!"

Böyle telaş yapınca yalan söylediğimi düşünmezdi inşallah.

"Hiç görmedin mi? Bursa çok büyük bir şehir sayılmaz. İlla rastlamışsındır bir yerde."

"İlkokul mezuniyetinden sonra hiç görmedim. Ortaokulda başka okula gitti."

Fatih Abi "Vah vah. Üzülmüşsündür." dedi sahte bir hüznle.

"Ne üzüleceğim? Yıllardır aklıma bile gelmedi. İlkokul aşkı işte..."

Hay dilimi eşek arısı soksun!

Aşk ne?

Aşk neeeee????!!!!!!

Kaşları yukarda hayretle sordu. "İlkokul aşkı ha?"

"Aşk dedimse... Çocuksu bir şey işte. Oyun arkadaşımı."

Sonra Ezgi'nin oyun arkadaşı olmuştu. Ondan sonra da Gamze'nin.

Pis Ali.

Fatih Abi, bu konu üzerinde fazla durmadı.

Daha güncel bir konu kafasını kurcalıyordu zira. "Biz eve gelenleri kovaladık ama okulda filan var mı rahatsız eden?"

Okullar açıldığından beri abimin de favori sorusuydu bu. Gün aşırı soruyordu.

Bir sen eksiktin, Fatih Abi.

"Yok."

Dürümümden koca bir ısırık aldım.

"Yok?"

Nasıl bir açıklama bekliyordu acaba?

Dürümden bir ısırık daha alıp ayrılanımdan içtim. "Abim de sürekli soruyor bu soruyu. Anneannemin bir sözü vardır: *Yoktan yonga çıkmaz* diye. Yok işte. Rahatsız eden yok."

"Sen niyetlerini anlayamayabilirsin."

Yani demek istiyordu ki rahatsız ediliyordum aslında da ben farkında değildim.

Salaktım çünkü.

Yine yeniden kanımı fokurdatıyordu işte.

Maçtan filan konuşamaz mıydık yani?

Dürümü bıraktım elimden. "Neden anlayamıyorum pardon? İyiyle kötüyü ayırt edemez miyim ben? Size göre herkes potansiyel tecavüzcü."

Hırlama sırası ondaydı. "Üçüncü sayfa haberi hiç mi okumuyorsun sen?"

"Ne alakası var, üniversite orası."

"Orta öğretimde bile neler oluyor haberin yok herhalde."

"Medeni bir ortam bizimkisi. Yetişkin insanlarız. İlgilenmiyorum diyorsun gidiyorlar."

Yüzü karardı. "İlgilenen oluyor yani?"

Abim familyasından gelenlerin hepsi aynı oluyordu demek ki.

Bu sene olmasa da geçen sene birkaç kişi olmuştu *ilgilendiğini* belli eden.

Her ilgilenene dayak mı atacaktı manyaklar?

"Benim halledemeyeceğim bir şey değil. Sizi ilgilendiren bir durum yok."

Sözlerim onu biraz daha sinirlendirdi.

Bunu, şakağında belirginleşen damardan, dişlerini sımsıkı kenetlediğinden çenesinde oynayan eklemlerden anlayabiliyordum.

Yine de umursamıyormuş gibi arkasına yaslandı. "Sen rahatsız olmuyorsan mesele yok." Tabağıma baktı. "Yediysen dürümünü kalkabiliriz. Abin maça gidemedi diye kudurmuştur. Geldiyse Hilal'lerden, iki el PES atarız."

Dürümüm bitmemişti aslında, üstelik onunki de bitmemişti.

"Tamam." dedim. "Gidelim."

Abimle Berk bizi televizyonun önündeki üçlü koltukta karşıladı. Çoktan başlamışlardı PES'e.

Abim gözücuyla Fatih Abi'yi süzdü. "Bu ikinci faulün, Fatih Efendi. Önce beni gömdün sonra cebren ve hile ile kombinem elimden alındı."

"Sen onu nişanına anlat." dedi Fatih Abi rahatça koltuğa çökerken.

"İlişkimizi gözden geçireceğim."

"Bak şimdi çok gerildim. Birkaç gol atayım da sana rahatlayayım."

Onlar üçlü turnuvaya giriştiklerinde ben de yanlarındaki tekli koltukta kaykılıp kitap okumaya başladım.

Fatih Abi ve abim maçta kozlarını paylaşırken annem ve babam ablamlardan geldi.

Babam bize el sallayıp yatak odasına geçti. Uyku saati çoktan geçmişti pamuğumun.

Annem de yanımdaki ikili koltuğa çöktü. "Ay nasıl ağrımış dizlerim. Yaşlılık fena şey. Siz hiç yaşlanmayın e mi?"

"Anne duyan da seksen yaşındasın sanacak."

"Nereden baksan atmış olduk."

Nasıl oldun acaba?

"Elli bire yeni girdin."

"Aman size de şikayet etmeye gelmiyor."

Ağrıyan diz muhabbetine bir nokta koymalıydım. "N'apıyor bizim tosuncuk?"

"İyi kızım. N'apsın? Bol bol emiyor, uyuyor."

"Ablamın ağrısı sızısı var mı?"

"Yok kızım, iyi maşallah. Siz ne yaptınız?"

"Az önce geldik biz de. "

Abim gözlerini ekrandan ayırmadı. "Anne çay koysana. Bu kızın böyle devirdi küfeyi kıpırdamıyor yerinden."

Yastık fırlattım bir tane. "Sen kendine bak! İstedin de yapmadık sanki."

Annem ayaklandı. "Koca kazık oldunuz, hala kavga eksik olmuyor evden. Ay dur unuttum! Kafa kalmadı ki..." Koltuğa koyduğu çantasını yeniden aldı eline. "Hastaneden bir kadın oğlunun kartını vermişti."

Çantasından çıkarıp elime tutuşturduğu karta baktım.

Dr. Metin Demir, Ürolog

Kartı geri uzattım. "Ürologluk bir işim olduğunu sanmıyorum, anne."

"Kızım sen salak mısın? Annesi seni görmüş koridorda, oğlunun kartını verdi. Feray'ın falındaki adam budur belki ne dersin?"

Allah'ım rahat yüzü göremeyecek miydim ben?

"Anne, adam koskoca doktor. Kendisi kız ayarlayamıyor mu kendine de annesi koridorda kart dağıtıyor?"

Sorum abimin böğürtülerine karıştı. Fatih Abi'ye gol atmıştı.

Abim salonda zafer turunu atarken elimden kartı kaptı. "Ben arayayım bakalım şu doktoru anlayalım niyeti ciddi mi."

Annem de kafasına vurup elinden kartı aldı. "Sen karışma, Kürşat!"

Sağduyunun sesi Berk annemi uyardı. "Anne adam uzmanlığını da almış. Nereden baksan en az otuz yaşındadır."

Onaylamaz bir biçimde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Çok yaşlı. Olmaz bizim iş anneciğim."

Besbelli, annem içi acıyarak yırttı kartı. "Gitti doktor damat."

"Anne, adamın haberi bile yoktur." diye teselli ettim. "Üzülme."

Turnuva abimin şampiyonluğuyla noktalandı.

Telefon kulağına yapıştığından Fatih Abi'yi kapıya kadar ben geçirdim.

"İyi geceler." dedi buz gibi bir sesle.

Ben arkasından "Şey..." deyince yüzünü tekrar bana döndü. "Ben... Teşekkür ederim. Çok eğlendim bu akşam."

Son yarım saati hariç doğruydu da.

"Bir şey değil." dedi teşekkürümün samimiyetine çok da inanmayarak.

Tam yine dönüp gidiyordu ki "Söylediklerin doğruydu." dedim.

Tekrar yüzünü bana doğru çevirdi. "Korkma, yine götürürüm. Yalandan hak vermene gerek yok." dedi gülerek.

"Yalandan değil. Ben de okuyorum, izliyorum neler olup bittiğini. Biliyorum neler olabileceğini. Ben yalnızca beni de anlayın istiyorum."

Yorgun bir hareketle ellerini ceplerine daldırıp karşıma geçti. "Anlamaya çalışıyoruz."

"Ben birden sinirleniyorum, evet ama sen de hep üstüne geliyorsun. Abimle çok zaman geçirmekten oluyor sanırım, bu konularda bir şey söylenince ters cevap vermek refleks haline gelmiş."

Kapı zilinin yanında duvara yaslandı. "Tersliğin yine üzerinde olduğunda bu cümlelerini hatırlatacağım."

"Aleyhimde delil olarak kullanılacak yani."

Bana bakarken gülümseyip sesli bir nefes verdi. "Ben de her zaman doğru cümleler kullanamıyor olabilirim ama senin iyiliğini istiyorum sadece."

Karşımda öyle içten, öyle samimi görünüyordu ki o an...

Birden kanım kaynadı; aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatıp sarılıverdim!

Böyle iki kol dolusu kucakladım adamı.

"Teşekkür ederim!"

Şaşırdığını kaskatı olmuş vücudundan anladım; bir an sanki nefes dahi almadı. Sonra doğrulup yavaşça ellerini ceplerinden çıkarıp iki kez omuzlarıma pat pat vurdu.

Hemen de geri çekildi.

Gözleri arkamda, bizim evde bir yere odaklanmış bir biçimde "Bir şey değil." dedi sessizce.

Yüz ifadesinden kızgın mı üzgün mü anlamak mümkün değildi.

Utançla alt dudağımı ısırdım.

Adamın üzerine atlarken ne düşündüysem?

"Kusura bakma birden öyle içimden geldi."

O sırada abim salondan bir anda çıkıp yanımda bitti.

Beni kolunun altına alıp sıkıştırdığında nefesim kesildi. Bir yandan da telefonda konuşuyordu manyak.

Ben kolundan kurtulmaya çalışırken çenesini kafama dayayıp Fatih Abi'ye sardı. "Sen daha gitmedin mi lan? Yaşlı teyzeler gibi kapı önü kritiği mi yapıyorsunuz?"

Fatih Abi "Gidiyorum şimdi." diye sakince cevapladı. Beni işaret etti gözleriyle. "Boğuldu kız, hayvan herif."

Boğmak yetmemiş olacak, abim biraz da sarstı beni. "Bir şey olmaz, alışık o. Değil mi çirkin?" Beni bırakıp eliyle Fatih Abi'ye kış kış yaptı. "Yatacağız artık, hadi. Herkes evine." Hilal Abi'ye da laf yetiştirmekten geri durmadı. "Bi' tanem, herif çörekleni eve, gitmiyor. Kovmam gerekti." diyerek odasına seyirtti.

Dağılan saçımın bir tutamını kulağımın arkasına ittim.

Zaten utanmıştım bir de üzerine sıkıştırılınca rengim mora çalmıştı bence.

"İyi misin?"

Derin bir nefes aldım. "Dediği doğru. Alıştım artık."

"Bir kere daha kovulmadan gideyim ben en iyisi mi."

Abimin yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra hafifçe öne eğildim. "Barıştık değil mi?" diye fısıldadım.

O da hafifçe eğilip "Küsmemiştik ki." diye fısıldadı.

Kocaman gülümseyip doğruldum.

İçim rahatlamıştı.

Portmantodaki bilekliği hatırladım sonra. Elimi havaya kaldırdım. "Bir saniye." Uzanıp bilekliği aldım. "Bunu geri vereyim."

"Kalsın. Bugünü hatırlarsın. Yenildik ama... Artık idare edeceksin."

"Teşekkür ederim."

Bir an sessizlik oldu.

"İyi geceler o zaman." dedim.

Gülümseyip "İyi geceler o zaman." dedi. "Tatlı rüyalar."

Bu tatlı çalışma için wishcame 'e tekrar teşekkür ediyorum

Yeni bölümde görüşmek üzere 😊

Instagram: @sezen.aksin

11. Bölüm

Bölümleri yayımladıkça ben de sizinle birlikte tekrar okuyorum. Yer yer sinirlenip cringe olduğum da oluyor (yazdıklarım ne zaman dönüp baksam bana olan bir şey bu ve sanırım hikaye anlatıcılığının tabiatı gereği kaçınılmaz). Ve fakat mevcut bazı cringeler hikayenin gelişimi için gerekli; onlardan vazgeçemeyeceğim ama bazılarını kitapta farklı kelimeler seçerek ifade edeceğim.

Şimdilik, sonrası için not düşmekle beraber, her şeyi olduğu gibi paylaşıyorum. Cringelerinizi ifade etmekten çekinmeyiniz, orada bir yerde sizinle aynı anda bir yazar da cringe oluyor olabilir sfhksjhfk

Hikayenin maksimum potansiyeline ulaşabilmesi için uğraşacağım bakalım bakalım..

Şirket Oyunları için son okuma yapıyorum, Bursa'da durum bildiğiniz gibi :(sıra Esnaf'a geliyor ♥

Fatih, tıraş makinesini artık gerek olmadığı halde yüzünde gezdirirken aynadaki görüntüsüne dalıp gitmişti.

Hindistan cevizi kokan, parlak, sarı saçlar günlerdir gitmiyordu gözünün önünden.

Nil birden sarılınca, kazık gibi kaldığından dokunamamıştı ama biliyordu ki yumuşacıktılar. Kadife gibi.

Şampuanının markası neydi acaba?

Hınçla makineyi kapatıp sökercesine fişten çekti.

"İyice sapıttın."

Geceleri şişeye sarılıp koklar koklar uyurdu artık.

"Mal."

Elini jöleye daldırıp havaya dikilmiş saçlarını yatırdı; ölçüsüz aldığı jöle nedeniyle kafası biraz fazla parlamıştı

ama düzeltemeyecek kadar kızgındı. *(ilk yayımlarken çok mevzu olmuştu bu jöle, onun yerine: saç şekillendirici, wax, köpük, jel ne desek ki acaba??)*

Öyle bir ruh haliydi ki bu, geçmiyordu: Artık kime ya da neye kızgın olduğunu da bilmiyordu.

Nil'e nasıl kızacaktı ki zaten?

Fatih'in fokur fokur kaynayan içinden kızın haberi bile yoktu.

Saf saf abisine sarılır gibi sarılmıştı.

Sırf minnet.

Başka ne olabilirdi ki zaten?

Fatih Abi'ydi Fatih.

Nil'i arada azarlayan, koruyup kollayan Fatih Abi'si.

Sarılnca Fatih'in rahatsız olduğunu zannedip kıpkırmızı kesilmişti.

Bilse Fatih'in içini. Bilse kollarını Nil'in beline saramamanın, saçlarına dokunamamanın nasıl bir irade gücü gerektirdiğini...

Bir kere sarılsa, bir daha bırakamazdı ki zaten.

Aslında en çok kendine kızıyordu.

'Madem bu kadar kapılma gafletinde bulundun, söyle kurtul,' diyordu bazen. Ne olacaksa olsun.

Genelde gecenin bir yarısı geliyordu böyle güzel fikirler.

Gün ışığında gerçekler daha netti ama.

Nasıl söylenirdi ki böyle bir şey?

Gidip önce 'bak seni çiğnemiyorum' minvalinde Kürşat'a söylese, o da karşılık olarak 'ah canım kardeşim benim' demeyecekti.

Kürşat'ı yirmi beş küsur yılda biraz tanıyabildiyse, kafa göz dalacağı kesin gibi bir şeydi.

Yiyeceği dayak korkutmuyordu gözünü; kardeşim dediği adamı, çocukluğundan beri ikinci ailesi bildiği insanları kaybetmekten korkuyordu.

İlk öğrenen Kürşat olamazdı.

Kürşat'tan vazgeçip Nil'e imalarda bulunsa...

Zeki kızdı ama o kadar ihtimal vermiyordu ki böyle bir şeye...

Açık açık söylemediği müddetçe imaları anlamazdı.

Saffet Bey'in de salık verdiği gibi, ne var ne yok yüzüne söylese, ne olurdu en kötü sanki?

Çakardı tokadı; çekinip Kürşat'a söylemezdi belki ama Fatih'in yüzüne de bir daha bakmazdı.

Bayağı kötü olurdu yani.

Mantıklı bir ihtimal. Son derece olası.

Tokadı çakıp bir de gider Kürşat'a söylerse: O işte tadından yenmez bir şenlik olurdu.

En kötü ihtimal. Oldukça olası.

Ama ya çakmazsa tokadı?

Yok muydu öyle bir ihtimal de?

Çakmazdı belki. Çakmasaydı keşke.

Sabırsız adımlarla yatak odasına geçip dolaptan aldığı siyah kumaş pantolonu giydi. Üzerine geçirdiği beyaz gömleği pantolonun içine tikiştirirken, dolabın kapağında asılı kravatlara baktı.

Kravat takamayacak kadar cendereye sıkışmış hissediyordu kendini.

Kravat yerine hemen yanda asılı duran siyah deri kemerlerden birini alıp beline taktı.

Sabahtan önemli bir müşteri gelecekti; kravat yoksa ceket şarttı.

Bursa'nın köklü ailelerinden bir zengin, oğlunu evlendiriyordu ve Cezmi Bey'in eski ahbabıydı.

Pantolonun takımı olan ceketini giydi en son. Nasılsa çıkarırdı sonra.

Parfümünü birkaç kez sıkıp havaya saçılan taneciklerin serin serin üzerine düşmesini bekledi .

Bir de doktor çıkmıştı lazım olmuş gibi.

Uzun ömürlü olamamıştı doktor bey ama.

Uzun ömürlü olamayışının nedeni aklına geldiğinde, dolabın aynasına yansıyan alaylı gülüşü hemen soldu.

Nil, otuz civarı olduğunu tahmin ettikleri doktora *yaşlı* deyip atmıştı başından.

Fatih, yirmi dokuz olacaktı yakında.

Otuzdan bir eksik, Nil'den sekiz fazla.

Cumartesi sabahı, Hilal Abla'yla kuaföre gitmek için sözleşmiştik.

İlk vizeler yaklaşıyordu, bir daha kolay kolay zamanım olmazdı.

Evden çıkıp kuaföre doğru yürürken fark ettiğim silüet yüzünden adımlarımı sıklaştırsam da geç kalmıştım.

Leyla, kocaman gülümsemesiyle el sallaya sallaya yanıma geldi. "Günaydın Nil, nasılsın?"

"İyi." Cevabını çok merak etmesem de sordum. "Sen nasılsın?"

"N'olsun işte, bildiğin gibi."

Bilmiyordum ya neyse.

Dikkatle üstümü başımı inceledi. Onaylamayan bakışlarından anladım ki eşofman altım ve tişörtüm moda anlayışına tersti. "Nereye böyle?"

"Saçımı kestireceğim." Çok çene çalamayacağımı belirtmek için de ekledim. "Hilal Abla, Suzan Abla'da beni bekliyor."

Kaçmak üzere hareketlenmeme izin vermeden koluma yapıştı. "Aa dur ben de geleyim. Tülin'le alışverişe gidecektik, mesaj atayım, önce oraya gelsin o da." Telefonunun ekranı üzerinde kısa bir süre parmakları uçtu ve kaderim mühürlendi. "Ben de bir manikür yaptırayım. İki laflarız hem."

Aşağı yukarı yirmi senedir aynı mahallede yaşıyorduk ama bırakın ikiye bir kere bile laflamamıştık.

Bir ara kanka olmuştuk ama ne ara ben kaçırmışım.

Kuaföre doğru yeniden yürümeye başlarken "Olur." dedim çaresiz.

Yandan bakışlarını üzerimde hissettim yine. "Geçen pazar Fatih'in arabasına binerken gördüm seni. Nereye

gidiyordunuz?"

O an her şey birden netlik kazandı.

Ben de ona yan yan baktım. "Abim maça gidemeyince kombinesi boşa gitmesin diye ben gittim."

Gözlerinden kalpler çıkıyordu. "Ay nasıldı???"

Dudak büktüm. "Bursaspor yenildi."

"Ben onu mu soruyorum?" diye çıkıştı.

Adımlarımı yavaşlatıp yüzüne baktım. "Neyi soruyorsun tam olarak?"

"Ne ruhsuz kızsın Nil. Fatih'le başbaşa gitmişsin maça. Bursaspor yenildi diye surat sallıyorsun."

Sensin ruhsuz.

"Baş başa değildik *Fatih Abi'yle*. Binlerce insanla birlikte maç izledik, *Leyla*."

Farz ettim ki *Leyla* derken abimin yaratıcılıkta sınır tanımayan küfürlerinden birini ediyorum.

Gerekli malzemeyi vermediğimden *Leyla*'nın ilgi alanından çoktan çıkmıştım tabii. "Ya." dedi a'yı uzatarak. "Sabah gördüm yine. Arabasına biniyordu. Giymiş siyah bir takım. Ama böyle tam üzerine oturmuş! Jilet, jilet... Kravat da takmamış. Üstten iki düğme açık. Kapağı uzandı. O ceketin kolları nasıl gerildi! Omuzları geniş tabii..."

Salyaları da akmadan olaya el koydum.

Leyla'nın hayallerini yıkma zamanı gelmişti. "*Leyla* ya, ben o işi öğrendim bu arada."

"Hangi işi?" diye sordu yazık.

"Fatih Abi'nin kız arkadaşı varmış."

"Ne?! Ay inanmıyorum!"

Kaldırıma çöküp ağlayacak sandım bir an.

Zerre üzülmeliyim gibi buruşan yüzüne bakmak da manasız bir haz veriyordu. Ben de a'yı uzatarak "Ya." dedim onun adına üzülmüş gibi.

"Kimmiş kız?" dedi ağlamaklı.

"Dükkanında tanışmışlar. Düğün alışverişine gelen gelinin kız kardeşiymiş, görümcəsiymiş anlayamadım tam."

"Sen nereden öğrendin?"

"Geçen bizde abimle oturuyorlardı. Telefon geldi. Oradan duydum."

Yalandan kim ölmüş?

Biz kapıdan içeri adım attıktan yaklaşık on dakika sonra Tülin de dükkana damladı.

Tülin, eşikten ayağını atar atmaz Leyla, oturduğu koltuktan fırlayıp Tülin'in boynuna sarıldı. Taburede oturan manikürcü kız az kalsın iki seksen yere uzanıyordu. "Tülin ya, Fatih'in kız arkadaşı varmış!" dedi bağırarak.

Haber kuaförde patlamayaydı iyiydi.

Saçımı kesim için hazırlayan Suzan Abla da, yanımdaki koltukta oturan Hilal Abla da hayretle bana döndü.

Hilal Abla'nın iri gözleri, şaşkınlıkla daha da irileşmişti. "Fatih'in kız arkadaşı mı varmış?"

Kafamı salladım. Durmak yok yalana devam. "Öyleymiş." dedim soğukkanlılıkla.

Hilal Abla, hemen inanmadı. "Allah Allah. Sabah akşam Kürşat'la."

"Daha yeni herhalde..." dedim konuyu kapatmaya çalışarak.

Aksi takdirde mevzu derinleştikçe yalan uydurmak zorlaşacaktı.

Suzan Abla da esaslı Fatihseverlerdendi. "Belki de ciddi bir şey değildir."

Leyla da hevesle kafasını salladı. "Baksana gizli saklı bir şey. Kızı öyle kimseyle tanıştırdığı da yok. Ciddi düşünmüyor belli ki."

Düşünmesi için bir kızın olması gerekirdi öncelikle!

Dudak büktüm saf saf. "Bana biraz ciddi gibi geldi ama... Anlarız yakında." Konuyu kapatıp Hilal Abla'ya döndüm. "Akşam sinemaya gidelim mi, Hilal Abla? Abim, sen, ben, belki Berk de gelir?" Kimlerin gelebileceğinin altını hayali bir fosforlu kalemle çizmiştim. "Çok güzel filmler gelmiş."

Hilal Abla somurttu. "Hiç bir yere gidemeyiz. Akşam halı saha maçı var abinlerin." Birden gözleri parladı. "Ya Nil

gelsene sen de! Tek başıma patlıyorum sıkıntıdan."

Ben tamam diyemeden Leyla atladı. "Ben de gelirim! Kaynatırız hem."

Kaynata kaynata dibi tutmuştu sabahtan beri.

Tülin el çırpı. "Ya süper oldu bu! Abim de oynuyor hep, sıkıcı oluyor diye gitmiyordum. Siz de gidiyorsanız, ben de takılırım peşine bu gece."

Sen de takıl tabii. Durduğun hata.

Leyla manikürü bitince ayaklandı. "Biz alışverişe gideceğiz. Siz de gelsenize?"

Allah'ım o güne kadar tüm alışverişlerimizi beraber yapmıştık sanki.

Ama sabah için bana bu doz yeterliydi. Daha akşamı vardı bunun. "Ben üzerimi değiştirip bir dükkana uğrayacağım. Ne zamandır uğrayamadım. "

Hilal Abla da işi olmasa onlarla gidecekmiş gibi mazeretini sundu. "Ben de eve gideceğim. Annemin günü var. Yardım etmem lazım."

"E, akşama görüşürüz o zaman?" diye cıvıladı Leyla.

Görüşeceğiz artık, n'apalım.

Yeni gelen malları envantere girerken, Muhammed hızla dükkanın kapısından süzülüp çayımı uzattı.

"Oo n'aber Muhammed? Görüşemiyoruz."

"İyilik abla."

"Ne var ne yok?Açıldı okullar?"

"Evet, açıldı."

"İyi mi derslerin?"

"İyi. Okulumu da sevdim."

"Arkadaşların da var mı?"

"Buse'yle Utku var. Üçümüz kovalamaca oynuyoruz tenefüste."

Abim, kasanın başında elinde fatura defteri mırıldandı. "Sen o Utku'ya dikkat et. Kapmasın kızı."

Muhammed garibim anlamayıp boş boş abime baktı.

Abimin detaylı anlatmasına izin vermedim. "Siz güzel güzel oynayın Muhammed oldu mu?"

"Oldu, abla."

"Var mı bir ihtiyacın? Bak söyle bize olur mu?"

"Teşekkür ederim, abla. Formam, çantam, kitaplarım, defterlerim çok güzel. Kürşat Ağabey İddia'yı kazanınca aldı bana."

"İddia mı?"

"Biz oynuyoruz her hafta."

Kasada bizi artık duymuyormuş gibi yapan abime baktım ters ters. "Her hafta mı?"

"Her hafta! Bazen haftada iki kere!" diyerek sırtı Muhammed. Tepsideki kalan çayları gösterdi. "Gideyim ben, çaylar soğudu."

"Git bakalım." Dükkandan çıkınca abimin koluna çimdiği bastım. "Abi ne adamsın! Ufacık çocuk. Hiç mi utanmıyorsun?"

O da elime geçirdi bir tane. "Ne varmış? Dünyanın sonu gibi açma o pörtlek gözlerini. Eğleniyoruz arada. Hem kazanmasaydık da alacaktım zaten."

Tam ben de ona bir tane geçirecektim ki, Fatih Abi, gözleri telefonunda dükkana girdi. "Kürşat, bi' baksana. Ersin gelemiyorum diyor akşam, ben de Gürsoy'u çağırdım." Telefondan kafasını kaldırıp beni görünce şaşırdı. "Sen de mi buradaydın Nil?"

Geçtiğimiz pazar günü sarılıp suyunu çıkardığım adama baktım; neyse ki araya biraz zaman girmişti de yüzüne bakabiliyordum.

Leyla'ya haksızlık etmek istemem.

Dediği kadar vardı.

Her zaman şıktı ama bugün bir acayipti.

Bizim mikili çorapların asılı durduğu fondansa, spot ışıklarının altında bir katalog çekiminde arz-ı endam etmeyi daha çok hak ediyordu bence.

Hacimli, gür saçları her zamankinden daha jöleli olduğundan yatık ve parlak duruyordu.

Yüz hatları daha bir ortaya çıkmıştı böylelikle. Kaşları, gözleri, burnu, çenesi...

Özel bir gündü herhalde.

Attığım yalan gerçek mi oluyordu yoksa?

Muhtemel kız arkadaş adaylarını düşünürken, sorusuna cevap verebildim. "Ne zamandır uğrayamamıştım. Cumartesi yoğun oluyor, yardıma geldim."

"İyi yapmışsın."

"Akşam Nil de maça geliyormuş. Kesin kaybedeceğiz, Fatih. Güllüoğlu'ndan baklavayı ben alırım artık, kardeşir çekilir. N'apalım."

Fatih Abi, uzun uzun güldü. "Oğlum, bir gün şu kızla uğraşmasan işlerin ters gidecek sanki."

"Benimki bir saptama. Hani bak Bursaspor kazanabildi mi?"

"Sen taraftarı olduğun için takımın beli doğrulmuyor." diye mırıldandım.

Fatih Abi 'sakin olun' der gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam atışmayın, çocuklar."

İşaret parmağımla abimi gösterdim. "Sen onu bu iri çocuğa söyle."

"Onu sen bana bırak. Her türlü kazanacağız bu akşam." Dikkatle bana baktı. Gözleri hafif kısıldı. "Sende bir değişiklik var."

Abim de suratımda bir değişiklik aradı ama bulamadı. "Aynı çirkin işte?"

Saçımı mora boyatsam fark etmezdi. Ya da kızılıcık sopasıyla kovalardı.

Bilemedim.

Abimin hareketleri en fazla bir hamamböceğinin hareketleri kadar tahmin edilebiliyordu.

Onun aksine Fatih Abi bendeki değişikliği bulmuştu. "Saçlarını mı kestirdin?"

Omuz hizasındaki saçlarımı sadece iki parmak kestirmiştim. Fark edebilmesine şaşırdım. "Evet."

Abim, camekanlı tezgahın üzerindeki yeni gelen iç çamaşırı kutularını kucaklayıp üzerime yığdı. "Sihhatler olsun. Hadi şimdi şunları yukarı taşı bakalım. Madem geldin, bir işe yara."

Akşam yemeğinden birkaç saat sonra abim, Hilal Abla'yı evinden alıp arabayı apartmanın kapısına çekti.

Telefonu çaldırınca ben de aşağı inip arka koltuğa geçtim.

Araba hareket etmedi. "Neden gitmiyoruz?"

"Fatih de bizimle gelecek. İki arabaya gerek yok. Ama makyajını bitiremedi sanırım." Telefonunu cebinden çıkarıp Fatih Abi'nin numarasını buldu rehberden. "Neredesin? Seni bekliyoruz."

Telefondan Fatih Abi'nin tok sesini duydum. "İniyorum şimdi."

Birkaç dakika içinde Fatih Abi de inip arka koltukta yanıma oturdu.

Hilal Abla, arkaya döndü. "İstersen öne otur Fatih?"

Fatih Abi de gülerek "Aşıkları ayıramam." dedi. Spor çantasını ayaklarının dibine yerleştirirken bana göz kırptı. "N'aber Nil?"

Gülümsedim. "İyi."

Abim dikiz aynasından bana baktı. "Ee Nil. Bu akşam bizi şereflelendirmeni neye borçlu olduğumuzu söylemedin?"

"Hilal Abla'ya akşam sinemaya gidelim dedim. Halı saha var olmaz dedi. Vizeler başlamadan son fırsatları değerlendirmek lazım."

"Kış uykusuna yatma zamanın geldi demek."

Aklı sıra kötü bir şey diyordu. "Bana ayı mı demek istiyorsun?"

Yine dikiz aynasından göz göze geldik. "Sanırım az önce dedim."

Hilal Abla, abimi mantıklı olmaya davet etti. "Kürşat, kuş kadar kız. Başka yakıştırma bulamadın mı? "

"Yavru ayı." diyerek bana göz kırptı sonra Hilal Abla'ya döndü. "Bu nasıl, Hilal?"

Fatih Abi, abimi boşverdi. "Ne zaman başlıyor sınavlar?"

"İki hafta sonra."

"Ne zaman bitecek?"

"Bitmez artık. Dönem sonuna kadar ikinci vizeler, finaller derken ikinci dönem başlar."

Abim boşverilse de kendinden beklenileceği üzere varlığını hissettirdi. "Çirkini yaza kadar unutun. Burnunu çıkarmaz evden. Maazallah bölüm ikincisi olur sonra."

Hilal Abla, hayretle arkasına döndü. "Bölüm birincisi misin sen Nil?"

"Birinci sınıf itibariyle."

Abartılacak bir şey yoktu.

Bakkal-hakem Niyazi Abi büyük bir ciddiyetle topu orta yuvarlağın ortasına yerleştirdi. Biz de sahanın etrafındaki banklara sıralanmıştık.

Niyazi Abi, Salih Abi'lerin takıma fosforlu yeşil formaları dağıttıktan sonra ellerini beline dayadı. Koca bir göbeği olmasa duruş itibariyle hakeme benzediği söylenebilirdi.

Abim ve Fatih Abi, tam takım Bursaspor formalarını giymişti. İkisi de gerçek birer futbolcuya benziyordu.

Niyazi Abi maç öncesi uyarılarını yapmaya başladı. "Evet beyler. Geçen seferki gibi sakatlık istemiyorum." Sanki boks maçı yönetecekti. "Kürşat düşman gibi girmek yok oldu mu abim?"

Abim de ellerini beline dayayıp kafasını dik tuttu. "Geçen hafta topaydı müdahalem. Sarı kart bile göstermezdi profesyonel bir hakem."

"Ama elinizdeki hakem benim. Dal bir daha ben de gönül rahatlığıyla atayım." Salih Abi'ye döndü. "Salih kimler yedek?"

Bayağı da ciddiye alınıyordu maç. Yedekler filan.

"Yusuf Abi'yle Hilmi Abi maçın tamamını çıkaramıyor. Yerlerine Kadir Abi'yle İlhan Abi'yi getirdik. Nöbetleşe oynarlar."

"Fatih sizde kimler yedek?"

"Yedek yok abi."

"Oğlum sakatlık filan olur..." Abimi gösterdi. "Sonra belki bunu atarım. Taktik maktik yaparsınız. Neden yedek getirmiyorsunuz?"

"Bu kadar adam toplayabildik. Yedek gelmek istemiyor millet." Fatih Abi, Salih Abi'ye alaylı bir bakış attı. "Sıkıntı yok, eksik de oynarız gerekirse."

Salih Abi 'nin gözler kısıldı. "Bu akşam benim teyze oğullarını da getirdim. Geçen haftaki gibi at koşturamayacaksınız. "

"Göreceğiz. Yenilen pehlivan güreşe doymuyor."

Atılan yazı tura sonucu kaleler ve kimin başlayacağı tayin edildikten sonra ilk düdük duyulduğu gibi Tülin, Gülay Abla'yı dürttü. "Nasıl gidiyor evlilik hayatı?"

"İyi gidiyor."

"Tavsiye eder misin?"

"Ederim canım da sen daha yirmi bile olmadın. Ne bu acele?"

"Kafama yatan biri olursa neden bekleyeyim?"

"Var mı peki kafana yatan biri?"

"Yok."

Eminim kafasına yatmayan biri de yoktu.

Leyla kıkırdadı. "Ay abla balayı nasıldı??"

"Kartalkaya'ya gittik işte."

"Oo."

"Aman yok be. Otel üç yıldızlıydı."

Maçı izleyemiyordum.

Hilal Abla'nın kulağına eğildim. "Abla ben şimdi tuvalete gider gibi yapıp dönüşte kale arkasındaki banka oturacağım."

"Ben de geleyim mi?" diye sordu hevesle.

Diğer üç kıza baktım. Dünya umurlarında değildi artık. Korkunç görümcelerin, şeytan eltilerin kulağı çınlayıp duruyordu. "Biz bir tuvalete gidip geliyoruz."

Sahanın etrafından dolaşıp spor kompleksinin ana binasına giriyorduk ki abim peşimizden bağırdı. "Nereye Nil?!"

Elinin körüne.

Nereye Hilal? diye neden bağrılmıyordu?

Yemezdi çünkü Hilal Abla'ya bağırmak.

Madem bu kadar öğrenmek istiyordu, "Tuvalete!" diye geri bağırdım.

Elini *senin Allah cezanı versin* der gibi sallayıp, topu kaptıran takım arkadaşına okkalı bir küfür savurarak savunmaya geri koştu.

Hepimize yetiyordu çok şükür.

Binaya girip birkaç dakika içinde geri çıktık.

Bu kez kale arkasındaki banka oturduk.

Müsabakamız 0-0 devam ediyordu.

Altışar kişiden oluşan takımlar, devre olmadan bir saat oynayacaktı. Birkaç dakikalık su molası verip saha değiştirirlerdi herhalde.

Her iki takımda da yaş ortalamasını yukarı çekenler vardı. Onlar göstermelik bir ileri bir geri koşup genelde rakip kalenin önünde beleşe yatmış bekliyordu. Halı sahada ofsayt olmazdı.

İlk gol abimden geldi.

Fatih Abi, kaleciden aldığı topu şişirip abimin koşu yoluna öyle bir bırakmıştı ki, defans uyumuş, abim topu ayağına aldığı gibi kaleciyle karşı karşıya kalmıştı. Abim de affetmezdi öyle topları.

Golden sonra ikisi de birbirlerine doğru koşarak havaya sıçrayıp omuzlarını tokuşturdular.

Cenk Tosun'la Babel gibi.

1-0.

Haksızlık da etmemek lazımdı. Teyze oğulları da fena sayılmazdı şimdi.

Salih Abi'lerin golü erken geldi o yüzden.

Kuzenlerden ikisi Fatih Abi'yi sıkıştırıp aldıkları topu, ayağa kısa paslarla rakip sahaya kolay götürmüş, topla burun buruna kalan kaleci çaresiz kalmıştı.

1-1.

Abim topla birlikte gol olmuştı. Kalenin içinden böğürdü. "Fatih oynasana oğlum! Niye ağırdan alıyorsun?"

Ben de Fatih Abi'nin biraz rolantiye aldığı hissetmiştim ama zırt diye 5-0 olsa ne zevki kalırdı ki oyunun?

Birkaç karşılıklı verimsiz ataktan sonra, Fatih Abi, kendi ceza sahaslarının içinden aldığı topu önüne çektiğinde topu almaya yeltenen ama onun yerine yattığı yerde kalan Salih Abi oyundan düşmüştü bile.

Topu tek başına rakip kaleye kadar sürdü. Yolda karşı takımın orta sahasını oluşturan iki kişiyi daha topla etraflarında döne döne aptal ederek ziyan etmişti.

Kalenin önündeki iki kişilik defansın fazla yapabileceği bir şey yoktu artık; abim de koşup yetişmişti çünkü.

Fatih Abi, topu kaleye vuracakmış gibi ayağına aldığı anda defansın ilk oyuncusu topa müdahale etmek üzere kayarak yere yatınca Fatih Abi'nin feykini yemiş bulundu.

Defansın son oyuncusu da üzerine doğru koşarken, topu abimin önüne 'al da at' dercesine bıraktı. Karşısında bir tek kaleci kalmış abimin topa kramponunun ucuyla dokunması gol olması için yetti.

2-1.

Ellerim havada yumruk, ayağa fırladım. Hayatımda gördüğüm en çılgın halı saha asistiydi.

Salih Abi, rakip kalenin önünden elleri dizlerinde, bağırdı. "Oğlum Fatih, ayıp değil mi bu yaptığın?"

Fatih Abi, yüzünde bir gülümseme defansa geri geldi. "Teyze oğullarına söyleseydin de biraz savunma çalışsalar. İyi yer tutamıyorlar. Kademeye girmek lazım. Böyle giderse daha çok gol yersiniz."

Dediği gibi de teyze oğullarının çekeceği bitmemişti henüz.

İlk yarı abim iki, Fatih Abi bir gol daha atınca, ilk yarı 5-1 tamamlandı.

Verilen su molasından sonra başlayan ikinci yarıda, Fatih Abi'nin ağırdan aldığı dönemlerde teyze oğulları birer gol

atsa da, oynadığı dönemde iki gol atıp üç gol de attırınca maç 10-3 bitti.

Yine nurlu topu gibi bir tepsi fıstıklı baklavamız olmuştu.

Maç sonrası soyunma odalarının bulunduğu binanın önünde kümelenmiş abimin çıkmasını bekliyorduk.

Her zaman beklenen kişi olmayı başarıyordu.

Biz kızlarla, Fatih Abi de biraz uzağımızda birkaç çocukla muhabbet ediyordu.

Leyla sinsi sinsi yanaştı bana. "Sonradan fark ettim. Neden diğer banka oturdunuz siz?"

"Oradan maç daha iyi izleniyordu."

Yalan değildi. Bol entrikacı akraba hikayeleri olmadan. Sessiz sakın. Mis.

"Biz de gelirdik o zaman."

Arada Fatih Abi'yi kesmek dışında sen maçı izledin mi acaba?

"Leyla kaç kaç bitti maç?"

"Fatih üç gol attı."

"Maçta on üç gol oldu."

Gözlerini devirip yüzünü buruşturdu. "Neyse ne."

Birden bizden uzaklaşınca, binaya tuvalete filan gidecek sandım önce.

Ben müdahale edemedi gözle kaş arasında kıyın kıyın Fatih Abi'nin dibinde bitti. "Fatih hayırlı olsun. Bir şeyler duyduk."

Dedim EYVAH!

Lafa tutup kızdırmasa mıydım ki Leyla'yı?

Fatih Abi, masum masum Leyla'nın yüzüne baktı.

"Hayırdır, ne duydunuz?"

"Kız arkadaşın varmış?"

YUH Leyla!

Allah cezanı versin Leyla!

Mahallede anons yapsaydın Leyla!

Birsen Teyze duymaz böyle!

Fatih Abi'nin gözleri anlık beni buldu.

Çaresiz baktım yüzüne.

Leyla'ya dönüp "Var bir şeyler." diye geveledi.

Leyla, yüzü düşse de densiz sorularına devam etti. "Kız arkadaşın neden gelmedi bugün?"

Fatih Abi "İşi vardı." diye savuşturmaya çalışırken maçta böğürmekten sesi kısılmış bir öküz sesi duyduk.

"Lan! Neden en son ben duyuyorum?!"

Abimle birlikte resim de tamamlanmış oldu böylece.

Ayvayı yediğimizin resmi.

https://www.youtube.com/watch?v=dEoQEk5_OCs

Dedikodu kazanları an itibariyle fokurdamaya başlasın

Instagram: @sezen.aksin

12. Bölüm

Bu tatlış çalışma için defne_353 'ye yine yeniden çok teşekkür ediyorum! :D

Fatih bilgisayarın başından kalkıp gerindi.

"Baba siz çocuklarla kapatırsınız. Annemin aktardan istediği birkaç bir şey var, onları alıp eve geçerim. Arabayı bırakıyorum. Yürüyeceğim."

Hafta geçmek bilmiyordu.

Dükkanda gelen gidenden başını alamamıştı o çarşamba günü. Çıkmak için bahane ararken annesinin siparişi hızır gibi yetişmişti.

Cezmi Bey önündeki hesap defterinden başını bile kaldırmadı. "Tamam oğlum, biz kapatırız. Görüşürüz evde."

Fatih montunu üzerine geçirip kapıya yöneldi. "Görüşürüz."

Dört duvar dükkandan bir başka dört duvar arasına girmek istemiyordu hemen.

Yolu uzatmak için havlucuların arasından Cumhuriyet Caddesi'ne indi önce.

Günler kısalmıştı.

Daha altı civarı olmasına rağmen Bursa'ya hafif hafif karanlık çöküyordu.

Elleri montunun ceplerinde sallana sallana yürürken insanların telaşesini izledi uzaktan.

Kimi pazarlık peşindeydi, kimi bir yerlere yetişmeye uğraşıyordu.

Rengarenk züccaciye dükkanlarını, tuhafiyeleri, çeyizcileri geçti bir bir.

Cemal Nadir Caddesi'ne çıktığında etraf iyice kalabalıklaşmış, trafik korna sesleri arasında durma noktasına gelmişti.

Ani bir kararla Çakırhaham tarafına geçtiğinde, otobüs durağında bekleyen okuldan yeni çıkmış liseliler, mesaiden çıkmış kalabalık kucakladı onu.

Aralarından güç bela sıyrılıp Tophane'ye çıkan yokuşu tırmanmaya başladı.

Dakikalar içinde kaldırımda yürüyen insanlar seyrelmiş, korna sesleri hiç değilse katlanılacak düzeye inmişti.

Saat kulesine vardığında boş banklardan birine oturup ayaklarının altına serilen, ışıkların, çöken geceyle birlikte bir bir yanmaya başladığı ısıltılı Bursa'yı izlemeye koyuldu.

Günlük koşuşturmalar, insana etrafına bakıp şükredecek ve güzellikleri takdir edecek zamanı vermiyordu.

Doğup büyüdüğü şehir hala çok güzeldi.

Derin derin birkaç nefes alıp verdi.

Biraz daha iyi hissediyordu şimdi.

Cebinden telefonunu çıkarıp en çok aradığı numarayı tuşladı yine. "N'aber Kürşat?"

"İyilik, dükkanı kapatıp eve geçiyorum."

"Yusuf'a gidelim mi?"

Kız kardeşi yüzünden bunalıma girip, kendisiyle içerek bunalımdan çıkmaya çalışmak kaderin bir oyunu, evrenin olmayan espri anlayışının bir işaretiydi.

Hem kimi kandırıyordu ki?

Kim içerek unutmuştu ki Fatih unutsun.

"Hayırdır?"

"Esti öyle."

Kürşat şüpheli de yaklaşıp dünden razıydı. "Peki, hayatım. Kaçta?"

Aktara uğrayıp eve gitmesi biraz sürerdi. "Kırk beş dakika-bir saate gelirim. Geldiğimde ararım seni. Yemek yeme. Dolmuşla gideriz."

Yemeli, bol içmeli, uzun oturmalı olacaktı demek ki.

Kürşat şaşırılmıştı. "O derece diyorsun. Peki bakalım."

Fatih'i annesi kapıda karşıladı. "Baban geleli bir saat oluyor oğlum, ondan önce dükkandan çıkıp nasıl ondan geç geldin sen?"

Fatih 'yürüyüş yaptım' demek yerine yalan söylemeyi tercih etti her nedense.

Elindeki poşeti annesine uzatıp içeri geçti. "Hemen bulamadım istediklerini. Birkaç dükkana dolaşmam gerekti."

"Zerdeçalla sinameki otu bulamadın?"

Fatih yalan söylemeseydi daha az şüphe çekerdi. Cezmi Bey'in hakkı vardı; kafa gitmişti gerçekten de.

"İkisi birden aynı dükkanda yoktu." Montuyla ayakkabılarını çıkarıp mutfağa geçti. "Biraz başım ağrıyor, bi' ağrı kesici verir misin?"

Birsen Hanım hemen endişelenip ok gibi peşinden mutfağa fırlayınca Fatih de meseleden sıyrılmış oldu.

Ama sıyrılamayacağı esas mesele zaten başkaydı.

Fatih, annesinin uzattığı hapı yuvarlayıp suyu dikti.

Birsen Hanım endişeli gözlerle oğluna baktı. "Aç karnına içmeseydin. Hemen bir şeyler hazırlayayım?"

"Yok anne, çıkıyorum şimdi."

"E oğlum ne geldin ne gidiyorsun?"

"Kürşat'la Yusuf'a gideceğiz."

"Aman Yusuf'unuz eksik kalmasın."

Fatih, hole geri dönüp eğilmiş ayakkabılarını giyerken Birsen Hanım ellerini beline koyup tepesine dikildi. "Oğlum bugün bizim komşu günü vardı."

Esas meselenin girizgahı da böylece yapılmış oldu.

Fatih neden bu cümlelerin muhatabı olduğunu anlayamadı. "Ee?"

"Cavidan Teyze'n bir şeyler duymuş. Bir kızla mı görüşüyorsun sen?"

Fatih, elektrik çarpmış gibi doğruldu. Sadece ayakkabılarından birini giyebilmişti. "Ne alakası var?"

Birsen Hanım'ın yüzü buruştu. "Baban gibi yapma oğlum. Canın cevap vermek istemeyince hemen ne alakası var."

Fatih diğer ayakkabısını da giymek üzere eğildi tekrar.

Birsen Hanım hala tepesinden bakıyordu. "Ciddi misiniz?"

Fatih ayakkabısını giydikten sonra sertçe nefes verip tekrar doğruldu. "Yok anne kız mız. Ne ciddisi?"

"Doğru söyle."

Fatih annesinin gözlerinin içine bakıp dişlerinin arasından "Doğru söylüyorum." dedi.

"Bakma öyle deli deli. Bir soru soruyorum. Ne varmış bu kadar sinirlenecek?"

Fatih yutkunup sakinleşmeye çalıştı. "Sinirlenmedim ki."

"Sinirlenmemiş-miş. Sözde çaktırmıyorsun ama barut fıçısı gibisin. Anneyim ben. Anlamaz mıyım?"

Birsen Hanım'dan kaçış yoktu. Fatih de çabuk teslim oldu. "Madem anlıyorsun, rahat bırak anne de nefes alayım."

"Aman iyi. Bırakayım. Nefes al. Nedir sıkıntın anlamak mümkün değil. Sanki gırtlacağına basan var."

Fatih, portmantodaki montuna uzandı.

Birsen Hanım pes etmemiştii tabii ki. "Kız yok yani?"

Fatih, montunu hışımla üzerine geçirdi. "Yok anne. Sanki bilmiyorsun. Bir yere gittiğim mi var? Ya dükkandayım, ya evdeyim ya da Kürşat'larda."

Kürşat'ları karıştırmasaydı iyiydi.

Birsen Hanım'ın da akabinde gözler kısıldı. "Şu bizim Şaziye'nin yeğeni vardı. Nagihan. Yeni hemşire çıkmış. Madem yok kimse, söyleyeyim bir tanışın. Fotoğrafını gösterdiler, güzel kız. Hamaratmış da. Anlata anlata bitiremediler."

Fatih, kapının koluna can havliyle yapıştı. "Kimseyle tanışamam anne."

Genel bir yargıyla sordu Birsen Hanım. "Evlenmeyecek misin oğlum sen? Yok mu niyetin?"

"Anne kapı ağzında konuşulacak şey mi bu?"

"Başka yerde de konuşturamıyorsun ki. Evlenmek gibi bir niyetin yoksa beni de uğraştırma boşuna."

"Sen neden uğraşıyorsun ki zaten anne?!" Derin bir nefes verip yükselen sesini alçalttı. "Önemli olan senin değil benim

kafama yatması, öyle değil mi?"

Birsen Hanım konuşmayı istediği noktaya getirmişti. "Bu Nagihan'ın kafana yatmayacağını nereden biliyorsun? Tanıştın mı ki? Resmini bile görmedin."

Fatih, aklına ilk gelen bahaneyi salladı. "Hemşirenin gece nöbeti olur. İstemem."

Birsen Hanım, hafifçe tebessüm etti. "Ondan istemezsin yani?"

Fatih montunun yakasını silkti. "Valla ter bastı." Üzerindeki monttan mı annesinin dedektifleri kışkandıracak sorgu stilinden mi ter basıyordu bilemedi ama. "Geç kalıyorum. Var mı bir isteğin?"

Birsen Hanım daha fazla üstüne gitmedi. "Selahattin'e uğra diyecektim. Kabak çekirdeği bitmiş meğer ama siz geç gelirsiniz şimdi."

"Muhtemelen."

"Hafta içi pek çıkmazdınız ya hayırlısı. Hadi selam söyle Kürşat'a."

"Söylerim."

Fatih kendini dar attı dışarı.

Annesi bu sorgulamalara devam ederse, durumu pek yakından daha yakın bir zamanda çözecekti.

Fatih adımını sokak kapısından dışarı atmıştı ki Nil'in beyaz bir arabadan indiğini gördü.

Evliliğe de Hemşire Nagihan'a da lanet etti.

Apartmandan on saniye önce çıksa, arabanın sürücüsünü görebilecekti.

Araba, Atatürk İlköğretim Okulu'nun yanındaki yokuşu çıkıp gözden kayboldu.

Fatih, bakışlarını yanına yaklaşan Nil'e çevirirken sakın görünmeye çalıştı. "N'aber Nil?"

Nil de gülerek ona doğru yürüdü. "İyilik abi. Senden n'aber?"

Fatih bir kelimedenden bu kadar nefret edilebileceğini bilmezdi.

"İyi. Okuldan mı?"

"Evet."

İster istemez arabanın çıktığı yokuşa gitti yine Fatih'in gözleri.

Esas soruyu daha fazla içinde tutamadı. "Kimdi bırakan?"

"Arkadaşım. Beraber proje yapıyoruz da." Nil cinsiyet belirtmediği gibi konuyu da kısa kesti. Yüzü biraz da düştü. "Konuşamadık maçtan sonra... N'olur kusura bakma, kız arkadaşı meselesi kontrolden çıktı. Ben bilemedim Leyla'nın öyle densizlik yapıp durumu uluorta ilan edeceğini. Abim başına dert olmaz inşallah."

"Önemli değil. Ben konuşurum onunla, ciddi bir şey olmadığını söylerim. İkna etmek çok da zor olmaz."

Fatih cümleyi söylediği gibi zamanı geri döndürmek istedi.

Nil, çalkantılı aşk hayatından yeterince haberdardı zaten; hatırlatmasına hiç mi hiç gerek yoktu!

Nil kadife kahkasını koyuverdi. "Haklısın. Esas ciddi olduğunu söylersen şüphelenir abim!" Sonra bir şey hatırlamış gibi telaşlandı. "Daha fazla geç kalmayayım ben. Sen abimi mi bekliyorsun?"

"Evet. Söyle ağaç etmesin beni."

Nil "Olur abi, söylerim." dedi yine yılların alışkanlığıyla. "Yusuf'a mı?"

Nil, *abi* dedikçe Fatih'in kalbine saplanmış hançeri bir el kanırttııkça kanırtıyordu.

Kafasını sallayıp "Yusuf'a." dedi sessizce.

O gitmesin de kim gitsindi Yusuf'a?

'Sevdiğim kız abi dedi' dramını böyle dibine kadar yaşayan başka biri daha var mıydı şu hayatta?

Kültürpark'ın içinde, yeşilliklerin arasındaki Yusuf Restaurant eski Bursalıların yegane buluşma noktalarından biriydi. Maçlar burada izlenir, sevgiliden ayrılınca burada içilir, kutlamalar burada yapılırdı.

Fatih'in ısrarları üzerine dışarı oturulmuş, masa türlü mezelerle donatılmıştı.

Kürşat sandalyesine iyice yerleşti. "Fatih Beyciğim, gelelim bugünkü toplanma nedenimize. Hafta ortası bu neyin içişi?"

Fatih dudak büktü. "Değişiklik olsun dedim."

"Değişiklik olsun diye Yusuf?"

Kürşat'a göre çok da büyük değişiklik sayılmazdı.

"Ne zamandır gelmedik."

Kürşat'a göre belki bir ay olmuştu geleli. "Öyle olsun bakalım. Madem nihayet baş başa kalabildik, şimdi anlat bakalım nedir şu kız mevzusu. Sıska Leyla'dan duymak biraz kalbimi kırdı."

"Anlatılacak bir mevzu yok. Sağda solda görmüşlerdir, laf çıkmıştır. Sanki bilmiyorsun bizim mahalleyi."

"Biliyorum, biliyorum da madem yok ciddi bir şey niye Leyla'ya öyle demedin?"

"Varsın o öyle bilsin." dedi Fatih bilir bir tavırla.

İdrak ettiği şey karşısında Kürşat'ın kaşları havaya kalktı. "Ha, o şekil diyorsun?"

Fatih de onayladı. "O şekil kardeşim."

Kürşat kafasını sallayıp dudaklarını birbirine bastırırken sırıttı. "Bak sen şu Leyla'ya. Ufacık boyu var türlü türlü huyu var. Niyeti bozmuş."

Fatih kızın günahına girip konuyu çok uzatmak niyetinde değildi. "Yok canım. Biraz patavatsız sadece." Kızın o güne kadar yüzüne karşı yaptığı başka bir şey de yoktu. "Başka bir falsosunu görmedim."

"Fatih aşağı Fatih yukarı deyip duruyor." Şöyle bir düşündü Kürşat. "On yaş vardır aranızda?"

"Ne bileyim ben. Vardır herhalde." diye cevap verdi Fatih; lafın gittiği yerden hoşnut değildi.

"Birkaç yaş neyse de. On yaş çok be."

Peki ya sekiz yaş?

Fatih alaycı bir ifade takınmaya çalıştı. "Arada on yaş olmasa olurdu yani?"

Kürşat gözlerini kısıp meseleyi yalandan şöyle bir tarttı. "Çenesi düşük ama çirkin sayılmaz."

Fatih yüzünü buruşturdu. Düşüncesi bile korkunç geliyordu. "Ben almayayım birader."

Kürşat güldü. "Yok bir de alsaydın! Bir yerde abisi sayılırsın. Olacak iş değil." Keyifle sigara böreğinden bir ısırık aldı. Dolu ağzına aldirmeden sordu. "Şu senin kızıdan ne haber?"

Fatih işin olmayacak kısmına odaklanmışken boş bulundu bir an. "Hangi kız?"

Kürşat sabırsız göründü. "Takıldığın kız oğlum!"

"Ha. Ne haber olacak? Öyle bir kız işte..."

Kürşat'ın gözlerine kendine yabancı bir ciddiyet oturdu. "Bu takılmaları ne zaman bırakacaksın Fatih?"

Fatih, soruyu Kürşat gibi bir tip sorduğundan yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. "Babam mı kaçtı lan içine?"

Kürşat da güldü bu işe. "Terbiyesiz."

"Senden böyle sorular gelince çok garip oluyor. Daha iki yıl önce yemediğin halt yoktu."

"Sen sanki derviş hayatı sürüyordun." Kürşat hemen daha dik oturup kibirli bir ifade takındı. "Hem neticeye bakmak lazım. Ben uslandım artık. Son zamanlarda 'Fatih de uslandı' diyordum ama sen maşallah karda yürüyüp izini belli etmiyormuşsun."

Battıkça batıyordu Fatih.

Kürşat, kardeşini her haltı yediğini düşündüğü Fatih'e mi verecekti?

Bardağıyla oynarken sessizce "Su akar yolunu bulur." dedi.

"Hayırlı kismetlerini beklemeye devam yani."

"Aynen." diye dalgın cevapladı Fatih yine.

Kürşat rakısını kafasına dikip yüzüne bakmayan arkadaşına uzun uzun baktı. "Neyin var lan senin?"

Fatih de kafasını kaldırıp Kürşat'a baktı. "Neyim var? Yok bir şeyim."

"Hadi lan oradan. Dut yemiş bülbüle döndün kaç zamandır, anlamıyoruz sanki. Buraya da getirdin Allahın çarşambası."

"Anlayacak bir şey yok. Her zamanki şeyler işte. İşler yoğun."

Kürşat'a göre kuyumcуда işler yoğun olsa ne olurdu? "Altın tartarken kolun mu ağrıdı cicim?"

Fatih gülmedi bu kez. "Sen çorap satmaktan yorulmuyor musun hiç?"

Kürşat soru karşısında afalladı: Ama olası cevaplar değildi sebep.

Fatih ne ara hayatın anlamını sorgular olmuştı?

Bu ruh haline insan kolay kolay bürünmezdi.

Kürşat'a kendi tecrübelerini hatırlattı arkadaşının bu durumu.

Soruyu sorarken gözleri büyüdü. "Aşık mısın lan yoksa şu kıza? Yüz mü vermiyor?"

Fatih parmak uçlarına kadar ürperdi ama telaşının aksine yüzü kaskatı kesildi. "Yok oğlum aşk filan. Kız da varla yok arası. Uzatma artık istersen."

Kürşat karşısındaki adamı şüpheyle süzdü. "Başka bir derdin filan da yok?"

"Yok."

"Dükkan da batmıyor?"

"Batmıyor."

Kürşat son kez şüpheyle baktı Fatih'e. "Pek inanmadım ya neyse. Gece genç."

Fatih yorgun bir iç geçirdi. "Annemden betersin Kürşat."

"Birsen Abla'nın yanına yaklaşıp da..." Kürşat bardağını Fatih'inkine uzattı. "Hadi vur bakalım. Anlatmadan kalkılmayacak bu masadan. Vardır o işin bir oluru."

"İş miş yok, Kürşat!"

Kürşat sanki Fatih karşı çıkmıyormuş gibi kafasını sallayıp bardağını masada duran diğer bardağa çarptı. "Hallederiz. Her neyse o mevzu hallederiiiiz... Takma bu kadar kafana."

Bilseydi söz konusu olanın kız kardeşi olduğunu, kendisinin kafayı takacağı kesindi.

Hem de dikine Fatih'in burun bölgesine doğru.

"Baba hiç sıkılmıyor musun şunu izlemekten?"

Annem çoktan yatmıştı. Berk de ders çalışıyordu.

Babamsa gelmiş geçmiş en favori dizisi Doktorlar'ı yine bir kanalda bulmuş hem izliyor hem de izletiyordu.

Ne zaman, hangi kanalda görürse görsün, o an babam için hayat durur, oturur diziyi ilk kez izlermiş gibi heyecanla izlerdi.

Dönüp dönüp bu diziyi yayınladıklarına göre, dizinin babam gibi sıkı hayranları olmalıydı.

Arada yandan yarım yamalak izlememe rağmen ben bile bütün bölümleri ezberlemiştim.

Babam gözlerini ekrandan ayırmadı. Uyku saati çoktan geçmişti aslında. "Bak bu bölüm çok güzel." Ekrandaki adamı gösterdi. "Adam numara yapıyor. Bir şeyi yok aslında."

"Hııı." Daha fazla buna maruz kalamayacaktım. "Ben odama geçeyim artık. Uykum da geldi biraz. Kitap okur yatarım."

"Peki kızım."

Sokulup yatağından öptüm. "İyi geceler babacığım."

O da beni öptü. "İyi geceler kızım. Allah rahatlık versin."

Odama geçip üzerimi değiştirdikten sonra sadece okuma ışığımı açık bıraktım. Yatağıma yatarken tam komidinimin üzerindeki kitaba uzanıyordum ki biraz önce yatağın üzerine fırlatmış olduğum telefonum titredi bir an.

Gecenin bir yarısı, bana birilerinden mesaj geldiği görülmüş şey değildi.

Şaşkınlıkla telefonu elime aldığımda, mesajın kimden geldiğini görünce şaşkınlığım katlandı.

Fatih Abi: Uyudun mu?

Bir süre ekrana baktım.

Fatih Abi'yle Whatsapp konuşma kutumuz tertemizdi.

Yıllar önce bana ilk cep telefonu alındığında, Fatih Abi de dahil tanıdığım kim varsa telefon numaralarını kaydetmiştim.

Kendi numaramı da herkese zorla kaydettirmiştım; heyecanlı bir ergendim.

O zamandan beri, Fatih Abi'yle birkaç kez telefonda konuşmuşuzdur.

O da beni değil, abimi aradığı için.

Selamsız sabahsız abimin neden telefonu açmadığını filan sorardı.

Mesajlaştığımızı ise hiç hatırlamıyorum.

Yusuf'tan dönmüş olmalıydılar.

Sarhoş kafayla kesin adı N harfiyle başlayan bir kıza yazacakken yanlışlıkla bana yazmıştı.

Uygulamaya girip diyalogumuzu açtım.

Fatih Abi çevrimiçi

Nil: *Fatih Abi? Bir şey mi oldu?*

Fatih Abi: *Duruma bağlı*

Olmuş olabilirdi yani.

Nil: *Şu an bana yazdığının farkında mısın?*

Fatih Abi: *Doğal olarak*

Nil: *Ben yanlışlıkla bana yazdın sandım*

Fatih Abi: *Yanlışlıkla yazmadım*

O kadar inanamıyordum ki bana yazmasına.

Nil: *Abime bir şey mi söyleyecektin?*

Fatih Abi: *O zaman ona yazardım*

Mantıklı.

Cevap vermemeyi tercih ettim.

Fatih Abi: *Kafama takılan bir şey var*

Hayırdır inşallah.

Nil: *Nedir?*

Fatih Abi: *Akşam seni eve kim bıraktı?*

Tahmin etmeliydim!

Bari sormak için sabahı bekleseydi.

Nil: *Bu saatte bunu sormak için mi yazıyorsun?*

Fatih Abi: *Uyumadığına göre cevap vermende bir sakınca yok*

Nil: *Cevap vermeme gerek de yok*

Fatih Abi: Üşenmem gelirim oraya. Abin sen ben konuşabiliriz mevzuyu istersen

Gerek yoktu böyle şeylere.

Nil: Proje arkadaşım. Bizim bölümden. Adı Mert

Fatih Abi: Mert diye kız ismi duymadım hiç

Gülecektim gülemedim.

Nil: Olduğunu sanmıyorum

Cevap yazmadı.

Bir koşu bize gelip abime ispiyonlamazdı değil mi?

Bunu yapmasının önüne geçebilmek için aklıma ne geliyorsa saydım döktüm.

Nil: Mert İpekçilik'te oturuyor. Eve giderken beni de bıraktı işte. Ne var ki bunda? Aynı yöne gidiyorken ben metroyla gideceğim mi deseydim?

Çevrimiçi görünmesine rağmen yine bir süre yazmadı.

Sonra cevap yazdığını gördüm.

Yazmaz olaydı!

Fatih Abi: Bir daha seni eve bırakmayacak

Cümleyi üç kere okudum.

Uyku beni terk etti, kan beynime sıçradı.

Ne demek 'bir daha seni eve bırakmayacak'?

Nil: Buna sen karar veremezsin

Fatih Abi: Abin karar versin o zaman?

Kalkıp yatağın üzerinde bağdaş kurdum.

Nil: Beni kimin eve bıraktığı seni neden ilgilendiriyor?

Fatih Abi: O kadar söylüyorum, Nil. Bir daha seni eve bırakmayacak. Görürsem çok fena olur

Deli mi ne?

Kesin kafası güzeldi. Yusuf'a gitmek bunu gerektirirdi.

Bu yazdıklarını sabaha unuttur muydu ki?

Nil: Çok mu içtin acaba?

Fatih Abi: Ne kadar içtiğimin bununla bir alakası yok

Nil: Telefon rehberinde bula bula uğraşacak beni mi buldun gecenin bu vakti?

Fatih Abi: Başka birini aramadım

Nil: Dalga geçiyorsun benimle

Fatih Abi: Dalga geçer gibi bir halim var mı?

Yüzünü görmeyince anlayamıyordum ki.

Nil: Anlam veremiyorum bu yazışmaya

Fatih Abi: Anlamana gerek yok. Biraz söz dinle. Ölmezsin

Nil: Belki de ölürüm

Fatih Abi: Gözümü açamıyorum Nil. Tamam de kapansın konu

Nil: Demiyorum

Fatih Abi: Sen bilirsin inatçı keçi

İnatçı keçi? Bana?

Fatih Abi: Ben uyarımı yaptım. Bundan sonra olacıklardan ben sorumlu değilim. Hadi Allah rahatlık versin

Fatih Abi son görülme 01.27

Ama vermiyordu.

Şu 'uyudun mu?' mesajı kadın-erkek ilişkilerinde çok önemli bir milattır

Texting işine de bu yazışmayla giriş yapmıştım bilmem hatırlar mısınız shfksfhk (kapak modeli'ne bölüm gelecek - şu şirket'i bi teslim edeyim!)

Instagram: @sezen.aksin

13. Bölüm

Fatih'in maçolukta, odunlukta, efendime söyliim toksik erkeklikte zirve yaptığı bölüme hoş geldiniz ahfkjshkdfj

Linçlerde elinizi korkak alıştırmayın, bu gözler neler gördü (bkz. eski yorumlar), bu bölümü atlatınca karada ölüm yok :D

Temizlik kısmı olmasa, bizde toplanan altın günleri favorimdi; bu kadar çok çeşit pasta böreği altı aydan önce bir daha kolay kolay bir arada göremezdim.

Teyzeleri çaylama turuna çıkmadığım müddetçe oturduğum yerde yiyeceklere yumulmuşken fonda da mahalle gündemine dair son dakika gelişmeleri akıştaydı.

Normalde çok ilgilendiğim şeyler olmasa da yemek eşliğinde iyi gidiyordu.

Hangi komşunun amca kızı kocaya kaçmış, kimin damadı paraları batırmış, kimin kaynanası da pek fenaymış hepsi bir bir masaya yatırılıp enine boyuna irdeleniyordu.

Hep bedava hayat dersiydi bunlar işte.

Bir cumartesi öğleden sonrası daha ne kadar verimli geçebilirdi ki?

Dibini sıyırdığım derin kısır kasesini bir kenara bırakıp tünediğim sandalyeye yaslandım iyice. Mide fesatına iki kurabiye filan kalmıştı tahminen.

Orta sehpanın üzerinde duran kayık tabaktaki o iki kurabiyeyi gözüme kestirmiştım ki Selin göz ucuyla bir masaya bıraktığım kısır kasesine bir bana baktı. "Maşallahın var bugün."

"Sabahtan beri temizlik yaptırıyor annem. Kahvaltıyı geçiştirince böyle oluyor. Acıkmışım."

O sırada teyzeler arası konu yön değiştirmiş, Zeliha Abla'ya ve boşanma davasına gelmişti.

Adını sürekli unuttuğum, az rastlanan bir biçimde zayıf ve uzun, ama tabii ki çok bilmiş teyzelerden biri -o kısım az rastlanan teyze özelliklerinden değildi- atladı konuya. "Tek celsede biter o iş. Benim görücem de öyle bir çırpıda boşanıverdi, ne olduğunu anlayamadık."

Münevver Nine derin bir iç çekti. "Bir de erkek evin direği dersin. Bazılarının varlığındansa yokluğu daha hayırlı oluyor."

Hayriye Teyze elini denizde balık çok gibilerinden salladı. "Hiç üzölme sen Zeliha. Genç kadınsın. Maşallah yüzüne de bakılıyor. Daha kimler çıkar karşına hayırlısıyla."

"Yok Hayriye Teyze, benim için bundan böyle hayatta bir tek çocuklarım var. İstemem koca moca."

"Kızın ağzı yandı tabii bir kere. Kolay değil," dedi bir başka adını unuttuğum teyze.

"Uzaklaştırma emri de çıkmış değil mi?" diye sordu Cemile Teyze.

Zeliha Abla başını salladı. "Allah razı olsun Hüseyin Abi'den. Çıkarttı sağ olsun."

Gündem anında tekrar yön değiştirdi.

Cemile Teyze, yanında oturan Birsen Teyze'yi dürttü. "Sen de oğları evlendiriyormuşsun, Birsen. Hayırlı olsun."

Kulaktan kulağa oyunu gibi bir şeydi bu.

Kız arkadaşı anlatıla anlatıla *düğün yapılacağa* evrilmişti.

Birsen Teyze'nin yarasına tuz basmıştı Cemile Teyze. "Aman yok be Cemile Abla. Ne evlenmesi? Benim haberim bile yok. Fatih'e de sordum, yok diyor." Nedense korkutucu bir şekilde gözleri beni buldu. "Kızım sen bilirsin, nedir bu Fatih'in mevzusu? Ben sıkıştırdım ağzından laf alamadım. Yok diyor başka bir şey demiyor."

Bilseydim ben bunun böyle olacağını...

Altın günleri favorim mi demiştim az önce?

Allah'tan yiyeceğimi yemiştim.

Son iki kurabiyeme hüzünlü bir bakış attım. "Öyle diyorsa yoktur, Birsen Teyze. Yani ben gözümle görmedim. Var diyorlar..." dedim gitgide içime kaçan bir sesle.

Ben dedim onu, Birsen Teyze. Ben dedim ve çok pişmanım. Allah affetsin. Böhü.

Şöyle bir baktı bana. Sanki yalan söylediğimi apaçık görüyordu. "Sence var mı?"

Biliyorum desem bir dert, bilmiyorum desem başka bir dert.

"Bilmem ki."

"Kimden çıktı bu laf onu biliyor musun?"

Büyük bir talihsizlik sonucu benden çıktı.

"Bilmiyorum..."

Biri de es kaza sorsa bu Leyla da bunu kimden öğrendi diye!

İmdadıma çalan kapı zili yetiştii.

Birsen Teyze'ye hafifçe tebessüm edip ayağa kalkarken "Ben bakıyorum anne," dedim.

Otomata basıp kapıyı açar açmaz Fatih Abi'yi karşımda görünce kaşlarım çatıldı.

Apartman kapısını yine birileri açık bırakmıştı anlaşılan.

Üstü başı sıırıslılandı; Bursa'da yağmur üç gündür aralıksız sürüyordu.

Ne işi vardı ki öğle vakti buralarda?

Çarşamba gecesi ufak bir ricada bulunduğu mesajlar silsilesini düşünmek bile kanımı fokurdatıyordu ki şimdi karşımda kanlı canlı görünce fark etmeden yumruklarımı sıkımsıttım.

Elleri montunun ceplerinde "Merhaba," dedi hiçbir şey olmamış gibi.

Asık suratımla "Merhaba," dedim uyuz uyuz.

"Ne o? Tersinden mi kalktın bu sabah?"

"Yoo." dedim artan bir uyuzlukla. "Az önce neşem gayet yerindeydi mesela."

O da inadına sırtarak sebebi anlırcasına yavaş yavaş kafasını salladı. "Hmm. Anladım. Beni görünce kaçtı tabii

neşen."

Ben onaylayamadan, annem salonda oturan Birsen Teyze'ye bir yandan laf yetiştirirken kapıya kadar gelmişti. "Ay acelesi yoktu Birsen, çocuk işinin arasında gelmeseydi."

Salondan Birsen Teyze'nin sesi yükseldi. "Aa olur mu öyle şey Necla? Bir de kuyumcu olacağız, ne ayıp şey altın gününe altınsız gelmek."

"E ama yoruldu çocuk gün ortası." Fatih Abi'ye gel gel yaptı eliyle. "Geç oğlum içeri." Sonra bana çemkirdi. "Alsana kızım çocuğu içeri! Dikmişsin kapıya. Yazık, zaten sucuk gibi ıslanmış."

Böylece salon kapısının ağzına dizildik üçümüz.

Fatih Abi başıyla komşu teyzeleri selamladıktan sonra montunun iç cebinden çıkardığı kadife keseyi anneme uzattı.

Annem uzattığı keseyi istemeye istemeye aldı. "Ayol ne acelesi vardı? Kaçmıyorsunuz ya."

Münevver Nine kurabiyesinin bir parçasını çayına bandırıp hamur kıvamına gelen kısmını ısırdı. Yeni takma dişleri vuruyordu anlattığına göre. "Dükkanın yeri belli nasılsa, baskın basanıdır, Necla."

Fatih Abi, Münevver Nine'ye içtenlikle gülümsedi. Bütün gıcıklığı banaydı galiba; istedi mi haddinden fazla cana yakın olabiliyordu.

"Her zaman bekleriz baskına, Münevver Nine." Anneme döndü tekrar. "Eve gelmem gerekiyordu zaten, Necla Abla. Tamirci gelecek, benim evde elektrik tesisatında sıkıntı var. Sigortalar atıp duruyor."

Birsen Teyze'yi aldı bir hüzün. "Evin derdi bitmedi. Ev yeni ama hayırlanmadı tabii, ondan oluyor."

Fatih Abi sıkıntılı gözlerle annesine baktı. Diyalogun ilerleyeceği yönü hissetmişti. "Neyse, ben gideyim artık."

Tam kapıya yeltenmişti ki annem kolundan yakaladı. "Olmaz oğlum böyle. Açsındır sen hem? Bak börek açtık."

Fatih Abi'nin gözleri parladıysa da yine reddetmeye çalıştı. "Yok Necla Abla. Gideyim ben."

Hıh. İstemem yan cebime koy.

Annem de atladı. "Açsın sen! Gözünden anlarım ben. Söyle bakayım ne zaman geliyor bu tamirciler?"

Fatih Abi saatine baktı. "Bir saate gelirler."

"Aç acına evde beklenmez öyle." Tüm koltuklar irili ufaklı teyzelerle doluydu. O yüzden annem yemek masasını gösterdi. "Nil sana bir tabak hazırlayıversin masaya. Geç otur şöyle."

Hayriye Teyze elini salladı. "Otur oğlum, otur. Biz de tam senden bahsediyorduk zaten."

Fatih Abi, montunu sandalyeye asıp masanın ucuna çaresiz oturdu emanet gibi. "Hayırdır, Hayriye Teyze?"

"Belki hayırdır, belki değildir, evladım. Belli olmuyor... Malum zaman kötü. Allah hayırlı kismetler versin inşallah."

Fatih Abi durumu çakıp cevap vermeyince Hayriye Teyze üsteledi. "Bir hanım kız varmış? Öyle bir laf dolanıyor."

Fatih Abi elini teslimiyetle çenesine dayadı.

O an, börek mi yoksa bir oda dolusu teyzeden uzakta kırılmış bir yumurta mı sorunsalını değerlendiriyordu bence. "Yok Hayriye Teyze kız filan." Ben mutfığa giderken bana baktı tip tip. "Nereden çıkarıyorlar bilmiyorum ki..."

Ben durduk yere mi çıkardım acaba?!

Sen söyledin! Söylemeseydin o zaman! Ben de çıkarmazdım!

Münevver Nine söz konusu hanım kızın gerçekte olmamasını ışık hızıyla ayıpladı. "Aa ama artık zamanıdır çocuğum. Yoksa bir hanım kız, yavaş yavaş kendin bul artık bir tane. Bak bu anneciğin belli etmiyor ama üzülüyor çok."

Fatih Abi'yi bir gülme tuttu. "Belli etmeyen hali bu mu Münevver Nine? Sabah akşam başka bir şey konuştuğumuz yok." Yanından geçerken bana laf atmadan duramadı. "Nil, çay demli olsun."

Emredersiniz paşam.

Birsen Teyze'nin isyanının sesini mutfaktan duydum. "Aman, iyilik de yaramıyor, Münevver Teyze. Ben karışmıyorum artık. Bırakın evinde otursun kukumav kuşu

gibi. Artık elektrik mi çarpar dolaplar mı başına yıkılır bilmem ben..."

Fatih Abi'nin tabağını tepeleme yığıp demli çayı eşliğinde önüne bıraktıktan sonra hemen mutfağa geri kaçtım.

Laf sokuşturmalarıyla uğraşamayacaktım; ağzını açmasa da o gün varlığı bile sinirlerimi oynatmaya yetiyordu ya zaten.

Tam kirli tabaklara girişmişim ki çok geçmeden Fatih Abi sallana sallana boş tabağıyla çay bardağını mutfağa getirip tezgaha koydu.

Maşallah çöp öğütücüsü gibiydi; üç tabak gücünde doldurduğum tabağı silip süpürmesi on dakika sürmemişti.

Geldiğinin farkına hiç varmamışım gibi yüzüne bakmadan, lavaboda tabakları sıyırmaya devam ettim.

Her hareketimi izliyordu. "Var mı getiren götüren?"

Olmaz mı?

Mütemadiyen üniversiteden eve, evden üniversiteye götürülüp getiriliyordum ben.

Hiç istifimi bozmadan sıyırdığım tabakları bulaşık makinesine dizmeye başladım.

Ufak bir ıslık çaldı. "Sana soruyorum?"

Ne sanıyordu bu manyak beni? Islık çaldığı için cevap mı vermem gerekiyordu?

Yüzüne bakmadan konuştum. "Soruna cevap vermek zorunda olduğumu sanmıyorum."

Doğrulup tezgahtan yeniden tabak aldığımda bulaşık makinesiyle arama girdi. Tam karşıma geçince gömleğinin düğmelerine bakmak zorundaydım artık.

"Yazdıklarımı şaka filan mı sanıyorsun sen?" diye tepemden soludu. "Anlatamadıysam bir kere de sözlü söyleyeyim: Bir daha kimsenin arabasına binmeyeceksin!"

Elimdeki tabakları gerisin geriye tezgaha bırakıp ellerimi belime dayadım, gözlerimi gözlerine diktim. "Sana ne?" Ellerimi Danla Bilic gibi havaya kaldırdım. "Saa-naa-neeee???" Sana ne?"

Hışımla eğildiğinde yüzü yüzüme yaklaştı. "Bana ne? Bana ne öyle mi?"

Tam yine alnındaki, sinirlenince zonklayan o damar çıkıyordu ki Selin'in sesini duydum. "N'oluyor burada?"

Bir şey olmamış gibi ellerimi yine belime atıp yüzümü ona döndüm. "Fatih Abi'yle ufak bir anlaşmazlık yaşıyoruz da."

Selin şüpheyile ikimize baktı. "Nasıl bir anlaşmazlık?"

Bu aralar yalan dolan söz konusu olduğunda hiç sıkıntı yaşamıyordum doğrusu. "Bursaspor, Beşiktaş yüzünden küme düştü diyor."

Selin dudaklarını büktü. "Bursaspor küme mi düştü?"

Futbol ilgi alanına girmiyordu tabii ki.

Makulce yanıtladım. "On üç sene önce düşmüştü."

Selin son derece haklı olarak sordu. "Neden *şu an* bunu tartışıyorsunuz peki?"

Fatih Abi sinirli sinirli sırttı. "Yılda birkaç defa bu konuyu tartışırız. Hiç eskimez bu konu." Hain hain bana baktı. "Kürşat da tartışmaya katılırsa tadından yenmiyor. Sahi dükkanda mı o?"

Cumartesi öğle vakti başka nerede olacaktı acaba?

"Onu karıştırmaya gerek yok bence." dedim dişlerimin arasından.

"Karışmasın istiyorsan, bazı gerçekleri kabul edeceksin. Bursalı olmak bunu gerektirir."

Selin'in bakışları ikimizin arasında gidip geldi. Atışmamıza anlam veremiyordu haklı olarak. "Bu ne ya? Sanki devlet meselesi."

Fatih Abi'nin gülüşü yüzünde dondu kaldı. "Namus meselesi."

Selin'im yazık o kadar anlayamadı ki. "Namus mu?"

Fatih Abi de durumu idare etme konusunda bir markaydı. "Bursaspor namusumuz bizim. Koruyup kollamak bize düşer."

"Kafayı yemişsiniz siz," dedi Selin.

Alayla güldüm. "Abimle her zamanki halleri."

Fatih Abi de gülüşümü iade etti. "Kafayı yersek yedirmesini de biliriz."

Selin gözlerini belertti bıkkınlıkla. "Fatih Abi, kamyon arkası yazısı gibi konuşmasan mı acaba?"

"Neden? Bu da bizim bir gerçeğimiz. Ama siz akşamları hep belgesel değil mi?"

İkimiz de ona tip tip bakmakla yetindik.

"Size doyum olmaz ama ben kaçayım artık, adamlar gelecek." Mutfak masasının üzerinde duran çanaktan bir tane un kurabiyesi alıp ağzına attı. "Umarım anlaşılmıştır, Nil," dedi ağız dolusu.

Yüzümü buruşturup "Ağzındakini yut istersen, Fatih Abi. Ne dediğin anlaşılmıyor," dedim.

Mimikleriyle benim taklidimi yaptı aklı sıra. "Ben sana anlatacağım, merak etme," diye bir şeyler homurdanıp döndü gitti.

Selin de benim gibi gidişini izledikten sonra dürttü beni. "Ne kızım sizin derdiniz? Aranızdan su sızmiyordu birkaç hafta öncesine kadar."

"Abimle ikisi çekemiyor Beşiktaş'ımı."

Sabır diler gibi kafasını salladı. "Allah başka dert vermesin."

Vermeseydi keşke ama veriyordu işte!

"Amin."

"Ne diyeceğim?"

Selin'e baktım. "Ne diyeceksin?"

"Bu Leyla maçta bombayı patlattı diyorsunuz ya."

"Ee?" diye sordum korka korka.

"O kimden duymuş? Ya da görmüş mü Fatih Abi'yi biriyle?"

Dedektif Selin iş başında.

Buyur buradan yak.

Korktuğum her şey neden başıma geliyordu ki benim?

"Ne bileyim ben?"

"O gün birlikte değil miydiniz siz?"

"Sabah kuaförde birlikteydik sadece. O da peşime takıldı işte durduk yere."

"Kuaförde biliyordu ama durumu ki ilan etti millete? Değil mi?"

Selin, sen hep doğru soruları sormak zorunda mısın?

"Evet. Biliyordu."

"Böyle bir şeyi uydurduğunu düşünmüyorum. Ne kadar üzüldüğü ortada. Ya sağlam birinden duydu ya da gördü."

Allah da beni lütfen kahretmesin. Ama lütfen. "Bilemeyeceğim neyi neden yaptığını. Leyla'nın iç hesapları benim takip edebileceğim bir mevzu değil."

"Sence var mı?"

"Ne var mı?"

"Of Nil. Çok yoruyorsun beni bazen! Fatih Abi'nin kız arkadaşı elbette! Var mı sence?"

"Adam yok diyor?"

"İnanıyorsun yani."

"Selin neden inanmayayım?"

"Olsa Birsen Teyze'ye ve mahalleliye söylemek istemeyebilir. Haksız da değil yani. Söylese hemen kızı ister, nişanı takar, yaza düğünü yaparız sonuçta."

İçimden hiç gelmemesine rağmen güldüm. "Korkulur bizim mahalleden."

Bir posta da misafir arkası temizliğinden sonra o gece nerede yattığımı bilemedim.

Pazar sabahı kahvaltıya oturabildiğimizde saat 11'i geçiyordu.

Tam sucuklu yumurtanın hepsini abim yutmadan saldıracaktım ki babamın telefonu çaldı.

"N'oldu İrfan?" Pembe yanaklı pamuğumun rengi attı.

"Eyvah, eyvah. N'aparız? Tamam geliyorum şimdi."

Telefonu kapattığı gibi ayağa fırladı babam.

"N'olmuş baba?"

"Cumhuriyet Caddesi'ndeki dükkanları komple su basmış. Rögarlar tıkanıp taşmış," derken mutfaktan çoktan çıkmıştı bile.

Biz de ayaklandık peşinden.

Telaşla abime sordum hemen. "Doğal afet sigortası yaptıracaktınız? N'oldu?"

"Yaptırdık onu," diye mırıldandı. "İş yeri paketi aldık hatta. Doğal afet, hırsızlık, bir sürü şey var içinde. Kaç aydır yatırıyoruz primleri. Allah korudu valla. Mal yığılı dükkan." Odasına girerken derin bir iç çekti. Hiç abimin tarzı değildi böyle içlenmek. "Ederini alırız tabii de hiç iyi olmadı bu ya! İnşallah dükkanda çok zarar yoktur. Yeni mal hemen getirsek de depolayacak yer lazım. Eve mi yığacağız malları?"

Yağmur dördüncü gününde de durmamıştı.

Islanmak kaçınılmaz olduğundan şemsiye filan almadık yanımıza.

Setbaşı'nda sular bilek hizasındayken, İnönü Caddesi an itibariyle sulara gömülmüştü.

Ünlü İnönü Çağlayanı'na hoş geldiniz!

Alt geçitlere girmek mümkün değildi; Atatürk Alt Geçidi'ndeki çantacıları, ayakkabıcıları düşünmek bile istemedim.

Çaresiz yoldan ilerlerken yer yer dizimize kadar yükselmiş suyu yara yara ilerliyorduk; kayığa binsek yokuş aşağı kaptırdık mı çok daha hızlı giderdik.

Gerçi suyun akışına kendimizi bıraktığımızda işin sonunda Demirtaş'tan çıkmak da vardı; bunun yanında çevre yolu da bir seçenektir tabii.

Pek çok araba yolun ortasında öylece kalmıştı. Yayalar düşe kalka ilerliyordu.

Abim de babam da ne kadar sakar bir insan olduğumu iyi bildiklerinden, ikisi de bir koluma girmiş sıkı sıkı tutuyorlardı beni; düşmelerim meşhurdu çünkü.

Daha geçen kış karda düşüp kolumu kırmıştım!

Cumhuriyet Caddesi görece daha aşağıda kaldığından, su giderleri de tıkalı olunca su seviyesi biz ilerledikçe yer yer belimize kadar çıktı.

Vücudumda ıslanmadık bir yer kalmadığında nihayet dükkana varabildik.

Hafif çukurda kalan dükkanda su derinliği tezgahlarla aynı seviyedeydi.

Manzarayı gördüğünde abim burnundan soludu. "Kaplıkaya Cazibe Merkezi halt etmiş. Penye işini bırakalım biz, baba. Köpekbalığı yüzer burada. Valla paraya para demeyiz."

Su idaresinden gelenler tıkanmış rgarları atığında Cumhuriyet Caddesi artık dereden çok bir caddeye benliyordu.

Abarttım.

Biraz andırıyordu diyelim biz ona: Hiç değilse dükkana su dolmuyordu.

Su idaresinin peşi sıra dükkana su çekmek için gelen şirket çalışanları da gittikten sonra dükkanın arka tarafındaki depoda paspas yaparken gözüm kararıyordu artık.

İki gündür temizlik yapmaktan canım çıkmıştı.

Kapının açıldığını duydum. "Abi acıktım ben ya!"

Kafamı kaldırmakta geç kalmıştım.

Çünkü içeri giren abim değildi.

Anlaşılan o ki Fatih Abi de yardıma gelmişti. Ne kadar da yardımsever bir odun.

Eli kolu kutularla doluydu. "Birazdan lahmacun söyleriz."

O lahmacunu ancak kafana atabilirim!

Ben cevap vermeyince elindeki kutuları gösterdi. "Bunlar buraya bırakılacakmış?"

Gözümün ucuyla yeni temizlediğim boş alanı işaret ettim. "şöyle bırakabilirsin."

Kutuları st üste dizdi. "Beni gördüğüne çok sevinmişsin gibisin."

Paspasa son sürat devam ettim. "Sevincimden ağlayacağım şimdi."

Birkaç adımda yanıma geldi. "Konuşmuyor musun benimle?"

Ben de ona arkamı dönüp birkaç adım uzağına ilerledim paspasla. "Söyleyecek bir şeyim olmadığında susarım

genelde."

"Susman tamam dediğin anlamına geliyorsa mesele yok," dedi yine gıcık gıcık.

Çok sinirlendiriyordu beni. Çok!

Paspası fırlattım yere. Hınçla yüzümü ona döndüm.

"Tamam filan demiyorum!"

"Uğraştıracaksın yani?"

"Uğraşma! Kim uğraş diyor sana?"

Derin bir nefes alıp bir elini saçlarının arasından geçirdi.

"Nil beni sinirlendirmeye mi çalışıyorsun?"

Evet hayattaki tek amacım da buydu benim! Seni sinirlendirmek!

"Esas sen beni sinirlendirmeye çalışıyorsun resmen! Arkadaşım beni eve bıraktı. Hepsi bu! Kaç gündür yeter uğraştığın!"

"Uğraşana değil uğraştırana bakacaksın. Anlatamıyor muyum sana ben? Abin duysa gösterir sana dünyanın kaç bucak olduğunu. Ters kızım bize öyle şeyler!"

Kızımlı mızımlı konuşmalar. Az kaldı boğacaktım!

"Nasıl bir düşünce yapısı bu? Hangi çağda yaşıyorsun sen?"

"Abinle aynı çağda yaşıyoruz."

"Bir de abimle tehdit ediyorsun beni ya! Yeter artık! Saçma sapan bir şeyi uzattıkça uzattın."

"Ben mi uzatıyorum? Sana basit bir şey söyledim. Ben arkadaş filan anlamam. Yok öyle bir dünya. O *arkadaşların* niyetini iyi biliyorum. Sen giderken dönüyorduk biz. Bir daha kimsenin arabasına binmeyeceksin. Nokta. Bunu ister bir uyarı olarak düşün ister tehdit. Umrumda değil."

Vücudum tamamen uyuşmuştu. Bütün kanım kafamda toplanmıştı sanki.

"Sen bu hakkı kendinde nasıl görebiliyorsun? Babam mısın, abim misin, erkek arkadaşım mısın?" Gerçi bu hakkın bu üçlüde de olmadığından emin sayılırdım ama teori ve pratik iki ayrı şeydi.

Patır patır sıraladığım sorular karşısında afalladı. Yutkundu.
"Bir şeyin olmama gerek yok bunu söylemek için..."

"Nasıl böyle emir verir gibi konuşabiliyorsun benimle?
Kimse... Kimse benimle böyle konuşamaz!"

Ben iyiden iyiye bağırınca o da yüksek perdede kaldığı
yerden devam etti. "Elalemin arabasına nasıl binersin sen?!
Nasıl sana normal gelebiliyor? Bu mu senin ailenden
gördüğün?"

O an çılgılığı basmak istedim.

Nereden nereye gelmişti konu?

"Ne demek istiyorsun sen?!"

"Ailene yakışmayan hareketler yapıyorsun."

"Ne yapmışım ben ya? Bugüne kadar aileme yakışmayan
ne yapmışım? Arkadaşımdın arabasına bindim, eve bıraktı. Bu
mu aileme yakışmayan hareket? Bu mu ya? Aklım almıyor."

Dişlerini gıcırdatacaktı neredeyse. "Sen yakıştırebilirsin
ama herkes senin kadar geniş mezhepli olmuyor tabii."

Gözlerim de kulaklarım da aynı anda yanmaya başladı.

Dediği şeyin sözlük anlamından haberdar mıydı acaba?
"Ne dedin sen?!"

Bir an sessizlik havada asılı kaldı.

Gözlerini benden kaçırdı. "Ben..." diye kekeledi. "Öyle
demek istemedim. Sinirlenince... Affedersin."

Çenem kilitlendi. Ağlamama ramak kalmıştı.

Eğilip paspası tekrar elime aldım. "Başka iş kalmadı
burada, Fatih Abi. Sen ön tarafa geçebilirsin."

"Nil..."

"Çık dışarı!"

Oyş biraz gerildik

*Ama intikamımız acı ve soğuk yenen bir yemek olacak der
kaçarım ☺*

<https://youtu.be/2V5Hi9hBrmQ>

Instagram: @sezen.aksin

14. Bölüm

Canlarım merhaba, Bursa'da zaman biraz farklı akıyor. Geldiğimden beri paralel evrende gibiyim :) Son bölümü paylaştığımdan beri ilk kez Wattpad'e girdim, o derece başka bir yerde başka başka işlerle iştigalim shdjfhsjh

Üstünkörü gördüm. Az biraz çemkirenler olmuş ben yokken :D Tek bir tuşa basıp hazır olan bölümü paylaşmıyorum (milyon kere söylemiş olabilir miyim? olabilirim).

Paylaştığım bölümlere paralel, okuyorum, kaynak topluyorum ve kitap için hazırlık yapıyorum (daha önce neden taksit taksit bölüm paylaştığımı açıklamıştım - okumadan çemkirdiyseniz bakabilirsiniz shkshk). Şirket Oyunları'nda da göreceğiniz üzere okuduğunuz hikayenin birkaç level üstünü okumanız için çabam. O yüzden sizden de fikirlerinizi yazmanızı rica ettim - o yüzden bölümleri birden boca etmiyorum ki insanlar benimle yorumlarını sindire sindire paylaşabilsin, ben de çalışmalarımı yapayım.

Tek üzüntüm ailemin içinde bulunduğu durum yüzünden bu söylediğim işi söylediğimin aksine 4-5 günde değil de 6-7(-8) günde becerebiliyorum.

Ayrıca bölümleri birden boca ettiğim takdirde 3. KİTAP NERDEE PİS KÖLE?? YÜZ YIL OLDUU!! YAŞLANDIIK!!! çemkirişleri de katlanarak çoğalacaktır - bu gerçeği bilmiyormuşuz gibi davranmayalım lütfen skfhksjhf

İyi haber perşembe Berlin'e dönücem, biraz kendime geleceğimi umuyorum. Döndükten sonra yorumlarınızla birlikte her şeyi toparlayıp ilk kitabı basıma hazırlamaya da başlıyorum.

Yazarlık kariyerim adına ilk adımı atmam çok zor oldu ama gerisi çorap söküşü gibi gelebilir tarzı hislerim var, inşallah doğru çıkar adjkaldj :D

Biliyorum hepsi sevgiden ama lütfen her halükarda komple okuyacağınız bir hikaye için strese girmeyin, girdirtmeyin :) Kaçmıyorum buradayım. 60 yaşına da gelsem bu hikayeyi bitiricem (ölmez sağ kalırsam yani hskfhjsk) - hayatımın amacı ve sorumluluğu oldu yemin ederim.

Öptüm.

Birsen Hanım, elinden poşetleri alırken sokak kapısında duran oğlunu onaylamayan gözlerle tepeden tırnağa süzdü. "Oğlum şahtın şahbaz oldun."

Fatih canından bezmiş "Ne diyorsun anne?" diye sordu cevabı çok da merak etmeyerek.

"Üzerindeki tişörtten yer bezi yapmam diyorum, Fatih."

"Yapma zaten, giyiyorum ben onu."

"Kürşatlar'a mı gidiyorsun?"

"Evet."

"Oyun mu oynayacaksınız yine?" diye sordu yine eleştiren bir tonla.

"Evet. Gece de maç var."

"Oğlum ne zaman büyüyeceksiniz siz? Sen sabah akşam oyun oynarsan, sürekli maç izlersen hangi kız bakacak sana?"

Mevzu bir şekilde hep ama hep aynı yere bağlanıyordu.

"Ne alakası var anne?"

"Ben olsam çocuğum, sürekli oyunla maçla kafayı bozmuş adamın evine, karısına bakabileceğinden şüphe ederim."

Nasıl ev geçindireceksiniz siz? Yaş otuz ama akıl maşallah beş karış havada!"

Fatih çökmüş omuzlarını dikleştirdi. "Ne münasebet?!"

Fatih mi bakamayacaktı karısına?

"Şu münasebet oğlum: Elinde o oyuncak gibi kumanda, ağzı burnu kaymış tişörtün, dizleri çıkmış eşofmanınla hiçbir kız seni ciddiye almaz."

O an en şık takımıyla da olsa fark etmezdi ki; Fatih'in görüp görebileceği sadece Kürşat'la Necla Hanım'dı o gece.

Çok şanslıysa uyumadan Saffet Bey'i de yakalayabilirdi.

Haftalardır olduğu gibi Fatih'in adını duyduğu an, Nil odasından dışarı adımını atmayacaktı. Adı gibi biliyordu.

Fatih bir anlık gaflet içinde "Almazsa almasın!" diye çıkıştı ama sonrasında sesini kontrol etmeyi başardı. "Akşam akşam yine başladın anne. Defileye gitmiyorum. Kürşat'la iki saat oturup geleceğim. "

Fatih tam merdivene yöneliyordu ki Birsen Hanım eliyle durdurdu onu. "Dur, bekle iki dakika."

Birsen Hanım elinde bir borcamla geri döndü.

İçinde Feray'ın tescilli markası tarçınlı kurabiyeleri vardı. "Şu borcamı gitmişken Nil'e ver. Sevdği kurabiyelerden yapmış Feray. Yazık yesin kızcağız, sınavlardan başını alamıyordur şimdi."

Fatih duraksadı. Nil yüzüne bile bakmıyordu ki. Nasıl kurabiyeyi verecekti?

"Ne bakıyorsun oğlum? Alsana?"

Fatih, annesinin elindeki borcamı aldı çaresiz.

"Ablam sana yaptı dersin."

Dinlerse derdi. "Tamam. Derim."

"Kızım, Fatih geldi. Bi' merhaba de. İyice yabani oldun."

Annem odamın kapısından kafasını uzatmış ters ters bana bakıyordu.

Olaylı su baskınının üzerinden birkaç hafta, yedi vize geçmişti.

Artık ikinci vizeler ve finaller yaklaşıyordu.

Ders çalıştığı için bu kadar laf işiten bir ben vardım herhalde.

Tabii itiraf etmem gerekirse, ders bu kez benim için bahaneydi.

Haftalardır Fatih Abi'den itinaıyla kaçıyordum.

Hala görececek gözüm yoktu onu.

"Çalışıyorum, anne. Bölünmeyeyim, şimdi. O takılmaz öyle şeylere zaten..."

Takılırsa da takılsın hödük.

"Kızım cuma bugün, bir nefes al. İnsan içine karış. Yarın kaldığın yerden devam edersin."

"Anne, o zaten abime geliyor. Oyun filan oynarlar şimdi, hiç gerek yok. Çok konu birikti. Yetiştirmem lazım."

Annemi odamdan savuşturmamın üzerinden daha yarım saat geçmemişti ki Hilal Ablanın feryadı koridordan yükseldi. "Ay lanet olsun öyle organizatöre!"

Akabinde de odama daldı. "N'apıyorsun Nil?"

Burnumu kitaptan kaldırdım. "Sence?"

"İyy ne sıkıcı bir kız oldun Nil!" Koluma yapıştı. "Hadi kalk. Size işim düştü. Oya'nın düğünü var yarın. Düğün için organizasyon şirketi tutmuşlardı ama şirket batmış!"

Şirket için üzücü bir durumdu ama bundan bana neydi tam olarak? "Ee?"

"Eesi nikah şekerleri ellerimizden öper. Bana üç yüz tane verdiler. Sabaha kadar bitmesi lazım."

Üç yüz tane Hilal Ablanın payına düşense kaç kişi geliyordu bu düğüne?

"Bak çok eğlenceli hem," diye beni bir de teşvik etmeye çalıştı.

Ders çalışmak sıkıcıydı ama nikah şekeri yapmak öyle miydi?

Ben de yani!

Kuruçeşme filan hepsi hikayeydi; cuma gecesi yapılabilecek en çılgın aktivite nikah şekeri dizaynıydı.

"Siz abimle yapın, benim sınavım önemli," diyerek kitabıma geri gömölme girişiminde bulundum.

Sandalyemi kendine doğru çekerek beni çalışma masamdan uzaklaştırdı. "Yapma Nil! Yuva kuranın yuvası olur hem!"

Boş boş kararlı suratına baktım. "Onu bu durum için söylediklerini sanmıyorum. Kaldı ki yuva filan da istemiyorum!"

Kolumdan tekrar tutup ayağa kaldırmaya çalıştı. Sandalye de benimle birlikte çektiği yöne geldiğinden nafile bir çabaydı. "N'olursun ya! Bak Fatih bile oturdu yardım ediyor."

Heh yapacağım vardıysa da şimdi kaçmıştı.

"Oh bak o da varmış ne güzel, bitirirsiniz hemen işte," dedim sahte bir sevinçle.

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. "Yalvarttın ama Nil! Ne inat var sende de."

"Görümce inadı," dedim sırtarak.

"Hadi hain görümce, tut şu işin ucundan bitirelim hemen. Kişi başı yetmiş beş tanecik."

Çok azmış.

İşaret parmağımı tehditkar bir biçimde havada salladım. "Abim kendininkileri bana itelerse kalkar giderim."

Malımı biliyordum çünkü.

"Kafasını patlatırım onun ben," dedi güven verircesine.

Canımm. Hemen de kafa patlatıyor. En bi' sevdiğim.

Salona girdiğimde keyfim olsa gülerdim.

Fonda El Clasico, abimle, Fatih Abi kafa kafaya vermiş yerde halının üzerinde oturuyorlardı.

Annem de tepelerinde dikilmiş durum teftişi yapıyor, direktifler veriyordu. "Aman eskiden organizasyon şirketi mi vardı? İki dakikada yapıverirsiniz. Zahmetli bir şey değil ki. Hazır her şey."

Bir koca koca siyah torbalara bir de anneme baktım. "Sabaha kadar yolu var bunun."

Üç kafa da bana döndü. Kafalardan birine bakmaktan özellikle kaçındım.

Arkamdan Hilal Abla da salona girdi. "İkna edebildim huysuz şirineyi neyse ki."

Annem de takdirle gelinine baktı. "Helal olsun sana Hilal. Ben ne diller döktüm, o masanın başından kaldıramadım." Mutfağa geçerken bağırdı. "Ben size çay koyarım şimdi, kestane de yaparım. Anlamadan bitiverir."

Ben biraz şüpheliydim.

Önüme bir yığın malzeme aldıktan sonra ben de diğerleri gibi bağdaş kurup yere oturdum.

Abim ekşi yüzüyle benim ekşi yüzüme baktı. "Nil o suratının hali ne? Mahkeme duvarı gibisin. "

"Uykusuzum," diye mırıldandım bir kutunun içine badem şekeri yerleştirirken.

"Geçtin oturdun bir de karşıma. Sen ders çalışacaksın diye benim manzaram neden bozuluyor?"

"Bir dahaki sefere uykusuz kalmadan önce manzaranı düşünürüm, abi kusura bakma."

Hilal Abla da yanıma oturdu. "Haydi bakalım. Az laf çok iş." Emredersiniz.

Abim kutulardan birini elinde evirip çevirip tepesine oturttuğu yapma gül öbeğini koklayacakmış gibi burnuna doğru yaklaştırdı. "Zevksiz mi lan bunlar?"

"Nikah şekeri işte, Kürşat," diyerek geldiğimden beri ilk kez konuştu Fatih Abi. Parmakları hızla çalışıyordu.

Abim kutuya isim etiketini yapıştırdı. "Kusura bakma Hilal ama ben acıyorum sizin damada."

"O niyeymiş?" diye tek kaşı havada tehditkar sordu Hilal Abla.

"Oya çok ezikliyor oğlanı."

Hilal Abla çok da umursamadı kuzenine atılan taşı. "Nikah şekerinden mi anladın onu?"

Belli ki eziklendiğinin anlaşılabileceği daha ciddi mevzular da vardı.

"Hanım köylölük kötü şey," diye söylendi abim. Konuşana da bak. "Bu zevksizlik örneğine ses çıkaramamak..."

"Belki damat seçti bunu?" diye sordu Fatih Abi. "Olamaz mı?"

Abimin burnundan bir homurtu yükseldi. "Nikah şekerini damadın seçtiği nerede görülmüş?"

"Adamın, gelinin nikah şekeri olarak ne seçtiğinden haberi bile yoktur belki de? İlgilenmemiştir?"

Hilal Abla bir anda abimin kutuları eciş bücüş paketleyen ellerine odaklandı. "Kürşat ne biçim yapıyorsun?" İşaret parmağını Fatih Abi'nin elinde narince tuttuğu kutuya doğrulttu. "Bak Fatih'e ne güzel yapıyor!" Hemen beni de payladı. "Nil sen de acele et! Bu gidişle sabaha kadar bir masanın şekerini ancak bitireceksin."

"Haksız rekabet var," diye söylendim.

Adam elleriyle yüzük yapıyordu, kurdele mi bağlayamayacaktı?

Fatih Abi'nin göz ucuyla bana baktığını hissettim ama önümdeki kutulardan gözümü ayırmadım.

Annem kestane ve çayları servis ederken Fatih Abi hemen ayağa kalkıp tepsiye uzandı. "Necla Abla zahmet ettin gece gece."

Canım. Ne kadar ince ve düşünceliydi.

"Olur mu oğlum? Gece gece çalıştırıyor sizi gelinim. Uykunuz açılsın."

Hepimize yine tepeden kontrol eden bir bakış attı. "Var mı başka bir şeye ihtiyacınız?"

Aha satış geliyordu.

Hep bir ağızdan olmadığını söyleyince annem kapıya hareketlendi. "Çay da kestane de var muttfakta, çocuklar. İsterseniz alırsınız. Ben de yatayım artık."

"Anne, sen de eşlik etseydin bize," diye takıldım. "Ortam yıkılıyor."

"Belim, kollarım her yanıma ağrıyor kızım, ben sizin gibi oturamam öyle. Yaşlandık artık. Sizin yaşınızdayken ben

ohoo neler yaptım."

Bir söyle bin işit.

"Yatayım da kemiklerim dinlensin. Hadi Allah rahatlık versin, çocuklar. Bitirdikten sonra da yatın hemen, oyalanmayın."

Annem de yattıktan sonra tam da Hilal Abla'nın istediği üzere az laf çok iş bir süre sessiz oturduk.

Ama yap yap bitmiyordu meret.

İlk tur çay bitince Hilal Abla ayaklandı. "Ben çay alacağım, isteyen?"

"Ben isterim," dedim.

"Ben de," dedi Fatih Abi.

"Ben de sevdiceğime yardım edeyim," diyerek ayağa kalktı abim.

Su vereyim diye eline geçeni kafama atan adama bak.

Gözlerim yaşıyordu.

Sonunda torbalar, ben ve Fatih Abi baş başa kaldık.

"Ablam sana kurabiye gönderdi," dedi sessizce.

"Sağ olsun."

Çok geçmeden "Kurdele uzatır mısın?" diye kibarca sordu.

Ters ters baktım. Sanki iki metre öteye kendisi uzanamıyordu.

Alıp koca poşeti olduğu gibi önüne attım.

Seslice nefesini verdi ama yine dönüp bakmadım.

"Bütün torbayı istememiştim."

Bütün torbayı vermeseydim kaç tane istediğini sormam gerekecekti ve ben gereksiz cümle kurmak istemiyordum.

"İşin bitince iki metre öteye bırakabilirsin sanırım."

"Yüzüme bile bakmayacak mısın?"

"İçimden gelmiyor."

Sesini iyice alçalttı. "Daha ne kadar böyle devam edeceksin peki?"

Tavandaki avizeye bakarak düşünür gibi yaptım. "Sanırım... Sonsuza kadar!"

"Kan davası gibi sürececek mi bu böyle?"

"Kan davası mı?"

İlk kez yüzüne baktım odaya girdiğimden beri.

Saçları dağınıktı. Beyaz tişörtünün yakası fazla yıkanmaktan yıpranıp genişlemişti. Gri eşofman altı fazla salaş duruyordu.

Biraz kilo vermişti sanki.

Bana neyse.

Gözlerimi kıstım. "İyi fikirmiş aslında ama senin için yirmi sene hapis yatmak istemem." Hüzünle devam ettim. "Bacağından filan vurup belki birkaç yılda yırtarım ama gel gör ki silahım da yok..."

"Çok istiyorsan bir tane buluruz," diye homurdandı. "Zaten biri sakat, diğerini de sen sakatlarsın."

"Erkekler de pekala ağırlığını koyabilir, Kürşat. Siz ilgilenmediğiniz için bu işlerle biz ilgilenmek zorunda kalıyoruz. Yoksa bizim dediğimiz oluyor diye bir şey yok!"

"Hayır efendim. Her zaman sizin dediğiniz oluyor. Beğenmediğin bir davetiyeyi mesela, ben beğensem yaptırmamız mümkün mü?"

"İkimizin beğendiği başka bir davetiye her zaman bulunur."

Abim ukalaca gülümsedi. "Başka sorum yok sayın hakim." Bir tane badem şekeri attı ağzına. "Erkek değil sustalı maymun istiyorsunuz siz."

"Yeme şunları Kürşat!"

Abim "Göz hakkı," diyerek bir tane daha ağzına attı. "Biz de süttten çıkma ak kaşık değiliz ama kadın milleti fena. Neler gördü bu gözler? Ne yalvaranlar, kapılarda paspas olanlar..."

Fatih Abi tehlikeyi sezmiş olacak, "Çok konuşma Kürşat, " dedi sertçe.

Abim hin hin sırtıp ağlamaklı bir ses tonuna büründü. "Affet beni Canaaağğnnn!!!"

Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

Canan Abla, Fatih Abi'nin büyük aşklarındandı.

Hatta hatırladığım kadarıyla en uzun soluklu diyebileceğimiz ilişkisiydi. İki sene boyunca ayrılıp ayrılıp barışmışlardı.

"Affet beni Canaaağğğğnnnnn!!!" derken abimin sesi daha da abartılı çıktı.

Fatih Abi boynuna kadar kızardı.

Öyle bir bakıyordu ki abime biz olmasak çoktan üzerine atlamıştı. "Sırası mı şimdi Kürşat?!"

Abim umursamazca elini salladı. "Oğlum geçti gitti n'olacak? Kız evlendi de senin üzerine üç çocuk yaptı."

Bir yandan gülüp bir yandan da badem şekerlerini yuvarlamaya devam etti. "Bu Canan tam dominant teyzeydi. Fatih aşağı Fatih yukarı. Fatih şuradan al beni, Fatih şuraya bırak beni... Fatih de peşinde tam bir fino. Karşısında Türk'üm diyemiyor. Ama arkasından da çevirmediği iş yok ha!"

Fatih Abi "Kürşat!" dediğinde ben bile ürperdim ama abime bana mısın demedi.

"Lafımı neden kesiyorsun hayatım? Ne diyordum? Hah. Bu Fatih gitti kızı aldattı, yetmiyormuş gibi bir de enselendi."

Sonra da ben geniş mezhepli oluyordum. Abimle ikisi de ahlak bekçisi.

"Kız bir de Canan'ın arkadaşıydı!"

"Arkadaşı değildi," diye mırıldandı Fatih Abi.

Hmm. Tamam o zaman. Arkadaşı değilse okeydi.

Abimin gözleri dramatik bir biçimde maziye daldı. "Arkadaşı değilse de bayağı bayağı tanışıyorlardı mahalleden."

Hilal Abla'nın ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. "Hem de mahalleden?" Bir anne gibi Fatih Abi'yi azarladı hemen. "Fatih iyisin hoşsun da... Bu yaptıkların hiç hoş değil."

'Hiç hoş değil' derken çok daha fazlasını söylemek istiyordu da kendini tutuyordu aslında.

Fatih Abi "Yanında oturan da benden çok farklı sayılmazdı," diye homurdandı.

Hilal Abla hemen bilmiş bir cevap verdi. "Yaşadığı her şeyi anlattı bana Kürşat. Hepsi geride kaldı."

'Emin misin?' diye sormadım tabii.

Hilal Abla yine abime döndü. "Kız affetti mi?"

Abim gülererek kafasını salladı. "Affetti. Affetmez olur mu?"

"Sonra n'oldu?" diye merakla sordu Hilal Abla.

"N'olacak? Bu yine gitti aldattı kızı."

"Aynı kızla mı?"

"Hahayt! Aşk olsun. Tabii ki başka bir kızla. Ama onu da tanıyordun Canan!"

Fatih Abi'nin dişlerinin gıcirtısını duymamıza ramak kalmıştı. "Ben konuşmaya başlarsam ortada nişan filan kalmaz biliyorsun değil mi Kürşat?"

Hilal Abla bir an Fatih Abi'nin yüzüne bakakaldı.

Yalan söylemediğini fark ettiğinde tizden bağırdı. "KÜRŞAT! Ne diyor bu Fatih?!"

Annemler uyanmasaydı bari.

Tuvalete kaçmak için daha uygun bir zaman olamazdı. Şekerler de neredeyse bitmişti.

Banyo kapısını açtığımda eşikte Fatih Abi'yi buldum.

İşi çok acildi sanırım.

Ama banyoya girmek yerine gözlerimin içine baktı. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Hangi konuda?" diye sordum gıcık gıcık.

"Biliyorsun hangi konuda olduğunu," dedi o da gıcık gıcık.

"O konuda konuşacağımız bir şey yok!"

Fısıltıyla bağırarak böyle bir şeydi herhalde.

Kapının eşiğinde dikilmişken lafımı söylediğim gibi afilli afilli arkamı dönüp bir yere gitmem mümkün değildi ama.

"Çekilirsene geçeceğim!"

"Bir dinler misin lütfen?"

Lütfen filan diyordu.

Başımıza taş yağıacaktı.

"Çekil önümden." Telaşla koridora baktım. "Abim gelecek şimdi!"

"Gelmez. Hilal'i zorla eve bırakmaya ikna edebildi. Yine girdiler birbirlerine. "

Neden acaba?

Bazen abimle Fatih Abi'nin iki iyi dost olduğundan çok da emin olamıyordum. Ancak iki düşman birbirinin kuyusunu bu kadar iyi kazabilirdi.

"Çekilir misin önümden?"

"Özür dilememe izin ver bari."

Parmağımı burnuna doğru salladım. "Kendini hiç boşuna yorma. Özür dileyince o söylediklerin öyle bir anda unutulmuyor!"

Havadaki elimi kavrayıp karanlık oturma odasına çekti beni.

Elimi güçlkle geri alabildim. "N'apıyorsun sen?!"

"Beni çok yanlış anladın, Nil. Anlatmama izin ver, lütfen."

Normalde ikinci 'lütfen' deyişini bando ve mızıkalar eşliğinde kutlamak gerekirdi çünkü muhtemelen bu kelimeyi hayatında ilk kez aynı dakika içinde art arda kullanıyordu.

Ama beni yumuşatmaya yetmedi bu. "Ne duyduğumu biliyorum ben. O cümlede yanlış anlayacak hiçbir şey yok!"

"Ben yanlış anlattım o zaman. Tamam mı?"

"Nasıl bir yanlışlık o? Senin ağzından çıkandan haberin yok herhalde. Bana ne dediğinin farkında mısın acaba?! Geniş mezhepli ne demek biliyor musun? Geniş mezhepli her türlü ahlaksızlığı yapabilecek kişilere denir!"

"Ne anlama geldiğini biliyorum Nil! Sence ben gerçekten senin her türlü ahlaksızlığı yapabileceğini düşünüyor muyum?"

"Bilmem. Düşünüyor musun?"

Sokak lambasının ışığının vurduğu odada kolları çileden çıkarcasına iki yanına açıldı. "Elbette ki düşünmüyorum!"

Hırsımı henüz alamamıştım.

"İşinize gelince erkeğiz yaparız, işinize gelmeyince namus meselesi hôt môt! Sana sormayacağım kimin arabasına bineceğimi. Git kime söyleyeceksen de söyle! Ama önce

otur bir düşün ben nasıl bir insanım diye. Bir düşün yaptıklarını. Oldu mu?"

"Geçmişte kaldı hepsi," dedi sessizce. "Çocuktum. Ne istediğimi bilmiyordum."

Bu mazeret değildi.

Tam gitmeye yeltenecektim ki birden ışıklar yandı.

"N'apıyorsunuz lan karanlıkta fısır fısır?" diye sordu abim gevşek gevşek.

"Baktım kavga ediyorsunuz, sizi baş başa bırakmam gerektiğini düşündüm," dedi Fatih Abi sakın sakın abime bakarken. "Odadan sıvıştığımı fark etmediniz bile."

Ama fısır fısır ne konuştuğumuzu açıklamıyordu bu.

Ben de destek çıktım.

"Tam da dedikodunuzu yapıyorduk. Siz evlenirseniz, iki güne kalmadan boşanırsınız," dedim yüzümü buruşturup. "Bari babamı düşün masrafına sokma hiç."

Abim, Fatih Abi'nin dizine bir tekme atmaya çalıştı ama Fatih Abi atik davranıp zamanında kaçmayı bildi. "Ayrılığımız bunun yüzünden olacak! Fitili ateşle sonra ortadan kaybol, Fatih Efendi."

"Durduk yere beni gömersen karşılığını da misliyle alırsın, Kürşat Efendi. Hala öğrenemedin mi?"

"Aman çok da gömdün," dedi adam rahat rahat. "Geçmiş silemeyeceğimize göre? Ne yapalım yani? Yasını mı tutacağız bütün kızların?"

"Yas tut diyen yok. Sen çok ilkeliymişsin de bir kanıbozuk benmişim gibi davranma yeter."

Tencere dibin kara seninki benden kara.

Al birini vur ötekine.

"Eve zor da olsa bıraktım," dedi abim kendinden emin gülümsemesiyle. "Yarın arar kesin, barışırsız."

Gamsızdı. Gam-sız.

Abim bir kaç adımda pencereye yaklaştı.

Camı aralayıp kollarını pencerenin mermerine yasladı. "Daraldım yeminle. Sevmesem çekilecek çile değil valla. Yetmedi verdiğim hesaplar."

Yenilen naneler çok olunca?

Koca bir nefeste soğuk havayı ciğerlerine çekti. "Kar soğuğu bu. Kar yağacak."

Fatih Abi, dışarı değil abimin omzunun üzerinden bana bakıyordu.

O yaz gecesi sabaha karşı terasta gördüğüm dalgın bakıştı gözlerindeki.

Yüzünde tek bir kas oynamıyordu.

Gözlerindeki ışık sönmüştü.

Böyle umutsuz, çaresiz gibi...

Birden yine abimin arkasından iş çeviriyormuşum hissine kapıldım.

Abime söylemediğim şeyler vardı.

Yalnızca benim ve Fatih Abi'nin bildiği şeylerin olması normal miydi?

Eskiden ikisinin bildiği ama benim bilmediğim şeyler olurdu. Normali buydu.

Abime aramızda geçenleri söylememiştim ve söylemeyecektim.

O gece onu terasta gördüğümü de söylememiştim.

Gülay Abla'nın düğününde çatı katında oturduğumuzu da.

Abime hiçbirini anlatmamış olmam tüm bunları birer sır mı yapıyordu?

Abim bilse ne çıkarırdı bunlardan?

Peki...

Ben ne çıkarıyordum?

Abimin sesiyle olduğum yerde sıçradım.

"Aha vallaha da kar atıyor!"

Fatih linçlerine bu bölümde de devam edebilirmişiz gibi görünüyor - linçlik bu kadar malzeme yazdığımı unutmuşum. Pis Fatih seni hiç böyle hatırlamıyordum hskjfdhfk

Bu sıcakta iyi gider diye düşündüm:

<https://www.youtube.com/watch?v=sE3uRRFVsmc>
Instagram: @sezen.aksin

15. Bölüm

Berlin'den herkese selam.

Ortadan kaybolup kaybolup son birkaç günde neler yaptığımı yazayım hemen: Şirket Oyunları edisyonda (insanın inanası gelmiyor! editörüme parça parça gönderiyorum - elden geçirdiğim son kısım kaldı sadece!), Esnaf İşi Aşk'ın kaynak ve okuma listesi de büyük ölçüde oluştu. Feminizmle ilgili metinler, Bursa'yla ilgili metinler, atıf yapacağım birkaç roman/hikaye/oyun bir dolu şey topladım, bir iki ek sahne de kurguluyorum. Önümüzdeki hafta (bir terslik olmazsa!) ilk kitabı yayına hazırlamaya başlayacağım. Hem Şirket Oyunları hem de Esnaf için ayrı ayrı çokook heyecanlıyım :d

İkisi çok farklı hikayeler. Kafam böylelikle iyi dağıldı. Başka başka hayatlar hayal etmek iyi geliyor insana.

Yorumlarınız için, ufak yazım hatalarına bile dikkat ettiğiniz için çok teşekkür ederim canlar.

En sevdiğim bölümlerden biri bu benim <3

Buyrunuz :')

O karlı kış günü, dersim olmadığından evde keyif yapıp ders çalışmayı planlıyordum ki yoluma yine taş kondu.

Annem ve babam, birden bastıran kar fırtınası yüzünden ablamlarda gece mahsur kaldıklarından, geceyi onlarda geçirip sabah eve gelmeye karar vermişlerdi.

Abim olacak Kürşat, 'Sen önden Kapalıçarşı'ya git, ben babamla birlikte belki Cumhuriyet Caddesi'ndeki dükkana giderim,' demişti.

Kar filan biriktiyse kürümek için.

Bunları söylerken yastığına salyaları akıyordu tabii.
Kandırıldığımın biraz bilincinde kahvaltı etmeden evden çıktım.

Apartmandan dışarı adımımı atmamla popo üstü oturmam bir oldu.

Hava soğuk olduğundan yerler kaygandı.

Gerçi olmasa da kayardım ya ben!

Yumuşak bir düşüş olmuştu neyse ki; genelde düşmelerim geçen kış da olduğu gibi kırıkla sonuçlanırdı çünkü.

Hemen ayağa kalkmaya çalışırken apartmanların pencerelerine, boş sokağa baktım.

Etrafta görebildiğim kadarıyla kimse yoktu.

Bu düşüşü de kimse görmeden atlatmışım çok şükür.

Ben kış insanıydım.

Düşmelerime rağmen yılın bu zamanları en sevdiğim zamanlardı.

Dükkanlardaki yılbaşı süslerini, etrafta hakimiyetini ilan etmiş kar örtüsünü aval aval izlerken bizim dükkana gelene kadar sadece bir kere ve popomun üzerine düşmüş olmam bir mucizeydi.

Kapalıçarşı sakindi. Çoğu dükkan hala kapalıydı.

Dükkanı açıp ışıkları yaktım.

Radyoda bir kanal tutturup taburenin üzerine tünedim; gelen giden olacağından şüpheliydim.

Ne yiyeceğimi düşünürken, Fatih Abi kapıdan içeri girdi.

O gün o da iş olmayacağını düşünüyor olacak, kot üzerine açık renk boğazlı bir kazak giymişti.

Beni görünce suratı asıldı hemen.

Kimi görmeyi ummuştunuz acaba?

Selamsız sabahsız geçti karşıma. "Seni mi gönderdi Kürşat?"

Hıı. Bu sefer abime kızdı. Beni gönderdiği için.

"Evet."

Kafasını yana eğip sabır dilerken "Yaylacı," diye söylendi kendi kendine. "Hadi kapat dükkanı. Heykel'e çıkamıyor

millet."

Gerisin geri eve dönersem abim demediğini bırakmazdı.
"Ama..."

Sabırsızdı. "İş olmaz bugün, hadi Nil."

Belki birilerinin acil pijamaya ihtiyacı olurdu??? Ya da gecelik. Belki iç çamaşırı?

Hem abimin çenesini de çekesim yoktu hiç.

Ama evde kahve içip pencereden yağan karı izlemek de çok güzel olurdu! "Öyle mi diyorsun?" diye sordum biraz hevesli.

"Arabayı bile çıkaramadım. Millet alışverişe mi çıkacak bu havada?"

"Ama abim şimdi..."

Lafımı kesti. "O Kürşat'ın ben..." Gerisini getirmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Esnafın çoğu kepenk kaldırmadı. Ben de eve gidiyorum şimdi. Çocukları da göndereceğim. Akşama daha beter olacakmış."

İnat edip dükkanda mahsur kalmaya da gerek yoktu şimdi. "E tamam, ben de döneyim o zaman," deyip paltomu elime aldım.

Elini 'bir yere kıpırdama' der gibi kaldırdı. "Bekle beni, kapatıp geliyorum şimdi. Beraber gideriz, yine kırma bir yerini."

Geçen kış karda kırdığım kolu yüzüme yüzüme vurmasa olmazdı. "Bir şey olmaz. Giderim ben," dedim inatla.

Hemen yine homurdanmaya başladı. "Adam yemiyorum. Anladım konuşmuyorsun da en azından yan yana konuşmadan yürüyebiliriz herhalde?"

Cevap vermedim.

"Bekle," diyerek arkasına baka baka çıktı dükkandan.
"Bekle."

Bir ara emirlerinin aksine beklemeden sıvışmayı düşündüm ama ben dükkanı kapatana kadar bizim kapıda bitti tekrar.

Bu hızda geri dönebilmek için Tunç'la Sadi'yi dükkandan kovalamış olmalıydı. "Hadi bakalım. Gidelim."

Sessizce yanında yürümeye başladım.

Kapalıçarşı'dan Ulucami'nin önündeki büyük şadırvana çıkan aralığa döndük.

Umre malzemeleri satan dükkanları, dericileri, ipekçileri bir bir geçerken öyle bir koşar adım yürüyordum ki sanki o bana yetişmeye çalışıyordu.

Ulucami'nin önündeki şadırvanın bulunduğu açıklığa çıktığımızda hız kesmek zorunda kaldım.

Ayağımda kösele ayakkabı varmış gibi ufak ufak kaymaya başladığımdan, Fatih Abi de yan gözle beni kolluyordu.

Yüzümü gökyüzüne kaldırıp birkaç kar tanesinin yüzüme düşmesine izin verdim.

Kar öyle güzel yağıyordu ki.

Kocaman pamuk parçaları gibi.

Normal bir günde şadırvanın etrafı öyle kalabalık olurdu ki... Şimdi aceleyle yürüyen bir iki kişiden fazlasını göremiyordum.

Kar yağdığında bir sessizlik olur ya hani.

Dünyanın en huzurlu sessizliğidir o.

Huzurlu sessizliğimi Fatih Abi'nin tok sesi bozdu. "Hala konuşmuyor muyuz?"

"Yoo," dedim. Yüzüne bakmak yerine avlunun etrafında karla bezeli ağaç dallarına, uzaklardaki binaların çatılarına baktım. "Konuşuyoruz işte."

Ama etrafa bakmak yerine önüme baksaydım keşke!

İleri doğru bir adım atmamla *viiiiiiijjjjttttttt* diye kaymam bir oldu!

Fatih Abi kolumdan sıkı sıkı tutmasa sırt üstü uzanıyordum yere.

Pusuda bekliyormuş gibi hemen de azarlamaya başladı. "Önüne baksana Nil! İnsan biraz dikkat eder. Hiç şaşırmıyorum kolunu kırmana!"

Düşen benim haşlanan yine ben!

İster sırt üstü ister burun üstü kapaklanırdım yere.

Ona neydi?

"Ben dikkat ediyorum!" Kolumu geri çektişirdim.
"Bırakabilirsin kolumu."

Kaşlarını çatıp kolumu bıraktı. "Bana hiç öyle gelmiyor.
Sabah dükkana nasıl düşmeden geldin tam bir muamma."

Heh. Düşüğümü sana söyleyeceğimi sanıyorsan büyük
yanılıyorsun!

Popo üstü düşmeler düşmeden sayılmazdı zaten!

Açıklık bir alt geçide bağlanıyordu.

Neyse ki alt geçide kar yağmadığından Atatük Caddesi'nin
karşısına olaysız geçmeyi başardım.

Caddedeki pasajların da üzeri kapalı olduğundan
pasajların sırasından kazasız ilerlemeye devam ettik.

Atatürk Caddesi boştu.

Yoldan araba bile geçmiyordu.

Günün her saati trafiğın sıkıştığı bir caddede araba
görmemek olağanüstüydü.

Birkaç dakika kaymamak acayip bir özgüven pompalamış
olacak Fatih Abi'yle arama bir metre açıklık koymakta
sakınca görmedim.

Fakat Allah'ın sopası yoktu.

Pasajların sırasından çıkıp Kestane şekeri cenneti Kafkas'ın
kaldırımına adım atmamla öyle bir kaydım ki canımı
kurtarmak pahasına sıçrayıp Fatih Abi'nin beline sarıldım.

Adamın da dengesini bozduğumdan az daha hep birlikte
yeri boyluyorduk.

Kafam böğründe kollarım bedenini sıkı sıkı kavramışken
omuzlarımdan tuttu beni.

Tuttuğu halde, bacaklarım, benden de ondan da bağımsız
kendi kafalarına göre buz dansına devam ediyordu. "Sakin.
Kıpırdamamaya çalış."

Panik yapmadan sabit durmaya çalıştım.

Yavaş yavaş beni yukarı çekip belimden tuttu.

Kaşmir, beyaz kırçillı siyah paltosunun yakaları kalkıktı.
Saçları yağın karda ıslanmış birkaç perçem yüzüne
düşmüştü.

Yüzü her zamankinden daha beyaz, dudakları daha kırmızıydı.

Bir an kalbim değişik bir hareket yaptı.

Yutkundum.

Bütün mahalle peşindeyse vardı bir nedeni.

Yakışıklı adamdı.

Ama ben biliyordum zaten bunu.

"Lütfen Nil. Lütfen biraz dikkat et."

"Afedersin." Dik durmaya çalıştım. "Sen de düşecektin benim yüzümden."

Gözlerimin içine baktı. Sanki ağır çekimde bir kez gözlerini kırptı. Uzun siyah kirpiklerinin üzerinde erimiş karlardan kalma su damlaları vardı.

"Yeter ki sen düşme..."

Yeter ki ben düşmeyeyim...

Kabul etmem gerekirse bu iş biraz garip bir hal alıyordu.

O soğukta kulaklarım yanmaya başladı.

Yeter ki ben düşmeyeyim.

O düşebilirdi.

O düşse de ben düşmemeliydim.

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken gözlerimi kırıştırdım, alnım kırıştı.

Her şeyden bir anlam çıkarmaya mı çalışıyordum son günlerde?

Ben de yani.

Fatih Abi, benim incığını cıncığını düşündüğüm gibi ötesini berisini düşünmezdi ki söylediklerinin.

Düşersem beynimi kaldırımdan kazımak istemiyordu işte.

Ben düşsem kahrından ölecek hali yoktu.

Bazen çok salaklaşıyordum doğrusu.

Kaç saniye olmuştu öylece yüzüne bakalı?

"Te-teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı. Kaşları ne kadar düzgündü... "Şimdi yavaşça bırakacağım," diyerek sırtındaki ellerini çekti.

Bir an kıpırdamaya korktum.

Karşılıklı öylece dikilirken, derin bir nefes verdi. Verdiği nefes aramızda geçici bir sis perdesi oluşturdu.

"Sen kabul etmesen de, senden özür diliyorum, Nil. Eşeklik ettim. Ettiğim lafın gittiği yeri düşünemedim. Yapıyorum ben böyle şeyler. Ama inan hemen pişman oluyorum."

Zarar verdikten sonra pişman olduğunu öğrenmenin çok da bir faydası olmuyordu.

"Ben çok üzüldüm," dedim gözlerimi yere dikip.

Kolumu tuttu. "Yüzüme bakar mısın?"

Yavaşça kaldırdım gözlerimi yerden.

"Çok özür dilerim," dedi. "Çok."

Samimiydi. O da üzülüyor gibiydi.

"Tamam," dedim yavaşça.

Ne deseydim?

Özür dileyen biri karşısında, her ne kadar kırılmış da olsam 'affetmiyorum işte!' diyebilen biri değildim.

Çok özür dileyen biri karşısında kalıyordum işte böyle.

"Tamam?" diye sordu gözlerinde soru işaretleriyle.

"Unutalım o konuşmayı."

Bir an söylediklerime inanmakta güçlük çekti. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Emin olmak istiyordu. "Eskisi gibi olacak mı her şey?"

"Yine konuşacağız işte?"

"Onu sormuyorum." Gözlerini arkama, Sönmez İş Sarayı'na doğru dikti. "Eskisi gibi olacak mısın?"

Ben hemen cevap vermeyince yüzüme baktı.

"Hemen olamam belki."

"Ne yapabilirim peki?"

"Bir şey yapamazsın." Sözleri içimi çok acıtmıştı. "Öyle kötü hissettim ki kendimi... O hissi unutmam lazım."

"Ama unutacaksın?"

Kendimi tutamayıp güldüm. Çocuk gibiydi bazen.

'Söz veriyorum! Unutacağım!' dedirtmek istiyordu adeta.

"Hep böyle gülsen keşke..."

Bir an yüzümde gülümseme kaldım öyle.

Anlam veremediğim bakışma uzayıp gitmeden cebimdeki telefon titreşti.

Telefonu cebimden çıkarıp ekrana baktım.

Fatih Abi de burnunu ekrana doğru uzattı. "N'oldu? Kimmiş?"

"Abim mesaj atmış. Kar bastırınca annemler akşam ablamlarda kalmışlardı. Öğlene doğru yola çıkacaklarmış. Dükkanı kapatıp eve gel sen de diyor. Sağ olsun."

'Fatih Abi'yle çıktık geliyoruz,' yazıp telefonu tekrar cebime attım.

Heykel'e doğru yürümeye başladık.

Bu sefer sadece attığım adımlara odaklanmıştım.

"Ee, konuşmayalı dersler nasıl?"

Garip barışma ritüelimizden sonra yanıtlamamda bir sıkıntı yoktu.

"İyi."

"Yine dönem birincisi misin?"

"Daha açıklanmayan notlar var. Finaller var sonra. Sonra ikinci dönem var. Bakacağız."

"Sen şimdi mezun olunca nerede çalışacaksın?"

"Organize sanayide bir şeyler bulurum diye düşünüyorum. Mesela *Yeşim* filan olsa iyi olur. İstanbul'a gidemem herhalde."

Kaşları birden yine çatıldı. "Ne İstanbul'u??"

O sessizlikte sesi yankı yaptı.

İstanbul'u pek sevmiyordu herhalde?

"Bir dönem aklımda vardı. Sonuçta orada iş bulmam daha kolay olurdu. Ama İstanbul korkutuyor beni. Fazla büyük, fazla kalabalık..."

"Tabii canım ne işin var İstanbul'da? Bursa'da bir sürü tekstil fabrikası var. Gerekirse biz de önyak oluruz, buluruz bir şeyler. Tanıdık çok."

"Ben öyle torpil filan istemiyorum. Kendi işimi kendim bulmak istiyorum."

"Ben bil diye söyledim. Baksana nefes almadan çalışıyorsun zaten. Odandan çıktığını görmedim son

zamanlarda. Sen iş bulamayacaksın da kim bulacak?"

"Sınav haftam geldi. Çalışıyorum ama son zamanlarda biraz da evde seninle karşılaşmamak içindi odamdan dışarı adımımı atmamam."

"Biliyorum," dedi yüzünde acı bir gülümsemeyle. "Kötü cezalandırıyorsun."

Çenemi yukarı dikip ellerimi montumun ceplerime soktum. "Hak edene hak ettiği muamele."

O an düşmem çok acıklı olurdu. Neyse ki karizmam çizilmedi. Düşmedim.

"Hak ettim. Haklısın."

"Kurduğunuz ataerkil düzene karşı her kadın elinden geleni yapmalı."

"Parti kur oy verelim," dedi alayla.

Güldüm. "Oy istemiyorum, çifte standardınızdan vazgeçin yeter. Kendi hareketlerinize çeki düzen verin önce."

Nikah şekeri gecesini hatırlamış olacak "Hep hatırlatırsın artık. Eline koz geçti," dedi sıkıntıyla.

"Müzevir kankana küs," dedim. "Hem bilmediğim bir şey de anlatmış değil. Detaylarını çok bilmiyordum sadece." Göz kırptım. "Bizim evin duvarları da umduğunuz kadar kalın değil. Benim odaya abimin odasından epey ses geliyor."

Hele de duvara bardak dayayınca aç cipsini kolanı, oh mis!

Suratı iyiden iyiye asıldı. "Yirmi yaşındaydım. Askere bile gitmemiştim."

Mazeret miydi bu?

Ben de askere gitmemiştim henüz ve mahallenin kızlarını sıraya dizmiş çapkın Fatih'le bugün aynı yaşıyordum!

Ama yaptığını asla yapmazdım.

"Ben de yirmi yaşındayım. İki kişiyi aynı anda idare etmek aklımın ucundan bile geçmez ama."

Affetmem laf sokmayacağım manasına gelmiyordu!

"Hatalar yaptım, evet ama ben artık öyle biri değilim."

"Umarım," dedim çok da inanmadığımı belli ederek. "Yeni kız arkadaşının ya da karının selameti için!"

Bir şey diyecek oldu vazgeçti.

Sonra "Umduğumdan daha çabuk eskiye dönüyorsun sanırım," dedi.

İnsanın içinin yağları oluk oluk eriyor eriyordu.

Bir süre somurttu.

"Ee," dedim gülerek. "İşler nasıl görüşmeyeli?"

"Fena değil, kışın biraz yavaşlıyor tabii," dedi.

"Bir şey sorabilir miyim?"

"Sor bakalım."

"Kuyumcudaki ürünleri neye göre seçiyorsunuz?"

"Genelde İstanbul'dan getiriyoruz. Anlaştığımız firmalar var. İhtiyaca göre kataloglarından seçiyoruz her sezon."

"Ama tasarım da yapıyorsun?"

"Pek sık değil artık. Bazen. Gerekirse. Neden sordun?"

"Bence daha sık tasarım yapmalısın."

"Neden?"

"Çok iyisin çünkü."

İnanmaz bir homurtu yükseldi burnundan. "Senden iltifat duymak da varmış bugün."

"İltifat değil. Doğruları söylüyorum ben. Gülay Abla'nın kınasında da söylemiştim. Çok güzeldi tasarladığın yüzük. Sezonluk ufak bir portföy hazırlayabilirsin. Hem yaptıkların tek olacağından değeri de fazla olur. Birçok insan için önemli bir şey bu."

"Bilmem. Bugüne kadar üzerinde fazla düşündüğüm bir şey olmadı. Yapabilirim aslında. Her yıl bir-iki set, birkaç yüzük, bileklik, küpe..."

Ne ara bizim sokağın başına geldiğimizi anlamadım.

Abim camdan sarkmış bizi bekliyordu. "Hıh geldiniz mi?"

Camlarda karşılanıyorduk; ben nedenini az çok tahmin edebiliyordum tabii.

Fatih Abi yukarı baktı. "Oğlum ne hayvansın. Bu havada kızı göndermişsin."

"Geliyordum arkadan," dedi abim rahat rahat.

"He canım he. Tembel herif. Üzerinde hala pijamaların olmasa belki inanırdık."

Abim duymazdan gelse de pencerenin ardına gizlenme çabasında bulundu. Koca gövdesini saklayamadı tabii. "Hadi çıkın yukarı da kahvaltı edelim. Annemlerin ablamdan akşama kadar geri dönebileceklerini sanmıyorum."

Bu demek oluyordu ki 'Nil gel kahvaltı hazırla çünkü ben ona da üşeniyorum.'

Ben mutfakta masayı hazırlarken evdeki erkekler masaya kurulmuşlardı.

Abim baş köşede siparişler yağdırırken, Berk kitap okuyor, Fatih Abi de Birsen Teyze'ye rapor veriyordu.

"Anne, ben dükkkanı kapatıp Kürşat'lara geçtim. Necla Abla'yla Saffet Abi yok. Naz'ı ziyarete gitmişler gece, sonra dönememişler." Bir süre Birsen Teyze'yi dinledi. "Bilmem. Oturuyoruz. Nil kahvaltı hazırladı." Birsen Teyze selam söylemiş olacak, "Hı-hı. Tamam söylerim," deyip telefonu kapattı. "Annem selam söylüyor."

Abim "Ve aleyküm selam," deyip masaya koyduğum pastırmalı yumurta tavaına dalış girişiminde bulundu.

"Abi!" dedim eline vurup. "Bırak önce Berk alsın tabağına."

"Acıktık herhalde," diye homurdandı. "Sen masayı kurana kadar öğlen oldu."

Saat daha on olmamıştı.

Kulak asmayıp tavayı Berk'e uzattım. "Al Berk ne kadar istiyorsan. Al, al, al... Hıh." Berk'in tabağındaki yumurta miktarı beni tatmin ettiğinde tavayı tekrar ortaya koydum. "Al şimdi ne yaparsan yap abi."

Dakikalar içinde maşallah her şeyi silip süpürdüler.

Çay keyfine geçildiğinde ortalığı biraz toparladım. "Çay isterseniz alabilirsiniz, var daha. Bulaşıkları tezgaha bırakın. Müsaadenizle ben ders çalışacağım artık."

"Müsaade senin," diye buyurdu Kürşat hazretleri.

Karnı doymuştu tabii.

Kahvaltıdan takriben bir saat sonra "Niiiiiiii!!!" diye böğüren abimin koca sesi salondan odama kadar ulaştı.

"Ne var Abiiiiii???" diye geri bağırdım.

Bumerang göndermişim gibi abimin koca sesi geri döndü.
"Kek yapsana bizeee!!! Taze çayla iyi gider!"

"Bu durumda yeniden çay da demliyorum herhalde?" diye söylendim.

Kalkıp salona geçtim.

Tabii ki Fatih Abi'yle ikisini ellerinde Playstation kumandalarıyla buldum.

Elimi uşakmışım gibi önümde kavuşturup alayla sordum.
"Kekiniz neli olsun efendim?"

Abim gözünün önünde kekler uçuşurken sevinçle "Havuçlu tarçınli olsun olmuşken!" dedi.

Olsun. Olsun tabii.

Fatih Abi rahatsız görünüyordu. "Zahmet olmasın kıza ya." Bana bir bakış attı. "Sınavın yok muydu senin?"

"Ne olacak Fatih Abi, alışığım ben buna." Abime bakıp gözlerimi kıstım. "Aç bırakınca daha da fena oluyor bu cins."

"Düzgün konuş abin hakkında." Saatine baktı. "Ne kadar sürede yaparsın?"

Tip tip suratına baktım. "Bir saat. Uygun mu?"

"Uygun uygun," dedi. Elinin tersiyle çıkabileceğim yönünde bir işaret yaptı. "Bekliyoruz."

Kek hazır olduğunda üçer dilim kesip çayla beraber bir tepsiye koyup götürdüm.

Abim tepsiyi ve payına düşen üç dilim keki görünce yüzünü buruşturdu. "Kızım insan yiyecek bunu. Bu ne?"

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ama yanılmışım.

"Biz kalıbı rica edelim," dedi kibar kibar.

Neyse ki Berk'e payını götürmüştüm.

Kalıbı almak için mutfağa yollandığımda abim yine arkamdan bağırdı. "Gelirken çaydanlığı da getir!"

Boğsam ben bunu ceza vermezler bana, valla.

Birkaç saat sonra Uludağ Üniversitesi de dahil okulların tatil olduğu haberi dalga dalga yayıldı.

Okul tatil olunca o haftaki iki sınavım da iptal olmuştu.

Çalışkan bir öğrenci de olsam, iptal olan sınavlar her daim memnun ederdi beni.

Çalışma masamdan kalkıp mutfaktaki bulaşıkları bulaşık makinesine dizmeye başlamıştım ki abim çay bardaklarını getirdi. "Ne çalıştın ama! Berk söyledi demin, okullar tatil olmuş. Sizinki de olmuş mu?"

Bazen kar yağdığında, tüm okullar tatil edilse de, üniversitelilerin karda üstün hayatta kalma becerileri olduğuna inanıldığından üniversite tatil edilmezdi.

Ancak bu kez şanslıydık.

"Bizimki de bu hafta tatil."

"İhale oynayalım o zaman. Sıkıldık biz."

Görevim abimi eğlendirmektir zaten. "İyi," dedim. "Oynayalım."

"Kağıt kalem getir! Berk'i de tut getir!"

Zavallı Berk'in de eşofmanının paçalarını sürüye sürüye aramıza katılmasıyla ayrılmaz kumarbaz dörtlü toplanmıştı.

"Kek çok güzeldi, eline sağlık," dedi Fatih Abi.

Dibine kadar sıyırdıkları kalıptan anlamıştım ben onu. "Afiyet olsun."

Abime odamdan getirdiğim kağıtla kalemi uzattım.

Abim onaylamaz bir biçimde kafasını iki yanına salladı. "Lan kaleme bak! Donuna kadar baykuş, tövbe estağfurullah."

Ayarı yoktu ki adamın.

Kalemi baykuş yukarı gelecek şekilde dik tutarak önünde bir sağa bir sola hareket ettirdi. "Her yerden uğursuz uğursuz da bakıyor."

"Dört," dedim zoraki.

"Beş," dedi Fatih Abi.

"Altı!" dedi Berk.

"Risk alıyorum," dedi abim. "Yedi!"

Ben çekildim, arkamdan da Fatih Abi çekildi.

Üzerine "Sekiz!" dedi Berk.

Abim cevaben "Çüş!" dedi. "Ağzımıza sıçtın! İyi ki bir ihale oynayalım dedik."

Berk ihalede hepimizi ütüyordu. Üstelik çaba bile harcamıyordu.

Abim daha fazla söylenemeden sokak kapısında anahtar tıkırtısı duydum.

Annem sokak kapısını araladı. "Küfür etme oğlum. Bi' terbiye edemedik seni."

"Hoş geldin anne," dedim. Babamı göremedim yanında. "Babam nerede?"

Annem bizi transit geçip kendini koltuğa bıraktı.

Sanki İhsaniye'den yürüyerek gelmişti eve; öyle yorulmuştu. "Ay ne çektik. O yollar ana baba günü. Kaya kaya Allah'a emanet geldik. Allahım sana çok şüküüür. Neler duyuyoruz, Allahım sen koruuu."

"Anne," dedim. "Babam?"

"Hıı," dedi annem kocasını yeni hatırlamış gibi. "Markete uğrayacak. Birkaç eksik vardı da. Yarın belki hiç çıkamayız."

Bize doğru baktığında ancak Fatih Abi'yi fark etti. "Ayol hiç görmüyorum. Sen burada mıydın Fatih? Sesin çıkmıyor." Drama kraliçesi Necla'dan zaman mı kalıyordu? "Hoş geldin oğlum."

"Hoş bulduk, Necla Abla."

Annem birden şarj olup ayağa fırladı. "Ay seni gördüğüm iyi oldu. Dur, dur..."

Şaşkın bakışlarımız eşliğinde rüzgar gibi arka odaya gidip gözden kayboldu.

Saniyeler içinde elinde ufak siyah bir poşetle geri döndü. "Al oğlum, uğurdur. Ne zamandır aklımda, veremedim bir türlü. Yılbaşına bir şey kalmadı."

Fatih Abi poşeti eline alıp haliyle içinde ne olduğuna baktı: Kıpırmızı bir adet boxer!

Oha anne!!!!

Anne OHA!!!

Annemin de ayarı yoktu.

Kürşat'ın kimin oğlu olduğu nasıl da belli oluyordu!

Tamam iç çamaşırı satıyoruz ama bu kadar rahatlık da fazlaydı!

Boxer'ı çıkarıp masanın üzerine koymuştu.

Fatih Abi poşetin içindekini gördüğü gibi poşetin ağzını geri kapadı.

İki elim gözlerimin üzerinde, dirseklerim masaya dayalı masanın altına doğru eriyip magmaya doğru yol almak ve bir daha geri dönmek istedim.

Annem, kıpkırmızı kesilip anlamsız annemin yüzüne bakan Fatih Abi'nin sırtını sıvazladı. "Ben de senin bir annenim oğlum, utanacak bir şey yok. O çok sevdiğin boxer şortları kim gönderiyor sanıyorsun?" Fatih Abi morardı. "Yılbaşı gecesi gece yarısı olmadan giy bak bunu, sakın unutma. Bol kazanç getirir." Abimi, beni, Berk'i gösterdi. "Bak ben evdeki herkese giydireceğim."

Baksın baksın.

Yılbaşı akşamı hepimizin iç çamaşırının rengi belli, Fatih Abi.

Fatih Abi "Olur giyerim, Necla Abla," dedi içine kaçmış bir sesle.

Annemin Fatih aşkı depreşti birden.

"Nasıl da söz dinler! Duyun duyun!" dedi bize nispet yapar gibi. Kolunun altına alıverdi koca adamı. "Daha damatlık takımlarını elimle seçeceğim!"

Bu bölüm için başka şarkı düşünemedim:

<https://youtu.be/yQxJrRzvUcw>

Kürşat'ın kime çektiği bence belli skghkgjkh

Instagram: @sezen.aksin

16. Bölüm

Berlin'e dönünce işler yığılmış olduğundan biraz neye uğradığımı şaşırılmış vaziyetteyim. Hocalarım artık beni süpürgeyle kovalayacak kıvama geldiler (bir miktar sizin gibi belki???). Kendime sosyal medyayı yasakladım, ottan halliceyim, her gün aynı şeyleri yaptığımdan bir hafta bir gün gibi geçiyor :))

Bugün yarın derken Cuma olmuş. Pazar günü bir bölüm daha paylaşacağım.

Bu arada Şirket Oyunları benden tamamen çıktı, editörüm yarısından fazlasını bitirmiş durumda (üzerinden 7 yıl geçince inanmakta biraz güçlük çekiyorum sfjshkf) - kitabın kapak hazırlıkları da başlıyor <3

Bugün itibariyle Esnaf İş Aşk'ın ilk kitabına resmi olarak girişmiş bulunuyorum shkjfshkj (bunu demeyi de bi 3-4 yılda ancak başardım herhalde ahahah)

Şirket Oyunları hem geç hem güç oldu ama iyi oldu, içime her şeyiyle sindi - sağlam altyapısı olan, sabun köpüğü olmayan bir hikaye oldu. 2016 civarı çıksaydı böyle bir hikaye olmayacaktı.

Aynısı Esnaf için de geçerli olacak umuyorum. Kolları sıvadım, alıştığınız gibi kolay okunan ama altı boş olmayan bir hikaye olması için çalışıyorum.

*Benden şimdilik bu kadar. Görüşmek üzere, kocaman öpüyorum! :**

Hikayemizde karlar düşmeye devam ediyor..

"Anne akşam tavuk yapacaksın ve tavuk almayı mı unuttun?"

İnsan hayret ediyordu.

Yılbaşı alışverişine çıktığını iddia etmişti bir de bugün.

"N'apalım canım? Karda kışta bu kadar oldu. Aklımdan çıkıvermiş."

O öğleden sonra televizyon önündeki olağan pozisyonumuzu almıştık.

Abimle Fatih Abi playstation oynuyordu, ben de tekli koltukta kitap okuyordum.

Annem elindeki bıçağın tersiyle abimi dürttü. "Kalk Kürşat hadi, Nil'le gidip geliverin. Birkaç bir şey daha lazım."

Abim anneme bakmadı bile. "Önemli bir telefon bekliyorum, ben gidemem."

Duyan da kendisini çok mühim bir işadamı filan sanırdı.

Ama kimi kandırıyoruz??

Sadece Hilal Abla birkaç gündür arayıp sormuyordu.

Abim de gururuna yedirip arayamıyordu.

Pis pis güldüm. "Bu sefer gelmez o telefon, boşuna bekleme."

"Konuşma uğursuz uğursuz. Arayacak," diye söylendi televizyon ekranına doğru.

Pis pis gülmeye devam ederken her nasılsa aklıma gelen şarkıyı mırıldanmaya başladım. "Telefonun başında çaresizzz bekliyoruum. Bekliyoruum aaaa çalmayacakkk biliyorumm..."

Abimin "Kes sesini!" diyerek fırlattığı yastık aramızda oturan Fatih Abi'yi es geçip bana çarpacak gibi oldu ama ayağımla savuşturdum.

Annem gelip bu sefer beni bıçağın tersiyle dürttü. "Kızdırma sen de şunu!"

Hiç tınmadım. "Yüreğğiiim diyorrr kii boşunaa beklemeeee...."

Bu sefer kafama kumandayı fırlattı hayvan.

Gözlerimi yumup son duamı ederken beklediğim halde darbe gelmeyince gözümü açtım.

Fatih Abi'nin burnumun dibindeki elinin tersine bakıyordum.

Kumandayı havada yakalamıştı.

Bir şey olmamış gibi anneme döndü. "Necla Abla, ben hemen markete götürür getiririm Nil'i?"

"Hay yaşa Fatih. Hadi gidin gelin trafiğe kalmadan." Abimi işaret etti. "Bu da burada böyle gamlı baykuş gibi otursun." Gitti bir daha dürttü abimi. "Kime çektin oğlum sen? Ya kardeşinin bi' yerine gelseydi!"

Annemin elimize tutuşturduğu liste yaklaşık üç metre kadardı.

Markete girince çareyi ikiye ayrılmakta bulduk.

Vakit daha da geç olmadan, kuyruklar uzamadan buradan çıkmamız gerekiyordu çünkü!

Rafların arasında dolaşırken tanımadığım bir erkek sesi duydum. "Nil??"

Dönüp baktığımda karşımda saçları seyrelmiş, göbekli, açık kumral bir adam buldum.

Bana doğru birkaç adım attı. "Nil tanımadın mı beni?"

"Kusura bakmayın tanıyamadım," dedim şüpheyle.

"Ali ben."

Hani sekiz yaşında, kız düşkününü bir pislik olan?

Aldığı kilolardan yumuk yumuk olmuş su mavisini gözlerini açmaya çalıştı. "İlkokuldan hani?" diye beklentiyle sordu.

Alnının biraz üzerinde havaya dikilmiş üç tel saça baktım.

İnsan yirmi yaşında kel kalır mıydı?

O da sanki düşüncelerimi okur gibi "İlkokuldan bu zamana değiştim biraz haliyle," derken şöyle bir baktı bana. "Sen hiç değişmemişsin ama."

"Yaa?" demekten başka bir şey gelmedi aklıma.

"Hiç görüşemedik ben okul değiştirince."

"Öyle oldu."

"Ne iyi oldu denk geldik ama!"

Yaa. Yaa.

"Bursa küçük!"

"Görüşelim bundan sonra!"

Ezgi'yle kovalamaca oynamadan önce düşünecektin sen onu!

Ben sessiz kalınca boşluğu doldurma ihtiyacı hissetti. "Ee n'apıyorsun? Okuyor musun?"

"Evet. Uludağ'dayım. Tekstil mühendisliği bölümünde."

"Vay. Ama zeki kızdın sen zaten."

Zoraki gülümsedim. Sorusuna karşılık vermiş olmak için "Sen?" diye sordum.

"Ben liseden sonra devam etmedim." Karşıma geçip raflardan birine kolunu dayadı. "Dükkandayım şimdi. Askere gidiyorum yakında."

Sanki benimle en son sekiz yıl önce değil de dün görüşmüş gibiydi.

N'apayım? "Hayırlı teskereler," dedim.

"Sağ ol, sağ ol. Aradan çıksın." Ağzına kadar dolu alışveriş arabasını işaret etti. "Yılbaşı akşamı son dakika alışverişi ha?"

"Eve lazım *birkaç* bir şey vardı da. Halledelim dedik."

O sırada Fatih Abi elindeki nişasta kutusunu evirip çevirip bize doğru geliyordu. "Nil bi' baksana bu olur mu?"

Kafasını kaldırdığı gibi Ali'yi gördü. "Bu kim?!" diye sordu gereğinden biraz fazla sert.

"İlkokuldan arkadaşım, Ali," diye cevap verdim.

Fatih Abi'nin dudakları inceden kıvrıldı. Gözlerini çocuğun gözlerine dikip başıyla selam verdi. "Ben Fatih."

Ali de gözlerinde soru işaretleriyle kafasını hafifçe eğdi. 'Fatih derken?' diye soruyordu adeta. "Memnun oldum."

Fatih Abi gözlerini Ali'nin üzerinden ayırmadı. "Ben de. Ben de..."

Ali rahatsızca kıpırdandı. "Ee.. İyi akşamlar o zaman. Bizim dükkana da beklerim, Nil. Kayhan'dayız hala. Bir kahvemizi içersin-iz."

Ne işimiz var sizin hırdavatçıda acaba?

"Tabii, olur."

Fatih Abi de ikilemelerine büyük bir şevkle devam etti. "İçeriz, içeriiiz..."

Ali başıyla bir selam daha verdi. "Görüşmek üzere o zaman. Mutlu yıllar..."

Fatih Abi arkasından "Mutlu yıllar," dedi. Ali biraz uzaklaştıktan sonra güldü. "Kızların sevgilisi çapkın Ali bu demek..."

"Evet."

"Benim göremediğim bir özelliği mi var kendisinin?"

"Sekiz yıl önce saçları vardı, yetmiş-seksen kilosu da yoktu," diye açıkladım.

Elindeki kutuyu arabaya attı.

"Yıllar üzmüş piç Ali'yi."

Annemin büyük merasimle hazırladığı yemekten sonra evdeki durum her yılbaşında olduğu gibiydi.

Babam yeni yıla yine uyuyarak girecekti. Berk baymış televizyondaki yılbaşı özel programlarını seri zaplıyordu. Gözlerindeki baygın bakıştan anlıyordum ki birazdan o da yatardı.

Esas mesele: Hilal Abla abimi hala aramamıştı.

Abim saatler ilerledikçe yerinde duramamaya başlıyordu.

Biz daha ne amaçladığını anlamadan salonun camını açıp karşı apartmana uzanabilecekmiş gibi aşağı sarktı. "Fatiiihh!!!"

Annem arkasından seslendi. "Oğlum gece gece iş çıkarma, gir içeri! Yok mu senin telefonun?"

"Bi' dur anne ya!" Fatih Abi'nin evinin ışığı yanmıyordu. Muhtemelen her yılbaşı olduğu gibi Feray Abla'lardaydılar ailecek.

Abim de bunu düşünmüş olacak daha da aşağı sarktı. "Fatiiiiihhhh!!!"

Birkaç dakika içinde Fatih Abi de abimin böğürtülerine kayıtsız kalamayıp Feray Abla'ların camına çıktı. "Ne var ne bağıırıyorsun gece gece?"

"Giydin mi lan kırmızı donu?"

"Bütün mahalle duymadı. Biraz daha bağır! Ne ayarsız herifsin!"

Aynen benim hislerim!

"Biz hepimiz giydik. Yeni yıla bomba gibi gireceğiz!"

"Tövbe estağfurullah."

"Hadi dışarı çıkalım. Hilal hala aramadı. Bu gidişle küs gireceğiz yeni yıla."

"Lan aramıyorsa sen arasana artık???"

"Arayamam."

"Az bile yapıyor o kız sana."

"Nil arar şimdi."

Ama ben nereden çıktım şimdi?

Ben de yerimden fırlayıp öbür camdan çıktım dışarı.

Soğuk dondurucuydu.

"Neden ben arıyorum???"

Annem arkadan ikimize de portakal kabuğu fırlatıp bağırdı.

"Ev buz gibi oldu, girin içeri!"

"Bi' dur anne ya, yuvam dağılıyor burada!"

Annem portakal soymaya devam etti. "Sende bu kafa oldukça daha neler neler olacak!" diye söylendi. "Ödüm kopuyor kız kışına tekmeyi basacak diye. Kimse de almaz kalırsın başımıza."

Abim anneme de yetiyordu. "Bi' kere benim talibim çok bol!"

Zaten sıkıntı da oradan çıkmıyor muydu?

Tekrar kafasını çıkardı dışarı. "Hilal'i de alalım işte Heykel'e yürürüz bi'."

"Ben gelmiyorum!" dedim. "Kimseyi de aramıyorum!"

"Bu evdeki hayatın çok zorlaşabilir! Ben uyarayım da!"

"Sanki çok kolay bi' hayatım var benim bu evde!"

"Boşuna mı büyüttük besledik seni?!"

"Sanki sen besledin!"

Aşağıdaki Fatih Abi unutulmuştu.

Boğazını temizledi. "Sağlam kardeşler nedir son kararınız? Ne yapıyoruz?"

Aynı anda ben "Gitmiyoruz!" diye bağırdım, abim "Gidiyoruz!" diye.

Kolunu uzatıp apartmanın dışından beni tutabileceğini sandı geri zekalı.

Tutamayınca yalvarma faslına geçti. "Sen ararsan yumuşar gelir bizimle."

Fatih Abi şüpheli görünüyordu. "Ben bunun iyi bir plan olduğundan emin değilim. Daha beter kızmasın?"

"Bi'si' olmaz. Hadi çok konuşma da in aşağı. Biz barışır gibi olunca siz ufak ufak uzarsınız zaten."

"Lan hepimiz emir eriniz sanki!" diye isyan etti Fatih Abi.

"Yapacaksınız tabii. Kardeşim değil misiniz?" Eliyle hadi yaptı. "Hadi giy donunu gel hayatım. 2018'e kırmızı donsuz girersen çok üzülürsün sonra. Bekliyoruz."

"Bari mahallenin ortasında bağırma! Mal herif!" diye söylene söylene içeri girdi Fatih Abi.

"Abi hayalimdeki yılbaşı kutlaması bu değildi."

Ağzımı burnumu sarmış iki eldiveni üst üste giymiştim.

Bir posta da Hilal Abla'ların apartmanının önünde cam muhabbetine giriştik.

Hilal Abla da camdan sarkıp abime çemkirmeye başladı. "Kızı doğum gününde bir de buraya mı sürükledin??"

"Daha doğmadı. Yarın ola hayrola."

1 Ocak'ta doğmuş olmak da böyle talihsiz bir şeydi.

Doğum günüm hemen yılbaşı ertesi olduğundan pek kutlanmazdı.

Ben de çok önemsemezdim zaten. "Önemi yok Hilal Abla. Affet şunu da Heykel'e filan gidelim. Buz tuttuk burada!"

"Kürşat senin için değil, Nil için iniyorum!"

"İn de kim için inersen in!"

Hilal Abla da laf aramızda sanki haber bekliyormuş gibi yirmi saniye içinde sokak kapısında idi.

Abimin suratına bile bakmadan benim koluma girip sürüklemeye başladı. "Ee Nil nasılsın görüşmeyeli?"

Abim arkadan "Ben çok iyiyim," diye homurdandı.

Abime bir bakış atıp önüne döndü tekrar. "Sana sormadık! Ne diyordum Nilciğim, evde eziyet eden öküzler var mı?"

Arkama baktım. "Olmaz mı?" dedim gülererek. "Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim, kuşlar gibi özgürüm!"

Abim "Höst!" dedi arkadan.

Hilal Abla da yüzünü ona dönünce ben de dönmüş bulundum. "Sen kime höst diyorsun? Biraz kibar ol!"

"Nereye özgür oluyorsun sen?"

"Onu üç-beş kızı aynı anda idare ederken düşünecektin! Fatih senden insaflıymış."

Fatih Abi "Beni karıştırmamak yalnız," diye mırıldandı.

Ama ikisi de tınmadı.

"Sen o kızların arasında mıydın da dertleri seni gerdi? Senden önce olmuş bitmiş. Yeter trip attığın! Sinirleniyorum artık!"

İkisinin arasında kalmıştım. Hilal Abla öyle bir sıkılmıştı ki kolumu kıpırdayamıyordum.

"Sinirlenirsen sinirlen be! Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın!"

Oyş.

Aradan çekilmeli.

Kim vurduya gitmek var.

"Ben mani oluyorum galiba?" diye mırıldandım.

Abim beni boştaki kolumdan tutup Fatih Abi'ye doğru fırlattı. "Sen geç bi' arkaya bakayım!"

Zaten karda yürüyemiyorus.

Fatih Abi kolumdan yakaladı beni.

Ne de olsa antremanlıydı artık.

Toparlanmaya çalışırken "Evlenseler de kurtulsak!" dedim öfkeyle. "Evlerinde kavgalarını etsinler, bizi de alet etmesinler! Valla şiştim!"

"Bu da bizim kaderimiz," dedi gülererek.

Eğleniyor gibiydi.

Önümüzde arada bir itişen arada bir de yürüyen çifte baktım. "Kabul etmiyorum bu kaderi!"

"Hadi gel, peşlerinden gidelim. Kavga çıkarsa ayırırız."
Yüzümü ekşittim. "Ben elimi bile sürmem. Yesinler birbirlerini."

"Hadi dikilmeyelim burada, donacağız yoksa."

"Zaten neden çıktıysak bu havada... Yarın barışsalar olmuyordu."

Temiz havayı içine çekip başı gökyüzüne dönük gülümsedi.
"Olsun hava alıyoruz işte ne güzel."

Üzerinde biri iyimserlik bombası patlatmış gibiydi. "Sen iyi misin?"

"Neden kötü olayım?"

"Yani alınma ama bu aralar çok güler yüzlü sayılmazsın."

Kocaman güldü bu sefer. Kaşları gibi dişleri de düzgündü.
Hem de bembeyaz.

Gülünce gözlerinin ve dudaklarının kenarlarındaki mimik çizgileri belirginleşti. "İnsanın bir günü diğerini tutmuyor. Hem yeni yıla umutla girmek gerekmez mi?"

"Doğru diyorsun." Abim o sırada sarılmaya çalıştı, Hilal Abla da eline bir tane geçirip itti abimi. "Bir ilişkinin bu kadar fırtınalı olması normal mi?"

Kaşları çatıldı. "Neden bana soruyorsun?"

"Benim karşılaştırmaya yapabileceğim bir ilişki yok çünkü."

Bakışları anında yumuşadı. "Ben de pek bilirkşi sayılmam. Hiç nişanlanmadım."

"Hiç kavga da mı etmedin?"

Abim bir daha sarılmaya çalıştı, Hilal Abla bu kez kafasına patlattı bir tane.

"Valla böylesini etmedim."

"Abim gibi erkek arkadaşım olsa ben Hilal Abla'nın yaptığından fazlasını yapardım. Ama nişanlanır mıydım emin değilim! Zaten kızların efendi adamlar yerine böyle manyakları seçmelerini de anlamıyorum ya! Ben olsam en sakın sessiz adamı seçerdim!"

"Dur bakalım daha. Nereye seçiyorsun??" diye sordu ters ters.

Fatih Abi'ye en iyi kız arkadaşım muamelesi yapmamam gerektiğini fark etmiş oldum böylece. "Lafın gelişi yani..."

Tam Heykel'e inen köşeyi dönmüştük ki abimle Hilal Abla gözden kayboldu.

"Nereye kayboldu bunlar?"

Mesaj bildirimi gelince, Fatih Abi cebinden telefonunu çıkardı. "Kürşat Bey 'siz eve gidebilirsiniz' diye buyuruyorlar."

"Bu mudur yani?"

Fatih Abi omuz silkti. "Buymuş."

Tam o sinirle eve doğru yürümeye başlayacaktım ki, gözle kaş arasında sonunda günlerdir beklenen şey oldu ve Heykel'in önünde sırt üstü iki seksen uzandım yere.

Fatih Abi tutmaya çalışsa da bu sefer çok seri yapışmıştım yere doğrusu.

Kar yumuşacıktı neyse ki.

Fatih Abi telaşla gelip kaldırmaya çalıştı. "İyi misin Nil? Kafanı çarpmadın değil mi?"

Katıla katıla gülmeye başladım. "İyiyim, iyiyim. Çarpmadım..."

O da tepemde dikilirken rahatlayıp gülmeye başladı. "Of Nil. Ne olacak bu senin halin? Ayakta duramıyorsun!"

Kar durmuştu. Gökyüzüne bakarken gülümsedim. "Aşağıdan bakınca düşmek o kadar da kötü durmuyor!"

"Öyle mi diyorsun?"

Bir baktım o da elleri ensesinde yanıma uzanıvermiş. "En son ne zaman böyle umursamazca karların üzerine uzandım acaba? Çocuktum herhalde..."

Ben en son önceki gün sokak kapısının önünde.

"Keşke yine çocuk olsak. Dert yok tasa yok. Hayat veletlere güzel valla..."

"Herkesin boyuna göre derdi var," diyerek veletleri savundum. "Hem çocukluğunu özlemek için fazla gençsin bence."

Bana baktığını hissettim. "Öyle mi?"

Ben de ona baktım. "Ne öyle mi?"

"Çocukluğumu özlemek için fazla mı gencim?"

"Yani. Yirmi sekiz yaş nedir ki? Tabii gençsin."

Birden doğrulup bağdaş kurdu.

Saat kulesine çevirdi bakışlarını. "Saat on iki olmuş!"

Birkaç saniye sonra uzaklardan çığlıklar alkışlar yükseldi.

Yattığım yerden gülerek "Mutlu yıllar o zaman!" dedim.

O da bana bakıp gülümsedi. "Mutlu yıllar..." Çıplak elleriyle karla oynarken aklına her ne geldiye "Yeni yıla böyle girmek istemezdin herhalde," dedi hafif somurtup.

Diğer seçenek annemle televizyonun karşısında Sibel Can filan izlemektir.

Ben de kalkıp bağdaş kurdum. "Çok önemsemişim bir şey değil yeni yıla nasıl girdiğim."

"Neden?"

"Nasıl girdiğimiz nasıl bir fark yaratıyor ki? 2017'den 2018'e hayatımızda ne değişecek? Ya da şöyle sorayım. Yeni bir yıla girdiğimiz için mi bir şeyler değişiyor? Sen umut filan dedin. Umut güzel şey, insan her zaman umut etmeli. Ama sırf yeni bir yıla giriyoruz diye gerçek olmayan bir iyimserlik yaşamak da çok saçma geliyor bana. İnsanın elinde her şey."

Sanırım yine çok konuşmuştum ki şaşkın şaşkın yüzüme baktı. "Çok acayip bir kızsın."

"Bence acayip olan herkes." Küçük bir kartopu yapıp hafifçe koluna fırlattım. "Zaten burada olmasam annemle karşılıklı koltuklarda uzanmış televizyon karşısında bayıyor olacaktım. Yani yaklaşık on beş-yirmi yıldır olduğu gibi. O yüzden Heykel'in önünde karlarda yuvarlanmak çok da kötü değil bence."

O da bana ufak bir kar topu fırlattı. "Çok kötü değil ha? Buna da şükür."

Ellerini silkeleyip paltosunun iç cebinden siyah kadife bir kutu çıkardı. "Kürşat yürüyüşe çıkalım deyince bunu yanıma almıştım ne olur ne olmaz diye. Saat on ikiyi geçtiğine göre artık doğum günün sayılır." Kutuyu bana uzattı. "Doğum günün kutlu olsun, Nil."

Bir kutuya bir yüzüne baktım.

Hayatımda böyle şık bir kutu içinde herhangi bir şey almışlığım yoktu.

Ben duraksayınca kutuyu salladı. "Almayacak mısın?"

Uzanıp aldım. Ama hemen açmadım.

"Açsana hadi?"

Çift kat eldivenlerim yüzünden kutunun kapağını kaldırmam biraz zaman aldı.

Fatih Abi de sabırla bekledi beni.

Kutunun kapağını nihayet kaldırdığımda dünyanın en sempatik baykuşu bana bakıyordu.

Gözleri mavi parlak taşlardandı, vücudu yine aynı cins rengarenk taşlarla bezenmişti.

Baykuşun gövdesi ve asılı olduğu zincir sokak ışıklarının altında kızıl kızıl parlıyordu.

Pahalı bir şeye benziyordu ve ben böyle bir şey kabul edemezdim.

Neden bu kadar değerli bir şey almıştı ki bana?

"Ama bu..." diye kekeledim gözlerimi tatlış baykuştan ayıramayarak.

"Merak etme taşlar değerli taş değil. Swarovski. Biliyorum takmazsın yoksa..."

Swarovski de değersiz sayılmazdı ki.

"Peki ya zincir?"

"O altın artık."

Sesinde uyarı vardı. 'Kuyumcu adamdan daha aşağısını nasıl beklersin?' gibilerinden.

Ben de yani.

"Ama bu değerli bir şey?"

"Keşke daha değerlisini kabul etsen."

Daha değerlisini nasıl kabul edebilirdim?

Zaten Fatih Abi değerli değersiz bana hiçbir zaman doğum günü hediyesi almamıştı ki.

Gözlerimi kutunun içinde pırıldayan kolyeye çevirdim.

Sahi nereden almıştı bunu?

Onların dükkkandanmış gibi durmuyordu.

"Böyle bir şey hiç görmedim sizin dükkkanda..."

"Göremezsın. Bizim müşteri portföyüne uyacak bir şey değil tam olarak."

Bursa ahalisinin baykuşsever olduğunu sanmıyordum ben de.

"Bunu ben yaptım," dedi sessizce.

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Baykuşu yani. Onu ben yaptım."

Değerini de geçtim, emek vermişti.

Ama ne gerek vardı???

Çok mahcup hissettim kendimi. Yanaklarıma kan hücum etmeye başlamıştı bile.

"Zahmet etmişsin," dedim fısıltı gibi. "Nasıl yaptın bunu bu kadar çabuk? Hem ben doğum günümü pek kutlamıyorum. Malum hemen yılbaşı ertesi. Yani bu hediyeye gerek yoktu."

"Olur mu hiç? Ben hiç hediye almadım sana. Bunu bütün almadığım yıllara sayarsın."

Bütün almadığın yıllara mı sayarım?

Yüzüne baktım.

"Ben de sana hiç hediye almadım?"

Güldü. "Çok istiyorsan doğum günümde alabilirsin bir hediye."

Daha çok vardı ama.

5 Ağustos'tu doğum günü.

O zamana kadar borçlu mu kalacaktım?

Kolyeyi havaya kaldırdım. "Bunun altında kalamam. Çok güzel. Çok beğendim."

"Bırak altında kalmamayı filan. Önemli olan beğenmiş olman."

"Çok beğendim."

Yüzümde beğenmediğime dair bir işaret arıyordu sanki.

"Bir yeri hoşuna gitmediyse söyle. Değiştiririm hemen, sıkıntı yok."

Yüzüne baktım. "Dalga mı geçiyorsun? Harika bir şey bu! Tek bir yerine bile dokundurtmam!"

Gülerken gözlerinin içi gülüyordu. "Tamam çok beğenmişsin, ikna oldum."

Ayağa kalkıp üzerini silkeledi.

Ben hala alık alık kolyeye bakarken önüme bir el uzandı. "Hasta olacaksın, kalk hadi."

Kolyeyi kutuya koyup çantama attım.

Elimi uzattığım gibi sımsıkı kavradığında öyle hızlı havalandım ki az kalsın vücudundan geri sekip yeniden düşecektim.

Neyse ki düşmeden belimden yakaladı. "Kendi kendine bu kışta kıyamette hayatta kalabilmen bir mucize," dedi usulca.

Yine fazla yakından kirpiklerine bakıyordum ve bu kez ucundaki damlaları saymak istemiyordum hiç!

Kulaklarım yine yanmaya başladığında ağzımdan ne çıktığına çok dikkat edemedim. "Sen yokken bu kadar vahim değil durum..."

Gülecek gibi oldu. Dudaklarını büktü. "Benimle mi bir alakası var diyorsun?"

Hayır!

Hayır demiyorum öyle!

"Ya-yani sen dalga geçiyorsun, bazen de azarlıyorsun ya. Geriliyorum ben."

Belimi bırakıp "Hıı," dedi. "Yapmam bir daha. Gerilmene gerek yok."

Ne çabuk kabullenmişti geri adım atmayı!

Eve doğru yürümeye başladık.

Yürürken gözlerimi adımlarımdan ayırmıyordum. "Ne kadar sürdü bu kolyeyi yapman?"

"Bir akşam oturup yaptım. Bir kısmını dükkanda, bir kısmını evde."

"İstediğin her şeyi yapabiliyor musun?"

"Bilmem. Pek fazla bir şey yaptığım yok ama isteyip de yapamadığım bir şey olmadı."

"Yeteneklisin cidden."

"Yetenek mi emin değilim. Zamanında çok çalıştım. Kadir Dede yazın hiç rahat vermezdi."

"Babam çok iyi bir usta olduğunu söylerdi."

"En iyisi."

Sokakta gülüşen arkadaş gruplarını, tek tük geçen arabalara izlerken tek düşündüğüm kolyeyi boynuma takmaktı.

Yokuşu çıkıp bizim apartmanın önüne geldiğimizde hala dur durak bilmeden teşekkür etmek istiyordum!

"Ben kolye için tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim. Taktıkça beni hatırlarsın. Ufacık bir şey, konuşmaya değmez."

Değerdi ama üç yüz elli kere de teşekkür edemezdin!

Karşımda elleri ceplerinde yüzünde bir tebessümle öylece bakıyordu bana.

Hani bazen nasıl veda etmeli bilmez insan.

Tanıdıklık seviyesine göre bazen tokalaşır, bazen bir metreden el sallar, bazen emanet sarılır, bazen öpmek mi gerekir diye düşünür.

Ben bunları o an pek düşünmedim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp parmaklarımın ucunda yükseldim.

Yanağından öpüp sarıldım. "Teşekkür ederim," dedim son kez.

Ellerini sırtımda hissettim. Bu sefer o da bana sarılmıştı. "İyi ki doğdun, Nil," dedi kulağıma.

Apartmana girmeden önce gülümsedim. "Mutlu seneler."

"Mutlu seneler."

Burçlardan pek anlamam, çok da inanmam.

Hikayelerde bugüne kadar çok değindiğim bir mevzu da olmadı, doğum günü de kutlatmam karakterlere. Burda lazım olunca Nil de oğlak oldu. Oğlak burcunun özelliklerine baktım, çalışkanlığı, azmi, inatçılığı ve duygularını pek dışa vuramaması filan benziyor ☺ Elim değmişken Fatih'i de

*aslan yaptım. Dominant filan ya. İlişkileri ateşli ve
degerilimli olabiliyormuş sgfjgsjfhg*

<https://www.youtube.com/watch?v=ZEcqHA7dbwM>

Instagram: @sezen.aksin

17. Bölüm

KPSS sınavına giren canların dilerim sınavları iyi geçmiştir ve hayallerine bir adım daha yaklaşmışlardır □ Takip ettiğim kadarıyla sinir bozucu bir süreç oldu, az hasarla atlatmış olmanız tek temennim

Pek çoğunuzun beklediği bölüm geldi çattı ☺

Fatih, yarım saattir aynı yüzüğün düşmüş taşını yerine yerleştirmeye çalışıyordu.

Aslında daha çok boşluğa bakıyordu.

Boşluğa sonsuz bir döngüde, önce inceden bir kar yağmaya başlıyordu.

Ardından çekingen adımlarıyla Nil geliyordu.

İncecik narin kollar Fatih'in boynuna dolanıyor, pembe dolgun dudaklar yanağına konuyordu kelebek gibi.

Sonra Fatih kollarıyla o nazenin bedeni sarıyor, başak sarısı parlak saçları kokluyordu. Mutlu yıllar dilerken dudakları kızın kulağına değecekti neredeyse...

Sahne gözünün önünde her canlandığında, kalbinden karnına doğru yeni bir girdap oluşuyor, Fatih'i derinlerine çekiyordu.

Karşı koymak imkansızdı.

Her girdap bir öncekinden daha güçlü, Fatih her seferinde çıkamamacasına daha da derinlere gömülü...

Büyüteç gözlüğü kafasından çıkarıp bir kenara koydu.

Ne girdapmış ama!

Ergen çocuklar gibi olmuştu şu son birkaç günde.

"Yanağından öptü lan altı üstü," diye kızdı kendine. "Ama aklını kaybetmene yetti!"

"Bir şey mi dedin abi?"

Fatih, arkasında toz alan Tunç'un varlığını tamamen unutmuştu!

Bu kendi kendine konuşmalar tehlikeli bir hal alıyordu.

Eşekten düşmüş karpuzla dönmüştü iyice.

Darmadağın, içi paramparça.

Tunç'a televizyon ekranını gösterdi. "Gram altın arttı birden, diyorum."

Tunç'un da Fatih'ten pek farkı yoktu. Ayakta uyuyordu; her sabah olduğu gibi yani.

Boş gözlerle ekrana baktı. "Öyle mi?"

"Öyle." Fatih, arkasına dönüp Tunç'un iki saattir sildiği rafa baktı. "Akşama kadar biter mi dersin?"

Tunç toparlanıp hızlandı. "Pardon, abi."

"Birinizin akli beş karış havada, diğeri öğlen oldu daha ortalarda yok," diye söylendi Fatih.

Saat daha yedi buçuk olmamıştı ya!

Başkalarının da ayakta uyuması ya da bir kabahat işlemesi işine geliyordu. Çemkirip stres atabiliyordu hiç değilse.

Büyüteç gözlüğe yeniden uzanırken Saffet Bey dükkandan içeri girdi. "N'aber Fatih?"

Fatih ayağa kalktı hemen. "Hoş geldin Saffet Abi, otursana."

Saffet Bey tezgahın önündeki sandalyelerden birine çöktü. "Oturayım biraz. Baban yok mu?"

"Bugün gelmeyecek, annemle doktora gidecekler."

Saffet Bey telaş yaptı hemen. "Allah korusun, bir şey mi oldu?"

"Yok, abi, babamın kolesterolü için düzenli gidiyorlar. Kontrol."

"Oh şükür."

Bu sefer de Fatih yoklama aldı. "Kürşat nerede?"

"Mal gelecek, Cumhuriyet Caddesi'ne gitti. İndir kaldır yapamıyorum ben artık."

Güldü Fatih. "Bırak Kürşat çalışsın biraz da. Yeter yan gelip yattığı."

"Aynen, aynen..."

"Kahvaltı yaptın mı? ay içer misin abi?"

"E içeyim hadi. Bir Şeyler yedim gelmeden, sağ ol."

Fatih interkomun tuşuna basamadan Yorgancı Kamil daldı içeri. "Duydunuz mu Havlucu Zülfü'ye hırsız girmiş!"

Tunç kocaman sırttı. "Havlu mu almışlar?"

"Kasayı patlatmışlar lan! Altın, nakit ne varsa gümlemiş."

Yorgancı Kamil'in sesinin ayarı olmadığından yandaki kuyumcunun oğlu Arda da dükkana damladı hemen. "Zülfü Abi de az kirli çıkın değilmiş ha! Daha dün geziyordu para yok diye."

"Varmış demek ki. alındığına göre?" diye çok yerinde bir mantık kurdu Yorgancı Kamil.

Saffet Bey onaylamaz bir biçimde kafasını sağa sola salladı. "O da ne diye o kadar altın, para bırakıyor dükkanda?"

Yorgancı Kamil eliyle hadi hadi yaptı. "E koŐun bi' bakalım!"

Saffet Bey ayağa kalktı. "Bi' geçmiş olsun diyelim, sen de gel istersen, Fatih."

Fatih ayaklandı. O yüzüğün tamir olacağı yoktu zaten. "Tunç sen dükkana göz kulak ol. Biz bi' bakıp gelemim."

Tunç gösteriyi kaçıracağı için üzgündü. "Tamam abi, merak etme sen."

Yorgancılar arŐısı'ndaki havlucu dükkânının önü müşteri değil esnaf kaynıyordu.

Adli bir vaka olduğunda herkes olay mahalinde sıralanır çekirdek itlemeye koyulurdu.

Çoğunluk Zülfü'nün etrafında kümelenmiş olayın nasıl vuku bulduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Camdan mı girmiş?"

"Vah vah."

"Ama yaptırsaydın onu Zülfü, bak eskimiŐ hep. Hırsıza davetiye valla."

"alabilmiş mi bir Şeyler?"

"Neler gitti peki?"

"Hay Allah gitti demek hanımın bilezikler!"

"Nakit?"

"Yirmi bin iyi para, tüh tüh!"

"Ama bankaya yatırırsaydın ya! Hiç dükkanda bırakılır mı?"

Olay olup bittikten sonra akıl veren ne çoktu!

Görevden daha fazla vazife çıkaran kimileri de hafiyecilik oynardı ama çoğunlukla dişe dokunur bir şey yapmadıkları gibi zarar verirlerdi.

Yorgancı Kamil mesela.

İki eli arkasında, olay yeri inceleme amiri gibi geziniyordu.

Tam patlatılan kasaya dokunacak oldu Fatih atladı. "Abi dokunmayın, polis gelip parmak izi filan alır şimdi." Kamil pek tınmadı yine de uzandı. "Dokunmasana Kamil Abi! Gezinmeyin oralarda!" diye bağırdı Fatih bu sefer.

Adam elini çekip uzaklaştı neyse ki.

Polisi beklerken, Fatih'in göz aşinalığının olduğu ama tanımadığı bir adam Saffet Bey'e selam verdi. "Yarın akşam görüşürüz Saffet!"

Yanından geçen adama Saffet Bey de gülümsedi. Başıyla selam verdi. "Görüşürüz Nadir!"

Fatih de adamın arkasından baktı. "Akşama kahveye filan mı Saffet Abi?"

"Yok oğlum, ben gece çıkmam ki. Necla da istemez zaten. Bize gelecekler ailecek."

"Ailecek?"

"Bir oğulları var da..."

Fatih'in gözünün önünde kara noktalar uçuşmaya başlamıştı bile. "Nil'i istemeye mi geliyorlar yine?"

"İstemeye değil oturmaya gelecekler. Maksat çocuklar tanışsın."

"Tanışsın tabii, çok iyi olur," dedi Fatih dişlerinin arasından.

"Nil'in haberi yok. Bu akşam geleceklerdi aslında da, Nil akşam arkadaşlarıyla ders yapacakmış geç gelecek. Bugün gelemiyorlar o yüzden."

Hay Allah!

"Demek geç gelecek bu akşam. Yarın da görücü. Oh oh... Allah arttırsın," diye sessizce söylendi Fatih. "Ben de seri

katil olayım..."

"Bir şey mi dedin oğlum?"

"Hayırlısı diyorum, Saffet Abi. Her şeyin hayırlısı..."

"Öyle valla. Bu sefer oluru da var gibi. Nadir'in karısını tanıyor Necla. Onun da kafasına yattı." Tatlı tatlı güldü Saffet Bey. "İlahi hatun. Feray'ın falda söylediği gibi diyor. Hali vakti yerinde oğlanın. Bankacı, ekmeğini eline almış. Askerliğini de yapmış. Boylu boslu hem. Bir görsen..."

Fatih'in çocuğu görmeden sinirden gözü seyirdi. Görse neler yapardı! "Oh maşallah."

Belli olmuştu.

Akşamı dar edecekti.

"Mert çok teşekkür ederim, sana da zahmet oldu yine."

"Ne zahmeti, yolumun üzerindesin zaten. Projenin çoğunu sen yapıyorsun, hiç değilse evine bırakayım. Grup adına toplu bir teşekkür olarak düşün."

İyi çocuktu Mert. Biraz da tembel.

"Peki bakalım. Yarın görüşürüz o zaman," diyerek zıpladım arabadan.

"Görüşürüz, iyi akşamlar."

"İyi akşamlar."

Tam ayağımı yere basıp kapıyı kapatmışım ki karanlıkların arasından Fatih Abi fırlayıverdi.

Ama bir sıçradım.

Elim deli gibi çarpan kalbimin üzerinde derin derin nefes almaya çalıştım. "Ödümü kopardın Fatih Abi! Ne yapıyorsun öyle karanlıkta?!"

Uzaklaşan arabanın arkasından baktı. "Bu muydu Mert? Yoksa bu yeni mi? Malum taliplerin buradan Heykel'e yol oluyor da!"

Ne zamandır eve gelen giden yoktu.

Yine mi tersinden kalkmıştı bu?

"Ne talibinden bahsediyorsun sen?"

Bakışlarını bana çevirdi.

Karanlık gözlerinde pek de hayra alamet olmayan pırıltılar geziniyordu. "Talip deyince bakıyorum da çok meraklandın!"

"Ne diyorsun sen ya?"

"Bırakan diyorum, Mert miydi diyorum!"

"Mert işte. Dedim ya, İpe-"

"Anladık, İpekçilik'te oturuyor! Gerekirse açık adresini isterim ben. Anlamadığım neden hala seni eve bırakıyor?"

"Hala derken?"

"Ben anlaştık sanmıştım!"

"Anlaşmak mı? Ne zaman anlaştık? En son ben senin özür dilediğini hatırlıyorum!"

"Anlamıyorum ben. Gündüzler torbaya mı girdi? Neden gece yarılarına kadar sürüyor bu projeler?"

Sinirle saatime baktım. "Saat sekiz buçuk! Hem sana ne benim projemden?! Ayrıca sen nereden çıktın öyle birden??"

Yüzüme bakmaya devam etti.

Ama cevap vermedi.

"Sorgulaman bittiyse eve çıkabilir miyim ben?" Önümden milim kıpırdamadı. Duvara konuşuyordum sanki. "Önümden çekilirsen ikinci tur sorgulama için abim bekliyor, Fatih Abi."

Önce dişlerini sıktağı için oynayan çene eklemlerini, sonra dalga dalga gerilen yüz hatlarını gördüm.

An be an yüzüne karanlık gibi bir öfke indi sanki.

"Yeter," dedi sessiz ama sinirli bir tonlamayla.

Suratında bir ipucu aradım.

Neye yeter?

"Yeter," dedi bir daha, yüksek sesle bu kez. "Yıldım, yeter!"

Sinirli bir nefes verdi ve cehennemin kapıları aralandı.

"Abi aşağı abi yukarı. Abi nasılsın? Abi işler nasıl? Günaydın abi. İyi akşamlar abi. Görüşürüz abi. Abi-abi-abi-abi. Abi-abi-abi-abi!" Sesi bir anda boş sokakta çınladı.

"Yeter artık yeter ya! Abi kadar taş düşsün başına!"

Öyle bir bağırmıştı ki boynundaki damarlar patlayacak sandım.

"Abi kadar taş mı düşün başıma?" diye usulca sorarken bakakaldım suratına.

"Normalde bu kadar kalın kafalı da değilsin ama..."

Kalın kafalı deyince az önce gelen kal birden uçtu gitti. "Kalın kafalı mı? Bana kalın kafalı mı dedin sen az önce?"

"Evet canım sana dedim! İstersen bir daha diyeyim: Kalın kafalı! Anlamıyorsun çünkü! Görücüler bir yandan, eve bırakan *arkadaşlar* bir yandan. Hangi birine yetiyeceğim ben? Birini dövsem öteki çıkıyor. Buna da sabır demişler! Taş olsa çatlar! Canımdan bezdim. İyi davranıyorum olmuyor, kötü davranıyorum her şey daha da beter oluyor. Anlaman için ben daha ne yapayım artık?"

Bazı soruların cevabını bilsen de yine de sorarsın. Çünkü o soruyu sormazsan onun yerine ne koyacağını bilemezsin. "Ne diyorsun sen ya?"

Gözlerimin içine baktı. "Ne anladıysan onu diyorum!"

"Saçmalama," dedim sessizce.

Son haftalarda olanlar ışık hızıyla anlam kazanıyordu. "Saçmalama! İçtin mi ne oldu sana Fatih Abi?!"

Derin bir nefes alırken sabır diler gibi kafasını boş sokağa çevirdi. "Hala abi diyor..." Saçlarını karıştırıp benden uzaklaştı. "Beni çıldırtmak mı senin niyetin?!"

Kalın kafalı diyerek, azarlayarak ilan-ı aşk mı ediyordu bu akli sıra?

Şoktansa öfkem baskın çıktı.

"Abi diyeceğim tabii ki. En az on beş yıldır diyorum çünkü! Çıldırırsan çıldır! Deli mi ne?"

"Sonra neden delirdin diyorlar! Seni kimse gecenin bir vakti eve bırakamaz Nil!"

"Nedenmiş o?"

"Ben izin vermiyorum çünkü! Tamam mı? İzin vermiyorum!"

"Sana mı soracağım Fatih *Abi*?"

Bir süre yüzüme baktı.

Tam 'aha şimdi patlayacak' diyordum ki birden yanımdan geçip iri adımlarla bizim apartmana yöneldi. "Bana

sormuyorsan, soracağın birini tanıyorum ben *kardeşim*," diye mırıldandı.

Ben de koşar adım peşinden onu izlemeye başladım. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?! Durur musun lütfen?"

Ama durmak ne kelime, adeta depar atıyordu!

İttiği apartman kapısı arkadaki duvara çarptı gürültüyle.

Kim bu kapıyı yine açık bırakmıştı???

Homurdana homurdana üçer beşer merdivenleri tırmanmaya başladı. "Dinsizin hakkından imansız gelir..."

"Ne yapacaksın??"

Apartman yöneticisi, emekli banka müdürü, üst komşu Sadettin Amca da o sırada merdivenlerden iniyordu.

Fatih Abi yanından rüzgar gibi sıyrılırken "İyi akşamlar Sadettin Amca," dedi.

Ben ucuz yırtamadım, çarptım adama. Az kalsın elindeki poşetler yere saçılıyordu. "Kusura bakma Sadettin Amca n'olur. Acelemiz var da biraz. N'olur kusura bakma..." Poşetlerin hala elinde sağlam durduğundan emin olduktan sonra başımla hızla selam verdim. "Şermin Teyze'ye selamlar."

"Başüstüne kızım."

"İyi akşamlar Sadettin Amcacığım," deyip ileri atıldım yeniden.

Arkamdan "İyi akşamlar, kızım... Ah, gençlik..." dediğini duydum.

O arada Fatih Abi arayı epey açmıştı.

Yetişebildiğimde bizim kata çoktan varmış olduğunu gördüm.

Avcunun içiyle alacaklı gibi pat pat kapıya vuruyordu.

Hiç abimle uğraşmak istemiyordum!

Karşısına geçip "Söyleme n'olur!" diye fısıldadım.

Kapıya vururken hain hain güldü sadece.

Bir süre sonra abimin söylene söylene kapıya yaklaştığını duyduk. "Akşam akşam bu nasıl kapı çalmak?!"

Kapıyı araladığında karşısında ikimizi de nefes nefese bulunca şaşırdı.

Kulağına yapışık telefona konuştu. "Bi' saniye tatlım."

Kaşları çatık bir bana bir Fatih Abi'ye baktı. "N'oluyo' lan?"

Az önceki kızgın adamdan eser kalmamıştı. Yanımda kocaman sırttı Fatih Abi. "Nil'le aşağıda karşılaştık. Asansör de meşguldü. Nasılsın hayatım?"

"İyiyim hayatım. Yemek, bulaşık. Ancak."

Fatih Abi içeri girerken her zamanki sorusunu sordu her şey normalmiş gibi. "Yok mu Necla Abla'lar?"

"Oturma odasına kapandılar çekirdek çitleyip dizi izliyor kumrular. Dünya yıkılsa umurları olmaz."

"Oh oh, Allah muhabbetlerini arttırsın."

Her şey aleyhime işliyordu.

Abim bizi salona buyur etti.

"Amin." Telefonun ucundaki Hilal Abla'yı unutmuştu. "Oğlum şu ömrü hayatında bana bir çorap almadın, bizim çirkine oturup kolye yapmışsın."

Bir de kolye vardı değil mi?!

Bayılıp önceki gece boynumda uyuduğum kolye hani.

Her şey öyle normaldi ki neredeyse ben de inanacaktım normal olduğuna.

Fatih Abi melodik bir sesle yanıtladı. "Sana neden çorap alayım ki? Çorapçı dükkanın yok mu senin? İstersen ama sana da yaparım öyle cici bir şeyler."

"Ben beşi bir yerde isterim," dedi abim.

"Çok masraflısın kuzum."

Hilal Abla'nın sesi telefonda "Kürşat! Kürşaaaat! Kürşaaaaaaat!" diye mütemadiyen bağıırıyordu.

Fatih Abi montunu çıkarıp tekli koltuğa oturdu. "Bu arada... Bilmek istersin diye düşünüyorum. Bizim kızı bir oğlan eve bıraktı, haberin var mı hayatım?"

"Ne?!" Abim telefonunu anlık kulağına götürdü. "Hilal ben seni arayacağım birazdan." Akabinde çat diye de kızın yüzüne kapattı telefonu.

Korkuyla abimin karşısına geçip makineli tüfek gibi saymaya başladım. "Mert proje arkadaşım abi. Dersten

sonra projeye baktık biraz. O da İpekçilik'te oturuyor. Bırakıverdi beni eve işte."

"Bırakıvermiş. Ne iyi oğlanmış!"

Fatih Abi suratında kocaman bir gülümseme abimi onayladı. "Değil mi?" İyice koltuğa yaslanıp ayak bileğini dizine yasladı, elleri kucağında kavuştu. "Valla Kürşatcığım benim kız kardeşim olacak, o herifle bakkala göndermem. Bir görsen tipini böyle meymenetsiiz, güvenilmez bir şey."

Sen o karanlıkta tipini nereden gördün acaba?

Abim durur mu?

Başladı gürlemeye. "Kızım sen beni katil mi edeceksin?! Ben proje filan anlamam. Yok öyle bir daha milletin arabasına binmek. Ne işiniz varsa akşam ezanından önce gündüz gözü yap gel evine."

"Abi ama..."

"Sus konuşma hiç. Babamla da konuşacağım, ondan yüz buluyorsun sen."

Ya havle.

"Babam dururken sana ve..." işaret parmağımı Fatih Abi'ye doğrulttum. "... buna n'oluyor?"

"O görevini yaptı. Aferin Fatihciğim."

Hilal Abla yeniden aramaya başladı o sırada.

İki dakika bile sabredememişti.

Emir büyük yerdendi tabii. Abim ekrana bakarken mutfağa doğru yürümeye başlamıştı bile. "Hilal'le konuşayım geliyorum şimdi. Seninle işimiz bitmedi daha Nil Hanım! Bir yere kıpırdama!"

Rahat rahat kaykılıp koltuğa yayılmış şahıs gülerek konuştu. "Az önce bana 'bu' dedin... Duymadım sanma."

Abimin gittiğinden emin olduktan sonra yüzümü ona döndüm. "Az bile dedim!" Ellerimi belime dayadım. "Sen nasıl bir pisliksin ya?" diye sordum sessizce.

"Artık beni daha yakından tanıma zamanın geldi." Ellerini ensesine atıp arkasına yaslandı. "Oh be nasıl rahatladım anlatamam! Dünya varmış. Neden daha önce yapmadım ki ben bunu?? Nasıl hafifledim ama!"

Ben de üzerimdeki montu bir kenara çantamı bir kenara fırlattım, ateş basmıştı. "Sen aklını mı kaçırdın?! Delirdin mi Fatih *Abi*?" diye sordum fısır fısır.

Oturduğu yerde doğrulup öne eğildi. "Bana böyle abi deyip duruyorsun ya..." Fısıltısı bile ürkütücüydü. "Sen abi dedikçe benim şaftım kayıyor..."

Tane tane söylersem anlardı belki.

Oturduğu koltuğun karşısına geçip tepesinden baktım. "Ben sana kendimi bildim bileli abi diyorum!"

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı alayla. "Yeterince abi demişsin bence."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Yüzü asıldı birden. "O kadar ciddiym ki aklın hayalin durur."

"Durdu zaten! Delirmişsin sen!"

Sahte bir hüznle kabullenir gibi kafasını salladı. "Biraz öyle oldu maalesef."

Fısıltılı atışmamız komik bir hal alıyordu.

"Sana ne benim arkadaşlarımdan? Rahat bırak beni!"

"Bırakamam."

"Her seferinde gidip abime mi şikayet edeceksin beni?"

"Başka sefer olmayacak!" diye hırladıktan sonra fısıltılarına devam etti. "Olursa da az önce olanları fragman olarak kabul edebilirsin. Bundan sonra yapacaklarımdan korksan iyi olur!"

"Ya sen beni nasıl bu kadar rahat tehdit ediyorsun??"

"Ediyorum. Ediyorum var mı ötesi? Madem beni dinlemiyorsun, abini paşa paşa dinleyeceksin."

"Hastasın sen!"

"Evet canım, sana hastayım," dedi çarpık çapkın gülümsemesi eşliğinde.

Yüzüm otomatik buruştu. "İyy laflara bak... Peşindeki onca kız bu kiro laflarını duysa buz gibi soğur senden!"

"İyi ya sevin işte."

"Ben ne sevineceğim ya?! Sen kendini ne zannediyorsun?"

"Yani tamam hemen boynuma atlamayı beklemiyorum da... Bu tavırların... Nasıl desem? Biraz kaba..."

"Kaba? *Ben* kabayım öyle mi? Konuşana bak! Ben kabaysam sen nesen acaba? Kastettiğin gibi kaba bir insan olmadığım için bu sorunun cevabını yüzüne karşı veremiyorum!"

"Şimdi böyle bol keseden sallıyorsun ya. Bu lafların her birini teker teker yazıyorum bir kenara. Hepsinin tek tek acısını çıkaracağım sonra!"

Bağırmamak çok zordu.

"Hiçbir şey yapamazsın sen! Ben senin takıldığın kızlara benzemem. Uğraşma benimle!"

"İsteyerek mi oldu sanıyorsun? Takılacak olsam emin ol Kürşat'ın kardeşiyle uğraşmam zaten!"

Mecbur kaldın yani! Vah vah!

Bir şeyi yeni fark etmişim gibi avcumun için alnıma vurdum. "Doğru ya! Kürşat'ın kardeşiyim ben, öyle değil mi?" Ellerimi ışıklı bir tabela gösterir gibi havaya kaldırdım. "Kürşat'ınnn-kardeşi! Kürşat'ınnnn küçüüüük kız kardeşiiii!!!! Sırf bu yüzden bile seninle aramızda hiçbir şey olamaz! Anlıyor musun?"

"Anlamıyorum."

"Manyak mısın sen? İstemiyorum seni diyorum!"

"İstersin."

"İstemeyeceğim." Makul bir bahane bulmaya çalıştım. İşaret parmağımı suratına doğrulttum. İlk bulduğum bahaneyi gelişine salladım. "Yaşlısın sen bi' kere!"

Güldü bahaneme. "Sen de karar ver yaşlı mıyım genç miyim?"

"Kibarlık yapıyordum ben yılbaşı gecesi! Otuz yaşında koca adamsın! Basbayağı yaşlısın işte!"

"Yirmilikleri de gördük," dedi ama yüzüne yine yavaş yavaş öfke iniyordu.

Aldırmadım. "Tipi kaymış yirmilikler yaşlı olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Ayağa kalktı aniden. "Sen tamam de, görürsün yaşlı mıyım genç miyim?!"

Aaa iyice delirdi manyak.

Üzerime doğru yürümeye başlayınca geriledim. "Gelmesene üstüme! Vallahi bağırırım."

Gelmeye devam etti ama. "Lütfen bağırsana. Allah aşkına bağır."

"Gelmesene! Abime söylersem görürsün gününü!"

"Sence ben o ihtimali hiç düşünmedim mi? Abinin o nur yüzü her gece kabuslarımdan çıkmıyor! Ama biliyor musun? Umrumda değil artık. Durma. Git söyle. Kurtarmış olursun beni de bu azaptan."

Beni pas geçip mutfağa doğru hareketlenir gibi yaptı. "Hatta istersen ben söyleyeyim şimdi." Sesini iyice yükseltti. "Söyledikçe açılıyorum. Oh be! Elim değmişken oturma odasına da uğrarım!"

Bir de anneme babama söyleyecekti manyak!

Kolundan tuttum. "Sus!"

Gülerek kolundaki elime baktı.

Hemen çektim geri.

Gülümsemesi genişledi.

"Tamam o zaman," derken ellerini pantolonunun ceplerine daldırdı. "Madem istemiyorsun hemen söylemeyiz."

Kendi kafasını afiyetle yediği gibi bana da yedirecekti!

"Ya ne diyorsun sen?? Söyleyecek bir şey yok! Saçmalamasana!"

"Neresi saçma?" Sesi yumuşadı. "Düşünsene Nil... Bi' düşün n'olur..." dedi usulca.

Kendimi düşünür buldum bir an ve kalbim ağzıma geldi.

Kafamı hızla iki yana salladım. "Hayıııııı... Hayırr. Olamaz böyle bir şey! Olamaz!"

"Bal gibi olur. Çok da güzel olur!" dedi çocuk gibi.

"Senin kafa gitmiş! Bu söylediklerini duymamış var sayıyorum!"

"İstesen de duymamış gibi yapamazsın artık."

"Öyle bir yaparım ki aklın şaşar! Gerçi şaşacak akıl da kalmamış ya sende!"

"Adamda akıl mı bıraktın? Öyle güzelsin ki..." dedi yine usulca.

Kalbim sıkıştı.

"Ama sen ne çok konuşuyorsun!" diye isyan ettim.

"Aylarca susunca böyle oluyormuş. Her şey ortaya saçıldı bir kere. Susamam artık."

Beynim su kaynatmıştı.

Kulaklarımdan da buharı tütüyordu bence.

Aylar diyordu. Ay-lar!

Akıllı geçinip saftiriğin en önde gideni en bayrak sallayanıymışım ya ben!

"Bu akşam hiç yaşanmadı diyorum sana ben!"

"Ama yaşandı..." dedi makulce.

"Ben unuttum bile!" dedim inatla.

"Göreceğiz onu."

"Göreceğiz!"

Sağıma soluma baktım.

Kendi evimde bir an nereye döneceğimi şaşırdım.

Çok lazım olmuş gibi "Odama gidiyorum ben!" bilgisini geçtim.

Ama odama giden yolu bulabileceğimden çok da emin değildim!

"Peki," dedi halimle eğlenerek. "Abin dönünce ne diyeyim?"

Şu tavırlara, şu elleri cebinde rahat duruşa bak.

Nasıl da emindi kendinden!

Alayla gülerken gözlerinin içi de gülüyordu.

Ama ben o güzel yüze de gülen gözlere de aldanmayacaktım!

"Söyleyecek bir şey bulursun sen! Pis ispiyoncu!"

Ver coşkuyu! ☺

*Daha önce Fatih bu değil diyenler olmuştu: Arkadaşlar.
Fatih bu ejhfsjhfksjh*

Bir sonraki bölüm cuma gecesi □
<https://youtu.be/BYBGnwwfh9A>
Instagram: @sezen.aksin

18. Bölüm

Uykusuzlara selam olsun. Bir linçlik bölümde daha birlikteyiz
shkfhsk

Önceki gece bir dakika bile uyuyamadım.
Olanlar sanki benim kendi kafamdan uydurduğum bir senaryo gibi geliyordu.
Nasıl olabilirdi ya nasıl?
Fatih Abi ya!
Koskocaman Fatih-ABİ!
Kendimi bildim bileli abi dediğim adam kendi tabiriyle bana hastaymış!
Bir de tutup beni abime şikayet etmişti!
Tam bir hödük! Tam bir pislik!
Kan beynime sıçırıyordu aklıma geldikçe.
Nasıl bir mantık kurduğunu anlamak mümkün değildi.
Böyle yapınca boynuna atlayacağımı bekliyorsa daha çok beklerdi!
Durağı kaçırmama ramak kala Şehreküstü'de metrodan indim hemen.
Babam o akşam eve misafir geleceğinden gecikmememi söylemişti.
Koştura koştura metro merdivenlerini çıktım.
Şanslıydım ki 35-C de hemen otobüs durağında beni bekliyordu.
Vakit kaybetmeden aceleyle BursaKart'ımı okutup dolu otobüsün arkalarına doğru ilerledim.
Milletin arabasına binmem bu sabah itibariyle yasaklanmıştı ne de olsa.

Kahvaltıda 'Baba bundan sonra bu çirkin eve gece gelmeyecek,' demişti evde terör estirmeye bayılan abiciğim.

Babam 'Dersi oluyor oğlum. Sen karışmasana,' dese de abimin susup oturması beklenemezdi elbette.

Güzel yerden vurmuştu kimil zararlısı. 'Zaman kötü baba. Haberleri izlemiyor musun?' Babam genelde diziydi tabii. 'İnsanın arkadaşına bile yeri gelir güven olmaz. Geçen gördüm, kızın teki kandırmış arkadaşını, kadın ticareti yapan mafyaya satmış!'

Zavallı pamuğumun gözleri büyüdü, ödü koptu. 'Allah korusun oğlum, o nasıl konuşmak?'

'Gerçekler bunlar, baba. Arkadaşı filan da eve bırakıyor arada. Bırakmasın! Gerekirse alırız biz kardeşimi!'

Senin kardeşin batsın Kürşat!

Babam gerçekler karşısında beni de üzmemek istemediğinden kendince orta yolu buldu.

Ne şiş yansın ne kebab.

Babamın hayattaki mottosu!

'Kızım, sen işini olabildiğince erken bitirmeye çalış. Bitmedi diyelim. Söyle bize, biz seni alırız gerekirse.'

Babam kibar kibar olağanüstü hal ilan etmiş olsa da 'Okuldan gelirken pasta da al e mi yavrum?' diye tatlı tatlı söyleyince reddetmek pek mümkün olmuyordu.

Atatürk Caddesi'nde otobüsten inip Kafkas'a girdim.

Kasanın arkasında duran görevli kız gülümsedi. "Hoş geldiniz. Ne arzu etmiştiniz?"

Camekanın içinde sıra sıra dizilmiş rengarenk pastalara baktım. "Pasta alacağım da..." Birkaç saniye düşündükten sonra sonunda çikolatalı pastalardan birinde karar kıldım. "Şu pastayı rica edeceğim."

Madem pasta işi bana kalmıştı, herkes benim sevdiğim pastayı yiyecekti!

Fatih tüm günü kalp çarpıntısıyla geçirmişti.
İyi mi yapmıştı?

O an bir hafiflik gelmişti ama olayın sıcaklığı geçtiğinden artık çok da emin olamıyordu.

Nil ne yapacaktı?

İnadına o Mert'in arabasına binmeye devam eder miydi?

Yok yok. Olmaz öyle şey.

Kürşat bakardı onun çaresine.

Ama artık Nil biliyordu her şeyi.

Ya yine bucak bucak kaçarsa Fatih'ten?

İstedi mi toz oluyordu hain.

Peki daha da kötüsü ve acil olanı gece gelecek görücüler ne olacaktı?

Bir şey yapmalıydı ama ne?

Fatih kasanın başındaki sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı. "Tunç, ben bi' Kürşat'lara uğrayıp geleceğim."

Şayet taş koyacaksa son dakika gelişmelerini öğrenmek gerekirdi.

"Tamam abi."

"N'aber Kürşat?"

Kürşat dikkatle gazetenin spor sayfasını okuyordu; Fatih'i duymadı bile.

Fatih de usulca yaklaşıp omzunun üzerinden sayfaya baktı.

Bursaspor'da büyük kriz!

Hep kriz sürekli kriz!

Fatih sıkılmıştı artık. Bursaspor'a dair hiçbir şey okuyup izlemiyordu.

"Kürşat diyorum!" diye bağırdı Kürşat'ın kulağının dibinde.

Kürşat birden sıçardı. "N'oluyo lan?!"

Fatih umursamadı.

Akşam geleceklerden de haberi yokmuş gibi sordu. "Akşam çıkalım mı?"

"Bu böyle mi sorulur! Sen bu kadar mal değildin eskiden!" Kürşat silkindi, toparlanmaya çalıştı. "Akşam önemli misafir geliyor bize. Çıkamam ben."

"Ne alaka? Sen ne zaman akşam oturmasına kaldın da bu gece kalacaksın?" diye ısrarla devam etti Fatih.

"Bu başka oğlum. Bizim müstakbel damat olabilir!"

Maşallah kızıdan hevesliydi hepsi!

"Allah Allah. Hani vazgeçmiştiniz o işten?"

"Bunlar iyi aile. Nadir Abi iyi adamdır. Durumları da iyi. Çirkin daha iyisini mi bulacak?"

"Sen de onay veriyorsun yani."

"Oğlum, daha dün olanlar meydanda. Çapkın piçlere kaptıracak kız kardeşim yok benim."

"Eski çapkın bir piç olarak konuşuyorsun sanırım?"

"Kurt kurdu izinden tanır," diyerek göz kırptı Kürşat. "Seninle zamanında az araba kaçırıp kız peşinde koşmadık."

İyi bir araba, çapkın bir piçin eliydi, ayağıydı.

Fatih üzerine yedi kat toprak atılmış gibi hissetti. "On yedi yaşında bangır bangır müzik çalarak mahallede attığımız turlar çapkınlıktan mı sayılıyor?"

"Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir," dedi Kürşat bilmiş bilmiş. "Isınma turuydu onlar. Neyse, yasakladım zaten öyle milletin arabasına binemez bir daha bizim çirkin." Fatih açısından hiç değilse bir mevzu çözülmüştü. "Ama anladım ki hemen başını bağlamamız lazım. Peşini bırakmayacaklar çirkinin."

Çözülen mevzu sanki daha büyüğüne bağlanıyordu!!!

"Ya istemezse yine?" diye sordu Fatih.

Bir an düşüncelere daldı Kürşat.

Düzgün çocuktan Nadir Bey'in oğlu ama çirkinini zorla evlendirecek hali de yoktu şimdi.

Sevmediğin biriyle evlilik, evlilik değil işkence olurdu.

"Evlendirmeyiz biz de... Ama oğlanı görsen... Adı Samet. Hem sempatik hem yakışıklı! Tanısan sen de seversin."

Fatih *biraz* şüpheliydi ondan. "Nerede takılıyor bu sempatik yakışıklı genç?"

"Bizim Setbaşı'da İş Bankası yok mu? Yeni şef olmuş orada! Kirk olmadan müdür olur diyorlar."

Adamı bir de çöplüğünde görüp incelemek şarttı. "Soyadı ne?"

"Ne yapacaksın lan? Soy ağacını mı çıkaracaksın?"

Fatih yedi sülalesiyle yakından ilgilenenecekti.

"Benim de hesabım var orada. Akraba olursanız, yüksek faiz verir benim vadeliye," dedi Fatih kendini zor tutarak.

"Verir verir, şeker gibi çocuk."

Abisin lan sen! Ne şeker?

Kendine gel!

Fatih "Ee nedir akşam plan?" diye sordu her sakin kankanın yapacağı gibi.

"Gelecekler, çay muhabbet oturacağız işte. Ürkütmeyelim çirkini."

"Aman ürkmesin," diye mırıldandı Fatih.

Fatih kimin ürkmesi gerektiğini iyi biliyordu.

Rumuz: Hem sempatik hem yakışıklı.

Fatih dükkandan erken çıkmış, soluğu İş Bankası, Setbaşı şubesinde almıştı.

Bir çırpıda giriş katındaki müşteri temsilcilerinden birine dükkanı genişleteceklerini ve kredi şartlarını görüşmek için şefle görüşmek istediğini söylemişti.

Babasıyla babası ahabtılar ne de olsa.

Samet, Fatih'i kapıda karşıladı. "Hoş geldiniz, Fatih Bey."

"Hoş bulduk," dedi Fatih soğuk soğuk.

Sanki krediyi talep eden kendisi değildi de Samet'ti.

Fatih'ten taş çatlasa birkaç yaş küçüktü.

Takımı biraz büyük duruyordu.

Vücudu da çelimsiz gibiydi sanki.

Esmer, sıradan bir Türk genciydi.

Öyle özel bir yakışıklılığı yoktu, sempatik hiç değildi!

Kürşat erkekten ne anlardı ki zaten?!

Samet masasının önündeki koltuğu gösterdi. "Buyrun, oturun lütfen." Kendi de koltuğuna oturup ellerini masasının üzerinde kavuşturdu. "Arkadaşlar biraz bahsetti. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Esnaf ve küçük işletmelere destek kredisi hakkında bilgi almak istiyorum." Fatih karizmayı da çizmek istemezdi şimdi. "Paralar şu an bağlı. Onları bozmak istemediğimizden alternatifleri değerlendiriyoruz."

"Anlıyorum." Sesi hemen ciddileşti Samet'in. "Esnafa destek kredisi kampanyamız hala sürüyor. Siz zaten halihazırda müşterimizsiniz. Kolayca hallederiz. Kampanya kapsamında İş'te Hesaplı Tarifeler, Dış Ticaret Paket Tarifeleri, Üye İşyeri Hizmeti, Kredili Ticari Mevduat Hesabı ve Şirket Kredi Kartı ürünlerimizden en az birini kullanan ya da kullanmak için başvuran veya söz konusu krediye ilişkin olarak İş'te Ticari koruma, KOBİ Paket Poliçe veya Ticari Kredi Bağlantılı Hayat Sigortası yaptırmayı kabul eden esnaf ve tüzel kişi işletmeler %1.98'den başlayan faiz oranları ile 48 aya varan vadede 150 bin TL'ye kadar aylık eşit taksit ödemeli krediden yararlanabilirler*." (**İş Bankası resmi websitesinden alınmıştır.*)

Fatih esnememek için kendini zor tuttu. "Onlar kolay. Hallederiz." Sadede geldi. "Diyelim ki 150 bin almak istiyorum."

"Dilerseniz 36 ay vadeyle..." Samet bilgisayar ekranını inceledi. "1.98'den verebiliyorum. 5960 liralık eşit taksitler halinde." Fatih'e birkaç broşür uzattı. "Dilerseniz broşürlerimizi inceleyin. Ürünler hakkında sonra tekrar konuşalım. Geri ödemede her türlü kolaylığı yaparız. Gerekli takdirde borcu yeniden yapılandırmaya gidebiliriz. Tabii bunlar sonra konuşulacak şeyler."

"Pekala," dedi Fatih ayağa kalkarken. "Düşüneceğim."

Fatih bankadan çıkar çıkmaz broşürleri bir çöp kutusuna attı.

Hayır ne yapıyordu tam olarak yani?

Almayacağı kredinin ilgilenmediği şartlarını öğrenip ne yapacaktı?

Ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu.

Çocuğu durduk yere eşek sudan gelinceye kadar dövemezdi; Fatih için bile o kadarı biraz fazla olurdu.

O gece bir saygısızlık yapsaydı keşke!

İşte o zaman ağzını burnunu kırardı.

İtiraf etmeliydi ki hiç de öyle hadsizlik yapacak bir tipe benzemiyordu ama.

Fatih'in aksine!

'Şimdi kendini gömmenin sırası değil' dedi içinden.

Meseleye odaklanması gerekiyordu.

Tek yapması gereken Samet'in Kürşat'ların eve girmemesini sağlamaktı.

Söylemesi kolay, yapması zor!

Akşamüstü terasa çıkma havası olmasa da Fatih tepeden mahalleye bakarken, elinde İsviçre çakısı ufak bir elma soyuyordu.

Sokağı da bir yandan kollarken Nil'in camını izledi bir süre.

Çoktan eve gelmiş olmalıydı ama odasının perdeleri sıkı sıkı örtülmüştü.

Nedenini tahmin etmek çok da güç sayılmazdı.

Durgun geçen birkaç dakika sonunda, tanımadığı bir araba, Nil'lerin apartmanının bitişiğindeki kafenin önüne park etti.

İçinden Samet çıktı.

Banka bir sokak aşağıdaydı.

Arabası da çok uzakta olamazdı. Neden buraya getiriyordu?

Arabayla hava atmak için mi?

Volkswagen Sedan'ların sportif yeni modellerinden beyaz renkte bir arabaydı.

Fena sayılmazdı yani.

Arabayla hava atacaksın ama kırk takla atıp otoparka bile bırakmaya yanaşmayacaksın!

Çocuk kapıları kitleyip yolun aşağısına doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Bir şey mi alacaktı?

Fatih için zaman tükeniyordu.
Bir şey düşünmeliydi ama ne?!
Ne olduğunu anlamadan kendini aşağıda sokak ortasında buldu.

Bir elinde elma bir elinde İsviçre çakısı!
Karanlık inmişti. Etrafta kimse yoktu artık.
Bir arabaya baktı bir de elindeki çok işlevli çakıya.
Hiçbir şey yapamıyorsa hıncını lastikten alırdı o da!
Büyük adımlarla arabaya ulaşp çakıyı lastiğe saplayıverdi!
"Eski zamanlar hatrına," diye mırıldandı.
Kürşat'la mahalleliye zamanında az pislik yapmamışlardı.
Suç mahalinden hızla uzaklaşırken Bakkal Niyazi'nin yanında aldı soluğu.

Bir yandan da arabayı kolluyordu.
"Oo Fatih, neye borçluyum ziyaretini?" diye sordu Niyazi
bakkal defterinden kafasını kaldırıp.

O saatten sonra gelen giden olmazdı pek artık. O da kendini hesap kitaba vermişti.

"Biraz laflayalım dedim."

Fatih'in elindeki elma ve çakı ilginç bir görüntü teşkil ediyordu ama Niyazi bir şey söylemedi.

"İyi yaptın, geç otur."

Fatih yüzü sokağa dönük kasanın karşısına geçti oturdu.

"Çay söyleyeyim mi?"

"Yok abi, çok içtim bugün."

Bakkal çukurda kalıyordu, kafeye mi gidip otursaydı?

"Muhabbetine de doyum olmuyor." Niyazi de Fatih'in bakışlarını takip edip yolun karşı tarafına baktı. "Nereye bakıyorsun sen?"

"Bi' arkadaşımı gördüm sanki. Ama benzetmişim."

Fatih yine sessizliğe gömülünce Niyazi de bakkal defterine geri döndü.

Çocuk çok büyük ihtimal inen lastiği fark etmeyecek, eve çıkıp Nil'le tanışacaktı.

Hem fark etse n'olacak? Zaten istediği yere gelmemiş miydi? Sonra değiştirirdi lastiği.

"Aferin, Fatih," diye söylendi Fatih. "Büyük iş başardın!"

"Bir şey mi dedin, Fatih?"

"Diyorum ki aferin şu Manav Şadi'nin oğluna. Mühendislik fakültesine girmiş."

Ortalıkta Şadi de yoktu oğlu da!

Mühendislik fakültesine de gireli rahat bir sekiz ay olmuştu!

"Öyle valla!" dedi Niyazi. "Azimli çocuk. İyi mühendis olur ondan."

Samet nedense arabaya döndü. Elinde büyükçe bir poşet vardı. Baklava filan belki.

Bagajdan da koca bir buket çiçek çıkardı.

Yalaka.

Patlamış lastiği o an fark etti.

Elindekileri arabanın arka koltuğuna bırakıp bagajdan bir alet çantasıyla yedek lastik çıkardı.

Krikoyu arabanın altına yerleştirip aracı yukarı kaldırdıktan sonra lastiği çektişirdi bana mısın demedi.

Lastik kımıldamadı yerinden.

Samet bu sefer çömeldiği yerden bir tekme savurdu.

Lastik tınmadı.

Fatih anlıyordu ki Samet lastiği değiştirmekte inat ederse Nil'le o gece tanışamayabilirdi.

Fazla yetenekli sayılmazdı bankacı!

Çocuk çileden çıkmış bir biçimde durmadan tekerleği itip tekmelerken Fatih'in beklemediği bir şey oldu.

Araba krikodan kurtuldu, Samet'in kolu, arabayla yer arasında bir yerlerde kaldı.

Çocuk tam bir geri zekalıydı.

Yedek lastiği de krikonun gerisine, arabanın altına sürmemişti ki!

O yaşa kadar sağ çıkıp gelmiş olması büyük başarıydı!

Fatih sadece tanışmasınlar istemişti.

Çocuğun kolu arabanın altında kalıp kopsun da istemezdi yani!

Durumu yakından takip eden Hayriye Hanım camdan yetişti. "Ay hastaneye yetiştirin hemen! Arabanın altında kaldı kolu! Yazık çocuk kalmasın çolak!"

Olayı anbean izleyen diğer kişi Fatih oturduğu yerden fırladı hemen.

"Hay yaşa Fatih! Allah gönderdi seni."

Fatih, Samet'in yanına çömeldi.

Çocuğun dirseğiyle bileği aynı çizgi üzerinde değildi artık.

Kesin birkaç yerden kırılmıştı. Arkasından yetişen Niyazi'ye seslendi.

"Niyazi Abi! 112'yi ara çabuk!"

O akşam gelen misafirlerimizin oğlunun kapı önünde geçirdiği görünmez kaza sonucu babamın nezaketi icabı hepimiz Devlet Hastanesi'nin acilinin koridorunda sıralanmıştık.

Babam akıllı sıra taktik değiştirmişti ama ben daha çocukla tanışmadan çocuk sakat kalmıştı.

Adının Samet olduğunu öğrendiğim çocuğun kolu lastik değiştirirken üç yerden kırılmıştı.

Birazdan ameliyata alacaklardı, dışında beklediğimiz muayene odasında anne ve babası da yanındaydı.

Olay anında Fatih *ABİ*'nin de olay yerinde bulunması son derece şüphe çekiciydi.

Allah'ın hikmeti işte!

Burnuma süikast kokuları geliyordu!

İşin aslını olağan şüpheliye soracaktım sormasına ama annem, babam ve abim buradayken sormak biraz zor olacaktı.

Abimin asla gelmeyeceğini bilerek önerimi sundum. "Abi benimle yiyecek içecek bir şeyler almaya gelir misin?"

Tahmin ettiğim gibi "Gelemem çirkin," diyerek pufladı. İçi geçti geçiyordu.

Esas hedefe döndüm bu kez. "Fatih Abi sen benimle gelir misin?"

Baktı bana gülerek. "Gelirim tabii."

Abim arkamızdan bağırdı. "Bana da kekle şeftali suyu alın!"

Zıkkımın pekini ye!

Koridorda, kafeterya yönünde yürüdüğümüzü umarken bir çift göz üzerimdeydi. "Tüh yazık oldu çocuğa. Kolsuz da kaldı, işine yaramaz artık."

Ters ters yüzüne baktım. "Anlamadım sanki ben."

"Ne anladın ki?" diye sordu masum masum.

Karşısına geçip durdurdum onu. "Ne yapıyorsun sen?!"

"Bir şey yapmıyorum," dedi lakayt.

"Sen yaptın. Biliyorum!"

"Ben nasıl yapmış olabilirim ki? Yani sonuçta lastik değiştirirken oldu."

"Lastik nasıl patladı?"

"Yollar çerçöp dolu. Belediyenin işlerinden de mi ben sorumluyum?"

"Sence de biraz manidar değil mi bizim evin önünde lastiğinin patlaması?"

"Belki yolda patlamıştır? Hemen inmez patlayan lastik. Hem patlayan lastik benim ne işime yarayacak?"

"O kadarını bilemiyorum artık!"

"Bilmiş geçinirsin oysaki," dedi uyuz uyuz.

"Çocuğun lastiği patlıyor, çocuk kolunu kırıyor, ilk sen yetişıyorsun kurtarmaya! Bildiğim bir şey var aslında! Nasıl yaptın bilmiyorum ama sen kırdın çocuğun kolunu!"

"Ben kırmadım, kendi geri zekalılığından kırdı kolunu! Ben nereden bileyim sana böylesine beceriksiz bir damat adayı bulduklarını??? Kriko yerleştiremeyen adam evlenecek öyle mi?! "

Yükselen sesime mani olamadım. "Biliyordum! Lastiği sen patlattın! Oradaydın tüm bunlar olurken!"

Hemen de kabul etti suçunu. "Patlattıysam patlattım! Ne olacak?"

Samet'in lastiğini patlatmasının nasıl mantıklı bir açıklaması olabilirdi?

"Neden patlattığını çok merak ediyorum! İşine gelmeyi şikayet et, işine gelmeye zarar ver."

"Ben sakın kafayla düşünmeni sağlıyorum sadece. Gürültüyü dışarıda tutuyorum. Kamu hizmeti gibi."

"Neyi düşüneceğim ben ya! Gittin abime şikayet ettin beni. Çocuğun kolunu kırdın. Aferin ne iyi yaptın deyip üzerine mi atlayacağım?!"

Önce bir baktı bana.

Yavaş yavaş küstah bir gülümseme yüzüne yayıldı.

Ne söylemiştim bu kadar komik?

"O kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim ben! Önce sinemaya filan gideriz diye düşünüyordum..."

Sen aklıma mukayet ol Allahım!

Derin bir nefes aldım. "Geç oldu. Sen evine gitsene Fatih Abi. Ben bulurum kafeteryayı."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi gülerek. "Artık vazgeç istersen..."

"Neden vazgeçeceğim?" diye sordum salağa yatarak.

"Anlamıyormuşsun gibi yapalım, peki. Ben alışığım bu oyuna." Bir adım attı bana doğru. "Bir kere anlattım. Yine anlatırım. Ben abilik müessesesinden istifa ettim."

"O senin sorunun!"

"Bak orada yanıyorsun!" Aramızdaki mesafe attığı ikinci adımla kapandı. "Benim sorunum-du. Artık senin de sorunun."

"Zorla mı ya? İstemiyorum dedim."

"Asla. İnadin inat. Orasını anladım. Ama benimki de inat. Sen de ikna olacaksın."

"Bak bakalım istifanı geri alabiliyor musun abilik müessesesinden çünkü ben ikna olmayacağım, Fatih ABİ!"

Son sözü söylemenin verdiği özgüvenle kafeteryaya doğru yürüyecektim ki kolumu sımsıkı tuttu. "Abi'leri bu kadar cömertçe harcama artık. Lazım olacağım çünkü."

Hışım la kolumu geri aldım. "Neye lazım olacaksın sen acaba????"

"Açık açık söyleyeyim mi şimdi?" diye sordu usulca.

Dudaklarıma mı bakıyordu o?

"Sen nasıl bir pisliksin?" Aynı soruyu sormalara doyamıyordum! "Terbiyesiz!"

Sinsi sinsi güldü. "Abine şikayet etsene."

Etsem bir türlü etmesem bir türlü! "Edeyim de kırsın kafanı!"

"Çok üzölürsün müsün?"

"Ben ne üzüleceğim ya! Birsen Teyze'm üzölür. Ben de ona üzölürüm. Sana ne üzülecekmişim?!"

"Birsen Teyze'n sana kurban olsun."

"Ya böyle saçma saçma konuşuyorsun, çıldırıyorum ben! Anlıyor musun? Çıldırıyorum!"

Gelen geçen bize bakıyordu artık.

O, sesini benim aksime hiç yükseltmemişti. "Çıldırma. Güzel güzel konuşuyoruz burada. Ne varmış çıldıracak?"

"Gerçekten soruyor musun bu soruyu?"

"Nil," dedi sabırla. "Kavga etmek zorunda mıyız biz?"

Soruya bak!

"Onu beni abime ispiyonlarken düşünecektin!"

"Bu mu yani sorun?"

Sorunu o kadar anlamıyordu ki!

"Sensin sorun!"

"Neden?"

Çünküüüüü...

"Gıcık ediyorsun beni!"

"Neden gıcık oluyorsun bana?" diye sordu. Gözlerimin içine bakarken iyice alçaldı sesi. "Sana aşık olduğum için mi?"

Neey?!

Aşık mıyım dedi o?!

Sen onu benim külahıma anlat Fatih Efendi!

Bunlar hep kandırıkçılıktı işte!

"Ya ne aşkından bahsediyorsun sen?? Sıradaki kız benim sadece! Kankanın kız kardeşi yasak elma filan gibi geldi herhalde!"

"Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Böyle düşünüyorum gerçekten!"

Canı sıkıldı, derin bir nefes aldı. "Anlayacaksın... Anlatacağım."

"Boşuna uğraşma!"

"Uğraşacağım çünkü bana sorarsan sen de boş değilsin!"

Bak yine çıldırıyorum!

"Sana neden soruyorum acaba?! Boşum ben! Bomboşum!"

Sedyede hasta taşıyan görevlilerin başları bana döndü.

Kırmızı yüzüm kesin artık mordu.

"Tamam, tamam çıldırma yine," dedi. "Anladık, boşsun."

Boş olduğuma daha da çok ikna olsun istedim.

"Uyduruyorsun hepsini! Hayal görüyorsun!" diye yüzüne karşı bağrınıp kafeteryaya doğru seri adımlar atmaya başladım. Daha fazla orada dikilip rezil olamayacaktım. "Yok öyle bir şey... Yok!"

Arkamda beni takip ederken sesi alaycıydı.

"Bu konu da açıklığa kavuştuğuna göre, artık abine kek almamamız için bir neden kalmadı sanırım."

Instagram: @sezen.aksin

Bu bölüme bu şarkıyı uygun görmüşüm buyursunlar..

<https://youtu.be/qhZebQRhzUU>

19. Bölüm

*Canlar ufak bir yanlış anlama var onu düzeltmek istiyorum: **Bu okuduğunuz hikayenin ilk versiyonu.** Şu an kitabı basıma hazırlıyorum ve yaptığım ek okumalarla birlikte (feminizm, bursa, kuyumculuk vs üzerine), yorumlarınızı da hesaba katarak eklemeler, çıkarmalar yapacağım.*

Bu hikaye ilk yayımlandığında da bazı negatif yorumlara yol açmıştı. Olabilir - burada yazmanın önkoşulu bu; iyi kadar kötü de olacak ve gelişim için olmalı da. Ama bir şey anlatmaya çalışıyorum. Gelişecek karakterler olmasa anlatacak hikaye de olmaz. Her hikaye bir yolculuk. Onun için Kürşat ve Fatih'e biraz tahammül etmemiz gerekiyor (biliyorum bazen çok zorluyorlar :)))

Hastane kantinindeki tezgaha yaklaştı. Tezgahın arkasındaki adama başıyla bir selam verdi. Adam da başını yana yatırıp selamı aldı, gülümsedi.

Konuşuyorlardı ama ben duymuyordum. Hastanede sanki çıt çıkmıyordu.

Gözlerini bir kere kırptı, floresan ışıkların altında kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düştü. İşaret parmağıyla birkaç raf işaret etti, kantinci adam o tarafa doğru hareketlendi, sonra karton bardaklara çay koyup, doldurduğu bardakları bir tepsiye dizdi. Bir de abimin kekiyle, meyve suyunu yanlarına ekledi. O eksik kalmasındı.

Sonra parayı ödemek için eli cebine gitti, cebinden çıkardığı elliliği ikiye katlayıp işaret parmağıyla orta parmağı arasına sıkıştırarak kantinciye uzattı, üzerini aldı. Uzundu parmakları, ellerinin üzerinde belirgin damarlar vardı. O elleri uzatıp adamın tezgahına önüne sürdüğü tepsiyi aldı.

Kendimi ne kadar zorlasam da artık *Fatih Abi* değildi o. İstifasını verdiğinden beri aramızdaki abilik kurumu iflas bayrağını çekmişti.

Fatih.

Ne kadar garipti düşüncesi bile. Sanki asla söylememem gereken bir şeyi düşünüyordum. Yıllarca iki kelimeydi O benim için... Benim için peşinde abi takısı olmayan bir Fatih düşünülemezdi.

Kaşları çatık dikkatle beni izliyordu. "Ne oldu?"

Hemen gözlerimi kaçırıp ileri baktım. "Yok bir şey."

Sanki yüzümde yazıyordu ne düşündüğüm. "Var bir şey. Daha demin esip gürlüyordun. Durgunlaştın birden." Tepsiyi tek eline oturtup boşta kalan eliyle kolumu tuttu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ısrarla.

Kolumu çekip "Sana ne?!" diye tıslarken birkaç adım önünden yürümeye başladım.

Arkamdan adımlarını sıklaştırdı. "Böyle olgun tepkiler verdiğine göre kesin beni düşünüyordun!" Kendimi kasıp ısrarla yüzüne bakmıyor olsam da yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu duyabiliyordum sesinde.

"Dünya senin etrafında dönmüyor *Fatih Abi!*" dedim hınçla. Ama hıncımı asla alamıyordum. Bir şeyler değişmişti aramızda ve ben ne kadar çabalasam da o geceyi geri saramıyordum.

Haklıydı *Fatih*.

O gece söylediklerini duymamış gibi yapamıyordum; telaffuz ettiğim *abi*'ye kendim bile inanmıyordum artık. Ne yapacaktım ben?

Bana yetişip "Çünkü senin etrafında dönüyor..." dedi usulca.

Bir an en duyarsız, en ciddiyetsiz adamken, birkaç saniye sonra nasıl böyle şeyler söyleyebiliyordu? Nasıl konuşulduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. "Neden böyle şeyler söylüyorsun?!" diye sordum nefessiz.

Karşıma geçip tam ağzını açıyordu ki omzunun üzerinden ağlamaktan helak olmuş bir Yasemin Abla gördüm. "Yasemin

Abla?"

Fatih de arkasına baktı.

"Ah Nil..." Yasemin Abla'nın gözlerinden yaşlar akıyordu.
"Babamı kaybettik!"

"Ne diyorsun abla? Nasıl oldu?" diye sordum. Daha sabah okula giderken görmüştüm Nuri Dede'yi. Sağlığı da gayet yerindeydi.

"Yapabileceğimiz bir şey var mı Yasemin Abla?" diye sordu Fatih. "Başınız sağ olsun..."

Yasemin Abla birden elektrik çarpmış gibi sıçradı. "Hayır Fatih, Allah korusun!" Kulağını çekip yumruk yaptığı elini kantindeki masalardan birine vurdu. "Gerçekten kaybettik. Bulamıyoruz..."

Yasemin Abla'lar tüm hastaneleri, karakolları tek tek aramışlardı. Bizim bulunduğumuz hastaneye de tarife uyan vefat etmiş başka birini teşhis etmek için gelmişlerdi. Allah rahmet eylesin.

Biz de Samet'i en iyi dileklerimizle hastanede bırakıp onlarla birlikte mahalleye geri döndük. Bizim sokakta tam bir curcuna vardı.

"Polis yirmi dört saat geçmeden aramaya başlıyor artık," dedi Nuri Dede'nin damadı Zeki Abi.

Yasemin Abla hala ağlıyordu. Hıçkırıklar arasından konuşabildi. "Biz de arıyoruz bir yandan. Tanıdığımız kim var kim yok herkesi aradık. Ama sanki yer yarıldı yerin içine girdi. Ulaşamadığımız birkaç kişi kaldı sadece..."

"Sabah erkenden çıkmış evden. O zamandır da haber alamıyoruz," diye ekledi Zeki Abi.

"Bir şey söylememiş mi?" diye sordu Yusuf Amca.

Zeki Abi kafasını iki yanına salladı. "Yok. Söylememiş."

"Öyle çıkıp gitmiş mi yani?"

"Öyle çıkıp gitmiş valla."

"Cep telefonundan aradınız mı?" diye kimsenin aklına gelmeyecek parlak bir soru sordu abim.

Münevver Nine'yi de bakkalın önüne oturtmuşlardı. Niyazi Abi sürekli kolonyayla bileklerini ovuyordu. "Kapalı evladım telefonu. Hep o kadın çıkıyor..."

"Zaten açık olmasının da bir faydasını görmedik bugüne kadar. Asla açmıyor o telefonu," dedi Yasemin Abla.

Abim sırttır gibi oldu. "Böyle sık sık çıkıp gitmeleri var mıdır Nuri Dede'mizin?"

Hüseyin Amca kafasını iki yana salladı. "Tövbe estağfurullah."

"Yani sık sık çıkıyorsa endişelenmeyelim diye..." dedi abim sessizce.

Babamın yine iyimserliği üzerindeydi. "Yani iyi yanından bakmak lazım. Kara haber tez yayılır derler. Çok şükür ki kötü bir şey duymadık."

Münevver Nine yavaş yavaş başını bir aşağı bir yukarı salladı. "Çok şükür, çocuğum. Doğru diyorsun. Çok şükür..."

"Polis arıyor olsa da, beklemeyelim böyle," dedi Fatih. "Ben bir Namazgah, Teleferik tarafına bakayım. Oralarda gittiği bir kahve vardı. Şimdi adını hatırlayamadım ama bakarım tek tek."

Babam da onayladı onu. "Fatih haklı. Biz de Kürşat'la İhsaniye'ye gidelim madem. Belki tertibinin yanındadır." Yasemin Abla'ya baktı onaylaması için. "Ulaşamadık diyordunuz?"

"Telefonu bizde yok Saffet Abi, oğlunun berber dükkanı var İhsaniye'de, spor salonunun o tarafta. Dükkanın adı ya Halis ya Halit olacak... Torununun adı. Evleri de aynı binada."

"Tamam kızım, buluruz biz."

Cezmi Amca da otoparka doğru hareketlendi. "Kestel'e de biz bakalım Kaan'la. Tertibini değil de halaoğlunu özlediyse..." Nuri Dede'nin Kestel'deki ailesi tarım ve hayvancılıkla uğraşırđı. Pek çoğunu biz de tanırdık. "Arıyorum açan yok. Tarlada filanlar herhalde..."

Niyazi Abi de ayaklandı. "Münevver Teyze siz eve çıkın, helak oldunuz. Biz de bir etrafı tekrar dolaşalım bakalım. Çıkacak bir yerlerden, sen içini ferah tut."

Böylelikle bizimkiler Bursa'nın dört bir yanına dağıldı. Annem de beni eve çekıştirmeye başladı. "Kızım evlerinde yemekleri yoktur şimdi, bak saat kaç oldu. Gel biz de bir şeyler hazırlayıverelim."

Boşnak genetik mirasımıza açma börekten aşığı yakışmayacağından annem kireçlendiğinden şüphelendiği kollarını bahane ederek bana börek açtırırken, kendisi de birkaç kap sulu yemek yaptı. Allah muhafaza, komşuya gidecek börek hazır yufkadan yapılırsa kıyamet kopabilirdi! Bir şeyler hazırlayıverelim dediğinde aklımda olan bu değildi. Ama börek şartmıştı, sabah da yerlerdi çünkü.

Birkaç saat sonra Münevver Nine'lere gittiğimizde saatler gece yarısına yaklaşıyordu ve ev de cenaze evinden halliceydi. Salonun bir köşesinde bir hoca Kuran okuyor, birkaç komşu da dövünüp ağlıyordu.

Annem hepsini yemek masasına toplayıp bir güzel doyurdu. Yemek istemeyeni üstün ısrar gücüyle bezdirip yine doyurmayı başardı.

Bana da çoğunlukla olduğu gibi bulaşıkçılık düştü. Mutfakta bulaşıklarla uğraşırken bu kez annem her nereden bulduysa tutup Fatih'i getirdi.

Merkeze en yakın semtlere o gittiğinden en erken de o dönmüşü tabii. "Haber yok maalesef. Haftalardır gitmemiş o tarafa."

Annem koca adamı omuzlarından tutup mutfaktaki masaya oturttu. "Gel oğlum, oradan oraya yoruldunuz gece gece. Kaç saattir direksiyon sallıyorsun. Otur karnını doyur. Kızım, Fatih'e yemek koy, börek de ver." Kalan salatayı ufak bir tabağa aktardı. "Al oğlum, salata da ye." Bir bardağa da ayran koydu. "Ayran da var..."

Önüne yemek tabaklarını bırakırken inceden bir gülümseme vardı yüzünde. Ya da sürekli benimle dalga geçer bir hali olduğundan bana öyle geliyordu artık. "Zahmet oldu."

Oldu biraz! Nereden bildin? "Afiyet olsun."

Yemeklere dokunmadan direk böreğe saldırdı aç. "Anneme sakın söyleme Necla Abla ama şu senin böreğinin üzerine bir börek yok!"

"Söylemem de onu Nil açtı, Fatih." Fatih bir durdu. Bakışları bir an bana kaydı. Annem devam etti. "Naz evlendikten sonra yediğin böreklerin çoğunu Nil açmıştır, benim kollar tutmuyor artık." İnleyerek karşısındaki sandalyeye oturdu. "Eskisi gibi açamıyorum börek. Gençken benim böreklerimi görecektin, tül gibi açardım!"

Annem kendini daha fazla övmeden "Neclaaa," diye içeriden seslendi Birsen Teyze.

"Geliyorum Birsen!" Yine çok büyük güçlüklerle ayağa kalktı anneciğim. "Sen ye oğlum, bak Nil hangisinden istiyorsan versin , hepsinden var daha. Kızım sen de bitir tabakları, bir çay koy."

Sabaha kadar oturacaktık herhalde. "Tamam."

Annemin gidişini birlikte izledik, Fatih annemin gittiğinden emin olduktan sonra börekten bir ısırık daha aldı. Koca bir dilimin yarısı uçmuştu. "Sen evde kalmazsın," dedi ağzı dolu.

Dişlerimi gıcırdatarak yüzüne baktım.

Buna karşılık o gülerek ağzına börek parçaları tikiştirmaya devam etti. Yanakları patlayacaktı, az kalmıştı.

Umursamaz bir ifadeyle tezgahdaki tabaklarıma geri döndüm. "Kalmam tabii. Gelen giden malum..." Verdiğim hasarı kontrol etmek adına tekrar ama bu kez gülerek yüzüne baktım. "Hem de böreği yemeden. Düşün."

Kocaman bir yudum ayranından içti. Son bir börek parçası attı ağzına. Çiğnerken sakın sakın yüzüme baktı. Ölümcül bir yavaşlıkla sonunda lokmasını yuttu. "Beni kızdırmanın ne gibi sonuçları olacağını hala anlamadın sanırım..."

Böyle tehditlere artık karnım toktu. "Lastik filan patlatıyorsun," dedim; küçümser yüz ifadem çok da etkilenmediğimi gösteriyor olmalıydı.

Gözleri kısıldı. "Duruma göre adam da hırpalıyorum."

"Sence bir kızı etkilemenin yolu adam hırpalamaktan mı geçiyor?"

"Adamları hırpalayarak seni etkilemeye çalışmıyorum ki, peşindeki o geri zekalıları etkisiz hale getiriyorum! İyi de geliyor biliyor musun? İçim soğuyor biraz."

"MİLLETİN..." Sesim çok çıkmıştı. Koridora bir bakış attım. Sesimi alçalttım hemen. "Milletin kolunu kırınca sana aşık olacağımı mı sanıyorsun?!"

Yüzünde yine alaycı bir gülümseme şekillendi. "Olmaz mı öyle?"

"Olmaz!" dedi bağırabildiğim kadar.

"Nasıl olur peki?" Yine gözlerinin içi gülüyordu. Ben hayır dedikçe adam büsbütün coşuyordu.

"Söylediklerimi biraz ciddiye alır mısın?"

"Alıyorum," dedi büyük bir ciddiyetle.

"O zaman neden anlamak istemiyorsun? Sen hissettiklerini söyledin ben de hayır dedim. İki yetişkin gibi davranalım ve kapansın artık bu konu!"

"Hissettiklerimi daha söylemedim ki..." dedi bu kez durgun.

Çileden çıkarıyordu insanı! "Ben anladım anlayacağımı!"

"Ben anlatamadım ki ama..."

"Adam hırpalamaktan zaman bulamadıysan demek!"

Pıflayıp umursamaz bir ifade takındı. "Sanki bir araba adam dövdüm. Birincisi sonuna kadar hak etti ki onu neden öyle hırsıyla dövdüğümü o zaman daha bilmiyordum! Diğeri de kazayla oldu! Hem kıskançlıktan hoşlanmıyorum deyip gizliden gizliye hoşlanmaz mı kız milleti?"

"Bak işte orada beni çok yanlış tanımışsın!"

"Ne istiyorsun?"

"Ne demek ne istiyorum?"

"Ne yaparsam, nasıl davranırsam tamam diyeceksin?"

"Tamam demeyeceğim. Sadece benden uzak durmanı istiyorum!"

"Of Nil, çok inatsın!" dedi salataya bir çatal sallarken.

"İnat mıyım? İnat olduğum için mi hayır diyorum sence? Hür irademle seni reddedemeyecek miyim ben?"

"Reddedersin tabii." Çatalı bir kenara bıraktı. Gözlerimin içine baktı oturduğu yerden bir süre. "Ama şu an yüzünün halini görmeni isterdim. Kulaklarına kadar kıpkırmızısın. Gözbebeklerin kocaman. Ve beni bir kaşık suda boğacakmışa hiç benzemiyorsun! Sessiz bir nefes verdi. "Öyle tatlısın ki..." diye fısıldadı.

Kalbim ağzımdan çıkacaktı, ya da kulaklarımdan. "Yeter artık!" Masaya yaklaşp eğildim. Sesimi alçalttım. "Esas sen ne istiyorsun benden?! Böyle konuşamazsın benimle!"

Gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Sessiz bir nefes daha verdi. "Kızdırma beni. Başka erkeklerden bahsedip delirtme beni." Şeytani bir gülümseme yayıldı yüzüne. "Şimdilik," diye de ekledi. "Sonra başka isteklerim de olacak."

Şimdilikmiş! Sonra başka istekleri de olacakmış! Yüzsüzlüğü karşısında nutkum tutuluyordu. "Esas sen kızdırma beni!"

"Kızdırdım diyelim." Tek kaşı havaya kaldırdı. "Ne yaparsın mesela?"

Kimseye söyleyemiyordum! Şikayet edemiyordum! Kendime olan saygımdan ötürü lastik de patlatmayacağıma göre?! "Artık boğarım bence!"

Yüzüme baktı, baktı. Birden katıla katıla gülmeye başlamasaydı iyiydi. "Demek boğarsın!" Sonra biraz daha gülmeler, katılmalar. "Çok ciddi bir tehdit. Ne yapacağım şimdi ben? Vazgeçeyim bu işten en iyisi mi!"

"Dalga geçmesene!" diyip elimdeki kurulama bezini suratına fırlattım.

Yakalamak için bir çaba göstermedi, hala gülüyordu iki büklüm.

"Oh oh Allah neşenizi arttırsın," dedi Leyla. "Neden vazgeçiyorsun Fatih?"

İkimiz de kafamızı kaldırıp mutfak kapısının önünde kollarını göğsünde kavuşturmuş bize bakan ufak tefek kıza baktık. Ama sen gece gece nereden çıktın cancağazım?

Fatih bakışlarını bana çevirdi. "Bir şeyden vazgeçtiğim yok." Boğazını temizledi, biraz ciddiyetini takınması

gerektiği kafasına dank etti. "Ben gideyim biraz da içeride oturayım."

Git otur tabii. Beni de köpekbalığı kılıklı Leyla'yla baş başa bırak.

Fatih mutfağı hızlıca terk ederken Leyla arkasından uzun uzun izledi. "Maşallah." Bakışları yüzümü bulabildiğinde dudaklarını büktü. "Ne kadar da iyi aranız. Abi-kardeş gibi."

Yaa. Aynen. Abi-kardeş gibi. "Her zaman iyiydi. Yeni bir şey değil," derken masanın üzerindeki tabakları da toplamaya başladım.

"Neden vazgemeyecekmiş?"

"Abimle ikisi beni Bursasporlu yapmaya alışıyor." Canım Bursaspor; nasıl da hızır gibi yetişiyordu dar zamanlarda!

Leyla'nın ilgisini bu konu elbette ki ekmeyecekti. "Anlaşılan aranızdan su sızıyor." Bana yaklaşıp sesini alçalttı. "Sen bilirsin. Nasılmış kızla arası?"

Fatih'e de, olmayan kız arkadaşına da, sana da Leyla! Sonra düşündüm. Krizi fırsata neden evirmiyordum ki ben? Aklıma gelen parlak fikirler gözlerim ışıldamış olmalıydı. Boğmaktan beter edeceğim seni Fatih! "ok iyiymiş. Evlenirler yakında!" diye patladım Leyla'nın yüzüne karşı.

"Ne diyorsun??"

Ne dediğimi ben de bilmiyorum Leylacığım. "Fatih Abi kıza her an evlenme teklif edebilir bence!"

"Ay sen bir şey biliyorsun!"

Vallahi Leylacığım son on dakikadır adımı bile hatırlamıyorum. "Benden duymuş olma ama yeni bir yüzük yapıyor galiba!"

"Nereden bildin??"

"Kuyumcуда çizimlerini gördüm!"

"Ay kıza mı yapıyor ki???"

"Neden olmasın? Fatih Abi durduk yere yapmaz yüzük filan."

"Belki sipariştir?"

"Belki de değildir?"

Üzerime abimi salarsın, milletin lastiğini patlatırsın... Al ben de Leyla'yı saldım üzerine. Uğraş dur şimdi!

Ben salondaki boş çay bardaklarını toplarken, Nuri Dedecik salonun ortasında elinde anahtarı kalıvermişti.

Ağlayanların Nuri Dede'yi fark etmesi biraz zaman aldı. Çoğu konuşana kadar da fark etmedi.

Nuri Dede şaşkın bir Kuran okuyan hocaya, bir ahlayan oflayan mahalleliye baktı. "Ev bu saatte neden bu kadar kalabalık? Biri mi öldü?" Etrafına baktı telaşla. "Münevver nerede?!"

Münevver Nine ayağa fırladı. "Neredesin sen Nuri?! Aklımız çıktı!"

Nuri Dede'nin hiçbir şeyden haberi yoktu. "Neden çıkıyor ki aklınız?" diye sordu saf saf.

Yasemin Abla da azara katılmaya çalıştı. "Baba neredesin sen? Polise haber verdik, millet seferber oldu seni arıyor!"

Nuri Dede büsbütün şaşırdı. "Ben söyledim kızım annene. Gece geç geleceğim, aşağı mahallede okuma var dedim. Hatun bir şey söylesene?"

"Anne?"

O an Münevver Nine aydınlandı, eli ağzına gitti. "Ben unutmuşum kızım."

"Eh be anne, eh be baba Bursa'yı ayağa kaldırdık sizin yüzünüzden!"

Annem, anneannemin tabiriyle toprak tencere gibi fıkırdarken elini salladı bana. "Kızım arayın şunları da eve gelsinler. Kayıp bulundu!"

Münevver Nine'lerden çıktığımızda sabah olmak üzereydi artık.

"Neyse Nuri Amca'yı da bulduk rahat rahat uyuruz artık!" dedi Birsen Teyze.

Nasıl bulunmaksa o?! Adamcık kendi ayaklarıyla kendi salonuna kadar gelmişti.

Feray Abla da benim gibi düşündüğünden "Adamcık hiç kaybolmamış ki!" diyerek kıkırdadı.

Birsen Teyze'lerin apartmanının önünde durduk. "Hadi Necla Allah rahatlık versin. Bununla geçmiş olsun."

"Cümlemize Birsen. Yatıp uyuyalım artık, ayaklarımız şişti valla." Bana yine bir el salladı. Yeni komut geleceğinden kendimi hazırladım. "Nil, Fatih'e kalan börekleri indiriver, sabah yer."

Ya ne böreği anne artık! Sabah olmuş zaten! Hala börek diyor kadın! Vur deyince öldürmeden bırakmıyordu. "Abimin börekten haberi var yalnız." Açım temalı bir mesaj atmıştı az önce. "Yiyemezse arıza çıkarır."

"Her tarafı arıza olsa ne çıkar onun? Bir gün de börek yemesin paşa. Çok sevdi Fatih, yesin çocukcağız." Yazık. Münevver Nine'ye getirdiklerimizin yarısını tek başına yemişti, kalanları da yemesi şarttı. "Sen bekle burada Fatih, Nil hemen getirir şimdi."

"Aman boşver Necla." Birsen Teyze oğluna ayıplar bir bakış attı. "Oğlum sen de börek diye ölüyor muydun?" Sonra ufak bir kıskançlık sezdim. "Sen Necla'nın böreğini çok seversin ya..."

"Benden geçti Birsen, Nil yaptı bu sefer. Kollarımda kireçlenme mi var anlamadım. Gitmiyor elim artık. Bir doktora görünmek lazım."

Annem doktor, hastane, yaşlılık üçgeninde geçen bitmez muhabbetine girmeden hemen atladım. "Ben getireyim o zaman."

"Eh iyi ya, Nil getirsin madem," dedi Birsen Teyze de.

Aşağı geri indiğimde gördüm ki Birsen Teyze'yle Feray Abla beklememişti beni.

Börek kabını uzattım Fatih'e.

Fatih börek kabıyla beraber elimi de kavradı. "Teşekkür ederim."

Elimi kurtarmaya çalıştım ama bırakmadı. "Bırakırsan?"

"Sakin sakın konuşsak... Yarın okuldan alsam seni. Olmaz mı?"

Ya nasıl işleyen bir kafası vardı? Ciddi ciddi 'tamam yarın beni okuldan al o zaman' dememi mi bekliyordu??? Daha bu akşam onun yüzünden Samet'in kolu kırılmıştı. Daha yeni beni abime gammazlamıştı. Daha önce söylediği bir araba lafı saymıyorum bile! Bu kez elimi çekince bıraktı. "Olmaz efendim! Tüm o yaptıklarından sonra kuzu kuzu seninle buluşacak mıyım bir de?"

"Ya ne yapacaksın peki?"

Yaptım bile Fatih Efendi! "Her yaptığının bir bedeli olacak elbette." İntikam! Ni-ho-ha-ha-ha!

Dikkatle yüzümü inceledi. Bir ipucu arar gibiydi. "Bir şey yapmışsın sen?" diye sordu tedirgince. "Ne yaptın?"

Oooh çok da güzel yaptım! "Yakında öğrenirsin," dedim. "Hadi Allah rahatlık versin!"

"Aaa bak bak bak, nasıl mengene gibi yapıştı kızın eline bizimki!"

"Söyledim değil mi ben sana anne!"

Birsen Hanım avcunun içiyle dizine bir şaplak attı. "Hay Allah, n'aparız? Gördün mü yaptığını oğlanın? Rezil edecek bizi bütün mahalleye."

Feray perdenin aralığından yüzünü iyice pencereye yaklaştırdı. "Bi dur anne. Neden rezil oluyormuşuz?"

Birsen Hanım dizlerini dövmeye devam etti. "Ama böyle mi yapılır? Her şeyin bir usulü var! Ne ayıp. Tüh tüh tüh!"

"Elini tutmadan mı evlenecekti anne? Geçti sizin zamanlarınız."

Birsen Hanım ters ters kızına baktı. "Sana da bir genişlik geldi, hayrolsun inşallah! Hiç düşünmüyorsun kız bakalım istiyor mu?"

"İster, neden istemesin benim boylu boslu yakışıklı kardeşimi?"

"Bi boylu boslu yakışıklı seninkiydi çünkü!" Birsen Hanım, Feray sanki önlerinde canlanan sahnenin her saniyesini

gözünü kırpmadan izlemiyormuş gibi yumruk yaptığı elinin tersiyle kızını dürttü. "Bak gördün mü? Çekti kız elini. İstemiyor bizimkini besbelli."

"Kızı sinirlendirmiş ne yaptıysa artık sıpa?" diye söylendi Feray. Nil'in yüz ifadesini görmeye çalışıyordu ama sokak çok karanlıktı. "Buradan istemediğini çıkaramayız ama."

"İyice çöpçatan kesildin başımıza! Allah vere de Kürşat'a filan şikayet etmese! Vallahi bozulur araları! Allahım sen yardım et bize!"

"Bize geldiklerinde eminim haberi yoktu Nil'in. Dayanamayıp kıza söylemiş baksana. Kürşat'ın öğrenmesini filan çoktan almış göze. İş ciddi anne..."

"Geliyor! Ört perdeyi ört! Şimdi görecek bizi!"

Haberler dalga dalga yayılıyor efendimm shshsjj

<https://www.youtube.com/watch?v=SCZgGVqVsbY>

Instagram: @sezen.aksin

20. Bölüm

*Canlar geçen sefer gün belirtmeyi unutmuşum kusura bakmayın. Bir sonraki bölüm pazar günü haberiniz olsun, öptüm bi sürü! :**

Suyumuz yavaştan ısınyooooorrrr ;)

Akşam okul çıkışı eve döndüğümde apartman kapısının önünü kalabalık buldum; olağan dışı bir hareketlilik söz konusuydu!

Fatih el kol hareketleriyle Niyazi Abi'ye bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. "Abi valla yok öyle bir şey."

"Ayakta uyutuyorsun bizi valla helal olsun," dedi Niyazi Abi küskün.

"Abi neden inanmıyorsun? Yalan borcum mu var sana?"

Hilal Abla elini 'ohooo' der gibi salladı. "Yüzüğü bile yapmışsın. Bizden de mi saklıyorsun? Aşk olsun!"

İkinci dedikodu dalgası daha yirmi dört saati doldurmadan dalga dalga gelmişti anlaşılan! Leyla sen nelere kadersin?! Ni-ho-ha-ha-ha!

Selin'in de ağzı kulaklarındaydı. "Kaç karat yaptın Fatih Abi??? Kafam kadar olması şart bak! Daha aşağısını beklemem senden!"

"Sus kız, sen de coşturma bunları büsbütün. Yok yüzük müzük! "

Abim coşacağı kadar coşmuştu ama! "Fatih valla sinirleniyorum. Anlatacaksan gel adam gibi anlat. Zaten sana bozuğum, böreklerime gece yarısı operasyonu ile çökmüşsün ..." O böreklerin intikamı alınacaktı bence! Sabaha kadar söylenip uyutmamıştı hiç birimizi deli.

O sırada Feray Abla cama çıktı. "N'apıyorsunuz bu soğukta Allah aşkına?"

Abim yüzünü ekşitti. "Bu kardeşin evleniyormuş, onu istişare ediyorduk!"

Feray Abla dudaklarını büktü. "Bizim haberimiz yok?"

Abim ellerini havaya kaldırdı. "Kimsenin haberi yok valla!"

Feray Abla güldü. "İnşallah hayırlı bir kismettir." Çok alemdi ya! "Hilal, Kaan'ın bu gece fabrikada vardiyaya kalması gerekti. Özel sipariş mi ne varmış... Bu gece bende kalsanıza? Selin sen de gel kuzum. Sen de Nil!"

Hilal Abla çok istekli görünmedi. "Abla çok yorgunum ben, git gel yapmayayım şimdi."

"Olur mu canım? Ne gerek var eve gitmene zaten? Ben sana veririm bir şeyler."

"Selin sen de gelirsin?"

"Eve bir uğrayayım abla. Babamdan izin alırım hem."

"Sen Nil?"

"Yok abla, ders çalışacağım ben," diye itiraz ettim.

"Burada çalışırsın, getir kitaplarını da. Ne fark eder ki? Tarçınlı kurabiye de yaptım hem!"

İşte her şeyi değiştiren cümle. Zayıf noktamdan vurmuştu beni. "O zaman gelirim," diye mırıldandım. "Kitaplarımı alayım..."

Ben pijamalarımı giyip kitaplarımla Feray Abla'ya geldiğimde ev dolmuştu. Hilal Abla, abim, Selin ve Fatih'i salonda otururken buldum. "Herkes buradaymış..." Emanet gibi yemek masasına kitaplarımı koyup bir sandalyeye iliştim.

Feray Abla da peşimden kadro tamamlanınca salonda kurulmuş oturan abimle Fatih'e baktı. "Fatih oturdunuz kaldınız ablacım?"

"Biz kurabiye yemeyecek miyiz?" diye somurttu Fatih.

Feray Abla kıkırdadı. "Yiyin yiyin tabii... Aman siz eksik kalmayın."

Abim kafasını iki yana salladı. "Kalamayız. Fatih'in bana börek borcu var. Tahsilata geldim ben."

"İyi madem, kızlar gelin çayları koyalım. Böreğim yok yalnız, Kürşat."

"Ne var peki?" Yüzsüz ya bu! Vallahi yüzsüz.

"Kurabiye, kısır, yaprak sarması, poğaça, kek. İstersen yemek de ısıtırım?"

"Ne var yemekte?"

"Oha abi!" dedim dayanamayıp.

Feray Abla koluma dokundu. "Kürşatcığım ilk kez bana yemekte ne var diye sormuyor."

"Eminim sormuyordur! Yüzsüz çünkü!"

Abim yüzünü buruştura buruştura sözde beni taklit ederken Feray Abla cevap verdi. "Kıymalı karnabahar var. Bir de zeytinyağlı pırasa."

Abimin en bir favorileri! "Pırasayla karnabahar beni açmadı abla. Gün hesabı yapalım biz."

"Yapalım Kürşatcığım! Sefamız olsun."

Çayları koyup tabakları dağıttıktan sonra Feray Abla da yanımdaki sandalyeye yerleşti. "Ee Fatih. Anlat bakalım. Nedir bu evlilik meselesi?"

"Yok abla bir şey. Sen de başlama Allah aşkına. Yine atmış biri ortaya bir şey işte..."

Feray Abla bilmiş bilmiş güldü. "Nedense hep de senin hakkında bir şey atıyorlar ortaya... Yine hangi kızı kızdırdın?"

"Kızdırmadım kimseyi..."

Gözleri sesi fazla çıkmayan televizyonda olan Selin birden patladı. "Sinir oluyorum şöyle filmlere!"

Başımı televizyona çevirdim. Son Sindirella filmi oynuyordu. "Neden ki?"

"Resmen üç kağıtcılık bu yaptıkları!"

Hilal Abla da televizyona baktı. "Neden bu kadar sinir yaptın ki sen birden?"

Selin ağzı dolu elindeki poğaçaıyla televizyonu işaret etti. "Şu tipe bir bakar mısınız lütfen." Şık giyimli ve de tabii ki taş olan erkek başrolü gösteriyordu. "Böyle adamlar var da biz neden göremiyoruz? Yanlış beklenti içine sokuyorlar kızları!"

Hep de Hollywood'un suçuydu canım! "Bunun bir film olduğunu biliyorsun sonuçta," dedim. "Kurgu işte." Dünyanın en çirkin adamlarını getirip başrol oynatmayacaklardı ya!

"Ama bu beklentilerin oluşmasına engel değil."

Kızlar gecesi iki erkek huzurunda biraz erken başlamıştı.

"Ciddi ciddi beyaz atlı prens beklemiyorsan bir sıkıntı yok bence," diyerek güldü Hilal Abla. "Yoksa ölene kadar bekar kalma ihtimalin çok yüksek!"

Abim ters ters Hilal Abla'ya baktı. "Sen beyaz atlı prensini bulamadın yani, öyle mi?"

"Elimizdekiyle idare edeceğiz artık... N'apalım?"

Kahkahalarımı hiç bastırmaya uğraşmadım. "Prens olduğunu iddia edebilmen bile çok tatlı abi! Hem de beyaz atlı! Böyle bir kendini bilmezlik!!!!"

"Sen bir susar mısın?"

Feray Abla da ekrandaki çocuğu inceledi. "Ömür geçmez bununla be. Kuaför masrafı benden fazladır."

Ben de destek çıktım. "Yakışıklı ve zengin bir prens fikri bana çok sıkıcı geliyor."

Selin bastı kahkahayı. "Prensi de beğendiremedik ya sana! Sence nasıl olmalı bir erkek sayın Nil Hanım?"

Ben de sanki bu soruyu bekliyormuşum gibi Fatih'e tatlı tatlı gülümserken başladım saymaya. "Kibar olmalı her şeyden önce. Bana ve fikirlerime saygı duymalı, küfür etmemeli. Düşünceli olmalı. Eğitimli olmalı. Zeki olmalı. Zengin olmasına gerek yok ama sorumluluk sahibi olmalı. Yalan söylememeli. Çapkın olmamalı..."

Hilal Abla bıraksa daha da sayacaktım! "Beyaz atlı prensi beklesen daha iyi!" diye kıkırdadı. "Tarif ettiğin gibi bir erkek yok ki!"

"Ben varım," dedi abim asık bir suratla.

Tabii. Kürşat Sağlam'la tanışın. Dünyanın en kibar erkeği! Çok da düşüncelidir! Sorumluluk mu dediniz? Kürşat Sağlam'dan sorumlusunu bulamazsınız!

Hilal Abla da gözlerini belertti. "He canım varsın, eksik olma!"

Selin biraz da kek tıktırdı ağızına. "Tipi nasıl olsun peki?"

"Olmuşken..." Fatih'e baktım. "Uzun boylu olsun..." dediğimde sinsi sinsi güldü. "Bir de sarışın olsun," diye ekledim ben de sinsi sinsi gülerek.

Abim dayanamadı patladı artık. Çok bile dayanmıştı gerçi. "Höst! Yeter ulan! Bakkala sipariş veriyor sanki. Düşünceli olsunmuş, sarışın olsunmuş! Hayaline de sana da! Abin oturuyor burada senin!"

Derdi daha çok Hilal Abla'yıydı aslında. Kızım sana söylüyorum gelinim sen anla hesabı. Yine ona bağırıp bana bağırıyordu paşa. "Siz evinize gitsenize! Neden bizimle çay içiyorsunuz? Kızlar gecesinde ne işiniz var?" İstifimi bozmadan tekrar Selin'e döndüm. "Ne diyordum Selinciğim? Sarışın olsun diyordum. Belki kumral olabilir." Yüzümü buruşturdum. "Ama esmer olmasın. Hiç sevmiyorum esmer."

O sırada kapı çaldı.

Feray Abla da kapıyı açmak için ayaklandı. "Öyle deme Nil, ben de esmer deyip dururdum bak Kaan Abi'n sapsarı. O iş öyle alışveriş listesine iki kilo patates yazmaya benzemiyor."

"Leyla sen de nereden çıktın?"

Leyla elindeki kadayıf tepsisini işaret etti. "Annem 'kız evde yalnız, yerken eğlensin' diye bunu gönderdi de."

"Ne zahmet etmiş? Koca tepsi bir de!"

"Yarın da yersiniz." Leyla hemen kapıdan başını uzattı. "Yalnız diyordu annem ama siz maşallah kalabalıksınız?"

"Oturuyoruz. Gelsene sen de," dedi Feray yarım ağız.

"Olur valla gelirim. Dur anneme haber vereyim..."

Gecelerin tanıdık yüzü Leyla salondan bize doğru minik ama kararlı adımlarla süzüldü. "Siz de mi buradaydınız?"

Selin Leyla'yı gördüğüne nasıl da sevinmişti canım benim. "Gördüğün gibi," dedi baygın gözleriyle.

Feray Abla Leyla'yı buyur etti. "Geç sen de Leyla şöyle, ben sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Leyla mutfağa gidecekmiş gibi atıldı öne. "Ben alırdım abla, sen zahmet etme."

"Ne zahmeti canım. Otur sen."

Fatih'in bir ucunda oturduğu üçlü koltuğun diğer ucuna otururken "Peki," dedi Leyla tam bir hanımefendi gibi.

Feray Abla çayıyla tabağını getirdi. Leyla atağa kalktı. "Ee düşün ne zaman Feray Abla?"

Sabır dileyerek yanına oturdu Feray Abla. "Kim uyduruyor bunları?"

Leyla dudaklarını büktü. "Ben valla Nil'den duydum."

Çay az kalsın burnumdan çıkıyordu.

Evet efendim. Bize ayrılan sürenin burada sonuna geldik. Sizlerle olmak çok güzeldi. Ancak görüyorsunuz ki çekirge sanılanın aksine pek de fazla sıçrayabilen bir canlı değil!

Salona birden ölüm sessizliği çöktü. Filmi izleyen Selin de dahil tüm gözler üzerimde toplandı.

Bense bir elimde kurabiye diğerinde çay Leyla'ya bakakaldım. Ağzımdaki kurabiye boğazımdan zor geçti. Yutkundum. "Ben de Fatih Abi'den duydum."

Abimden bir adet "Lan!" yükseldi.

Fatih bu cevabımı bekliyormuş gibi "*Olabilir* Kürşat, neden olmasın?" diye tane tane sordu abime.

Feray Abla mavi ekran verdi. "Olabilir mi?"

Abim ilginç bir biçimde itirazlarını sürdürmedi. Hatta kafa sallamaya başladı. "Olur tabii neden olmasın Feray Abla? Sen de yani. Evlenmeyecek mi bu çocuk? Hepimiz evli bir onun boynu mu bükük kalsın?"

Feray Abla'nın gözler kocaman açıldı. "Ne diyorsun sen Kürşat?!" Fatih'e baktı. "Kiminle evlenecek?"

"Kismet abla bu işler," diye cevapladı Fatih geniş geniş.

"Fatih sen kafayı mı yedin oğlum? Daha beş dakika önce yok öyle bir şey diye yeminler ediyordun."

"Ablacığım. Bütün mahalle bir olup üzerime geliyorsunuz. Ben de yok dedim o yüzden."

"Var mı yani?"

"Var."

Leyla yine konuşmanın en can alıcı kısmında mevzuya balıklama daldı. "Kim peki?"

Feray Abla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet Fatih, kim peki?"

"Tanışırırsınız yakında. Her şey sırasıyla." Yine kapı çaldı. "Kapı çalıyor. Annem bize mısır patlatacaktı..."

Birsen Hanım getirdiği kocaman çukur tabağın içindeki patlamış mısırı Feray'a uzattı. "Yine neler dönüyor Feray? Münevver Teyze diyor 'yüzük yapmış', Hatice diyor 'hayırlı olsun yaza düğün varmış' Ne cevap vereceğimi şaşırdım!" Komşuları da ona oturmaya gelmişti. Daha çok istihbarat toplamaya!

"Valla anlamadım anne. İçeride de bir Fatih evleniyor muhabbetidir gidiyor. Gerim gerim gerildim yeminle," diye fısıldadı Feray.

Birsen Hanım sinirden sesini kontrol edemedi. "Nasıl ev-" sesini yükselttiğini fark edince de hemen fısıldayarak devam etti. "Nasıl evleniyormuş? Kime sormuş eşek kafalı?"

"Şaka mı gerçek mi çözümedim." Kararlıydı Feray. "Çözeceğim ama!"

"Neden böyle her işimiz ikircikli bizim?! Nil diye heveslendik ama ya zirzopun birini bulduysa bu akılsız kardeşin?"

"Bilmiyorum anne. Nil de başka bir alem!"

"Neden öyle dedin?" diye sordu Birsen Hanım merakla.

"Bizimkine gıcık gidiyor sanki..."

Birsen Hanım üzüntüyle iç geçirdi. "Böyle olmayacak. Yarın seninle bir Emir Sultan'a gidip Yasin okuyalım."

Patlamış mısırımızı da Leyla'nın olmayan kızla ilgili envai çeşit soruları eşliğinde yedikten sonra Leyla'yı babası eve çağırdı, abim eve geçti. Selin, Feray Abla'yla Hilal Abla da bulaşığa girişti. Ben masada ders çalışırken Fatih de televizyon izliyordu. Kalkmak bilmemişti!

"İntikamım çok acı olacak, biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı gözleri televizyonda.

"Ne yapabilirsin ki?" diye mırıldandım gözlerim defterimde.

"Attığın yalanlar senin elinde patlayabilir mesela?"

Kafamı kaldırdım. "Nasıl?"

O da yüzüme baktı bir an için. "Bazen o kadar safsın ki..." Bakışlarını ekrana çevirdi tekrar. "Beni uyuz ettikçe kendi başına dert açacaksın. Hiç düşündün mü mahalleli o salladığın kızın *bir şekilde* sen olduğuna dair bir fikre kapılsa? Bana böyle ortalar açarsan golle taçlandırırım genelde. Yılların alışkanlığı işte... N'aparsın?"

"Sen ama yine tehdit ediyorsun beni!" dedim fısır fısır.

"Tehdit demeyelim. Uyarı diyelim." Elindeki kumandayı sehpaye bırakıp öne eğildi. "Senin tipin benim. Sarışın kumral esmer uzun kısa fark etmez hepsini pişman ederim. Yazık durduk yere onları da üzmemelim değil mi?"

Mutfak tarafına hızla bakıp masanın üzerine eğildim ben de. "Ya sen neden kendi kendine gelin güvey oluyorsun? Neden anlamak istemiyorsun? Senin gibilerle işim yok benim!"

"Nasılmış benim gibiler?"

Söyleyecek çok laf vardı ya neyse. "Özetle kafası Orta Çağ'dan kalma, sözüne güven olmayan, maymun iştahlı ve de çapkın!"

"O söylediklerinin hiçbirisi değilim ben! Çapkın hiç değilim!"

"Son altı yedi aydır çapkınlık yapmayınca çapkın olunmuyor mu? O da benim bildiğim kadarıyla." Bildiklerim de yetiyordu ya zaten.

"Senin bilmediğin bir şey yok!" Sonra suratı asıldı. "Maalesef..."

Nasıl isterdi dünyadan haberim olmasın!

Feray Abla ellerini kurulayarak salona girdi o sırada. "Sen hala burada mısın Fatih? Ne konuşuyorsunuz öyle fısır fısır?"

"Yok bir şey. Çıkıyorum şimdi eve."

"Hazır sizi böyle yalnız yakalamışken oynadığınız tiyatronun nedenini de artık anlatabilirsiniz diye düşünüyorum."

Feray Abla tekli koltuklardan birine oturdu. Bacak bacak üstüne de attı. Artık elinden kimseler kurtulamazdı.

"Abla benim yüzümden işler karıştı," dedim.

"Sanki bilmiyorsun. Leyla'ya akşam yediğini söyleyen millet daha kahvaltı etmeden midene oturan kapuskayı öğrenir!"

Utancımdan yerin dibine girecektim. "Tamam dedikodunun kaynağı benim. Leyla'ya ben söyledim her şeyi." Bi sor ama neden söyledim? "Ama durduk yere değil."

"Nasıl yani?"

"Mahalleden kızlar bana Fatih Abi'yi soruyorlardı var mı çıktığı filan diye işte." Bir sebep buydu en azından. Kardeşinden intikam aldım diyemeyeceğime göre?

"Sana soruyorlardı? Sebep?"

"Ben de bilmiyorum abla. Abimle iyi arkadaşlar diye bileceğimi düşünüyorlardı herhalde... Soruyorlardı işte o yüzden ben de Fatih Abi'ye anlattım böyle böyle diye. O da işte rahatsız oldu." Kaç kere 'işte', 'diye' dedim bilmiyorum!

"Bak sen... Rahatsız oldun demek Fatih? Rahatsız oldun? Sen? Duy da inanma!"

Feray Abla da iyi gömüyordu şimdi ama tadını çıkaramadım.

"Evet, abla. Ne yapacağım çoluk çocukla?"

"Çoluk çocuk diyorsun?"

"O rahatsız olunca biz de böyle bir çözüm bulduk."

"Süper çözüm. Tebrik ederim. Mahalleli en az bir sene konuşur çözümünüzü! Mahalleli kız arkadaşın yok bilecek, mahallenin kızları var bilecek? Mümkün mü böyle bir şey? Aklınızı peynir ekmekle mi yediniz siz?"

"Abartma abla. Unutulur gider. Zaten hakkında konuşabilecekleri bir kız da yok!"

"Emin misin? Son kararın mı? Hayır soruyorum çünkü beş dakikada bir fikir değiştiriyorsun."

"Yok abla kız mız."

"İşte Leyla gelince öyle demek zorunda kaldı..." dedim sessizce.

Ayağa kalkarken ikimizi de tepeden tırnağa süzdükten sonra ikimize de birer uyuz bakış attı. Kendimi sözlüde gibi hissettim. "Bir daha entrika yapacaksanız daha akıllı davranmanızı tavsiye ederim."

Bir daha tövbe! "Yok Feray Abla. Bir daha asla."

"Hadi bakalım."

İkimiz de gidişini sessizce izledik. "İnandı mı sence?" diye fısıldadım gittiğinden emin olduktan sonra.

"Gerçek bu değil mi zaten?" diye gülerek sordu Fatih. "Yoksa başka gerçekler de mi var? İkimizin arasında kimsenin bilmediği?"

Çıldırtıyordu beni! "Gerçek bu elbette! Ben sadece inanmasını istiyorum."

"O zaman engin tecrübelerimden yola çıkarak söyleyeyim: İnanmadı! Kılandı bir kere. Dibine kadar araştırmadan bırakmaz."

"Ne yapacağız peki?"

"Benim için hava hoş valla. Sen düşün!"

Daha ne kadar sinirlenebilirdi ki bir insan. "Sen evine gitsene artık!"

"Ablamın evinden mi kovuyorsun beni?"

"Az önce kovdum ama yüz­süz yüz­süz oturuyorsun hala."

Aşırı yavaş hareketlerle sonunda o koltuktan kalktı, masaya gelip tepeden baktı kitaplarıma. "Ne çalışıyorsun?"

"İstatistik."

"Zor mu çok?"

"Zor ya da kolay. Neden soruyorsun?"

"Merak ediyorum."

"Neden merak ediyorsun?"

"Seninle ilgili her şeyi merak ediyorum ben."

"Merak etme! Kaç kere söyledim. Benimle böyle konuşma artık."

"Neden? Utandırıyor muyum seni?"

"Ne alakası var?"

"Yine kulaklarına kadar kızardın da..."

Kızaran yüzüme ve kulaklarıma lanet girsin! "Sinirden o," dedim.

Hafifçe güldü. "Peki öyle olsun." Masaya ellerini dayayıp hafifçe eğildi bana doğru. Gözlerimiz neredeyse aynı hizadaydı. "Bir gün anlayacaksın Nil. İnanacaksın bana."

Öyle hemen inanmıyoruuuz gdkjkh

<https://youtu.be/Dz0SIT0B6o0>

Instagram: @sezen.aksin

21. Bölüm

*Yeni bölüm cuma gecesi gelecek canlar :**

Fatihciğimin işi de hiç kolaylaşmıyor!

*"Beni sana herkes anlattı o bir şeytandır dediii
"□□□ ehrkejhrk*

Nalbantoğlu Alt Çarşısı'ndaki tuhafiyeye annemin ve Birsen Teyze'nin çocukluk kankası Nilgün Teyze'ye aitti. Tuhaf bir dükkandı hakikaten. Açık deterjandan şampuana, ojeden makyaj malzemesine, düğmeden ipliğe her türlü ıvır zıvır bulunurdu. Annemin saçı için de düzenli olarak bir yağ karışımı hazırlardı Nilgün Teyze. Argan yağı, susam yağı ve adlarını asla bilemediğim bir dolu başka yağdan oluşan karışım bittikçe de birimiz gelir alırdık. Annem birkaç günde bir saçlarına bu karışımı sürüp streç filmle paketler, parlayan kafasıyla birkaç saat evde dolaşırdı. Necla Hanım bakımına düşkün bir kadındı çünkü.

Sanki sürprizlerle doluymuş gibi görünen rengarenk raflara bakına bakına kasanın başındaki tombul kadına doğru yürüdüm.

Görüş alanına girdiğimde telefonundan kafasını kaldırıp gelenin kim olduğunu görünce gülümsedi kocaman. "Hoş geldin Nil. Ne var ne yok?"

"Hoş bulduk Nilgün Teyze. İyilik, senden n'aber?"

"Valla gördüğün gibi. Sinek avlıyorum. Siftahı seninle yapacağım."

"Daha erken ama," diye moral vermeye çalıştım.

Arka taraftaki depo gibi görünen bir bölmeye girip elinde ufak bir şişeyle geri çıktı. "Öğleden sonra gel yine aynı..."

Şişeyi bir poşete koyup bana uzattı. "Hayırsız annen ne yapıyor? Yıl olmuştur yüzünü görmeyeli ahretliğimin."

Annemin klasik birkaç yalanından birini öne sürdüm. "Belinden rahatsız, pek çıkamıyor bu ara." Pek çıkmadığı doğrudu. Ancak ablama ya da komşuya.

"Vah vah. Bir doktora görünseydi?"

"Fıtığı var." Ufak bir fıtık vardı cidden. Ama annemin büyüüttüğü kadar yoktu bence. "Ya ameliyat ya da böyle idare edecekmiş." Doktordan çok kendi koyduğu bir teşhisti bu.

"Aman idare etsin. Ameliyat olup da memnun olanı ben daha görmedim."

"Annem çok korkar zaten öyle ameliyattan filan," diye kıkırdadım.

Nilgün Teyze de güldü. "Bilmez miyim?" Sonra aklına gelmiş gibi elini aceleyle havada salladı. "Naz'ın oğlu olmuş ayol duydum geçen ama gidemedim daha. Çok uzağa taşındılar be."

Eski Bursalılar için İhsaniye hala çok uzaktı. "Aynı mahallede oturmak gibi olmuyor tabii. Ben bile çok sık gidemiyorum okul zamanı."

"Abin evlenmiyor mu daha? Neydi kızın adı Hilal miydi?"

Ani konu değişimine uyum sağlamaya çalıştım. "Evet. Nişanlandılar. Oluyor yedi sekiz ay."

"E Allah tamamına erdiresin. Düğün ne zaman?"

"Abim ne zaman parasını denkleştirirse." Çıkmaz ayın son çarşambası da olabilirdi yani. "Biraz bekliyorlar." Muhtemelen babamın para denkleştirmesini!

"Birsenler n'apıyor?"

"İyiler."

"Feray'ların yok mu çocuk daha?"

An itibarıyla görevimi kavramıştım. Mahalle postası olarak kullanılıyordum. "Daha yok." Olması gereken heyecandan uzak "Bekliyoruz biz de," diye ekledim yalandan.

"Fatih n'aptı?"

"N'aptı derken?"

"Onda var mı nişan filan?"

"Ha. Yok. Bekar hala."

Bilmiş bilmiş dudaklarını birbirine bastırdı. Bana doğru eğilip kaşlarını kaldırırken "Evlenemez o," dedi yavaşça.

Öyle bir kesinlikle söylemişti ki bunu, ister istemez sordum. "Neden öyle dedin?"

"Evlenemez o." İşaret parmağıyla tezgahını baştan aşağı çizdi. "Aha buraya da yazıyorum. Gözü göz değil, dışarıda kalır."

Haydaa. "Abimin de öyleydi..." diyecek oldum. Elini havada sallayıp sözümü kesti.

"Abin senin saf çocuk. Fatih öyle mi? Tam anasının gözü. Ben Birsene'ye üzüldüğüm. Ah ah..."

"Öyle diyorsan..." dedim tezgaha çizdiği hayali çizginin gerisinde, camekanın içinde duran rengarenk düğmelere bakarken. "Borcum ne kadar?"

"Yirmi lira yeter."

Parayı uzattım.

"Benim herif de öyleydi. Bak kaçtı gitti. Kaç yıl oldu yok piyasada. Hayır boşayacağım boşayamıyorum da. Öldü mü kaldı mı belli değil."

Daldan dala atlıyorduk maşallah. Fatih'ten pat hemen kocasına bağlanıvermiştik. Size iyi günler o zamana. "Ben okula yetişeceğim, Nilgün Teyze."

"Tamam kızım, hadi sana kolay gelsin."

"Teşekkür ederim, iyi günler."

"Hadi iyi günler. Selam söyle annene!" diye seslendi arkamdan.

"Başüstüne!" diyerek el salladım.

"Bir daha kendi gelsin, vallahi zırnık otu koyarım şişenin içine ha! Böyle söyledi dersin!"

Sonraki durağım Niyazi Abi'ydi. Telefonda konuştuğundan elimi kaldırıp selam verdikten sonra direkt raflara ilerledim.

Dükkanında bulduğumdan pek hoşnut olamadım.

"N'aber?" diye sordu Leyla dalgın dalgın raflara bakarken.

"Ben iyiyim de..." Neredeyse üzülecektim suratsız haline.
"Sen iyi misin? Biraz neşesiz gibisin.."

Bana bir bakış attı. "Önceki gecedен sonra biraz moralim bozuldu tabii."

Önceki gece n'olmuştu ki? "Neden?"

Duyduklarının yalan olduğunu söylememi bekliyormuş gibi
"Fatih resmen evleniyormuş ya?" diye sordu gözlerinde bir umut.

Jeton ancak düştü benim. "Haa. Onu diyorsun..."

"Tabii onu diyorum..." dedi 'ne kadar salaksın' der gibi.

Raftan bulgur, salça, yumurta, camekanlı dolaptan da bir ekmek aldım.

"Kıza da biraz acıyorum aslında," dedi birden.

"O niye?"

"E aldatır bu Fatih onu..." dedi. Sanki bu herkesin bilebileceği kabul görmüş bir gerçektir.

Nilgün Teyze'den sonra Leyla da kendinden çok emindi.
"Nereden bildin?"

"Sen sanki bilmiyorsun."

"Kıza çok aşıktır belki. Aldatmaz o yüzden?"

"O aşk gelir geçer," dedi yine bilmiş bilmiş. "Fatih'ten bahsediyoruz."

"Kalırdı belki," dedim daha çok kendi kendime.

Leyla başka alemdeydi artık. Ne söylediğimi duymadı bile.
"Ben sevdiğim için çekerdim de..."

Ah ne de fedakar. "Kaldı mı senin gibi fedakar insanlar?" diye sordum kinayeli.

İç geçirip "İşte... Bilemediler kıymetimizi," dedi.

Dayanamadım. "Manyak mısın sen aldatılmaya razısın?"

"Aşk öyle bir şey. Anlayabileceğini sanmıyorum." Gözünün ucuyla bir an inceledi beni ilk kez görmüş gibi. "Kusura bakma ama biraz soğuk bir tipsin sen."

Ters ters suratına baktım. "Tarifini yaptığın aşkı anlamamaktan çok memnunum. Bu yüzden soğuk bir tipsem, evet soğuk bir tipim. Sen aşk anlayışın üzerine

birkaç yıl kadar düşün bence. Zamanın var daha." 'Ancak büyüyeceksin' de demek istedim ama susabildim neyse ki.

Leyla'yı trans halinde raflara bakarken bırakıp Niyazi Abi'ye elimdekileri gösterdim. "Niyazi Abi bunları yaz bizim deftere, babam akşam toptan öder." Ay başı gelmişti nasılsa.

"Olur Nil," dedi bir poşet uzatırken. Aldıklarımı poşete doldurdum. "İyi günler." Bakkalın arkasındaki kıza da el salladım. "Sana da iyi günler Leyla!"

O da ağır ağır salladı elini.

"Kızım şu hapi da götürüver kapalıçarşıya. Unutmuş akıllı baban. Sabah 'boğazım tırmalanıyor' diyordu. Bir tane verdim, unutmuş gerisini."

Sabahtan beri tam bir getir götür elemanıydım. "İyi alıştın anne," dedim elimdekileri kapı eşiğine bırakırken.

"Boşuna mı doğurduk? Yakında evlenir gidersin."

"Sayenizde!" diye tüm gücümle çemkirdim.

"Aman sanki ben bayılıyorum."

Annem karmaşık hisler içindeydi bence evliliğim hususunda. Evleneyim istemiyordu ama hayırlı kısmet görünce de hayır diyemiyordu. "Bayılmıyorsan eve gelmesin kimse. İstemiyorum!"

"Babanın gönlü olsun dedim. Yine olay çıktı. Felaketi çekiyoruz sanki. Tövbe tövbe. Allah hayırlar versin."

Amin amin. "Vermeyeceksin değil mi? Bak söz verdin!"

"İstemezsen vermem çocuğum. Turşunu kurarız, oturursun bizimle."

"Otururum. Ne var?"

"İyi, konuşurum ben babanla." İlaç kutusunu tutuşturdu elime. "Al şu ilaçları götür içsin, bak öğle oldu neredeyse. Saati geçmesin. Hadi koş."

Nil koşsun. İşi ne?

Dükkana geldiğimde dünyanın en komik sahnesini buldum karşımda. Samet kolu hala alçada dükkanın baş köşesindeki kolçakları olan tek sandalyeye oturtulmuştu. İki kolunun

altında da nereden geldiğini bilmediğim birer kırilent vardı. Samet'in karşısındaki iskemlede babam oturuyor, kapı ağzında zonklayan şakak damarlarıyla çenesi kilit Fatih ayakta, kasa başında da elinde çayıyla dünyadan haberi olmayan abim dikiliyordu.

Dükkana girerken Fatih aramızda üç metre olmasına rağmen yine de geri çekildi. Mazallah kolum Fatih'e çarpar da babam Fatih'in beni sevdiğini anlardı! Ahahah. Çok güldüm kendi kendime.

Samet beni görünce ayağa kalkmaya çalıştı ama elimle engel oldum. "Rahatsız olma Samet." Neyse ki yarı yolda geri oturabilmişim. "Nasıl oldun?"

Sandalyeye yeniden yerleşirken yüzü acıyla buruştu. "İyiyim, biraz ağrı oluyor arada ama dayanılmayacak gibi değil."

"E iyi. Zor kısmını atlatmışsın." Sebeb-i buluşmanız diye sorar gibi diğerlerine baktım.

Abim "Samet raporluymuş ama evde sıkılmış, tabii kaç gün oldu... O da işte Bakırcılar Çarşısı'nda babasını dolaşmaya gelmişken bize de uğradı sağ olsun."

Fatih de belli belirsiz "Sağ olsun," diye mırıldandı. Kulağımın dibinde olmasa asla duymazdım.

"Fatih sizin kredi işi n'oldu? İstersen arayayım bankadakileri yardımcı olsunlar?" diye sordu Samet.

Abim de merak etti kredinin n'olduğunu. "Hakikaten n'oldu o iş?"

Fatih rahatsız göründü. "Vazgeçtik biz dükkanı büyütmekten. Sırası değil şimdi."

Samet yavaş yavaş kafasını aşağı yukarı salladı. "Siz de haklısınız. Piyasa durgun."

Fatih'e baktım yüzümde hain bir gülümsemeyle. "Dükkanı mı büyütecektiniz?" Nereye doğru tam olarak? Kapalıçarşıdaki dükkanın iki yanında da on yıllardır aynı kuyumcular vardı. Tarihi kapalıçarşıya kat çıkmadıkları sürece Fatih'in işi olmazdı.

"Vardı öyle bir şeyler de vazgeçtik işte," diye beni geçiştirmeye çalıştı.

"Hmm," dedim abartılı bir şüpheyile. "Fatih Abi'yle siz önceden de tanışıyorsunuz yani?" diye sordum Samet'e. "Kredi için filan görüştüğünüze göre?"

"O talihsiz kazanın olduğu gün tanıştık biz."

Fatih'e döndüm yine. Hain gülümseme kulaklarıma ulaşmış olmalıydı. "Bak sen Allah'ın işine. Kazadan hemen önce kredi başvurusuna gitmen... Sonra arabanın altından Samet'i kurtarman. Kader değil de ne?"

Fatih yine kısık sesle "Allah'ın hikmetinden sual olunmaz," dedi dişlerinin arasından.

"Oğlum sen bir iyileş de, yine bekleriz bize," dedi babam. Pamuk yine iş başında.

Babama kötü kötü baktım. "Ben gideyim artık." Çantamdaki soğuk alınlığı tabletlerini çıkarırken tane tane "Baba, annem 'dikkat etsin, üşütmesin' dedi. 'Hiç lafımı dinlemiyor, mikroplara davetiye çıkarıyor' dedi bir de."

Pamuk'un yüzünün rengi annemin korkusundan biraz attı. "Tamam dikkat ederim, kızım," dedi.

Mesaj alınmış mıdır? Pek sanmıyorum.

Sıkıyönetim nedeniyle okuldan kendi imkanlarımla doğruca eve geldim. Fatih'i yol boyu tikiş tikiş metroda ayakta gelirken yine çok iyi anamamıştım!

Yemekten sonra annemle babam dizilerine, Berk de odasına derslerine gömüldü. Abimse Hilal Abla'larda yemekte ecel terleri döküyordu. Meşhur amca yine gelmişti Almanya'dan. Aklımda beliren abimin sıkıntılı kırmızı suratı durduk yere epey eğlendirdi beni.

Odama girip okuma ışığımlı yaktım yalnızca. İkinci dönem yeni başladığından ders çalışmam gerekmiyordu. Ciddi ciddi düşünmeme rağmen uzun zamandır ilk kez yapacak bir iş bulamadım kendime. Belki biraz kitap okumak iyi gelirdi. Bu düşünceyle elime bir kitap alıp yatağa yerleştirdim. Kısa bir süre sonra kaloriferler tüm gün yandığı için odadaki hava

biraz kuru gibi geldi. Odayı biraz havalandırmaya karar verip yeniden ayağa kalktım. Perdeyi sıyırdım. Pencereyi aralamadan önce camdan bakmayı akıl etseydim keşke!

Pencereyi açtığım gibi Fatih'i karşımda buldum. Aynı aylar önce bir yaz gecesi olduğu gibi yine burun buruna gelmiştik. O zamandan bu zamana ne çok şey değişmişti.

Soğuk havaya rağmen, üzerinde o gün gördüğüm takımın gömleği ve pantolonu duruyordu sadece. Bu kez beyaz gömleğin kolları sıvalıydı. Dirsekleri korkuluklarda öylece dalıp gitmişti.

Gördüğüm gibi pencereyi geri kapatıp içeri girmeye yeltendim.

Doğrulup korkulukları sıkı sıkı tuttu. "Dur kaçma hemen." Sanki sıçrayıp bu tarafa geçecekti. Öyle yakın duruyordu bana.

Tabii ya. Pencereyi yeniden açtım ardına kadar. "Ben neden kaçacakmışım ki zaten? Benim penceremin önü sonuçta. Senin içeri girmen gerekir."

"Yok ya? Senin pencerenin önüyse benim de terasım. Girmiyorum içeri!" dedi inatla.

Soğuk hava o an varlığını hissettirmeye başladı. "Ben girerim. Sen don orada!"

"Donarım donmam sana ne?"

"Bana ne olacak? Tabii ki bana ne!"

Bu son derece anlamlı iki cümleden sonra bir an kaldık öyle.

Üst sokaktan bir köpek havladı. Elektrik direğinin altındaki çöpleri paylaşamayan iki kedi cırladı.

"Çıkacak mısın o malla?" diye sordu usulca.

"Mal demezsek..."

"Soruma cevap ver."

Ellerimi pencerenin mermerine dayayıp ağırlığımı bir bacağıma verdim. Umursamaz bir ifade takındım yüzüme. "İyi bir çocuğa benziyor. Bugün içeri girmemle ayağa fırlamalar filan. Koluna rağmen hem de... Saygılı bir kere..."

"Bacağı kırırken fırlarsa takdir ederim o zaman..."

Üstü kapalı tehditini duymazdan gelip umrumda olmasa da "İşi de güzel," dedim dişlerimi sıkıp. "Tipi de fena değil." Azıcık cılızdı sadece. "Birkaç tepsi börekle toparlarız," diyerek göz kırptım.

Dudakları çizgi halini aldı, bir müddet beni izledi. Sıkkin bir nefes verdiğini düşen omuzlarında gördüm. "Neden böyle yapıyorsun?"

"Bir şey yapmıyorum ben. Bir şey yapan biri varsa o da sensin!"

Dirseklerini korkuluğa dayayıp yeniden öne eğildi. İşaret parmağıyla baş parmağı düşünür gibi çenesine gitti. Düşündü ve "Birilerini dövmem hoşuna gidiyor herhalde," dedi. Yüksek sesle. "Böyle bir sonuca vardım."

"Biraz sessiz olur musun?" Hemen etrafı taradım. Aşağı yukarı sağa sola sonra tekrar aşağı baktım. En tehlikeli taraf Hayriye Teyze, Münevver Nine ve Feray Abla üçgeniydi. İlk hangisi çıkardı cama acaba? "Birileri çıkacak cama şimdi!"

Sesini alçaltmadı. "Çıkan çıksın. Çok da umurumdaydı!"

"Benim umurumda!" Son son ben de bayağı bağırmıştım. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. "Fazla naz aşık usandırmaz mıydı? Usansana sen artık."

"Vazgeçmemi mi istiyor musun gerçekten?" diye sordu merakla.

"İstiyorum!"

Bir an ümitlenmişim ama lakayt bir sırtıma eşliğinde "Daha çok beklersin," dedi.

"Biraz mantıklı olur musun lütfen?"

"Oldum diyelim?" dedi soru sorar gibi ama sorduğu sorunun cevabını pek de merak etmiyordu.

"Bir düşünsene. Benim hakkında bildiklerimi bir düşün. Beni suçlayabilir misin?"

Dudaklarını büktü. "Sanırım suçlayamam."

"O zaman neden ısrar ediyorsun?" diye sessizce isyan ettim.

İyice sarktı balkondan. Anneannem olsa 'kafası ağır gelecek şimdi' derdi. "Sadece bir şans vermeni istiyorum.

Bir denesen ne olacak yani?"

Sanki elbise deniyordum. Ben de pencereden sarktım. Az kalmıştı; kafalarımız ağır gelecek aşağıda kaldırımda buluşacaktık. "Oradan bakınca biraz salak gibi görünüyorum galiba..."

Gülümsedi alayla. "Estağfurullah."

"Oh ne ala memleket. Dene baktın olmuyor bırak sonra!"

"Kim diyor ki sana sonra bırak diye?" Gözümü birkaç kırpıştırıp geri çekildim. Verecek cevabım yoktu buna. "Benim açımdan deneyecek bir durum yok..." dedi fısıltı gibi. "Geçmişte yaptığım yanlışları tekrarlamayacağım."

"Ben öyle düşünmüyorum." Bugün çok sayıda dayanak toplama şansım da olmuştu üstelik. "İnsanlar da öyle düşünmüyor..."

Ve yine başladı bağırmaya. "İnsanlara ne ya? İnsanlara ne benim hatalarımdan, hayatımdan? Hem... İnsanların fikrine göre mi hareket edersin sen sanki? Normalde inatçı bir keçisin, bu konuda mı insanların ne düşündüğüne önem vereceğin tuttu?!"

Çenemi dikip dudaklarımı büzüştürdüm. Tam bir filozoftum. "İnsan sosyal bir varlıktır. Başkalarının ne düşündüğü de önemli. Biz ne kadar aksini iddia etsek de."

Balkon korkuluklarına çarptı ellerini usulca. "Tapumu üzerine mi alalım? Nil'i aldatmayacağım diye noterden onaylı belge mi alayım? Ne yapayım ben?"

Son fısıltılarına gülmemeye çalıştım. "Bir ilişkide buna gerek kalmamalı. Sana güvenmiyorum. Kaldı ki bunca yıl abi dedim. Fatih Abisin sen. Özüne geri dön artık."

"Geri dönüş yok, Nil. Hiç değilse orayı geçtik bence. Sen de adın gibi biliyorsun."

Açılan bir pencere sesiyle gözlerim telaşla aşağı kaydı. Anlaşılan o ki Feray Abla ipi göğüslemişti. Aşağı kattan kafasını kaldırıp şüpheyi ikimize baktı. "Gece yarısı mesaisine de mi başladınız siz?"

Fatih derin bir iç geçirip aşağı baktı. "Ne var abla?"

"Rahatsız mı ediyorum Fatih Bey?"

"Yok canım ne rahatsızlığı. Buyurmaz mısın?"

"Zevzekleşme. En hazzetmediğim şey zevzeklik."

Eee bana doyum olmaz. "O zaman ben gideyim Fatih *Abi*, ders çalışmam lazım." Durumu idare etme çabalarım çok acınasıydı. "O mevzu da konuştuğumuz gibi, Fatih *Abi*." Adama eskiden cümle içinde bu kadar çok 'abi' demiyordum. Ne kadar da şüphe çekmeyen bir durum. Aşağı el salladım. "Görüşürüz Feray Abla."

"Görüşürüz, Nil," dedi gözlerini kısıp. İsmimdeki vurgudan ayrıca hoşlanmadım. Sanki böyle 'kaç şimdi kaç, ben bunun hesabını sonra misliyle sorarım' der gibi.

Çok pis kılanıyordu. Çok.

Camı kapatırken "Sen bir gelsene aşağı," dediğini duydum Fatih'e.

Yutkundum.

Bile bile lades dedikleri bu olmalıydı.

Feray, Fatih'i kolundan tuttuğu gibi içeri çekti. "Nedir senin derdin? Anlat çabuk."

"Yok bir şey."

"Külahıma anlat sen onu." Sanki Fatih ufak bir çocukmuş gibi salona sürükleyip koltuğu gösterdi. "Otur şuraya."

"İyi böyle."

"Otur. Dedim."

Fatih baktı pabuç pahalı kuzu kuzu oturdu, Feray karşısına dikildi. "Ne var senin Nil'le aranda?"

"Yok bir şey."

"Yalan söyleme bana."

"Ne bu sorgu sual akşam akşam?"

"Soruma soruyla karşılık verme. Ne var aranızda?"

"Ne zamandan beri kızlarla aramda ne olduğunu seninle konuşuyorum ben?"

"Başkaları ilgilendirmez beni. Ama Nil'le aranızda varsa bir şey hepimizi ilgilendirir."

"Yandık desene," diye bezgin bezgin konuştu Fatih. Kafasını ellerinin arasına alıp saçlarını karıştırdıktan sonra

camdan dışarı baktı. "Aramızda gerçekten bir şey yok."

Apansız "Aşık mısın kıza?" diye sordu Feray.

Fatih aniden ablasına döndü. Ama cevap veremedi. Kaşları çatıldı. Yutkundu. Ama ağzından tek bir ses bile çıkmadı.

Feray anlayacağını anlamıştı çoktan. "Peki ya o?"

Sessiz bir nefes verip ablasının halısını inceleyeme koyuldu Fatih. "Hayır... Bilmiyorum..."

"Konuşayım mı ben?"

Fatih elektrik çarpmış gibi birden kafasını kaldırdı. Öyle bir bakıştı ki gözündeki. Gururlu. Hırçın. Birden parlayan saman alevi gibi öfkeli. "Saçmalama! Ben kendi işimi kendim hallederim," diye yükseldi sesi.

Fatih'in öfkesi Feray'ı ürkütmedi bile. "Kusura bakma ama bana öyle pek de halledebiliyormuşsun gibi gelmedi! Mart kedileri gibi damlara tünemişsin! Miyavlayıp duruyorsun anca."

Fatih gözlerini kaçırıldı. "Daha yeni söyledim. Şoka girdi. Çıkar yakında."

"Nasıl girmesin? Nasıl oldu bu iş?"

Ablasına bakarken omuz silkti Fatih. "Bilsem..."

"Benim bir fikrim var aslında. Güzel kız, akıllı... Sana da kök söktürüyor."

Acı acı güldü Fatih. "Sorma..."

Feray eğleniyor gibiydi. "İyi oldu bence. Biraz burnun sürtsün."

Fatih'in gözleri hayretle açıldı. "Kimden yanasın sen Allah aşkına? Sen benim ablamsın, hatırlatayım!"

"Tabii ki Nil'den yanayım. Senden yana olacak halim yok ya? Yediğin naneler yanına kar mı kalacaktı Fatih Efendi?" Feray mutfağa yöneldi. "Çay var, kendime alacağım. İçer misin?"

"Olur... İçerim."

Ablasının mutfağa gidişini izledi Fatih. Durumu öğrenmesi dünyanın sonu değildi belki de. Kendi başına bir halt beceremediği aşıkardı ne de olsa.

Bir eller havaya yapıp bu gecelik bitirelim efenim □

<https://youtu.be/3MFkwG09nUw>

Instagram: @sezen.aksin

22. Bölüm

O cumartesi sabahı kahvaltıdan sonra yatağıma kurulup kitap okumaya başladım. Oda biraz karanlıkça olduğundan zorlanıyordum. Fatih'in çoktan işe gittiğini bilsem de son acı tecrübelerimden sonra ısrarla perdeleri açmamıştım çünkü.

Okuma ışığını yakmakla yakmamak arasında gelip giderken annem kapıdan kafasını uzattı. "Nil? N'apıyorsun böyle karanlıkta?" Gelip perdeleri ikiye ayırdı cart diye. "Açsana şu perdeyi, benim içim sıkıldı."

Sen gönlünce takıl tabii anne. Kafamı kaldırıp gözlerimi yüzüne diktim. "Bir şey mi oldu anne?"

Memnuniyetsizlikle süzdü beni. "Şu tavırlara bak. Bir bunalımlar bir bunalımlar..." İyice suratım asılınca fazla sataşmamaya karar verdi neyse ki. "Feray'a misafir gelecekmiş. Biraz bana yardım etsin diyor."

Feray ismini duyunca fırladım yataktan. "Öyle mi dedi??"

Annem heyecanıma anlam veremedi. Feray Abla'ya ilk kez yardım etmeyecektim sonuçta. "Evet öyle dedi. Ya nasıl diyecekti?"

"Ne bileyim..." dedim kalbim ağzımda. Neden çağırıyordu ki sanki beni? Kitabımı komidinin üzerine bıraktım. "Tamam giderim şimdi."

Öyle hızlı giyinip evden dışarı fırlamıştım ki Feray Abla'nın kapısına geldiğimde nefes nefeseydim.

Feray Abla "Günaydın, nasılsın Nil?" diye sordu dirseğiyle kapıyı araladığında. "Nefes nefese kalmışsın..."

"İyiyim, Feray Abla," dedim temkinli. Yüzüne baktım dikkatle. Bir işaret arıyordum. Herhangi bir işaret. Ne konuşmuşlardı dün gece? Anlamış mıydı aramızda

geçenleri? "Sen nasılsın?" diye sordum on iki saat kadar önce camdan cama görüşmemişiz gibi.

Dün geceki asabiyetinden eser yoktu ama. Gülümsedi sıcacık. "İyiym tatlım." Havaya diktiği yağlı unlu ellerini bakışlarıyla gösterdi. "Her zamanki koşturmacalar işte... İçeride çıkar, gel, gel. Giyiver şunları..."

Ayakkabılarımı içerideki paspasın üzerinde çıkarıp işaret ettiği pufidik terlikleri giydim.

"Gel mutfağa geçelim."

Koridor, mutfak komple mis gibi tarçınlı kurabiye kokuyordu. Çocukluğumu ne zaman düşünsem bu kurabiyenin kokusunu duyardım burnumda. "Ben de yapıyorum bu kurabiyeden ama seninki gibi olmuyor bir türlü..."

"Eminim en az benimki kadar güzel oluyordur," dedi bilir bir gülümsemeye. Hemen ufak bir tabağa iki kurabiye koyup masaya bıraktı. "Sen masaya geç. Malzemeleri hazırladım oraya."

Sırtını bana verip tezgahta hamur yoğurmaya devam etti. "Anlat bakalım. Ne var ne yok?"

Sırtından ne düşündüğünü anlamaya çalışmak nafile bir çabaydı. Çaresiz masaya yerleşip ben de börek için hamur hazırlamaya başladım. Kurabiyeden de bir ısırık almayı ihmal etmedim tabii. "Bildiğin gibi, Feray Abla. Okul-dükkan, dükkan-okul. Çok bir atraksiyon yok."

Güldü cevabıma. "Ee okul nasıl gidiyor peki? Yok değil mi bir sıkıntı?"

"Yok yok. Yolunda her şey. İkinci dönem yeni başladı."

Bileğini alnına götürüp önden fırlamış birkaç tutam saçı geri itti. "Biliyor musun çok takdir ediyorum seni..."

"Öyle mi?" sorusu döküldü dudaklarımdan. Feray Abla severdi beni. Ben de onu severdim. Ama takdir ettiğini bilmiyordum. Daha doğrusu takdir edilecek ne yaptığımı anlamamıştım.

"Öyle tabii," dedi gülerek. "Akıllısın. Maşallah beceriklisin. Ayakların yere basıyor. Senin yaşında bu olgunluğa

rastlamak zor artık. Bir meslek edinmeye uğraşıyorsun sonra. İstesen yan gelir yatarsın. Kimse de niye yattın demez."

Sözlerine çok da anlam veremedim. "Teşekkür ederim," dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek. Övgü duyunca nutku tutulanlardandım. Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Poğaça mı yapıyorsun?"

"Evet, patatesli."

Hmm. En sevdiğimden.

"Biraz un alabilir miyim Nil? Eksik geldi sanki."

Masanın üzerindeki kese kağıdını uzattım.

Kabın içine biraz serpip kese kağıdını geri uzattı. "Sağ ol."

"Rica ederim... Kimler geliyor bugün?"

"Kayınvalidem, eltilerim ve görümcem."

"Oo ağır misafirler," dedim gülerek.

Elleri kabın içinde "O yüzden çağırdım seni," diyerek bana dönüp göz kırptı. "Annem duymasın ama sizin ailenin kadınlarının elinden çıkan açma böreğin tadı başka oluyor. Genetik midir nedir?" Omzunun üzerinden bir bakış daha attı bana. "Bizim ailede hayranı çok."

Birden kalbimden vücuduma sıcak bir panik dalgası yayıldı. Kesin anlamıştı. Kesin!

Kulaklarım, yüzüm her yerim yanıyordu şimdi. Önümdeki oklavaya çevirdim bakışlarımı. "İstediğiniz zaman ben yaparım yine. Annem artık pek girişmiyor o işlere..."

İyi insan lafının üzerine gelirdi. Annem arıyordu. Elimin kenarıyla telefonu açıp sesi hoparlöre verdim. "Kızım n'aptınız?"

"İyiyiz. Ben börek, Feray Abla da şu an poğaça yapıyor."

"Oh oh çok iyi. Elinize sağlık. Kızım sen bu akşam bir Naz'lara uğrasana. Ablan belli etmiyor ama anladım ben demin konuşurken. Çok bunalmış. Dedim bir çıkın. Eniştenle bir akşam yemeğine gitsinler."

"İyi demişsin. Giderim ben."

Feray Abla kıkırdadı. "Çıksınlar tabii."

"Sen de mi oradaydın Feray?"

"Buradayım, buradayım. Çalışıyoruz mutfakta."

"Kolay gelsin Feray."

"Sağ ol Necla Abla."

"Demin telefonda Kürşat'la konuşurken ona da söylemiş bulundum." Maşallah annem sabah sabah tüm çocuklarını arıyordu anlaşılan. Annem devam etti. "Tutturdu ben de gideceğim diye. İşten kaytarmaya yer arıyor. O ne anlar çocuk bakmaktan? Değil mi ama? Kim bilir fırladı gitti dükkandan daha öğlen olmadan. Sen de gidiver peşinden, Nil. Hilal'i de alırım dedi gerçi ama bizimkinin işi belli olmaz. Ablanlar dönünce siz de gelirsiniz eve."

"İyi anne. Öyle yaparız. Giderim öğleden sonra ben de."

"Tamam, hadi görüşürüz kızım. Siz işinize devam edin, ben meşgul etmeyeyim. Görüşürüz Feray!"

"Görüşürüz Necla Abla."

Annemle konuşmamız bitmişti ki bu sefer de kapı çaldı.

Feray Abla hareketlendi hemen. "Dur ben bakarım." Bir müddet sonra "Gel, Fatih," dediğini duydum.

Höööff ama! Cumartesi cumartesi ne işi vardı evde?

Fatih elinde birkaç poşetle mutfığa girdi. "N'aber abla?" Poşetleri tezgahta boş bir yere bıraktı. "Bırakıyorum şöyle..."

Feray Abla da peşinden tezgahın başına geçip içine patates yerleştirdiği poğaçaları yuvarlayarak tepsiye dizmeye başladı.

Fatih arkasını dönüp beni fark ettiğinde "Nil sen de mi buradaydın?" diye sordu hayretle.

Evet. Ben de buradaydım. Maalesef. "Yardıma geldim. Feray Abla'nın misafirleri varmış da öğleden sonra."

Gözleri ikimiz arasında gidip geldi. "Mesaiye erken başlamışsınız?"

Erkek milleti börek on dakika içinde mikrodalga fırında oluyor sanıyordu galiba!

Feray Abla da "Ancak, Fatih," dedi. "Ama Nil de yardım ediyor bana, sağ olsun. Hallettik bile," dedi cıvı cıvı.

Fatih elimdeki oklavaya, önümde açılmayı bekleyen hamur parçalarına gülerek "Sağ olsun," dedi.

Bu ne rahatlık diye omuzlarından tutup sarsmak isterdim. Kendine gelmezse de tokat atardım mesela! "Önemli değil," dedim mırıl mırıl. "N'olcak?"

Tam eğilip işime devam ediyordum ki eli birden görüş alanıma girip burnuma uzandı. Olduğum yerde dondum kaldım. Parmak uçları burnuma dokunduğunda burnuma bulaşmış unun minik kar taneleri gibi masaya düştüğünü gördüm. Hiç acele etmedi Fatih. Sesimi çıkaramadığımdan, o da yavaş hareketlerle tüm unun burnumu terk ettiğinden emin oldu. Gözlerim korkuyla büyürken Feray Abla'nın sırtına odaklandım. Bir anda dönse görecekti ne yaptığını!

Fatih "Üstün başın un olmuş," dedi gevşek gevşek.

Tepsiyi gösterip "Haliyle..." dedim dişlerimin arasından.

"Fatih var mı bugün senin için?" diye sordu Feray Abla omzunun üzerinden.

"Senin siparişlerinle beraber annem Tuz Pazarı'ndan birkaç bir şey istemişti. Onları da getirdim. Gidiyorum şimdi dükkana geri. Özel bir işim yok ama. Neden sordun?"

"Erken çık da Nil'le Naz'lara gidin. Akşam yemeğine çıkacaklarmış İbrahim'le. İki çocukla romantizm pek olmuyor tabii. Kürşat da üzülüp ablasının yardımına koşmuş hemen."

Abimi çok çok iyi tanıdığından "Hiç şaşırmadım nedense," dedi Fatih de.

"Çocuk bakacakmış. Siz de gidin ona göz kulak olun!"

Onayımı bekler gibi bana döndü soran gözlerle Fatih. "Tamam. Dört gibi geri gelirim. Olur mu Nil?"

Olmaz efendim! "Zahmet etmeseydin keşke," dedim içime doğru.

Feray Abla "Ne zahmeti olacakmış Nil? Aşk olsun." Kardeşine baktı. "O da bir hava alsın. Evde tıklıp kaldı."

Bir evden çıkıp başka bir eve gidiyordu hava almak için ama olsun. Alsındı tabii.

Fatih'in arabasının ön koltuğunun ucuna iliştim.

Fatih göz ucuyla beni süzdü. "Rahat otursana sen. Ne o koltuktan her an fırlayacakmış gibi?"

"Fırlardım belki..." diye mırıldandım. "Rahatsızsam demek."

Arabayı çalıştırmadan bana döndü yüzünü. "Benden mi rahatsız oluyorsun?"

"Ben bir şey söylemedim," dedim camdan bakarken. "Sen söyledin."

"Saçmalama da yaslan arkana." Omzumdan kabaca itti beni. Bildiğin itti. "Beni sinir edeceğini sanırken kafanı torpidoya çarpacaksın!" Alayla güldü. "Sonra nasıl okulda bölüm birincisi olacaksın? Hm?"

Arkama yaslanırken ters ters yüzüne baktım. "Feray Abla neden beni seninle gönderdi ki?"

Bilir bir gülümseme eşliğinde arabayı çalıştırıp yan aynadan sokağın aşağısını kontrol etti.

"Anladı değil mi?" diye sordum bir türlü yatıştıramadığım panik halimle.

Yüzünde umursamaz bir ifade, dudak büküp "Kim?" diye sordu.

"Feray Abla tabii ki!" dedim hiddetle.

Arabanın burnunu park ettiği alandan çıkarıp yanından gelen arabanın geçmesini bekledi. "Olabilir."

"Ne demek olabilir?" Kolunu tuttum hışımla. "Doğru düzgün cevap versene!"

Gözleri bir an elime kaydı. "Dokunmazsak yalnız..." Sokak boşaldığında arabayı yola çıkardı. "Rahatsız oluyorum."

Elimi geri çekip yüzümü buruşturdum. "Aman iyi," dedikten sonra kollarımı göğsümde kavuşturup cama çevirdim bakışlarımı. "Söylemezsen söyleme!"

Ama içim içimi yiyordu. Birkaç dakika ancak dayanabildim. "Anladı değil mi?"

Gülmeye başladı.

"Cevap versene!"

Göz ucuyla bana baktı. "Karşılığında benim için ne yapacaksın?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Hiçbir şey yapmayacağım tabii ki!"

Yola bakarken "Belki anlamıştır belki de anlamamıştır... Kim bilir," dedi yine aynı umursamaz ifadeyle.

"Anladı, kesin anladı," dedim ağlamaklı.

Omuz silkti. "Anladıysa anladı, n'olmuş yani?"

"Ne mi olmuş?!" diye sordum dumur vaziyette.

"Evet, n'olmuş?" dedi yine lakayt.

Çıldırtacaktı beni. "Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun sen?"

"Ne yapayım Nil? Ablam sana aşık olduğumu öğrendi diye karalar mı bağlayayım?"

Bak yine aşk diyordu. Yola baktığından, görüp ciddiye alabilmesi için parmağımı burnuna doğru salladım. "Nil'in benimle hiçbir alakası yok diyeceksin! Tamam mı?"

Sıkılmış bir nefes verdi. "Olur deriz."

Önüme döndüğümde ben karaları bağlamaya başlamıştım ama. Biliyordu Feray Abla. Her şeyi biliyordu. "Nasıl yüzüne bakacağım ben şimdi onun?"

Yine göz ucuyla bana baktı. "Saçmalıyorsun Nil. Ben sana aşığım diye sen neden ablamın yüzüne bakamıyorsun?" Güldü sonra. "Yoksa bakamayacağını düşünmene neden olan şeyler mi var bana söylemediğin?"

Sinirle "İşte şimdi sen saçmaladın," dedim. Koltuğa gömüldüm. Bayağı rahattı.

Beş civarı ablamlara vardığımızda abim bizi gördüğüne aşırı sevinmişti. Kucağında Can, bacağında sarmaşık gibi Ela "Siz neden geldiniz ki?" diye somurttu kapı ağzında.

Ela bu sefer de benim üzerime atladı "Teeezeee," diye.

Ela'nın elini tutup yanaklarını öptükten sonra abimi içeri itip kendime yer açtım kapıdan girerken. "Ablamla eniştem nerede?"

"Gönderdik biz onları. Romantizmlerini yaşayacaklar."

Zuhahaha. Lafa bak. "Romantizmlerini mi yaşayacaklar?"

Hilal Abla kocaman gülümsedi. "Gitsinler biraz da alışveriş filan yapsınlar dedik. Yemek yiyip sinemaya gidecekler sonra da. Can doğduğundan beri baş başa kalabildiklerini sanmıyorum."

Abim bir önceki cümleye takılmıştı. "Yemek dedin de acıktık ya," dedi. "Çocuk bakmak ne yorucuymuş!"

Hilal Abla mutfağa geçerken gözlerini devirdi. "Daha İbrahim Abi'ler gideli yarım saat olmadı Kürşat."

Hilal Abla yiyecek bir şeyler hazırlarken ben de biraz etrafı topladım, sonra da masayı hazırladım. O arada abimle Fatih de çocukları oyaladı. Biz yemeğe oturmadan çocukları doyurdum. Sırayla çocuklara bakarken yemeğimizi ancak yiyebildik. Dördümüz aynı anda masada asla oturamamıştık. Ablamı anıp takdir ettim. Biri susuyor diğeri başlıyordu çünkü. Ela neyse ki abimle cebelleşmekten yorulmuş olacak kısa bir müddet sonra bebekleriyle oynarken halıda uyuyakaldı.

Hilal Abla hala yemelere doymayan abimi dürttü. "Kürşat kalk, Ela'yı yatağına yatır."

"Tamam." Abim masayı işaret etti. "Kaldırmayın daha yiyeceğim."

Yine 'boşan da semerini ye' dilimin ucuna geldi.

Abim Ela'yı yatırdı, gözü de karnı da doydu, ardından nihayet masayı toplayıp Monopoly oynamaya başladık. Can hala cin gibi oturuyordu abimin kucağında. Abim çok geçmeden yüzünü buruşturdu. Kucağındaki Can'ı yabancı bir maddeymiş gibi havaya kaldırdı birden. "Bi fena koktu bu. Garip sesler de çıkarıyor." Çok acayip gerçekten! "Nil bi bakıver şuna."

Yazık boncuk boncuk yüzümüze bakıyordu Can. Neden havada olduğuna anlam verememişti.

"Neden ben bakıyorum? Sen çocuk bakmaya gelmedin mi hepimizden önce? Çok hevesli gibiydin oysaki."

"Bizimkisi uyuyor."

"Ne ara çocuk paylaşımı yaptık?" diye sordum.

"Ben yatırdım Ela'yı."

"Uyuyan çocuğu yerine yatırdın tebrik ederim!"

Hilal Abla da havada duran zavallı yeğenime bakarken birden ayağa kalktı. "Ayy ensesine kadar sıçramış!" Hemen

payladı abimi. "Nasıl tuttuysan çocuğu Kürşat! Dur ben de yardım edeyim Nil."

Abim dirseğiyle Hilal Abla'yı yerine geri oturttu. "Sen otur Hilal." Can'ı Fatih'le bana doğru uzattı. "Onlar halleder."

"Onlar?" diye sorarken Fatih ihalenin üzerine kaldığını biliyordu.

"Koca kazık oldun. Öğren böyle şeyleri."

Can'a uzanırken "Senin öğrendiğin gibi mi?" diye sordu Fatih alayla. "Kendi çocuğunu kime uzatacaksın bakalım?"

"Ben peşin peşin anlaşıcağım bizimkiyle, yapmayacak böyle şeyler."

"Olsun da sen gör gününü," dedim biraz kendi kendime. Sonra hatırlamış gibi Hilal Abla'ya döndüm. "Sen kusura bakma, Hilal Abla." Hilal Abla'ya acısam da abimin çocuğunun günde üç kere boynuna kadar doldurması için dua edecektim sanırım.

Hilal Abla'nın gözleri kısıldı abime bakarken. "Yardım etmezse yuvasını yaparım ben onun."

"Yardıma ihtiyacın olmayacak aşkım. Benim çocuğum çok akıllı olacak."

Fatih kahkaha attı. "Tabii, doğar doğmaz tuvalete kendi gider zaten. Oldu olacak karşılıklı pişpirik filan da oynayın. Sonraa... İddia kuponu doldurup at yarışı da izlersiniz." Kucağında Can'la ayağa kalkarken Fatih yalandan bir ciddiyetle Hilal Abla'ya baktı. "Emin misin Hilal? Bu sana asla yardım etmez. Daha da kötüsü çocuğun buna çekebilir. Yol yakınken dön bence..."

Can'ın tulumunun yakasını kaldırıp ensesinden aşağı baktım. Gördüğüm manzara... "Hepsi senden mi çıktı bunların?" dedim şaşkınlığımı gizleyemerek. "Ne yediriyor bu ablam sana?" Ağzımdan nefes almaya çalıştım. "Yıkayalım, silmekle başa çıkamayız."

"Hasta olmasın?" diye sordu Fatih ondan beklemediğim bir endişeyle.

"İyice kurularız. Sıkıca da giydiririz, olmaz bir şey. Ev çok sıcak zaten." Kışın ablamların evinde iklim değişir Havai kıvamına gelirdi.

Banyoya geçtik. Fatih'e küveti gösterdim. "Sen şöyle tut, önce üzerindeki kolları çıkarayım. Sonra da yıkayıp sabunlarız." Tam duşu ayarlamak üzere eğiliyordum ki Fatih'in gömleğinin kollarına baktım, yalnızca iki kere öylesine kıvrılmıştı ve her an geri düşüp ıslanabilirlerdi. Daha kötüsü de olabilirdi tabii. "Gömleğinin kollarını kıvrırsen," dedim.

Bir kollarına bir bana bir de Can'a baktı. "Nasıl?"

Çaresiz yanına çömelip kollarına uzandım. Nefesi kulağıma çarparken her hareketimi yakından izlemek çok eğlenceli olmalıydı. Yüzüne kazınmış sırtışın sıcaklığını hissederken gömleğin iki kolunu da dirseğine kadar sıvadım. Koluna dokunmamaya çalıştığım için biraz uzun sürmüştü.

Çabalarımın farkında "Elin çok hafifmiş," dedi Fatih dalga geçerek. "Hiçbir şey hissetmedim."

Bezgin bir nefes verip duşu ayarladım bu kez. Can'ın tulumuyla bezini sıyırdığımda koku dayanılmaz bir hal aldı. Sırtından bacaklarına kadar nasıl batmıştı bu çocuk? "Allah'ım Can nasıl yaptın bunu tam olarak?" Duşu hızla bizimkinin sırtında gezdirmeye başladım. Ilık su üzerine geldikçe Can gülücükler saçmaya başladı.

"Keyfiniz yerine geldi tabii Can Bey," dedi Fatih gülerek.

Gözleri kapanmaya başlayana kadar foşur foşur yıkadım Can'ı. Arada Fatih'i de köpürtmek zorunda kalmıştım çünkü Can'dan akanların bir kısmı Fatih'in ellerine de uğruyordu. "Hadi bakalımmm," diyerek havlusuna sarıp sarmaladım Can'ı. "Giydirip yatırayım hemen," dedim sessizce.

Fatih peşimden Can'ın odasına kadar geldi.

İyice kuruladıktan sonra altını bağladım, kıyafetlerini giydirdim. Neyse ki birkaç kez gözlerini araladıysa da uyanmamıştı.

Fatih her hareketimi omzumun üzerinden izliyordu. "Bayağı beceriklisin bu işlerde."

Ela ilk yakından gördüğüm bebektir. Annemi epey izlemiştim ona bakarken. Alışma meselesiydi. "Özel bir yetenek gerektirmiyor bence."

"Yok yok. Alçakgönüllülük etme." Can'ın karyolasının başındaki sandalyeye oturup dirseklerini yatağın parmaklıklarına dayadı. Can resmen horluyordu. "Sese bak. Küçük adam."

Bir müddet ikimiz de Can'ın nefes alış verişini izledik. Yine duramadım. "Ne anlattın Feray Abla'ya?"

Uzanıp Can'ın pikesini düzeltti. "Ben bir şey anlatmadım. Kendi anladı. Şüpheleniyormuş zaten uzun zamandır. Bir şey kaçmaz ondan. Bilmiyor musun sanki?"

Fallar, sorular... "Anlamalıydım..."

Gözleri Can'ın üzerinde "Çok sevindi," dedi dalgın dalgın.

"Çok mu sevindi?!" diye celallendim birden. Hemen Can'a baktım. Neyse ki yükselen sesim uyandırmamıştı, hala mışıl mışıl uyuyordu. Sesimi alçalttım. "Ne demek çok sevindi?"

Başını koluna dayayıp yandan yandan bana bakarken "Zamane kızlarına kapılmamdan korkuyordu her kardeşini seven abla gibi," dedi gülerek. "Sen onaylayacağı bir gelin adayısın sonuçta."

"Gelin adayısı mı?" dedim irileşen gözlerle.

Sıkılmış gibi asıldı suratı. "Merak etme. Tek bildiği..." Başını çevirip Can'ı izlemeye devam etti. "Benim duygularım..."

Uzunca bir müddet sessiz kaldık.

Sonra kafasını kaldırıp birden biri dürtmüş gibi beni izlemeye başladı. "Nil... Ben bilmiyorum ne yapacağımı. Yaklaştırmıyorsun beni yanına... Yanına yaklaşamazsam nasıl ikna edeceğim seni?" diye sordu gayet seslice.

"Abim içeride oturuyor!" dedim telaşla. "Duyacak şimdi!"

Hiç sallamadı. "Öyle merak ediyorum ki..." dedi karyolanın öbür ucundan. Gözlerime, saçlarıma baktı. Gözleri dudaklarıma takıldı. "Nasıl olurdu seni öpmek?"

Nefesim kesildiğinden sorusunu kavramam biraz zaman aldı. Nasıl mı olurdu beni öpmek? Öpmek? Ö-P-M-E-K?! "Sen iyice zıvanadan çıktın!"

Çenesini ellerinin üzerine yerleştirdi. "Sorumlusu kim dersin?" diye mırıldandı.

Bendim yani ha? "Sensin sorumlu!" diye çıkıştım. Hırsla ama fısıltıyla. "Kim olduğumu unutuyorsun!"

"Emin ol kim olduğunu her saniye hatırlıyorum."

"O zaman bana böyle şeyler söyleyemeyeceğini de bilmen lazım."

"İçimde tutamıyorum. Sanki o Taylan geri zekalısını elimden zor aldıkları geceden beri birikti birikti artık baraj duvaları tutmuyor içimdekileri." Omuzları düşerken bir an çaresiz göründü. "Aşığım sana diyorum. Anlamıyor musun?"

Aşığım diyordu. Üç etmişti bugün. Onun aşık olabileceğine inanamasam da kurduğu cümleler ablamların sıcak evini cehenneme çevirmişti. Dışarıdaki buz gibi kaldırıma yatsam ancak bedenim soğurdu. "Bana böyle şeyler söyleme demiştim sana!"

"Üzerine gelmek istemiyorum. Zorlamak istemiyorum seni. Ama elimde değil." Sanki bütün sorularının cevapları yüzümde yazıyordu. Öyle dikkatli bakıyordu yüzüme. "Bu kadar da yanılıyor olamam Nil. Büyüğüm senden. Anlıyorum," dedi büyük sırrı çözmüş gibi. "Yılların verdiği alışkanlıklar var. Kürşat faktörü var. O yüzden hayır diyorsun. İstemiyorum diyorsun. Ama sonra biraz sana yaklaşsam pembeleşen yanaklarına, titreyen gözbebeklerine bakıyorum... Bambaşka şeyler görüyorum... Biliyorum. Güvenemiyorsun bana. Belki çekiniyorsun... Ama beni isteyen biriyle istemeyen birini ayırt edebilecek yaştayım. Kendine de bana da yapma bunu. İzin ver bana. Lütfen izin ver."

Neye izin verecektim tam olarak?

'Yüzüme karşı istemiyorum diyorsun ama sen de istiyorsun' diyordu resmen!

Sinirden ağlayacaktım. Yemin ederim ağlayacaktım. Bulduğu her fırsatta kıpkırmızı kesilen tenime de tuhaf mesajlar veren gözlerime de lanet ettim. Tek istediğim yorganımın altına girip bir daha da çıkmamaktı. Gözlerim

yanarken tane tane söyledim. "Bana. Böyle. Şeyler. Söyleme!"

Burnundan alaycı bir homurtu yükseldi. "İyi Nil. Söylemem. Sana tek kelime etmeyeceğim bir daha." Tam rahatlayacak gibi olacaktım ki yüzünde hain bir gülümseme belirdi. Oturduğu yerde dikilip gerindi. "Nasıl da ablam mevzuya el koydu. Ve biliyor musun? Ben de ona mani olmayacağım. Artık anneme mi anlatır, onun deyimiyle annene mi çitlatır yoksa mahalleyi mi ayağa kaldırır bilmiyorum. Belki çoktan yapmıştır tüm bunları. Umurumda da değil! İnceldiği yerden kopsun. Bir bakmışsın bu sefer biz geliriz ziyarete!" İşaret parmağı beni işaret ediyordu. "Biraz da sen düşün bakalım!"

Can'sa horultusuyla hala yeri göğü inletiyordu.

*Yeni bölüm çarşamba gecesi canlar! Öperim kocaman :**

<https://youtu.be/YHOPglaNHDo>

Instagram: @sezen.aksin

23. Bölüm

Selamlar. Profildeki ufak duyuruyu burada da paylaşayım, takip etmeyenler görmeyebilir:

Geri döndüm canlar. Kalpte her daim ergen olmuş ben, ilk kez olduğum yaştayım :) Dünya dönüyor. Hayat devam ediyor. İçim sosyal medya falan götürmedi ama konuşmamız gereken şeyler de birikti.

Yarın gece Instagram üzerinden bir soru-cevap yapacağım, DM'leri aylar sonra açıp bakacağım (@sezen.aksin). Instagram'ı olmayanlar dert etmesin, her zaman olduğu gibi konuşulanları burada da özet geçerim (muhtemelen bir sonraki bölüm başında). Yeni bölüm de çarşamba gelecek.

Hayat acımasız olsa da her zaman hikayelerde kaçacak yer var neyse ki. İyi geceler canlarım ♥

Akşamüstü bizim apartman kapısının önünde bir gırgır bir şamata almış başını gidiyordu. Fatih kızları toplamış usul usul konuşurken, ağzının içine her an düşebilirmiş gibi duran kızların gülmekten ağızları ayrılacaktı neredeyse.

O kadar da komik bir şey anlatıyor olamazdı bence.

İlginç dörtlüye yaklaşıırken, beni ilk fark eden Tülin oldu. "N'aber Nil? Okuldan mı?"

"Evet, sizden n'aber?" dedim belki biraz heyecansız.

"İyi işte n'olsun." Yanındaki uzun ince esmer kızı işaret etti.

"Bak Nesrin bu. Benim kuzen. Osmaneli'den geldiler ziyarete."

"Merhaba," dedim. "Hoş geldiniz. Ben de Nil."

Tülin'den birkaç yaş büyük görünen kız hafifçe gülümserken başıyla selam verdi.

Ona gülümserken "Sen de iyisin Suzan Abla?" dedim mahalle kuaförümüze dönüp.

İyi olmaması ihtimal dahilinde değildi. Ağzı kulaklarındaydı hala. "İyilik şekerim. Dükkanı kapattım şimdi." Hemen saçlarıma onaylamayan bir bakış attı. "Saçların çok uzamış, uçları da çatal çatal olmuş," Hiç de bile olmamıştı! Gırlamamak için cevap vermeye yeltenmedim. "Gel bir güzel keselim. İstersen değişik bir şeyler de yaparız. Hep aynısın. Biraz değişiklik lazım arada. Hem yeni getirdim bitkisel boya. Alman markası. Öyle iyi ki hiç yıpratmıyor saçı."

Fatih de Suzan Abla gibi saçlarıma bir bakış attı. "Ne gerek var ki?" Üçü de şaşkın şaşkın Fatih'in yüzüne bakınca "Herkes zaten sarıya boyamıyor mu saçını?" diye açıkladı.

Suzan Abla hemen "Doğru diyorsun Fatih" deyince gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Sen anlıyorsun bu işlerden."

İltifat edecek ya illa.

Fatih de hemen kabul etti bu iltifatı. Bilirkişi gibi kafasını sallayıp omuz silkti. "Yirmi beş yıl ablamla yaşadım."

"Ferah Abla da süsüne püsüne düşkündür şimdi," dedi Suzan Abla.

Fatih belli ki kendi payına düşen çileyi çekmişti. "Sorma," dedi içten gelen bir sıkıntıyla.

İçimi baymışlardı iki dakikada. Fatih'e bizim kapıyı işaret ettim. "Sen n'apıyorsun burada Fatih Abi?"

"Abinle babanı beklerken kızlarla karşılaştım." Kızlar kikirdedi. "Babamla kahvede buluşacağız. Derbi var da. Annemler de size geçecekmiş birazdan."

Birden bir sıcaklık yayıldı içime. Kalbim ağzıma geldi. "Ferah Abla da mı geliyor?!"

Telaşlandığımı görünce incede sıırttı. Sırtıştaki hainliği ancak ben fark edebilirdim. "Tabii ki. Senin kurabiyeden yapmış yine, bütün apartmanı kokutmuş. Kaan Abi gece vardiyasında da."

Suzan Abla, Tülin ve hatta kuzeni Nesrin bir davet bekliyormuş gibi yüzüme baktı ama hiiiç tınmadım. İyi ki

Leyla yoktu. O bulurdu yolunu kendini davet ettirmenin. "Ben çıkayım o zaman yukarı." Tek tek kızlara ve en son da Fatih'e baktım. "Görüşürüz."

Suzan Abla sıkıştırdı yine araya kuaförsel tavsiyelerini. "Uğra Nil müsait bir zamanda. Keselim hiç değilse. Daha sağlıklı uzar."

"Tamam Suzan Abla." Uğrayayım da kafakola alıp bir de boya, mahvet saçlarımı. "Uğrarım bir ara."

Ancak yaza. Ucundan üç parmak.

Fatih, Kürşat ve Saffet Bey, kahvede büyük ekran televizyona hakim masalardan birinde oturan Cezmi Bey'e katılıp hemen çayları söylediler.

Fatih montunu çıkarıp sandalyesinin arkasına astı. "Baba n'aptın? Konuştun mu adamla?"

"Hallettim oğlum. Yarın akşam gelip bakacak yatağa."

Fatih'in yatağının bazası ortadan ikiye ayrılmıştı da!

Kürşat pis pis sırttı. "Artık n'apıyorsan geceleri yatağın üzerinde Fatih!"

Fatih bezgin bezgin Kürşat'ın fesatlık akan suratına baktı. "Uyuyorum Kürşat."

Kürşat hemen fesat bakışlarını Cezmi Bey'e çevirdi. "Abi çok şüpheli bir durum. Sesi soluğu çıkmıyor kaç aydır. Bu bi işler karıştırıyor. Benden söylemesi. Apartmana kim giriyor çıkıyor bir bakıverin bence. Gelininiz olabilir. Sonra acı sürprizlerle karşılaşabilirsiniz dokuz ay içinde..."

Cezmi Bey bir yandan gülüp "Tövbe tövbe..." derken bir yandan da acaba mı diye şüphelenerek Fatih'in yüz ifadesini inceliyordu. Fatih'in işi belli de olmazdı şimdi.

Kürşat daha konuşurdu da gözleri nedense birden Fatih'in kafasının üzerinde odaklandı. Ayağa fırladı. "Vay Samet. Kardeşim!" dedi heyecanla.

Nereden kardeşin oluyor senin? Daha dün bir bugün iki.

Fatih istemeye istemeye arkasına dönüp kapiya baktı.

Dert bir değildi ki. Fatih her Allah'ın günü bu kılkuymuğu görmek zorunda mıydı?

Nadir Bey'le Samet selam verip hemen masaya iki sandalye çektiler, Saffet Bey'le Kürşat da selamlarını alırken Fatih yerinden kıpırdamadan ters ters bakmakla yetindi.

Saffet Bey mi ayarlamıştı bu buluşmayı?

Samet derin bir soluk verip sandalyesine yerleşmeye uğraşırken "Nasıl oldun Saffet Amca?" diye sordu.

Fatih soruya anlam veremedi. "Neyin var ki senin Saffet Abi?"

"Bir kırıklık vardı ya geçen," diye cevap verdi Saffet Bey. Akabinde Samet'e döndü. "İyiyim oğlum, ilaçlar iyi geldi. Yırtık paçayı."

Fatih dişlerini gıcırdatmamak için çayını fondipliedi, midesi haşlandı.

İşgüzar.

Adam hasta bile olmamıştı ki! Nasıl oldun diye soruyordu bir de. Akli sıra gözüne girecek ya.

Nadir Bey dirseklerini yeşil örtülü masaya dayayıp heyecanla öne doğru eğildi. "Duydunuz mu? Kuyumcular Çarşısı'na hırsız girmiş. İki dükkanı soymuşlar!"

Saffet Bey'in pembe suratı birkaç ton attı. "Deme yahu. Nasıl olmuş? Kimi soymuşlar?"

"Yok mu bizim Murtaza'yla Ercüment? Hani bitişik dükkanları?"

"Ay bildim bildim," dedi hemen Saffet Bey ağlamaklı. "Vah, vah. Kimse görmemiş mi acaba?"

"Valla kimse görmemiş. Kameraları da bozukmuş herhalde."

Kürşat "Ben zaten o kameraların kayıt yaptıklarından bile şüpheliyim. Göstermelik takıyorlar öyle çoğu yerde."

Daha erkendi vakit. "Nasıl kimse görmez?" diye sordu Fatih.

Kürşat dudak büktü. "İçeride adamları mı var ki?"

"Hiç belli olmaz," dedi dedektif Samet. Duyan da istihbaratçı filan sanacak. "Ben hemen tanıdık bir güvenlik şirketiyle konuştum. Yarın keşife gidecekler."

"İyi yapmışsın," dedi Kürşat büyük bir takdirle.

"İsterseniz size de uğrasınlar?"

Kürşat'ların penyecide yükte hafif pahada yine hafif mallar olduğundan hırsızlar için fazla cazibe teşkil etmiyordu. Kasada da her ihtimale karşı geceleri para bulundurmazlardı. "Mobeseler hemen bizim dükkana bakıyor. Bizim dükkanı soymak yürek ister." Sonra mobeseye sığınmak delikanlılığa aykırı gelmiş olacak "Adamın aklını alırız," diye de ekledi.

Fatih son sözlerini duymadı bile. Yüzünü fazla buruşturmamaya çalışarak Samet'i süzmeye başlamıştı zira. Elinde değildi. Gözlerini alamıyordu oğlandan. Ne sinameki bir tipti öyle!

Samet önce açık çayın yanında istediği limon dilimini çay kaşığının yardımıyla bardağın içinde sıkıştırarak ezip çay tabağının kenarına bıraktı. O çay an itibariyle artık Münevver Nine'nin çayına dönmüştü. Sonra iki elini kullanamadığından, babası Nadir Bey'in kırdığı yarım küp şekeri bardağa attı. Büyük bir çaba harcıyormuş gibi çayı karıştırmaya başladı. Fatih yüzüne karşı hoflamamak için kendini zor tuttu. Kalkıp boğazından aşağı sallamak istedi çayı. Merasime çevirmişti içeceği iki yudumu.

Nadir Bey "Ben karıştırsaydım oğlum," dedi.

Fatih içine içine homurdandı.

Samet'se dünyayı uzaylı istilasından kurtarmış gibi "Ben hallettim baba," dedi. "Sağ ol."

Ne nanemolla bir şeydi bu kılkuyruk! Ömür geçmezdi böyle bir tipler. Üç gün iyiyse beş gün yatardı hastalıklı. Zavallı Nil'i kimlerle muhatap ediyorlardı. Taylan yavşağından sonra bir de bu çıkmıştı. Yavşak olan Taylan'dı belki ama bu herif yapışıp kalmıştı.

İçinden bir ses 'sen sanki çok matah bir şeysin' dedi. 'Sen yapışmadığını iddia edebilecek pozisyonda mısın acaba?'

Fatih yapışmamıştı. Nil de ondan hoşlanıyordu. Evet. Henüz kabul edemiyordu yalnızca.

Ses, olmayan yüzünü buruşturup 'Mu acaba?' diye sordu cevap olarak. Rahatsız edici bir biçimde Kürşat'ı andırmıştı

tınısı.

Fatih sese ağzının payını veremedi Samet, Fatih'in çok da arkadaş canlısı olmayan, üzerinde gezinen bakışlarını sonunda yakalamıştı. "Fatih konuşamadık seninle de. Kredi başvurusu için verdiğim broşürlere bakabildin mi?"

Hay kredine de sana da!

Cezmi Bey dudaklarını bastırıp Fatih'e döndü hayretle. "Ne kredisi Fatih?"

Fatih dişlerini sıktı. "Öyle faizlere, ödeme şartlarına bakıyordum. Dükkanı büyütmek için..." dedi sesi giderek azalırken.

Cezmi Bey daha da anlam veremeyerek sordu. "Hangi dükkanı?" Kapalıçarşıdaki dükkanı, iki yanlarındaki on yıllardır aynı ailelere ait kuyumcuları içine almadan büyütmek mümkün değildi, Korupark'taki de bazı aylar kirasını ancak çıkarıyordu.

Fatih yine üstünkörü "Bizim dükkanı işte baba," dedi. "Fırsatları kollamak lazım."

Fatih hangi dükkandan bahsettiğini yine söylememiştir. Cezmi Bey Korupark'takini kastettiğini düşündü. "Hiç haberimiz olmadı bu fikirlerden," dedi oğlunu iğneleyerek. "Krediyi aldıktan sonra fikrimizi alacaktın zahar."

"Vazgeçtim zaten baba. Büyüme zamanı mı şimdi? Piyasa şartları malum. Öyle bir düşünceydi..."

Cezmi Bey "İsabet olmuş," dedi ben sana sonra soracağım der gibi.

Maç bittikten sonra Cezmi Bey'le Saffet Bey evin yolunu tuttu. Arkalarından Nadir Bey'le Samet de müsaade istedi.

Kürşat sekizinci çayını höpürdetirken Nadir Bey'le Samet'in arkasından az önce çıktıkları kapıyı işaret etti Fatih'e. "Sen bu oğlanı sevmiyorsun sanki?"

Fatih bıkkın olduğunu umduğu bakışlarını Güntekin Onay'dan çekip Kürşat'a döndü. "Onu da nereden çıkardın?"

"Böyle bir yüzün ekşiyor, ters konuşuyorsun durduk yere."

"Kalbi çok kırılmış mıdır sence?" diye sordu Fatih sahte bir endişeyle.

Kürşat dudaklarını büzdü, çenesi buruştu. "Ben olsam kırılırim hayatım."

"Her zamanki halim o benim. Bence sen nedense oğlana bayıldığından senin yanında sevmiyormuşum gibi görünüyor."

"Sevilmeyecek nesi var? İyi çocuk. Baksana eli kolu da uzun."

Fatih'in burnundan dalgacı bir homurtu yükseldi. "Ya bırak. Eli kolu uzunmuş... Beceriksizin önde gideni. Lastik değiştirmeye kalkıp kolunu kıran adamdan bahsediyoruz."

Kürşat bir hışım tüm vücudunu Fatih'e döndürüp işaret parmağını Fatih'in burnuna doğru uzattı. "Sevmiyorsun işte! Biliyordum!"

Fatih arkasına yaslanıp parmaktan uzaklaştı. "Yaa sevmem sevmem. Neden bu kadar mevzu ettin ki bunu? Sen seviyorsun diye herkes sevecek mi Allahın yeteneksizini?"

"Enteresan geldi sadece..." dedi Kürşat Fatih'in yüzünde bir işaret ararken.

"Nesi enteresan acaba?"

"Adam kazayla kolunu kırdı diye mi uyuz oluyorsun anlamıyorum ki? Adamı sevmeyecek ne geçmiş olabilir aranızda? Toplasan beş kere görmemişsindir."

Hiç görmese de Fatih'in adama uyuz olmak için geçerli minimum bir nedeni vardı halihazırda. Dile getirebileceği bir mazeret değildi o tabii. Sahte mazeret arama sürecini sinirli bir nefesle kamufle etti. "Bankaya gittiğimde hali tavrı hoşuma gitmedi. Böyle bir şişinmeler, tepeden bakmalar... Sanki kendi parasını veriyor mal. Oldu mu?"

Kürşat dudak büktü. Çok da ikna olmamış gibi Fatih'i süzdü. "Olsun bakalım..."

Çayı demleyip mutfakta oyalanabileceğim kadar oyalandıktan sonra cayır cayır yanan bir yüz, göğüs

kafesimden fırlayacakmış gibi atan bir kalple salona giriş yaptım.

Feray Abla ne yapacaktı? Anneme bir şey belli eder miydi? Fatih'in beni tehdit ettiği her şeyin gerçek olmasından öyle korkuyordum ki. Peki ya Birsen Teyze? Bir şey biliyor muydu?

Kendimi bildim bileli tanıyordum ben bu insanları. Birsen Teyze'yi de Feray Abla'yı da Cezmi Amca'yı da o kadar çok seviyordum ki... Salonda karşılına geçip oturduğumda kalbimin üzerine bir ağırlık çöktü.

Gidip ikisine de kocaman sarılmak istedim. Fatih'e hayır demek sanki onları da hayatımdan çıkarmaya denk geliyordu.

Annem oturduğu yerde kıkırdadı Feray Abla'ya. "Seninkiler baskın yaptı ha Feray?"

Onun yerine Birsen Teyze gülerek cevap verdi. "Gelmiyorlar gelmiyorlar. Sonra böyle çıkarma yapıyorlar. İki ayağımız bir pabuca giriyor."

"Ay Feray Allah sana sabır versin. Her çeşidinden var ayol. Kaynana, görümce... Eltiler de eşantiyon yanlarında."

Feray Abla gülümsedi. "Günahlarını almayalım ama şimdi. Bana bir zararları yok. Çok kafa dengi değiliz sadece..."

Annem kulağını çekip vitrine vurdu. Ellerini tavana doğru açtı. "Bizimkine çöpsüz üzüm versin Allah'ım!" Sonra muzip muzip sırıttı. "Kaynana da Hakk'ın rahmetine kavuşmuş olabilir, bir mahsuru yok bence," dedi.

Ben üzerimdeki kırmızı kazağın rengini almaya başladığımda Feray Abla tükürüğü boğazına takılmış bir lokmaymış gibi gürültüyle yutkundu, Birsen Teyze biraz rahatsız göründü. Anladım ki o da biliyordu ya da seziyordu konuyu az çok. Ama ne kadarını? Birazını? Hepsini???

Yine de çabuk toparlandı ama. Elini umursamazca havada sallarken durumu fazla bozuntuya vermedi. "Aman Necla. Acelen ne Allah aşkına? Bırak kaynanayı eltiyi görümceyi. Kız okulunu bitirsin sakın kafayla. Elini sallasa ellisi, kolunu sallasa sırma tellisi zaten." Gözlerinin içi güldü bana bakarken. "Maşallah. Nazarımız degecek."

Kalbimdeki ağırlığın üzerine bir de öküz çöktü. Dudaklarımın kenarlarını biraz olsun yukarı kımıldamaları için zorladım. Umarım yüzümdeki şey gülücüğe benziyordu.

Feray Abla bana göz kırptı konuyu değiştirirken. "Kızlar sıkıştırmış ne anlatıyorlardı Fatih'e? Camdan gördüm gelmeden."

"Hiç," dedim kısaca. "Havadan sudan..."

Annemin düşünürken kaşları çatıldı hafif. "O Suzan'ın bir nişanlısı vardı. N'oldu ona?" Belli ki o da görmüştü kapıdakileri. Kimseden de bir şey kaçmıyordu!

"Aman kaç yıl oldu, kız attı nişanı," dedi Feray Abla. Annesini dürttü hemen. "Fatih'e yürüyor olmasın?" diye sordu hin hin.

Birsen Teyze'nin yüreğine inecek sandım. "Ay Allah yazdıysa bozsun. O ne biçim laf yürümek filan Feray? Kız Fatih'ten en az üç-dört yaş büyük zaten. Olmaz o iş!" O da yumruk yaptığı elini tahta kolçağa vurdu.

Feray Abla "Sana soracaktı Fatih de o iş olur mu diye! Hem aşk yaşa bakmaz ki," dedi geniş geniş. "Tülin de ağzının içine düşecekti. On küsur yaş küçüktür Fatih'ten..." Sonra bir şey aklına düşünce o da bir tedirgin oldu sanki. "Ay yalnız o Leyla yok mu?! Bak ona ben de dayanamıyorum hiç!"

Taktiği çok anlamamıştım.

Yüzümün halinden ne hissettiğimi mi anlamaya çalışıyordu yoksa beni uyarıyor muydu?

Kardeşimin talibi de ne çok gibisinden.

"Akşam akşam asabımı bozma Feray," dedi Birsen Teyze. "Öylesindense ömrü billah bekar kalsın vallahi gıkımı çıkarmam."

Feray Abla yine dürttü annesini. "Oğluşunu mahallede yiyecekler çıtır çıtır Birsen Hağğnıım!" diye kahkahayı koydu.

Kanım fokur fokur kaynıyor olamazdı bence. Çay suyuydu o. Mutfağa gitmeli. Evet.

Gece geç saatte dağıldıktan sonra bulaşıklara çok bulaşmadan odama çekildim. ay suyu fokurdamıştı ama başka şeylerin de fokurdadığından şüpheleniyordum. İnsan durduk yere Leyla'nın yolda yürürken kafasına saksı düşsün, Tülin tökezleyip yere kapaklansın, burnu suratına yapışsın, efendime söyleyeyim Suzan Abla müşterisinin saçını yaktıktan sonra gazaba uğrasın istemezdi.

Analitik düşünebilmekle övünürdüm bugüne kadar. Bu konuya da öyle yaklaşıacaktım. Mühendis olacaktım ben öyle ya!

Bilimsel yöntem denen bir şey vardı. Bende bu yöntemi kullanacaktım!

Her bilimsel makalenin temeli bir soruya ya da çeşitli önermelere dayanırdı. Önümdeki kağıda güzelce yazdım:

Araştırma sorusu: Nil Fatih'ten hoşlanıyor mu?

Böyle yazınca kendimi tam bir salak gibi hissettim. İnsanlar Mars'ta koloni kurmaya uğraşırken ben kendi hislerimi bile anlamaktan acizdim.

Bu kağıtları yakacaktım sonra. Kesin.

Bu düşüncenin verdiği rahatlıkla yazmaya devam ettim.

Makalede bir sonraki aşamada, bu sorunun neden önemli ve araştırmaya değer olduğunu, literatürden de atıflarda bulunarak anlatırdı bilim insanları.

Konu araştırmaya değer çünkü...

Daha fazla salak gibi hissetmek istemiyorum kendimi!

Son derece geçerli bir neden bence!

Veri seti:

Fatih'in bana olan ilgisini dile getirdiğinden bu yana olan her şey. Yani:

Kızarma, bozarma, kalp çarpıntıları, heyecan ve o büyük utanç; annem-babam-abim ne der korkuları... Feray Abla ve Birsen Teyze'den sonsuz çekinme, karşılarında elimi ayağımı nereye koyacağımı bilememe...

Metodoloji: Yarı yapılandırılmış mülakat.

Denek de ben haliyle.

Tüm bunları gerginlikten de yapıyor olabilirdim ama istatistiki verilere dayanarak 'Nil Fatih'ten hoşlanıyor' önermesini de reddedemezdim.

Annem, babam, abim bir şey demeyecek olsa ne yapardım?

Düşündüm. Toplumsal hiçbir baskı yok. Fatih de artık kafamdaki 'abi' kimliğini çoktan kaybetmişti zaten. Uzun zamandır tanıdığım, karşı apartmanda oturan bir erkekti artık.

Ne yapardım?

?????

Bilmiyordum sorunun cevabını...

Kafam boş bir levhaydı sanki bu soru karşısında.

Kalemim kağıdın üzerinde istemsizce oynadı.

Sonuç : Denek söz konusu şahıstan hoşlanıyor olabilir.

Yenilgiyle sandalyeme yaslandım. Tamam. Kabul ettik diyelim.

Makalenin son bölümünde mevcut araştırma gelecek için ne ifade ediyor, bu tartışılırdı. Buradan yola çıkarak araştırmacıların -yani benim- yeni adımı ne olmalıydı?

Yeni ufuklar açacak araştırma sorusu söz konusu şahsın hoşlanmaya değecek biri olup olmadığıydı bana kalırsa.

Başka bir kağıdın en tepesine parantez içinde bir (+) bir de (-) yazdım.

Pozitif düşünmek lazımdı. Önce +'lardan başladım o yüzden. Fatih'e dair olumlu ne vardı kafamda?

Yakışıklı

İlk yazdığım maddeye uzun uzun baktım. Sığ mıydım ne?

Ama Fatih'le ilgili ilk göze çarpan şeydi bu. Uzun boyu, futbolculuk günlerinden kalma (ve üzerinde hala çalıştığını bildiğim) yapılı vücudu, keskin yüz hatları, koyu kahverengi iri gözleri, biçimli kaşları, uzun kirpikleri, gür saçları... Tamam yeter bu kadar. Yakışıklı hepsini kapsıyordu işte. Detaya girmeme gerek yoktu.

Zeki

Belki üniversiteye gitmemiştir ama tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Bunun yanında sağduyu sahibiydi, hemen her konuda akıl yürütebilirdi. Parantez içine 've akıllı' diye ekledim.

Ailesine bağlı

Ailesine ne kadar değer verdiğinin en yakın şahitlerindendim. Her şeyi yapardı onlar için.

Güvenilir

Sözüne güvenilirirdi. Karşılaştığımız pek çok olayda genelde arabulucu o olurdu. Hemen parantez içinde 'kızlar hariç' yazdım.

Yardımsever

Mahalledekilerin her türlü yardımına koşardı. Eli açıktı. Abimin taktığı borcun hadde hesabı yoktu. Asla parasının peşine düşmezdi. Parantez içinde 'cömert' diye de ekledim.

Sorumluluk sahibi

Dükkanlar artık onun kontrolü altındaydı. Cezmi Amca canı sıkıldıkça uğruyordu iki dükkana da çünkü gözü arkada kalmıyordu.

Yetenekli

Okuluna gitmemiştir belki ama kendini yetiştirmişti. Ağzım açık kalıyordu tek tük yaptığı takıları gördüğümde.

Bana değer veriyor

Bu yaşıma kadar Kürşat'ın kardeşi olarak korudu kolladı, yeri geldiğinde yardımcı oldu. Her zaman değer verdiğini bildim. Ama sevgili olmak başkaydı, kankanın kız kardeşi olmak başka. Parantez içine ufak bir soru işareti yerleştirdim.

Gelelim negatiflere. Tereddütsüz yazdım hemen.

Sinirli

Kavgacı

Bu iki maddede tartışmaya açık bir yan göremiyordum. Yeterince kanıt vardı elimizde. Diğer maddeye geçtim.

Çapkın

Maalesef bu da tartışmaya açık değildi. Gereğinden fazla kanıt mevcuttu yine. Geçmişte kaldığını söylüyordu ama

yaptıklarının bir kısmını birinci elden görmüş bir kısmını da duymuştum. Kendisi şiddetle reddetse de ben de büyük ihtimal geçici bir hevestim. Sadece o bunu bilmiyordu.

Kıro

Parantez içinde 'çok' yazdım. Bazen öyle laflar ediyordu ki bütün tüylerim diken diken oluyordu. Ruhu taş devrinde kalmıştı.

Maço

Hem de kız arkadaşına (ya da karısına) nefes aldirmayacak cinsten. Kadın dizinin dibinde otursun, ona sormadan da hareket etmesin. 'Oldu canım, başka?' yazdım yanına.

Kendini beğenmiş

O giydiği jilet gibi takımlar içinde bir yürüyüşü vardı ki... Kapalıçarşıda burnu havada dolaşırdı. Tepeden bakardı sağına soluna. Bir kurum bir caka sorma gitsin. Sanki bütün dükkanlar onun!

Ukala

Pek çok konuda bilirkışı gibi davranırdı. Haksız olduğunu da kolay kolay kabul etmezdi.

Odun

Bazen su katılmamış bir öküz oluyordu.

Listenin iki sütununa da baktım. Negatifler ve pozitif noktaların kafa kafaya geldiğini görünce sesli pufladım. Yeni sorum yanıtsız kalmıştı. Bilim de bir noktada tıkanıyordu mevzu gönöl meseleleri olunca demek!

Abimin attığı mesajla çalışma masam titredi.

Bi cama çık.

Ne var gece gece?

Bi çık.

Hiddetle cama çıkıp çemkirmeye hazırlanıyordum ki abimin yanındaki Fatih'i de görünce sesim içime kaçtı. Sanki kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi. Neden bu kadar şaşırp panikliyorsam? Eski paniksiz günlere dönebilmeyi isterdim. "Ne var abi?" diye sordum mıyır mıyır.

"Benim pijamaları atsana, Fatih'te kalcam. Bi torbaya filan sar. Diş fırçası da koy."

"Oldu," diyerek içeri girdim hemen.

Yatağının üzerindeki pijamasını, bulduğum boş bir torbaya tıkıp banyodan diş fırçasını aldım.

Dışarı geri çıktığımda abim ortalıkta yoktu. Elimde torba sokağın diğer ucuna baktım. "Abim nerede?"

Fatih sırtıyordu. "Karnı acıkmış. Fahri Usta'ya gitti."

Gece gece atom* yiyecekti manyak. En az üç tane de yerdi. Bir elimdeki poşete, bir de Fatih'e baktım. "İyi sana atayım bari." (**Bursa'da dönerli sandviçe verdiğimiz isim ☺*)

"At bari," dedi.

Attım. Havada kaptı. "Nasılsın görüşmeyeli?"

"İyi."

"Ben de iyiyim, sağ ol."

"Kalıp hatrını sormayı isterdim ama ders çalışıyorum." Bilimsel dergilerde yayımlanacaktı makalelerim!

"Girme hemen ya. Ne güzel muhabbet ediyoruz."

"Yaa. Bir muhabbet bir muhabbet..."

"Ben elimden geleni yapıyorum."

"Feray Abla çıkacak yine cama," diye fısıldadım pencereyi kapatmaya yeltenirken.

Hain hain sırttı. "Çıkmaz artık o..." Yüzüm sinirden ne hale girdiyse artık pis gülümsemesi yerini ciddiyete bıraktı.

"Korkma bir şey yapmayacağım..." dedi sessizce.

Elim pencerenin kolunda "Söylemiştin yapmayacağını," dedim kinayeye. Feray Abla nasılsa çaresine bakardı. Öyle söylemişti ya Fatih.

Ama o "Ablamla da konuşacağım," dedi.

Neyin peşindeydi? Pencerenin kolunu bırakıp aşağı sarktım. "Gerçekten mi?" diye fısıldadım yine.

"Gerçekten."

"Fikir mi değiştirdin?"

Umutsuz bir vakaymışım gibi iç geçirdi. "Fikir değiştirmedim."

"Anlamıyorum."

Sokağa sonra da etraftaki apartmanların camlarına şöyle bir baktı. "Taylan'ı Ali'si Samet'i ve adını bilmediğim diğerleri... Bi bitmediler," dedi yine sessizce. Yüzümü inceledi bir süre. "Daha fazla sıkılıp üzülmene istemiyorum."

Afalladım.

O gülümsedi. Elindeki torbayı salladı. "Hadi gir içeri, üşütme."

Üşütmemek pek de mümkün değildi. En azından kafayı.

Pencereyi kapatıp girdim içeri. Çalışma masamın üzerindeki listede 'odun' neon ışıklarıyla yanıyordu.

Haksızlık mı ediyordum?

Başına parantez içinde 'bazen düşünceli' yazdım.

Bazen düşünceli odun.

Ama odun. Ama düşünceli. Bazen.

Meanwhile somewhere in Setbaşı:

<https://youtu.be/IVE00F-2ZCw>

Instagram: @sezen.aksin

24. Bölüm

Canlar Instagram'da konuşulanlar özetle şu şekilde:

- 1. Şirket Oyunları'nın dizgisi bitti, matbaaya gitmek üzere.*
 - 2. Hikayede detayda çok şey değişti ancak ana hatları aynı (burası çok önemli: içinde aşk varahaha)*
 - 3. Burada Şirket Oyunları adı altında okuduğunuz kısım 3 kitap olacak - toplam 90 bölüm falandı.*
 - 4. Önümüzdeki günlerde yeni tanıtımı, editörlerin elinden geçmiş 3 prologu, ve ilk iki bölümü ön okuma olarak paylaşacağım, ne gibi değişiklikler bekleyebileceğinizi anlayabilirsiniz. Bir de kaynak ve okuma listesini paylaşacağım. Daha sonra hem Şirket Oyunları'na özel hem de listedeki kitaplarla ilgili birer canlı yayın yapmayı düşünüyorum. Belki tek yayın yaparız ama 2-3 saat sürebilir :))) Bakalım.*
 - 5. Şirket Oyunları'nı teslim ettiğimden beri Esnaf İşi Aşk'ı basıma hazırlıyorum. Onda da benzer değişiklikler olacak.*
 - 6. Kapak Modeli bu hafta içi gelecek (muhtemelen cuma gecesi)!((*
- Not: 4. maddeyi Instagram'da da burada da bugün ilk kez paylaşıyorum. O gün atlamışım.)*

"Nil dükkandaysan bir bakar mısın?"

"Tabii, Cezmi Amca. N'oldu?"

"Sadi'nin İstanbul'daki amcaoğlundan kargo geldi. Telefon getirmişti Amerika'dan bizimkine. Bir heves açtı çocuk ama dilini değiştiremiyor bir türlü. Fatih, 'Nil'inki de ondan,

dükkandaysa o bir baksın' dedi. Başı kalabalık o çok kurcalayamadı. Dıııroyid miymiş neymiş? Öyle dediler."

"Android, Cezmi Amca," dedim gülümseyerek.

"Ne ki o? Anlamıyorum hiç bu işlerden..."

"Telefonun işletim sistemi. Android var. IOS var. Sizinkiler ondan."

Cezmi Amca "Hııı," dedi. "Elma olmayınca öyle oluyor demek..."

"Aaağğğnnnddııırrrooooooyiiiiidddd" diye hecelelemeye başladığında "Ben hallederim, Cezmi Amca. Geliyorum beş dakikaya," dedim.

"Hah, yaşa kızım."

Telefonu kapatıp müşteriyle ilgilenen babama döndüm. "Baba ben bir Cezmi Amca'lara gidiyorum. Sadi'ye telefon gelmiş Amerika'dan, dilini Türkçeye çevirememişler. Halleder gelirim hemen."

Babam pijama yığınlarının arasından fazla kafasını kaldıramadı. "Tamam kızım. Git sen, abin de birazdan gelir zaten."

Kapalıçarşıdaki cumartesi kalabalığını yara yara kuyumcuya doğru attığım her adımda kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Bilimsel yöntemden medet umarken kafamı büsbütün karıştırmayı başarmıştım.

Keşke Fatih olmasaydı dükkanda.

Ama çarşı her cumartesi olduğu gibi vızır vızır kaynarken, Cezmi Amca da başı kalabalık demişken, dileğimin gerçekleşmesi imkansızdı.

Odun ama düşünceli. Kiro ama yakışıklı. Çapkın ama güvenilir. Mağara adamı ama sorumluluk sahibi.

Kafamda 'bilmem ne ama bilmem ne' formatında cümleler kurmaya devam ederek dükkana girdiğimde ilk gözüme çarpan dükkana doldurmuş müşteriler veya Sadi ya da Cezmi Amca veyahut Tunç olmadı.

Siyah kumaş pantolon, beyaz gömlek, füme cepken yelek.

Peki sebep?

Orta yaşı kadını bir müşteriye tezgahın altındaki camekanlı bölmeden sıra sıra yüzükler çıkarıp tezgahın üzerine dizdi. Kadın fiyatlarını sordu. Fatih tek tek söyledi. Kadın taşlarını sordu. Fatih tek tek açıkladı.

"Geldin mi Nil? Hoş geldin, kızım."

İrkildim. "Hoş bulduk, Cezmi Amca." Kasanın başında bana bakıyordu. Ağzım açık nereye baktığımı fark etmemişti inşallah. "Bak bakalım şu Sadi'nin telefona," diyerek kutuyu uzattı.

Telefonu elime aldım. Markası benimkinden farklıydı ama menü aynıydı. "İnternete bağlayalım önce. Dil paketi indirmemiz gerekecektir." Cezmi Amca'ya baktım. "Wifi şifresi ne?"

Cezmi Amca kasanın altında bir çekmece açıp karıştırdı, bir zarfın içinden çıkardığı kağıt parçasını bana verdi. "Şifre karışık biraz."

Bir sürü harf ve sayı girdikten sonra telefonu internete bağlandığım gibi ayarlara gittim. Sistemden dil seçeneklerinden Türkçeyi seçtim. Paket yüklenmeye başladı. "Şimdi yüklüyor." Birkaç saniye bile sürmedi. Dil tercihlerinde Türkçeyi en tepeye taşıyınca tüm menü Türkçeye döndü. Sadi de alıcı olmayan müşterisini gönderirken yanıma kadar gelmişti. Telefonu verdim. "Güle güle kullan Sadi."

Gözleri parladı Sadi'nin. "Sağ ol, Nil."

"Rica ederim."

"Oldu bile mi?"

"Oldu Cezmi Amca."

Fatih müşteriye babasına pasladı. Kadına kocaman taşlı yüzüklerden birini satmıştı an itibarıyla. Tek taşını kendi almıştı teyze. "N'aber Nil?"

Yüzüne bakmakta zorluk çekiyordum. Kendisini kalem kalem masaya yatırdığım için mi yoksa o an sadece karşımda olduğu için mi utanç içindeydim karar veremedim. "İyi, senden?" dedim zorla.

"İyi." Telefonuna bakarken gözlerinden kalpler fıskıran Sadi'yi işaret etti bakışlarıyla. "Halletmişsin."

Cezmi Amca kadının kredi kartını pos makinesinden geçirdi. "Mühendisin hali başka oluyor."

Mühendis olmamla o kadar alakası yoktu ki. Üstelik de tekstil! Sadece gülümsedim.

"Android hiç kullanmadım," dedi Fatih.

Konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı! "Sadece dil paketi yüklemek gerekti..." diye mırıldandım.

"Alışkın olmayınca yanlış bir şey yapmayalım dedim."

Bari cepken yelek giymeyeydin. Böyle bir zayıf noktam olduğunu hiç bilmiyordum o ana kadar!

Nereye bakacağımı bilemezken neyse ki telefonum çaldı. Elimi cebime attım. Ekranda Berk'in numarası görünce meraklandım. "Efendim Berk?"

"Benim Korupark'a gitmem lazım abla."

"Neden?"

"Ejderha Mızrağı'nın bir üçlemesini almam lazım."

Berk ders çalışmadığı zamanlarda o seriyi okuyordu bu ara. Onlarca kitabı vardı. Allah sabır versin. "E yok muymuş Zafer'deki D&R'da?"

"Korupark'takinde var. Bulması çok zor zaten. Heykel'deki sahaflarda da bulamadım."

"İnternette sipariş edelim?"

"Bekleyemem o kadar. Annem izin vermiyor tek başıma gitmeme. N'olur," diye yalvardı.

Bir kitapkurdunun halinden bir diğeri anlardı. "E iyi. Sen gel o zaman kapalıçarşıya. Bakarız."

"Abimi ikna edebilir misin? Götürür mü?"

"Ederim." Sonra o kadar da emin olamadım kurduğum cümleden. "Olmazsa biz seninle gideriz. Hadi görüşürüz birazdan."

Telefonu kapatınca Cezmi Amca sordu. Kadını uğurlamıştı bile. "N'oldu Nil?"

"Berk'in bir kitap alması gerekiyormuş. Ama sadece Korupark'ta varmış. Annem de tek başına bırakmamış."

"Bekleyemez mi getirsinler buradaki kitapçıya?"

"Yok Cezmi Amca bu gece o kitabı okuması lazım. Bilmiyorsun sen onu. Kök söktürür hepimize."

"Sessiz sakın de duruyor halbuki..." Cezmi Amca bir düşündü. "Kızım akşam akşam ikiniz gitmeyin sakın. Kürşat'ın işi varsa Fatih götürür Berk'i. Biz kalabalığız burada, idare ederiz. Fatih de diğer dükkanı bir kolaçan etsin hem."

Fatih kafasını salladı hemen. "Tabii götürürüm ben. 6'dan sonra çıkarız."

"Ben bir abimle konuşayım da..." dedim mıyır mıyır.

"Hayatta girmem o trafiğe akşam akşam. Dur kalk dur kalk. Ayaklarım tutmuyor sonra."

"Abi neden böyle yapıyorsun sen?" Zavallı Berk kapı dibinde boynu bükük sallanıp duruyordu. "Götür işte çocuğu."

"Bu da okumazsa ölecek hastalığına mı tutuldu? İkiniz de kime çektiniz hiç bilmiyorum! Onca yıl ablama evlatlık dedim ama ben en çok sizden şüphe ediyorum artık!"

"Belki de evlatlık olan sensin," dedim tatlı tatlı. "Hiç bu ihtimali düşündün mü?"

"İflahım kesildi size kitap almaktan!"

Gelmese sanki paranın kaynağı değişiyordu. "Neden senin iflahın kesiliyor?" Kasanın başında sessiz sakın bulmaca çözen babamı işaret ettim. Saat ilerledikçe kalabalık durulmuştu. "En nihayetinde babamdan çıkıyor parası."

Berk kazağımın kolundan çekti. "Fatih Abi götüreceğim demiş işte..." Cidden okumazsa ölecek hastalığına tutulmuştu. "Babamdan para alalım. Neden zaman kaybediyoruz ki abla?"

Abim Berk'i ilk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa incelerken yüzünü ekşitti. "Şu tavırlara bak. Fatih Abi'si götürecekmış. Fatih Abi'nle doğdun sanki."

"Abim dururken Fatih Abi zahmet etmesin diye diyordum ama..." Abime baktım. "Nasıl unutuyorum her seferinde

umutsuz bir vaka olduğunu?"

Abimin yüzü iyice ekşirken burnu kırıştı. "Kıçımın kenarları."

"Oğlum düzgün konuş," dedi babam dalgın dalgın. Nasıl olduysa bunu duymuştu.

Abime hafifçe hırladıktan sonra Berk'e yenik bakışlarımı çevirdim. "Sen git madem Berk. Bekliyor Fatih Abi." Saatileme baktım. "6'dan sonra gelsin demişti."

İri lacivert gözleri köpek yavrusu gibi gözlerime baktı. "Sen de gelsene abla..." Yine kalp çarpıntısı çekmek istemiyordum. Reddetmeye hazırlandığımı görünce o iri gözler yüzünün yarısını kapladı neredeyse. "Lütfen abla..."

Gerekmedikçe kimselerle etkileşmeyi sevmiyordu benim kardeşim. İç geçirdim. Kalbim yine kulaklarımda atmaya başladı. Kalbimde ritim bozukluğu da olabilirdi. Bu seçeneği hiç düşünmemiştim. "İyi madem." Montumla çantamı aldım sonra bir baktım abim de montunu giymeye başladı. "Sen nereye abi? Dursana işinin başında."

"Hazır götürecek de bulunmuş ben neden gelmiyormuşum? Öne kurulmak varken... Hem ben gelirsem belki kitapçıyı eve taşımazsınız." Babama baktı bir an. "Baba sen kapatırsın dükkanı. Zaten gelen giden de olmaz artık. Biz bi dolaşalım da gelemiz."

"Olur oğlum. İyi gezmeler size."

Bir kere de olmaz de baba ya! Bir kere de olmaz de!

Fatih askılıktaki kaşmir siyah paltosuna uzandı. Paltoyu üzerine geçirdiğinde gereksiz şıklığına şıklık katıldı. "Sen de mi geliyorsun Kürşat?"

"Özlemişsindir beni dedim."

"Sorma, hiç zaman ayıramıyorum sana. Bir yemeğe çıkarayım diyordum ne zamandır."

Abim kaşlarını kaldırıp burnuyla bizi işaret etti. "Çoluk çocuktan zaman mı kalıyor hayatım?"

"Yazıık," dedi. "Onlar da gelsin. Üzülürler sonra."

Ben bayılıyordum sanki gelmeye. Pis pis baktım. Sadece gülümsedi cevaben.

Kuyumcular Çarşısı'na inip havlucuların aralığından Fatih'in arabasını park ettiği otoparka doğru ilerledik. Abim dürtmesine gerek olmadığı halde yanında yürüyen Fatih'i dürttü. "Oğlum duydun mu, bir dükkana daha hırsız girmiş. Bu sefer Gülizar Abla'nın çeyizciyi soymuşlar. Azıttılar iyice. Havlucusu, kuyumcusu, yorgancısı, çeyizcisi herkes nasıplendi."

"Duydum ya. Bekçi filan mı bulmalı acaba. Tek adam da yetmez ki. Nasıl bütün gece Bakırcılar Çarşısı'ndan Tuz Pazarı'na kadar her yeri tavaf etsin?"

Fatih arabanın kapılarını açtı, abim dediği gibi öne kuruldu. Biz de uslu çocuklar gibi arkaya geçip kemerlerimizi bağladık.

Fatih dikiz aynasından ikimize baktı. "Hazır mısınız küçük Sağlamlar?"

Sensin küçük.

Ben homurdanırken Berk'in yüzünde güller açmıştı. "Hazırız Fatih Abiiiiğğğ," dedi. Fatih bana göz kırpıp arabayı çalıştırdı.

Arabadan iner inmez Berk otoparktan AVM'ye giden yürüyen merdivenleri ikişer ikişer tırmandı, neredeyse koşarak D&R'a daldı. Biz de peşinden.

Abimi hemen masa oyunlarının bulunduğu rafta kaybettik. "Fatih bunlara sahip çık, ocağımıza incir ağacı dikmesinler." İşaret parmağını bize doğru salladı. "Kişi başı üç kitap. Daha fazla yok." Berk'i ayrıca uyarma gereği hissetti. "Gidip tuğla gibi olanını da seçmek yok. Kağıda zam geldi!"

Berk'in umuru olmadı. Dönüp gitti.

"Gündemi iyi takip ediyorsun," dedim kinayeli. Gazetenin sadece spor sayfasını okurdu abim. Haber filan da izlemezdi.

"Ederim tabii. En büyük harcamam. Okumadığı kitaba benim kadar para veren var mıdır acaba?"

"Birkaçını okusaydın biz de bir faydasını görürdük belki!"

"Dil de bir pabuç!"

"Sen oyuncaklarına baksana."

"Oyuncak değil onlar. Strateji oyunu."

Raftaki kutulardan rastgele birini işaret ettim. "Bak bunun üzerinde +12 yazıyor. Yaşına da uygunmuş."

Abim tam hırlayacakken "Tamam Sağlam Kardeşler," diyerek Fatih aramıza girdi. Omuzlarımdan tutarak yanına çekti beni. Hık diyemedim ya ben. "Ben Nil'i uzaklaştırıyorum. Sen takıl hayatım."

"Sen de olmasan Fatihciğim..." 'Gözlerim üzerinde' işareti yaptı bana. "Üç kitap!"

Berk'in peşinden mağazanın kitapların bulunduğu kısmına doğru ilerlemeye başladık.

Rafların arasında yürürken Fatih sağa sola umutsuzca baktı. "Kim okuyor bu kadar kitabı?" Türkiye geneline bakarsak pek fazla insan okumuyordu aslında. "Okumaya nereden başlanır ki?"

Dudak büktüm. Cevabı çok zor değildi. "İlgi duyduğun şeyden elbette..."

Yerden tavana kadar uzanan çok satanlar raflarının önünde durdu. "Böyle önünde durunca insanın gözünde büyüyor."

Artık Fatih'in krallığından çıkıp benimkine ulaşmıştık ve konuşmak çok kolaydı. "Bu zevk alman gereken bir aktivite. Gözünde büyütecek bir şey değil." Birkaç raf yandaki bilimkurgu rafının önüne geçtim. "Bilimkurgu sever misin mesela?"

Bir düşündü. "Film ve dizi izlemeyi seviyorum." Kafasını kaldırıp üst raflarda gezdirdi gözlerini. "Var mı bir tavsiyen?"

Tavsiye mi istiyordu gerçekten?

Ben de başımı raflara çevirdim. Hemen en sevdiklerimden biri çarptı gözüme. "Cesur Yeni Dünya. Bu alandaki en önemli eserlerdendir." Uzanıp aldım kitabın bir kopyasını. "Bir distopya. Yani karanlık bir gelecek anlatıyor. İnsanların genetiğine müdahale edilmiş, zeka seviyesine göre sınıflandırılmış bir toplum var..."

Elimden hevesle aldı kitabı. Şöyle bir evirip çevirdi. "Bu güzelmiş." Bana baktı. "Başka?"

Gülümsedim.

Artık iş başındaydım. "Başkaa... Bir tane Türk klasiği alalım." En sevdiğim Çalikuşu'ydu. Okuması da kolaydı. Türk klasiklerinin bulunduğu rafın önünde durdum. Çalikuşu'nu çıkardım. "Çalikuşu'nu çok severim ben. Beş kere okumuşumdur en az. Ama romantiktir biraz, sen sevmezsin belki..." dedim tereddütle.

Fatih Çalikuşu'nu da elimden aldı hemen. "Sen sevdiysen ben de severim."

Kızarmadığımı umarak dünya klasiklerine döndüm hemen. "Bir tane de dünya klasiği alalım."

Fatih raftan bir Tolstoy gözüne kestirdi. Savaş ve Barış'ın ilk cildini çıkarıp elinde salladı şöyle bir. Bir yandan da ağırlığını tarttı sanki. "Bak bunu ben bile duydum."

Elinde Savaş ve Barış çok komik geldi gözüme. Ama başlangıç için riskli bir tercih olurdu Tolstoy. Okur adayımızı ürkütmemek lazımdı. "Rus klasikleri başlangıç için biraz sıkıcı gelebilir. Betimlemeleri filan uzundur çok."

Fatih kitabı hemen rafa geri bıraktı. "Belli..."

Raftan aldığım bir başka kitabı ona uzattım. "Gazap Üzümleri daha iyi bir başlangıç olabilir." Lisede okumuştum ben.

İş ciddiye binince hemen korktu gözü. "Bu da pek ince değilmiş... Neyle ilgili?"

"Amerika'da 1920'lerin sonunda büyük bir ekonomik kriz yaşandı. Bu roman Amerika'nın kırsalında geçiyor. Değişen tarım teknolojisi ile birlikte işsiz kalan çiftçileri, insanların değişen çağa ayak uyduramayışını anlatıyor."

Fatih'in yüzü biraz karardı.

"Klasikler genelde toplumsal sıkıntılardan yola çıkar," diye açıkladım. "Tarihi bir temelleri vardır. Çalikuşu da öyle. O yüzden klasikler. Her dönemde okunabilirler."

"Ver bakalım," dedi Fatih sıkıntıyla.

"Bir de güncel bir şeyler alalım. Bu kadar klasik sıkabilir. Polisiye sever misin?"

"Dizi, film işte," dedi yine.

Polisiye'nin önünde hiç tereddüt etmedim. "Aklında bir sayı tut iyidir, John Verdon. Hiç konusunu söylemeyeceğim. Ahmet Ümit de severim." Raftan bir de Bab-ı Esrar aldım. "Bu da Mevlana ve Şems'le ilgili." Çektiğim iki kitabı da ekleyiverdim Fatih'in kollarında oluşmakta olan tepeciğin üzerine. "Şimdilik bu kadar yeter."

"Şimdilik?" Fatih tepeciğe bakarken o tepeciği okuyacağının farkına yeni varıyor gibiydi. "Hayatım boyunca zaten ancak bu kadar kitap okumuşumdur," diye mırıldandı. Ondan da emin değildi sanki. Sonra da kurduğu cümleyi sesli söylediğinin fark etti. "İşten güçten başımı alamıyorum da..."

Güldüm. Aslında okumak istiyordu yani. "Bir yerden başlamak önemli olan. "

"Sen bunları okudun mu şimdi?"

"Okudum."

"Hepsini ne kadar sürede okursun mesela?"

"Değişiyor. Okul zamanı çok okuyamıyorum. Ayda üç dört kitap ancak okuyabiliyorum. Yazın ayda on on beş tane okuduğum oluyor."

Kaşları havaya kalktı. "Hayatın boyunca kaç kitap okumuşsundur?"

Omuz silktim. "Saymaya çalışmadım hiç. Sayısı önemli mi ki? İnsana bir şey katan kitaplar okumak önemli olan. Hayat çok kısa. Yazılmış her kitabı okumak mümkün değil. O yüzden iyi seçmek lazım." Elindeki beş kitaba memnuniyetle bakıp ellerimi bir kere çırtım. Kitaplar beni heyecanlandırıyordu, ne yapayım? "Ve sana çok güzel kitaplar seçtik!"

"Benim gibi okumaya yeni başlayanlara var mı bir tavsiyen?" diye sordu çekingen bir gülümsemeye.

Okumaya yeni başlayanlar deyince aklıma Cin Ali geldi. Haha. Ama sesli söylemedim neyse ki. "Klasikleri üst üste

okuma. Polisiyeler kolay okumalar. Onları aralara serpiştir. Hafif okumalar kafa dağıtmak için güzeldir. Mesela işten eve yorgun geldin. Bir çay yap kendine, çek pijamaları bir Ahmet Ümit oku." Çek pijamaları mı demiştin az önce? Pfff. "Yani klasikler biraz daha talepkar. Kafan rahat olmalı çok yorgun olunca anlamam zorlaşır," diye toparlamaya çalıştım.

Anlatımım güldürdü onu. "Hmm. Peki. Öyle yaparım."

"Ama Çalıkuşu diğer klasiklere göre çok daha rahat okunur. Ondan başla okumaya bence. Sonra ruh haline göre bakarsın."

Sanki bu konuda otoriteydim. "Peki," dedi kuzu gibi. Sonra rafları işaret etti. "Sen bakmayacak mıydın?"

Sırada okunmayı bekleyen çok kitabım vardı. Biraz kitap diyeti yapmaya çalışıyordum. "Abim çok söyleniyor. Ben kitap alışverişlerimi babamla yapıyorum genelde. Ya da internetten babamın kredi kartıyla alıyorum." Fatih'e internet indirimlerini takip et demek için henüz erkendi sanırım.

İnceden güldü. "O kadar kitap devirince böyle cin gibi oldun tabii," dedi.

Aldığı kitapları ödemek üzere kasaya geldik. Abim elinde bir kutu çoktan kasaya geçmiş bizi bekliyordu. Fatih'in elindeki kitapları fark etmekte gecikmedi. "Onlar ne lan öyle?" diye sordu kitapçıda değilmişiz ve kitap almak dünyanın en garip aktivitesiymiş gibi.

"Neye benziyor?"

"Hediye mi aldın?" diye sordu abim. O kadar inanamıyordu.

"Çok mu garip kitap okuması?" diye sordum tek kaşım havada.

"Ne kadar garip olduğunu şöyle anlatayım. Hani mesela balığın canı sıkılır kavağa çıkar. Çıkmaz ayın son çarşambası gelir çatar. Üzerine kırmızı kar yağar." Fatih'i işaret etti. "Bu herif edebiyattan dönem ödevi alıp okuması gereken kitabı okusun diye sınıfın en çirkin kızıyla hamburgerciye gitmiş adam. Sonra sinemaya da gitmiş miydiniz hayatım?" Göz

kırptı Fatih'e. "Neyse madem alıyorsun görünen bir yere diz bari. Misafirlerine hava atarsın. "

"Kürşat," dedi Fatih sabırlı olmaya çalışarak. "Yok misafir filan."

"Yatağı da baban kırdı değil mi?"

Gözlerim büyürken "Kürşat sessiz olacak mısın biraz?" dedi Fatih. Dişlerini sıkıyordu yine. O güne kadar abimi boğmamış olması bir mucizeydi bence.

"He he tamam kendi kendine uyurken kırıldı kankito." Abim kutusunu tezgaha bırakıp kulaklarımı tıkar gibi yaptı. "Çocukların terbiyesi bozulmasın diye sansürlüyorsun anladım ben seni."

Çocuk da ben oluyordum.

Berk gelip kitaplarını abimin üzerine yığdı. Abim iç geçirirken "Bir daha kilo sınırı da koyacağım" diye homurdandı. Seçtiği masa oyunuyla birlikte Berk'in kitaplarını üst üste koyarak kasadaki kıza uzattı. Benim ellerimin boş olduğunu o an fark etti."Hayret sen almadın mı bir şey?"

"Hakkımı saklı tutuyorum."

"Aman tut hatrım kalır yoksa."

Abim ödedikten sonra Fatih de elindeki kitapları kasaya uzattı.

Cüzdanını paltosunun iç cebinden çıkarıp kredi kartını kasadaki kıza verdi. Bu haliyle yetişkin bir adamdı. Sanki alternatif bir evrene seyahat etmişim de oradaki kitapkurdu Fatih'le karşı karşıya gelmişim.

Peki.

En kötü ihtimali düşünelim ve Fatih'ten hoşlanıyorum diyelim. Kitap da okuyor artık - en azından aldı. Bu da bir şey.

Yanında kuzu kuzu bekleyen abime baktım. O da arıza çıkarmadı diyelim. Hadi diyelim. Diyelim.

Ben böyle bir insanla bir ilişki yaşayabilir miydim?

Birçok açıdan abimin tıpkısının aynısıydı ve Hilal Abla'nın akli melekelerini bu yüzden sorguladığım çok olmuştu. İkisi

de mağara adamından halliceydi. Abimin aksine Fatih çalışkandı gerçi, sorumluluk sahibiydi ama beni kontrol etmek isteyecekti.

İçime hofladım.

İzin veremezdim ki buna ben.

Berk'le abimin tek ortak noktaları ve kardeş olduklarının tek göstergesi zırt pırt tuvalete gidip kendileriyle birlikte olan herkesi kapı ağızlarında, alışveriş merkezlerinde, dinlenme tesislerinde sıraya dizmeleriydi. Ömrüm ikisinin tuvaletten çıkmasını beklemekle geçiyordu.

Fatih'le kollarımızı korkuluklara dayamış, AVM'nin alt katlarını izliyorduk sessizce.

Derin bir nefes aldım. Bu konuşmayı yapacağıma inanamıyordum. "Ben düşündüm."

Hafifçe kaşlarını çatıp bana baktı. "Neyi?"

"İkimizi," dedim. İsrarla yüzüne bakmadım. Bakamadım. İkimiz demek bile dünyanın en saçma şeyymiş gibi geliyordu.

Yaslandığı yerden doğrulup vücudunu bana döndürdü tamamen. "Nasıl yani?"

Bir nefes daha alıp ben de doğruldum. Yüzüne baktım. "Bağırmadan, atışmadan konuşmak istiyorum."

"Dinliyorum?" Nefesini tuttu sanki.

"Birkaç gündür düşünüyorum ben. Ciddi ciddi düşünüyorum."

"Ve?" diye sordu sabırsızca.

"Biz seninle anlaşılamıyoruz," dedim sessizce. Kendim bile zor duymuştum.

Yüzündeki hayal kırıklığını görünce kalbimin üzerine bir ağırlık çöktü. "Neden anlaşılamayalım ki?" diye sessizce isyan etti sanki o da.

"Hayata bakış açımız farklı."

"Aynı mahallede doğduk büyüydük. Ne kadar farklı olabilir ki?"

"Çok farklı olabiliyor işte..."

İncinmiş bir bakış geçti gözlerinden. "Üniversiteye gitmedim diye mi?"

"Hayır." Beni yanlış anlamasını istemiyordum. "Hayır tabii ki. Onunla bir alakası yok. Düşünmedim bile öyle bir şey."

"Eğitim seviyemiz dışında bizi farklı kılan nedir o zaman?"

"Ben abim gibi birini istemiyorum."

"Bana biraz haksızlık ediyorsun," dedi hafif dalga geçer çokça da gücenmiş bir biçimde.

"Abim gibi sorumsuz değilsin. Onun gibi umursamaz da değilsin tabii..."

Burnundan bir homurtu yükseldi. "Teşekkür ederim."

"Ama kadınlara bakışınız, düşünce yapınız çok benziyor. Aslında sen de benim gibi birini istemiyorsun."

Güldü. Yine korkuluklara yaslanıp boş gözlerle önümüzde uzanan renk renk mağazalara baktı. "Nasıl birini istediğimi benden iyi biliyorsun."

"Kiminlesin? Neredesin? Bu etek neden çok kısa? O bluzun yakası çok mu geniş? Gece vakti nereye?"

Cevap vermedi.

Herkesi ayaklandırıp sonra kavga edip herkesi birbirine küstürmek vardı. "Bu soruları sormadan yapabilir misin sen? Değişebilir misin?"

Elindeki D&R torbasını salladı. "Ben ancak bu kadar değişebilirim. Olmadığım biri gibi davranamam."

"Ben de olmadığım biri gibi davranamam..."

Yine cevap vermedi.

"Birbirimizi üzmeye gerek yok..."

Birden tekrar doğruldu. "Ne demek oluyor bu Nil? Değişirim deseydim çıkacak mıydın benimle?" diye çıkıştı.

"Değişirim demeyeceğini biliyordum," diye fısıldadım. "Bana yalan söylemezsin..." Birden omzunun üzerinden bir hareketlilik dikkatimi çekti. Gözlerim büyüdü. "Ay teyze fenalaştı!" O da arkasına dönüp bakışlarımı takip etti.

Koşarak birkaç metre ötedeki ayakkabıcının önünde sallanan teyzenin kollarına girdik. Teyze kollarımızda daldık ayakkabıcıya.

Ayakkabıcı cumartesi gecesini ateşle çalkalanıyor, içeride bangır bangır Serdar Orta alıyordu.

Ayakkabıcı ocuk hemen teyzeyi puf koltuklardan birine oturttu.

Teyze biraz kendine gelir gibi oldu oturtunca. "Doktor musun oğlum sen?" diye sordu Fatih'e.

"Yok teyze kuyumcuyum."

Ayakkabıcı ocuk hemen kolonya getirdi. "Teyze tansiyonun mu düştü acaba? Doktor çağıralım mı? Var mı bir rahatsızlığın?"

"Yok oğlum geçer şimdi. Rejimdeyim de ben. Detoks yapıyorum. Üç gün sırf sıvı. Böyle halsizlik oluyor arada."

Teyze şimdiden bikini sezonuna hazırlanıyordu herhalde. Bayağı bayağı bayılmaya halsizlik diyordu. Açlıktan ölmezse bu yaz plajlar onundu.

Bu teyzeyi hemen bir sınıfa koymak mümkündü: Sosyetik Bursa teyzesi. Vardı böyle bir konsept. Düğün dernek olursa elbisesini İstanbul'da diktirir muhakkak. Oğlu varsa Amerika'da okur, kızı varsa ya iç mimar ya da moda tasarımcısıdır. Belki ressam.

"Ayran getireyim mi teyze? İyi gelir belki?" diye sordu ayakkabıcı ocuk.

"Olur yavrum," dedi teyze. "İyi gelir belki. Daha alışverişim var."

Devam etmeyi planlıyordu yani?

"Burada mı dükkan?" diye sordu Fatih'e.

Teyze ölüyordun az kalsın. Neyin peşindesin sen?

"Burada da var," dedi Fatih.

Teyzenin gözlerde dolar işaretleri belirdi. "Bekar mısın oğlum?"

Teyze bakıyorum da iyileştin hemen!

"Bekarım."

Teyze beni soğuk soğuk incelerken sordu. "Bu kim?"

Hiç sektirmeden "Kardeşim," dedi Fatih.

Kardeşin?

Gülümsemesini bahşetti bana teyze sonunda. Tehlikesiz bir kız kardeşim sonuçta. "Hakikaten mi? Hiç benzemiyorsunuz ayol."

"Benzemeyiz."

"Benim kızım da tasarımcı. İyi anlaşırsınız siz."

"Ben tasarım da yapıyorum," dedi Fatih.

Teyzeyi baştan çıkarmak için her şeyi doğru yapmıştı.

Kaşla göz arasında çantasından çıkardığı bir kağıt parçasına bir şeyler karaladı kadın. "Whatsapp'ten sana tasarımlarını atsin."

Fatih de kağıt parçasını cebine attı.

Serdar Ortaç o sırada şöyle seslendi bizlere:

<https://youtu.be/wC2j9LqleyQ>

Kimse sana canım cicim balım demesin

Kıskanırım seni başka biri sevmesin

Ben gülerim bırak hayat sana gülmesin

Dudak benim başka kimse onu öpmesin

Bi sus Serdar. Zaten ortalık karışık.

Ortalık da kafalar da karışık! sflkljk

Instagram: @sezen.aksin

25. Bölüm

*Bölüme dair bir uyarım var: **Çalığışu'nu okumadıysanız ufak spoilerlar var sona doğru.** Nasıl olacak bilmiyorum ama okumaya niyetiniz varsa şayet, bir koşu kitabı okuyup geri gelebilirsiniz buraya sfjlskfjl*

Hayriye Teyze'nin "Hırsız var! Yetişin komşular!" diye ciğerlerini sökercesine bağırişıyla gözlerini açtı.

Saniyesinde mahallede evlerin ışıkları bir bir yandı, kimi camlara kimi sokağa fırladı.

Ben cama fırlayanlardandım.

"N'oluyor Hayriye Abla?" diye bağırdı Yusuf Amca üst kattan.

Hayriye Teyze detaycıydı. "Camı açık unutmuşum. Yattım. Bir baktım bir yerden üfürüyor. Kalktım. Baktım açık cam. Onu kapatayım dedim..." Hayriye Teyze titrek bir işaret parmağıyla sokağımızın biraz aşağısını işaret etti. "Baştan aşağı siyahlara bürünmüş. Balkondan atlayıverdi. Yüreğim hop etti!"

"Nereye gitti?" diye sordu Hüseyin Amca aşağıdan. Yine tuvalet terlikleri ve çizgili pijama kombiniyle hırsızı karşılamaya karar vermişti.

O sırada Fatih de Kaan Abi'yle birlikte çıkıp etrafı kolaçan etmeye başladı.

"Beni görünce yokuş yukarı koştu. Boyu devrilesice!" diye söylendi Hayriye Teyze.

Hüseyin Amca karanlık yokuşu süzdü. "Tek başına mıydı? Gördün mü başka birini Hayriye Abla?"

"Ben bir kişi gördüm oğlum."

Beklenildiği üzere abim ancak çıkabildi cama. Ama tabii ki olaya yine çok hakimdi. Bir dedektif edasıyla kollarını pervaza dayadı. "Kesin işbirlikçileri olmalı. Bu işleri tek yapmazlar. Böcekevi Sokağı'na filan da bakın. Oralarda gizlenmiş olabilirler."

Hüseyin Amca şahin bakışlarını abimin üzerinde odakladı. "Kürşat çok biliyorsan insene aşağı büyük hafiye kabiliyetinden faydalanalım! *Cam güzeli* gibi durma orada da bir işe yara kırk yılın başı."

Ni-ho-ha-ha-haaaa! *Cam güzeli* Kürşat. Ben bunu sonra kullanırım.

Abim bir kaldı öyle.

Toplanma nedenimiz balkonlardan Tarzan gibi atlayıp zıplayan bir hırsız olmasa kahkahayı koyacaktım.

Nuri Dede kafasında takkesi üzerinde pazen entarisi karşı camdan sarktı. "Vah vah. Görüyor musun sen? Olacak iş değil. Millette haysiyet kalmamış..." Hüseyin Amca'ya el etti. "Bekleyin ben de geliyorum."

Münevver Nine kocasına yan camdan çıkıştı. "Hırsız bekler mi ayol seni? Bırak gitsinler onlar. Düşüp kalacaksın bir köşede Allah'ım korusun. Sana mı kaldı hırsız kovalamak gençler varken?"

Aşağıdan "Polisi aradınız mı?" diye sordu Kaan Abi haklı olarak.

Yusuf Amca üst kattan bağırdı. "Ben arıyorum şimdi."

Abime sııttım. Sabredemedim. Hemen kullandım. "Aşağı in istersen *Cam Güzeli*. Hava şartları müsait. Narin bedeninin incinmez."

Beklenildiği üzere Niyazi Abi bakkalda yine içecek servis ediyordu.

Mağdurlardan Huriye Teyze yarı baygın inerken, Kemalettin Amca çayını içiyordu. Kemalettin Amca'nın bir şeyini çalmamıştı hırsızlar herhalde.

Annem Huriye Teyze'nin bileklerini kolonyayla ovarken "Var mı çalınan bir şey Huriye Abla?" diye sordu. Korkudan

mı inliyordu yoksa bir şeyler gerçekten gitmiş miydi anlamamanın peşindeydi.

Kadın soruyu duyar duymaz anında dövünmeye başladı. "Ah olmaz mı kızımııııı. Olmaz mı? Annemden kalma yadigarlar, benim Trabzon burmaları gitmiş hep! Namuzsuz! Haram olsun inşallah. Boğazlarına dizilsin. Gün yüzü göremesinler! İki yakaları bir araya gelmesin! Kabir azabı içinde kavrulsunlar inşallah!"

Daha da sayardı Huriye Teyze ama Münevver Nine araya girdi. "Huriye günahtır, beddua gelir seni bulur sonra."

"Münevver Abla Allahını seversen daha ne olacak? Bulan bulmuş bizi. "

"Deme öyle Huriye. Beterin beteri vardır. Ya size bir şey yapsaydı hırsız?"

Annem "Tabii ya. Cana geleceğine mala gelsin," dedi acele acele.

"Mal da canın yongasıdır ama," diye yapıştırdı Huriye Teyze.

O ana kadar sessiz kalmış kocası "Doğru diyorlar, Huriye. Üzülme bu kadar. Ne yapalım yani?" diye destek çıktı mahalleliye.

Huriye Teyze'nin şimşeklerini böylelikle üzerine çekmişti. "Sen sakın bir şey yapma e mi Kemalettin! Ben sana dedim," diye burnundan soludu. "Bir tıkırtı var dedim! Sen anca çamış gibi yat orada. Alemin herifleri nöbete durur. Sen anca oturduğun yerde dur öyle. Allah saklasın sakın kıpırdama! En güzel yaptığın iş..."

Niyazi Abi boğazını temizledi. "Huriye Abla çay vereyim mi?" İhtiyacı varmış gibi ekledi. "Kendine gelirdin hem..."

Yine Nuri Dede'nin öncülüğünde kılınan sabah namazıyla gün ışıırken, hırsız ya da hırsızlar arazi olmuş, Huriye Teyze'nin aile yadigarlarıyla birlikte bilezikleri de sırta kadem basmıştı.

Akşam kararlaştırıldığı gibi mahalle meclisi Nuri Dede'lerde toplanacak, gündem değerlendirilecek, ona göre

savunma önlemleri alınacaktı. Ancak çalınan malların geri gelebileceğine dair kimsenin ümidi yoktu. Polis evde parmak izi de bulamamıştı.

Adamlar profesyoneldi.

Biri dürtmüş gibi beni uyandıran kokuyu takip edip mutfağa girdiğimde küçük dilimi yutacaktım. Evdeki bütün kapkacak ne varsa tepeleme lokma doluydu.

Annem strese girdiğinde yemek yapardı.

Hırsız korkusundan uyku tutmamış olacak seri üretime geçmişti anlaşılan. "Anne n'aptın sen? Kim yiyecek bunları?"

Sorumla ilgilenmedi annem. "Yoktu senin dersin bugün değil mi?"

O günkü tek dersimi veren öğretim görevlisi bir konferans nedeniyle şehir dışındaydı. Ders iptal olmuştu. "Yok da..."

"Şunları konu komşuya dağıtalım hadi, sevaptır. Nazar çıksın üzerimizden."

Hmm. Meseleyi çözmüştü annem. Aşağı mahalleye filan hep nazar değdiğinden hırsız dadanmıştı.

Önünde hala kızarmakta olan postayı gösterdi annem. "Son tencereyi de bizim dükkana götür. Fatih'lere de götürürsün gitmişken. Yemeyen kalmasın. Onlara peynir zeytin de koyarım. Açtır onlar şimdi yazık."

Yazık tabii. Çarşının ortasında da yiyecek bir lokma bir şeyleri yoktur.

Fatih'e lokma götürme fikrine alışmaya çalışırken annemin sabırsız sesiyle irkildim. "Hadi kızım biraz hareket."

"Tamam, anne. İzin verirsen bir yüzümü yıkayayım. Kanatlarımı çıkarıp giderim şimdi."

"İyi edersin," dedi. Kanat çıkaracak olmam onu fazla etkilemişe benzemiyordu. "Soğursa bir şeye benzemez." Arkamdan "Ah biz gençken..." diye söylendiğini duydum. Gerisini duymaya hiç çalışmadım. Gençken uçmakla filan hiç uğraşmayıp direkt ışınlanarak dağıtıyordu lokmayı mutlaka. Sürekli ağrıyan belini de kesin o ara incitmişti.

Kollarımın altında koca birer saklama kabı Atatürk Caddesi'ne indim. Tepemdeki at kuyruğu, üzerimdeki pofidik montla kavgaya hazır kabarmış bir horoza benziyordum bence.

Gerine gerine Heykel'de yürüdüm, alt geçitten Ulucami'ye geçtim. Oradan da kapalıçarşıya sallandım. Bir yandan da koca adımlar atmaya gayret ediyordum. Zira lokmalar soğur ve bu akıl almaz durum annemin kulağına giderse benim için pek de iyi olmayabilirdi.

Aceleyle kaplardan birini neredeyse abimin kafasına attıktan sonra diğerini de Arslanlar Kuyumculuk'a götürmek üzere uçarak yola çıktım yeniden.

Sonra 'ne bu acele?' diye kızdım kendime. Cidden lokmalar soğuyacak diye miydi bu telaş? Dünden hevesli gibi ne oluyordu? Aslında gitmek istemediğimi hatırlatmam gerekti kendime.

Adımlarımı yavaşlattım. Kalan birkaç adımı insan gibi attım.

Kendime rağmen nefesimi tutup dükkana girmiştım ki tezgahın başında müşteri olmadığım için hayal kırıklığına uğramış Tunç'u buldum.

Tunç'un yüzüne bir bakış atıp dükkanın arka kısmını gözlerimle taradım. "Kimse yokmuş..."

Kimse olmadığı için rahatlamış mıydım hayal kırıklığına mı uğramıştım fazla üzerinde duramadan kasanın yanındaki Çalikuşu ilişti gözüme.

Demek ciddi ciddi okuyordu.

Kaldığı yeri işaretlemek için kitabın arasına fiş sıkıştırmıştı. Bulunduğu sayfayı katlamamıştı.

Gözlerimden çıkmaya çalışan kalpleri geldikleri yere göndermek oldukça güçlü.

Kitap konusunda hassastım işte. Ne yapayım? Kitaplara iyi muamele etmek gerekirdi.

Okuduğum kitaplar bile okunmuş gibi durmaz, okunduktan sonra ilk günkü gibi kütüphanemin rafında yerini alırdı.

Kitaplarımı mecbur kalmadıkça ödünç vermez, altını da çizmezdim - ders kitaplarım da dahil; önemli bir yer görürsem defterime not ederdim.

Hasarlı kargo yüzünden, muhtelif online kitapçıların müşteri hizmetleriyle kaç kere papaz olduğumu hatırlamıyordum. Benim hasarlı dediğim kitaba bakıp 'bu kitaplar hasarlı değil ki hanımefendi' diyorlardı.

Neyse. Tamam yani. Kitaba iyi davranması, sağını solunu kıvırmaması iyi bir şeydi. Ne mutlu ona.

Sadece şaşırmıştım. O kadar. Son olanlardan sonra kitapların yüzüne bakacağını sanmamıştım: Tasarımcı kızı arayıp muhabbet etmek dururken kitap mı okuyacaktı?

Bak tam yumuşuyordum yine sinirlendim.

Tunç, biraz da yüzümdeki sinirli ifadeyi üzerine alınıp benim de onu gördüğüme pek sevinmediğimi düşünmüş olacak "Bir tek ben varım," dedi 'elimizde bu var' diyen bir ifadeyle.

Tek olduğunu söylememiş gibi "Cezmi Amca yok mu?" diye sordum. Dikkat çekmeyeceğim ya hani peşin peşin Fatih'i sormuyorum.

"Cezmi Amca gelmez bugün."

"Fatih Abi nerede?" Sonuçta ikinci sırada kıdem açısından onun sorulması son derece uygundu.

"Bankada işi vardı. Gelir şimdi." Gizemli halim karşısında sabırsızdı artık. "Bir şey mi oldu?"

Elimdeki kabı gösterdim. Benim de gizemim buraya kadardı. "Bunu getirmiştim de ben."

"Ne var içinde?" diye sorarken beni gördüğüne ilk kez sevinir gibi oldu. Hafiften ağzının suyu akmaya başlıyordu koku ağır ağır dükkanı doldururken.

"Akşam komşumuza hırsız girdi. Annem de lokma döktü."

"Yaa," dedi. "Çok severim, ellerine sağlık Necla Abla'nın."

"Sadi'yle Fatih Abi gelince beraber yersiniz," diye altını çizdim. Gözündeki parıltıya bakılırsa an itibariyle kimseyi beklemeden yumulacağa benziyordu çünkü.

"Oh oh tamam. ay da söyleriz birazdan. Mis," dedi mutlu mutlu.

O akşam Münevver Nine'lerin evinde durum değerlendirmesi vardı. Mahalle meclisi toplanmış herkes burnundan soluyordu.

Kızgındılar haliyle.

Elde de halihazırda yakalanmış bir hırsız bulunmadığından herkes hırsını birbirinden çıkarıyordu.

"İçim hiç rahat değil ama kapıyı bacayı kitledik geldik valla."

"Hırsız girecek diye yirmi dört saat evde mi oturacağız?"

"Gerekirse oturacağız."

"Ee hani Huriye Abla'ları onlar evdeyken soyuverdiler ya!"

"Fark etmiyor onlara anacım. Bir spreyleri varmış zaten. Tssst sıkıyorlar, evi götürseler ruhun duymuyor."

"Tehizatlı ete bunlar ayol. Girmedikleri ev kalmadı aşağı mahallede."

"Yakalanmıyor da geberesiceler."

"Sıra bize geldi demek. Vah vah..."

"Kapalıçarşı esnafı da şikayetçi. Kaç dükkan soyuldu hadde hesabı yok."

"Ne güzel eskiden bekçi vardı. Olmuyordu böyle şeyler."

"Devir değişti. Artık her koyun kendi bacağından asılıyor."

"Bekçi alımı başlayacak diyorlar..."

"Almalarını mı bekleyeceğiz? O zamana kadar bir kuru sedir bırakmayacak soysuzlar!"

"E biz mi devriye gezelim? Ne yapalım yani?"

Biz de bu çözüm odaklı, çok mühim oturuma katılan bir kısım mahalle genci olarak salonda oturacak yer kalmadığından, koridora dizilmiş mahalle ihtiyar heyetini izliyorduk.

Abim kapının kemerinin hemen altındaki stratejik noktada, arada içerisine arada da bize gerekli müdahalelerde bulunuyordu. "Alarm şart," dedi en büyük bilişkişi olarak. "Bütün mahalleye taktıralım. Biz her yeri kollayamayız

sonuçta... Gerekirse birkaç köşeye de kamera taktıralım." Oysaki kuş bakışı ne güzel kolluyordu her bir yeri penceresinden *Cam Güzeli*.

Abimin baş nemesis, *Cam Güzeli*'ni lügatıma katan canım Hüseyin Amca'm 'sen adam olmazsın' bakışlarını abime dikti. "Projeyi herhalde sen finanse edeceksin oğlum?"

"Fikir benden uygulaması sizden," dedi abim izafiyet teorisini bulmuş gibi.

"Söylemesi kolay. Alarm takılsın. Kamera takılsın. Takılsın da herkesin gücü var mı bakalım? Böyle bir öneriyle geliyorsan ardını da düşüneceksin. Gerekirse çıkarıp vereceksin parasını."

"Paran varsa sen bana ver, Hüseyin Abi. Düğün yapacağız... Benim gönlüm zengin," diye homurdandı abim. Yüzünü bize çevirdi. Küsmüştü ihtiyar heyetine. "Yaranamıyoruz kimseye de."

"Boşver abi, üzülme sen," diye teselli ettim. "Bilmiyorlar senin kıymetini."

Buruşturdu yüzünü. "Sen de buldun geç dalganı çirkin şey." Tiksintiyle baktı yüzüme. "Şu tipe bak. Hiç mi çekmez bir insan abisine?"

Kabul etmek hiç istemezdim ama tipimize bakan kardeş olmadığımız söylense dumur olurdu ancak. Şaşkın şaşkın 'Nasıl yani?' bakışlarımı diktim suratına. "Benzemiyoruz diyorsun..."

İçerisi yeniden hararetli tartışmalarla alevlenirken, Fatih'in omzunun dibinde konuşlanmış Leyla kıpırdandı. Haddinden fazla uzun sürmüş, herkesleri şaşırtan sessizliğini bozuyordu sonunda. "Kız arkadaşın nasıl Fatih?"

Mahalle yanarken...

Tövbe tövbe.

Fatih yüzüne bakmadan "İyi," dedi. Sessizce içeride konuşulanları dinliyordu ve Leyla'ya istediği malzemeyi vermeye niyeti hiç yoktu.

Leyla seslice iç geçirdikten sonra "Bir türlü tanışamadık biz de," dedi. 'Acaba gerçekten öyle biri var mı?' diye sorar gibi.

Ya da ben çok paranoyaktım. "Siz tanıştınız mı Kürşat?"

"Tanıştık," dedi abim. Cümlesinin peşi sıra içinden ettiği yan küfürcüğü ben kendim kafamda tamamladım.

Yazık. Leyla'nın dudakları kızla tanışmaya can atıyormuş gibi büküldü. "Biz ne zaman tanışacağız Fatih???"

Fatih umursamaz omuz silkti. "Tanıyorsunuzdur belki de... Belli mi olur? Benim tanıştırmama bile gerek kalmaz."

İş iyice sarpa sarıyordu ama.

Ben sokak kapısının dibinde iyice pıstığımda "Neeee???" diye sesi yükselirken gözleri büyüdü Leyla'nın. "Hani bizim buralardan değildi???"

İmdada neyse ki Münevver Nine yetişti. Mutfaktan başını uzatmıştı. "Leyla gel kızım, sen çayı demle, Nil sen de Fatih'le birlikte bir koşu kilere in. Şeftali suları vardı. Bir de atıştırmalık bir şeyler olacak. Nuri akşam çıkaramamış yukarı... Servis yapalım hemen. Dili damağı kurudu insanların. Kafa kalmadı hiç..." Sonra abime el etti. "Kürşat oğlum sana zahmet sen de şu mutfaktaki saldalyeleri salona taşıyiver. Daha gelen olur. Kalmasın insanlar ayakta..."

"Olur Münevver Nine taşıyım şimdi."

Münevver Nine koridorda dikilen ama görev düşmemiş geri kalanımızı da oturma odasına tıktıktan sonra telaşlı hareketlerle yine mutfak kapısından içeri girip kayboldu.

Yanından geçerken abim Fatih'i kolundan yakaladı. Zoraki mutfağa yollanan Leyla'ya duyurmamaya çalışarak alçak sesle konuştu. "Oğlum biraz tutarlı ol. Anladık kızı başından def etmek istiyorsun da... Götü yere yakın olandan korkacaksın. Sıkıtığın yalanın da bir haddi hududu olsun."

Fatih gözlerini devirdi. "Söyleyen sen olmasan ciddiye alacağım da işte. Olmuyor Kürşat. Olmuyor..."

Her zaman yüreğim ağzımda dolaşmak zorunda mıydım ben?

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama abim haklı. İyice şüphelendiriyorsun artık Leyla'yı!" diye fısıldadım kilere giden merdivenleri inerken.

"Benim olmayan kız arkadaşım en nihayetinde. Senin neden bu kadar ödün kopuyor ki?"

"Yalanı ben attığım için olabilir mi?"

"Üzerine kalacağından mı korkuyorsun yoksa?" diye alayla sordu.

Aynı alayla karşılık verdim. "Neden üzerime kalsın ki? Nasılsa biri var artık? Ama işte mahalleli tanımıyor kendisini henüz. O yüzden yalanı atmadan önce biraz düşünseydin iyiydi."

Yandan çarklı gülümsemesini çaktı. "Gerekirse tanıştırırız," dedi.

"Tabii tabii tanıştır. Durduğun hata," diye mırıldandım.

Kafasını sabır diler gibi yana sallarken cevap vermedi.

Bir ömür gibi gelen seyahatimizin ardından nihayet zemin kata indiğimizde, Fatih Münevver Nine'nin verdiği anahtarla ufak metal kapıyı açıp geçmem için ardına kadar açtı.

Sırtını kapıya verip her hareketimi dikkatle izledi ben önünden geçerken. "Bugün ben yokken lokma getirmişsin. Sağ ol."

Kapının hemen yanındaki duvarda duran düğmeye basınca tavandan sallanan tek ampül penceresiz kare odayı aydınlattı. "Afiyet olsun. Annem mahallenin nazara geldiğine inanıyor da. Sabah kalkıp yapmış..."

"Biz de ne güzel sebeplendik işte," dedi gülerek.

"Tunç size de ayırabilmiş neyse ki. Kabı teslim alırken biraz güvenilmez duruyordu..."

"Hamur işi dedin mi akan sular durur onun için..."

İvir zıvırın yığılı durduğu serin odaya şöyle bir baktım şeftali suyu ve atıştırmalıkları bulmak üzere. "Çalıkuşu'na başlamışsın. Dükkanda gördüm."

"Evet, başladım geçen gece. Bugün fazla gelen giden olmadı dükkana. Akşama kadar bitirdim."

Ne çabuk! Vay be. "Sevdin mi peki?"

"Sevdim."

Doğru söyleyip söylemediğini anlayabilmek için yüzüne baktım dikkatle. "Gerçekten mi?"

Kafasını salladı. "Gerçekten..." Bir şey ekleyip eklememek konusunda kararsız gibi görünüyordu.

"Ama?"

"Ama bir nokta hoşuma gitmedi."

"Nedir hoşuna gitmeyen?"

Kesin bir yargıyla gözlerimin içine baktı. "Bence Kamran Feride'yi hak etmiyor."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

Soruma sanki inanmadı. Kaşları şaşkınlıkla havaya fırladı. "E aldatmış ya kızı?!"

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Aldatmış ha?" diye kinayeye sordum.

Cevap verme çabasını izlemek çok zevkliydi. Gözlerini kaçırıp yerde duran bir koli şeftali suyuna uzanırken "Nişanlıyken yani," diye mırıldandı.

Burnumdan bir homurtu çıktı gülerken. "Nişanlı olmasalar affedilebilir bir şeydi yani aldatmak? Mazur görmek lazım tabii. Verilmiş bir söz yok sonuçta..."

Kaşları hafif çatıldı. "Öyle mi dedim ben şimdi?"

"Ya nasıl dedin?"

"Nişanlıyken daha da kötü."

"Hmm," dedim ikna olmadığımı belli eder bir biçimde.

O kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi. "Adı falso bir kere. Kamran nedir? Bir de çıtkırıldım bir şey. Zırt pırt hasta oluyor," dedi koluyu kucaklamış.

"Kamran'ı sevmedin yani," dedim 'anladık' dercesine. Ben de bulduğum birkaç bisküvi-kraker torbasını yükledim.

"Sevmedim ama romanı sevdim. Osmanlı'nın son zamanlarını, Anadolu'nun halini, Feride'nin inatçılığını okumak güzeldi. Ama Kamran'ın yerine daha düzgün bir adam olsaymış keşke..."

"Kamran baştan o kadar düzgün bir adam olsa Feride neden kaçacaktı ki? Romanın gelişimi düşünülürken Kamran Feride'yi hak ediyor bence. O kadar olay geçiyor onun da başından... Yaptıklarının bedelini ödüyor bence."

"Hih," dedi. "Bu kadar affedici olduğunu bilmiyordum doğrusu."

"Bu bir roman sonuçta. Kamran da bir roman karakteri. *Affetmek* çok zor olmasa gerek."

"Gerçek hayatta olsa durumu başka türlü değerlendirirdin yani?"

Gerçek hayatta halihazırda bir savaş yoktu. Bu savaş sebebiyle parçalanan, ayrı düşen hayatlar yoktu. "E haliyle. Sen affeder misin aldatılmayı şimdi durduk yere?"

"Affetmem."

Başka sorum yok Hakim Bey!

Pis Fatih. Sen aldat aldat. Ama aldatılmaya yanaşma!

Çıkmak üzere kapıya davranacakken karşıma geçip yolumu kesti. "Ben de senin söylediklerini uzun uzun düşündüm."

"Ne düşündün?"

"Hani biz birlikte olamıyoruz ya... Hayat görüşümüz farklıymış..."

"Ee?"

"Birkaç sorum olacak sana. Sorabilir miyim?"

Sormadan öyle karşımda dikilmiş onay vermemi bekliyordu. Nasıl da kibar.

Torbaları iki yanıma bıraktım. Bir süre daha buradaydık anlaşılan. "Sor."

O kolisini bırakmadı. "Benim anlamadığım bir şey var. Hani biz bazı konularda anlaşılamayacakmışız. Öyle öngörüyorsun ya?"

"Evet?"

"Mesela. Sen geceleri dışarı çıkmıyorsun ki." Sonra anlayışla kafasını salladı. "Kürşat'ın ölüsünü çiğnemen gerekir tabii de. Saffet Abi'den izin almaya yeltendiğini bile görmedim. Ya da ne bileyim. Kaç tane mini eteğin var? Salih'lerin kınası dışında seni bir kere mini etekli görmedim."

Hafızasına hayrandım doğrusu. Hiçbir şeyi unutmuyordu.

Gerçi biraz hakkı vardı şimdi: Gürültülü yerlerden hoşlanmazdım, dekolteden de. Ama sorunumuz bir gece

gezmesine ya da bir eteğe indirgenemezdi. "Belki bir gün çıkmak isterim. Belki bir gün giymek isterim?"

Kafasını iki yana salladı canı sıkkın. "Önümüzdeki engel senin bir şey yapmayı isteme ihtimalin ve benim buna izin vermeme ihtimalim mi?"

Gözlerimi aç a aç konuştum. "Anlamadığın ş u. Senden herhangi bir konuda hep izin almam mı gerekecek benim? Aklımda öyle bir ilişki şekli yok benim. Kaldı ki sorun bu değil. Yani bu da var tabii ama..."

"Esas sorunumuz neymiş Nil?"

Tasarımcı kızın telefon numarasını cebe indirmişken bu soruyu soruyor muydu gerçekten? "Kamran'ı eleştirmesi kolay. Geçmişin belli. Üstelik her şeyi gördüm ben bizzat. Yani öyle değildi, böyle değildi, yok çok gençtim, çok da salaktım deme şansın bile yok. Şimdi değıştiğini iddia etsen de değışmediğini geçen gün hep birlikte gördük zaten!"

Bir süre yüzümü inceledikten sonra "Hadi sor," dedi sakince.

"Neyi?"

İnceden gülümsedi yine. "Kızı arayıp aramadığımı? Baksana. Ölüyorsun meraktan."

Hemen reddettim tabii. "Bana ne. İster ara ister arama."

Dudağını büküp kapıya yöneldi. "İyi. Madem merak etmiyorsun..."

"Nesini merak edeyim? İşarete bakıyormuşsun işte..."

Yüzünü tekrar bana döndü. Yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme vardı. "Çok da umurunda değilmiş gibi durmuyor. Hatta bayağı sinirlenmişsin bana sorarsan."

"Neden sana soruyoruz? Hem niye sinirlenecekmişim?"

"Bilmem. Ne sebeple sinirleneceksin?"

"Sadece fırsatları kolluyorsun her akıllı erkek gibi. Çok doğal," dedim dişlerimi sıkıp.

"Yani... Ne yapsaydım? Zaten ayaküstü alışveriş merkezinde reddedilmişim. Fırsatları değlendirmek lazım. Geçmişte yaşamamak lazım. Her zaman ileri bakacaksın bu hayatta."

"Geçmiş mi? Söylediklerimin üzerinden kaç saniye geçmişti acaba kızın numarasını cebine atarken?"

"Saniye ya da yıl. O söylediklerinden sonra var mı bir önemi?"

"Sen söylediklerinde samimi değilmişsin demek ki... Zaten biliyordum da böylece emin oldum. Çok da iyi oldu!"

"Haklı çıktın tebrik ederim. Madalya ister misin? Ellerimle yaparım istersen."

"Objektif olarak konuşuyorum ben. Kızı aramak için kalbi kırık bir adam hiç değilse birkaç gün bekleyebilirdi bence."

"Kızı aradığımı kim söyledi Nil?"

"Aramadın mı?" diye soruverdim ya ben.

Sorum yine memnun etti onu. Dilimi de eşşşşek arısı soksun e mi?

Gülerken beyaz dişleri pırıl pırıldı. "Aramadım ama bekar adamım sonuçta. Ararım ararım. Kime ne, öyle değil mi?"

"Tabii canım," dedim abartıyla. "Paşa gönlün bilir. Teyze ne diyordu? Bir sürü ortak noktanız varmış baksana... Mutlu mesut yaşarsınız. Sen takı yaparsın, o heykel filan yapar." Düşünür gibi yaptım. "Yapıyordur herhalde değil mi?" diye sordum büyük bir ciddiyetle.

Sesli bir nefes verdi. "Neden böyle yapıyorsun Nil?"

"Ne yapıyormuşum?"

"Aramadım diyorum işte!"

Tam da o an Fatih'in arkasından, derinlerden bir yerden tanıdık bir ses yükseldi.

"Şeftali ağaçlarını suladınız da meyve vermelerini mi bekliyorsunuz?"

Abim.

Kapının eşiğinde durmuş bize bakıyordu. "Biraz uzun sürer suyunu çıkarması. Ben söyleyeyim de..."

Bizim de suyumuz ısınıyorduuu

Şeftali diyince sfhkjshfk

<https://youtu.be/tJhzMCbGEgg>

Instagram: @sezen.aksin

Esnaf İşı Aşk'la ilgili ama ilgisiz bir tuhaf hikayecik...

Şimdi size ufacık tuhaf bir hikâye anlatacağım. Esnaf İşı Aşk'la ilgili ama hikâyenin içeriğıyle ilgili değil. Yine de bilmenizi istiyorum.

Çoğunuz biliyorsunuz, babam uzun bir hastalık sürecinden sonra vefat etti.

Bilinci kapanmadan önceki gün, hastanede durup dururken "Sezen," dedi. "Dün düşünürken aklıma geldi. Senin 'Esnaf İşı Aşk' diye bir hikayen var ya. Onun konusu ne?"

Ben de anlattım işte: "Bizim mahallede geçen, komik, tatlı bir hikâye. Kapalı Çarşı esnafı var. Komşu teyzeler var..."

Dinledi beni. "O zaman," dedi "Hikâyenin ismi uygun değil. Aşkı basitleştiriyor 'Esnaf İşı' kısmı."

Bu arada şunu da eklemeliyim: Babam dahiliye uzmanıydı ama kendisi de şiirler, tiyatro oyunları, denemeler yazardı... Kelimelerle arası iyiydi yani.

Birkaç sene önce ben de bu dediğı konuda bir aydınlanma yaşamıştım. 'Esnaf İşı' argoda da karşılığı olan, bazen de yalapşap yapılan işleri anlatan bir kalıp (ikinci kısmı biliyordum ama çok umursamamıştım :)). Farklı anlamlarını bir kenara koyarsak, direkt karşılığı hikayeyi aslında iyi anlatıyor ama ilk bakışta göze tuhaf da gelebiliyor.

Dedim "Farkındayım, benim de değıştiresim var."

"O zaman sen değıştir onu," dedi.

O gün, uzun zaman sonra ilk kez akşama kadar güldük eğlendik, gece ben eve döndüm (annemle kalıyorlardı), ertesi gün babam komaya girdi ve benimle ciddi bir şekilde konuştuğı son konu bu oldu.

Esnaf İŖi AŖk serinin adı bildiğiniz üzere. Kitapların her biri için farklı isimler düşünmüŖtüm halihazırda.

Biz kendi aramızda yine 'Esnaf İŖi AŖk' deriz; çünkü argo olmadığını, ne anlam taşıdığını biliyoruz. Ama babamın tuhaf vasiyeti üzerine, kitabın kapağında Esnaf İŖi AŖk yazmayacak, bunu da olayın gelişimiyle birlikte sizinle paylaşmak istedim.

Böyle canlar. Kitabı görünce Ŗaşırmayın e mi :))

26. Bölüm

Zat-ı şahanelerini aşağı indiren şeftali suyu aşkı mıydı yoksa başka bir şey mi? Şeftali suyu aşkı dışındaki her ihtimal yüreğimi ağzıma getiriyordu.

"Ne yapıyorsunuz siz burada? Millet yukarıda meyve suyu bekliyor..."

Abim hariç kimsenin bir şey beklediğini zannetmiyordum ama zekice bir kapak cümlesi gelmedi aklıma. Beynim tatile çıkmıştı ve ben konuşma yetimi kaybetmiştim.

Fatih de benden farklı değildi. O her zaman dik kalabilen, sanki hiçbir şeyden korkmamış gibi duran adam da elinde kolisi pısıp kalmıştı benim gibi.

Abim ikimizin aksine gayet sakin görünüyordu; kumandayı kafama fırlatmadan önce de böyle görünürdü genelde.

Eşikten atlayıp bize doğru birkaç adım daha attıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturup tam karşımızda durdu. Yüzünden bir şey okuyabilmek mümkün değildi. Bakışları bir Fatih'e bir bana kayıyordu. "Kavga mı ediyordunuz siz?"

Otomatik "Yoo," dedim doğal olduğunu umduğum bir sesle. Sonunda ağzımı açabilmişim. Tebrik ettim kendimi.

"Bana hiç öyle gelmedi. Sesiniz yukarıdan duyuluyor."

Duymuştu! Kalbim göğsümden fırlayıp yüz metre koşmaya niyetlendi. Bense ona kayıtsız kalmaya çalışarak dudaklarımı büktüm. "Neden kavga edelim ki biz?" *'Fatih Abi'yle kavga edecek ne olabilir ki allasen???' tonunu vermeye çalışmışım özellikle.*

"Bilemeyeceğim artık orasını..." dedi aslında biliyormuş gibi. Hiç değilse birazcık inansaydı be! Allahsız kımıl! Bakışları Fatih'in üzerinde odaklandı. "Sen kimi aramadın Fatih?"

Allahım sen yardım et! Vallahi de duymuştu!

Fatih tereddüt edince yine söze atladım. "Geçen alışveriş merkezinde siz tuvaletteyken bir teyze Fatih Abi'ye kızının telefon numarasını verdi."

Abim 'ne alaka şimdi?' der gibi şaşkın şaşkın suratıma baktı. İlk duygu belirtisi. Güzel. Buradan yürürüm ben.

Ağzını açıp soru sormasına müsaade etmeden devam ettim. "Leyla da olmadık yerde saçma sapan şeyler söylüyor ya... Fatih Abi o kızı arasa sorunumuz kalmayacaktı. Hayali kız gerçek olacaktı. Tanıma da uyuyor üstelik." An itibariyle tutabilene aşk olsun beni. Nihayet dilim çözülmüştü. "Bizim buralardan değil. Kimse tanımıyor. Kadının anlattıklarına bakılırsa tam da evlenilecek kızdı." Fatih'e kızgınca bir bakış attım. Son cümlemden sonra fazla sıkıntı yaşamamıştım. "Fatih Abi kızı arayacağını söyledi. Ama aramadı. İşte ben de ona kızıyordum..."

Abimin yüzündeki ilk şaşkınlık işaretleri silindi, yerini şüpheye bıraktı. İri lacivert gözleri ufalmıştı. Hafiften de sinirleniyordu sanki. Eyvah eyvah. "*Sen? Fatih'e* kızıyorsun. Bu yüzden?" Kafamı aşağı yukarı sallayınca, o da kafasını onaylamaz bir şekilde sağa sola salladı. "Kusura bakma da sana ne oluyor? Sana mı kaldı Fatih'in aşk hayatı?!"

Derhal üste çıkmam gerekiyordu. En iyi savunma saldırıdır bizim evde hayatta kalmak istiyorsan! "Leyla'yla ben muhatap oluyorum ama sonra! Beni sıkıştırıyor köşe bucak. Kim o kız diye..." Ben de kollarımı göğsümde kavuşturup omuzlarımı dikleştirerek iyice role girdim. "Kızmak en doğal hakkım benim!" Çok havalıydım doğrusu ama korkudan titremeden durabilmek için içten içe fazlaca kalori yakıyordum.

Abim kaşlarını çatıp birkaç saniye süzdü beni. "Saçma sapan işler..." Sonunda kafasını kaşıyıp "O kız da ne manyak çıktı..." dedi.

Tuttuğum nefesi sessizce verdim.

Abim bitirmemişti. Fatih'e döndü tekrar. "Fatih sen de şu aşk hayatına bir çeki düzen ver artık. Peşindeki kızlar,

takıldığı kızlar, hayali kızlar... Milletin ağzına laf verme bu kadar. Yaşın oldu otuz! Böyle lise entrikalarını çok geride bırakmış olman lazım artık." Bakışları anlık beni buldu, sanki hala şüphe ediyormuş gibi. Ya da bana öyle geldi ama ensemdeki tüylerin tek mil havaya kalkmasına engel değildi bu. "Baksana Nil'i bile dert sahibi yapmışsın..."

Derin bir sükunet eşliğinde meşhur şeftali sularıyla birlikte tüm abur cuburlar Münevver Nine'lere taşındı. Servisi kızlarla birlikte diken üzerinde abimden köşe bucak kaçarak yaptım. Boşları yıkamak bahanesiyle de herkesi gönderip en son mutfağa sığındım. Kendi kendime kalıp düşünmem, sakinleşmem gerekiyordu. Selin bile fazlalık gelmişti gözüme.

Lavaboda dalmış bardak çalkalarken "Senden ciddi ciddi korkuyorum artık...." dedi bir ses omzumun üzerinden.

Bir sıçradım. Nasıl bir sıçramak ama!

Yüzümü hiddetle döndüm fısıltının sahibine. "Neden yaklaşıyorsun öyle sessiz sessiz?!" Fısıltı halinde birini haşlamak da pek zordu!

Fatih'in elinde boş birkaç çay bardağı ve tabaktan oluşan bir tepecik vardı. Abimin başı çektiği doymak bilmeyen genç tayfa Münevver Nine'nin oturma odasına çökmüş hala tıkınıyordu çünkü.

Fatih elindekileri tezgaha bıraktı. "Yalan konusunda böyle bir markayken bu kadar gerilmene hiç gerek yok bence. Rahatla artık," dedi sessizce.

"Nasıl rahatlayabilirim?! Abim az kalsın öğreniyordu her şeyi. Belki de duydu, numara yapıyor!"

"İnanmış gibi görünüyor..." Belli etmemeye çalışsa da o da tedirgindi ama. Düşündü. "Hem neden yapsın ki öyle bir şey?"

Fatih'in ağzını burnunu kırmak varken değil mi? Kürşat Sağlam ve bir acayip işleyen beyni. "Ben nereden bilebilirim???"

Biz fısır fısır konuşuyorken mutfağa Leyla girdi. "Ne konuşuyorsunuz öyle fısır fısır? Bir sorunuz mu var sizin?"

Bir an abim sandım. Elim kalbimde bir daha sıçradım.

Allah seni bildiği gibi yapsın pis Leyla!

Bir dönüşüm var ama Leyla'ya. Bence teke tekte alırdım ben bunu aşağı. "Mahallede kolgezen hırsızlar dışında mı?!" diye sordum dişlerimin arasından. "Hani diyorum dedikodu peşinde koşmak yerine artık konuyu sen de biraz ciddiye mi alsan acaba??? Bir bakmışsın yarın sizin evde hırsızlar!"

Beklenmedik çıkışım Leyla'nın ağzını ilginç bir biçimde kapattı. Aramızdan sessizce süzülüp "Tamam canım ne kızılıyorsun," diye mırıl mırıl ocaktan çay aldığı gibi yeniden salona gitti.

"Leyla geri bastı. Bunu da gördük, vay be," diye söylendi Fatih arkasından. "Tersine denk gelmemek lazım senin..."

"Yani," dedim makulce.

Oyalanayım diye elde yıkadığım bardakları kuru bir bezin üzerine kapatıp Fatih'in getirdiklerini bulaşık makinesine dizdim. Fatih tek kelime etmeden her hareketimi izleyip gitmek bilmediğinden işim bir an evvel bitsin istiyordum.

Son tabağı da bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra ellerimi kurulayıp ben de Leyla gibi salona geçecektim ki Fatih geçmeme izin vermedi. "Bırak abinle konuşayım. Bu böyle olmayacak."

Tepeden tırnağa korkuyla ürperdim. "Ne konuşacaksın ki?" diye sorarken bile nefesim kesildi. "Atlattık işte tehlikeyi." En azından ben öyle ummaya çalışıyordum!

"Böyleyken böyle diyeceğim. Anlatacağım her şeyi," dedi çok normalmiş gibi sakın.

"Nasıl anlatırsın her şeyi?! Abim duyunca kim bilir ne yapar!"

"Bu yük bana ağır geliyor artık Nil. Kürşat benim kardeşim. Bugün bir kez daha anladım; daha fazla gözünün içine baka baka yalan söyleyemeyeceğim."

Yalan işini hallediyordum ben işte! "Aramızda hiçbir şey yok ki bizim!" Sesim yükselecekken yarı yolda frenledim

kendimi. "Anlatacak ne var ki? Ne diyeceksin abime?"

"Neyse o. Aşığım Nil'e diyeceğim."

Uluorta neden böyle şeyler diyordu?! Omzunun üzerinden "Biri duyacak şimdi!" dedim biri var mı diye koridora bakmaya çalışırken. "N'olursun söyleme abime bir şey!"

"Merak etme. Senin adına bir şey söyleyecek halim yok. İstersen haberin yokmuş gibi de davranırım. Ama benim hissettiklerimi bilsin artık. Sonra da ne yapacaksa yapsın, bitsin bu işkence! Dayanamıyorum artık..."

"Neden söylemek zorundasın sanki?" diye sordum yalvarır gibi.

"Anla beni Nil. Aylardır çıldırmamam bir mucize. En yakın arkadaşşıma derdimi anlatamıyorum." Sonra duraksadı. "Kimseye anlatamıyorum..."

Bir an anlayacak gibi oldum onu.

Allahım neydi günahım da bu işin içine düşmüştüm ben. Başım zonklamaya başladı. Düşündükçe öyle utanıyordum ki. "Zaten Feray Abla anladı. Muhtemelen Birsen Teyze de. Başkası bilsin istemiyorum. Ben bu konu artık kapansın istiyorum. Bir daha da asla ama asla bunu konuşmayalım istiyorum. Unutalım istiyorum. Olmamış gibi davranalım istiyorum. Anlıyor musun beni?"

"Lütfen Nil," dedi acı çeker gibi. "Çok peşin hüküm veriyorsun. Kestirip atma hemen. Bir şans ver. Yerden göğe kadar haklısın bana güvenmemekte. Kabul. Geçmiş değiştiremem. Unut bildiğin her şeyi diyemem. Yaptığım odunlukları sil at da diyemem. Ama yemin ederim sana seni incitecek en ufak bir şey yapmayacağım. Sadece bir adım at bana..."

Yutkundum. Duymak istemediğim şeyler söylüyordu bana. Aklımı devre dışı bırakacak şeyler... Etrafından dolaşıp mutfaktan çıkmaya yeltendim, yine önümde bir duvar gibi dikildi.

"Niyetim gezip tozup gönül eğlendirmek değil ki. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmış olabilirim ama hiç değilse bunu anlatabildiğimi düşünüyorum."

Tuzağına düşmek istemiyorum. Sana inanmak istemiyorum. İstemiyorum. Ama kendine bir çatlak bulup aklıma sızıyorsun. Neden konuşamıyorum? Neden hayır diyemiyorum? Neden uzak dur benden diyemiyorum? Neden bitti bu iş diyemiyorum? Neden? Birkaç hafta öncesine kadar hiç değilse bunları diyebiliyordum. Bu kadar dirayetsiz miydim ben Allahım? Fatih Arslan aklıma musallat oldu, rahat bırakmıyor!

Münevver Nine seslendi içeriden bir kurtarıcı gibi. "Nil gelirken çaydanlığı da getir kızım!"

Sesim titriyordu "Getiriyorum Münevver Nine!" diye salona doğru bağırıırken. Fatih'e baktım. "Yanına git abimin. Daha fazla şüphelenmesini istemiyorum. Ve sakın bir şey söyleme!" Kaşlarımı havaya dikip onaylamasını istedim. "Tamam mı?"

Sesli bir nefes verirken yüzü asıldı. "Tamam, Nil. Tamam."

Kapalıçarşıda bu kez esnaf konseyi toplanmıştı.

İpekçi Serdar dertliydi. "Akşam bizim kepengi açıp kapıyı kanırtmışlar. Ama kapıyı açamamışlar..."

Yorgancı Kamil'in yüzü buruştu. "Kepengi kaldırıp kapıyı nasıl açamıyorlar?" Neredeyse hırsız içeri giremedi diye üzülecekti. Olaysever bir adamdı vesselam!

"Kilidi yeni değiştirmiştik. Açamadılar zaar... Yeni kilitleri açamayabiliyorlarmış. Camları da indirmeye korktular herhalde gürültü olur diye... Ya da birileri geldi korkup kaçtılar, kim bilir?"

"Kendi önlemimizi biz kendimiz alalım artık. Esnaf Timi kuralım," diye önerdi Yorgancı Kamil. Çok parlak bir fikir önermişçesine de gerinmişti oturduğu yerde.

"Kuralım da gecenin bir yarısı hanginiz kabul edecek devriye gezmeyi?" diye haklı olarak sordu bakırcı Nadir Bey.

Yorgancı Kamil hemen geri çekildi. "Ben gezemem. Çoluğum çocuğum var benim..."

"Sanki bizim yok," dedi derici Mülayim.

Yorgancı Kamil parlak fikirlerin adamı olmuştı her zaman. "Gençler gezsın! İşleri ne? Biz gençken duman attırırdık valla... Şimdiki gençlerde hiç iş yok..."

Ucu Kürşat'a dokununca uyukladığı köşeden hemen diklendi. "Duyan da gençliğinde enine boyunaydın da sonradan böyle çektin sanacak Kamil Abi!" Yorgancı Kamil biraz homurdandıysa da fazla karşı çıkamadı. Mal meydandaydı. Kürşat gazı almıştı bir kere. "Neden kabak bizim başımıza patlıyor hep? Gece uyuma, sabahın köründe dükkan aç. Oldu. İddia kuponunu filan da ben doldurayım abi sen zahmet etme. Adam gibi polise gidelim koruma başvurusu yapalım. Bekçi bir şey artık ne varsa göndersinler."

Mülayim hiç ihtimal vermedi. "Polisin de işi gücü yoktu... Vermezler öyle koruma filan... Ne kadar süreceği bile belli değil."

Yorgancı Kamil, Kürşat'a bakarak "Sizin tuzunuz kuru tabii mobesenin dibindesiniz," diye sitem etti daha çok Kürşat'ın önceki cümlelerine karşılık.

"Mobese, kilit... Bunlar hırsıza engel sanki... Adamların korkusu yok. Bir maskeye bir maymuncuğa bakar. Girebildikleri yere giriyorlar... Devriye işine niyetlensek bile aynı anda her yerde bulanamayız ki," dedi Mülayim.

"Kürşat haklı bu sefer. Nereye kadar devriye gezilir?" diye sordu Cezmi Bey.

Saffet Bey de hemfikirdi. "Ta tuz pazarından bakırcılara nasıl olacak? Kaç kişi gezecek her gece?"

Hararetli tartışmaların ardından Bakırcılar Çarşısı'nda toplanan konsey sonuç alamadan dağıldı.

Kürşat'la Fatih önden kapalıçarşıya doğru ilerliyor, Cezmi Bey'le Saffet Bey arkalarından ağır ağır takip ediyordu.

Fatih ne önce ne sonra görüş bildirmemişti. Hatta sabahtan beri tek kelime etmiş miydi Kürşat emin olamıyordu. "Oğlum bir durgunluk var sende. Ne iş yine?" Pis pis sıırttı. "Kız telefonunu açmadı mı lan yoksa?"

"Kürşat unut şu kız meselesini."

"Eski çekiciliğini kaybettin galiba..." Ufak bir kahkaha attı Kürşat. "Nil'e kaldıysa işin... Çirkin ne anlasın aşktan meşkten? Medet umuyorsun ondan... Ondan gelecek hayır Allah'tan gelsin..."

Fatih "Kürşat kes goygoyu!" diye sabırsızca çıkıştı. İstediyinden biraz sert çıkmıştı sesi. Tonunu yumuşatmaya çalıştı. "Keyfim yok işte..."

"Ne bu sinir? Nedir karın ağrın yine? Ergenliğe geri döndün sanki son birkaç aydır. Bir öylesin bir böyle. Bir dengesiz hareketler..."

Dilinin ucuna geldi Fatih'in 'iş çıkışı konuşalım' demek. Ama göze alamadı Nil'in öfkesini. "Asabımı bozdu bu hırsız işi. Eşek sudan gelinceye kadar döveceksin hepsini tek tek."

Kürşat'ın burnundan bir homurtu çıkarttı. "Bulursak döveriz hayatım..."

Gazap Üzümleri'ni okumak düşündüğünden de çileli oluyordu doğrusu. Bir kere konu Fatih'e asla cazip gelmemişti. Akli da başka yerdeyken hızlı okuyamadığı gibi okuduğundan da bir şey anlamıyordu. Bazen dalıp gidiyor, üç sayfa önce okuduğu şeyi yeniden okuyormuş hissine kapılıyordu. Ve sabahtan beri daha elli sayfa bile okuyamamıştı.

Dükkan müşteri girince kitabın arasına bir fiş sıkıştırıp kitabı bir kenara kaldırdı. Ayağa kalkıp gelen adamın karşısına geçti.

Biçimsiz bir tıraş, pis bir sakal, feri kaçmış gözler karşıladı onu. Üstü başı da dökülüyordu adamın. Ortalama bir kuyumcu müşterisi değildi kesinlikle. "Buyrun," dedi Fatih düşündüklerini açık etmeyen bir tavırla.

Adam yer yer tozlanmış montunun iç cebinden bir mendil çıkarıp tezgahın üzerine bıraktı. "Ben şunları bozduracaktım." Bir noktada fazla oyalanamayan bakışları etrafta ve çoğunlukla da kapıdaydı. Peşinde birileri varmış gibi.

Fatih mendili açıp içinden çıkan bileziklerden birini eline aldı. "Altın yükselecek gibi," dedi bakışlarıyla adamı tartarken. "Şimdi elden çıkarmak istediğinizden emin misiniz?"

"Evet. Ne kadara olur sen onu söyle," dedi adam aceleyle. "Fazla zamanım yok."

Mübarek iş adamıydı da randevusuna geç kalmıştı sanki. Fatih istifini bozmadı. Sakince sordu. "Nereden almıştınız bunları?"

Adamın sabrı tükeniyordu. "Neden sordun?"

"İşçiliğini beğendim," diye yalan söyledi Fatih. Bildiğin standart burmaydı oysaki. Aldığı bileziği yeniden mendilin içine koydu. "Annenizin mi?"

Adam daha fazla dayanamadı patladı. "Sen de ne çok soru sordun be birader! He ya annemin. Bir sıkıntı mı var?"

Fatih'e göre sıkıntı büyüktü.

Adam tezgahın üzerindeki açık mendile uzanırken "Senin almaya gönlün yok bunları," dedi.

Adam mendili toparlayamadan, Fatih adamın bileğini yakaladı. "Sen bir dur *birader*. Ben bir polisi arayayım. Anneni bir bulsunlar. Bakalım annenin haberi var mı bu işten? Rızası var mı? Yazık üzülmessin kadın bilezikler gidince."

Adam bileğini hızla çekip bilezikleri olduğu gibi bırakıp koşmaya başladı.

Fatih de peşinden atıldı ileri. Adamın peşinden kapıdan çıkarken arka kısımdaki Tunç'a seslendi. "Tunç polisi ara hemen!"

Adam önde Fatih peşinde kovalamaca başladı böylece. Fatih bağıırıyordu bir yandan. "Tutun! Kaçıyor hırsız!"

Adam can havliyle yardıırken, yorgancılar çarşısına inmek için sağa kıvrılıyordu ki oradan geçen çaycı çırağı Muhammed Fatih'in 'hırsız hırsız!' diye bağırıışlarını duyunca adama çelmeyi taktı. Adam saniyesinde yüzüstü yere kapaklandı.

Kovalamaca on saniye filan sürmüştü tahminen.

Fatih adam ayağa kalkamadan yetişip adamı omzundan tuttuğu gibi sırtüstü çevirdi. Üzerine çıkıp yere sabitledi. "Var mı lan öyle bilezikleri bırakıp kaçmak?! Daha fiyat verecektim!"

Adamın bayramlık ağzı o an açıldı. Bir yandan debelenip bir yandan da başladı küfürleri yan yana sıralamaya... Anadan girip baciya uğradıktan sonra yedi sülaleden çıktı. Fatih'in bile yüzü kızaracaktı neredeyse. "Bi sus lan!" Yumruğunu suratının ortasına Allah yarattı demeden oturttu.

Adamın burnundan çıkan çatırtı kapalıçarşının eski duvarlarında yankılanırken, Fatih'in omzundan, bir anda kanlar içinde kalan adama bakan Muhammed şaşkıındı. "Oha ne çok ses çıktı Fatih Abi!" Ürkek ürkek gözlerini kırıştırdı. "Ölür mü ki?"

O akşam okuldan döndüğümde apartmanın bahçe kapısını aralayamadan Leyla koştura koştura yanımda aldı soluğu. "N'olmuş duydun mu Nil???" Astım krizine tutulmuş gibi nefes alıp vermeye uğraşıyordu ellerini dizlerine koyup eğilmişken.

Nereden çıkmıştı böyle birden? "N'oldu? Ne bu telaş?"

"Fatih kapalıçarşıda bir hırsız yakalamış," dedi boğulacak gibi.

Kapalıçarşı sanki hırsız avlama alanıydı. Sinek gibi avlanabiliyorlardı. "Nasıl yani?"

Derin bir soluk verip doğruldu. Kesik kesik anlatmaya başladı. "Adam çaldığı bilezikleri Fatih'e satmaya kalkmış. Fatih de anlamış adamın hırsız olduğunu. Tam kaçacakken yakalamış bir temiz dövmüş!"

Dövmüş olması pek de şaşırtıcı değildi doğrusu. Gayet normal karşıladım olayı. "Ee n'olmuş? Bu muydu haberin?"

Ellerini havaya atıp isyan etti. "Esas haber bu değil ki! Hırsız şikayetçi olmuş. Karakola götürmüşler Fatih'i. Hüseyin Amca da gitmiş peşinden."

O an olduğum yere kök saldım sanki.

İnme inmesi ne demek anlıyordum sanırım. Kalbimden vücuduma bir uyuşukluk yayıldı usul usul. "Ne?" diyebildim Leyla'ya. Kurduğu cümle üzerinden saniyeler mi geçmişti dakikalar mı? "Nasıl olur?"

"Gözaltına almışlar işte... Ben de bilmiyorum gerisini..."

Konuşmaya devam etti ama anlamadım hiçbir şey. Dinleyemedim.

Kalbimden tüm vücuduma ince bir sızı yayılmaya başladı tam da o an.

Önüme geçemediğim müthiş bir kaybetmişlik hissi.

Sanki ölüyormuş, ölüyormuşuz gibi her şey film şeridi gibi geçmeye başladı gözümün önünden.

Yaz geceleri mahalle çocuklarıyla saklambaç oynarken kendi saklanmadan beni saklıyor. Hapşırınca onun yerini de açık ediyorum ama hiç kızmıyor bana sobelendiğimizde. "Çok yaşa," diyor gülerken.

İlkokula yeni başladığımda sokağın başında her görüşünde 'N'aber Nil?' diyor. 'Okulda varsa bir sıkıntın bana gel.'

Bisikletten düşüp dizimi yardığında o götürüyor eczaneye. "Dikiş lazım mı?" diye soruyor eczacıya. "Yok," diyor eczacı. "Temizleyelim yeter."

Bayram sabahı komşulardan şeker toplarken bayramlıklarımın belediye'nin kazdığı su dolu çukura düştüğümde annemden azar işitmeyeyim diye Feray Abla'ya üzerimdekileri yıkatıp kurutturuyor. "Teşekkür ederim, Feray Abla," diyorum. "Fatih Abi olmasaydı annem terlikle kovalardı," diye korkuyla da ekliyorum.

Büyüyoruz sonra.

Arada bir 'Abin nerede? Telefonu neden açmıyor?' diye mesaj atıyor. Acilse arıyor.

Okuldan dönerken yolda görüyorum bazen. Her defasında başka bir kızın omzuna atmış oluyor kolunu bana gülerek göz kırparken. 'N'aber Nil?' diyor yine. 'Abine söyle akşam atariye gelsin.' - 'Söylerim,' diyorum.

Sonra bizim evde Canan Abla'yı abime anlatıyor... 'Oğlum çok güzel,' derken gülüyor... "Bu sefer başka..." diyor, benim

yan odadaki duvara bardak dayayıp dinlediğimi bilmeden.

Cips yiyip kola içerken kıkırdıyorum. Fatih Abi aşık olmuş. Bak sen şu işe...

Sonra öğreniyorum ki 'bu sefer başka' denen kız da diğerleriyle aynı kaderi paylaşıyor.

Fatih Abi'nin elinden bir başka aşkzede!

'Canım, erkek adam olduğundan oluyor böyle şeyler işte. Görev zayıtı!'

'O kız da biraz dikkat etseymiş canım!'

'Aman o da dünden razı değil miymiş? Evleniverdi Hami'nin oğluyla bilmiyor musun?'

'Sen Fatih hem aslansın hem kaplansın Fatih. Gönder gitsin! Sana kız mı yok?'

'Bu oğlan da böyle çapkın biraz! Ama hakikatli çocuktur ha,' diyor bir komşu teyze.

"Olur gençtir," diye onaylıyor bir diğeri. "Benim altınlara herkesten fazla para verdi."

Her şeyi biliyordum ama her şeyi! Noktasından virgülüne, gerçeğinden dedikodusuna...

Bile bile lades olmuyor muydu bu?

Nasıl kabul ederdim? Ben bu kadar salak olabilir miydim?

Madem kabul edemiyordum, madem akıllı geçiniyordum, neden korku iliklerime kadar işlemişti? Neden uğulduyordu kulaklarım?

Neden aklım çıkıyordu onu orada öyle tek başına düşünürken?

Sırf komşunun oğlu olduğundan mı?

Yüzümü güldüren her anıda, özlemle hatırladığım her karede o da vardı.

Yemin ederim sana seni incitecek en ufak bir şey yapmayacağım.

Bir adım at bana.

Kafamda oluşan o parmaklıklar arkasındaki görüntüsünü kafamdan silkelemeye çalıştım.

Çıkarırdı Hüseyin Amca. Tabii canım! Anlatıyordu bu Leyla yalan yanlış bir şeyler. Böyle saçmalık mı olur? Geceye

kalmazdı bile.

Gerçekten kalmaz mıydı?

Bilmiyordum ki olayın aslını. Belki de durum Leyla'nın anlattığından bile ciddi idi.

Ya hırsıza bir şey olduysa? Ya ceza alırsa Fatih?

Düşünemiyordum böyle bir ihtimal. Nasıl üzüldü Birsen Teyze...

Ya ben?

Ben nasıl üzüldüm?

E bu Fatih'i içeri almışlar sfhkshfk

https://youtu.be/49Y_X3kE2So

Önceki bölümde yazdıklarınız beni çok duygulandırdı, gözlerim doldu hep. Çok teşekkür ederim hepinize, iyi ki varsınız ☐

Instagram: @sezen.aksin

27. Bölüm

*Canlar Şirket Oyunları'nın ön siparişe açılması şerefine **yarın (3 Aralık) saat 22'de** Instagram'dan (**sezen.aksin**) canlı yayın yapacağım. Yayımladığım ön okuma bölümlerini okuyup çıkın çıkın gelin, uzun zaman sonra bi kavuşalım artık :**

Leyla'dan kurtulduktan sonra koşar adım apartmana girdim. En üst kattaki asansörün gelmesini bekleyecek sabrım olmadığından merdivenleri üçer beşer tırmandım.

Anahtarım ile eve girdiğimde annemi mutfakta buldum. "Anne duydun mu ne olmuş?!" diye bağırdım nefes nefese üzerimi hiç çıkarmadan. Annem mikserle kek harcı karıştırıyordu dünyadan haberi yokmuş gibi.

Kafasını kaldırmadan dertli dertli "Ah duydum kızım duymaz mıyım?" dedi beni şaşırtarak. "Bu oğlanlar ömrümüzü yedi..."

Felaketi duyunca kekli meditasyon yapmaya mı karar vermişti? "Ne yapıyorsun peki tam da şu an?"

Mutfak masasını işaret etti kafasıyla. "Karakola götüreyim bunları dedim." Ben de o an fark ettim masanın üzerindeki tepsileri. Hazır yufkadan acil durum böreği, sade kolay poğaça, yirmi dakikalık nişastalı kurabiye. Emektar davul fırınla, ankastre fırın karşılıklı fazladan mesai yapmıştı anlaşılan. "Onların aklına yemek filan gelmemiştir şimdi. Karınlarında bulunsun dedim."

"İyi yapmışsın..." diye mırıldandım. Böyle durumlarda annem ışık hızında bir orduyu doyurabilirdi. Sanırım faydalı bir yetenektir. "Neymiş işin aslı sen öğrenebildin mi?"

"Bilmiyorum ki..." Kekin bir kısmını kalıba döküp kalanına toz kakao serpti. Yeniden başladı çırpmaya. Bir yandan da bağıırıyordu sesini duyurabilmek için. "Kürşat aradı beni. Anlattı bir şeyler. Anlamadım. Adamın biri çalıntı bilezikler mi ne satmaya kalkmış Fatih'e. O da anlamış... Hırpalamış adamı herhalde... Almışlar içeri. Oluyor mu öyle ki? Anlamadım hiç," derken koyu kahveye dönmüş kakaolu harcı da kalıbın üzerinde gezdirdi.

"Adam şikayet etmiş. Leyla da öyle dedi..."

Annem eğilip keki de sürdü sıcak fırına. "O da mahallenin esas muhtarı! Tefvik Amca'dan daha hakim mahallede olan bitene."

Hay yaşa anneciğim.

Tefvik Amca bizim mahallenin yaklaşık otuz yıldır muhtarlığını yapıyordu ve sessiz sakin bir adamcağız olduğundan Leyla'nın eline su dökemezdi annemin de dediğı gibi. "Babamlar gitmiş mi karakola?"

"Kürşat gitmiş. Dükanda kimse yok bugün. Osman izinli. Baban kalmış o yüzden."

"Birsen Teyze'ler peki?"

"Onlar gitti çoktan. Kadının yüreğine inecek. Aman ne deli kan var Fatih'de de! Korku da yok ha! Ya bıçağı filan olsaydı adamın? Çekip çekip geziyor öyleleri. Saplayıverecekti Allah muhafaza..."

Annem benden de beterdi.

Kek olana kadar o kırk dakika nasıl geçti bir ben bilirim bir de Allah! Türlü felaket senaryoları üretti. Her birinin sonunda, değişmeyen tek şey Fatih'in gençliğine doyamadan Hakk'ın rahmetine kavuşuyor oluşuydu.

Kurtuluş haberim fırının alarmıyla geldi. Annem keki de çıkardı fırından.

Sonunda plastik saklama kaplarının içine özenle yerleştirilmiş eserlerine gururla baktı. "Bunlar tamam. Çay da demledim. Termosa koyduk mu hazırız. Plastik tabağımız, bardağımız da var. Elleriyle de yiyiversinler hı? Islak mendil

de götürürüz." Sonra bir düşündü. "Kola filan da mı alsak? İsteyen olurdu belki..."

Karakola değil de pikniğe gider bir halimiz vardı. Nasıl taşıyacaktık bu kadar şeyi? "Anne boşver kolayı filan. Kola da içmeyiversinler. Bunları bile taşıyamayız. Taksi çağırayım ben en iyisi mi."

Annemin de gözü yemedi elimiz kolumuz dolu belediye otobüsüne binmeyi. "E iyi ya. Hadi çağır kızım."

Bizim Taksi'yi aradım. Neyse ki durakta varmış taksi de gönderdiler hemen. Taksiye atladığımız gibi Fomara'daki Çarşı Karakolu'nun yolunu tutabildik nihayet.

Karakol görüş alanıma girdiği gibi kalbim hızla çarpmaya başladı. Ellerim buz kesmişti. Midem de bulanıyordu. Sanki her an bir suçumu ortaya çıkarıp ipimi çekeceklerdi. Öyle bir suçluluk psikolojisi, öyle bir telaş.

Gittiğimizde gördüm ki benden daha çok telaş edip, çok daha erken davrananlar mevcuttu; karakolun önü mahalle teyzelerinin istilası altındaydı.

Ne ara gelmişlerdi? Kim getirmişti? Hepsi sıklıkla ağrıyan dizlerinden şikayet eder, özellikle kış aylarında romatizmalarının azdığını söylerlerdi. Çarşıya inemiyorlardı ama Çarşı Karakolu'na benden önce gelmeyi başarmışlardı!

Mevcut kalabalığın içeride barınması tahminimce pek mümkün olmadığından, karakolun etrafında boş bank bırakmamışlardı. Allah'tan hava yumuşak sayılırdı - bu romatizmaların azmasına engel mi emin değilim tabii.

Annem bulduğu boş bir yere oturdu. Olabildiğince sakın görünmeye çalışarak annemin yanına iliştim sessizce.

Annem sormak isteyip de sormadığım soruyu bekletmeden hemen sordu neyse ki. "Fatih nasıl? Nedir durum?"

Cemile Teyze kendini aşmış, örgü örüyordu! "Nezarethanede. Boyu devrilesice hırsız şikayet etmiş. Biz de bekliyoruz."

Siz neden bekliyorsunuz acaba?

"Birsen'ler nerede?"

Hayriye Teyze giriş kapısının ötesinde uzanan derin koridoru işaret etti. "Komiserin yanına girdiler şimdi. Hüseyin'le Kürşat da yanlarında."

Avukatsız ve abimsiz asla! Fatih'i bırakacakları varsa da bırakmayacaklardı ayarsız abim yüzünden!

Huriye Teyze de yerini almış yine dövünme modundaydı. Derdi de çok başkaydı. "Bilezikler benimkiler değilmiş. Ah ne üzüldüüm! Ne üzüldüm!"

Onunkiler olma ihtimali neydi ki zaten? Kocasını Kemalettin Amca da benimle aynı fikirdeydi. "Hanım, bir hırsız bu mu koca şehirde?"

Hayriye Teyze de yüzünü ekşitti. "Duyan da bir senin bilezikler çalındı sanacak, Huriye. Oğlan orada canının derdinde sen hala bilezik diyorsun."

"Heveslendiydim bileziklerim bulundu diye..." Birden diklendi Huriye Teyze. "Suç mu? Kefen paramdı onlar benim."

Hayriye Teyze kahkahayı patlattı. "Senin kefeni altın kaplama yapacaklar herhalde? Bizden önce göçersen biz seni kefensiz koymayız, üzülme sen Huriyeciğim."

Huriye Teyze ters ters Hayriye Teyze'ye baktı oturduğu yerden. "Tövbe estağfurullah. Ben niye senden önce gidiyormuşum? Nereden baksan beş yaş büyüksün benden!"

"Babam beni büyük yazdırmış. Hem o iş sıraya bakmıyor hiç." Teselli gibi de ekledi. "Allah gecinden versin tabii de..."

"Amin," dedi Huriye Teyze sinirli sinirli. Konu neyse ki kapandı.

Annem gerginlik yatışınca kaldığı yerden sorularına devam etti. "Fatih nereden anlamış adamın hırsız olduğunu?"

"Bunca yıllık esnaf, insan sarrafı olmuştur artık," dedi Hayriye Teyze makulce.

"Aman verilmiş sadakası varmış, ya adam bir şey yapsaydı?"

"Ay öyle vallahi. Zaman çok kötü oldu," diye onayladı Hayriye Teyze.

Cemile Teyze hırsla bir ters bir düz gidiyordu. "Adamlarda utanma da kalmamış! Bizden çalıp bize kakalayacaklar! "

Hayriye Teyze de adamdaki arsızlığa hayret etmişti. "Adam tutmuş bir de estetik parası istiyor. Böyle de yüzünüzü hiç görmedim doğrusu..."

'E yuh!' dedim içimden. Hırsızın cinsi de Fatih'i bulmuştu.

Hayriye Teyze çok üzgün göründü bir an. "Ah ne günlere kaldık. Hırsızların namuslulardan daha çok sesi çıkıyor..."

Huriye Teyze de kefen parasını unutmuştu. "O meymenetsiz at hırsızı suratına da kalkık hokka burun pek yaraşır!"

Cemile Teyze de onaylamaz bir biçimde cıkcıkladı. "Fatih için, beni tehdit etti bilezikleri bırakıp kaçmak zorunda kaldım demiş utanmaz. Bilezikler anasınınmış güya."

Ya inanırlarsa adama? Nereden bilecekler bileziklerin çalıntı olduğunu ki? Kanıt gerekmez miydi? Nasıl kanıtlanırdı ki böyle bir şey? Adam belgesiyle gezmiyordu ki 'bunu şuradan şu saatte çaldım' diye!

Ben böyle kafamda milyon tane soru, karaları bağlamış otururken Hüseyin Amca, abim, Birsen Teyze'ler karakoldan çıkıp yanımıza geldi.

Feray Abla'yla Birsen Teyze benim yanıma, Cezmi Amca da Kemalettin Amca'nın yanına oturdu.

Abim karşıımızdaki duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Komiser tanıdık çıktı bırakmıyor Fatih'i..."

Tam tersi olması gerekmez miydi tanıdıksa eğer? Ağzımı geldiğimden beri ilk kez açtım. "O da ne demek abi?" diye sormaktan alamamıştım kendimi.

"Geçen bizi ağırlayan komiser sağ olsun." Sesini alçalttı etraftaki memurları bir kolaçan ettikten sonra. "Ders veriyor akli sıra. Hüseyin Amca ikna etmeye çalıştı ama adam nuh diyor peygamber demiyor."

Hüseyin Amca da elinde evrak çantası karşıımızdaki banka oturdu. Canı çok sıkkin görünüyordu. Yüzünün halini görünce beni de bir ümitsizlik sardı. "İfade alıp bırakması gerekirdi normalde..."

"Ne demeye tutuyor çocuğu?" diye sordu Hayriye Teyze. "Ne yapmış yani bu çocuk? Hırsızı adalete teslim etmiş."

"Hayriye Abla ilk vukuat olmayınca... Öyle ha deyince bırakmıyorlar."

Huriye Teyze etliye sütlüye karışmamaktan yanaydı. "Fatih sesini çıkarmadan alsa altını hiç açılmayacaktı başına bu işler..."

Hüseyin Amca hayretler içindeydi. "Olur mu Huriye Abla? Fatih'lerin de başı derde girer. Ceza kanununa göre çalıntı mal almak, bilmeden de olsa suç. Üç yıla kadar hapis cezası var. İyi yapmış Fatih." Kafasını kaşırken çaresiz göründü. "İşte adamı dövmeyeydi iyiydi..." (**Yazarın kendine notu: Bu konuyu etraflı bir araştırmam gerekiyor yeniden*)

Cemile Teyze ceza kanunu hiç uygun bulmadı. "Herkes faturayla mı geziyor Hüseyin? Düğünde takıyor millet. İnsanların ihtiyacı oluyor satıyor. Nereden bilecek kuyumcu çalıntı mı değil mi?"

"Altın bozdurmak için sabıka kaydıyla mı dolaşacağız çocuğum?" diye sordu Hayriye Teyze. "Kimde yastık altındaki bileziğin faturası var?"

"Kanun böyle Hayriye Abla."

"Üç bilezik için ne hale düşüyor insanlar..." diye söylendi Cezmi Amca. Onun da rengi kireç gibiydi.

"Esas birlikte çalıştığı, çalıntı işinde olan başka bir kuyumcu vardır. Büyük kısmını daha ucuza ona satıyordur. Ama asla ele vermezler onu, Cezmi Abi. Kalanı da böyle küçük küçük bozdurmaya çalışıyorlar işte. Hapisten çıkınca yapacağı iş belli yine," dedi Hüseyin Amca. "O kuyumcuya çalışacak."

Gözleri dolu dolu "Öyle birinin sözüne güvenip neden benim oğlumu bırakmıyorlar," diye sitem etti Birsen Teyze.

"Yarın bırakırlar abla. Endişelenme," dedi Hüseyin Amca. Ama bana çok da eminmiş gibi görünmüyordu.

"Nereden biliyorsun Hüseyin? Komiser hiç ümit verici konuşmadı."

"Sen güven bana. Bırakacak."

"Ne yiyecek peki bu çocuk yarına kadar?"

İçim bir fena oldu. Ne yapacaktı öyle tek başına?

"Onu düşünürler merak etme sen."

Hayriye Teyze "Necla'nın getirdiklerinden verseydik?" diye önerdi. "Sıcacık hala."

Evet verseydik! Neden vermiyorduk?

"Komiser izin vermiyor, Hayriye Abla."

Birsen Teyze Feray Abla'ya döndü. "Hiç aklımıza da gelmedi Feray, giyecek bir şeyler getirseydik ya!"

"O telaşla ben kendi adımları unuttum anne. Kıyafet nereden gelecekti aklımıza? Hem yarın çıkacak diyor Hüseyin Abi. Bir gece kıyafetleriyle oturabilir paşazade."

"Kızım belli mi olur? Dünyanın binbir türlü hali var. Sen de ne rahatsın! Kardeşin orada aç mı açıkta mı bilmiyoruz."

"Anne yapma. Orada dediğin yirmi metre ötesi. Biz nasıl oturuyorsak o da öyle oturuyor işte. Bırak akli biraz başına gelsin. Çocuk değil artık. Koskoca adam. Her sinirini bozanı dövecek mi?"

Ağzım ayrılacaktı şaşkınlıktan. Feray Abla, hırsıza değil kardeşine kızmıştı!

Tüm karakol çevresi ve içi annemin mamülleriyle ihya olmuştu.

Birkaç saat içinde Kaan Abi de vardiyasından çıkıp yanımıza geldi. Feray Abla'yla birlikte tüm teyze tayfasını ve Birsen Teyze'yle Cezmi Amca'yı da eve gitmeleri için ikna etmeyi başardı; yoksa karakolun önünde buz tutacaklardı. Abimle birlikte evlere iki araba servis yaptılar.

Etraf da bir sakinledi böylelikle. Ben de karakola giren çıkan polis memurlarını izliyordum boş gözlerle. Kafamda da türlü sorularla felaket senaryoları yumak halinde dönmeye devam ediyordu. Ben de annemin kızıydım en nihayetinde!

Daldığım kuyulardan annemin sesiyle çıktım. "Kızım ben bir tuvalete bulacağım. Sinirden termosun yarısını içtim!"

"Tamam anne," dedim belli belirsiz.

Yandan Feray Abla'nın endişeli bakışlarını üzerimde hissettim. "Senin betin benzin iyice attı Nil..." Kolunu omzuma atıp beni yamacına çekti. Zaten normalde Casper gibi dolaşıyordum. Şimdi arkamızdaki kireç rengi duvarla aynı renktim tahminen. "Korkma kuzum. Olmaz bir şey..."

Karakolun önünde oturmak beni daha da beter yapmıştı. Saatler ilerledikçe ruh halim daha da kötü bir hal alıyor, yeni bir gelişme olmadığından açık havada bile daralıyordum. Kim bilir Fatih ne hissediyordu parmaklıklar arkasında... Dokunsalar ağlayacaktım. Feray Abla'nın gözlerine dolu gözlerle bakmamak için bakışlarımı zemindeki gri kaldırım taşlarına diktim. "Olmaz değil mi?"

"Tabii olmaz," diyerek gülünce inanamadım. Birsen Teyze'nin dediği kadar vardı. "Sen hiç hırsız dövdü diye mahkum olan birini duydun mu?"

Duymamıştım ama Fatih ya ilk olursa? "Duymadım," dedim yine de.

"Bak gördün mü?"

"Ödüm kopuyor..." Hemen kendime geldim. Abimi de kattım için içine. "Abimle ikisinin başına bir şey gelecek... Olaysız bir günleri geçmiyor..."

"Ben de ona kızıyorum ya! İkisi de birbirinden deli. Kime çektilerse artık? İnsan biraz düşünür. Ama nerede?? Karşı taraf hastanelik olmadan sakinleşemiyor bizimkiler!" Biraz sakinleyip bana baktı gülümseyerek. "Sen de çok yoruldu Nil boşu boşuna. Hava da soğudu iyice. Kürşat gelince sen de bekleme artık. Necla Abla'yla gidin eve. Yapacak bir şey yok işte burada. Biz Kaan'la kalacağız her ihtimale karşı." Beni tereddütlü görünce de üsteledi. "Bir şey olursa ben sana haber veririm. Tamam mı? Sözüm söz."

"Peki," dedim. Peki.

Nasıl itiraz edebilirdim ki? Kim bilir ne düşünüyordu artık? Bir de kalacağım ben diye tutturamazdım ya!

Ertesi gün okulda zaman geçmek bilmedi. Elim telefona gidip gidip geldi. Kimseyi arayamamak, eser miktarda

endişeleniyormuş numarası yapmak çok zordu. Hayatımda ilk kez ders dinlemedim, kimseyle de konuşmadım. Telefonumun ekranını göz hapsine almıştım.

Öğlene doğru telefon insafa geldi, Feray Abla'nın beklenen mesajı ulaştı nihayet. Sağlık kontrolünden sonra Fatih'i serbest bıraktıklarını yazıyordu.

Akşamı dar ettim. Eve neredeyse koşarak gittim. Evde akşam yemeği yiyemedim. Anneme okulda yediğimi söyledim. Yerimde duracak halim yoktu; ne olduğunu anlayamıyordum bana.

İnsan içinde şüphe çekmeden duramayacağımı anladığımda odama çekildim ama orada da duramıyordum yerimde. Hayatımda ilk defa odamın dört duvarı dar geliyordu bana. Pencereye çıkıp duruyordum. Perdeyi açıyordum. Sonra kapatıyordum. Sonra içim sıkılıyor, bir daha açıyordum.

Bu açıp kapatma işlemi Fatih'in ışığının yandığını görene kadar sürdü.

Titrek ellerle telefonuma uzandım. Dayanamayacaktım artık. İlk aklıma geleni yazdım.

Yalnız mısın?

Ne?

Haklı olarak 'ne' diyecekti tabii. Benden gelen soru oldukça anlamsızdı kısa tarihimiz düşünüldüğünde. Konuyu açtım biraz.

Birsen Teyze'ler yanında mı?

Hayır. Şimdi eve çıktım.

Biliyorum. Sapık gibi seni izlediğimden.

Aşağı iner misin?

Neden?

Evet Nil. Neden? Açıkla bakalım. Ama ben kendim bilmiyorken nasıl açıklayacaktım?

Lütfen.

Neyse ki çok üstelemedi.

Tamam. Nereye?

İlk aklıma gelen yeri yazdım.

Böcekevi Sk. Olur mu?

Aklıma gelen en sakin yer orasıydı. Kimseler olmazdı bu saatte o civarda.

Olur. Geliyorum.

Anneme ne dedim, aşağı nasıl fırladım bilmiyorum.

Bizim sokakta bile kimseler yoktu. Caddeye doğru biraz inip soldaki ara sokağa saptım. Yanan sobalardan yükselen tutuşmuş odun kokusu ciğerlerimi doldurdu. Hava kirliliğinin başlıca nedenlerinden de olsa, bana hep güzel şeyler anımsatırdı bu koku.

Onu sokağın başında elleri montunun cebinde, bir aşağı bir yukarı yürürken görünce ayaklarım komutlarımdan bağımsız neredeyse koşmaya başladı.

Tek kelime etmesine fırsat vermeden atıldım üzerine. Kollarım da komut dinlememişti.

Dondu kaldı.

Parmak uçlarımda kollarım boynuna dolanmışken tehlike çanları çok uzaklarda çalıyordu. Duyamadım. Düşünmeden konuştum. "Çok korktum Fatih..."

Hala sarılırken geri çekilip yüzüme baktı. "Ne dedin sen?"

Ateş hücum etti yüzüme. Kollarımı boynundan çektim hemen. "Ne dedim?" diye sordum sormuş olmak için.

"Fatih dedin."

"Demedim."

"Duydum. Fatih dedin. Ama *abi* demedin."

"Demiş olamam."

"Desene bi daha."

Sen neyin peşindesin arkadaşım? "Korktum diyorum sana ben!"

"Bu yüzden mi çağırdın beni?" diye sordu ukala bir gülüş eşliğinde. "Çok mu korktun benim için?"

"İyi misin diye merak ettim." Onu tepeden tırnağa inceler gibi yaptım. Ellerimi havaya kaldırıp boynunu bosunu, sağlıklı duruşunu gösterdim. "Ve de görüyorum ki gayet iyisin! Endişelerim boşaymış!"

Gerisin geri eve dönecektim ki kolumdan tuttu. "Nil..." derken ukala halinden eser kalmamıştı. "Lütfen. Bi kere söyle..."

Sesindeki bir şey gitmeme engel oldu. Ve o şey her neyse dediğini de yapmama neden oldu. Ama az önce sakınmadan ağızımdan çıkan isim bu kez çok zor terk etti dudaklarımı. "Fatih..." dedi bana ait olmayan kısık bir ses.

Kolumu bıraktı. Eli şaşkınlıkla ensesine gitti. Birkaç adım geriledi. "Öleceğim aklıma gelirdi de bunu duyacağım gelmezdi..."

Bayağı kök saldım sokağın ortasında. Boğazıma kadar battığımı hissediyordum. Hem de sadece ve sadece kendi çabalarımınla.

Hala şaşkın "Benim için bu kadar korkacağın da gelmezdi aklıma..." dedi sessizce.

Battı balık yan gider. "Birlikte büyüydük. Tabii ki korkarım..."

"Korkma," diyerek yeniden bir adım attı bana doğru. "Bir şey çıkmaz diyor Hüseyin Abi. Adamın buradan Duaçınarı'na kadar sabıkası var. Bir sürü suçtan da aranıyormuş. Gönderdiler bile cezaevine."

"Ödül vermeleri lazım sana..." diye mırıldandım. "Onun yerine ceza vermeye çalışıyorlar."

"Adalet öyle işlemiyor-muş. Bu da bana ders olsun-muş." Meşhur komiserin cümleleriydi herhalde. O an bana bakarken üzerimdeki eski eşofmanlarla babaanne hırkasının ilk kez farkına vardı. Ayağımda da sabolar vardı. "Evdekilere ne deyip çıktın sen böyle?"

"Boza alacağım diye çıktım..." Abimin zayıf noktasıydı boza. Bu saatte ancak onun midesine indirebileceği bir nedenden ötürü dışarı adım atabilirdim.

Kafasını cadde tarafına doğru yatırdı. "E hadi gidip alalım bari..."

Eve boş gidecek halim yoktu. Boza almaya gidip bozasız dönmek ölüm fermanı olurdu benim için. "Tamam."

Yokuş aşağı caddeye doğru yürümeye başladık. Aramızda bir metre boşluk vardı; ona değil kendime güvenemiyordum.

Maazallah bir daha atlardım filan üzerine... Hırkaya sarındım; ellerim de boş kalmasın. Kalbim güp güp atıyordu. "Ne yaptın *orada*?"

Gülünce yandan diş macunu reklamı modellerini kıskandıracak dişlerini gördüm bir anlığına. "Yapacak fazla bir şey yoktu. Oturdum. Düşündüm... Sonra biraz daha düşündüm."

Komiserin istediği de bu olmalıydı. "Anladım..."

Cadde ara sokağın aksine, akşamüstü çıkan ayaza rağmen cıvı cıvıldı. Dükkanlar açıldı. Aileler, sevgililer tura çıkmıştı; o gece kimse yalnız değildi sanki.

Setbaşı Köprüsü'ne doğru ilerlemeye başladık. Bozayı alacağım pastane eve fazla uzak değildi. Sadece birkaç on metre yürümemiz gerekti.

Pastanenin hemen girişinde, tezgahın üzerinde yan yana duran iki litrelik pet şişelerden birini alıp kasaya götürdüm.

Kasada bir şimşek çaktı beynimde. Fatih'in yanına yanaştım çaresiz. "Param yok benim yalnız" diye mırıldandım. Yer yarılısaydı da yerin dibine girseydim keşke. Boğazıma kadar kızarmıştım kesin. Dışarıda görmezdi belki ama spot ışıklarının altında fark etmemesi imkansızdı. "Aceleden cüzdan almak aklıma gelmemiş de..."

Gülerek elini cebine attı. Kasadaki kıza parayı uzattı. Kız para üstünü verip iyi akşamlar diledi.

Ben de "İyi akşamlar," a benzer bir şeyler mırıldanıp derhal mekanı terk ettim. Fatih de peşimden takip etti. Hala gülüyordu pis.

Pastaneden çıkıp geldiğimiz yoldan geri yürümeye başladık. "Teşekkür ederim boza için..." dedim yüzüne bakamadan. Adamı sebepsiz yere dışarı çıkarıp bir de boza aldırmıştım kendime.

"Afiyet olsun." Hafiften dalga geçer gibi de yanından geçtiğimiz kuruyemişçiye işaret etti. "Leblebi de alalım mı yanına?"

"O var evde," dedim mırıl mırıl kaldırım taşlarını sayarken.

Bir müddet sessizce yürüdükten sonra "Nil?" diye seslendi.

Yüzümü ona döndüm. "Efendim?"

Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki... Biraz ürkek. Biraz heyecanlı. "Bu ne demek?"

Gözlerimi kaçırıp yutkundum zaman kazanmak için. Ama o süre içinde bir cevap bulamadım. "Bilmiyorum..."

Ne düşündüyse, pırıl pırıl dükkanların ötesindeki karanlık geceye bakarken yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı. "Olsun... Bu da bir şeydir," dedi ümit dolu bir sesle. "Hırsızın benden şikayetçi olması hayatta başıma gelen en güzel şeymiş galiba..."

"Saçmalama!" dedim hiddetle. Kalp krizi geçirecektim o hırsızın yüzünden ben!

"Bilseydim biraz daha kalırdım içeride."

"Birsen Teyze'm nasıl üzülürdü haberin var mı senin acaba?"

Sesli güldü. "Senin kadar üzülmedi galiba... Akşam ablamla bir olup bir haşladılar beni! Hırsızın hiç mi günahı yok anlamadım ki?"

Ben de güldüm klasik serzenişe. "Adamın burnunu kırmışsın... Hiç değilse estetik masraflarını üstlenmen şart."

"Bir görsen tipi. Burundan fazlasını yaptırmak gerek..."

Gülüşüm uzun sürmedi. Hırsız deyince direkt incinebileceğini hatırlıyordum. "Başına bir şey gelebilirdi. Adamın üzerinde silah olabilirdi..."

"Ama yoktu."

Hala durumun ciddiyetini kavrayabilmiş değildi. "Lütfen... Lütfen biraz sakın ol bundan sonra."

İtiraz etmeden "Tamam," dedi. Kendinden emin sesinden, sakın olmaya çalışacağına inandım en azından.

Bizim apartmanın önüne geldiğimizde kendi evine doğru yönelmedi.

"Beklemene gerek yok, girerim ben içeri," dedim.

Elleri ceplerinde "Gir sen hadi. Bekliyorum ben," dedi hiç 'bekleme' dememişim gibi.

Karşı çıkmak faydasızdı. "Peki, iyi geceler."

"İyi geceler, Nil..."

Bazen ilk kez görmüş gibi oluyordum onu. Saçları bu kadar siyah, teni bu kadar beyaz mıydı hep? Gözlerindeki bakış yabancıydı mesela. Benim hiç bilmediğim bir bakış. Sevecen. Sıcak. Aşık?

Apartmana girip asansörü çağırdım. Asansör geldiğinde, binmeden önce arkama baktım yeniden. Hala oradaydı. Gülümseyerek el salladı.

O an anladım.

Hala güvenmiyordum ona. Hala anlaşılamayacağımızı düşünüyordum.

Ama görüyordum ki ben mantık ülkesini terk edeli çok oluyordu. Kendimi ne kadar telkin etmeye çalışsam da şartlamayı başaramamıştım işte. Engel olamamıştım kendime. Akıllı geçinen ben, kendime söz geçirememiştim. Başka bir ülkedeydim şimdi; kurallarını bilmediğim, nereye sürükleneceğimi öngöremediğim.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Ama bildiğim bir şey vardı.

Yolun sonunda görünen, kuvvetle muhtemel kalp kırığına rağmen, tutamıyordum kendimi.

Aşık oluyordum ona.

Amanın benden hiç beklenmeyecek romantiklikler olmuş burdaa sfkshfkh

<https://youtu.be/eywSjRtanHg>

Instagram: @sezen.aksin

28. Bölüm

*Canlar önümüzdeki hafta sonu, hem **10 Aralık** hem de **11 Aralık'ta saat 14** itibarıyla TÜYAP'ta olacağım!! (**Artemis Yayınları 3. Salon 347. stantta** / imza salonu ayrıca açıklanacak)*

Bunca yıldan sonra sizlerle yüz yüze geleceğime inanamıyorum! Çok mutluyum çok da heyecanlı.

Az önce öğrendim, tek sıkıntımız: fuara Şirket Oyunları'nın sadece karton kapak baskısının yetişiyor oluşu. TÜYAP zamanı matbaalar ekstra yoğun oluyormuş maalesef :'(Ben genelde karton kapakçiyım mesela (Almanya'ya bavul bavul kitap taşıdığım için hafif olması tercih sebebi sfhksfhk) ama kişiye göre değişiyor bu tabii.

Kitabınız olsun olmasın, daha sonra ciltli versiyonunu almak istiyor da olabilirsiniz ama dilerim en azından 'merhaba' demek için uğrarsınız, 'yıllardır ben oralarda bir yerlerdeydim' dersiniz. Sizin için boş kağıt da imzalarım sfhkjshfk (zaten insanların kitaplarına yalan yanlış şeyler yazacağım diye ödüm kopuyor!)

Hepinizi kocaman öpüyorum şimdilik ve umuyorum ki bu hafta sonu İstanbullularla görüşüyoruz ♥

Gece hiç uyumamış biri için oldukça enerjiktim; oturduğum yerde duramıyordum sabahtan beri! Beynim de vücudum gibi fazla mesai halindeydi. Son sürat önceki gece dönüp duruyordu kafamda. Attığım mesaj, tenhalarda bu yaşıma kadar abi dediğim adama boğar gibi sarılmam, üzerine boza aldırmam... Yerin dibine girseydim de kurtulsaydım! Ve fakat giremediğim için anca mutfak senin salon benim dolanıp duruyordum evin içinde.

Annemin komşu gününün o cumartesi olması güzel zamanlamaydı gerçi. Öğleden sonra teyzeler birer ikişer evi doldurmaya başladığında, nefes alıp düşünecek zamanım olmayacaktı; karakol maceramızdan sonra Uğurlar Sokak sakinlerinin normal hayatlarına dönmeleri fazla uzun sürmemiştir!

Boş boş üçüncü kez mutfağa girdiğimde annem dayanamadı artık. "Kızım ne dolanıp duruyorsun? Bir işe yarasan ya! Canım çıktı sabahın köründen beri. Hiç demiyorsun bu kadın kaç gündür helak oluyor!"

Hep birlikte helak olmadık sanki. Ayrıca yüz elli tane güne katılmak zorunda mıydı? Niyazi Abi'nin veresiye defterinden kalın defteri vardı sırf gün hesabını tutmak için! "Almam gereken bir kitap var ders için. Çıkacağım ben." Ev de annem de basıyordu an itibariyle çünkü.

"Sırası mı şimdi kitabın? Daha tozlar alınacak."

Tozlar ilim irfandan önce gelirdi tabii. "Gelirim hemen. Hem markete de uğrarım. Alınacak bir şey yok mu?"

"Sonra gönderecektim markete."

Yazık öncelik sırasını bozmuştum kadıncağızın. "Ne fark eder? Giderim işte şimdi."

"İyi git madem," dedi şüpheli şüpheli beni süzerken. Sonra da ufak bir kağıt parçasına birkaç bir şey karalayıp yaptığı listeyi bana uzattı. "Çürük çarık doldurma sakın."

Hep aynı şeyi tembih ederdi. "Ne zaman çürük çarık bir şey aldığımı gördün?" dedim ters ters. Gerçi ne kadar iddialı da olsam, o gün çürük domates görsem tanıyamayabilirdim! Ama çaktırmadım. O ters tarafından kalkmış olabilirdi ama ben uyumamıştım bile!

Üzerimi değiştirip attım kendimi sokağa. Önce Heykel'deki BKM'ye yürüdüm. Sabah saatleri olduğundan ortalık sakindi ancak birkaç saate yollar, kaldırımlar, dükkanlar insanla dolacaktı. Trafik kilitlenecek, Setbaşı köprüsü her hafta sonu olduğu gibi gücünü yine yeniden test edecekti.

Derin bir nefes alıp kısa bir süre gözlerimi kapattım boş kaldırımları adımlarken. Kuş seslerini duyabiliyordum. Bahar

geliyordu Bursa'ya. Gözlerimi açtığımda ana caddedeki ağaçların dallarının da yeşillendiğini gördüm ufak ufak. Etrafımdaki az sayıda insan aceleyle bir yerlere yürüyor olsa da, yakmayan sabah güneşinin altında bana daha bir neşeli görünüyorlardı.

BKM'de önce dışarıda dizili indirimdeki kitaplara baktım. Anneme atmıştım bir yalan ama alınacak mevcut bir ders kitabı yoktu. Olsaydı zaten dönem başında çoktan almış olurdum. Çok para harcamak da istemiyordum. İndirimdeki kitaplardan geyik birkaç tane romantik komedi topladıktan sonra içeride de biraz turladım. Evdeki tozlar bir yere kaçmıyordu ya!

BKM'de bir saate yakın zaman geçirdikten sonra birazcık olsun hafiflemiş olarak aldığım üç kitabı çantama attım, market alışverişini yaptım; listede yazmasına rağmen şeker almayı unuttunca bir daha markete gitmem gerekti ama olsun.

Annem ikinci kez kapıdan girdiğimde ellerini yelpaze yapa yapa mutfaktan çıktı. "Ter bastı, ben bir banyoya girivereyim. Sen börekle keke bakalak ol, oldu mu Nil? On beş dakikaları var. Ben o zamana kadar çıkarım ama sen de kontrol et."

"İyi," dedim. "Bakarım ben."

Ama kafam o kadar gidikti ki annem dediği zaman banyodan çıkmamış olsaydı, ben aldığım yeni kitaplardan birine dalmışken börekler de kek de yanıp kül olacaktı! Sözde sadece arka kapak yazısıyla önsözü okuyacaktım!

Annemden akabinde bir araba laf işittim; teşhisine göre başımda kavak yelleri esiyormuştu. Gittiğim yerden gelmiyormuştum. Ve hatta liste okumaktan bile acizmişim; ben yapılmış keke böreğe fırında bakalak olamazken, o benim yaşımdayken iki çocuk bakıyormuştu!

Ben üçüncü demliği demlerken, salonda teyzeler balık istifi gibi dizilmiş en güncel konuyu, yani Fatih'in mapus damlarına düşüşünü hararetle hararetle tartışıyordu.

"Allah korudu."

"Verilmiş sadakanız varmış Birsenciğim."

"Senin oğlan da pek cengaver çıktı canım... Bizimki olacak hiç bulaşmazdı vallahi!"

"Bu devirde pek de bulaşmamak lazım zaten. Belli mi olur, boş gezmiyor çoğu... Allah korusun."

"Ay ne korktum ne korktum. Şükür Allah'ıma..." dediğini duydum Birsen Teyze'nin. "Atlattık çok şükür."

Feray Abla tepside boş çay bardaklarıyla mutfağa girdi. "İçime fenalık geldi..." diye söylene söylene yanıma geldi. "Nil sen de iki dakika oturamadın."

Ben memnundum halimden! Yerimde duramıyorken meşgaleydi işte. "Alışkınım ben. Annemin günlerindeki olağan halim bu benim." Boş çay bardaklarını işaret ettim gülerek. "Yalnız biraz bekleyecekler. Daha yeni demledim çayı."

Yüzünü buruşturup "Aman beklesinler," dedi. "Yetişmek mümkün değil! Ağızlarında teneke var sanki..."

"Duyacaklar şimdi!" dedim sesli gülmemek için dudaklarımı ısırırken.

"Bir şey olmaz," derken o da güldü. Ama ciddileşti hemen. "Olanlardan sonra konuşamadık da doğru dürüst..."

Konuşamamış olmaktan da çok memnundum ben! Neyse ki biz yine konuşmadan, bu kez annemle Birsen Teyze ellerinde boş tabaklarla girdi mutfağa.

"Biz kalkalım Necla. Mutfakta ağza atacak iki lokma bir şey yok. Fare düşse başı yarılır. Elimiz gitmedi yapamadık bir şey," dedi Birsen Teyze elindeki tabakları tezgaha bırakırken.

Annemden ne geleceğini tahmin ederek gerilmeye başladım işte o an.

"E söyleyelim Birsen sizinkiler akşam iş çıkışı bize gelsinler. Allah ne veriyse yerler. Dışarıdan takviye de söyleriz bir şeyler." Feray Abla'ya döndü hemen. "Sen Kaan'a da haber verirsin Feray."

"Kaan evde uyuyor, Necla Abla. Akşam vardiyası var."

"Madem ona bir tabak yapıverelim akşamüstü işe gitmeden. Fatih'le Cezmi Bey de akşam gelsin dükkanı kapattıktan sonra?"

"Ay yok Necla, zaten yeterince zahmet verdik size... Bugün de gelmeyecektik aslında da işte dedim iki insan görelim..."

Tam rahat bir nefes verecektim ki annem Allah'ın adını verdi. Oradan geri dönüş olabilir mi? Olmaz. "Olur mu öyle şey Allah aşkına? Duymamış olayım. Allah'ın adını verdim bak. Vallahi darılırim. Söyleyin gelsinler. Kalanlardan atıştırırlar. Lahmacun da söyleriz. Oldu bitti. Yarın yaparsınız ne yapacaksınız. Siz de dinlenin azıcık. Üzüldünüz o kadar."

Annem bu kadar ısrar edince Birsen Teyze daha fazla karşı çıkamadı, teslim oldu. "İyi madem öyle yapalım." Feray Abla'ya nefesimi kesen cümleyi söyledi. "Feray Fatih'e mesaj at bari de dükkanı kapattıktan sonra oyalanmadan doğruca buraya gelsinler."

Onlar gelsinler tabii. Ama o dakikadan sonra benden daha da hayır gelmeyecekti artık!

Akşama doğru ev sakinledikçe ben iyiden iyiye cozuttum. Mutfığa neden geldiğini, salonla mutfak arasındaki üç metrede unutmalar, temiz tabakları bulaşık makinesine dizmeler, kirlileri rafa kaldırmalar...

Aşık olmak böyle bir şeydiyse olmamak olmaktan çok daha karlı görünüyordu!

Neyse ki çoğu kolay kamufle edilebilir şeylerdi de göze batmadan, azar işitmeden üzerini örtebildim.

Ama güneş batıp da geride bir tek Hayriye Teyze'yle Birsen Teyze'ler kaldığında, yüzümü iyice alevler sarmıştı artık. Eli kulağındaydı. Çıkıp çıkıp geleceklerdi.

Yüzümün hali Hayriye Teyze'nin dikkatinden kaçsa şaşardım. "Kızım n'oldu sana böyle? Alı alına moru moruna? Çok mu yoruldu? N'oldun?"

Soluk benizli olmanın cezasını çekiyordum hep. Feray Abla'ya kaçamak bir bakış attım. Gözleri telefonundayken

bana gerçekten bakmıyor muydu yoksa bakmıyor numarası mı yapıyordu? "Bir sıcak oldu sanki burası. Arkadan bir cam açayım ben..." deyip fırladım oturduğum yerden. Bir daha da salona uğramadım.

Tam da düşündüğüm gibi sekize doğru kapı çaldı.

Annem seslendi içeriden. "Kızım kapıya bakıver!"

Bakıverdim ben de.

Cezmi Amca, babam, abim ve Fatih dizilmişti kapının önüne. Geleceklerini azap dolu son birkaç saat boyunca bilmem, yine de onu karşımda gördüğümde kalbimin midemden sekip boğazıma yapışmasına engel olamadı. Kapıda karşılıklı dikilirken hık deyip gideceğim sandım oracıkta. Hemen en önde duran babama odaklandım. "Ho-hoşgeldiniz," dedim Noel Baba gibi.

Babam "Hoş bulduk kızım," dedi içeri geçerken.

"Buyrun," dedim Cezmi Amca'ya gülümsemeye çalışırken.

Abim evde bulmayı beklediği son kişiymişim gibi yüzünü ekşitti. "N'aptın çirkin? Nevalenin hepsini yediysen bozuşacağız!"

Bu mevzunun muhatabı ben değil mahalle teyzeleriydi. "Suçluyu yanlış yerde arıyorsun..." diye mırıldandım.

"Bitti mi lan börekler yoksa???" diye dehşet içinde sordu.

"Ben bile yetişemedim böreklerle. Düşün," dedim hain bir gülümseme eşliğinde. Bir köşe ancak payıma düşmüştü. "İçeri geçecek misin yoksa kapıda yas tutmayı mı tercih edersin?"

Homurdana homurdana ayakkabılarını çıkarıp içeri geçti.

Tek tek paltolarını aldım. En sona Fatih kaldı. Paltosunu verirken eli elimin üzerine sürtündü geçti. Böylelikle yüzümdeki yangın kulaklarıma da sıçradı. Bilerek mi yapmıştı? Kazayla mı olmuştu?

"N'aber Nil?" diye sordu gözlerimin içine bakarken.

Hemen paltoları portmantoya asmak üzere yüzümü çevirdim. "İyi." Bütün paltolar asıldığında yüzümü yeniden ona çevirmem gerekti. "Sen de iyi misin?"

"İyiyim." Önden geçip selam vermek üzere salona ilerleyen erkeklere bir baktı. "Çok iyiyim," diye ekledi yavaşça. Bir tek ben duydum.

Çok uzaklardan bir yerlerden annemin abime cevap veren sesini duydum. "Yemek yapamadık bugün. Kusura bakma Kürşat Efendi. Bak bu saat oldu ayaktayım. Lahmacun söyleyiverelim size. Günden kalanlardan da yersiniz..."

Abim evde yemek olmadığını öğrendiğinde daha beter homurdanacak oldu ama annem fazla kulak asmadı. Yarım ağız salondakilere selam verdirttikten sonra oturma odasına kışkıışladı çabucak.

Hayriye Teyze salondan bağırdı o sırada. "Fatih, oğlum sen gel de bir yüzünü görelim! Çok merak ettik seni!"

Çilem bitmemiştı. Annemle Fatih'in peşi sıra salona giderken portmantonun yanındaki şemsiyeliğe takılıp burun üstü yere kapaklanıyordum az kalsın. Kolona son anda tutunup korkunç sondan kıl payı kurtulabildim.

"Kızım önüne baksana!" diye çemkirdi annem.

"Bakıyorum..." diye homurdandım. Doğduğumdan beri aynı yerde duran şemsiyeliği ayağımla iteledim. "Kim koymuş ki bunu buraya?"

"Bugün bir haller var sende. Hayır olsun inşallah!"

Herkesin içinde öyle demeseydin ama keşke.

Son on dakikadır Hayriye Teyze Fatih'i kanatlarının altına almıştı. Başı omzundayken Fatih bir an yeniden küçük bir çocuk gibi göründü gözüme. "Karamuk oğlum benim." Yüzüne baktı dikkatle. "İyisin değil mi?"

"İyiyim Hayriye Teyze."

"Kötü muamele yaptılar mı sana orada?"

"Yok canım. Oturdum sadece."

Ne kadar rahat oturdum diyordu!

"Hırsız n'oldu peki?"

"Onu cezaevine gönderdiler. Aranıyormuş zaten..."

"Boyu devrilsin..." Derin bir iç geçirdi Hayriye Teyze.

"Mürüvvetini ne zaman göreceğiz be oğlum? Karakol

maceraları için yaşlandık artık, uzatmaları oynuyoruz. Bize de acı biraz."

"Allah gecinden versin Hayriye Teyze, deme öyle..."

"Gecinden versin de buruş buruş olduk baksana oğlum."

Fatih kafasını kaldırdı. Çapkın çarpık gülüşü yüzündeydi pisin. "Hala maşallahın var Hayriye Teyze..."

Hayriye Teyze çarpık gülüşlerden etkilenmeyecekti elbette. "İltifatlarını boşa harcama çocuğum. Bir taze bul kendine artık. Ona iltifat edersin. Dünya hali bak hiç belli olmuyor. Bir yuvan olsa fena mıydı şimdi?"

Mapus damında karısı bakardı mı demek oluyordu bu?

Feray Abla girdi araya. "Kismet bu işler Hayriye Teyze, öyle bul deyince olmuyor hemen."

"Görümcelik yapasın yok herhalde Feray senin de. Kardeşini vermek istemiyorsun..."

"Olur mu öyle şey? Fatih'in karısı benim de kardeşim olacak. Görümcelik yapmak da ne demek?"

Hayriye Teyze bilmiş bir kahkaha patlattı. "Ay hiç güleceğim yoktuuu. Eli maşalı bir tip olursa görürüm o kardeşi!"

Sandalyeden düşmemek için mindere sıkı sıkı tutundum. Allah'ım mevzu neden hiç değişmiyordu?

Birsen Teyze kulağını çekip sehpaye vurdu. "Evlerden ırak." Sonra da Fatih'e baktı. "Aman diyeyim oğlum. Eli maşalısını bulacağına, bekar kal ben sana bakarım."

Hayriye Teyze hayıflanıp hemen kendiyi çelişti. "Zamane kızları pek bir fena. Biz de evlen evlen diyoruz oğlum ama... İyi yap seçimini. Burnundan fitil fitil gelmesin sonra..."

Bir sessizlik çöktü salona bu cümleden sonra. Fatih haliya bakıyordu, ben tavana.

"Ay içim karardı," dedi Feray Abla oturduğu yerden fırlayıp. "O zaman gelsin düşünürüz. Peşin peşin bağlamayın karaları!" Bana eliyle kalk kalk işareti yaptı. "Nil gel seninle akşam kahvesi yapalım! Çok canım istedi. Fal da bakarız!" Aynı işareti Fatih'e de yaptı. "Fatih sen de git babamların

yanına. Maç izlemeyecek miydiniz? Yemeğiniz de gelir şimdi, yarım saati geçti söyleyeli!"

Artık kaçınıcısını demlediğimi bilmediğim çayın yanında bir tur da lahmacun geçtik. Kahvenin üzerine pek gitmedi bence. Yarım saat bir köşeyi kemirdim durdum.

Sonra yine mutfağa sığınmıştım ki annem söylene söylene girdi içeri. "İçime sinmedi hiç böyle kuru kuru. Bir çorba mı kaynatırsam? Sulu bir şeyler de gitsin karınlarına."

Vicdanının akıllı biraz geç başına gelmişti ama! "Lahmacunun üzerine mi içecekler çorbayı anne?" Biraz mantık istiyordum, çok mu şey istiyordum? "Verdiklerimizi çoktan silip süpürmüşlerdir. Ben onlara çay götüreyim tekrar."

Oturma odasına girdiğimde babamla Cezmi Amca tavla oynuyordu. Abimle Fatih maç sonrası yorumları dinliyordu.

Tepsiyle girdiğimi görünce birden toparlandı Fatih. Daha bir dik oturuyordu koltukta artık. Cezmi Amca'yla babama çaylarını verdikten sonra tam onun çayını verecektim ki, kalan iki çaydan biri fizik kurallarını yıkıp tepside jilet gibi kaymaya başladı. Fatih atılıp kucağına koşarak inecek olan çayı devrilmeden tuttu neyse ki.

"Affedersin, Fatih *Abi*," dedim. Sesli *abi* demek artık bana bile tuhaf geliyordu.

Onun da yüzü buruştu. Ama bozmadı. "Önemli değil, yakaladım..."

Abim bana bir bakış attı. "Fatih'in üzerine çalışıyorsun hep. Çelme de takmadım bu sefer üstelik..."

"Sen sus da çayını iç," dedim. "Tatlı da istersin şimdi..."

Babamla Cezmi Amca olmasa elindeki kumandayı kafama atmıştı tahminen. Ama tersliğim konusunda o an için bir şey yapmamayı tercih etti. "Nereden bildin? Yapsana bize bir tabak..."

Fatih elinde tertemiz tatlı tabaklarıyla o günkü ebedi istirahatgahım mutfağa girdi. Girer girmez de ben sıçrayıp

elimdeki çay bardağını fırlattım lavaboya.

"Kızım n'oldu?" diye bağırdı annem şangırtıyı duyunca salondan.

Cam parçalarını lavabodan tek tek toplarken geri bağırdım. "Bir şey yok anne! ay bardağı kırıldı."

"Nazar çıkmıştır!" diyen sesi duyuldu annemin. "Bugün sayende bayağı bir nazar attık hamdolsun!"

Fatih elimden bardağı almaya çalıştı ama vermedim. "Dokunma elini keseceksin!"

Geri çekildi kaşları atık. "İyi misin sen?"

"İyiyim," dedim yüzüne bakmadan.

"Böyle bir diken üzerinde gibisin."

Hadi canım! Gözümün içine bakan ne var ne yok anlayacak gibime geliyordu sabahtan beri! Tabii ki diken üzerindeydim! "Yoo," dedim ama. Sonuna kadar inkar.

Kırık cam parçalarını topladıktan sonra bir peçeteye sarıp çöpe attım.

Kollarını göğsünde bağlayıp tezgaha yaslanmış beni izliyordu. "Hmm" dedi. "Bana öyle gelmiş..."

"Sana öyle gelmiş..."

Birden abim aklıma geldi, durduk yere yine kalbime iniyordu. Koridora baktım hemen. Bir kere daha basılmayı kaldıramazdı bünyem. "Abim nerede?"

"Hilal'le konuşuyor. Arka odada. Yarım saat çıkmaz." Sırıttı. "O da en az. Doğmamış çocuklarının isim kavgasına tutuştular. Mevzu uzun. Müstakbel yeğeninin adını Saffet Can koyacakmış da abin..."

Abimin oğlu olduğu yetmiyordu zavallının. "ocuğu kimlik bunalımına sokacak..." Gülümsemeye alıştım. "Neyse ben annemlerin yanına gideyim o zaman," diyerek hareketlendim.

"Gitmen gerekiyor mu?"

Gerekmiyordu ama gerekiyordu. Gün bitmek bilmiyordu ve ben bir kaplumbağa gibi kabuğuma çekilip oradan çıkmak istemiyordum bir daha!

"Biraz daha kalsana."

Nedense kendime yeni iş icat ettim hemen oracıkta. Yani o istediği için değil de kalmam gerektiği için kalıyordum. Yersen. Günden arta kalan yiyecekleri daha ufak kaplara yerleştirmeye başladım hemen. "Şunları kaldırıyım da öyle gideyim..."

"Nil..."

"Efendim?"

"Akşam hiç uyumadım..."

"Neden?" diye sordum sormak için. Ben sanki uyumuştum!

"Bir şeyler değişti," dedi usulca. "N'olacak şimdi?"

Bilsem. "Değişmedi," dedim. Yetmez, inkara devam.

Karşıma geçip mütemadiyen kaçırdığım bakışlarımı yakalamaya çalıştı. "Nasıl değişmedi? Hayal mi gördüm ben dün gece?"

Dudak büktüm masadaki kaplardan ikisini kucaklarken. "Görmüşsündür belki..."

Buzdolabıyla arama girdi bu sefer. "Beni çıldırtmak mı niyetin? Bu kadar çaba harcamana gerek yok öyleyse. Bil diye söylüyorum..."

Kapları tezgaha bırakırken sesli bir nefes verdim. "Amacım seni çıldırtmak değil tabii ki..." Ben de tezgaha belimi yasladım. "Bilmiyorum neden öyle bir şey yaptım." Yüzüne baktım ama gözlerimi kaçırdım yine hemen. "Seni tek parça görmek istedim sanırım... Tek parça olduğunu bilmek yetmedi."

Sessizce iç geçirdi. "Komşunun oğlu olduğum için mi görmen gerekti? Yoksa abinin yakın arkadaşı olduğum için mi?"

"Bilmiyorum. Öyle geldi içimden. Çok korkmuştum."

"Neden şimdi de içinden geldiği gibi davranmıyorsun? Neden yine uzaklaşmaya çalışıyorsun?"

"Çünkü sana daha önce söylediklerim geçerli hala..." Elimi ikimizin arasında getirip götürdüm. "Ben bilmiyorum bu iş nasıl olabilir!" Çünkü bana kalırsa olacak iş değildi!

"Pazartesi ne yapıyorsun?" diye sordu birden.

"Okula gidiyorum?"

Hem gülüp hem de gözlerini devirdi. "Okuldan sonra..."

Ben de gözlerimi devirdim. "Eve geliyorum. Sayende ilan edilen sıkıyönetim hala sürüyor da..."

Biraz utanır gibi oldu. "Hatırlatmasan olmaz," dedi usulca.

"Tabii olmaz."

"Kaçta çıkıyorsun peki okuldan?"

"Dört civarı."

"Seni almaya gelebilir miyim çıkışta?"

Kalbimde gerildiğini bilmediğim bir yay koptu sanki. Kan basıncım öyle arttı ki kulaklarım tıkandı. Sesimi iyice alçalttım. "Neden beni almaya geleceksin ki?!"

"Sadece okuldan alıp eve bırakacağım."

"Neden öyle bir şey yapacaksın?"

"Kafanda korkunç bir imajım var ama öyle biri olmadığımı anlamam lazım artık. Ne öyle çağ dışı biriyim ne de seninle oyun oynamak peşindeyim. Normal iki insan gibi havadan sudan konuşalım. O kadar."

Hmm demek sadece servisçilik peşindeydi. "Abim ulaşımım için bir tek Bursa Büyükşehir Belediyesi'ne güveniyor. Yine özel teşekkür kime gidiyor tahmin edersin."

Bu konu dahilinde abimden bahsedince görünür derecede yüzü karardı. "Kürşat'ın bilmesine gerek yok."

Korktuğum her şey bir bir başıma gelmek zorunda mıydı benim? "Nasıl olacak öyle? Öğrenirse..." Düşünmek bile istemiyordum öğrendiğini! Yapacak bir açıklamam bile yoktu!

Hayal gücüm daha fazla işlemeden araya girdi hemen. "Sen onu bana bırak."

Öyle deyince abimin çocukken mahalle maçında kavga ettiği çocuğa camdan bağırışları düştü aklıma birden. Annem ceza verdiği için üç gün çıkamamıştı sokağa. Çocuklar ne zaman maç yapmak için toplansa, abim de cama çıkıp terör estirirdi kendi çapında.

Setbaşı Setbaşı duy sesimizi... İşte bu Kürşat Sağlam'ın ayak sesleri...

*Kürşat Sağlam'la kimse başa çıkamaz! Çağatay *bnesi kolla kendini!!!*

Geri zekalı cezalı olduğu üç gün boyunca pek çok çeşitli tezahürat eşliğinde camdan böğürmüştü böyle. Sonra da sokağa çıktığı ilk gün çocuğu yine dövmüş, bunun sonucunda da bir aylık bir ceza kesilmişti kendisine annem tarafından.

Ama sonuç olarak zavallı Çağatay, Kürşat Sağlam'la başa çıkamamıştı gerçekten de.

Fatih'in sesiyle kendime geldim. "Nil... Hiçbir şey istemiyorum senden. Hiçbir şey beklemiyorum. Bana bir söz vermiş olmuyorsun. Sadece seni okuldan alacağım. Hepsi bu..."

Hepsi bu değildi ve ikimiz de biliyorduk bunu. Tek sıkıntı abim değildi ki hem. "Ya biri görürse?"

"Görürlerse görsünler. Sanki daha önce seni hiç mi bir yere bırakmadım ben?"

"Durup dururken hiç okuldan eve bırakmadın."

"İzmir yolunda bir işim olacak pazartesi." Hmm. Daha yoktu yani. "Geçerken almış olabilirim seni. Tesadüf." Allah'ın işi. "Biri olur da sorarsa hikaye sağlam."

"Her şeyi düşünmüşsün..."

Yorumda bulunmadan ısrarla sordu. "Gelebilir miyim?"

Böyle sorunca bir içim burkuldu. Bir üzüldüm. Hayret ettim kendi kendime. Neden böyle hissediyordum Allah'ım? Yüzündeki umut silinsin istemiyordum. "Tamam," dedim. Hayır diyemedim öyle bakarken.

Kelime ağzımı terk ettiği an kocaman bir gülümseme yayıldı yüzüne. Öyle mutlu görünüyordu ki sanki okula gelebilecek olması dünyalara denk geliyordu. Ben de kendimi gülümserken buldum.

Belki kendin ettin kendin buldun diyeceklerdi sonra. Ya da kendi düşen ağlamaz. Bilemiyorum.

Ama o an gülen gözleri öyle şeyler söylüyordu ki, sanki ne kendim edip bulacaktım ne de düşüp ağlamama izin verecekti.

*Bayrakları asmalı mı temkinli mi yaklaşmalı
bilemiyoruuğğmm sfhkhsk*

https://youtu.be/7NFW74e_LUA

Instagram: @sezen.aksin

29. Bölüm

Yeni bölüm pazar akşamı canlar ♥

"Hşş sana diyorum!"

7 şiddetinde dürtölünce kendime gelmek zorunda kaldım.
"Ne var Zehra?"

"Not tutmuyorsun!" dedi şok içinde.

O pazartesi günü Uludağ Üniversitesi koordinatlarında zaman denen mefhum kendini şaşırmıştı! Son derse gelene kadar bir ömür geçmişti sanki ve şimdi son derse gelmişken dakikalar durmuyor sanki koşuyordu.

Not tutmayı geçtim, dersi dinlemem bile mümkün değildi; gözlerimi saatten ayıramıyordum ki bir türlü... Akreple yelkovan kendinden emin adımlarla 4'e doğru ilerliyordu. 4:15'te ders bitecek ben dersten çıkacaktım. Ama her zamanki gibi metroya yürümeyecek, beni bekleyen arabaya gidecektim. Yüzümü ateş basmış, avuç içlerim ter içindeyken not mu tutulurdu Allah aşkına? Zehra'nınki de iş! "Tutmak zorunda olduğumu bilmiyordum," diye cevap verdim gıcık gıcık.

Müjgan defterimdeki boş sayfaya baktı. "Hayret..."

"Başım ağrıyor. İdil'den alırsız notları," dedim. Benden sonra en iyi o not tutardı bizim sınıfta.

Müjgan "İyi görünmüyorsun zaten," diye gözlemde bulundu.

Hiç iyi değildim ki! Sessiz bir nefes alıp verdim derin derin. 'Rahatla' dedim içimden. 'Sadece eve bırakacak. O kadar.'

Zehra not tutmayışına aşırı dertlenmişti belli ki. "Ayy, o İdil not vermemek için bin dereden su getirir şimdi. Geçen

dönem kalitede yalvartmıştı beni."

"Tek ders isteyeceğiz. Yalvarmamıza gerek kalmaz," dedim. O an umrumda olan son şeydi ders notu. Benim için bir ilk.

Zehra ikna olmuş görünmüyordu. "Artık sadece senin seçtiğin seçmelileri alıyorsam bir sebebi var."

"Ben de kariyer hedeflerimiz aynı sanıyordum..."

"Sen fazla gıcıksın bugün."

"Başım ağrıyor," dedim tekrar. Gıcık davranmak için iyi bir sebepti bence.

Dersin geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçtiğinde sınıftaki herkes büyük bir uğultu eşliğinde ayaklandı. Artık kalbim ağzımda çarpıyordu.

Müjgan da Zehra da 'n'oldu sizin o komşunun oğluna?' diye ara ara soruyorlardı. Açıklama yapmak istemiyordum. Kürsüde öğrencilerin etrafını sardığı hocayı gösterdim. "Siz önden çıkın, ben hocaya bir şey soracağım."

"Dersi dinlemediğin izlenimine kapılmıştım ben?" dedi Zehra şüpheyle. "Ne soracaksın şimdi?"

Doğru bir izlenimdi. Dinleyebilsem not da tutardım. "Dinledim ama not tutmadım. Bir şey takıldı kafama."

Müjgan kıpkırmızı suratıma bakıyordu. "Bekleyelim işte? Hiç iyi görünmüyorsun."

"İyiyim. İyiyim. Baksanıza nasıl kalabalık adamın etrafı. Benim işim uzun sürer," dedim. "Siz gidin beklemeyin. Aynı yere de gitmiyoruz hem?"

"Bir acayıplikler," diye söylendi Zehra çıkmadan. "Seni bu güzel havalar mahvetmiş olabilir kanka..."

Sınıftan en son ben çıktım. Kızlara yakalanmayacağımdan emin olabileceğim kadar uzun bir süre geçtikten sonra fakülteden de çıktım.

Fatih beni ablamın doğumuna götürmek üzere geldiğinde beklediği yerde bekliyordu. O zamandan bu zamana ne çok şey değişmişti ama!

Bu sefer kaputa yaslanmıştı; arabanın içinde değil de dışarıda duruyor olması tüm planlarımı bozdu. Ne güzel yanına geçip oturacaktım. Şimdi nasıl selamlaşmak gerekirdi? Normal şartlarda -aramızda bir şey yokken- sarılarak selamlaşabilirdik. Yüz yıldır tanıyorduk birbirimizi. Ama şimdi şartlar değişmişti. Sarılmak birden çok mahrem geliyordu kulağa.

Yanına yaklaşıp "Merhaba," dedim.

O da "Merhaba," deyip doğruldu. Eğilip bir elini omzuma koyduktan sonra hızlıca iki yanağımdan öptü. Ama bu yanakların öpüşmesiydi; fazla bir anlamı yoktu yani.

Bunu da böylece atlatmıştık. "Çok bekletmedim değil mi?"

"Hayır." Şöyle bir baktı bana dikkatle. "İyi misin sen?"

"İyiyim?"

"Yüzün kızarmış..."

"Dersten geç çıkınca biraz hızlı yürüdüm de..."

İnanmamış gibi görünmedi. "Peki." Kafasıyla arabayı işaret etti. "Gidelim hadi."

Ben yolcu koltuğuna geçerken o da hemen sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı. "Nasıl geçti günün?" diye her gün soruyormuş gibi sordu.

Ben hiç anlamamıştım ki günümün nasıl geçtiğini! "İyiydi... Seninki nasıldı?"

"İyiydi... Pek iş yoktu."

"Anladım..." Konuşacak konu bulmakta zorlanıyordum ama her sessizliği doldurmam gerektiğine dair bir fikre kapılmıştım niyeyse. "Ne deyip çıktın dükkandan?"

"Annem zeytinyağı istiyordu. Edremit'ten geliyormuş İzmir yolu üzerindeki bir tanıdığın ofisine." Arka koltuğu işaret etti. Döşemenin üzerinde iki koca teneke duruyordu. "Ben de aldım işte..."

"Hmm... İyi olmuş," diye bir şeyler geveledim.

Yoldan bir anlığına gözlerini ayırdı. "Sen iyi olduğundan emin misin?"

Bir tek bana mı bir acayip geliyordu şu halimiz? "Sence normal mi bu durum?"

Güldü. "Çok tuhaf aslını istersen..."

"O zaman sen nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?"

"Rahat mı görünüyorum oradan bakınca?"

"Değil misin?"

"Değilim." Bana bu kez attığı bakış neredeyse tedirgindi.

"Bir şey yapacağım ve sen yine çıldıracaksın diye ödüm patlıyor..."

Bence çözüm basitti. "Bir şey yapmazsan çıldırmam..."

"Biraz sinirsin bazen..."

"Oysaki sen..." dedim. "Her zaman çok sempatisin!"

"Değil mi ama?" dedi çarpık çarpık gülerken. Biraz ciddileşip toparlandı sonra. "Bence sıradan şeylerden konuşmalıyız. Karşındaki benim. Bir yabancı değil. Bu tuhafılık kaybolacak zamanla."

Kaybolacak mıydı gerçekten? İlk aklıma gelen konuyu attım ortaya. "Aldığımız kitapları okudun mu?"

"Çalıkuşu'ndan sonra Gazap Üzümleri'ni ancak bitirebildim. Ne yalan söyleyeyim çok zor oldu bitirmesi."

"Sevdin mi peki?"

"Bitirdikten sonra okumuş olduğum için mutlu oldum."

"O da güzel bir his. Her okuma kolay olmuyor. Savaş vermek gerekiyor bazen."

"Biraz polisiye okuyacağım bu hafta. Sen ne okuyorsun?"

Ben aynı anda beş kitap okuyan açgözlülerden olabiliyordum dönem dönem. O sıralar okuduğum kitapları anlattım uzun uzun. Korkuyu nötrlemek için romantik komedi. Kurguyu nötrlemek için kurgu dışı. Bir tane mesleki alanımla ilgili bir kitap. Bir de tarih ya da politikayla ilgili bir kitap. Ben anlatırken ilgiyle dinliyor gibiydi. Ya da iyi numara yapıyordu. Bilmiyorum. Sonra durdum durdum yine dayanamadım. "Nasıl olacak bu böyle?"

"Oluyor işte..."

"Ben senin alışık olduğun tipte biri değilim."

"Ben nasıl tiplere alışığım ki?"

"Bir kitabı saatlerce anlatabilirim gördüğün gibi."

"Ben de dinliyorum işte. Umarım bir gün ben de senin bana anlattığın gibi anlatırım sana."

Kalbim havada birkaç takla attı ama saymaya devam ettim. "Evden her istediğim zaman çıkamam."

"Biliyorum bunu?"

"Ben sana ayak uyduramam. Senin..." Bu cümleyi nasıl kurmak gerekirdi? "Senin bir ilişkiden beklediklerinle benim beklentilerim uyuşmuyordur... Uyuştüğünü sanmıyorum yani." Yutkundum. Düşündüm. "Ben ne beklemem gerektiğini de pek bilemiyorum," diyerek tüy diktim. "O yüzden yol yakınken..."

Sesli bir nefes verdi. "Nil şunu anlamanı istiyorum. Her şey sen nasıl istiyorsan öyle olacak," diye kestirip attı. "Evet senden büyüğüm. Maalesef senin de bildiğin üzere pek çok şey geçti başımdan. Ama bunların şu an ikimizin arasında olacaklarla bir ilgisi yok."

Daha da cesaretlenip saymaya devam ettim. "Aramızda şu an her ne oluyorsa kimse bilsin de istemiyorum. Feray Ablanın bir şeyler biliyor oluşu yeterince kötü..."

"Nasıl istersen," dedi yine.

"Birsen Teyze'ye söylemiş midir?"

"Ablamı tanıyorsam illaki çitlatmıştır bir şeyler."

Omuzlarım çöktü. "Hadi ya?" Sanki Birsen Teyze'ye karşı kendimi savunur gibiydim. "Şu an zaten olan bir şey de yok ki..."

"Biliyorum..."

"Böyle görüşüğümüzü söylemeyeceksin değil mi?"

"İstemiyorsan söylemem."

"Söyleme lütfen. Öğrenirlerse olaylar bizim kontrolümüzden çıkar."

"Anlıyorum." Gülümsedi ama mutlu bir gülümseme değildi. "Sen gönül rahatlığıyla 'vazgeçtim, bu iş olmaz' diyebilmek istiyorsun."

"Senin de diyebilmeni istiyorum. Seninkiler ya da benimkiler öğrenirse yaza nişan yaparlar. İstediklin bu mu?"

Güldü bu sefer ciddi ciddi. "Benim itirazım olmaz buna."

"Ne?!" dedim kalbim yerinden oynarken.

"Nil burada ne yapıyoruz sence?"

Cevap vermedim çünkü ne yaptığımızı kendime de sorup duruyordum.

Sorusuna kendi cevap verdi. "Ben ciddiylim. Hissettiklerimden eminim. Seninle oyun oynamıyorum. Takılıp günümü gün etmek istediğim zamanları çoktan geride bıraktım. Ne istediğimi iyi biliyorum. Hayatımda artık böyle bir karar verebilecek noktadayım."

"Ama ben değilim."

"Biliyorum." Güven vermeye çalışan bir bakış attı bana. "Biliyorum. Emin olabilirsiniz. Sen istemediğin müddetçe kimseye bir şey söylemeyeceğim. Söz. Oldu ki sen de benden emin oldun. Sen hazır olmadan, okulunu bitirmeden, nişanmış düğünmüş asla zorlamam seni. Ailelerimizin zorlamasına da izin vermem. Ben bunları aylardır düşünüyorum. Kafan rahat olsun."

"Gerçekten mi?" diye sordum inanamayarak.

"Gerçekten Nil. Makul bir insanım ben." Biraz utanarak "Çok belli edemesem de," diye ekledi.

"Belki de beni kandırmaya çalışıyorsun," dedim gözlerimi kısıp. "Şimdi böyle ılımlı, anlayışlı gibi davranıp aklımı çelmeye çalışıyor olabilirsiniz pekala."

"Tabii... Şimdi kandıracağım, evet dediğin an nikah masasına oturtacağım. Bütün planlarımı bozdun Nil!"

"Plan yapmadan iyi düşünürsün bundan sonra!"

Göz ucuyla baktı yine. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Sor."

"Ne kadar sürer sence?"

"Ne ne kadar sürer?"

"Karar vermen..."

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Böyle bir belirsizliğin nedeni olmak hoşuma gitmiyordu. Ama kafam karmakarışık. "Gerçekten bilmiyorum..."

"Olsun..." dedi. "Bunları konuşabilmemiz bile bir mucize..."

Sırameşeler'de trafik kilit olmuştu. Fatih "Şuradan kaçalım," diyerek Acemler'e döndü. "Bu taraf daha sakindir belki..."

"Bekleyebilecek misin?" diye mırıldandım.

Ufak bir tebessüm belirdi yine yüzünde. "Bilsem sonunun güzel olacağını biraz daha rahat beklerdim tabii..." Birden ne olduğunu anlayamadığım bir ses geldi dışarıdan. Araba sarsıldı. Ben daha ne olduğunu anlamadan laks diye durduk. Emniyet kemerimiz olmasa camdan fırlayacaktık!

Fatih bastı küfürü. "S*ktir!"

İkimiz de hemen indik arabadan. Arabanın ön tekerleklerine tersinden geldiğimiz için yol kapanının çıkıntıları saplanmıştı. Kafamı kaldırdığımda Acemler'deki karakolun önünde olduğumuzu fark ettim. "Nasıl oldu bu?"

Fatih'in de benim kadar fikri yoktu. "Bilsem..."

Tersten Acemler'deki karakola girmeye çalışmıştık bir şekilde. Fatih inmiş ön lastiklere bakarken "Küfür ettim affedersin," dedi.

Maçtayken kulaklarımı kapatması geldi aklıma. Sanki abimle ikisini hiç duymamıştım ben. "Boşver küfrü. N'olcak şimdi???"

Kafasını kaşdı. "Ben nasıl girdim ki buraya?"

"Karma herhalde..."

Gülmemeye çalışarak bana baktı. "Ben bir tane indirmiştim. Hatırlatırım."

"Katlayarak cezayı kesiyorlar yüksek yerlerden demek ki..."

"Bagajda bir tane yedek lastik var... İkisi birden patlamasaydı bari!"

Bizi gören görevli memur koştu geldi hemen. "Oğlum n'aptın sen?"

"Yanlışlıkla oldu... Yol çalışması var ya. İşaretler kafa karıştırıyor..."

Karakolun çıkışını parsellemiştik an itibariyle. "İyi diyorsun da insanlar nasıl çıkacak buradan?"

Fatih adama cevap vermek yerine bana döndü. "Sen geç kalacaksın. Bir taksi çevirelim."

"O daha önemli tabii," dedi memur amca. "Kavak yelleri esiyor kafalarda... Karakola çıkıştan girmenden anlamalıydık onu..."

Hiç içime sinmeyecekti böyle. Ben de memur amcayla muhatap olamadım. "Sen ne yapacaksın peki?"

"Bir yerden buluruz bir lastik."

"Ya da müsait bir yere çekeriz arabayı," dedi memur amca hain hain. "Hazır çekici de var..."

Her ihtimale karşı taksiyle eve kadar gitmedim. Taksiye bindiğim pek görülmuş bir şey olmadığından epey geride, Heykel'de indim. İçim içimi yiyordu. Arasa mıydım? Eve gidince de rahat oturamazdım ki. Bir günümüz olaysız geçse dişimi kıracaktım. Ne kadar masum bir girişimdi bu oysaki! Sadece okuldan alıp eve götürecekti! Ama işte yine işe polis karışmıştı! Buna bir işaret diyebilir miydik?

Alt geçitten geçip karşı kaldırımda telaşlı telaşlı eve doğru yürürken karşımda abim bitiverdi birden. Allah'ım sana geliyorum. Bir sen eksiktin şu anda!

"Sen neden altgeçitten çıktın?" diye soracaktı tabii.

"Acemler'den dolmuşa bindim," dedim umursamaz bir tavırla.

"Metrodan neden Acemler'de indin ki?" diye de soracaktı tabii.

"Metro-otobüs ve metro-dolmuş karşılaştırması yapmak için."

"Kaç yıl oldu üniversiteye başlayalı. Daha yeni mi deniyorsun bunu?"

Hep makul sorulardı bunlar.

"Eskisi kadar trafik olmuyor o tarafta. Deneyeyim dedim."

"Çok maceracı gördüm seni."

Gözlerimi sıkılmış gibi belerttim. "Sorma. Sen nereden geliyorsun böyle?"

"Annemin karyoka krizi tuttu." Saatine baktı. Hala sorgulamayı atlatamamıştım! "4:15'te çıkmadın mı sen? Çabuk da gelememişsin."

Göründüğünden zekiydi bu. Günlük programımı ezberlemiş miydi acaba? "Acemler'den zor dolmuş buldum. Eski rotaya devam edeceğim bundan sonra."

"İyi fikir. Hadi bakalım. Düş önüme. Açlıktan gözlerim kararmaya başladı..."

Yemekten sonra salonda abimle karşılıklı bayarken - ben daha çok bayar görünürken - "Fatih'e akşam gel diye mesaj attım piyasada yok hala..." diye söylendi abim. "Öğleden sonra bir kayboldu pir kayboldu."

"Allah Allah?" derken kulaklarımı diktim hemen. "Aradın mı sonra?"

"Cevap vermeyince aradım ama açmıyor..."

Ben de çaktırmadan telefonuma bakıyordum durmadan ama bir şey yoktu.

Yarım saat sonra kapı çaldı. Kimseyi beklemediğimizden gelebilecek tek bir kişi vardı. İnanılmayacak bir şey ama abim açtı kapıyı. "Neredesin oğlum sen?" O kadar merak etmişti demek Fatihciğini.

"Anneme zeytinyağı almaya gittim. İki lastik birden patladı," dedi Fatih içeri geçerken. "Daha yeni geldim."

"O nasıl oldu?"

Abim yerine geçerken Fatih de abimin karşısındaki koltuğa yığılır gibi oturdu. "İnşaat vardı. Çivi girmiş."

"İkisine birden?"

"Evet ne acayip değil mi?"

"Çok acayip gerçekten... Nerede oldu bu?"

Fatih sektirmedi. "İzmir yolunda."

"Nereden buldun otobanda inşaatı acaba?" diyerek dudaklarını büktü abim. "Değdi mi bari?"

"Neye değdi mi?"

"Zeytinyağı aldım dedin ya?"

"Ne bileyim Kürşat. Edremit zeytinyağıymış. Soğuk sıkım. Annem ne zamandır denemek istiyordu."

"Gemlik zeytinyağının suyu mu çıkmış?"

"Bilemiyorum Kürşat. Ben yiyiciyim."

"Ben de hayatım."

"Araba n'oldu Fatih Abi?" diye sordum. Abim yanımdayken Fatih Abi demem şarttı sanki.

"Hallettik. Yakında çekici vardı şansına. Arabayı yol kenarına aldık. Bir tane yedek lastik vardı zaten. Bir tane de getirttim servisten."

Karakollardan ödüm kopuyordu artık. "Bir şey olmadı yani?"

"Yok canım, n'olacak?" dedi gülümseyerek.

"İyi bari."

Abim ayağının ucuyla omzumu dürttü. "Çay koyacak mısın çirkin?"

"Koydum çoktan. Annemlerle Berk'e götürdüm hatta bir posta. Demin istemiyorum dedin ama Hilal Abi'yle mesajlaşıyordun tahminen. Getireyim bize de? Mısır da patlatayım mı yanında?"

Hayretle bana baktı abim. "Okulda yıldızlı pekiyi mi aldın sen? Bu akşam her zamankinden daha az mendebursun sanki?"

"Sana da yaranmak mümkün olmuyor. İstiyor musun istemiyor musun?"

"O da soru mu? Tabii ki istiyorum."

Birden aklıma geldi. Salondan çıkmadan sordum. "Fatih Abi sen eve uğradın mı?"

"Yok, Kürşat çağırınca direkt buraya geldim."

E yemek yememiş bu. "Akşam yemeği yemiş miydin? Bir şeyler getireyim mi?"

"Aç değilim. Uğraşma hiç. Boş ver."

"Uğraşacak bir şey yok ki. Hazır yemeği ısıtacağım sadece."

Acıkmıştı ki fazla itiraz etmedi. "İyi..." dedi. "Tamam o zaman."

Abimin arkamdan söylendiğini duydum. "Olacak iş değil... Büyüdükçe annemin milleti doyurmak isteyen genleri baskın geliyor herhalde..."

Fatih'e bir tepsi hazırlayıp verdim. Sonra da patlattığım mısırla çay servis ettim.

Üçümüz birlikte televizyonda üçüncü sınıf bir aksiyon filmi izledik. Saçma sapan eleştirilerde bulunup filmde çok birbirimize güldük; neredeyse eskisi gibi ama tam olarak değil.

Fatih gittikten sonra bir eksiklik varmış gibi huzursuzdum. Beni eve bırakamayınca bir şeyler yarım kalmış gibiydi.

Uyku tutmadığından yatakta kitap okurken telefonum titredi. Tam gecenin sessizliğinde sakinleşirken yine kalbim başka türlü çarpmaya başladı. Mesaj Fatih'tendi çünkü.

F: *Uyumadın mı daha?*

Okuma lambamın yandığını görmüş olmalıydı.

N: *Hayır kitap okuyordum*

F: *Uyku tutmadı*

F: *Bugün hiç aklımdaki gibi gitmedi*

Ne umduğumu tam olarak bilmiyordum ama benim de aklımdaki bu değildi.

N: *Benim de*

F: *Bir daha ne zaman seni görebilirim?*

N: *Abim çok garip sorular sordu sana. Şüpheleniyor gibime geliyor!*

F: *Nasıl işliyor kafası bu yaşa geldik hala çözemedim.*

F: *Ama belki de bize öyle geliyordur? Eve sen zamanında geldin sonuçta. Neden şüphelensin ki?*

N: *Eve gecikmedim ama beni alt geçitten çıkarken yakaladı.*

F: *Orada ne işin vardı? Taksiye binmiştin.*

N: *Her ihtimale karşı tiyatrunun orada indim. Sonuçta sık sık taksiye binmiyorum ve onu açıklaması daha zor olacaktı. Neyse. Abim de anneme Kafkas'tan karyoka almış. Burun buruna geldik Yapı Kredi'nin önünde. Dumur oldum.*

F: Ne dedin peki?

N: Acemler'den dolmuşa bindim dedim. Durakları tiyatronun arada ya.Eve daha hızlı gelebilmek için yeni rotalar deniyorum dedim.

F: Çok yaratıcısın

F: Bu kadar rahat makul yalanlar uydurabilmen beni korkutuyor

N: Uyduramamamın daha korkutucu sonuçları olurdu!

N: Dua edelim ki inanmış olsun

F: Neden inanmasın ki?

N: Bilmiyorum.Çok şüpheli olay birikti. Çok korkuyorum anlayacak diye

F: Günün birinde öğrenmesi gerekecek zaten

N: Gece gece o günü düşünüp kalp krizi geçirmemi mi istiyorsun?

F: Asla

F: Sadece böyle içime sinmiyor. Çocukluğumuzdan beri en yakın arkadaşım Kürşat. Sürekli yalan söylüyorum ona.

Onun durumu da vahimdi. Belki benden de vahim. Ben kandırılan kız olarak yırtabilirdim. Ama o hain olacaktı. Kankasının kardeşine yazan adi ve abimin küfür dağarcığıyla sınırlı(!) daha pek çok şey.

N: Biliyorum

F: Bazen şeytan diyor açık açık anlat herkes kurtulsun.Ne yapabilir ki en fazla?

N: Çok şey yapabilir. O yüzden şeytanı dinlemezsen sevinirim

Bir süre yazıyor göründü ama hemen cevap vermedi.

F: Özlemişim seninle böyle konuşabilmeyi. Aylardır kavga etmeden konuştuğumuzu hatırlamıyorum

N: Kimin suçu?

Yine alttan aldı hayretler eşliğinde.

F: Biraz kontrolden çıktım. Kabul

N: Biraz mı sadece?

F: Tamam. Çok

F: Ama sen de az değilsin. Nasıl damarıma basacağını iyi biliyorsun

N: Bilirim

F: Bugün daha çok konuşalım istiyordum aslında

N: Karakolsuz gün geçmiyor ki

N: Ucuz atlattık yine de. Bir an polis arabanı hurdaliğa seni de içeri atacak sandım!

F: Beni içeri atmasını anladım da, arabayı neden hurdaliğa atıyor?

N: Korkudan bilemedim işte ne düşüneceğimi

N: Çektikleri arabaları nereye götürüyorlar sahi?

F: Yakınlarda bir otoparka genelde

N: Nasıl oldu da karakola çıkıştan girmeyi başardık anlamadım hiç

F: Aklımı başımdan aldın herhalde ne karakolu gördüm ne de gözümün önündeki boydan boya yol kapanını

Elimde telefon, gözüm ekranda ne yazacağımı bilemedim.

N: Böyle şeyler söyleyince ne cevap vereceğimi bilemiyorum

F: Bir şey söylemene gerek yok. Biliyorum alışık olmadığını

N: Bugün çok değişik davranıyorsun

Olgun. Düşünceli. Sabırlı.

Fatih Arslan dendiğinde akla ilk gelen şeyler değildi kesinlikle.

N: Bugüne kadar seni yanlış mı tanımışım yoksa şimdi beni kandırmak için mi böyle davranıyorsun cidden bilmiyorum. Hangisi gerçek Fatih?

F: İkisi de benim. Sadece hatalarımdan ders çıkarmaya çalışıyorum

Asrın salağıydım belki ama inanmak istiyordum ona.

F: Yarın ne yapıyorsun?

N: Dersim öğlene kadar. Çıkışta dükkana giderim

F: Ne zamandır Saffet Abi'yle tavla oynamamıştık

N: Görüşürüz o zaman

F: Görüşürüz

F: Nil?

N: Efendim?

F: Gün içinde de mesaj atabilir miyim böyle?

Gerçekten alışık değildim bu tavrına. Önce beni okuldan alıp alamayacağını sormuştu, şimdi de mesaj atabilir miyim diye soruyordu.

N: Atabilirsin

N: Ama abime yakalanma lütfen

F: Bu yaştan sonra Kürşat'ın eline düştüm ya

N: Allah düşürmesin derdim ama geç kalmışım

F: Sen düşürdün. Bir de dalga mı geçiyorsun?

Yine cevap veremedim ya ben.

F: Ya işte kalırsın böyle

N: Tam evet dalga geçiyorum yazıyordum!

F: Ha ha peki. İstediyin kadar dalganı geçebilirsin.

F: Ama yarın dersin var. Uyu artık

N: Tamam

F: Tatlı rüyalar. Yarın görüşürüz

Gözlerimden fışkırarak çıkanlar kalp miydi? Yüzümdeki aptal gülümsemeye bakılırsa aynen öyleydi! Ellerim benden bağımsız hareket etti.

N: Sana da tatlı rüyalar. Görüşürüz Fatih

İşler yoluna giriyor mu ne ☺

<https://youtu.be/RiuHOHjjY7U>

Instagram: @sezen.aksin

30. Bölüm

Yeni bölüm cuma gecesi!

Öğle civarı dükkana geldiğimde beklediğim gibi iki tabure atılmış, tavla düzeneği kurulmuştu dükkanın önünde. Üçüncü bir taburenin üzerinde de tabii ki çaylar duruyordu. Ama babamın karşısında beklediğim rakip oturmuyordu!

Beklenen rakip Fatih, kapının eşiğinde kollarını göğsünde kavuşturmuş, babam ve taburesine ondan önce çökmeyi başarmış Samet'in tepesinde dikilirken gözlerinden çıkan lazer demetleriyle çocuğun sırtında delikler açıyordu an itibariyle.

Beni ve hemen akabinde boynumdaki baykuş kolyeyi görünce belli belirsiz gülümser gibi oldu ama gözleri Samet'in sırtını bulduğunda yüzü yine betonlaştı. Lazer demetleri de delikler açmaya devam etti.

"Merhaba," dedim. "Ben geldim."

Babam sesimi duyunca kafasını tavladan kaldırdı hemen. "Aaa kızım hoş geldin! Dalmışız oyuna hiç fark etmedim. Samet dişli rakip çıktı; ne de olsa hesap kitap adamı," dedi hayranlıkla. "Senin dersin erken mi bitecekti bugün?"

"Evet." Gözlerim hemen doğduğumdan beri canımı sıkan o koca kütleyi aradı. "Abim yok mu?"

"Cumhuriye Caddesi'nde. Mal gelecek," dedi babam.

Samet de yüzünü dönmüştü beni selamlamak için. "Nil nasılsın? Görüşemedik ne zamandır..."

Göz ucuyla gördüm ki Fatih'in beton yüzüne biraz renk geldi. Refleks gibi aralarına hamle yapma ihtiyacı hissettim

cevap verirken. "İyiyim. Ders çalışıyorum bu ara. Sınavlar yaklaşıyor da..." Kolunu işaret ettim. "Alçı çıkmış. Geçmiş olsun."

"Sağ ol. Atlattık bunu da..." dedi hayatında daha önce de çok büyük badireler atlatmış gibi.

Şenliği duymuş olacak o sırada Leyla çarşı girişine bir güneş gibi doğdu adeta. Nerede olduğum bilgisini geçen kuşları mı vardı acaba? Yahut bir uydusu?

'Bir sen eksiktin Leyla,' dedim içimden.

O ise "Oo merhabalar," diyerek yanıma seyirtti. Böyle bir kızarır bozarır gibi oldu. "Seni burada bulduğum ne iyi oldu Nil! Yukarı çıkalım mı? İhtiyacım olan şeyler var da..." Çabuk çabuk da ekledi yanlış anlamaya mahal vermemek için. Öyle utangaç öyle çekingen bir kızdı kendisi. "Pijama filan..." derken yanakları pembe pembeydi. İnsan numaradan kızarabilir miydi acaba?

"Olur," dedim. "Çıkalım."

Üst katta çantamı bir kenara bırakıp tezgahın arkasına geçtim hemen. "Evet nasıl yardımcı olabilirim? Pijama demiştin değil mi?" Pijamaları dizmeye başladım önüne boy boy.

"Kalabalık aşağısı. Anlayalım yani..." derken göz kırptı Leyla. O utangaç kızdan eser kalmamıştı artık! Aradaki fark günle gece gibiydi ve insan hayret ediyordu.

Somurttum. "Aşağısının her zamanki hali o. Burası bir dükkan farkındasın değil mi?"

Gözlerimi belerte belerte sorunca gözlerini kaçırma ihtiyacı hissetmiş olacak ki ilk kez çıkardığım pijamalara baktı. "Ay ben pijama istemiyorum ki!"

Homurdanmamak çok zordu. "Bir şeyi istemiyorsan istediğini söylememelisin bence."

"Aşağıda iç çamaşırı lazım mı deseydim?" diye fısıldadı. "O kadar erkeğin arasında?"

Söylenmemek için dudaklarımı ısırdım. Çıkardığım gibi tek tek kaldırdım pijamaları. "Nasıl bir şey istiyorsun?"

"Rahat olsun ama şık da olsun..."

Şıklığını kim görecekti diye çok sorasım geldi. Ama dilimi tutmayı başardım. "Olsun bakalım," dedim. Bu kez takımları dizmeye başladım.

Çıkardıklarımı incelemeye koyuldu. "Şu Samet de fena çocuk değil. Sizin dükkandan da hiç çıkmıyor! Hep buralarda görüyorum..."

Senin amacın benim mürüvvetimi görmek mi Leyla? Him? "Babasının dükkanı var yakında. Ondan uğruyor arada. Babamla iyi araları."

"Bak doğru söyle. Aranızda bir şey mi var sizin?"

"Tabii ki yok," dedim bir hışım. "Ama çok istiyorsan sana ayarlayalım!" Tezgahın üzerindeki yüz kızartıcı ekipmanı kastettim. "Çeyizlik bir şeyler de veriyorum hazır?"

"Sen bu aralar hep bir gerginsin..." dedi Leyla. Yine onu rahatsız edebilmiş olmanın haklı gururunu yaşadım.

"Sınavlar yaklaşıyor..." dedim bitse de gitsek modunda.

"Ne güzel dükkân var... Okulla mokulla neden uğraşıyorsun anlamıyorum..."

"Sen neden uğraşmıyorsun? Açık öğretim filan diyordun bir aralar?" Meslek lisesi mezunuydu Leyla. "Hani muhasebe okuyacaktın?"

Kayıtsızca dudak büktü. "Staj yaparken çalışmaktan hoşlanmadığımı fark ettim."

Hmm. Makul bir gerekçeydi sanırım. Buna söyleyecek söz bulamadım.

Leyla'yı birkaç çift yaşına uygun olmayan iç çamaşırıyla uğurladım. Aşağıda sadece tavlacıları buldum; Fatih dayanamayıp gitmişti anlaşılan. İkinci beş oyunu oynamaya karar verdiklerinden Samet bir süre daha bizimle ikamet etti.

Çocuk gidene kadar diken üzerinde kaldım. Fırsat buldukça bana bir şeyler sorup duruyordu. Öyle kızıyordum ki babama.

Çocuk gider gitmez patladım. "Baba çağırma şu çocuğu artık!"

Ürktü pamuk. "Ben çağırmadım ki evladım o gelmiş..." dedi masum masum.

"Senden yüz bulup geliyor belli ki!"

"Ama durduk yere kötü mü davranayım çocuğa?" Olacak iş değil der gibi cıkladı. "Günah kızım..."

Allah'ım benim babam neden böyle? Gürültülü bir nefes verdim."Baba açık açık konuşturuyorsun beni." Kulaklarım yanmaya başladı. "Ben bu çocuğu istemiyorum. O yüzden gelip gitmesini de istemiyorum. Umut vermek de günah değil mi?"

Bir düşündü sonra kafasını aşağı yukarı salladı üzüntüyle. "Doğru diyorsun..."

Kotumun arka cebindeki telefon titredi o sırada. "Lütfen ona göre davran artık o zaman..." Hala kızgın salladım suratımı. "Yukarısı dağınık biraz toplayıp inerim geri."

Nasıl yalan ama! Çıkıp hemen telefonumu aldım elime. İçime mi doğdu bilmem ama Fatih mesaj atmıştı.

F: Gitti mi o

N: Gitti

F: Dükkandan kaçabilir misin

N: Daha yeni geldim

F: Çok içim sıkıldı. Tophane'ye gidelim

Gelemem yazmak yerine şöyle yazdım:

N: Nereye geleyim

F: Arada gittiğimiz çay bahçesi var ya

Özgen'e gitmeye üşenirsek oraya giderdik bazı yaz geceleri.

N: Hemen çıkamam ama

F: Ben önden gideyim, orada buluşalım o zaman

N: Tamam

Son mesajı yazıp telefonu yine arka cebime attım. Beş dakika oyalanıp yeniden aşağı indim. Şüphe çekmemek için on dakika kadar da babamın yanında bir şeyler katladım. Dağılmamış rafları düzenledim, renklerine göre askıya çorap dizdim. Üzerine de oturdum birkaç dakika. Sonunda sanki çok oturmuşum gibi "Baba bugün pek gelen giden yok

galiba... Almam gereken bir şeyler vardı. Onları alıp eve çıkayım bari ben," dedim.

Zavallı babam hiç şüphelenmedi. "Olur kızım, nasıl istersen. Ben kapatıp gelirim."

"Çantamı alayım yukarıdan," dedim vicdan azabı usul usul çökerken.

Hızlıca çantamı kaptım, koşar adım indim aşağı. Kapıdan çıkarken "Görüşürüz baba," dedim.

"Yemekte görüşürüz kızım," dedi.

İçim cız etti.

Babamın arkasından gizli kapaklı dolaplar çevirmek kim ben kim? Hof.

Kimseye yakalanmamak için uçar gibi kapalıçarşıdan çıktım. Kızılay'ın önündeki lambalardan ana caddenin karşısına geçtim. Otobüs durağındaki kalabalığı yara yara surların arasından Tophane'ye çıkan yürüyen merdivenlere ulaştım.

Bir yandan da içim içimi yiyordu. Babama yalan söylemişim. Mahalleye çok yakındık. İnsanlar hafta içi mesai saatinde kolay kolay Tophane'ye çıkmazdı ama belli de olmazdı. Bir köşeden bir tanıdık fırlayabilirdi her an. Tophane'de hafta içi mesai saatinde ne işin var diye çemrikemezdim ya önüme çıkana!

Kafamda türlü kötü senaryolarla nefes nefese çay bahçesine geldiğimde, Fatih'i en uzak köşede, Altıparmak'a ve ardında uzanan ovaya tepeden bakan parmaklıkların hemen önündeki bir masada otururken buldum.

Masaya yaklaştığımda ilk söylediğim şey "Bayağı tehlikeli burada buluşmak..." oldu. Sonuç olarak oradaydım ama değil mi? Korkuların üzerine gitme fikrini biraz yanlış anlamıştım galiba!

Fatih "Bu tarafa gelmez kimse kolay kolay," diyerek düşüncelerimi tekrar etti kendinden emin.

Bir umuttu yaşatan insanı. Tam karşısına oturdum.

"Çay içer misin?" Bir an ömrümüzün çay içmekle geçtiğini fark etmiş olacak, "Dur ya da kahve?" derken garsona elini kaldırdı. "Ya da başka bir şey?"

"Kahve olur..."

Birkaç masa ötede bekleyen garson hemen yanımızda bitti. "Ne alırdınız?"

"Ben kahve alayım," dedim gülümseyerek.

"Nescafe mi abla?"

Bursa'da herhangi bir çay bahçesinde henüz iyi bir 'Nescafe' içmek kısmet olmamıştı. "Öyle olsun." Bile bile lades.

"Sütlü mü?"

"Evet."

"Tamamdır," diyerek adisyondaki bir kutucuğun yanına bir çizik attı. "Abi sen?"

"Ben de alayım aynısından."

Garson çarpıyı tamamladı adisyonun üzerinde. "Hemen geliyor."

Garson adisyonu bırakıp gittiğinde bizi karşılayan rahatsız edici bir sessizlikti. Edecek tek bir söz gelmiyordu aklıma. Önce bizi çevreleyen yeşil alanı, üzerinde koşturan tek tük neşeli çocuğu, yeşilliği çeviren ulu ağaçları, türbenin etrafındaki banklarda oturan dedeleri izledim. Yakındaki liseden evlere dağılmak üzere henüz çıkmış öğrenciler de etrafı doldurdu kısa bir süre sonra.

O tarafta daha fazla izleyebileceğim bir şey kalmayınca bu kez sağ tarafıma döndüm. Ben hala aşağılarda kalan binaların çatılarına, göz alabildiğine uzanan Bursa'ya bakarkerken fazla müşteri olmadığından, garson dakikalar içinde kahveleri getirebilmişti. Sessizliği bozan kişi de o oldu böylelikle. "Buyursunlar."

Masaya bıraktığı kahveyi önüme çektim. "Teşekkür ederim."

Kahvesini aldığı anda "Sağ ol," dedi Fatih de.

"Afiyet olsun."

Kahveye odaklandım. Üzerinde ufak birkaç parça süt kaymağı yüzüyordu. Çay kaşığıyla ayıkladım çoğunu.

"Kolyeyi takmışsın sonunda..."

Kolyeyi ilk kez insan içinde takıyordum. "Çok beğenmiştim aslında..." Yüzüne bakıp omuz silktim. "Ama takamıyordum haliyle..." O kadar kavgaya gürültü olunca elim gitmemişti.

Anlayışla gülümsedi. "Yakışmış..."

"Teşekkür ederim."

Belli ki böyle baş başa bir çay bahçesinde otururken benim gibi o da kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "Okul nasıl gidiyor?"

"İyi." Bu aralar benim için heyecan verici bir yanı yoktu açıkçası. "Gidip geliyorum işte..." İki gündür gördüğü üzere.

"Sınavlar başladı mı?"

"Başlıyor birkaç haftaya..."

"Yine kapanacaksın demek..."

"Mecburen..." Şimdi soru sorma sırası bendeydi. Nezaket kuralları bunu gerektirirdi. "Sizin işler iyi mi? Pek iş yok diyordun dün..."

"Durgun biraz bu aralar."

"Yaza doğru canlanır belki..."

"İnşallah..."

İkimiz de önümüze baktık.

Arkasına yaslanıp güldü gergince. "İlk kez ne diyeceğimi bilmiyorum bir kızın karşısında..." Der demez de eminim çok pişman oldu!

"Aslında çok deneme yapacak fırsatın da olmuş ama..." Boru değil. "O kadar kız..."

"Ne zaman bırakacaksın laf sokmayı?"

"Sanırım hiç bırakmayacağım."

"Çilem daha bitmedi desene..." dedi sıkıntıyla.

Öylece sünger mi çekecektim geçmişe? "Nereden biteceği sonucuna vardın ki?"

"Belki zaman geçtikçe işim biraz kolaylaşır diyordum..." Kabullenmiş gibi omuz silkti. "N'apalım? Başa gelen çekilir."

Başına gelmişim ve de çekiyordu beni hı? Beni? O çekiyordu? "Kaç kişi?" diye sordum sabırsız.

"Ne kaç kişi?" diye sordu anlamazdan gelip.

"Kaç kız?" diye sorumu değıştirdim.

Gözlerini kaçırıp kahvesini izlemeye koyuldu. "Bilmem..."

Sayılamayacak kadar çoktu demek. Ben bile rahat bir on-on beş tane sayardım. "Bildiğin kaç tane?"

Bakışlarını kahveden kaldırdı. "Bir önemi var mı Nil? Gelmiş geçmiş."

"Var tabii." Birden sinir bastı. "Bazılarımızın Pis Ali hariç sıfır çünkü! Sıfır!"

Hafifçe gülümsedi kağıttan ufak bir silindir şeklindeki şekerle oynarken. "Bunu bilmek ve mutlu olmak çok mu bencilce?"

Kahveme hunharca şeker gömünce şahken şahbaz oldu kahve. "Bencilce tabii... Sen gez toz gününü gün et ama benim elime el değmemiş olsun." Adaletin bu mu dünya? Hı? Bu mu?

"Ne yapalım yani? Skoru eşitlemeni mi bekleyeyim?"

Skoru eşitlemem mümkün görünmüyordu ama hiç değilse birkaç gol atabilmek isterdim. "Hiç fena fikir değilmiş!"

"Bana böyle şeyler söyleme lütfen." Şeker kağıdını cart diye yırtınca birazı masaya döküldü. Şeker döktüğü kahveyi karıştırırken o da hırsını fincandan çıkarıyordu sanki. "Elimden gelse o Ali'ye de dünya kaç bucakmış göstermek isterdim..."

"İlkokulda benimle oyun oynamadı diye mi?"

"Seni kendine aşık ettiği için elbette!"

Hayretle açtım gözlerimi. Adama bak. "O aşktan ne olur ki?" Ahahahah. "Sekiz yaşıdaydım daha!"

"Bana ne," dedi mızıkçı bir çocuk gibi. "Seninle oynamaya devam etseydi belki bugün burada oturuyor olamayacaktık."

Sırıttım. "Belki de o yüzden teşekkür etmelisin Ali'ye."

Bir müddet gülen gözlerle gözlerimin içine baktı. "Etmeliyim," dedi usulca. Kahvesinden bir yudum aldı sonra.

"Ama bir yandan teşekkür edip bir yandan da biraz hırpalayabilirim bence..."

"Lütfen," dedim. "Bari o eksik kalsın..."

"Düşün... İlkokul aşkına bile dayanamıyorum. Samet'ine Taylan'ına nasıl dayanayım? En kötüsü de hiçbir şey yapamamak..."

Allah için hiçbir şey yapamıyordu! Taylan'ın ağzıyla burnu yer değiştirmişti. Samet'in kolu tam üç yerinden kırılmıştı ve bu hiçbir şey yapamamış haliydi! "Bir şey yapmanı gerektiren bir durum yok ki. Taylan'ın sesi çıkmıyor zaten ne zamandır..."

"Ben onun sesini çıktığı yere... " Cümlesini yarıda kesip sakinleşmeye çalıştı. "Arayıp sorarsa bana söylersin değil mi?"

"Sanmıyorum," dedim kısa ve net.

"Yoksa arıyor mu?" diye sordu hiddetle.

"Aramıyor," dedim etrafa bakarken. Neyse ki etrafımızdaki masalar boştu hep. "Sessiz ol lütfen. Aramıyor. Telefon numaram yok ki onda nereden arayacak?"

Biraz yatıştır gibi olduysa da kendini coşturmakta üzerine yoktu."Samet desen ayrı bir tip! Mıy mıy bir şey. Sen ondan daha erkeksin..."

"O ne demek şimdi?"

"Hemen feministliğin tutmasın. Hastalık hastası buluttan nem kapalı bir tip."

"Erkekliğin karşısında tuttuğuna göre, kadınlar hem hastalık hastası hem de buluttan nem mi kapıyor senin gözünde???"

"Hayır tabii ki Nil. Erkekleri kendi içinde değerlendiriyorum tamam mı? Samet olması gerektiği gibi bir erkek değil. Onu diyorum sadece. Ağlak antika bir tip işte..."

Argümanı beni ikna etmemişti ama ince ayar olduğundan bu işin peşine sonra düşecektim. "Ağlak ve antika olduğunu nerede gördün acaba?"

"Onu mu savunuyorsun bana?" diye sordu hem şaşkın hem de öfkeli.

"Savunmuyorum. Onu ağlak ve antika olduğunu bilecek kadar tanı mıyorsun. Demek istediğim o..."

"Adam sizin dük kandan çı kmıyor. Ne zaman gitsem orada! O yüzden kendisini yakından tanı ma fırsatım oldu maalesef. Kaç yıllık esnafım ben. İnsanı gözünden anlarım. Öyle adamdan koca olmaz. Adamın çayını bile babası karıştıracak neredeyse!"

Kollarımı bağlayıp arkama yaslandım. "Bir erkek nasıl olmalı peki?" Çenemle karşımdaki adamı işaret ettim. "Fatih Arslan gibi mi mesela?"

Omuz silkti. "Mesela."

Alçak gönüllülükte bir markaydı. Güldüm. "Babama söyledim Samet'e ümit vermemesi gerektiğini..."

Anında gözleri parladı. "Gerçekten yaptın mı bunu?"

"Yaptım ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Üzerine alınma."

"Senin için bir sakıncası yoksa ben yine de sevineceğim biraz."

Bir dakika, bir dakika...

Ne ara yine benim hayatımda olmayan erkekleri konuşmaya başlamıştık? Daha biraz önce ben başka bir şey soruyordum oysaki. "Bütün gün Samet'i ya da Taylan'ı mı konuşacağız biz?"

Tatlı tatlı kaşlarını kaldırdı. "Dayak atamayınca çeneme vuruyor."

"Ya da soruma cevap vermek istemiyorsun..."

"Tüh ya..." dedi yalandan bir korkuyla. "Fark ettin hemen."

"Sorduğum soruya cevap verir misin lütfen?"

Soruyu çok net bildiğinden tekrarlamama gerek kalmamıştı. "Nasıl hatırlayayım ben şimdi hepsini? Çetelesini mi tutuyorum? "

"Lisedeyken tutuyordun en azından." Abimle bir defterleri vardı; şiltenin altında saklıyorlardı. Bir sayfa ikiye bölünmüş, bir sütun abime bir sütun Fatih'e verilmişti. Her sütunda abimin kargacık burgacık yazısıyla karalanmış kız isimleri vardı. "Ben şahidim."

Bir an bocaladı. Yüzünün rengi biraz attı sanki. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu sessizce.

"Çocukken," dedim biraz utana sıkıla. İtiraf yükleniyordu! "Abimin odasında neler konuştuğunuzu çok merak ederdim. Hiç almiyordunuz beni yanınıza..."

"Kendimize göre sırlarımız vardı bizim de," dedi bir kısım sırları ifşa olduğundan oldukça rahatsız.

"Bizim evin duvarları pek kalın sayılmaz. Yanınıza gelemiyordum belki ama duvara bardak dayayınca bayağı iyi duyuyordum ne konuştuğunuzu!"

"Bak sen..." dedi. Biraz biraz öfkeleniyor gibime geldi!

Ben arsız arsız devam ettim. "Abim yokken odasını karıştırmak da hobilerim arasındaydı." Her küçük kardeş gibi! "Kendisi değerli her şeyi şiltenin altında saklardı! Fazla yaratıcı sayılmaz! O yüzden Fatih..." dedim tane tane. "Çok şey biliyorum. Senin bildiğimi bilmediğin şeyler de biliyorum gördüğün gibi..."

"Sen söyle o zaman kaç kız olduğunu," dedi artık iyiden iyiye sinirli. "En az benim kadar hakimsin konuya!"

"Defteri son gördüğümde sekiz-dokuz kız vardı herhalde. Liseden sonra ben beş-altı farklı kız görmüşümdür. Bilmediklerim de bir o kadar desek..." Dudaklarımı büktüm düşünürken. "Nereden baksan yirmi civarı olmalı..."

Skor: Yirmiye sıfır! Benim adıma ağır bir yenilgi...

"Sen çocukken ben de çok büyük sayılmazdım farkındasın değil mi? Listede gördüklerinin çoğuyla ancak hamburger yemişimdir. Sen anlamamışsın o zaman ama Kürşat'ın kod sistemi vardı. Her kızla ne kadar ileri gittiğimizi de not ediyordu..."

O söyleyince hatırlar gibi oldum. Hiç dikkat etmemiştim ben onlara! Demek kız isimlerinin yanındaki o yıldızlar, çemberler, kareler ondandı! Abimi tam hafife alacakken bir zeka pırıltısı gösterip yine tırstırıyordu beni!

Yirmi kızdan kaç hamburgerciden ileri gidebilmişti acaba? "Güzel sistemmiş... Kategorize edecek kız çok olunca tabii lazım olmuştur kodlama..."

Verdiği nefes masanın karşı tarafından yüzüme çarptı neredeyse. "Sor ne soracaksan Nil. Bu konu kapansın artık."

Bir daha bu fırsatı yakalayamayacaktım belli ki. Sordum bodoslama. "En büyük aşkın Canan Abla mıydı?"

Gözünü kırpmadan cevap verdi. "Gelgitli de olsa daha uzun bir ilişkim olmadı. O yüzden sana kadar en büyük oydu galiba..."

Boğazıma görünmez bir şey takılınca öksürdüm birkaç kez. Ama böyle şeyler söyleyip beni kitleyemeyecekti. "Evleneceğin kız olduğunu söylüyordun onun..." Kendi kulaklarımla bile en az üç kez duymuştum bunu.

Herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. "Üç çocuğu var şimdi..."

"Aldatmasaydın onu senin olabilirdi o çocuklar..." derken içim acıdı. Fatih'i evli ve üç çocuk babası olarak düşünemiyordum.

Güldü. "Ama aldattım," derken zerre pişmanlık duymuyor gibiydi.

Kendi adıma sevinmeli mi üzölmeli mi bilemedim. "Evet... Aldatmışsın birkaç kez."

"Artık öyle biri değilim."

Kaçıncıya duyuyordum ben bunu? "Kırk gün söylersen gerçek olacağına mı inanıyorsun bunun?"

"Gerçek bu. Kafa olarak çok başka yerdeyim. Birine değer vermiyorsam birlikte olmam. Birlikteysem aldatmam."

"O işler öyle söylemekle olmuyor..."

"Ya nasıl oluyor?"

İlişki uzmanı değildim ki ben. Bir ilişki sahibi bile olmamıştım! "Bilmiyorum ben nasıl olduğunu," diye kabullendim hemen.

"Sana şu noktada sözden başka bir şey veremem. Gençtik. Birkaç kızı aynı anda idare edebilmek övünülecek bir şeydi. Millete anlatıp hava atardın. Kürşat kara kaplı defterini madalya gibi taşırdı."

"İşte ben bunu anlamıyorum. Nasıl içine siner birine böyle yalan söylemek? Üstelik bir kere de değil!"

"Düşünmüyordum ki hiç..."

"Nasıl düşünmezsin? Evleneceğim diyorsun... Hayatımın aşkı diyorsun..."

"Ne demeye çalışıyorsun? Anlamıyorum ki ben... Onu aldatmamış olsaydım ve o çocuklar da benim olsaydı daha mı mutlu olacaksın?"

Onu mu diyorum ben? Edebinle ayrılmış olsaydın daha mutlu olabilirdim mesela! "Kimseyi aldatmadığınızı bilsem en azından sözüne güvenebilirdim şu an." Canan Ablayla evlenip çoluk çocuğa karışmanı tabi ki istemiyorum artık!

"Yaptığımı mazur göstermeye çalışmıyorum asla ama demek ki Canan hayatımın aşkı filan değilmiş. O zamanki aklımla aşığım sanmışım. Madem açık açık konuşuyoruz... Çıkan fırsatları da değerlendirmişim..." Derin bir iç geçirdi. "O aşksa eğer bu ne bilmiyorum ben... Yemin ederim ben böyle olmadım daha önce. Gerekirse eline bile dokunmadan yıllarca bekleyebilirim. O zaman inanırsın belki..."

Elime dokunmadan yıllarca bekleyecek? Hah! Hiç güleceğim yoktu. "Sen bir bekle de o zaman konuşuruz bunu."

Kahvesini götürdüğü dudakları kıvrıldı hafifçe. "Hiç acımadan yapıştırıyorsun cevabı ya..."

İğrenç, üzerine bir de soğumuş kahvemden bir yudum aldım ben de. Aldığım gibi de fincanı geri bıraktım. "Ben de böyle böyle eşitleyeceğim işte skoru..."

"Süründür n'apalım. Canın sağ olsun." Tüyleri ürperdi sanki bir an. "Başka türlü eşitleme de skoru..."

"Henüz kafama yatan bir talip çıkmadı..."

"Emin misin çıkmadığından?" diye sordu gözlerinde bilir bir ifadeyle.

Daha fazla kızarmak istemediğimden yüzüne bakmak yerine telefonun saatine baktım ve gözlerim büyüdü. Abimden önce eve gitmeliydim kesin. "Kalksak mı artık biz?" diye mırıldandım.

O da saatine baktı. "Kalkalım. Olmuş epey. Arabayı da almadım ben bugün. Yürürüz."

"Ama beraber yürüyemeyiz ki!"

"Ne demek beraber yürüyemeyiz?"

"Ben önden gideyim. Sen arkadan gelirsin. Abimin geliş saati artık."

"N'olur sanki yan yana görse bizi?"

"Dün zaten şüphelendi ben köprünün orada inmeyince!"

Bir "Of!" çekti taa en derinden. "Lisede bile böyle bir şey gelmedi benim başıma!"

"Başka her şey gelmiş ama!"

"Cevaplar hep hazır!"

Orta çok olunca gollere doyum olmuyordu. Değerlendirmesem yazık olurdu. "Sende açık çok çünkü."

Bir elini şakağına dayadı yenilmiş. "Ne kadar önden gideceksin?"

"Minimum yüz metre."

"Sen bana sabır ver Allah'ım," dedi sesli bir nefes verirken.

"Ama kendim kaşındım..." Cebinden çıkardığı yirmi lirayı kahve fincanının altındaki tabağa sıkıştırdı. "Sana avans vereyim bari." Eliyle Heykel tarafını işaret etti. "Önden buyrun."

Toparlanıp çay bahçesinden çıktım. Hızlı hızlı yürürken arada kaçamak bakıyordum arkama. Elleri ceplerinde söylediğim gibi yüz metre gerimden geliyordu Fatih. Ben önde o arkada dik yokuşu indik, Çakırhamam'dan postaneye oradan Heykel'e bağlandık.

Mahalleye çıkan yokuşun tepesine vardığımda o da en aşağıda göründü. Anahtarımı çıkarıp apartman kapısını açtıktan sonra son kez yüzüne baktım. Gülümsedi. Apartmana girdiğimde ben de gülümsüyordum.

Hayatımda ilk kez bir erkekle karşılıklı oturup kahve içmiştim. İçememiştim gerçi ama karşılıklı oturmuştum en azından, değil mi? İnsanlık için ihmal edilebilir, benim için devasa bir adım!

<https://www.youtube.com/watch?v=jWwJnEq3134>

Bu arada Bursa'daki çay bahçelerini zan altında bırakmak

*istemem ama kahveler ciddi en k t  ya sfhksfhk Mekana  ay
bah esi deyince kahve  ok  nemsenmiyor galiba?*

Instagram: @sezen.aksin

31. Bölüm

Yeni bölüm çarşamba akşamı ♥

Medyada bu bölüme ev sahipliği yapan Mahfel'den bir video göreceksiniz. Gözünüzde canlandırmanız açısından iyi olabilir :)

Kürşat sabahın kör vakti elleri ceplerinde yaylana yaylana Arslanlar Kuyumculuk'a giriş yaptı. "N'aber Fatih? Sabah-ı şeriflerin hayrolsun inşallah!"

Fatih tezgâhın ardında oturduğu yerde doğruldu. "Senin de Kürşat. Rüyanda beni gördün galiba."

Kürşat bir sandalye çekip oturdu. "Görüşemiyoruz. Özleştik."

"Sen yoksun ortalıkta oğlum. Bizim yerimiz yurdumuz belli."

"Dün mal geldi işte. Malı indirene kadar akşam oldu. Ben de eve döndüm direkt."

"Ben de bakmıştım sana öğleden sonra." Fatih sesini nötr tutmaya özen gösterdi. "Dükkânda Saffet Abi tavla atıyordu Samet'le."

Kürşat kaşlarını aşağı yukarı oynattı seri. "En sevdiğin bankacı."

Ama Fatih'in gözü, açık kapıdan koşarak geçtiğini gördüğü beyaz entarili tombul çocuğa takıldı. "Şu koşan Berat değil mi?"

Kürşat da kapıya döndü. Çocuğun peşinden kan ter içinde Bakkal Niyazi göründü ve kayboldu. "Aha Niyazi Abi de gidiyor arkasından." Onları oflaya puflaya muhasebeci Yusuf Bey izledi. "Yusuf Abi niye koşuyor peki?"

Fatih ayaklandı. "Berat bugün sünnet olacaktı. Kirvesi de Yusuf Abi olacaktı."

"Çüş!" dedi Kürşat da ayağa kalkarken. Berat nereden baksan on iki yaşında vardı. "Hazır bu kadar beklemişken evlenirken aradan çıkarsalar da olurmuş!"

"O da korkup kaçmış belli ki işte. Biz de gidelim peşlerinden." İçeri seslendi Fatih. "Tunç bakın buraya! Geliyorum şimdi."

Fatih'le Kürşat Uzun Çarşı'da kovalamacaya yetiştiklerinde, Berat Koza Han'a sapıp cüssesine hiç bakmadan ilk gördüğü ağaca bir çita çevikliğinde tırmanmak suretiyle tünedi.

Ağacın dibinde Yusuf Bey nefes nefese kafasını yukarı kaldırıp ellerini beline yasladı. "Yakışıyor mu senin gibi delikanlıya Berat?"

"Şimdi inersen kimseye söylemeyiz, aramızda kalır babacım, hadi in oradan." Yaklaşmakta olan Fatih'le Kürşat'ı fark edince hemen ekledi Niyazi. "Bak Fatih Abi'nle Kürşat Abi'n de çok ayıpladı. Görünce böyle kaçtığını onlar da gelmişler. Çok ayıp diyorlar."

Berat dudaklarını büzüp "İnmicem aşağı," dedi hiddetle.

Fatih de ağacın altına gelip bakışlarını Berat'a çevirdi. "Abi n'oldu böyle? "

"Sormayın Fatih. Fırladı gitti doktorun muayenesinden, tutamadık." Oğluna dil dökmeye devam etti. "Ne kadar cesur olduğunu anlatacağız herkese oğlum."

"Ben vazgeçtim," dedi Berat son derece kararlı. "Öyle dersiniz herkese. Gerek yok bence. Zaten azıcık diyorsunuz. Doktor amca kesmese de olur o zaman."

Fatih de ikna işine girişti. "Berat bak valla çok acımıyor. İn hadi oradan abicim."

"Yalan söyleme Fatih Abi. Çok acıyormuş. Arkadaşım dedi. Kaçabiliyorsan kaç dedi."

Berat da kaçabilmişti görüldüğü üzere.

Kürşat bıyık altından güldü Niyazi'yi dirseğiyle dürterken. "Abi keşke arkadaşlarına soracak kadar beklemeseydiniz."

Niyazi canı burnunda cevapladı. "Parayı ancak denkleştirdik. Ablan düşün de istedi." Tehditlere başlama zamanı gelmişti. "Oğlum in aşağı. Bak almam Playstation."

Kürşat'ın da tehditsever bir yapısı vardı. "Sen çok geç kalmışsın Berat. Her geçen dakika aleyhine işliyor." Hin hin sırtıttığında zavallı Berat'ın kanı dondu. "Biraz daha beklersen ancak budama testeresiyle kesecekler."

Berat'ın yumuk yumuk gözleri kocaman oldu. Budama testeresinin ne olduğunu bilmiyordu ama kötü bir şey olduğu kesindi. "Budama testeresi mi?!"

"Kürşat!" dedi Fatih. "Sen bakma Kürşat Abi'ne. Yok testere filan. Biz hepimiz olduk. Hiç korkacak bir şey yok."

Berat ikna olmadı. "Hepiniz oldunuz mu gerçekten?" diye şüpheyile sordu.

"Olduk tabii."

"Kaçamadınız yani hı?"

Niyazi bir gayret "Erkek olacaksın oğlum," dedi. "Kaçmak ne demek?"

"Şimdi erkek değil miyim sanki?"

Kürşat çok eğleniyordu. "Şimdi fasulyeden."

"O ne demek?"

"Kürşat sen daha fazla karışmasan mı acaba?" dedi Fatih dudaklarını fazla oynatmadan.

Niyazi kaldığı yerden devam etti. "Hadi uğraştırma bizi. Bak daha çok iş var. Mevrit okunacak öğleden sonra. Herkes seni bekliyor."

"Bana ne? Ben mi istedim? Beklemesinler."

"Oğlum ayıp. Koca adam oldun bak." Sabah saatleri olduğundan Koza Han'da esnaftan başka kimseler yoktu ama olan da yetiyordu. Bir kısmı bayağı bayağı işi gücü bırakmış ayaklarına kadar gelmiş şenliği izliyordu. Niyazi tedirgin bir bakış attı etrafa. "Herkes bize bakıyor. Rezil ettin bizi."

"Onları da sünnet olcaksın diye kovalayın onları da görürüz!"

Niyazi iyiden iyiye sinirleniyordu artık. "İn aşağı beni çıkartma oraya."

"Çıkamazsın ki," dedi Berat makulce.

"Ya sabır," diyerek sesli bir nefes verdi Niyazi. "Sen de inme Berat... Playstation'ı da yeni bisikleti de unut. Eve de almayacağım seni. Sünnetsiz adam almıyorum. Hadi bakalım. Yaz kış o ağacında tepesinde tüne kal, kalabiliyor musun bakalım?"

"Ama kalamam ki burada..." En önemli sorun geldi aklına. "Ne yicem ben burada?"

"Orasını da sen düşünürsün artık. Madem sünnet olmamaya karar verdin."

Yandaki simitçiyle tablasını gösterdi Kürşat. "Acıyanlar belki birkaç simit atar."

Berat simit işini düşündü biraz. Fatih'ten fayda olduğuna karar verdi. "Gerçekten çok acımıyor mu şimdi Fatih Abi?"

"Acımıyor. Koskoca adamım yalan mı söyleyeceğim?"

Berat'ın sesi çıkmadı. Biraz ikna olur gibi olmuştu.

Kürşat'ın ağır travması vardı belli ki. "Millet pistin ortasında yatağın etrafında çekirdek çitlerken bizim gibi Sünnetçi Haydar'ın eline düşmek de vardı Berat. Haline şükret. Git muayenehanede adam gibi temiz temiz ol sünnetini."

"Ahmet Amca doktor," dedi Berat içi hafiften rahatlamış. "Üç yüzden fazla çocuk sünnet etmiş..."

"Nereden baksan bir tabur eder," dedi Kürşat.

Berat taburun da ne olduğunu bilmiyordu ama iyi bir şey olmalıydı. "İneyim ben o zaman..." Aşağı bakınca inmenin çıkmak kadar kolay olmadığını fark etti ama. "Nasıl incem?"

Kürşat gözlerini devirdi. "Biz yardımcı olacağız artık." Fatihle birlikte güç bela çocuğu sağ salim indirdiler ağaçtan. Kürşat belini tutarken söylenmekten kendini alamadı. "Oğlum bu böyle gitmez. Hazır sünnet olup erkek oluyorsun, biraz da kilo ver de olmuşken yakışıklı bir erkek ol. Belimiz koptu."

Annem odama dalıp pencereleri ardına kadar açtı. "Tıkıldın bu odaya beynine oksijen gitmiyor artık."

Bu cümleden anlıyordum ki mevlitten yırtabilmişim ama düğünden yırtamayacaktım galiba. Son bir gayret denememe engel değildi tabii bu. "Anne ya akşam ben gelmesem olmaz mı? Çalışmam lazım. Konular bitmedi."

"Aa kızım olur mu öyle şey? Bütün gün çalıştın zaten. Mevlite de gelmedin. Bir çık havan değişsin. Herkes sordu Nil nerede diye."

Eminim sormuşlardır. "Cidden çalışmam gerekiyor anne."

"Çok ayıp olur ama. İlk mürüvvetleri bu. Kaç yıllık komşu, Nil. Akşam gelecek dedim. O kadar özenmişler, yemekli düğün yapıyorlar..."

"Neden bana sormadan gelecek diyorsun acaba? Sünnet düğününe gitmedim diye Berat herhalde alınmaz." Fatih'ten aldığım duyumlara göre çarşıda koparttığı yaygaradan sonra kendisi de pek katılacak gibi durmuyordu zaten!

"Hadi Nil beni uğraştırma da giyin. Mahfel şurası zaten. Sen erken kalkarsın illa çalışacağım diyorsan."

"Orada nasıl organizasyon yapılacağı da bir muamma," diyerek başka bir argüman sundum. Setbaşı köprüsünün dibiydi tarihi kahvehane. Etrafındaki apartmanlar da cabası. "Gürültü olunca şikayet etmezler inşallah!" Sonra yine polis yine karakol!

"Yeni işletmeciler Niyazi'nin uzak akrabasıymış, halledecekler. Sana mı düştü tasası? Kalk hadi. Şu pijamaları bir çıkar. Forma gibi sabah akşam üzerinde. Geçen aldığımız şu siyah elbiseyi giy. Dolap bekliyor orada. Saçlarını da sal bir şey yap işte."

"İyi," dedim. "Yaparım."

"Yüzün de kireç gibi."

Annem yanımdayken düşmana ihtiyacım yoktu! "Her zamanki halim o benim."

"İyi işte makyaj da yap."

"Peki."

Dünyanın en asık suratlı sünnet çocuğunun düğününde müzik son ses kolonları inletse de henüz mekânı polis basmamıştı. Buna da şükür.

Abim Hilal Abla'nın hafif göğüs dekolteli, hemen diz üzerinde biten toz pembe elbisesi yüzünden çingar koparsa da zafer tabii ki Hilal Abla'nındı. Abim aklına geldikçe durup durup homurdanıyordu ama Hilal Abla üzerinde fazla etkisi olmuyordu. Bu kızı bize Allah göndermişti. Cidden.

Ama o arada olan bizim masaya olmuştu. Hilal Abla'yla abim küsken, yanımda oturan Fatih'le ben de sessiz sessiz oturuyorduk masadaki tanımadığımız diğer üç kişiyle birlikte - Niyazi Abi'nin İnegöl'den akrabası olan üç kız, kopan gürültüden sonra bize selam verdiklerine vereceklerine pişman olmuşlardı eminim.

Sıkıntıdan patlamamak için dudaklarımı kemirip etrafta en azından bir şeylerin konuşulabildiği masaları dinlemeye başladım ben de. Fatih üzerindeki takımla o kadar iyi görünüyordu ki onu izleyip eğlenmek de bir seçenek olabilirdi ama abimin karşısında kızarıp bozarmak alabileceğim bir risk değildi!

Hemen arka masadan Yasemin Abla yüksek sesle babasına sitem etti. "Baba çok yedin... Yeter artık. Bak çok tuzlu bu yemekler, tansiyonun çıkacak."

Nuri Dede belli ki ağzı dolu "Sen benim lokmalarımı mı sayıyorsun çocuğum?" diye sordu. "Baba oğluna bağ bağışlamış oğlu bir salkım üzüm vermemiş."

"Aşk olsun baba. Dünyayı yedin! Sonra gecenin bir yarısı karabasan diye ayağa dikiyorsun hepimizi!"

Tam gülecektim tüm güzel anların katili Leyla masanın önünde dikilip selam verdi hepimize. Minyon bedenine oturan kırmızı sade elbisesi bayağı yakışmıştı. Muhabbeti bu kadar baymasa gözüme kesinlikle daha güzel görünecekti.

Ben böyle düşünürken hissetmiş gibi "Yanın boş mu Nil?" diye sordu. Aklımdan geçirmeye bile gelmiyordu!

"Feray Abla gelecek şimdi. Tuvalete gitmişti de." O sırada Feray Abla merdivenlerde görüldü. "Bak geliyor."

Feray Abla yaklaşınca Leyla yüzyıldır görüşmüyorlarmış gibi sarıldı. "Nasılsın ablacım?" Öptü hemen iki yanağından. "Kaan Abi yok mu?"

"Çalışıyor tatlım," dedi Feray Abla yerine geçerken.

Dudak büktü Leyla. "Niyazi Abi'ler beni annemlerle oturtmuş."

Allah da ondan razı olsun! "Pistte görüşürüz artık," dedim tatlı tatlı. Çıkmaz ayın son çarşambası!

"Görüşürüz o zaman, afiyet olsun" deyip uzaklaşarak beni şaşırttı. Neredeyse kötü hissedecektim kendimi. Neredeyse!

O gider gitmez abim sandalyesini gürültüyle bize doğru çevirip masadaki diğer üçlüyü komple saf dışı bıraktı. Birden vahiy inmiş gibi sessizliği bozdu. "Aklıma ne geldi Fatih." Hayırlı bir şey çıkmayacak buradan. "N'oldu senin o kız?"

Fatih cevap veremedi Hilal Abla atladı. "Hangi kız?"

"AVM'de numarasını vermiş bir kız annesi?" Abim güldü pis pis Fatih'e bakarken. "Artık anneler de dayanamıyor cazibesine..."

Bizden olmayan üçlü bir kıpırdandı.

Fatih sertçe ama sessizce "Saçmalama Kürşat," dedi.

"Aradın mı sen onu söyle," dedi abim gevşek gevşek. Sesini kısma gereğı de duymamıştı hiç.

Fatih'in alnındaki o damar hafiften belirginleşmeye başladı. "Aramadım. Tanımam etmem. Neden arayayım?"

"Nil'in çemkirmelerine rağmen aramadın hı?" diye sordu abim gevşekliğine kat çıkarak. "Nil sayıp dökerken karşısında öyle süt dökmüş kedi gibi dururken ne yalan söyleyeyim ben ararsın diyordum."

Böylece ben de dahil edilmiş oldum gelişen diyaloga.

Feray Abla eğilip yanımdan kafası karışmış gibi baktı abime. "Nil mi çemkirmiş?"

Abim de ona doğru eğilip anlatmaya koyuldu. "Leyla rahat vermiyor ya Fatih'e. Bu ikisi de o evlilik mevzusundan beri kafa kafaya verip ne dolaplar ne dolaplar... Görsen aklın durur."

Feray Abla'nın hayreti gerçek mi numaradan mı çözemedim. "Yaa?" dedi gözlerini aa aa.

Abim de aşkın göründü bir an. "Yoksa senin haberin yok muydu Feray Abla??"

Bir an ne diyeceğini bilemez göründü Feray Abla. Sonra "Nereden olacak canım?" dedi hızlı hızlı. "Senden duyuyorum şimdi."

"Her fırsatta kapıda bacada fısır fısır bir muhabbetler bir muhabbetler!" dedi abim abarta abarta. "Hayret sen yetişememişsin son katakullilere!"

Feray Abla "Valla öyle olmuş," dedi. "Ben o işleri bıraktılar sanıyordum..."

Hilal Abla da ek oldu elbette. "Ben de kapandı sanıyordum o mevzu."

"Leyla bırakmayınca biz de bırakamadık," diye mırıldandım. "Ama yok artık dolap filan," diye de ekledim hemen. "İkna oldu sanki."

Abimin burnundan bir homurtu yükseldi. "Maşallah tek ayak üstünde kırk yalan atınca Leyla bile inanmak zorunda kalmış." Yalandan bir takdirle suratıma baktı. "Leyla'ya da pabucunu ters giydirebilen biri varmış meğr."

Şeytandan da beter bir şeydim demek! "Ne yapsaydım?" deyip altta kalmamaya çalıştım pek tabii. "Fatih Abi rahat bir nefes aldı sayemde," dedim şişirmeye çalıştığım bir gururla. Sandalyemde daha dik oturdum. "Savuşturduk Leyla tehlikesini."

Abim yüzünü buruşturdu. "Allah senden razı olsun. Fatih ne yapardı sen olmasan?" Fatih'e döndü tekrar. "Şu an biri yok yani öyle mi?" Asla vazgeçmiyordu adam ya!

Fatih kafasını yana yatırırken sabır diliyordu kendine. "Ne yapacaksın Kürşat?" Masanın bizi dinlemiyormuş gibi yapan diğer sakinlerini işaret etti. "Nereden çıkıyor bu sorular? Sırası mı şimdi?"

Abim hiiç tınmadı. "Pek bir gizemlisin de bu aralar. Güncel durum nedir kontrol ediyorum."

"Sünnet düşününde mi kontrol etmek istedin?"

"Baş başıyken mi sormamı tercih ederdin?"

Yeni felaketin önce sesi geldi. "Aa oturmaya mı geldiniz siz? Bir de genç olacaksınız! Sizin kanınız kaynamalı şimdi!"

Nimet Teyze kalabalığı Kızıl Deniz gibi ikiye ayırmış azimle bize doğru ilerliyordu.

Kurtuluş yoktu. O çiftetelli oynanacak minimum bir adet halay çekilecekti; Leyla'yla görüşmek kaçınılmazdı.

Birkaç tur çiftetelliden sonra Nimet Teyze'nin dikkati diğer oturanlara kayınca halaydan büyük bir kopuş yaşandı. Bizim masa anında tam kadro yerine çöktü.

Feray Abla ofladı. "Valla ayaklarıma kara sular indi. Kadında ne enerji var ama!"

"O yaşa geldiğimde o enerjinin yalnızca yarısını istiyorum!" Hilal Abla yüzünü ekşitirken topuklu ayakkabılarını çıkardı. "Ay dünya varmış! Nasıl rahatladım!"

Annemlerin masaya baktım. Kalkmaya hiç niyetleri yoktu. "Benim ders çalışmam lazım. Nimet Teyze birazdan yine gelecek ve benim bir halaylık daha enerjim kalmadı," dedim ortaya.

Abim kravatını gevşetip ceketini çıkardı. "Biraz sık dişini beraber gideriz. Bir saat daha otursan dünya yanmaz." Etraftaki garsonlara baktı yorgun ama mutlu. "Pasta servisi başladı."

Bir dilimle kalmazdı ki bu şimdi. "Ben kendim giderim. Sana beni bırak diyen mi var?" Sana pastanla mutluluklar.

"Gece gece tek başına mendil kadar etekle seni hiçbir yere yollamam."

Hırsını malum kişiden alamamıştı ki. Yine bana patlayacaktı elbette. "Mendil kadar ne ya?"

"Yalan mı?"

"Normal bu eteğin boyu."

Hilal Abla da dayanamadı. "Kürşat ne var şu kızın eteğinde? Herkes giyiyor."

"İte kopuğa öyle deyin o zaman siz. Bu eteğin boyu normal, herkes giyiyor deyin. Onlar da kesin aa biz o zaman

hiç askıntı olmayalım derler. Öyle de laf dinler Bursa'nın iti kopuğu."

"İki yüz elli metre öteye gideceğim abi. Abartma istersen."

"Nasıl bir ders aşkı anlamak mümkün değil. Oku oku sanki allame-i cihan olacaksın."

Olurdum belki. "Hiç değilse deniyorum ben. Bazılarımız gibi yan gelip yatmıyorum."

Abim tehditkâr bir biçimde masanın üzerine eğildi. "Bana bak çirkin..."

Fatih hemen bir kurtarıcı gibi araya girdi. "Kürşat dalaşmayın yine. Dükkânda işim çok yarın. Ben de kalkacağım. Nasılsa aynı yere gidiyoruz. Bırakırım Nil'i kapıdan."

Arkasına yaslanırken "İyi ya," dedi abim umursamaz. Garsonun masaya servis ettiği pastadan ağzına koca bir parça tikiştirdi. "Sen bırakıver Fatihciğim. Uğraşamayacağım gece gece bununla," dedi homur homur.

Yumuşak bahar akşamında Setbaşı Köprüsü'nün üzeri yine mahşer yeri gibiydi. İnsanlar öbek öbek üzerimize gelirken, Fatih'le saygı sınırları dâhilinde olabildiğince yakın yürüyorduk birbirimize. Bazen kolu koluma değince içim bir hoş oluyordu. Salak Nil.

Fatih yüzünde bir tebessümle göz ucuyla bana baktı yanımda yürürken. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim gülerek. İyiydim. Şaşırtıcı derecede çok hem de. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedi. İleri çevirdi bakışlarını. "Söyleyemedim orada... Elbisen çok yakışmış... Ne giysen yakışır ya zaten..."

"Abim gibi düşünmüyor musun sen de?"

"Aklımdakini söyleyemediğimden çok saçma başka şeyler söyledim zamanında ama kendine yakışanı yapacağını biliyorum aslında..."

Kulaklarına inanamıyordu insan! "Beni kandırmak için mi böyle şeyler söylüyorsun?" Köprüden geçtin mi ayı yine ayı!

"İnsanın elinde değil bazı Şeyler ama seni anlamaya çalışıyorum..."

Hmm. Yani dűőünce yapısı deęiřmemiřti ama deniyordu. Bu da bir Őeydir. Bir iltifatı hak etmiřti doęrusu! "Sen de iyi gűrűnűyorsun," dedim damdan dűőer gibi. Hem de ooook! "Gerçi her zamanki halin!" Bir Fatih Arslan'ı doęal habitatı olan kuyumcuda kumař pantolonsuz ve gűmleksiz gűrmek imkűnsızdır űnkű!

Gűldű. "Teřekkűr ederim."

Alık alık yűzűne bakarken űzerime űzerime gelen bir teyzeden son anda sıyrıldım. Sırtım anlık da olsa Fatih'e yaslandı. Yűreęim aęzıma geldi. Allah akıl fikir versin inřallah. Amin. "Bu ne kalabalık!" dedim yine aramıza ufak bir mesafe koyarken.

"Şu anda olabildiğince ufak adımlar atmaya çalıştığımdan şikayetçi değilim."

Her ne kadar gerçekten ders çalışmam gerekse de itiraf etmeliydim ki ben de eve gitmeye can atmıyordum ve fakat kalan yűz elli metreyi ne kadar yavaş gidebileceğimiz tartışılırdı. Sanki o hiç bilmiyormuş gibi "Bir tek yokuş kaldı..." dedim.

"Sizin ev keşeke Mudanya'da olsaydı..." diye mırıldandı.

Komřu olmazdık o zaman. "Abimle arkadaş olmazdınız," dedim yavaşça. "Belki de hiç tanışmazdık... Ya da belki biz tanışırdık bir şekilde..." Sonuncusu kulağa çok daha gűzel bir seenekmiş gibi geliyordu. O an ben de istedim Mudanyalı olmayı!

"Başka bir şekilde olmasını istemezdim, Nil. Bir yolunu bulacağız..."

Hem abimi hem beni istiyordu yani. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum!

Kalabalıktan sıyrılıp istemeye istemeye yokuşu tırmanmaya başladık. "Abimin amacı ne sence?"

Omuz silkti. "Kendince eğleniyor işe..."

"Sence o kadar mı gerçekten?"

"Senin bildiğin ama onun bilmediği bir şeyler olmasına bozuluyor. Konuşur konuşur susar. Bilmiyor musun?"

Susmayabilirdi de. Ama Fatih'in haklı olmasını çok istiyordum. En azından bir şeyler rayına oturana kadar. "Umarım öyle olur..."

Eve gidene kadar düşüncelerimizde kaybolmuş bir şekilde konuşmadan yol aldık. Mahfel'den eve hayatımda hiç bu kadar yavaş gelmemiştim sanırım. Ama mehteran gibi gelmiş olsak da gelmiştik işte en nihayetinde.

Mahallenin büyük bir kısmı düğünde olduğundan in cin top oynuyordu sokaklarda. Bizim sokağın başındaki lambanın altında durduk karşılıklı. Ilık akşam esintisinde gür saçları hafifçe dalgalanıyordu. Gözlerimin içine bakarken kirpiklerinin gölgesi yanaklarına uzanıyordu.

O gölgelere uzanıp dokunmak istediğimde anladım ki boyumu çoktan aşmıştı derdim. Mantık kapılarını bir bir terk ediyordum. Biliyordum ki pes edip teslim olmama bir şey kalmamıştı. Çok fena aşkıttım; hem de hiç ummadığım birine, hiç ummadığım kadar.

"Hemen eve çıkmasan mı acaba?" diye sordu usulca.

Evde kimse yoktu sonuçta. Görünen oydu ki uzunca bir süre de olmayacaktı. "Bilmem ki..." derken sesim nefessiz çıktı.

Parmakları parmaklarımı okşadı geçti ama elimi tutmadı.

Parmaklarının değdiği yerlerden tüm vücuduma yayılan o tatlı ılıklik uzun ömürlü olmadı maalesef.

"Gençler nasılsınız görüşmeyeli?"

Korkuyla bir sıçradım ama yerimden!

Kafamı hemen çevirip kendimi bildim bileli en büyük kabusum olan sesin geldiği yöne baktım.

Abim yirmi metre kadar ötede, sokak lambasının aydınlatmayı pek de beceremediği bahçe duvarımızın üzerinde oturmuş aheste aheste bacaklarını sallıyordu. İkimiz de donmuş ona bakarken midesini ovuşturup yüzünü ekşitti. "Yaa bu ödlele Berat'ın pastası benim mideme oturdu

galiba... Yemeyecektim o dördüncü dilimi..." diye neredeyse kendi kendine söylendi biz orada yokmuşuz gibi.

Hem dört dilim pasta yiyip hem de nasıl bizden önce gelebilmişti bu?!

Ve daha önemlisi neden?

Kalbim ağzımdan çıkacaktı. Fatih'le arama birkaç metre daha mesafe koydum ama olan olmuştu galiba! "Abi..."

Anlamını henüz seçemediğim bakışları bir anlığına beni bulsa da Fatih'in üzerinde odaklandı. Bir sıçrayışta indi duvardan. "Nil sen yukarı çık," dedi sakince.

Bense işi gücü sıçramak olan bir çekirge olarak, sıçrayamama tehlikesiyle hiç bu kadar burun buruna gelmemiştim! Türlü senaryolar dönmeye başladı beynimde. Korkudan ne dediğimi bilmediğimden yalan söylemeye çok yanlış yerden başladım ama! "Fatih'le..."

'... sadece arkadaşız, abim o benim' temalı bir şeyler gevelememe kalmadan abim "Vay," dedi yüzünde ürkütücü bir gülümsemeyle. Gözlerindeki bakış ilk kez o an ürpertici geldi. "Köprüden eve gelene kadar kırk yıllık *Fatih Abi* olmuş *Fatih*, ha?"

"Abi yanlış anlıyorsun..." dedim o panikle. Ama muhtemelen hayatında ilk kez bir şeyi gayet doğru anlıyordu.

"Yukarı çık dedim, Nil" dedi dişlerinin arasından. "Bundan sonrası bende..."

O bölüm bu bölüm! 🤔

Tüm kara çalı abiler için gelsin!

https://youtu.be/1H2Eq8uv_M8

Önümüzdeki birkaç bölüm çok eğleniyorum sfhkjfhks

Instagram: @sezen.aksin

32. Bölüm

Canlarım hepinize mutlu, sağlıklı ve de istediğiniz her ne varsa hepsinin gerçekleştiği (gerçekçi istekleriniz yoksa bile en azından gerçekçi istekler olmaları yönünde önemli adımlar attığınız) bir yıl dilerim.

Yeni bölümü pazartesi paylaşmayı planlıyorum ama Bursa'daki evi taşıyoruz - artık bizim mahallede olmayacağız :(bu konuda içim biraz buruk ama bazen değişiklik gerekiyor...

Bölümle ilgili bir aksilik olursa haber ederim.

Okuyan okumayan herkesin merak ettiği bölüm aşağıda:

Kürşat sessizce Nil'in tedirgin adımlarla apartman kapısına doğru ilerleyişini izledi. Kardeşi arkasına baka baka apartman kapısından nihayet içeri girdiğinde, bakışlarını Fatih'e çevirdi. Eliyle aşağı sokağı işaret etti. "Önden buyrun."

Fatih buyurdu. Yapacak başka şeyi yoktu.

Uğurlar Sokak'ın biraz aşağısında önceki gün kepçelerin yıktığı eski evin, molozlarla dolu arsasının önünde durdu Kürşat. Yolun o kısmını trafiğe kapatmışlardı. Saat de düşünüldüğünde, gelen geçen olmazdı artık.

Kürşat yüzünü Fatih'e döndü. "İlk ne zaman içime kurt düştü biliyor musun?"

Fatih yutkundu ama sessiz kaldı, Kürşat'ın onun fikrini dinlemek gibi bir niyeti yoktu zaten.

"Kazım Abi'yi eşek sudan gelinceye kadar dövdüğün yaz gecesi vardı ya? Hani uyku tutmamıştı seni. O zaman..."

"Bir düşün," dedi Kürşat. "Seni uyku tutmuyor. Don atlet terastasın. Ne derdin vardıysa artık gecenin üçünde... Nil olayın birinci görgü tanığı. Olay nasıl gelişmiş bir bir sayıyor. Fatih'i terasta gördün mü diye soruyorum. Görmedim diyor ama... Kürşat diyorum paranoyaklık etme. Gecenin bir yarısı camdan cama görüşecek değiller ya diyorum. Nil'in olmaz o taraklarda bezi. Zat-ı alinizin tabii vardır o taraklarda bezi - malum- ama kardeşine bakacak değil ya diyorum... Anlattıkları gibi olmuştur... Olayın peşine düşmüyorum."

Kürşat su yüzüne çıkmaya başlayan öfkesiyle kafasını iki yanına salladı. "Ben o kafama sıçayım!"

Anlık parlamasına rağmen, olayların kendi açısından gelişimini anlatmaya devam etti Kürşat zar zor koruyabildiği sakinliğiyle. "Sonra senin kız arkadaş mevzuları çıkıyor. Nil'in umuru değil. Kendi kendimi ikna ediyorum. Bak işte başkası var diyorum. Fatih yine gününü gün ediyor. Ama sonra gel gör ki işin rengi değişiyor ve bizi bu akşama getiriyor..."

"Neden bir şey söylemedin?" diye mırıldandı Fatih.

"*Ben* mi neden bir şey söylemedim?" diye sordu Kürşat alayla gülerken. Delirmenin eşiğinde görünüyordu artık. "Konduramadım çünkü Fatih Efendi! Olmaz lan dedim. Yapmaz dedim. Benden bir farkı yok. Abi kardeş gibi büyüdüler Nil'le dedim. O benim hüsnü kuruntumdur dedim!" Sesi yükseldi, yüzü beton gibi oldu Kürşat'ın. "Nasıl bir safozsam Nil 'abi aşağı abi yukarı' dedikçe Fatih, abisi gibi koruyup kolluyor dedim."

"Kötü bir niyetim yoktu benim..."

"Yoktu ha?" Fatih'e doğru tehditkâr bir adım attı Kürşat. "Sen giderken de dönerken de ben oradaydım. Unutma bunu olur mu?"

"Başka bu sefer," dedi Fatih kararlılıkla.

Sabır Kürşat'ı usul usul terk ediyordu. "Bu cümleyi senden kaç defa duydum ben haberin var mı senin? Nil yemiş olabilir. Ama bana yutturamazsın artık!"

"Gerçekten başka," demekten başka diyecek bir şey bulamadı Fatih.

Kürşat kendi kendine sabır dilerken, arkadaşının yüzüne bakmakta güçlük çektiğinden yıkık duvarlara konuşur gibiydi. "Cinnet getirip cinayet işleyenleri çok iyi anlıyorum şu an. Anana babana acımasam..."

"Aramızda hiçbir şey geçmedi. Yemin ederim..."

İkisinin arasında bir şey geçme ihtimali bile çıldırtmaya yetti Kürşat'ı. Daha fazla dayanamayıp patladı. "Bir de geçseydi! İt herif!" Fatih'in üzerine daha kararlı adımlar atmaya başladı. Yüzü artık alev alevdi.

Fatih en son ne zaman onu bu kadar sinirli gördüğünü hatırlayamadı. Belki Bursaspor küme düştüğünde, belki yıllar önce mahalle maçında kız kavgası çıktığında. Hareketsiz çakılıp kaldı karşısında.

"Feleğin çemberine tur bindirmişsin hiç mi utanmadın lan benim tertemiz kardeşimin peşine düşerken?"

Fatih nutku tutulmuş öylece duruyorken aylardır korktuğu şey başına geliyordu işte. Bir şeyler yapmazsa dönülmez bir yola gireceklerini hissedebiliyordu. Yalvarır gibi konuştu. "Kürşat ister miydin ben böyle olsun? Aylardır ne çektiğimi bir ben biliyorum bir de Allah. Engel olamadım duygularıma... Söz geçiremedim."

İtirafı Kürşat için bardağı taşıran son damla oldu. Gerçeği kulaklarıyla duymak bambaşkaydı. "Senin ben duygularını sikeyim!" İleri atıldığında, çenesine savrulan yumrukla Fatih sarsıldı ama karşılık vermedi. Kürşat öbür yumruğuyla, çenesinin diğer yanına bir tane daha savurdu. "Evime girdin lan sen benim! Soframıza oturdun. Yıllarca. Kardeşim dedim. Böyle mi yapacaktın?!" diye bağırdı nefes nefese. "Bağrına taş basarsın yine de bakmazsın o gözle. Bu mu senin kardeşlikten anladığın?!"

Fatih kıpırdamadı. Yediği yumruklar karşısında tepki vermedi.

"Aylarca izledim. Emin olmaya çalıştım." Tekmesini Fatih'in karnına geçirdiğinde Fatih geriye doğru yalpaladı, yere düştü. "İlk kez hayatımda hassas davranmaya çalıştım. Benim için öyle değerliydi senin dostluğun. Emin olmadan

hareket etmedim." Kürşat'ın sesi acı çekiyor gibi çıkıyordu. Fatih'in bu kez boşluğuna ikinci bir tekme atmaya hazırlanıyordu. "Sen nasıl bunu yapabildin? Nasıl gözümün içine baka baka yalan söyleyebildin? Dost dediğine böyle muameleyi mi reva gördün?"

Arka arkaya duydukları Fatih'in kanına dokundu; dayak yemeye devam edemeyecekti. Kürşat'ın ikinci tekmesini havada yakaladı. "Yeter lan yeter!" Dengesini kaybeden Kürşat düşünce, Fatih doğrulup Kürşat'ın suratının orta yerine sağlam bir yumruk geçirdi. "Alttan aldıkça suçlu sanıyorsun! Ne alakası var? Ne yapmışım ben?"

Kürşat yumruğun etkisiyle gerilese de bir daha öne atıldı. Fatih'in beline sarılıp yeniden geriye düşmesine neden oldu. "Daha ne yapacaksın ulan? Kızı aptal etmişsin!"

"Sen kardeşini hiç tanımamışsın!"

Kürşat Fatih'in ceketinin yakasına yapıştı. Tek yumruğu da havadaydı. "Kardeşimi benden iyi tanıdığını mı iddia ettin sen az önce? Irz düşmanı namussuz!"

"Irz düşmanı namussuz mu?! Ne sanıyorsun sen beni? Evlenicem lan ben senin kardeşinle!"

Kürşat'ın yumruğu havada kaldı. "Evlenicen mi??" Cümleyi idrak ettiğindeyse büsbütün delirdi. İsabet edip etmediğine dikkat etmeden sağlı sollu seri yumruklar atmaya başladı. Fatih'in neresine denk gelirse artık. Fatih de boş durmadığından, mıcır dökülmüş yolun üzerinde bir o tarafa bir bu tarafa yuvarlanmaya başladılar. "Bir de evlenicem diyor şerefsiz," dedi Kürşat can havliyle. "Kimden izin aldın lan sen? Bok evlenirsin. Sıkıyorsa evlen," diye soludu nefessiz.

Fatih "Senden istemeyeceğim herhalde kızı!" dedi birkaç hırıltılı nefes arasından. "Saffet Abi'yle Necla Abla ne derse o olur! Sana mı soracaklar? Nil de tamam derse sana ancak bok yemek düşer!"

Kürşat yakasından tuttuğu gibi Fatih'in kafasını yere çarptı. Gözü sokak ışığında bir başka parlıyordu. "Canına mı susadın sen Fatih? Katil mi edeceksin beni?"

"Elinden geleni ardına koyma!" Fatih kaşından, ağzından, burnundan akan kanların arasından deli gibi sıırttı. Az önce kafası da yarılmış olabilirdi. Ama akabinde kafayı Kürşat'ın suratına gömmesine engel olmadı bu. Burnunu hedeflemişti, ama darbe Kürşat'ın ağzına bir yere geldi. O sersemlemiş kafayla olduğu kadar. "Yaşlandın galiba. O kadar avans verdik. Suratın iki dakikada çarşamba pazarına döndü."

Kürşat bir miktar geri uçup poposunun üzerine indi. Aldığı darbeden çenesi fazla hasar görmemişti ama. "Sen kendi tipine bak meymenetsiz pezevenk! İnsanda biraz utanma olur. Adabınla hak ettiğin dayağı bile yiyemiyorsun!"

"Neyi hak etmişim ben? Kalın kafalı mısın Kürşat? Kalbine söz geçirebilir misin? Hilal'den vazgeçebilir misin?"

"Hilal'i karıştırma!"

Kürşat yeniden Fatih'in üzerine atlayınca, sıradaki birkaç dakika süresince epey toz kalktı, bir süre sonra takım elbiseleri toz toprak dolu yoldan ayırt edilemez oldu. İkisinin de kollarında derman kalmadığında sokağın iki ayrı kaldırımına yığılıp kaldılar.

Kürşat başını ellerinin arasına aldı. Sessizliği ilk o bozdu. "Allah senin belanı versin Fatih..."

Fatih çenesi yerinde mi değil mi diye yoklarken "Çoktan verdi zaten merak etme," dedi belli belirsiz. Kürşat yorumda bulunmadı. "Sana yemin ederim kötü bir niyetim yoktu diyorum... Kim ister bu duruma düşmeyi?"

Kürşat sallana sallana ayağa kalktı. Fatih'in oturduğu tarafa ağzında biriken kanı tükürdü. "Bitti Fatih. Kapımın önünden geçme bundan sonra. Bu kadarla bıraktığıma da şükret." Hala dinmemiş bir öfkeyle baktı çocukluk arkadaşının yüzüne. Hala inanamıyordu sanki olanlara. "İçine sıçtığın arkadaşlığımızın hatırına..."

Sonra da ağır adımlarla dik yokuşu çıkıp gözden kayboldu.

Kapının kilidine giren anahtar fazla ses çıkarmadan döndü. Kapı hafif bir gıcırtyla açıldı. Kapı birkaç saniye içinde yine hafif bir gıcırtyla kapandı. Anahtar portmantoya sakince

bırakıldı. Abimin odama yaklaşan adımlarını koridorda duydum. Gözlerimi ellerimin tersiyle sildim, burnumu birkaç kez derin derin içime çektim. Son olarak üzerinde oturduğum yatakta doğruldum.

Her şeye hazırdım abim ayaklarını sürüye sürüye odama girdiğinde.

Üstü başı darma dumandı.

Beklentimin tersine, kızıp bağırmak yerine yatağa benim yanıma oturup kafasını duvara yasladı. Ceketinin koluna kanayan burnunu sildi. O sırada ceketinin kolunu gösterdi bana da. "Ceketin kolunun altı patladı. Annem söylenecek yine..."

Tek sorun patlayan ceketle kanayan burun değildi. Dudağı iki yerinden yarılmış, çenesinde bir yumru şekillenmeye başlamıştı. Gözlerinden biri de kapanmak üzereydi. "N'oldu senin yüzüne??"

"Sen bir de onu gör..." Kafası hala duvara dayalı, yüzüme bakmadan "Yaptı mı sana bir şey?" diye sordu sessizce. "Yapmadım diyor ama..."

"Ne yapacak abi?"

"Doğru söyle."

"El ele bile tutuşmadık..."

Elini kafasına götürüp saçlarını düzeltti sözde ama bir işe yaramadı. Her bir sarı tutam ayrı bir yöne bakıyordu. "Göbekçi Ethem Dede'ye on göbek mi atsam n'apsam?" diye mırıldandı.

Soluk almıyordum neredeyse. "Çok mu kızdın?" diye yavaşça sordum. Ne yapacağını anlamaya çalışıyordum. O ana kadar hiç de düşündüğüm gibi hareket etmiyordu.

Yandan bir bakış attı. "Kendime daha çok kızıyorum. Böyle bir kalleşlik yapacağına o kadar ihtimal vermiyordum ki..."

Tepkisinden ölesiye korksam da söylemeden edemedim. "Kalleşlik denecek bir şey yapmadı ki..."

"Sadece yapamadan yakalandığı için..."

"Arkandan iş çevirdiği için çok üzülüyordu..."

"Üzülen adam arkadan iş çevirmez." Sesi biraz yükselse de anında sakinledi. O çok iyi bildiğim Kürşat tonuna kavuştu neredeyse. "Ama gözüm üzerinde artık. Yanına yaklaştığı an bir daha döverim. Ancak uzaktan bakıp iç geçirir bundan böyle."

Olası bir abim-Fatih karşılaşmasının galibi kim olur bilmiyordum. Doğduklarından beri aynı tarafta olmuşlardı. "Çok mu kötü... O?"

Bir an kızacak sandım ama yan yan bana bakarken yüz hatları yumuşamıştı artık. "Ölmeyecek merak etme..."

"Düşündüğün gibi değil," dedim nasıl devam edeceğimi bilemeyerek. Düşündüğü gibi değilse nasıldı ki?

Dudağı yarık olmasa neredeyse gülecekti o da. "Ya nasıl?" diye sordu.

"Hiçbir şey geçmedi aramızda. Biz arada konuşuyorduk sadece..." Sonuçta yalan değildi. Konuşmaktan başka bir şey yapmamıştık öyle değil mi?

Neredeyse eğlenir gibiydi abim. "Ne konuşuyordunuz?"

Konuştuğumuz tek bir konu vardı. "Beni ikna etmeye çalışıyordu..." dedim yavaşça.

"O kadarını anladık." Yüzümde bir cevap arar gibiydi. "Mesele senin ikna olup olmadığın..."

Göğsümü gere gere 'ben ikna oldum şahsen' demek yerine "Değiştğini söylüyor..." dedim.

"Değişmiş olması geçmişte yaptıklarını değiştirir mi?" Şöyle bir baktı bana. "Çok emin de olma ayrıca. Şimdi sana aşık olduğunu düşünüyor diye değişecek mi gerçekten? Denemeden bilemeyeceğin bir şey bu ve benim deneme yanılma yöntemlerine feda edecek kardeşim yok. Hele hele Fatih gibi sabıkası kabarık birine."

Ne ara Fatih'in ateşli bir savunucusu olmuşum bilmiyorum. Biraz bilsem de "Geçmişini bilemem ama..." dedim. "Şu an yargısız infaz yapıyorsun. Bir suçu yok gerçekten," diye ekledim hararetle. "Bana da bir şey yapmadı." Beni sana ispiyonlamaktan başka yani.

"Bana onu ciddi ciddi savunuyor musun hakikaten?" diye çıkışırken hala oldukça sakin duruyordu ki bu beni tıstırmaya başlamıştı artık. Sözlerini aynı sakinlikle sürdürdü. "Arkadaşına atabileceğin en büyük kazık bu benim kitabımda. Ben yeri geldi seni ona emanet ettim. Kendimden çok güveniyordum ona ki gözüm hiç arkada kalmadı. Düşündükçe aklım almıyor o yüzden. Nasıl böyle bir hainlik yapabildi?" Sesinde öfkeden çok sitem vardı. "Ve sen nasıl sana böyle yanaşmasına izin verebildin? Sen Fatih'i hiç mi tanımadın? Sen bile nelere şahit oldun yıllarca. Akıllı sanırdım seni Nil."

Yanaklarıma kan sıçradı. Ben de beni akıllı sanırdım. "Başta bir şey hissetmiyordum." Her şey ortadayken yalanı sürdürmek boş bir çaba olurdu. "Ama sonra..." diye geveledim.

Koyulaşmış mavi gözlerine hüzünler oturmuştu. "Sonra?" diye sordu.

Sessizce "Sonra değişti biraz..." derken dudağımı ısırıp önüme baktım.

Yüzünü ovuşturdu sinirle. "Eşekoğlueşek diyeceğim Cezmi Abi'ye yazık olacak." Derin bir iç geçirdi. "Nasıl bir durumun içine düştüğümüzün farkında mısın Nil?"

Hala kucağıma bakarken "Elbette farkındayım..." diye mırıldandım.

"Bugün karşınıza çıkmasam tek kelime etmeyecektiniz. Beni aylarca aptal yerine koymaya çalıştığınız yetmiyormuş gibi yine öyle devam edecektiniz. Anlayabiliyor musun bunun nasıl bir his olduğunu? Sen kardeşimsin, o kardeşim dediğim adam."

Gözlerim yeniden doldu. "O söyleyecekti sana... Ben engel oldum."

"Ah Nil..." diye iç geçirdi. "Beni çok akıllıdan saymıyorsun biliyorum ama salak da değilim. Şüpheleniyordum zaten."

"Nasıl anladın?" diye sordum burnumu çekerken.

"Sandığın kadar zeki değilsin çirkin." Ne denebilirdi ki buna? Belli ki değildim. Ben sessiz kalınca devam etti. "Dün

dükkanndan çıkarken gördüm. Şeytan dürttü. Takip edeyim şunu dedim." Gözlerimin içine baktı. "Ne görsem beğenirsin?"

Oturduğum yerde iyice küçüldüm. Orada öylece bizi izlemişti demek. "Orada mıydın hep?"

"Hep oradaydım Nil... Baştan sona."

Utançtan ölen ilk kişi ben olacaktım! "İlk kez öyle buluşmuştuk..." Hafifletici sebepti sanki. "Önceden planlı değildi yani..."

"Sen o masada Fatih'in karşısına geçip otururken gene bir dolaplar çevirdiğimize inanmak istedim. Ama siz öyle karşılıklı bakışırken içten içe anladım tabii. Acayip bir irade gösterisiydi benim için. Gelip masayı dağıtıp olay çıkarmadığıma şükretmelisiniz. Bilse annemin gözleri yaşarırđı." Gülmeye çalışınca yüzü acıyla buruştu. "Kabul etmeliyim dönüşte önden önden yürümen akıllıcaydı. Tabii ben de Fatih'in peşinde olmasaydım..."

Sessiz bir nefes verdim. "Aslında hep şüphelendim şüphelendiğinden..."

"Ara ara şüphelendim ama her seferinde kendimi ikna edecek bir bahane buldum. Bunun geri dönüşü yoktu çünkü. Emin olmak için bir kanıt gerekiyordu bana." Köprüleri atmadan önce yani. "Son son acayıplikler artmıştı. Kıyıda köşede fısır fısır konuşmalar, kızarıp bozarmalar... Ama elimde somut bir şey yoktu. Ta ki bu akşama kadar. Sokak lambasının altında maşallah sayenizde göreceğimi gördüm. Boyuna yalan atıp köşe bucak saklanan bir çift için fazla cesaretlisiniz. Tebrik ederim."

Söyleyecek lafım tükenmişti.

Birden hatırlamış gibi hayret etti sonra. "Bu arada Feray Abla'yı da kafalamışsınız bir güzel. Helal olsun valla. Bir şekilde sizinle ağız birliği etmiş belli ki. Ama benim gördüğümü onun görememesi imkânsız. Zira kendisi hepimize pabucumuzu ters giydirir."

Tamam abi. Ne kadar salak olduğumuza ben ikna oldum şahsen. Uzatma artık.

"Olmaz bu iş Nil," dedi neden sonra.

Gözlerim yine yanmaya başladı. "Neden?" diye sordum istediği oyuncağa kavuşamayacağını öğrenen bir çocuk gibi. Oyuncağı ne zaman bu kadar istemiştin bilmiyordum bile.

"İt iti kuyruğundan tanır. Sen onu benim tanıdığım gibi tanıyorsun Nil. Tanıyamazsın da. Benim tertemiz kız kardeşim ona mı kaldı?"

Hemen karşı argümanımı sundum. "O zaman senin Hilal Abla'yla işin ne?" Burnumu çektim. "Yazık değil mi ona da?"

"Bırak onu onun abisi düşünsün. Ben senden sorumluyum." Gözümden bir yaş süzülünce kaşları çatıldı. Uzanıp başparmağıyla çeneme akan yaşı sildi. "Yapma böyle Nil. Şaşıyorum ne yapacağımı..."

Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekti. Başımı yasladım omzuna. "Aklını çeldi bir şekilde. Yapar. En akıllı kıza bile yapar..." Eşekoğlueşek ve sülaleye uzanabilecek daha beterlerini söyleyemediğinden "Mendebur," da karar kıldı sonunda.

Konuşmadık bir süre. Gözlerimden birkaç damla daha yaş süzüldü. Ceketinin kolu ıslandı biraz. Bir eli saçlarımı buldu sonra. "Daha yaşın ne başın ne. Kimler gelecek kimler geçecek Nil. Unutursun. Gözünü açtın bu geri zekâlıyı gördün. Ama inan ki tek damla gözyaşına değmez."

Aramızda hiçbir şey olmadan nasıl böyle bir açmazın içinde bulmuştum ki ben kendimi? "Nasıl oldu anlamadım ben..."

"Sonra bana hak vereceksin ve şükredeceksin. Sadece senin iyiliğini istiyorum." Omzuyla başımı sarstı. "Hadi kalk da elini yüzünü yıka. Bir kendine gel. Koca kazık oldun. Yakışıyor mu hiç? Üstüm başım sümük oldu... Ne iğrenç..."

Tek dert benim sümüklerimdi zaten.

Tuvalete gitmek üzere isteksiz ayağa kalktığımda oturduğu yerden elini uzattı. Anlam veremedim. "Telefonunu da alayım."

Bunu bana yapmayacaksın değil mi? "Saçmalama abi!"

Israrla elini havada salladı. "Telefonunu ver Nil. Olay büyümeden kapansın."

Çalışma masamın üzerindeki çantadan telefonumu çıkarıp avcunun içine bıraktım. "Ne zaman geri vereceksin?"

"Ne zaman seni rahatsız etmeyeceğine inanırsam o zaman." Odadan çıkarken arkamdan seslendi. "Annemlere söylersen kalbini kırarım. Ortalık karışır, kimse mutlu çıkmaz bu işten. Ben bir kardeşten oldum. Bırak kırk yıllık komşular komşu kalsın. Sana layık biri değil o. Emin ol ki değil..."

Kürşat Nil'in telefonunu yatağına fırlatıp üzerindeki ceket, sanki toz içinde ve yırtık değilmiş gibi sandalyesinin üzerine büyük bir özenle astı. Kravatını gevşetip çıkardı. Gömleğini çıkaramadan yatağın üzerindeki telefon titredi.

Fatih'ten elbette güven veren bir mesaj gelecekti o gece.

F: Ben halledicem

F: Merak etme sen

Hep bir kurtarıcı hep bir ara bulucu pozları.

Kürşat diyalog sekmesine girerken "Sanki tanımıyorum ben malımı," diye mırıldandı.

Parmakları hırsıyla telefonun üzerinde gezindi.

N:Sen bi sikim halledemezsin bundan sonra

N:Nilin yanına yanaşırsan arayıp sorarsan gebertirim seni

N:Puşt

Engelle.

Sil.

Kürşat'tan Fatih'e kucak dolusu sevgilerle...

<https://youtu.be/d7KvIEnSmuQ>

Kürşat'ı tutamadım; küfretti bir sürü onun adına ben özür dilerim fjslfjsl

Yalnız Fatihciğim Nil'in elini tutaydı bari baahahahah 😊😺

Bu bölümü yazarken ne yalan söyleyeyim çok eğlendim. Romantiklerimiz kızacak, Fatih'ten nefret edenleriniz 'gidişi

*olsun dönüşü olmasın innnşşşaaaalllaaahhh' diyecek ama
olsun shkshksh*

Instagram: @sezen.aksin

33. Bölüm

Yeni bölüm cumartesi gecesi ☹️

Kürşat elini yüzünü yıkayıp tam pijamalarına kavuşuyordu ki telefonu acı acı çalmaya başladı.

Aramayı yanıtladığında Yusuf Bey'in telaşlı sesi doldu kulaklarına. "Kürşat yetiş araba lazım! Nuri Amca fenalaştı."

"Ne diyorsun Yusuf Abi?"

"Pistte Nimet Abla'yla karşılıklı çiftetelli oynarken yığıldı kaldı valla. Ambulanstan önce sen yetişirsin diye düşündük."

"Tamam abi." Giydiği pijama üstünün tek kolunu çıkardı hemen Kürşat. "Çıkıyorum hemen."

Pijama üstü yerine bir tişört, hala üzerindeki kir toz içindeki kumaş pantolonun yerine de bir kot geçirip fırladı evden.

Apartman kapısında annesiyle burun buruna gelmeyeydi iyiydi!

"Oğlum nereye bu saatte?" Kürşat karanlıktan faydalanacağını ummuştı ama Necla Hanım'ın şahin gözlerinden kaçış yoktu. Tutuverdi kolundan. Gözleri kocaman kocaman açıldı gördüğü manzara karşısında. "Senin yüzüne noldu? Allahım korusun!"

"Hiç ya kavga ettik de biraz. Önemli bir şey yok," diyerek başından savmaya çalıştı Kürşat.

Necla Hanım kolay kolay baştan savılmayacaktı tabii. "Düğünle ev arasındaki yüz metrelik yolda kavgayı nereden buldunuz?"

"Denk geldi işte!" Kürşat son kozunu sahaya sürdü. "Anne acelem var benim. Sen duymadın herhalde. Nuri Dede

fenalaşmış. Önümden çekilirsən hastaneye yetiştireceğim yüksek müsaadelerinle."

Necla Hanım'ın eli ağzına gitti. "Aaaaaa..."

Kürşat annesinin şaşkınlığından faydalanıp sokağın başında park halindeki arabaya doğru yeniden durdurulma ihtimaline karşın depar attı.

Annesi şoku atlattığında telaşla seslendi arkasından. "Habersiz bırakma bizi! Allahım sen yardım et!!!!"

Kürşat "Tamam anne!!! Telaş yapma. Bilmiyoruz nesi var!" diye bağırdı sokağın öbür ucundan.

Araba koltuğuna henüz oturmuştu ki telefonu yine çalmaya başladı.

Arayan Bakkal Niyazi'ydi bu sefer. "Kürşat. Biz araba bulduk, Hayat Hastanesi'ne gidiyoruz şimdi. Sen direkt hastaneye gel. Alınacak bir şeyler olur belki. Fazladan araba bulunsun."

"İyi madem. Ben oraya gidiyorum o zaman?"

Tam Nuri Dede'nin durumunu soracaktı ki "Hadi görüşürüz orada," dedikten sonra Niyazi çat diye kapattı telefonu.

Kürşat dakikalar içinde hastanede soluğu aldı. Ne var ki arabayı bırakıp koştura koştura acile girdiği an ayakları geri geri gitti.

Fatih de üzerini değiştirmiş mahalleden bir grupla bekliyordu koridorda. Gelme hatırı kalırdı Kürşat'ın. Nerede olay ortasında Fatih Efendi. Hastanenin beyaz ışıkları altında iyice sevimsiz göründü Kürşat'ın gözüne. Suratı yer yer kırmızı yer yer de morarmaya yüz tutmuştu meymenetsizin. Ah biraz daha evire çevire dövseydi keşke! Hala alamamıştı ki hırsını!

Yusuf Bey el etti Kürşat'a. "Hah gel Kürşat gel. Ben seni ararken Hüseyin de Fatih'i aramış. Elimiz ayağımız birbirine girdi tabii telaştan..."

Fatih Efendi ondan önce yetişmişti demek! Büsbütün sinirlendi Kürşat. Önceden itiraz etmemiş olmasına rağmen "Madem araba vardı..." diye homurdanır gibi oldu.

Hüseyin Bey ters ters Kürşat'a baktı. "Uykunu mu böldük *Cam Güzeli*?"

"Abi ayıp oluyor Cam Güzeli filan..."

"Güzellik de pek kalmamış gerçi... Yapışık ikiz misiniz oğlum siz? Birinin yediği dayağı öteki de yiyor?"

Kürşat ağzına geleni söyleyemediğinden edecek laf bulamadı. Kitli kaldı bir müddet.

Niyazi keyfi yerinde olsa gülecekti neredeyse. "Oğlum iyi olmuş ikinizi de çağırdığımız. Söyleyelim hemşireye size de bir el atsınlar hazır acile gelmişken. Fatih'e de söyledim ama gerek yok dedi."

Herkesin de canı goygoy çekiyordu maşallah. Kürşat somurttu. "İyi mi Nuri Dede? Bizimle uğraşacağınıza ondan haber verin esas siz!"

Kürşat 'biz' deyince Fatih'e bir cesaret geldi. "Bakalım bekliyoruz işte," dedi. "Münevver Nine'ye de sakinleştirici yaptılar. Yasemin Abla'lar başında."

Kürşat tepki olarak sadece yüzünü buruşturduktan sonra, bir şey demeden koridorda Fatih'ten olabilecek en uzak köşeye oturdu.

Annem yine bir anda dalıp odama çaat diye tepedeki lambayı açiverdi. Etraf gündüz gibi olunca gözlerim kamaştı.

"Ne bu üstün başın? Eve geleli yıl oldu. Hala oturuyorsun öyle miskin miskin."

Gözlerimi kıstım kızgın suratına bakarken. Peki anneme ne olmuştu? "Çıkarırım şimdi?"

"İki saattir ne yapıyorsun?"

Komodinın üzerindeki kitap cankurtaran gibi yetişti yardıma. "Kitaba kaptırmışım da..."

"Girdiğimde öyle boş boş tavana bakıyordun?"

Her bir şeyi de atlamadan sor sen zaten! "Kitapta okuduğum bir şeyin muhasebesini yapıyordum. Oldu mu? Bazen okuduğunu sindirmen gerekiyor..."

Verdiğim cevap hiç sallanmadı annem tarafından. "N'olmuş abine biliyor musun sen burada tavanı izlerken?"

"N'olmuş?"

"Görmedin mi halini?"

"Yoo. Odamdaydım ben. Ayı ayrı geldik ya?" Üç beş yalan eksik fazla ne fark eder? Zaten batmışım ben! "Duymadım bile eve girdiğini..." Dudak büktüm. "Anlaşılan çıktığını da duymamışım..."

"Ne gamsızsınız kızım siz? Dünya yansa bir maşrapa su dökmeyeceksiniz."

"Ne alakası var şimdi?"

"Noldu oğlum diyorum hiç kavga ettik diyor. Sana soruyorum görmedim diyorsun."

Zaten canım burnumdaydı. "Anne ne istiyorsun gece gece? Görmedim işte. Ne bileyim ben ne olmuş abime?" diye çıkıştım. "Hem babam nerede?"

"Cezmi Amca'nlarla okey oynuyorlar çok lazımmiş gibi! Herkes ayrı telden çalıyor bu evde!"

"Belli ki babama ve abime kızmışsın! Neden benim tepemde dikilip bana bağıırıyorsun acaba? "

"Aa laf da söylenmiyor," dedi alınmış. "Biz annemize Türk'üm diyemezdik. Büyüğe hürmet vardı. Çok bozuldu nesil çok!"

Bozulmaktan çok, telefonsuzluk başıma vurmuş olabilirdi bence. Meraktan çatlayacaktım. "Yatacağım ben. Sabah devam edersin çok gerekliyse." Zaten kuracağı cümleler üç aşağı beş yukarı değişmezdi pek.

"Devril yat zaten. Hiç sorma Nuri Dede nasıl diye!"

Durduk yere Nuri Dede'yi niye soruyordum? "Nolmuş Nuri Dede'me?"

Ellerini beline dayayıp yatağın üzerine eğildi. Aramıza mesafe koymak isterken sırtım duvarla bir oldu ama kaçacak yer yoktu. "Adam fenalık geçirmiş. Abin onu hastaneye yetiştirmek için çıkmış evden..."

"Hııı," dedim. "Çok yedi düğünde o. Ondan olmuştur..."

"Tövbe estağfurullah! İyice acayıpleştin sen!" Memnuniyetsiz gözlerle uzun uzun yüzüme baktı. Ağladığım belli olmuyordu umarım. Yüzümü iyice yıkamıştım ama...

"Sende de var bir haller ya hayırlısı. Al birini vur ötekine... Biri evlenecek çağa geldi kavga edip dayak yer, birinin dil pabuç akıl beş karış havada. Yaptık bir yerde bir hatalar ammaa... Allah sonumuzu hayretsin!" Kapıya yöneldi. "Neyse hiç değilse Naz iyi kötü kurtardı kendini. Umudumuz Berk. Doktor olacak benim oğlum..." diye söylene söylene çıktı odamdan.

Arkasından Berk'in doktor olmasıyla konumuzun ne alakası var şimdi diye sormaya üşendim.

"Kaşla göz arasında size noldu böyle oğlum?" diye hayretle sordu Hayriye Hanım.

Hüseyin'ler Niyazi'ler yetmez, buyur bir de buradan yak.

"Ufak bir mesele, anlatmaya değmez Hayriye Teyzecim."

Cemile Hanım'a göre anlatmaya değdi! "Neresi ufak evladım? Seni de çok fena benzetmişler..." Fatih alçağı kenarda kıs kıs gülüyordu. Sana *yine* sıra gelecek Fatih Efendi! "Ne karışıyorsunuz aşağı mahallenin işine? Bırakın yesinler birbirlerini..."

Aşağı mahalle mi?

Hayriye Hanım da onayladı. "Fatih anlattı. Kavga ayırmışsınız."

Yalan söylemekte üzerine yoktu puştun. Alayla Fatih'e baktı. "Öyle oldu evet. Fatih atlayınca ben de daldım peşinden mecbur."

Cemile Hanım şüpheyile ikisini de süzdü uzun uzun. "Hayriye bunlar ayırmaktan çok dayak yemiş gibi duruyor."

"Cemile Teyzecim siz yorulmadınız mı? Ben sizi eve bırakayım mı?" diye sordu Kürşat. Bir taşla iki kuş.

Cemile Hanım hemen iki yana salladı kafasını. "Biz Münevver'e destek olmak için geldik. Anca beraber kanca beraber." Oturduğu yerden dikkatle Kürşat'ın yüzüne baktı. "Oğlum gözün ne fena olmuş senin! İçim bir fena oldu yeminle!"

Hüseyin Bey dayanamadı yine. "Resmen dayak yemiş bunlar Cemile Abla. Fatih'i daha yeni karakoldan topladık.

Siz sakın hiç akıllanmayın! Nuri Dede bir düzelsin alacağım ifadenizi! Bana da hiç inandırıcı gelmedi bu 'kavga ayırma' hikayesi!"

Kürşat tarzı olmamasına rağmen 'yangın var!' diye bağıracaktı. Komşun mu var derdin var arkadaş!

Niyazi de kafasını salladı usul usul. "Siz genelde dayağı yiyen tarafta olmazdınız ya... Valla ikinizin de hakkından gelene helal olsun..."

Kürşat isyan etti. "Abi siz neden böyle konuşuyorsunuz? İstersen bir de madalya tak herife-heriflere!" Boğazını temizleyip kendine gelmeye çalıştı. Onaylamaz kafasını salladı Niyazi'yi ve gıyabında diğerlerini esefle kınarken. "Nuri Dede orada canıyla uğraşıyor... Siz de bizimle uğraşıyorsunuz!" diyerek üste çıkma hamlesi yaptı.

Hüseyin Bey bıyık altından gülümsedi. "Kürşat oğlum kafana çok mu darbe aldın acaba sen? Kendinden önce başkalarını düşünmeler filan?"

Fatih de fırsatı kaçırmadı. "Ben önden daldım ya bakamadım. Kaldırım taşıyla vurmuşlar herhalde..."

Kürşat'ın içi kaynamaya başladı. Edepsize bak sen! Daldı dalacaktı ki Niyazi'nin sesiyle kendine geldi yeniden. "Oğlum laf dinleyin. Gelmişken sizi de bir gösterelim işte! Beyin kanaması filan geçirirsiniz maazallah!"

Kürşat'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Abi yeter hiç havamda değilim."

Sesinin tınısında Niyazi'nin susmasına neden olan bir şeyler vardı. Kürşat'a duyurmadan "Cidden n'oldu buna Fatih?" diye mırıldandı Niyazi.

"Bir şeye sinirlenmiş ama..." diye geveledi Fatih. "Düzelir... İnşallah..."

Hedefime ulaşmak için sessizce salona doğru süzıldüm. Savunmasız ev telefonu televizyonun altındaki gözde yatıyordu öylece!

Telsiz telefonu tam kavrayacaktım ki bir şey sırtıma çarpıp ayaklarıma takıldı.

Annem.

Korkuyla sıçrayıp ılığı da koydu.

"Anne benim! Ne bağıırıyorsun?"

Lambayı yine çat diye açınca gözlerim yine kamaştı.

Başparmağını damağına yapıştırdı. "Allah cezanı vermesin Nil! Hırsız sandım seni! Sessiz sessiz karanlıkta ne yapıyorsun orada Allah aşkına? "

"Hiıç." Dudaklarımı büküm. "Sen ne yapıyordun karanlıkta?" Makul bir soruydu bence.

"Sabahlığım kalmış koltuğun üzerinde. Onu alayım dedim. Uyuyacağım demedin mi sen demin bana?"

"Dedim."

Annemin sabrı tükeniyordu. "Kızım hala kıyafetlerin üzerinde ne yapıyorsun o zaman hırsız gibi?"

"Susamışım."

"Aldın mı suyunu?"

"Almadım."

"Salondan mı almayı planlıyorsun?"

"Kitabım burada kalmış galiba."

"Kitabından da senden de illallah dedim vallahi!" Ellerini açtı gökyüzüne. Tavana yani. "Benim güzel Allahım senden çok şey istemiyorum. Ne olur şu benim kıızıma biraz akıl fikir ver! Birazcık ver! Nolursun!"

Amin.

Uykusu geldiğinden daha fazla söylenemeden sabahlığı kaptığı gibi "Millet deliye hasret biz akıllıya!" diyerek uzaklaştı neyse ki. "Bul kitabını, iç suyunu, sonra da yat uyu artık!"

Kıpırdamadan dinledim arkasından. Yatak odasına girip kapıyı kapattı.

Uyurdu artık.

Kullanılmamaktan toz tutmuş ev telefonunu kaptığım gibi ışığı yeniden kapatıp odama koştum.

"Fatih siz Kürşat'la dönersiniz. Ben insanları bir posta bırakayım eve. Beklemesinler artık yaşlı insanlar," dedi Yusuf

Bey. "Doktordan haber çıkmayacak. Sabah oldu neredeyse!"

Böyle lafına gelirsiniz işte Kürşat'ın! Ama işler tam istediği gibi gelişmiyordu sanki! Kürşat Fatih bir bahane bulsun diye dualar etti. Kaş göz etti. Fatih bana mısın demedi. Anahtarı cebinden çıkarttığı gibi Hüseyin Bey'e uzattı. "Al abi. Ruhsat torpidoda."

"Sağ olasin. Anahtarı Cezmi Abi'ye bırakırım ben."

"Olur olur. Ayakta onlar da. Haber bekliyorlar."

Yusuf Bey yaşlıları toplayıp gidince Kürşat kıyın kıyın Fatih'in yanına gitti. "Bırakırım lan seni burda," dedi usulca.

Fatih sıırttı. "Kıyamazsın."

"Tövbe estağfurullah. Kafa gitti iyice. Esas senin kafa çok vurmuşlar bence."

Fatih'in telefonu titremeye başlayınca cevap veremedi. Ekranda Kürşat'ların ev numarasını görmesiyle telefonu Kürşat'ın görüş alanından çıkarması bir oldu. Yıllardır Kürşat'ların evden arayan soran olmamıştı. Lisedeyken kontörü bittiğinde Kürşat annesine çaktırmadan evden arardı.

Şimdi kimin aradığını tahmin etmek zor değildi. Fatih'in içi ısındı birden. "Ablam arıyor, merak etmiştir. Ben gelirim şimdi."

Kürşat yüzünü buruşturdu. "Çok merak ederim lütfen çabuk dön." Arkasından hala söyleniyordu. "Geri zekâlı..."

"Nil?"

"İyi misin??"

"İyiyim. Nuri Dede'yi getirdik işte..."

Kendimi tutamadım "NE?" diye bağırdım, fısıltıyla devam ettim. "Abim orada değil mi?"

"Burada," diye cevap verdi dünyanın en doğal şeyiymiş gibi!

"E napıyor peki??"

"Hiç."

"Hiç mi?"

"Kalabalık burası. Geldi paşa paşa oturuyor bir kenarda."

"Kötü müsün çok? Kavga etmişsiniz..."

"Abin olduğu için biraz alttan aldım," dedi kibirli sesi.
"Ama çok bir şey yok. Sen iyi misin esas?"

Ben hiç iyi değildim. "İyiyim..." desem de fazla inandırıcı olamadım herhalde.

Verdiği nefes telefonun mikrofonuna çarpıp hışırdadı.
"Üzülme. Ben halledeceğim. Merak etme sen."

"Nasıl?"

"Şu an olay sıcak. Biraz zaman vermek lazım... Yarım saat sonra yine yan yana olmak iyi olmadı tabii. Ama burada çok sesini çıkaramıyorum... Hastanedeyiz ya..."

Akıl kalmamıştı ki! "Nuri Dede nasıl oldu?"

"Bekliyoruz. Doktor daha bir şey söylemedi."

"Ciddi mi acaba?"

"Bilmiyorum ki. Ben getirirken yolda bilinci gidip geliyordu."

"Anladım..." diye mırıldandım. "Sen kesin iyisin dimi? Abimin eli ağırdır..." Kafama yediğim kumandalardan iyi biliyordum.

"Benim de fena değildir."

"Gördüm..."

Hafifçe güldü ama ciddileşti hemen. "Kızdı mı sana çok?"

"İlginç bir biçimde kızmadı. Telefonumu aldı sadece..."

"Fark ettim onu."

"Nasıl? Bir şey mi yaptı yoksa???"

"Sevgi dolu bir mesajlaşmamız oldu. Yazılı olarak da ilişkimizi sonlandırdıktan sonra beni engelledi."

Kalbim burkuldu. Fatih ve Kürşat ayrılamaz bir bütündü herkesin gözünde.

"Ben ezbere biliyorum numaraları..." Çocukluğumdan beri bizim evin numarasını, Birsen Teyze'lerin numarasını, abimin, Feray Abla'nın ve *Fatih Abi*'nin numaralarını ezberlemiştim lazım olur diye. Hiç bu şekilde lazım olacağını düşünmemiştim tabii!

Sakin sesi biraz telaşlı bir tona büründü sanki. "Hissetti mi ne yine pis pis bakıyor. Durduk yere takılıp düşersen ondan

bileceğim..."

"Çok korkuyorum bir şey olacak diye..." dedim ben de telaşla.

"Korkma. O kadar insanın içinde yapamaz bir şey. Gideyim ben yanlarına artık."

"Aramayı sil. Görmesin."

"Tamam merak etme. Kapatıyorum."

"Kapat kapat. Anlayacak şimdi!"

Telefonu kapattığım gibi rahat bir nefes verdim. Kalbim nasıl dayanacaktı bu kadar kavgaya gürültüye ve de gerginliğe?

Doktor ellerini önlüğünün ceplerine yerleştirdi. Önünde toplaşmış gruba karşı konuştu. "Gaz sancısı. Kalp kriziyle karıştırılabiliyor. Ayrımına varmak güç... Gerekli tetkikleri yaptık. İçiniz rahat olsun."

"Allah..." 'Sizi bildiği gibi yapsın!' diye devam etmek yerine "...ım çok şükür sana," dedi Kürşat gerilerden.

"Önlem olarak birkaç saat daha izleyeceğiz hastamızı." Gözü arkadaki Kürşat'la Fatih'e odaklandı ister istemez doktorun. "Hemşire Hanım bir temizlesin isterseniz çocuklar?"

"Alışığız biz Doktor Bey," dedi Kürşat. "Yarına kalmaz bir şey!"

"Eh peki, siz bilirsiniz." Doktor yeniden Yasemin'le kocasına döndü. "Yalnız eczaneden probiyotik toz alınabilir. Rahat eder Nuri Amca'mız."

"Artık ona da damadı gitsin," diye mırıldandı Kürşat.

Fatih duymamış gibi atladı. "Biz Kürşat'la gider alırsız Yasemiz Abla. Siz Nuri Dede'nin başında kalın."

Kürşat 'ya sabır' dedi içinden. Tahammül sınırlarını deniyorlardı o gece emin oldu. "Sen yorulma *hayatım*," dedi dişlerinin arasından. "Gözün Şam'a dudağın Bağdat'a bakıyor..."

"Biraz da kendini düşün *hayatım*!" Kaşlarını kaldırıp Kürşat'ın şiş gözünü işaret etti Fatih. "Tek gözle görebiliyor

musun hem sen? Arabayı ben kullanayım istersen?"

Kürşat "Düşsene sen benim yakamdan artık!" dedi sessiz. Yüksek sesle devam etti. "Yetecek kadar görüyorum çok şükür! Kaldığım yerden devam edebilirim her an!"

Niyazi girdi araya gerginlikten habersiz. "Aman diyeyim, bu sene ömürlük kavga gürültü gördük." Eli tombik göbeğine gitti. "Benim de karnım acıktı. Ben de geleyim sizinle. Bir dürüm atarım. Stres acıktırıyor beni."

Kürşat yine homur homur homurdanmaya başlamıştı. "Üç kişi eczaneye mi gideceğiz?"

"E daha buradayız. Boş boş oturacağımıza gidip gelelim işte?"

Otoparkta Niyazi elini ön koltuğa doğru salladı. "Sen geç öne Fatih. Ben arkada kestiririm biraz."

Kürşat atıldı. "Sen gel abi, burada kestir."

"Yok arkası daha rahat."

Fatih hemen kuruldu ön koltuğa yalnız kapıyı belki bir tık hızlı kapattı.

"Yavaş. Kırdın kapıyı," diye homurdandı yine Kürşat direksiyona doğru.

Fatih inceden gülerek baktı Kürşat'a. "Pardon."

Kürşat ona hiç bakmadı. "Kemerini de tak."

Fatih zaten takacaktı. "Sağlığımı bu kadar düşünür müydün sen?"

Kürşat yüzünü ekşitti. "Zevzekliğin lüzumu yok. Ceza yiyeceğiz senin yüzünden... Yoksa canın camdan fırlamak istiyorsa keyfin bilir!"

Fatih uzanıp üzerinden geçirdiği kemeri yuvasına yerleştirdi. "Taktık. Başka arzunuz?"

Arabayı çalıştırdı Kürşat. "Şimdilik bu kadar."

Arabadaki ölüm sessizliğini tek bozan ses radyodan yükselen piyasa bir şarkının tekdüze melodisiydi.

Bir müddet sonra Fatih yılların verdiği alışkanlıkla radyoya uzandı. Birkaç radyo istasyonu değiştirdi.

"Değiştirmesene şu radyo kanalını!" Eski istasyona geri döndü Kürşat hemen. "Dinliyordum ben onu!"

Fatih uzatmadı.

Şanslarına dürümcünün sokağındaki eczane nöbetçiydi o gece. Kürşat dürümcüye giden yola sapmadan önceki kavşaktan geçerken biraz acele etti.

"Kırmızı ışıkta geçtin," dedi Fatih.

Kürşat, Niyazi olmasa o gece ikinci kez tepelemişti Fatih'i. İnadına yapıyordu pezevenk. "Renk körü müsün? Sarıda geçtim!"

"Kırmızı yanıyordu hala."

"Sarıydı." Edemediğı küfürleri yuttu Kürşat. "Bomboş yol zaten..."

Fatih geri adım atmadı. "Cezayı yiyince görürsün bomboş yolu!"

"Ceza yemeyeceğiz çünkü sarıda geçtim!"

Fatih tam yine 'kırmızıda geçtin' demeye hazırlanıyordu ki Niyazi kafasını ikisinin arasından çıkardı. "Gençler bir sorunuz mu var sizin? Bir uyutmadınız. İki saattir sesimi çıkarmayayım diyorum da... Dayanamadım artık."

"Yok abi nereden çıkarıyorsun?" diye sordu Fatih masum masum. "Her zamanki halimiz bu bizim!" dedi abartıyla.

"Ne bileyim... Varsa bir durum bilelim... Huysuz yaşlı karı kocalar gibi didişip duruyorsunuz bindiğimizden beri..."

"Teessüf ederim abi sana," dedi Kürşat. "Benzettiğın şeye bak. Buna mı kaldım ben? Benim soylu sülalem çok daha iyilerine layık," diye ekledi üzerine basa basa.

Niyazi koptu. "Soylu sülalen mi?"

"Beğenemedin mi?" Kürşat dikiz aynasından Niyazi'ye baktı kısık gözlerle. "Has Avrupalıyız biz."

Fatih, Kürşat'ın bu lafı karşısında her zaman dediğı gibi cama doğru "Kıçımın Avrupalısı," diye söylendi.

"Bir şey mi dedin *birader*?"

"Ne diyeceğim? Zamanında Belgrad civarlarından bir arsa kapatsaydınız diyorum... Çok değeri vardı şimdi oralar..."

Kürşat dişlerini sıktı. "Gösterirdim ben sana Belgrad'ı da... Eflak-Boğdan'ı da... Ama sen dua et acelemiz var..."

Niyazi ilk iki dürümü havada kapıp köşedeki boş masaya kuruldu hemen. Böylece Fatih'le Kürşat da sırada baş başa kaldı.

Fatih "Ben dürümlere bakalak olurum. Sen ilaçları hallet istersen. Yer gideriz hemen," dedi.

Kürşat burnundan bir homurtu çıkardı. "Ben de durayım neme lazım. Emanete hıyanet filan olur. Sen seversin..."

"Kürşat yeter artık. Onca yıllık arkadaşlığımız var. Kırıcı oluyorsun..."

Kürşat'ın yüzü yumuşar gibi oldu. "Vah canımm. Hassas yerlerin mi acıdı senin?" Suratı anında asılırken kavurmanın başındaki ustaya döndü. "Ustam acele et biraz. Hastamız var da bizim."

Usta kafasını kaldırdığında ayrı yüzlerde iki mor göz, birkaç yerinden patlak birer dudak ve muhtelif yerleri şişmiş iki çene karşısında sormadan edemedi. "Sizi nerede böyle benzettiler sorması ayıp?"

Kürşat dikleşti hemen. "Benimki ırz düşmanı şerefsizlere verilmesi gereken dersi verirken oldu abi. Görev zayıtı." Kafasıyla Fatih'i gösterdi. "Yandaki arkadaşla bir alakam yok." Ters ters Fatih'e baktı sonra. "O yediği dayağı sonuna kadar hak etmiş olabilir. Şimdi düşündüm de kesin hak etmiştir bence..."

Dürümlere yumulmuş Niyazi'yi gösterdi usta. "Az önce dükkâna birlikte girmediniz mi üçünüz?" diye sordu. "Ben birbirinizi tanıyorsunuz sanmıştım."

Kürşat dirseğini yeşilliklerin bulunduğu camekânlı yüksek tezgâha dayayıp yalandan iç çekti. "Ah be ustam... Ben de öyle sanmıştım!"

Usta daha fazla bulaşmamaya karar verip kavurmasını kavurmaya devam etti.

"Kürşat..." dedi Fatih sesini alçaltarak.

Kürşat daha fazlasını hak etmiyormuş gibi sadece göz ucuyla baktı.

"Sakinleştikten sonra konuşalım. Olur mu?"

"Sakin olmadığımı da nereden çıkarıyorsun? Son derece sakinim ben. Dostumu düşmanımı tanıdım." Komple kafasını Fatih'e çevirdi. "Sana gereken cevabı verdim ben. Konuşulacak tek bir kelime dahi kalmadı. Tak sepeti koluna herkes kendi yoluna." Göz kırptı. "Bekleme yapma."

"Söyledim sana. Niyetim ciddi benim..." Bir an duraksadı Fatih. "Karar verdim. Annemlerle konuşacağım ben."

Kürşat birden elektrik çarpmış gibi doğruldu. Gözlerindeki yumuşamış görünen dalgacı tavır öldü. "Sakin Fatih," dedi tehditkâr. "Varlığına tahammül ediyorsam sırf tatsızlık çıkmasın diye. Sakinleştığımı düşünüp yumuşatırım ben bunu, ağzından girer burnundan çıkarım diyorsan büyük yanıliyorsun. Kafalayamazsın beni. Tatsızlık çıkarmak istemiyorum ama gerekirse çıkarırım da. Ve bozarım o işi."

Usta girdi araya. "İlk dürüm hazır."

Kürşat ustanın uzattığı dürümü aldı. "Hıh ver abi dürümü. Oradan bir de ayran verin bana. İkinci dürüm çıkınca yamak masaya getirsin bir zahmet." Kendisinden beklenmeyecek bir hassasiyetle konuştu. "Müşteri profilinize daha fazla dayanamayacağım!" Verilen ayranı da açtıktan sonra, Fatih'ten gözlerini ayırmadan, onun kafasını koparıyormuş gibi dürümün üçte birini dişledi. Üzerine ayranın yarısını hüpletti. Ağız dolusu tehdidini savurdu Niyazi'nin yanına seyirtmeden. "Bozabileceğimi iyi biliyorsun... Söyle annene de gör neler oluyor. Götüne baka baka dönersin evine!"

Kaynana duyduğunuz yere Kürşat yapıştırın sfjlskfjlj

<https://youtu.be/-3qiSWEbdHM>

Instagram: @sezen.aksin

34. Bölüm

Canlar bölüm günü bu sefer sürpriz olsun sjflksjf Bu hafta yollarda geçecek, paylaşabildiğimde paylaşacağım bölümü.

10 Ocak Salı günü Bursa'da saat 16'da BKM FSM şubesinde buluşuyoruz (mekan değişebilir, profilden tekrar teyit edeceğim), hafta sonu **14 Ocak'ta saat 14'te Adana Kitap Fuarı**'ndayım (Alfa Yayın Grubu standı) kitabınız olsun olmasın çıkın gelin, muhabbet edelim <3

Saffet Bey hızlı hızlı caddeyi adımlıyordu.

Kürşat bile peşinden yetişeceğim derken nefes nefese kalmıştı. Babasının böyle bir kondisyonu olduğunu bilmiyordu. "Baba sabahtan beri konuşmuyorsun benimle. Soruyorum iki saattir cevap vermiyorsun. Kovalayan var sanki. Nereye gidiyoruz böyle acele acele?"

Saffet Bey dudaklarını sarkıtıp küskün küskün uzaklara baktı. "Sokak kabadaylarıyla konuşmuyorum ben."

Kürşat babasının görüş alanına girmeye çalıştı. Saffet Bey kafasını çevirdi. "Baba yapma böyle. Dükkânı da erken kapattık. Ben kalsaydım bari? Kapatır gelirdim?"

"Yüzünü gören gerisin geri dönüyor gidiyor. Bereketini kaçırdın dükkânın. Ayrıca işimiz var..."

"Ne işimiz var baba? Söylesene çatlatma adamı."

Saffet Bey ilk kez lütfedip Kürşat'ın çizik kaşına, yarık dudağına, dalga dalga yeşermekte olan mor gözüne baktı. "Çatlamışsın çatlayacağın kadar. Biraz daha bekle işte ne çıkar? Gidince öğreneceksin zaten."

Babası hiç böyle konuşmazdı. Pıstı Kürşat. "Nereye gidince? Sen konuşmazdın böyle..." dedi alınmış.

"Konuşana değil konuşturana bakacaksın."

Bir müddet sonra babası evlerinin sokağına sapınca yine dayanamadı Kürşat. "Eve mi gidiyoruz?"

"Eve gitmiyoruz."

"Baba hoşuna mı gidiyor böyle gizemli hareketler?"

Saffet Bey cevap vermeden, tazi gibi yokuşu tırmandı, Birsen Hanım'ların apartmanının önünde durdu.

Kürşat nedense tuzağa düşmüş gibi hissetti kendini. "Bir dakika. Ne işimiz var Birsen Abla'larda?"

"Geç kalınmış bir hesap evladım." Açık apartman kapısını işaret etti. "Sen önden buyur."

Abim arkasından onu takip eden babama baka baka Birsen Teyze'lerin salonunun ortasına kadar geldi. Berk de dâhil bizim aile, Birsen Teyze'ler ful kadro, ek olarak da Hilal Abla ve Hüseyin Amca salondaki koltukları doldurmuştu.

Annem okuldan geldiğim gibi *acil bir meseleyi* görüşeceğimizi söyleyerek kolumdan tutup beni buraya kadar sürüklemişti. Kadroyu gördüğümde beri kalbim kulaklarımda atıyordu. Üçlü koltukta tek başına oturan belli ki işten fırlayıp gelmiş takım elbiseli Fatih'e de bakmamaya çalışıyordum. Bakarsam sanki her şeyi açık edecektim!

Hepimizi böyle topladıklarına göre kesin öğrenmişlerdi her şeyi! Ama kimden?

Abimin soran bakışlarından bir şeyden haberi olmadığını anlıyordum. Fatih söylemiş olabilir miydi?

Babam abimi Fatih'in yanına doğru itekledi. Abim istemeye istemeye Fatih'in yanına oturdu - şüphe çekmeyecek kadar yakın ama olabildiğince uzak.

Hüseyin Amca abimin koltuğa yerleşmesini bekledi. Sonra dikkatle bir abime bir Fatih'e baktı. "Nasılsınız diye soracağım ama hala kamyon çarpmış gibi görünüyorsunuz..."

Abim "Sağ ol abi," dedi suratsız suratsız. "Sebeb-i ziyaretimiz nedir acaba? Söyleseniz artık?"

"Bazı meseleler var kafamıza takılan." Hüseyin Amca mutlulukla ellerini kucağında kavuşturdu. "O malum geceye

dair sis perdesini aralayacağız şimdi hep birlikte..."

Biraz rahatlar gibi oldum. Bir şey bilmiyorlardı. Ama öğrenme çabasındaydılar! Aha işte yine gerildim.

"Sen arala abi biz mani olmayalım hiç," dedi abim umursamaz.

"Nuri Amca mide fesadı geçirdi diye olan biteni arada kaynatırız sandıysanız yanıldınız gençler." İki de boş boş Hüseyin Amca'ya baktılar. "Yarın evleneceksiniz. Allah'ın günü kavga ederseniz nasıl çoluk çocuk yetiştireceksiniz siz? Bu akşam her şeyi açıklığa kavuşturacağız, bir bir soracağım derdiniz neymiş anlayacağız. Bıktık artık ikinizin de kavgasından gürültüsünden."

Abim gözlerini kıstı. "Sen de sorgu var deyince, işi gücü bırakıp koştun geldin tabii Hüseyin Abi. Fırsat bu fırsat... Kurdunuz pusuyu."

Hüseyin Amca sağ ayak bileğini soldakinin üzerine yerleştirip rahatça koltuğa yaslandı. "Hayatta kaçırmazdım bunu."

Fatih'in sesi sitemliydi. "Açık açık söyleseydiniz de gelirdik biz. Ne o öyle bin dereden su getiriyorsunuz? Annem fenalaştım diye arayıp çağırdı beni buraya. Aklım gitti." Birsen Teyze de iyi aktrismiş meğersem. "Hem ne var bu kadar kafaya takacak? Kavga ettik bitti gitti."

Feray Abla araya girdi. "İyiliğinizi düşünüyöruz biz sizin. Yolda mı bulduk sizi?"

"İyi alıştınız dayak atmaya ama her zaman dişinize göre olmaz rakip." Hüseyin Amca ikisini de boydan gösterdi eliyle. "Şekil 1-A. Ya daha kötüsü olsaydı?"

"Bugün yüzünüz yarın Allah bilir nereniz." Birsen Teyze iki elini dizlerine vurdu. "Ya bıçakları silahları olsaydı... Allah muhafaza!"

Fatih "Yine fena mı oldun anne?" dedi kinayeli.

"Sakat kalacaksınız o olacak," diye çıkıştı Birsen Teyze.

Cezmi Amca da isyana katıldı. "Biz bu stresi çekmek zorunda mıyız canım? Yaşlı başlı insanlarız artık. Aklınızı başınıza toplayın! Ölümümüz sizin elinizden olacak!"

"Allah geçinden versin," diye mırıldandı Fatih.

"Allah geçinden vermiyor efendim! Hık diye gidiyorsun tahtalıköye!"

Fatih ellerini kucağında birleştirip başını önüne eğdi.

"Hah diyoruz nihayet büyüdüler. Elleri ekmek gördü, günün birinde evlenecekler, yuva kuracaklar... Ama yok... Bir şey yapıyorsunuz illaki!"

Birsen Teyze Cezmi Amca'yı sakinleştirmeye çalıştı. "Sözü Hüseyin'e bırakalım. O haklarından gelir şimdi..."

Ve bu işaretle sorgu başladı.

"Nuri Amca için telefonla arandığınızda ikiniz de evde miydiniz?" Cevap hemen çıkmayınca Hüseyin Amca üsteledi.

"Evet, cevap bekliyorum. Ne kadar çabuk cevap vererseniz o kadar çabuk kurtulursunuz o koltuktan."

Homurdanmak suretiyle "Evet," dedi abim.

"Kavga nerede çıktı?"

"Nerede çıktığını bilmiyoruz. Biz sonuna denk geldik. Bizim sokağın aşağısındaki evin orada. Yeni yıktılar ya."

"Kimler kavga ediyordu? Aşağı mahalleden demiştiniz değil mi?"

"Ozan mıydı neydi o çocuğun adı?"

"Okan da olabilir," dedi Fatih.

"İsimlerini bilemedik tam," dedi abim.

"İsmi dahi bilmediğiniz adamlar için kavgaya tutuştunuz." Memnuniyetsiz baktı ikisine de Hüseyin Amca.

"Size kavga olsun zaten..."

Abim tane tane açıkladı. "Kavgaya tutuşmadık. Ayırdık."

"Arasak bulur muyuz bu *ayırdığınız* ocukları?"

Nasıl da olmayan çocukları bulamayacaklardı. Abim rahattı. "Arayın belki bulursunuz. Ben şahsen merak etmiyorum nerede olduklarını."

"Etmezsin tabii," dedi Hüseyin Amca. O kadar inanmıyordu ki abimin söylediklerine! "Şunu bir anlatsanıza nolur! Ayırırken bu kadar dayak yemeyi nasıl becerdiniz?"

"Büyük kavgaydı... Göz gözü görmüyordu..."

Hüseyin Amca yine ikna olmadı. "Düğünden, ilk önce Nil'le Fatih ayrıldı, değil mi?"

Abim pis pis yanında oturan Fatih'e baktı. "Evet."

"Sen neden peşleri sıra kalktın hemen?"

"Pasta dokundu."

Hilal Abla parmak kaldırıp söz aldı. "Ben çok ikna olmadım Hüseyin Abi. Pek de midesi bulanmış gibi görünmüyordu. Daha çok acelesi varmış, bir yere yetişmesi gerekiyormuş gibi telaşlıydı."

Abim 'Sen de mi Brütüs?' bakışı attı Hilal Abla'ya. "Sana da teessüf ediyorum Hilal!"

Hüseyin Amca kafasını salladı. "Şahitler huzurunda not düşülsün. Hilal Kürşat'ın 'rahatsızlığını' şüpheli buldu."

"Te Allaam," dedi abim kendine sabır dilerken.

"Nil annesine kavgadan haberi olmadığını söylemiş. O zaman bir şekilde Fatih'le o ayrıldı, eve çıktı. Sonra siz Fatih'le sokakta yeniden buluştunuz bir sebepten ve kavgaya denk geldiniz?"

"Evet."

"Pastaya noldu?"

"O an unuttum onu. Adrenalin filan hani..."

"Sonra da rahatsız olmadın herhalde. Hastanede gayet iyi görünüyordun."

"Evde elimi yüzümü yıkayınca iyi geldi abi." Pis pis güldü. "Detaya girmek istemem."

Hüseyin Amca bir müddet abimin yüzünü izledi. "Bu pasta meselesi şaibeli. Neyse... Esas meseleye geri dönelim. Neden Fatih'le buluştunuz gece gece? Yatıp uyusanıza?"

"Özel bir mesele. Şu an burada paylaşmak istemiyoruz."

"Demek özel mesele..." dedi Hüseyin Amca şüpheyle.

Hilal Abla yine dayanamadı. Bu sefer parmak da kaldırmamıştı. "Ne özel meselesiymiş o öyle Kürşat?"

"İkimizin arasında Hilal. Sen sanki her şeyi anlatıyorsun bana. Konuşturma beni şimdi... Zaten sattın iki dakikada!"

Hilal Abla da 'bu konu burada kapanmaz' bakışını attıktan sonra başka bir şey söylemedi.

Hüseyin Amca Fatih'e döndü. "Sen hiç konuşmuyorsun Fatih?"

"Kürşat iyi götürüyor."

"Neden sen kavgaya önden *dalma* ihtiyacı hissettin? Kürşat hastanede öyle demişti..."

"Küçücük çocuğu almışlar ortaya baktım öldürecekler dayanamadım. Biliyorsunuz... Dayanamıyorum öyle şeylere..."

"Ne yapmış ki çocuk?"

"O gürültüde pek anlamadık. Herhalde kız meselesiymiş..."
Yalanlar sağlı sollu geliyordu!

Hüseyin Amca yeniden abime çevirdi bakışlarını. "Annene düğünden gelirken kavga ettim demişsin Kürşat. Ama şimdi anlıyoruz ki düğünden geldikten sonra çıkmış kavga? Önce eve çıkıp elini yüzünü yıkaman gerekmiş doğru mu?"

"Nuri Dede'yi hastaneye yetiştirmenin derdindeydik hatırlarsan. Dediysen de o an başımdan savmak için öyle demişimdir."

Annem "Kürşat!" diye çığırdı. "Ben sana göstereceğim anneyi başından savmayı!"

"Dememiş de olabilirsin yani?" diye devam etti Hüseyin Amca. "Şunu bir anlayalım. Kavga mı ettin? Kavga mı ettiniz? Kavga mı *ayırdınız*?"

Abimin cevabı netti. "Ayırdık."

Hüseyin Amca ikisinin de yüzüne uzun uzun baktı. "Yalan söylüyorsunuz."

Abim omuz silkti. "Keyfin bilir abi. İster inan ister inanma."

"Kendinizi savunmak için son bir diyeceğiniz var mı?"

Abim "Tövbe estağfurullah," diye söylendi.

Fatih de "Yok," dedi.

"Sen bayağı kendini mahkeme salonunda sandın abi. Yüzüne bir su çarp da gel istersen?" dedi abim gevşek gevşek.

"Birazdan sen su çarpmak isteyeceksin," dedi Hüseyin Amca tatlı tatlı. "Madem söyleyecek bir şeyiniz yok, gelelim yaptırımlara..."

Fatih'in kaşları çatıldı. Abim afalladı. "Yaptırım mı?"

"Sözü Necla'ya bırakıyorum."

Yaptırım açıklamak annem için biçilmiş kaftanmış ya!

"Kızını değil, oğlunu dövmeyen dizini dövüyormuş meğer. Biz bilemedik..."

"Aa şimdi ayıp ediyorsun Necla Hanım," dedi abim sırtarak. "Ne dayaklarını yedim..."

"Sus. Zevzek zevzek konuşma. Kararlarımızı duyduktan sonra da bakalım böyle yılışık yılışık konuşabilecek misin sen?"

"Açıklayın artık da hepimiz rahat edelim! Yarışmadayız sanki anasını satayım. Bir gereksiz tansiyon yükseltmeler... Bir şeyler..."

"Siz doğruyu söyleyene kadar ve biz kendinize çeki düzen verdiğinizize kanaat getirene kadar hayatlarınıza bazı sınırlamalar gelecek."

"Ne sınırlaması?"

"Gitmeniz gereken her yere yürüme mesafesindesiniz. Düşündük taşındık... Arabalarınıza el koyuyoruz."

Abim koltuğun yayı poposuna batmış gibi fırladı oturduğu yerden. "Ne?!"

Cezmi Amca de Fatih'e baktı. "Korupark'a da arada ben gideceğim. Sen çarşıda kalacaksın."

Omuz silkti Fatih. Abimin beşte biri kadar üzölmüş ya da şaşırılmış görünmüyordu. "İyi. Zaten üşeniyordum..."

"Kredi kartlarınızı da alıyoruz," diye devam etti annem. Hemen abime döndü. "Seninki zaten ek kart. Baban kapattırarak yarın. Haftalık harçlık alacaksın bundan böyle. Osman ne alıyorsa o."

Abim hınçla babama döndü. "Baba ne diyor annem?"

Babam boş boş suratına baktı. "Annen ne diyorsa o oğlum."

Cezmi Amca da kararları Fatih'e tebliğ etmekle görevliydi belli ki. "Sen de Fatih."

"Nasıl istiyorsanız," dedi Fatih yine umursamaz.

Abim Fatih'e ateş saçan gözlerle baktı. "Ne diyorsun sen? Kafan hepten gitti herhalde."

"Ayda birkaç kitap alacak param olsun yeter."

Allahım sana geliyorum!

"Hayatında iki kitap okudun mu sen acaba?" diye söylendi abim. "Herif hala yol yapıyor kendine!"

Kimse anlam veremedi tabii söylediklerine. Fatih de hiç kulak asmadı. Salondakilere şöyle bir baktı. "Benim için bir mahsuru yok *yaptırımlarınızın*. Zaten evden işe işten eve gidip geliyorum." Çıkarıp araba anahtarını sehpayaya bıraktı. "En çok parayı benzine harcıyordum zaten..." Cüzdanından çıkardığı iki kredi kartını da yanına bıraktı. Annesiyle babasına döndü. "Cüzdandaki nakdi de istiyor musunuz?"

Hiç değilse biraz direnç bekleyen Cezmi Bey dikkatle oğlunu süzdü. "Nakit kalsın..."

"Senin için hava hoş tabii..." diye söylenmeye devam etti abim yine. "Lazım olan her şey burnunun dibinde!"

"Daha bitmedi Kürşat," dedi annem. Kötü haberler bitmiş benzemiyordu! "Saçma sapan söylenip durma da dinle. Hem otursana sen, boynum ağrıdı sana bakmaktan!"

Burnundan soluyordu abim. Yüzü de göz çevresinin rengine doğru koşuyordu. Kendine hâkim olmaya çalışırken yavaşça oturdu. Derin bir nefes aldı. "Başka ne arzunuz vardı acaba?"

"Bir yere gideceksen bana soracaksın. Hava kararmadan da evdesin."

Kulaklarıma inanamadım. Ağızım açık kaldı.

"Nişanlı adamım ben. Annemden izin almak da ne demek?" diye gürledi abim. "Bir şey söylesene Hilal"

Hilal dudak büküp tırnaklarını inceledi. "Ben sevdim bu kuralları. Evlenince de devam ederiz."

Abimin küskün gözleri nişanlısının üzerinde takılı kaldı. Büyük ihanete uğramıştı! "Senin de neden geldiğin anlaşıldı..." Biraz daha çırpınacaktı ama! "Ben ilkokuldayken bile gece yarısı eve girdiğim olurdu."

Annem geri adım atmadı. "Orada ufak bir hata yapmışız işte biz. Erkek çocuğudur, ha duruldu ha durulacak derken daha da kötü oldun sen. Serseri olup çıktın başımıza. Ama zararın neresinden dönersen kar demişler..."

"Ne biriktirmişsin ama içinde! Fırsat kolluyormuşsun bir falso olsa da şu Kürşat'ı beş parasız eve kapatsam diye!"

Annemin burnundan bir homurtu yükseldi. "Bir falso mu?"

"Yirmi sekiz yaşına gelmemi mi beklediniz beni terbiye etmek için?!"

"Edememişiz belli ki müdahale gerekti." Beni işaret etti annem. Freni boşalmış kamyon gibi yokuş aşağı gidiyordu maşallah. "Nil'in sınavları var bu aralar. Sen salata filan yaparsın. Toz alırsın. Evliliğe hazırlık. Suyunu bile ayağına istedin getirdik ama yok öyle yağma artık. Yaza girmeden köşe bucak bir temizleriz evi. Erkek kuvveti başka olur hem..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Abimi temizlik yaparken hayal dahi edemiyordum! Fatih'in bıyık altından güldüğüne yemin edebilirdim.

"Nil'in yazık kolları kılçık gibi. Dolapların üzerine boyu da yetişmiyor gücü de!" Sonra kendi dünyasında kayboldu annem. "Naz bak daha güçlü kuvvetliydi şimdi..."

Tövbe estağfurullah.

Abim "Haksızlık bu!" diye böğürüp dursa da araba anahtarını, evde yatağının altında sakladığı yedek araba anahtarını ve ek kredi kartını paşa paşa teslim etti.

Geç bir zafer belki. Ama zafer yine de.

Abim ertesi akşam babamın nezaretinde dükkânı kapatıp hava kararmadan eve geldi.

Yemeğimizi yedikten sonra kurtlanmaya başlamıştı bile. Mutfakta annemin başına dikildi. "Anne ben çıkacağım. Hilal'le bir Heykel'e inelim."

"İn oğlum in. Durduğun kabahat..." dedi annem bulaşıklardan kafasını kaldırmadan. "Kredi kartıyla arabayı da unut ama. Cüzdandaki paralar suyunu çekince kapının

önünde okul minibüslerine baka baka çekirdek çitlersiniz artık." Sonra son derece hazin bir şey geldi aklına. Acıyarak abime baktı. "Gerçi Niyazi'yi de tembihledim. Sana veresiye de yok artık! Unut çekirdeği!"

Allahım sen ne büyüksün!

İki elini havaya attı abim. "Oldu olacak bir de tasma takın herkes rahatlasın!"

Gülmemek için dudaklarımı ısıra ısıra tabakları bulaşık makinesine dizmeye devam ettim.

"Çok *istersen* onu da takarız." Ters bir bakış attı annem. "Hilal gelsin bize. Gözümüzün önünde oturun işte."

Üzerinden yirmi dört saat geçmişti ama abim olayın gerçekliğini kavramakta büyük güçlük çekiyordu hala. "Anne ciddi ciddi bu yasakları uygulayacak mısınız?"

"Dalga mı geçiyoruz sanmıştın?" İnatçı bir yağ lekesini kolayca fırçalayıp attı tencerenin dibinden. "Herhalde uygulayacağız!" Dudaklarını büküp söylendi. "Hiçbirimizde anlama güclüğü de yok ama... Bu neden böyle oldu?"

İnanamıyordum.

Bunlar gerçekten oluyor muydu? Ve bunların olması için başıma gelenlerin gelmesi mi gerekiyordu?

Kaderimin bir oyunu işte: Derdime mi ağlasam, abimin suratına kahkahalarla gülüp nanik mi yapsam bilmiyordum!

Annemi tutabilene aşk olsun. "Benzin paralarıyla her ay bir çeyrek atayım kenara diyorum. Bu iş iyi oldu iyi..."

"Anne bana işkence etmekten özel bir zevk mi alıyorsun?"

"Makul düzeyde," diyerek dürüstçe cevap verdi annem. "Çok isabetli kararlar aldık çok! Düğüne kadar birkaç kuruş kenara koyacağız hiç değilse. Sen de kazığını kakıp evinde oturacaksın! Milletin ağzı da torba değil ki büzesin. İyi oldu. Siz gezip tozdukça laf çıkıyordu zaten. Kızı orda burda sıkıştırıyormuşsun!"

Abimin gözleri kocaman, kulakları kıpkırmızı oldu. "Yuh anne! Kim uyduruyor bunları?!"

Annem yüzünü buruşturdu. "Hiç yapmazmışsın, çok şok olmuşsun gibi açma o gözlerini bana." Sesli bir iç geçirdi.

"Malımızı bilmiyoruz sanki? Bilmiyoruz sanki o kafacığında neler dönüyor. Safız çünkü biz." Köpüklü eliyle hadi hadi yaptı. "Çağır buraya gelsin. Mısır patlatırım, dizi izleriz. Mis."

"Ne güzel," diye homurdandı abim. "Sen, ben, Nil, Hilal. Müthiş dörtlü. Hayalimdeki buluşma!"

"Çok hayal kurma çocuğum. Üzülürsün." Bir durdu. "Bak sana bedava hayat dersi de verdim!" Bulaşık kap kacağa dönerken "Zaten satın alacak paran da yok ya!" diye koydu kahkahayı kötü esprisine.

"Bir insana bu kadar da yüklenilmez ki ama!" diye isyan etti abim ağlamaklı. "İnsanın da bir gururu haysiyeti var! Nolmuş yani kavga ettiysek? Sizin yaptığınız insanlığa sığarmı?"

"Serseriliği bırak insanlığı da insan haklarını da düşünürüz!"

Abimin söyleyecek lafı tükendi. Bir ilk. "Size... İnanamıyorum size!"

"İnansan iyi olur. Canınızı sokakta bulmadık." Elinin tersiyle git git yapınca birkaç köpüklü damla abimin üzerine kondu. "Dikilme başımda zebella gibi yürü git içeri babanın yanına..."

Abim kapının önünde, Hilal Abla'nın omzunun üzerindeki bir noktaya odaklandı. Kapıyı sadece Hilal Abla'nın geçebileceği kadar araladı. "Kalabalık gelmişsin?"

Önündeki iki kişi, özellikle *arkadaki* kişi tek başına dev kalabalıktı.

Hilal Abla sabırsızdı. "Şu işin iç yüzünü anlatın artık. Çatlayacağım meraktan! Gelirken Fatih'i de getirdim o yüzden!"

Abim bakışlarını Fatih'ten nihayet yırtıp nişanlısına indirdi. "Hüseyin Abi bitti bir de sen başlama lütfen. Dün yaptıklarını da unutmadım!"

"Çekil kapının önünden de geçelim." Hilal Abla abimi iterek "Necla Teyzeciim," diye cıvıdayıp aradan sıyrılırken, içeri doğru sektiğinde bizim tenis maçı da başlamış oldu.

"Senin işin yok muydu Fatihciğim?" derken abimin dişleri sürtünmeden gıcırdayacaktı.

Fatih lakayt gülümsedi. "Ne işi ki o? Cezalıyız ya oğlum!" dedi sanki araları süt limanmış gibi.

Abim cinnet getirecekti oracıkta. "Cezalıyız diyor bir de ya! Düünden razıymış herif!"

Fatih'in lakayt gülüşü büyüdü kocaman oldu. "Annem buraya gelmeme izin verdi ama..."

Fatih'in önünden çekilmedi abim inatla. "Vah vah sen bu hale düşecek adam mıydın Fatih Efendi? Mahallemizin playboyu! Duyuyorsun değil mi Nil? PLAYBOY!" diye çığırdı kulağımın dibinde.

Biraz uzaklaşmaya çalıştım abimden. Ama bileğimden yakaladı. Diğer elim kulağıma gitti. "Artık duymuyor olabilirim..."

Fatih sıkıntıyla bana kaçamak bir bakış attı. Çabucak da abime döndü. "Sen sanki bir evliyasın Kürşat hazretleri."

Abim dişlerinin arasından "Bumerang gibisin," dedi hafifçe. "Uzağı fırlattıkça daha hızlı geri geliyorsun."

"Fazla uzağı fırlatamadın demek!" Fatih yüzünü ekşitti tiksiniç bir limon yemiş gibi. "Nişanlın istedi diye geldim. Ben de sana bayılmıyorum..."

"Kıçımın kenarı..." Yüzünü buruşturup süzdü Fatih'i ilk kez görüyormuş gibi. "Kime bayıldığını biliyorum ben senin. Irz düşmanı. Nasıl bir yüzsüzsen geliyorsun hala istenmediğın yere!"

Fatih de hiç aşağı kalmıyordu maşallah. "Annene şikâyet etsene..."

Eli yumruk oldu abimin. "Şikâyet etmekle kalmayacağımı önceki gece ifade etmişim sanırım. Seçim senin..."

Fatih'in bakışları ciddileşti, yüzünden bir gölge geçti. Abimin bam teline basmaktan birden vazgeçmişti.

Abim ne söylemişti ki önceki gece?

Bileğini tuttuğı kolumu çekmek suretiyle abimi de çekmeye çalıştım. "İçeri geçsek artık abi hı?"

Abimin Fatih'i içeri almaya niyeti yoktu ama neyse ki "Amma oyalandınız ama!" diye bağırdı Hilal Abla içerden. "Ne yapıyorsunuz kapının ağzında hala?"

Abim beni kenara çekti önce; Fatih'le aramızda maksimum mesafe olduğuna kanaat getirdikten sonra kolunu omzuma doladı sıkı sıkı. Fatih geçti.

Fatih önden ilerlerken "Sen yamacımdan ayrılmıyorsun," dedi. "İnsanın kendi evi bile güvenli değil artık. Her an kurt kapabilir! Tuvalete giderken bile söyleyeceksin bana!"

Oldu.

Babam biraz tartışma programı izleyip uyudu. Annem dizisinin başlamasına yakın mısır patlattı, çay demledi.

Gece boyunca Hilal Abla bulduğu her fırsatta inatla sorsa da abimle Fatih, Hüseyin Amca'ya anlattıklarından fazlasını anlatmadılar. Hilal Abla gerçek ortaya çıkarsa ve o gerçek olur da hoşuna gitmezse abime neler yapacağını anlattı. Biraz daha mest oldum. Abim ısrarla 'gerçek bu' demeyi sürdürdü. Fatih sessiz kaldı. Hilal Abla da bu gecelik pes etmiş göründü.

Abimle ben, salonda Fatih'e olabilecek en uzak köşede dip dibeydik an itibariyle.

Göz ucuyla Fatih'i izlemekten alamıyordum kendimi. Yüzü hala kötü görünüyordu. Rahatmış gibi otursa da gergin olduğunu görebiliyordum.

Abim bakışlarımı yakalayınca beni sarstı. "Nil sen odana git istersen? Dersin yok muydu senin?"

"Bütün gün ders çalıştım. Kafamı dağıtıyorum. Ama biraz ter bastı..."

"Sen de az değilsin," diye fısıldadı kulağıma. "Telefonu rüyanda göreceksin bu gidişle!"

Dirseğimi karnına geçirmeye çalıştım daha sıkı tuttu. "Annem arayacak bir gün o telefonu!" dedim ben de fısıltıyla.

"Evde kalmış deriz."

"Bilmiyorum artık ne deriz!"

"Zaten sinirlerim tepemde Nil..."

Annem dizisinden gözlerini ayırmadı. "Fatih Abi'nin çayı bitmiş kızım..." Sanki kadında boş çay bardağı detektörü vardı! Bakmasa da görüyordu mübarek.

Tam kalkacaktım abim sıkı sıkı tuttu bırakmadı. "Kalksın kendi alsın pp-u-uu... U-lan Fatih ne tembel adamsın sen. Kendi evinmiş gibi gelip duruyorsun. Ama hala bizden çay bekliyorsun!"

Annem abime baktı hiddetle. En sevdiği dizisini bölmesinin sonuçları hiç iyi olmayacaktı. "Oğlum iyice beter bir şey oldun sen. Fatih'le ne alıp veremediğin var? Canın ciğerin o senin. İyice tuhaflaştın. Bu ne sinir?"

Yüz puanlık soru. Abim zoraki bir kulaktan diğer kulağa sırtınca gözleri yanaklarıyla alını arasında sıkıştı, kalmadı. "Ne olacak anacığım? Sevgimden yapıyorum hep..."

Fatih de zorlama güldü onun gibi. "Yaa hep sevgisinden..."

"Madem çok seviyorsun kalk sen ver çayını," dedi annem. "O kadar karar aldık, uygulayalım ama değil mi?"

Abim asrın şokunu yaşıyordu. "Ne?"

"Çay diyorum. Fatih'e diyorum. Versene diyorum???"

Abime gelen kal geçmek bilmeyince annem yanındaki yastığı abime fırlattı. "Kalksana oğlum. Demlenmiş çayı da getiremeyeceksen hiç evlenme dizimin dibinde otur böyle. En iyi yaptığın şey!" Annem tek kişilik dev kadroyla şovuna devam ediyordu. "Hilal bak bu oğlum benim. Atsam atamaaam satsam satamam. Ama sen emin misin kızım? İyi düşündün mü? Yol yakinken vazgeç istersen. Valla alınmayız bunu bırakırsan!"

Allahım bu ne saadet. O akşam zevkten yirmi sekiz köşe olmuşum ve her geçen dakika köşelerim artıyordu!

"Her şey bitti, yuvamı da yıkacaksınız!"

Hilal Abla kıkırdadı. "Böyle böyle öğrenecek o da Necla Teyze..."

"Öğrenecek de göreceğiz biz!" Annem içini çekti. "Allah senden razı olsun kızım. Etsen etsen sen bunu adam edersin."

Abim kalktı ayağa. Çay koyacaktı. Gerçekten! "Bir de burada yokmuşum gibi konuşuyorsunuz ya..."

"Demli olsun," dedi Fatih bardağı uzatırken.

Abim bardağı hınçla aldı elinden. Hızla da uzaklaştı.

Fatih arkasından "Tükürmese bari," diye mırıldandı.

Annem "Kürşat yaparsan öyle bir şey koca kazık demem, terlikle döverim seni çocuğum," diye bağırdı arkasından. "Duydun mu beni huuu!!!"

"Bir o kaldı zaten!" diye geri bağırdı abim. "Bitirdiniz beni..." dedi kısık bir ses mutfaktan.

Birkaç şangırtıdan sonra gelip çayı Fatih'in burnuna burnuna uzattı. "Al zıkkımlan." Getirdiği çaydanlığı orta sehpayaya koydu. "Yine biterse beni yormazsın artık. Koyarsın kendi demli çayını!"

"Kafasına atsaydın. Biz misafire hep öyle yaparız çünkü. Kime çektin oğlum sen?"

Fatih gürültülü bir yudum aldı çayından. "Sağ ol hayatım. Eline sağlık."

Abimin yüz ifadesi anlatılmaz yaşanırdı. Geldi yine dibimde bitti.

Hilal Abla, abimin doğumundan yirmi sekiz, benim doğumumdan yirmi yıl kadar sonra yapışık kardeş olmaya karar veren bize baktı gülerek. "Sizi böyle görmek de ayrı güzel..."

Zor nefes alıyordum. "Yaa," diye mırıldandım. "Sorma Hilal Abla..."

"Allah muhabbetinizi arttırsın."

Annem tecrübeliydi bu konuda tabii. "Fazla muhabbet tez ayrılık getirir. Birazdan başlarlar kedi köpek dalaşına."

"Yok artık öyle dalaşmak," dedi abim büyük bir kesinlikle. "Bundan sonra böyle. Kardeşim nereye ben oraya."

Diziye çevirdim bakışlarımı. Yavaşça "Sen annemden izin alabilirsen tabii!" diye mırıldandım.

Ni-ho-ha-ha-haaa!

Kaşınıyor muydum? Çokça.

Son gülen iyi gülüyordu galiba??

*aka maka sanırım en önemli blmmzd bu.
Kahramanlarımızın yaşı düşünüldüğünde biraz geç kalınmış
olsa da minik hikâyetimizde devrim niteliğinde olaylar oldu :D*

O değil de esas olan Kürşat'a oldu shfkshfk

<https://youtu.be/6l6lhUDrFCQ>

Instagram: @sezen.aksin

35. Bölüm

"Oğlum biz şimdi hastaneye gidiyoruz, bizim tahlillerin zamanı gelmiş de geçiyormuş meğer. Doktor üç ayda bir gelin demişti, geçirtmeyelim zamanını."

"İyi olmuş, neden durup durup fenalaştığını da sorarsın gitmişken," dedi Fatih alayla. "Dükkândayım ben. Hem başka nerede olacağım zaten? Öyle değil mi?"

"Söylenme oğlum. Yeni yetme oğlanlar gibi kavga etmeden önce düşünenecektiniz onu!"

"Düşünemedik işte biz... Ne yaparsın?"

"Hadi lafa tutma beni. Var mı bir diyeceğin?"

Annesiyle terslik yarışına girmişlerdi adeta. "Sen aradın beni anne," diye cevap verdi Fatih.

"Bak bak bak. Konuşmalara bak. Hem suçlu hem güçlü. Dedelere adaklar adayacağım. Başka türlü işimiz rast gitmeyecek baksana! Allah hayır etsin sonumuzu inşallah..."

"İnşallah anne, inşallah. Hadi kolay gelsin size, bir şey olursa ararsınız," dedi Fatih acele acele.

"Arar mıyız emin değilim oğlum," dedi Birsen Hanım. "Hayırlı işler. Müşterine de böyle davranma e mi evladım?"

"Davranmam," dedi Fatih somurtuk somurtuk.

Birsen Hanım o somurtuk yüzü gördü sanki. "Güleryüz göster insanlara. Böyle esnafılık olmaz."

"Tamam anne," diye homurdandı Fatih.

"Hadi iyi günler sana."

"Size de."

Fırsat bu fırsat.

Fatih telefonu kapatır kapatmaz ayaklandı hemen. "Tunç bugün pek gelen giden yok. Ben sahaftan kitap almaya

çıkacağım. Siz göz kulak olun dükkâna, ben dönerim birkaç saate."

Fatih birkaç saat deyince Tunç kafası karışmış gibi Fatih'e baktı. "Nerede ki bu sahaf abi?" Nereden çıkmıştı bu kitap aşkı onu da anlamıyordu ya! Her boş vakitte kitap okur olmuştu Fatih.

"İzmir yolu tarafında." Fatih sorgulanmaktan hoşlanmadığını Tunç'a hissettirdi çocuğun tepesinden bakarken. "Bir mahsuru mu vardı Tunç Bey?"

Tunç'un sıkıyönetimden haberi olmuştu - Kapalıçarşı'da trending topic'ti Kürşat'la Fatih'in hali. Artık arabasının olmadığını da biliyordu. "Yok tabii de... Sen şimdi oralara nasıl gideceksin ki abi?"

"Otobüs metro ayarlarım bir şeyler."

"Sen istersen hiç uğraşma şimdi abi. Ben sana Bursakart'ımı vereyim istersen? Sende yoktur."

Fatih'in gururuna dokundu çırağın kartını kullanma fikri. "Olur mu canım öyle şey?"

"Sen dönene kadar ben buradayım zaten." Tunç arka cebindeki cüzdandan kartı çıkardı. "Kart alıp doldurmakla uğraşmazsın, sıra beklemeden pat pat geçersin, işini halledersin."

Fatih bir Tunç'a bir de elindeki karta baktı. Zamana karşı yarışacağı bir gerçektir. Sonunda uzattığı kartı aldı. "Alıyorum ama ödeyeceğim sonra."

"Tamam abi, yok sıkıntı."

Fatih teşekkür edip koşar adım çıktı dükkândan.

Hayat sen nelere kadirsin! Tunç'un Bursakart'ıyla seyahat etmek de varmış kaderde!

Dersten sonra tam fakültenin kapısından dışarı adımımı atıyordum ki Fatih'i gördüm tam karşıda.

Yer ayağımın altından kaymaya, yüzüme kan hücum etmeye başladı. Tutunacak bir yer olsaydı keşke!

Kızları nasıl sepetleyeceğimi bilemedim. "Kızlar benim bir işim vardı, aklımdan çıkmış. Siz önden gidin." Ayaküstü

bütün olan biteni anlatamayacaktım şimdi.

Doğal olarak "Ne işin var?" diye sordu Müjgan.

Karşımızda kabak gibi duran takım elbiseli bir Fatih Zehra'dan kaçmadı tabii. "Vay. Sizin komşu değil mi şu?"

"Evet," dedim çaresiz. "Çıkışa gelecekti. Kuzeniyle ilgili bir mevzu var da... Unutmuşum."

Müjgan şüpheli bir kaş kaldırdı. "Bizim hiç haberimiz olmadı. Nasıl bir mevzuymuş ki o?"

"Ben de tam bilmiyorum. Kuzeni bizim yüksekokullardan birini istiyormuş galiba."

"Neden kuzeni gelmemiş?"

"Kuzeni Bursa'da oturmuyor."

Yalanda bir markaydım ama kızlar yemeyecekti tabii.

Zehra "Hadi bakalım," dedi. "Biz sizi baş başa bırakalım kanka. Mevzu mühim," dedi abartıyla.

"Görüşürüz yarın," dedim aceleyle.

"Görüşeceğiz canım," dedi Müjgan göz kırparken. Sesindeki vurguyu hiç sevmedim.

İkisi de Fatih'e bir baş selamı verdikten sonra gülüşüp, arkalarına baka baka, periyodik olarak da el sallaya sallaya uzaklaştılar.

Karşı kaldırımda aldım soluğu arkalarından. "Sen de nereden çıktın?!"

Bir an sıkkın göründü Fatih. "Hep böyle mi karşılayacaksın sen beni? Hiç değilse biraz sevinmiş gibi yapsaydın."

Kalbim ağzımdan çıkacakmışçasına saltolar attığına göre çok sevinmiş olmalıydım! Belli edememe gibi bir sıkıntıydı benimkisi! "Onu mu diyorum ben? Ya okulda olmasaydım? Boşu boşuna gelmiş olacaktın!"

"Bugün bu saatte çıktığını biliyordum." Şöyle bir baktı bana. Kalp krizi geçirecek gibi görünüyor olmalıydım. "Sevinmiş halin bu mu yani?"

Kaldırım taşlarına sayarken "Sevindim," dedim mırıl mırıl.

"İyi duyamadım ama neyse," dedi gülerek.

Telefonum olmadan buluşabilmemiz inanılmazdı. Kantine gitsem, dersten biraz erken ya da geç çıksam denk

gelemeyecektik. "Çok bekledin mi?"

"Az önce geldim."

Birden düşünceler hücum etmeye başladı. "Sen nasıl çıktın ki dükkândan?" Kendi kendime telaş yapmakta üzerime yoktu! "İlk günden yasağı deldin resmen! Ne olacak şimdi?"

"Sakin," dedi. "Annemler bugün rutin checkup'a gittiler. İşleri ancak akşama biter. Onlar dönene kadar ben çoktan dükkâna dönmüş olurum, ruhları bile duymaz. Merak etme."

Esas sıkıntıyı çıkarma potansiyeline sahip şahsı düşününce kalbim ağzımdan ciddi ciddi çıkacak gibi oldu. "Ya abim fark ederse yokluğunu?!"

"Beni fazla hafife alıyorsun." Ellerini ceplerine atıp bilmiş gülümsemesiyle anlatmaya koyuldu. "Bugün Saffet Abi dükkânı köşe bucak temizletmiş Kürşat'a. Mal taşıtıyordu en son. Sonra da Cumhuriyet Caddesi'nde stok sayımı yaptıracaktı. Kürşat çok meşgul bugün anlayacağın. Aklına geleceğimi bile sanmıyorum."

Oh oh. Ne güzel haberlerdi bunlar öyle! Son bir şey kalmıştı. "Dükkândakilere ne deyip çıktın?"

"Her şeyden emin olman gerekiyor değil mi rahat bir nefes alabilmek için?" Omuz silktim kaşlarımı kaldırıp. "Çocuklara sahafa gidiyorum deyip tüydüm. Birkaç saatim var en azından. Oldu mu?"

"Oldu," deyip sııttım.

O da gülümsedi. "Buralar senden sorulur herhalde." Etrafa baktı şöyle bir. "Nereye götüreceksin beni?"

Çenemle ilerideki sıra sıra binaları gösterdim. "Şurada bir kafe var. Orada ağırlayayım büyük misafirimi."

Tam bir centilmen gibi kenara çekilip yol verdi. "Önden buyurun o halde."

Kafenin kapısını açtığımız gibi yumuşak bir gitar melodisiyle birlikte mis gibi kahve kokusu karşıladı bizi. Arada kızlarla takıldığımız kafe sempatik, hafif loş ufacık bir dükkândı. Birkaç masa dışında da boştu.

Tezgâhın önüne gidip tebeşirle kahve çeşitlerinin sıralandığı duvara asılmış kara tahtaya baktık.

"Bugün kahveler benden olsun," dedim.

Fatih "O kadar da değil. Bir kahve ısmarlayabilecek durumdayım," dedi gururlu gururlu.

"Biliyorum," dedim. "Sadece geçen sefer sen ödemiştin. Şimdi sıra bende. Sürekli sana hesap ödetmem."

Göz ucuyla samimi olup olmadığını anlamaya çalıştı. "Öyle mi?"

"Öyle," dedim kısa ve net. "Ne içersin?"

Bakışlarını tahtaya çevirdi. "Hangisini tavsiye edersin?"

"Ben latte içiyorum genelde."

"Tamam ben de latte içeyim o zaman."

"Bir şey yemek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Tamam öyleyse." Cam kenarındaki boş masalardan birini işaret ettim. "Sen otur, ben getiririm."

Çok güzel söz dinliyordu bugün. "Peki," deyip masaya geçti.

Kahveler birkaç dakika içinde hazır olduğunda, bardaklardan birini onun önüne bırakıp tam karşısına oturdum.

Önündeki bardağı incelerken güldü. "Galiba hayatımda ilk kez bir kız bana kahve aldı."

"Üstelik harika bir kahve almış," dedim kendimi çok aşırı beğenmiş.

"Hadi bakalım," dedikten sonra bir yudum aldı. Kafasını salladı. "Güzelmış gerçekten."

"Afiyet olsun."

O sırada bizim sınıftan birkaç çocuk kafeye girdi, beni görünce de haliyle selam verdiler. Ben de onlara selam verdim haliyle.

Fatih çocukları dikkatle izledi ama ilginç bir biçimde tek kelime etmedi. Ben de fırsattan istifade iyice inceledim yüzünü. Gözünün sadece alt kısmında hafif morumsu bir kırmızılık kalmıştı. Dudağında da iyice ufalmış bir yarık vardı

sadece. "Ee Nil... Nasıl çıkacağız bu bataklığın içinden?" diye sordu gülerek.

Omuz silktim. "İlk fırsatta kaçıp gelmişsin. Batakılıkta olduğumuzdan emin misin?"

"Senin için hava hoş tabii."

"Bence olan abime oldu," dedim. Kabul ediyorum biraz haince dedim onu.

"Durumumuzdan biraz zevk alıyorsun sanki," diye gözlemde bulundu.

Biraz filan değildi. Yüzüme bakan anlardı ne kadar zevk aldığımı. "Almıyorum desem yalan olur," dedim. "Yıllardır ne çekiyorum ben. Belki şimdi abim de biraz anlar beni akşam ezanından önce eve girerken."

"Kürşat'ı çok da zorlamamak lazım bence. Suyuna gitmeli. En azından siniri yatışana kadar... O yüzden size bu ara çok sık gelmesem iyi olacak."

Burnumdan yükselen homurtuya engel olamadım. Sesimi kalınlaştırıp "Çay demli olsun hayatım!" dedim Fatih'in taklidini yaparken. "Sen çok güzel suyuna gidiyorsun doğrusu!"

"Biz arada atışırız öyle. Çocukluğumuzdan beri böyle," diyerek durumun ciddiyetini hafifletmeye çalıştı.

Atışmak başkaydı. Bu durum bambaşka. Yüzüm asıldı ister istemez. Aklım almıyordu aralarının bozuk oluşunu. Kendimi bildim bileli hiç bozuk olmamıştı çünkü. "Bu sefer biraz farklı..."

"Öyle..."

"Zamanla yatışacak mı dersin?"

Sorunun cevabını o da bilmiyordu. Başını ellerinin arasına aldı. "Sadece yatışacağını umuyorum Nil..."

"Neyle tehdit etti seni? Neden bahsediyordu geçen gece?"

Hemen cevap vermedi. "Berat'ın sünnetten sonra hastanede bizimkilere durumu açıklayacağını söylemiştim de ben..."

Yine bir telaş aldı beni. "Neden öyle dedin ki?!"

"Başka çarem yoktu Nil. Niyetimin ciddi olduğunu anlaması gerekiyordu. Yalan mı söyleseydim? 'Nil'le takılıyorum' deseydim keşke de hızını alamayıp öldürseydi beni!"

Yok öldürmesindi. "Sen öyle deyince o ne dedi peki?"

Biraz rahatsız göründü. Oturduğu sandalyede dikleşti. Fazla detay vermeyecekti kahve bardağının kıvrımlarına dalmışken. "Bizimkilere durumu açıklarsam işi bozacağını söyledi diyelim."

O kahve bardağını derinden incelerken, ben de onu inceledim. "Bozabilir mi?"

Sıkın bir nefes verdi. "Bilmiyorum." Düşündü. Bana baktı. "Bozabilir. İsterse."

"Benim bilmediğim bir şey mi var?" diye sordum usulca.

Kafasını iki yana sallarken güldü. "Yok senin bilmediğin bir şey..." Derin bir iç geçirdi sonra. "Ama senin bildiklerini, annelerin de öğrendiğini düşün. Bir de üzerine Kürşat'tan öğrendiğini düşün." Bakışları bardağına geri döndü. "Her anne babanın isteyeceği ideal bir damat adayı olmayabilirim..."

Damat adayı? "Biraz yavaşlayalım olur mu?" dedim çabucak. Çok dikkatli davranmamız gerekiyordu. Abimi ekarte edip yirmi yaşında evlilik yoluna girmek istemiyordum.

"Affedersin," dedi sessizce.

Düşündüm. "Biz kışkırtmazsak asla söylemeyecek annemlere bir şey."

Kafasını bir aşağı bir yukarı yavaş yavaş salladı. "Öyle görünüyor. Konu bir an evvel kapansın istiyor."

Talihimize sövdüm içimden. "Abimin çok yanlış zamanda zekâsını kullanacağı tuttu..."

"Bir yıldır şüpheleniyormuş..."

Çenem masaya vuracaktı. "Bir yıldır mı?!" Bana da şüphelendiğini söylemişti ama bu kadar uzun boylu olabileceği aklımın ucundan geçmezdi.

Güldü kafasını kaldırıp. "Kazım Abi'yi dövdüğüm gece şüphelenmiş. Düşünebiliyor musun?"

"Nasıl??"

"Seninle camdan cama konuşurken, o arada Kazım Abi'yle Zeliha Abla'yı gördüğümüzü düşünür gibi olmuş ama sonra konduramamış."

"Bana sormuştu zaten," dedim şaşkınlıkla. Abim cidden zekiydi de aptal rolü yapıyordu galiba! Adam biz daha bilmeden bizden şüphelenmişti. "Anlam verememiştim o zaman... Fatih'i terastayken gördün mü diye sormuştu."

"Sen ne cevap vermiştin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp yüzüne baktım. "Görmedim dedim..." diye mırıldandım.

Yüzüne bir tebessüm yayıldı. Üzerine birden bir kibir, tatminkâr bir duygu çöktü usul usul. "Neden yalan söyledin Nil?"

Kulaklarım yanmaya başladı ufaktan. "Bilmiyorum. Birden öyle çıktı ağzımdan." Yutkundum. Hakikaten neden öyle bir şey yapmışım hala bilmiyordum. Üstelik haberim de yoktu bir şeyden. "Düşündüğünü düşünsün istemedim herhalde... Yanlış anlaşılabilir bir durumdu sonuçta. Sen öyle şortla terasta, ben camda, gecenin 3'ü..."

Tebessümü genişledi. "Sen öyle söylediğin için düşündüğünü düşünmüş muhtemelen..."

"Ne deseydim? Evet, gördüm mü deseydim?"

Of nasıl eğleniyordu şimdi. "Deseydin?" dedi gözlerini kısarken. "Neden demedin?"

"Doğru gelmedi öyle burun buruna gelmemiz. Üzerinde de çok düşünmedim. Düşündüğümde çoktan atmıştım yalanı."

"Neden refleks olarak böyle bir yalan atmış olabilirsin acaba?" diye sorarak psikologluğa soyundu.

Gözlerimi kıstım ben de onun gibi. "Burada 'çocukluğumdan beri sana aşığım aslında' mı dememi bekliyorsun?"

"Olsaydın keşke! Çok kolay olmaz mıydı işim o zaman?"

"Ben gerçek abimin yerine koymuştım seni. Aklımın ucundan geçmezdi böyle bir şey..."

Yüzü ekşidi biraz. "Biliyoruz..." Eli gömleğinin yakasına gitti. "Lütfen hiç değilse yalnızken şu abi muhabbetini bırakalım artık. İçim daralıyor."

Abi muhabbeti artık beni bile daraltıyordu!

"Abim o gece anladı. En azından şüphelendi," dedim. "Peki sen ne zaman anladın?"

Beklemediği yerden sormuştım herhalde. Bir kaldı önce. "Ben..." Eli ensesine gitti, gözlerini kaçırdı. "Taylan zibidisini öldüresiye dvdğm gece bir gariplik olduğunu fark ettim."

Bir gariplik mi?

Abim ne mübarek bir insandı böyle? Taylan'ın dövülmesi Kazım Abi'nin dövüldüğü haftaya tekabül ediyordu! "Ne?!" diye bağırmış olmalıyım ki kafedeki az sayıdaki kafa bize doğru döndü. Gülümsemeye çalışıp masaya gömüldüm iyice.

"Başta anlamadım neden o kadar sinirlendiğimi," diye devam etti Fatih. O an kendi kendine söylendi sanki. "Herif saygısızın, densizin önde gideni de..." Utangaç bir bakış attı bana. "Elimden zor aldılar. Gördün sen de. O geceden sonra yirmi yıldır batmayan 'abi'lerin de batmaya başladı. Kabul etmedim önce tabii. Ama sonra kabul etmekten başka çarem kalmadı. Reddetmek bir işe yaramıyordu..." Omuz silkti. "Eve senin için gelmeleri gzmdeki perdeyi kaldırdı sanki. Kürşat'ın küçük kız kardeşi Nil olmaktan çıktın. Anlamadım ben de nasıl olduğunu..."

İçim burkuldu. "Ben bilmiyordum... İlk kez bu konuyu böyle sakince konuşuyoruz ya..."

"Evet. Sen genelde laf sokmadan duramazdın. Hayret," dedi kırık bir gülüşle.

"Artık altta kalmamam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum." İlginç bir biçimde hissetmiyordum gerçekten.

"Abinden dayak yemem iyi oldu galiba. Tabii hırsız da unutmamak lazım! Yolu açan o!" Kahvesinden bir yudum

aldı. "Beni dűşman gűcű gibi gűrmemen için bařıma illa bir řeyler gelmesi gerekiyordu demek..."

"Beni abime ispiyonladıėın geceyi hatırlıyor musun? Dűşman gűcű gibiydin tam da. Nasıl bir muamele bekliyordun acaba?"

Ben çıkıřmasını beklerken, beklemediėim bir mahcubiyet öktű űzerine. "Hissettiėim řeyler elbette ki o řekilde açıėa çıksın istemezdim. Dűşűnerek olmadı zaten. Planlayıp űyle bir řey yapılır mı?" Cevap vermemi beklemedi. "Taylan'ı, Samet'i, Mert'i her řey űst űste geldi. Bir yandan da Kűrřat'a anlatamamak... Patladım ben de."

Abimi çok bařka deėerlendiriyordum artık. "Abim çok bűyűk insanmıř meėer..."

"Tabii," dedi gűlerken. Abimi taklit etti. "Bir Kűrřat Saėlam kolay yetiřmiyor." Gűlűmsemesi buruklařtı hemen. "Ucuz atlattık sorgulamayı. Neyse ki ikimizin kavga edebileceėi kimsenin aklına gelmedi."

"Benim yűzűmden..." dedim bűyűk bir suçlulukla. "Herkes gıpta ederdi arkadaşlıėınıza... Nasıl olacak bűyle?"

"Sen ne yaptın ki Nil? Ben ne yaptım? űyle ya da bűyle olacaktı bu. Biraz daha akıllı davranabilirdim belki. Ama olmadı iřte... űnűműze bakmamız lazım."

"Abim şantaj yapmaktan vazgeçerse tabii!"

"İřte tam da o yűzden űnce onun ikna olması gerekiyor..."

Dűşűnűrken kafamda ufak bir ampul yandı. "Aslına bakarsan onu ikna etmek için çok da acelemiz yok."

Tek kaşını yukarı kaldırıp "Hıh," dedi. "űyle mi?"

Bana selam verenler için 'bunlar kim?', 'niye selam veriyorlar?' filan dememiřti ama bu tavır sűrdűrűlebilir miydi emin deėildim. "űnce birlikte biraz zaman geçirmemiz lazım bizim."

"Anlıyorum." Masadaki ufak çanaėın içindeki ambalajlı kűp řekerlerden biriyle oynamaya bařladı. "İř ciddiye binsin istemiyorsun. Kűrřat'ın ikna olması demek, durumu herkesin űėrenmesi demek ve sen yűrűyűp yűrűmeyeceėine karar

vermeden iş ciddiye binsin istemiyorsun. Anlamıştım bunu zaten."

"Tabii ki istemiyorum. Annem bana işin aslını sorduğunda, karşısına geçip ne diyeceğim ben? 'Fatih Abi'yle bir şey deniyoruz' mu? Her şeyden önce bizim birbirimizden emin olmamız lazım."

"Bu şartlar altında nasıl emin olacaksın benden? Resmen kaçıp geldim buraya! Şaka gibi... Onu da geçtim. Yalan söylediğimizi biliyorlar. Herkesin gözü Kürşat'la ikimizin üzerinde. Her istediğimde görüşmem seninle."

Sırası olmasa da bir gülme tuttu beni ama! Beni görünce o da gülmeye başladı birden.

İki büklüm oldum. İçtiğim kahve burnumdan çıkacaktı. "Bu cümleyi senden duyabileceğim kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi!"

"Kahkaha atmazsak yalnız..." dedi o da daha fazla gülmemeye çalışırken.

"Kusura bakma ama çok komik. Benimle görüşemeyeceksin demek?!" Ahahahaha!

"Tarif edilmez bir zevk alıyorsun bu halimizden," derken sesli bir nefes verip arkasına yaslandı. "Haklısın. Ne diyeyim... Haklısın."

"Belki biraz empati yaparsınız artık."

İkimizi işaret etti. "Kendi adıma, ben bunun yürümesi için empatiden fazlasını yapacağım." Kararlıydı. "Göreceksin sen de."

"Empati yaparken bulduğundan hoşlanmazsın belki. Bir insanı *gerçekten* tanımak zaman alıyor."

"Zaman? Ben senin doğduğun günü bile hatırlıyorum Nil."

"Olabilir. Ama..." Kelimeyi telaffuz ederken çok zorlandım. "Sevgili olmak başka bir şey. Biz seninle arkadaş bile değildik ki... Yıllar içinde beraber çok zaman geçirdik, doğru. Ama düşünürsen son yıl hariç, sadece ikimizin paylaşımı çok azdır."

"İyi, tanışalım o zaman," derken kendinden emin olsa da söylediklerimi kabullenmiş göründü. "Biraz idare edelim

bakalım böyle. Liseliler gibi." Saatine baktı. "Kalksak mı artık?" Kendi de inanamıyordu söylediklerine. "Babamlar dönmeden dükkâna yetişmem lazım."

"Tamam," dedim sırtıp. "Kalkalım."

Metro için turnikelerden geçerken Fatih cebinden çıkarttığı kartı okuttu. "Senin için de geçirirdim ama Tunç'un bu. Düşen bakiyeden tek olmadığımı anlar." Yine dertli mi dertli bir iç geçirdi. "Ne günlere kaldım... Hesaplara bak!"

"Ziyanı yok." Peşinden ben de kartımı okutup geçtim. "Zaten sana ödetmezdim!"

"Çok masrafsızsın."

"Abime benzemem," dedim gururla.

Metro beklendiği üzere tıka basa doluydu. Oturacak yeri geçtim, ayakta duracak yer bile kısıtlıydı. Kapılardan birinin dibinde bir köşeye ancak ilişebildik.

Ama Fatih olduğu yere bir türlü yerleşemedi. Karşımda rahatsızca kıpırdanıp duruyordu. "Her zaman böyle mi oluyor? Gelirken daha sakindi." Kravatsız giydiği gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Klima da çalışmıyor galiba..."

"Bu saatten sonra böyle olur artık," dedim bilmiş bilmiş. "Mert'in arabası neden cazip anlamışsındır artık! Sen olsan sen de binerdin."

"Ben almayayım," dedi ama yine konunun üzerine gitmedi. Bugün tüm bonus puanları topluyordu!

Yalnız makinist acemiydi tahminen; duraktan yeni hareket etmiştik ki yaptığı ani frenle yalpalayıp Fatih'in üzerine uçtum. Karda vıj vıj kayarken olduğu gibi tuttu beni yine belimden.

"Düşmen için kar yağması gerekmiyormuş demek," diye dalga geçti. "Neyse ki ben yakalıyorum yaz kış demeden!"

"Çok iyisin," diye homurdanıp doğrulmaya çalışıyordum ki makinist beni rezil etmeye ant içmiş gibi bir ani fren daha yapınca yanağım Fatih'in göğsüne yapıştı. Vagondaki insanlardan da bir homurtu yükseldi.

Birkaç saniye sonra, yanağımı göğsünden ayırıp iki ayağımın üzerinde nihayet dengede durmayı başardım. Kafamı kaldırdığımda, Fatih'in dikkatle beni izlediğini gördüm. Ben de baktım gözlerinin içine. Birden nasıl bir cesaret geldiyse burun buruna olmamıza rağmen gözlerimi kaçırmadım.

Bakışları dalga geçmiyordu artık.

Birbirimize o dolu vagonda öylece bakarken sustuk bir süre.

Yüzümü inceledi. Belimdeki ellerinden birini tereddütle kaldırıp saçlarıma dokundu bir kuş gibi ürkek; sanki dokunmuyormuş gibi, sanki dokunduğunu hissedersen kızacakmışım gibi. Koyu kahverengi gözleri gözlerimi buldu sonra yeniden. Eli yanağıma indi. Sanki vagonda sadece ikimiz vardık. İyice yaklaştı dudakları kulağıma. "Taylan'a filan gerek yoktu bir şeyleri fark etmem için. An meselesiymiş... Gözlerinin içine uzun uzun bakmam gerekiyormuş sadece."

Dizlerimin bağı çözülür gibi oldu. Dört bir yanımda insan olmasa olduğum yere yığılırdım kesin. Kollarına tutundum sıkı sıkı. "Taylan olmasaydı... Hiç bize gelmeseydi ailesiyle..." derken kelimelerim beyaz gömleğinin iliklenmemiş iki düğmesinin arasından tenine çarptı. Çok güzel kokuyordu. Bana o gece Temenyeri Parkı'ndan inerken verdiği ceketten çok daha güzel. "Babamın hayır diyemeyip eve getirdikleri olmasaydı... Mert'in arabası da olmasaydı... Ne yapardın?"

"Seni seviyorum derdim..." Verdiği nefes kulağıma çarptı. "Seni çok seviyorum Nil. Her şeyden çok. Aklımı kaybedecek kadar çok." Güldüğünü hissettim. "Kaybettim de sanırım..."

Böyle konuşursa ben de aklımı kaybederdim bence. Hala kaybetmediysem tabii! Kalbim öyle deli gibi çarpıyordu ki insanların günlük telaşının uğultusu, kulaklarımın uğultusuna karıştı. Tek kelime edemedim.

"İnanıyorsun bana değil mi?" diye sordu.

Ağzımı açamadan "Gençler kapının önünden çekilirseniz ineceğiz?" dedi bet bir ses.

Ne ara durmuştuk ki biz?

Boyu omzuma gelen tombik teyze minik kızgın gözlerini üzerimize dikmişti. "Sıcak bir yandan, kalabalık bir yandan düşüp bayılacağım şimdi! Siz de yalı kazığı gibi dikiliyorsunuz orada!"

Teyze yılın aydınlanmasını yaşıyoruz burada, şimdi bayılacak zaman mı Allah aşkına? Hem sonraki durakta insan ne olur sanki? Kıyamet mi kopar?

Ayrılıp çekildik tabii önünden. "Pardon teyzecim. Buyurun geçin," dedim.

"Zamane gençliği," diye söylene söylene ufak paytak adımlarla çıktı gitti.

Ayaklarımız yere basmıyormuş - bastığını iddia ettiğimizi hatırlamıyorum!

Şaşılası belki ama Şehreküstü durağını kaçırmamayı başardık.

Fatih yolun karşısından Cumhuriyet Caddesi'ne çıkan yokuşu gösterdi. "Ben buradan çıkayım dükkâna."

"Ben de şuradan 35-C'ye binerim." Her zamanki rotam yani.

"Ben arada kaçarım böyle. Sakıncası yoksa eğer..." dedi yine temkinli.

"Yok. *Kaçabildikçe* gelebilirsin," dedim 'kaçabildikçe'nin üzerine basa basa.

Yalandan somurttu. "Eğlendiğini bu kadar belli etme bari."

"Biraz daha sürer bu." Tatlı tatlı güldüm. "Birkaç hafta sonra alışırım tahminen."

"Ne kızsın," dedi. Bir şey hatırlamış gibi atıldı birden. "Yalnız telefon işini çözmemiz lazım Nil."

"Birkaç plan üzerinde çalışıyorum ben. Çözeceğim."

"Üzerinde çalışıyorsan kesin olur o iş." Biraz ilerideki duraklara baktı. "Önce sen bin otobüse. Sonra giderim ben."

Olabilecek en küçük adımlarla durağın önüne geldik. "Az kalsın unutuyordum!" dedim. Çantamdan dönüşümlü okuduğum iki kitabı çıkardım. Çıkarırken de hayret ettim

kendi kendime. Ödünç kitap verdiğim görülmüş şey değildi. Üstelik daha ikisini de bitirmemiştım! "Al bunları. Sahafa gittin ya. Kitapsız dönersen olmaz. Okuyup sonra verirsin geri."

Kitaplarımın nasıl kıymetli olduğunu o da biliyordu. "Gözüm gibi bakarım," deyince üzerine atılmak istedim ama eve çok yakındık artık ve metrodaki gibi yapışık olmamızı mazur gösterecek etten bir duvar da çevirmiyordu etrafımızı.

Sakin kalmak için büyük çaba harcamam gerekti. "Biliyorum bakacağını. Teşekkür ederim."

"Ben kaçabilirsem kaçacağım ama..." Birazdan hareket edecek otobüse kaçamak bir bakış attı. "Bir daha ne zaman görüşebiliriz bilmiyorum. Size bir süre gelmeyeyim diyorum, yoksa Kürşat beni süpürgeyle kovalayacak."

Yapardı pis. İnsan bir şeyin kıymetini hep kaybettiğinde mi anlamak zorundaydı? "Arada uğrarım ben dükkâna."

Gözleri parladı. "Uğrar mısın gerçekten?"

"Tabii. Hem belki Arap turistlere denk gelirim yine..."

"Geliyorlar arada gerçekten. Şekilden şekle giriyoruz! Bir görsen!"

"Anlaştık o zaman."

"Anlaştık..."

Ama hiç gidesim gelmiyordu benim!

Onun da gelmiyordu ki ayaklarımız betona gömülmüş gibi karşılıklı kaldık saniyelerce. "Geç kalacaksın," dedim sonunda.

"Bunun başıma geldiğine hala inanamıyorum." Otobüs şoförü motoru çalıştırmıştı artık. Neredeyse iki metre ötedeki otobüsü kaçıracaktım. "Hadi bin."

Ben binerken, o da otomatik kapının önünde binmemi bekledi. Kartı okuttum. Arka tarafa doğru yürürken otobüsün yanından benimle birlikte o da yürüdü. Sonra el salladı. Ben de el salladım. Gören, beş dakikalık mesafedeki Heykel'e değil de Gaziantep'e gittiğimi zannedebilirdi!

Otobüs hareket ettiğinde gözden kaybolana kadar izledim onu. Hatta gözden kaybolduğunda da izlemeye devam etmiş olabilirim!

Abi çok üzgünüm.

Bu yaşıma kadar türlü manyaklıklarına sesimi çıkarmadım ama bu konuda sözünü dinleyemeyeceğim galiba.

Gerçekten çok üzgünüm ama maalesef artık çok geç.
Çok.

Sana geçmiş olsun Kürşatcığım shsjdkdf

https://www.youtube.com/watch?v=SkdufVX-_W4

Instagram: @sezen.aksin

36. Bölüm

Canlarım yeni bölüm Cuma günü gelecek. Ancak bu hafta Berlin'de işlerim rayına giriyor.

*Önümüzdeki **Cumartesi (28 Ocak) saat 22'de** Instagram üzerinden **Şirket Oyunları**'nın okuma listesi üzerine söz verdiğim yayını yapacağım. Listedeki kitapları nasıl kullandım, kitaplar hikayeyi nasıl tamamlıyor vs anlatacağım. Kitabı okuduysanız ya da işin arka planını merak ediyorsanız beklerim. Kitabı okumamış olanlar da gelebilirler, spoiler vermemeye çalışacağım, bilirsiniz ki spoiler hiç sevmem shfjshfk <3*

Bir de canlar son olarak: Bir kısmınız birkaç gündür yazıyor, hikayeye oy verdiğinizde geri dönüp baktığınızda oylar kayboluyormuş. Bu genel bir problem mi? Sizde de oluyor mu acaba? Bir haber ederseniz sevinirim :)

Yattığım yerde gözlerimi aralamadan kulak kabarttım. Pencereden ufak tıkırtılar geliyordu. Üçüncü katta birilerinin pencereyi tıklatması epey korkunç olurdu. İnce bir tıkırtı olduğundan bir kuş geldi gözümün önüne. İçeri girmekte ısrarcı bir kuş.

Gözlerimi açtım.

Rüya görmüyordum. Tıkırtılar belli aralıklarla devam ediyordu.

Sonunda dayanamayıp kalkıp perdeyi araladım. Pencerenin mermerinin üzerinde ufak boncuklar birikmişti. Şaşkınlıkla kafamı kaldırdığımda Fatih terastan el salladı. Benim de kalbim yine yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı.

Pencereyi aceleyle açıp belime kadar sarkarak abimin odasına baktım. Işığı yanmıyordu. Perdeleri kapalıydı. Uyuyorsa top atsan uyanmazdı zaten ama bugünlerde ne yapacağı da belli olmuyordu kendisinin!

Yüzümü Fatih'e çevirdim. "N'oldu?" diye sordum ses çıkarmadan.

İşaret parmağını kaldırıp 'bir' yaptı. Akabinde elindeki not defterine bir şeyler karalamaya başladı. Notu cebinden çıkardığı minik bir çikolataya sardıktan sonra bana doğru yavaşça attı. Not pencereden içeri düştü.

Yerden alıp açtım hemen. Çikolatayı masamın üzerine bırakırken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Fatih'in düzgün bir el yazısı varmış meğer. Bunca yıldır ihale ya da king hesaplamaları dışında el yazısını uzun cümleler halinde hiç görmemişim. Ne garip.

Pazar piknik varmış. Niyazi Abi üç minibüs kiralamış. Gelecek misin sen de?

Aslında ders çalışmayı planlıyordum. Anneme muhtemelen gelmeyeceğimi söylemiştim. Ama bu, notu okuduğum gibi kafamı hızlı hızlı aşağı yukarı sallamama engel olmadı.

Sırıttı. Hemen bir not daha yazmaya koyuldu. Onu da çikolataya sarıp fırlattı hemen.

Ben de geliyorum o zaman.

Başım la yan camı işaret ettim. Neden bahsettiğimi hemen anladı tabii. Hızlıca bir not daha karaladı.

Sen boş ver onu. Ben onunla yakından ilgileneceğim.

Birden yan cam açıldı.

İyi insan lafının üzerine... Yok o laf öyle değildi.

Fatih not defterini hemen arkasına sakladı.

Abimin uykulu kart sesi duyuldu boş sokakta. "İlla araya duvar mı örmem lazım?" Kafasını pencereme uzatıp bana baktı. Yüzü gözü şiş, saçlarının her bir teli ayrı bir yöne bakıyordu. "Sen hayırdır gece gece? Fatih Abi'n tatlı masallarıyla uyutuyor muydu seni?"

"Yoo," dedim kalbim ağzımda. "Denk geldi öyle." Hala reddetme çabam takdire şayandı bence.

Fatih de "Tamamen tesadüf," dedi. Ama abimi tesadüf olduğuna inandırmak için hiçbir çaba göstermedi.

"Ben biliyorum o tesadüfleri." Parmağını biraz yukarımızdaki Fatih'e salladı abim. "Gir içeri beni oraya getirtme!"

Fatih ellerini korkuluğa dayayıp bize doğru eğildi. Not defterini eşofmanın arkasına sıkıştırmış olmalıydı. "Girmezsem gelecek misin gerçekten? Söyle ki ona göre üzerime rahat bir şeyler alayım hayatım."

Abim yüzünü ekşitti. "İyice yapış yapış bir şey oldun sen." Elini bana doğru salladı. "Gir içeri Nil. Gece gece sizinle mi uğraşacağım ben? Bu ne yüzsüzlük? Bir rahat uyutmadınız..."

Peşi sıra gelen küfrü duymamış gibi yaptım.

Annem ütülediği örtüleri bir bir piknik sepetine yerleştirirken abim somurtmakla meşguldü. "Nil gelmesin yarın." Onaylamam için bana kaş göz yaptı. "İyice boşladın dersleri." Sanki kaş göz yapınca hemen aynı fikirde olduğumuz kanısına varıp 'evet boşladım' diyecektim. Manyak.

Annem hayretle abime baktı. "Nil mi boşlamış dersleri?"

"Hem de nasıl. Öyle bölüm birinciliğini falan unutun bu sene."

"Anne sen bakma buna," dedim. "Dersimi bitirdim." Kucağımdaki notları salladım. "Şimdi de tekrar yapıyorum." Abime baktım uyuz uyuz. "Ve yarın ben de geleceğim."

Annem sıradaki sepetten kafasını bile kaldırmadı peçeteler, tabaklar, bardaklar yerleştirirken. "Kız gelsin de hava alsın. Azcık beynine oksijen gitsin. O odada tıklıp kaldı, çürüdü. Baktırsak kesin eksik D vitamini. Kemikleri güneş görsün biraz."

Bir anda D vitamini eksikliğine nasıl gelebiliyordu?

"Bir şey olmaz," dedi abim. "Dersinden önemli mi?"

"Sen iyice delirdin Kürşat. Ne zamandır Nil'in dersleriyle bu kadar alakadarsın?" Piknik sepetlerini kucaklayıp

ayakkabılığa götürürken "Kime saracağını şaşıırıyorsun," diye söylendi. "Evlendirince geçer belki..."

Anneme de sesimi duyurmak üzere bağıra bağıra konuşurken, önümdeki koltukta kaykılıp yatmış abimi, oturduğum tekli koltuktan ayağımla uzanıp kafasından dürttüm. "Abi telefonumu senin odanda mı bırakmışım beeen? Sabahtan beri arıyorum bulamadım bir türlüüü."

Hışımla bana dönerken gözlerinden alevler saçıyordu. "Nerede bıraktıysan oradadır!"

"Gidip bakar mısın sana zahmet?" Ayağımı yüzünün önünde tehditkâr bir biçimde sallamaya devam ettim. "Anneee abime söyler misin telefonumu getirsin! Ben ders çalışıyorum da!"

Annem kafasını uzattı anlık. "Dolaş oğlum ayakların açılır. Sabahtan beri üşengeçliğinden tuvalete bile gitmedin. İçtiğin çaylar nerene gidiyor çok merak ediyorum."

"Kendi içinde arıtip yeniden kullanıyor galiba..."

Abim yattığı yerden ayağımdan çekmek suretiyle beni yere indirdi. Bütün notlarım halıya saçıldı. Ters ters bakıp homurdana homurdana kalkıp uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra tepemde dikilip telefonu uzatınca, yeniden yerleştiğim koltuktan telefonu almak için ileri atıldım ama hemen kaçırdı telefonu. Eğilip sessizce "Nil hata yapmakta ısrar edersen çok kötü şeyler olacak," dedi.

"Hata olduğunu nereden biliyorsun? Denemeden bilemem ki."

"Nil beni çıldırtacak mısın? Denemek de ne demek? Senin kiminle aşık attığından haberin var mı?!"

"Sandığının aksine kiminle aşık attığımı iyi biliyorum."

"Gerçekten bilsen böyle davranmazsın! Ve ben sana onun ne mal olduğunu gösterene kadar vazgeçmeyeceğim. Her adımınıza taş koyacağım. Benimle başa çıkamazsınız. Anlaşılan siz de kiminle aşık attığınızı bilmiyorsunuz!"

"Cezalısın," dedim. "Nereye taş koyuyorsun?"

"O cezaya yerinde olsam çok da güvenmezdim. Ayrıca benim kadar Fatih de cezalı."

"Bir şey yapmıyoruz ki taş koyasın. Annemlerin duymasını da istemediğine göre ne yapabilirsin çok merak ediyorum!"

Önce ne cevap vereceğini bilemedi. Gözleri kısıldı. "Sen çok fena oldun."

Omuz silkip "Fenalık bizde genetik," derken tatlı tatlı sırttım.

O da sırttı ilginç bir biçimde. "Benim elim de armut toplamıyor çirkin. Annemlere duyurmadan da size Bursa'yı dar edebilirim."

En azından deneyeceğinden emindim.

Piknik raconu sabahın köründe kalkıp yer kapmayı gerektirdiğinden, pazar günü için suç olduğunu düşündüğüm bir saatte, tüm mahalleli bizi Kirazlıyayla'ya götürecek üç minibüsün koltuklarına sırayla dizilmiştik.

Bizim minibüste Cezmi Amca'yla babam önde, annem, Birsen Teyze, Hayriye Teyze ve Cemile Teyze kaynatmak için en uygun koltuklar olan en arka dörtlüde, bir önlerinde Feray Abla'yla Kaan Abi, onların önünde Hilal Abla'yla kankası Ebru oturuyordu. Yanlarına da abim oturunca, babamların hemen arkası, en ön sıra da bana ve Fatih'e kalmış oluyordu.

Tabii abim her sabah olduğu gibi o sabah da assolistlik görevini başarıyla icra edecekti. Herkes hazır ve de nazır kendisini beklerken, o sallana sallana aşağı indi. Minibüsün kapısını araladı. Etrafa şöyle bir göz gezdirdi.

Hilal Abla'nın yanına oturmaktansa üzerimden atlayıp Fatih'le tam ortamıza sığışmaya çalıştı. "Ben uyurum biraz." Fatih'i kabaca dürtükledi. "Sen de git öteye."

Nihayet poposuna yeterince yer açabildiğinde aşağı düşmek üzereydin. "Rahat mısın abi? Öyle rahat edemedin gibi geldi bana da..."

"Edemedim tabii... Biraz daha yana kay." Kafasını omzuma koyup gözlerini kapattı. "Cüssenden çok yer kaplıyorsun... Kaplıyorsun hiç değilse biraz kilo al. Tahta gibi yastık mı olur?"

Yastıktım zaten de tahta gibiydim. Salyalarını akıtmasa bari.

Yer kapma işlemi başarıyla gerçekleşti. Ormanın içindeki patika yolun sonundaki çeşmeye yakın, futbol sahasının dibindeki stratejik noktadaki büyük masalara yayıldık. Kahvaltılık bir şeyler atıştırdıktan sonra babamlar çevredeki ağaçlara hamak kurarken, abim Fatih'i önüne katıp karpuz ve piknik tüpü gibi bilumum ağır eşya taşıtma eziyeti çektirmeye karar vermişti. Kendisi de kilim filan taşıyordu işte. Allah razı olsun.

Leyla karşımda çayını yudumlarken derin bir nefes aldı. "Oh mis gibi hava! Ne iyi ettik de geldik..."

Bu Leyla sevgi kelebeği şeklinde de çekilmiyordu. Gerçi kız ağzıyla tuş tutsa bana yaranmak için çok geç kalmıştı artık. Mangal tutuşturmak için kozalak toplayacağımı bahane ederek kalktım masadan.

Yaban kekiği kokuları eşliğinde biraz gezinip bir torba kozalakla geri dönüyordum ki futbol sahasında toplanmaya başlayan kalabalığı gördüm.

Oradan buldukları birkaç piknikçiyle birlikte bizim mahallenin erkekleri maç yapacaktı belli ki. İkiye bölünmüş kalabalığın iki başında abim ve Fatih karşı karşıyaydı. Rakip takımlarda oynayacaklardı. Muhtemelen hayatlarında ilk kez.

Kozalakları bir kenara fırlatıp salata için malzeme doğramaya başlayan annemlerin yanına ilişirken, yüzüm sahaya dönük oturdum; bir yandan da çaktırmadan maçı izleyecektim.

Maç sakın başladı aslında. Kalabalık olduklarından ve babamla Cezmi Amca da dahil, kırk yaş üstü bol miktarda oyuncu bulunduğundan, pozisyonlar hep karambol şeklinde geliyordu. Biri kalenin önünde topu ayağında buluyor, söz konusu kişi yetenekliyse gol oluyor, kazmaysa şut dağa taşta gittiğinden top geri gelene kadar dakikalar geçiyordu.

Maçın ortalarına doğru annem çeyizlik eşya dükkânında gördüğü kanaviçe işlemeli mutfak havlusunu ballandıra ballandıra anlatırken, gördüğüm pozisyon karşısında yüz ifademi korumam çok zor oldu.

Abim yere yatıp topa değil, direkt bile isteye Fatih'e daldı. Fatih hınçla bileğine gelen ayaktan sıçrayarak son anda kurtuldu. Niyazi Abi ellerini beline dayayıp abime çemkirdi ama olay büyümedi. Abim herhalde herkesin içinde Fatih'i biçmenin çok da mantıklı olmadığına kanaat getirmişti; maçın geri kalanında kurallar dâhilinde yapabileceği tüm pislikleri yaptı ama maç bir saatin sonunda sakatlık çıkmadan son buldu neyse ki.

Skor ve pozisyon açısından kısır geçen maç dağılırken Fatih bize doğru yöneldi. Terden sırlıklam olmuş tişörtü üzerine yapışmıştı. Annesine seslendi. "Anne," Yolunun üzerindeki birkaç çantayı kurcaladı. "Yedek tişörtleri nereye koymuştun?" Peşinden tehlikeyi sezen abim hemen Fatih'in arkasında bitti.

Kahvaltı ettiğimiz masanın ilerisindeki uzak köşede yaygıların üzerindeki çanta yığınına işaret etti Birsen Teyze. "Şuradaki fermuarlı yeşil çantada oğlum."

Ben de kıyın kıyın o tarafa yaklaşp kendime masanın üzerindeki kahvaltı çöplerini kaldırmak gibi büyük bir meşguliyet icat ettim. Az değildim gerçekten. Leyla bile dalmış Tülin'e bir şey anlatıyordu.

Fatih o tarafa gidip temiz tişörtü çantadan alıp üzerindeki tişörtü çıkarmaya davrandı. Abim koştura koştura önüne geçti. Görüşümü büyük ölçüde engellemiş oldu böylelikle. "Ne yapıyorsun sen?!" diye hiddetle ama olabildiğince sessiz sordu. Kulak kabartmama rağmen zar zor duyabildim. İyice yaklaştım.

Abimden kaçmadı. "Nil işin gücün yok mu senin? Gitsene annemlerin yanına."

Elimdeki çöp poşetine zeytin çekirdeklerini, peçeteleri doldurdum. "Yerken iyiydi!"

"Dil de bir pabuç!"

Fatih hala burnunun dibindeki abime baktı. "Biraz ötede dikilirsen tişörtümü değiştireceğim yüksek müsaadelerinle."

"Senin kıllı göğsünü görmek zorunda mıyız biz? "

"Sende yok diye kıskanıyorsun."

"Ne kıskanacağım seni be? Herkes gibi tuvalette giyin! Göz zevkimi bozuyorsun!"

Gözlerini devirip tişörtü çıkardı Fatih. Ancak göz ucuyla bakabildiğimden ve arada kocaman bir Kürşat Sağlam dikildiğinden pek bir şey göremedim maalesef.

"Görmek istemiyorsan bakmazsın olur biter."

Peki ya görmek istiyorsak?

Abim ruhumu okumuş gibi milim kıpırdamadı. Önce Fatih'in temiz tişörtü giydiğinden emin oldu. Sonra yüzü buruş buruş, hızlıca Hilal Abla'nın oturduğu yaygıya yöneldi. "Bütün iştahım kaçtı. Sırf görüntü kirliliği..."

Zannetmiyorum.

Üç tip masa vardı bizde: Büyük masası, genç masası, çocuk masası.

Mangal genel olarak genç masasının kontrolü altındaydı.

Mangalın başında Niyazi Abi'yle Fatih etleri yellerken, etler hazırlanırken ortadan kaybolan abiciğim, etler pişmeye yüz tutar tutmaz hemen ufukta göründü. Beni kalçasıyla iyice iteleyip masanın başına kuruldu. İştahı kaçmışa hiç benzemiyordu maşallah.

Fatih pişen etleri tencereye atarken abime de laf atmadan duramadı. "Kürşat sana zahmet olacak ama sen de bir ucundan tut istersen."

Fatih hiç öyle dememiş gibi abim poposuna iyice yer açtı. Ben bankın en ucuna geriledim. "Nesine yardım edeyim ben? Yapmışsınız işte. Ben üzerimi hiç kokutmayayım şimdi." Tenceredeki pırzolalardan birini alıp tek hamlede tamamını uçurdu. "Ellerine sağlık hayatım," dedi ağzı dolu.

Fatih "Afiyet olsun," dediyse de bakışları 'boğazında kalsın' diyordu.

Yemek boyunca Fatih'e gönderilecek her et parçası nasıl olduysa yolunu şaşıp abimin tabağını buldu.

Tam şans eseri elime geçen tencereyi karşımda oturan Fatih'e uzatıyordum ki abim atlayıp tencereyi himayesine aldı. "Alayım ben onu. Mangalın başında duran yeterince yemiştir."

Fatih yemesin diye yedikleri yüzünden abimin suratı bile artık yeşerirken Hilal Abla bir bardak suyu kafasına dikip karnını ovuşturdu. "Kürşat biraz yürüyüş yapalım. Çok yedim," diyerek gerindi. "Sen de abarttın."

"Nil sen de gel," dedi abim sektirmeden.

"Ne işim var abi sizinle? Romantik romantik takılın siz işte."

"Rahat bırak kızı Kürşat. Bir yapıştın mı çıkmıyorsun."

Abim çaresiz kaldı. Ayaklandı. Bir bana bir Fatih'e baktı. "Ben geliyorum birazdan," diyerek bilgilendirdi bizi. "Bir yere kıpırdamayın."

Masaları toplarken "Bulaşıkları kaldırmadan önce bir çalkalayalım," dedi Birsen Teyze.

"Ben bir koşu gidip alayım su," diye önerdim.

"Dur kızım sen gitme." Kafasını kaldırıp etrafa baktı Birsen Teyze. "Çocuklar demin buralardaydı."

Ufak bidonu aldım hemen elime. "Ben gider gelirim şimdi."

"E iyi ya," dedi Birsen Teyze. "Dikkat et kızım."

Fazla dikkat edememiş olacağım çeşmeye giderken ağacın arkasından fırlayan karaltı karşısında elim böğrümde korkuyla sıçradım. Ama karaltıyı da hemen tanıdım. "Sen de nereden çıktın?!"

Fatih elleri ceplerinde sırtarak bana doğru birkaç adım attı. "Bak yine aynı soru."

"Ağacın arkasından çıktın birden ödüm koptu." Telaşla sağıma soluma arkama baktım. "Abim de şimdi çıkar bir yerden!"

"Çıkarsa çıksın. Bütün gün sabır testi gibi ensemin dibinden ayrılmadı."

"Suyuna gitmeye ne oldu?"

"Belki biraz daha atak olmak daha doğru bir stratejidir." Gözü elimdeki bidona takıldı. "Senin elinde neden su bidonu var?"

"Bizimkilerle birkaç kirli bulaşığı çalkalayacaktık kaldırmadan önce."

"Bana neden söylemiyorsun?"

"Ufacık bidonu mu taşıyamayacağım?"

İnceden sıırttı. "Hemen de sinirleniyorsun."

"Sinirlenmedim. Neden benim bidonumu sen taşıyacaksın ki?"

"Sen yorulma diye."

Herkes yorulabilirdi sonuçta. "Sana da yazık..." dedim.

Rahatsızca etrafa bakınıp bir adım attı bana doğru. Çeşmeyle oturduğumuz masalar arasında bir yerdeydik. Her an biri çıkabilirdi bir yerlerden. Mesela abim. Buna rağmen bir adım daha attı bana doğru. Sesi kısıldı. "Bu kadar güzel olmak zorundasın sanki..."

Telaşla ben de gözlerimle etrafı taradım. "Sana böyle şeyler söyleme diyorum ben..."

"Neden söylemeyecekmişim?" Sesi alçaldı iyice. Paldır küldür sıraladı cümleleri. "Gerçek bu. Çok güzelsin. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın sensin."

Bu işin sonu kötüydü. Birkaç adım geriledim. "Sana öyle geliyordur," dedim. "Sevdiğin için." Kendim bile zor duydum son kısmı.

"Keşke öyle olsaydı." Uzanıp elimi yakaladı. Beni kendine doğru geri çekti. "Belki peşinde bu kadar adam olmazdı o zaman."

Bazen dayanamıyorum hiç. "Belki sen de olmazdın..."

"Beni sana âşık eden şey sadece güzellikten mi ibaret sanıyorsun?"

Aslında bu konuda bir fikrim yoktu. Kendimi soluk benizli ve de soğuk bulurdum; yani ne iç ne de dış güzelliği. Fatih için bir liste yapmışım ama kendim için de bir tane yapmak aklıma gelmemiştı. "Ben olsam bana âşık olmazdım," diye

itiraf ettim. "Aslında tam olarak neyime âşık olmuş olabileceğini bilmiyorum."

Kafasını iki yana sallayıp güldü. "Saymamı ister misin?"

Cevap vermedim. Ama sen yine de yan cebime koyabilirsin.

"Bir düşüneyim," diyerek hımladı. Sık ağaç dallarının arasından gökyüzünü buldu gözleri. "Bir kere karakterlisin. İnat olman bazen sinirlerimi oynatsa da kolay kolay geri adım atmamanı takdir ediyorum. Sonra akıllısın. Tuttuğunu koparıyorsun. İsteyip de yapamayacağın bir şey olduğunu sanmıyorum. İyi kalplisin. Herkesin yardımına koşuyorsun. Kürşat'a bile katlanıyorsun - bana sorarsan hak etmediği kadar iyi davranıyorsun. Bilgilisin. Kültürlüsün. Beni daha iyi bir insan olmaya zorluyorsun. Bana bir şeyler öğretiyorsun. Ve ben bunun bir kadında aradığım bir özellik olduğunun farkında bile değildim senden önce."

Benden önce.

Oracıkta eriyip muşmula kıvamına gelmem inşallah.

Gülümsemesi muzipleşti yeniden bana çevirirken gözlerini. "Ayrıca hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu söylediğimde abartmıyordum. İçinde bulunduğumuz duruma bunun katkısını da reddedemem. Bu değerlendirmeme aklına gelebilecek gelmiş geçmiş tüm ünlü oyuncular ve modeller dâhil. Bencillik biliyorum ama iyi ki New York'ta değil de Setbaşı'da yaşıyorsun..."

"Yok artık," dedim hayretle. "Aşkın gözü kör diyenler doğru diyormuş herhalde..."

"Başkaları için konuşamam ama ben âşık olduğumda gözlerim açıldı." Şimdi başparmağı elimin üzerinde daireler çiziyordu. Derin bir iç geçirdi. "Nasıl sabredeceğim ben?" diye sordu bir fısıltı gibi.

Ne için mesela??

Her ne için sabretmesi gerekiyorsa geçerli bir önermede bulundum. "Zaman çabuk geçiyor." Genel olarak geçtiği söylenirdi yani.

Komik geldi bu cümlem. "Hıh," dedi. "Ne kadar bir zamandan bahsettiğimizi bilsem... O zaman çabuk geçerdi belki."

Şu an neden bahsettiğimizden bile emin değildim ki ben. "Neden bahsettiğimize bağlı," dedim temkinli.

Cevap vermedi hemen. "Biliyorum söz verdim sana ama anlıyorum ki sözümde durmak çok zor olacak," dedi sonra. "Sana bakınca... Herkes her şeyi bilsin istiyorum. Aklım çıkıyor birileri aklını çeलेcek diye."

Bir doğruculuk gelmişti üzerime. "Aklım ikinci bir kez çelinemez bence."

Cevabım mutlu etti onu. "İçimden gelenleri söyleyebilmek, yapabilmek istiyorum sadece..." Gözleri dudaklarıma kaydı.

Bu sefer hastanedeki gibi sapık olduğunu düşünmedim.

Öpüşmek bana anlamsız gelen hareketlerdendi.

Bir insan gönüllü olarak neden başka bir insanla salya değiş tokuşuna girişmek isterdi?

Romanlarda o büyük aşkları okurken, filmlerde komik sakar sevgilileri izlerken kendimi bu sorunun cevabını düşünür bulurdum. Duygu dünyamızda olan biten neden fiziksel temasa yol açar? Her zaman açmak zorunda mıdır? Uzaktan sevmek aşkların en güzeli değil midir?

Ama şimdi dudaklarına kaçamak bakışlar atarken hiç merak etmediğim kadar merak ediyordum; hem konsept olarak öpüşmeyi, hem de *onunla* öpüşmeyi.

Şu an tutup beni birden öpse ne yapardım?

Aklımdan uçuşarak geçen şeyler kıpkırmızı kesilmeme neden oldu.

Sen yardım et Allah'ım! Vallahi izin verirdim bence!

Ama o beni tutup öpmek yerine birden yanaklarını şişirip gözümeye gözümeye üflelemeye başladı.

Gözümü kırptırdım. "Ne yapıyorsun?" Hayal kırıklığı mıydı o? Yok canım. Ne alakası var?!

Kaşları çatık, yüzü yüzümeye yaklaştı iyice. "Çıkmadı eşekoğlueşek!"

Çenemden tutup neredeyse başparmağıyla işaret parmağını gözüme soktu. "Kıpırdama Nil. Kıpırdadıkça içeri kaçıyor." Ne kaçıyor? Ve nereye kaçıyor? Biraz daha debelendikten sonra iki parmağını aralarında bir şey varmış gibi birbirine yapıştırıp geri çekildi. "Aldım. Tamam."

Fatih arkamda her kim varsa ona "Sinek kaçmış da gözüne," dedi omzumun üzerinden.

"İyy çok iğrenç!" dedi Leyla'nın sesi. "Demek o yüzden iki saattir bir bidon suyu getiremedin."

"Getirirken gözüme dalış yaptı eşekoğlueşek," dedim hala gözümü ovuştururken.

Fatih tebessüm etti belli belirsiz.

"Suya gerek kalmadı. Onu söylemeye geliyordum. Boşuna taşıma diye. Hüseyin Amca doldurmuş meğer bir sürü bidon. Onlardan kullandık. Bitti işimiz." Yolun aşağısındaki Tarım ve Orman Bakanlığı'na ait misafirhaneyi gösterdi. "Voleybol için toplanıyor bizimkiler. Misafirhanenin bahçesine file germişler. Top da varmış. Oynar mısınız siz de?"

"Oynarız."

Leyla önden önden giderken sessizce Fatih'e sordum. "Yedi mi sence?"

Fatih cevap veremedi delik kulaklı Leyla yüzünü bana döndü. "Bir şey mi dedin Nil?"

"Abim diyorum. Bir şey yemedi bugün. Morali bozuk galiba. Hasta da olabilir. İnşallah hasta değildir. Hiç çekilmiyor hastalığı..."

"Allah Allah," dedi Leyla. "Benim dikkatimi çekmedi."

Leyla'nın dikkatini çekmeyen bir şey. Kıyamet her an kopabilirdi.

Adam etin yarısını tek başına yedi Leyla. Ya körsün ya da bizimle kafa buluyorsun.

Bence ikinci seçenek.

Önce yokuş inip Leyla'nın peşinden yayladaki misafirhanenin voleybol filesi gerilmiş sahasına çıkan yokuşu tırmandık.

Abimin gözleri kısıldı bizi görünce ama çok da anlam veremedi Leyla da bizimle olunca. "Nereye kayboldunuz siz?"

Elimdeki bidonu sallayıp "Ben su almaya gitmiştim," dedim hemen. "Leyla voleybol oynayacağız deyince direkt buraya geldik."

"Neden boş o bidon?"

Sen sor diye. "Leyla gerek olmadığını söyleyince doldurmadım. Hüseyin Amca doldurmuş bir sürü bidon."

"Senden önce davranmış olması pek şaşırtıcı değil." Abim bakışlarını Fatih'e çevirdi. Cevap sırası ona gelmişti anlaşılan. "Ben de Niyazi Abi'nin yanından geliyorum. Çeşmenin başında mangalı temizledik. İnanmıyorsan sorabilirsin. Bazıları yiyip yiyip ortalıktan kaybolunca iş bize düşüyor."

"Bazıları da minareyi çalıp kılıfını hazırlıyor," diye mırıldandı abim dişlerinin arasından.

Hilal Abla abimi dürttü. "Kürşat ne o öyle herkesten hesap soruyorsun sen?"

"Bana herkes hesap verir," dedi abim makulce. Sonra ikimize baktı. "Sıkıyorsa vermesinler."

Hilal Abla'yı fazla etkileyemedi. "Aman hadi. Duyan sahi sanacak." Ellerini çırttı. Herkesten hevesliydi. Lisedeyken voleybol takımındaymış da kendisi. "Hadi takımları belirleyelim."

Abim beni ve Hilal Abla'yı hemen yanına çekti. Buna karşılık Leyla'yla Tülin'in de Fatih'in takımında olmasının yerinde olacağını öne sürdü. Yusuf Amca bize gelirken, sonradan bize katılan suların fatihi Hüseyin Amca da karşı takıma yollandı. Birkaç amcanın daha paylaşımı gerçekleştikten sonra maç başladı.

Takımlar cidden dengeli olmuştu - abimin hakkını teslim etmek gerekirdi. Birinci seti biz alırken, ikinci seti onlar kafa kafaya bir çekişme sonucu aldılar.

Üçüncü setin ortalarında abim sayı almak için rahat bir plase bırakabilecekken, geride duran Fatih'in üzerine tüm

gücüyle abandı. Gözlerimi kapattım. Fatih manşetle zor çıkardı topu ama o şiddetle çimenlik bayırlara uçtu top.

Abim elini kaldırdı; hayvanlığından ötürü çok üzgündü belli ki! "Pardon Fatih fark etmedim seni."

Fatih ellerini beline dayayıp nefes nefese abime baktı. "Olur öyle..."

O andan itibaren maçın seyri değişti. Ellerimi havaya kaldırıp füze gibi uçan topa değme ihtimalimden korkar oldum; mütemadiyen tokatlanan voleybol topunun yerinde olmak da hiç istemezdim. Onun yerine benim midem bulanıyordu.

Hilal Abla alnında biriken teri koluna sildi. "Biraz hırs mı yaptınız siz acaba? Ne oluyor böyle? Sanki dünya şampiyonası."

"Başka türlü zevki çıkmıyor," dedi abim burnundan solurken. İki sayı geriye düşmüştük.

Fatih servisi kullandı. Onun da abimden aşağı kalır yanı yoktu. Açıkça abimi hedeflemişti. Elinde patlayan sayıdan sonra abim homur homur homurdanırken Leyla Fatih'e "Çak," dedi. O da çaktı pis.

Üçüncü setin sonunda Fatih'e ve abime ayak uydurmaya çalışan Hilal Abla'da kondisyon sıkıntısı baş gösterdi. Pes edip ellerini dizlerine dayadı sonunda. "Bu ne ya? Su molası verelim. Bittim ben."

Sıcaktan dili damağına yapışan herkes su şişelerine hücum ederken Hilal Abla üçümüzü kenara çekti. "Siz benimle bir gelsenize." Elleri belinde tek tek üçümüzü de baştan aşağı süzdü. "N'oluyor size?"

"Oyun oynuyoruz?" diye soruyu geçiştirmeye çalıştı Fatih.

Abim dudak büktü. "Biraz rekabetten zarar gelmez."

Hiç ilgim yokmuş gibi "Ben niye buradayım ki?" diye sordum. "Benim elim son yirmi dakikadır topa bile değmedi."

"Üçünüz bir şey saklıyorsunuz benden."

Damarlarımdaki kanın basıncını kulaklarımda hissettim. Bir sen eksiktin Hilal Abla! "Ben ne saklayabilirim?"

"Her an kusacak gibi görünüyorsun Nil. Mesele her neyse sen de içindesin. Kürşat dibinden ayrılmıyor."

Abim umursamazca dudak büktü. "Abartıyorsun. Her zamanki halim o benim."

"Hayır efendim her zamanki halin değil o senin. Hırsan kafanızı gözünüzü yaracaksınız birbirinizin. Bir maç için olduğuna inanacak kadar saf mı görünüyorum oradan?" Elindeki alyansı işaret etti. "Sana bu yüzüğü yediririm Kürşat. Bir dakika daha beklemeyeceğim. Neyse karın ağrınız her şeyi en ince detayına kadar anlatacaksınız bana. Hemen. Şimdi!"

Hilal bu işi çözer! ☺

Bu şarkı nereden aklıma geldi bilmiyooruuğğm sfhkjhs

<https://youtu.be/k9aRhsWb44U>

Instagram: @sezen.aksin

37. Bölüm

Yeni bölüm Çarşamba günü gelecek canlar.

*Yarın (**28 Ocak saat 22'de**) canlı yayında görüşüyoruz, o zamana kadar öperim :* (**Instagram: @sezen.aksin**)*

"Sana bu yüzüğü yediririm Kürşat. Bir dakika daha beklemeyeceğim. Neyse karın ağrınız her şeyi en ince detayına kadar anlatacaksınız bana. Hemen. Şimdi!"

Abimin bu aciliyette herhangi bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu. Bezgin bezgin Hilal Abla'ya baktı. "Olmayan şeyi nasıl anlatacağız acaba?"

"Gözümün içine baka baka yalan söylüyorsun!"

"Sinirlenmeye başlıyorum Hilal," dedi abim uyarıcı bir sesle.

Fatih'le ben an itibarıyla fazlalık gibiydik. Ben ayağımın altındaki kuru çalılıkları yuvarlıyordum, Fatih tepelere bakıyordu.

Abim Hilal Abla'yı geri püskürtemedi tabii. "Ay bir tırstım ki sorma!"

"Tırssan iyi edersin!"

"Ne yapabilirsin? Dayak yediğiniz geceden beri çok tuhaf davranıyorsunuz! Aksini iddia edebilir misin?"

Abim "Ben dayak yemedim," derken Fatih'i işaret etti. "Bu yemiş olabilir."

Hilal Abla dudaklarını büküp alaycı bir ifade takındı. "Sen öyle diyorsan..."

"Sen yoksa bana inanmıyor musun?" diye sordu abim alınmış.

"Şu an ağzından çıkan tek bir kelimeye dahi inanmıyorum."

"Dayak *attığım* geceyle şu anki mesele çok farklı! İki alakasız mevzu yüzünden topladın bizi buraya!"

Hilal Abla abimin iddiasını bir anlığına kabul etmiş göründü. "Peki, anlat o zaman ben de anlayayım."

Abim yalanı sürdürebilmek için gerçeklerin bir kısmını paylaşmaya karar verdi. "Fatih'le aramız..." Ters ters baktı Fatih'e sonraki kelimelerini destekleyecek şekilde. "Biraz limoni bu aralar..."

Mesela 2. Dünya Savaşı da arası limoni olan devletler arasında çıkmıştı!

Bu bilgi parçacığı Hilal Abla'yı tatmin etmedi. "Orasını anladık. Sebep?"

"Sebep?" diye sorarak abim zaman kazanmaya çalıştı.

"Evet Kürşat," dedi Hilal Abla sabırsız. "Sebep."

"Erkeklerin arasında kalması gereken bir sebep. Bazı şeyler vardır, herkese söylenmez. Biz aramızda hallederiz. Öğreneceksin de ne olacak? Bu kadar merak iyi değil, Hilal. Ben hoş görürüm de herkes benim kadar sabırlı olmaz."

"Laf kalabalığı yapma bana Kürşat!"

"Ben senin iyiliğini düşünüyorum!"

"Yaa bir git Kürşat, bilmesem inanacağım."

Abim çok büyük bir bomba patlatacakmış gibi dikleştirdi, Hilal Abla'nın gözlerinin içine büyük bir kararlılıkla baktı. "Sen istedin bunu Hilal!" Sonra çok üzgünmüş gibi derin bir iç geçirdi. "Fatih'le son zamanlarda hayat görüşümüz çok farklılaştı. Bir yabancıyla konuşuyor gibi oluyorum bazen. O beraber doğup büyüdüğüm adam değil sanki. Bursaspor'un yeni yönetimiyle ilgili o son münakaşamız özellikle çok kalbimi kırdı. Kadınların anlayabileceği bir şey olmadığından paylaşmak istemedim..."

Gülmekten kendimi alamadım. Ahahahah! En tatlısı da Hilal Abla'nın buna inanabileceğini düşünmesiydi!

Hesap edemediğim şey, ağzımdan fırlayan kıkırtının şimşekleri benim üzerime çekmesi oldu!

Hilal Abla'nın yüzü anından bana döndü. "Senin neden güldüğünü sorabilir miyim acaba? Bu *hayat görüşü farklılığının* sen neresindesin?"

Kendim kaşınmıştım. Balık batmıştı bir kere ve düz gitme şansı kalmamıştı. "Hiçbir yerinde..."

"Onu biliyorum da, merak ettiğim sakladığınız nasıl bir şey ki abin bu kadar çaba harcıyor saklamak için!"

Abim "Nil seni çok fena yapacağım!" dedi dişlerinin arasından. Her an üzerime atlayabilecekmiş gibi duruyordu.

"Hiçbir şey yapamazsın!" dedim ben de dişlerimin arasından.

Hilal Abla hemen güvence verdi bana. "Hiçbir şey yapamaz Nil." Aramıza girdi. "Ben buradayım. Anlat dinliyorum."

Düşündüm. Abimle başa çıkabilen tanıdığım tek kişi Hilal Abla'ydı. İyi bir müttefik olabilirdi. Aslında düşününce olup biteni bilmesinde hiçbir sakınca olmayan tek kişiydi belki de. Üstelik yardımı bile dokunabilirdi!

Aradığım güvenceyi kendisinde bulmuştum ama nereden başlayacağımı da tam bilemedim. Fatih'le ikimizi gösterdim sonunda. "İkimiz yüzünden abim bu kadar sinirli."

"Ne yaptınız ki?" diye sordu haklı olarak.

"Nil!"

Hilal Abla yemeğine konmaya çalışan bir sinekmiş gibi abime havada savuşturduğu eliyle haddini bildirdi. "Sen karışma." İkimize merakla baktı. "Neden kızdı size?"

"Son zamanlarda biraz fazla zaman geçirdik de. *Hayat görüşleri* orada çakışmış olabilir..."

Hilal Abla anlatmaya çalıştığım şeye o kadar ihtimal vermiyordu ki! "Nasıl yani? Fatih'i mi senden kıskanıyor?"

"Onun gibi bir şey," diye geveledim.

"Kürşat sen nasıl bir insansın?" diye hayretle abime sordu Hilal Abla.

"Saçma saçma konuşmalar..." Abim elini Fatih'e doğru salladı. "Ben bunun nesini kıskanacağım! Çok daha iyilerine

layığım ben!" Sonra gözlerini kısıp bana baktı. "Bazıları da anlasa ne iyi olacak ama!"

Bakışlarını iade ettim ona. "Bırakmıyorsun ki anlasınlar."

Hilal Abla'nın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "Açık açık konuşur musunuz? Bu konuşmadan hiçbir şey anlamıyorum ben!"

"Nil tek kelime daha etmeyeceksin!" diye buyurdu abim kişisi.

Tehditlere karşı iyi tepki veremiyorum ben. Ağda kağıdını caart diye tek hamlede çektim. "Ben Fatih'ten hoşlanıyorum. Sorun bu."

Hilal Abla'nın gözleri kocaman kocaman, eli ağzına gitti. Boş atıp epey dolu tutmuştu. "Neeee????"

"Ben de Nil'den hoşlanıyorum," diyerek Fatih ağzı kulaklarında devam ettirdi açıklamamı. "Eh Kürşat da bunu öğrenince ne yapsa beğenirsin? Geçen gün ağzımı burnumu kırdı. Yani kıramadığı açık tabii. Kıрма girişiminde bulundu diyelim..."

Hilal Abla otomatiğe bağlamıştı. "Neee?????" Ona göre, benim Fatih'ten hoşlanmam ne kadar saçmaysa abimle Fatih'in kavga etmesi de o kadar saçmaydı çünkü.

Abimin bir bakışı vardı bize anlatılmaz yaşanır. Büyük ihanete uğramıştı. Yine. Ekşi yüzü bütün sırrı bozduğumuzu işaret ediyordu. "Allah sizi nasıl biliyorsa öyle yapsın!"

"Bıraksan yapacak ama bırakmıyorsun," dedim arsız arsız.

"Aman sakın geri durma sen. Hep cevap ver. Ama hep." Ellerini beline dayayıp yine bana laf anlatma girişiminde bulunacaktı anlaşılan. "Ben sana neden laf anlatamıyorum?" Fatih'e 'bu' dedikçe eliyle de sanki sergi malzemesiymiş gibi onu işaret ediyordu. "Bula bula bunu mu buldun Nil? Aklımı kaçıracağım düşündükçe!"

Fatih araya girdi. "Çok düşünmemeye çalış hayatım... Bak sağlığına hep zarar bunlar!"

Abim dövse mi sövse mi bilemedi. Hilal Abla'ya isyan etti. "Hilal sen söyle bu yavşağa kız mı verilir??? Benim küçük kız kardeşim bu kart zamparaya mı kaldı?"

Hilal Abla olasılık hesapları yapıyordu belli ki. "Abartma Kürşat. Ne Nil düşündüğün kadar küçük, ne de Fatih kart!" Sanki öylesine sohbet muhabbet takılıyormuşuz gibi bize döndü bu güzel piknik gününde. "Cidden kaç yaş var ki sizin aranızda?"

Fatih "Sekiz," dedi.

Hilal Abla gözlerini belertti. "Annemle babam arasında on iki yaş var Kürşat. Sekiz nedir ki? Bunun için mi bu kadar yaygara kopartıyorsun?"

Abim de sebeplerin tükeneneceğini sanıyorsa yanılıyordu. "Doğduğundan beri abi dedi bu kız buna," dedi eli yine havada. "Yirmi yıl eder! Nasıl olabilir böyle bir şey? Nasıl? Nil 'Fatih' dedikçe cinlerim tepeme çıkıyor benim!" Neredeyse çocukken yaptığı gibi sinirden tepinip yere yatacaktı. "İzin vermiyorum! Duydunuz mu beni? Vermiyorum! Cesedimi çiğnemeniz lazım!"

Hilal Abla az önceki şoku iyiden iyiye atıyordu artık üzerinden. "Abi demişse ne olmuş yani? Kanun mu bu? Abi dedi artık başka bir şey diyemez mi?"

Abime göre her şey çok açıktı. Hilal Abla'nın bunu soruyor olması abesle iştigaldi! "Diyemez efendim!" diye böğürünce karşıdaki tepelerde yankı yaptı sesi. Biri gelip basmasa bari!

"Kız kardeşin için, arkadaşım, dostum dediğin adamdan daha iyisini mi bulacaksın?"

"Arkadaşım dostum dediğim böyle yapıyorsa vay halimize!" diye yanıtladı abim sinirle. Sesli bir nefes verdi. O el yine havadaydı. "Birincisi: Bu benim artık hiçbir şeyim değil! İkincisi de: Sen kafayı mı yedin Hilal? Sorduğun soruya bak!"

"Gayet mantıklı bir soru bence. Çocukluğunuzdan beri yediğiniz içtiğiniz ayrı gitmedi. İçini dışını biliyorsun. Hiç tanımadığın biri daha mı iyi olurdu?"

"Sorun da bu ya! Hiç tanımasam hiç değilse nasıl bir pislik olduğundan haberim olmazdı! Yıllar boyu bunun ne haltlar karıştırdığını bir ben biliyorum bir de Allah! Eline kimse su dökemez!"

Hilal Abla ellerini göğsünde kavuşturdu. Abim için tehlikeli dakikalar başlıyordu. "Sen dökemez misin mesela? Haberin olduğuna göre o haltları beraber karıştırdığınızı düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

Abim tam mavi ekran verecekken duygu sömürsü yapabileceği makul bir gerekçe buldu. "Söz konusu benim kız kardeşim!"

Hilal Abla'ya tabii ki işlemeden geri sekti gerekçe. "Sen el âlemin kızını alırken sıkıntı yok ama? Benim abim de sana böyle yapsaydı o zaman!"

"O başka!"

"Nasıl başka olduğunu açıklayabilir misin?"

"Çünkü ben kendimden eminim!" Bu kez işaret parmağını Fatih'e doğru sallamayı tercih etti. "Nedense bundan emin olamıyorum! Şu tipe, şu yavşak duruşa bir bak! Baktıkça ağzının ortasına patlatasım geliyor!"

Sabır Fatih'in meziyetlerinden biri değildi. "Patlatmazsan hatırım kalır! Ama uyarayım bir daha mal gibi ağzımı açıp beklemem."

Abim Fatih'in üzerine yürüdü. "Sen böyle mal gibi ağzını açıp konuşursan ağzının ortasına patlatan da çok olur!"

Yine midem bulanmaya başlamıştı. Aylardır kalp krizi riskiyle karşı karşıyaydım resmen.

Neyse ki Hilal Abla araya girip ikisini de ters yönler itekledi. "Burada da kavga etmeyeceksiniz herhalde! O kadar aklınızı kaçırmadınız umarım! Hüseyin Amcalar otuz metre ötede, hatırlatırım!"

Hüseyin Amca'nın adı bile abimin geri vites yapması için yeterli oluyordu. Çok mübarek adamdı çok! Abim birkaç adım geriledi.

Ama ufak bir strateji hatası yaptı Hilal Abla. "Sen karışma Kürşat. Bir sakın ol. Baksınlar bakalım oluru var mı? Su akar yolunu bulur."

Abimi tam durulacakken büsbütün coşturmuş oldu böylelikle. Eski pozisyonuna anında geri döndü abim. "Höst! Nereye buluyormuş? İsveç mi burası?"

"Of Kürşat vallahi yoruyorsun insanı! Hangi çağdan kaldın sen? Ne var yani? İki sinemaya gitsinler, bir yemek yesinler..."

Abim "Eşşeğin..." diyerek başladığı cümlesini tamamlamadı neyse ki. "Cezalı bu. Ben izin versem de gidemez. Ne yazık..." dedi dünya üzerindeki en sahte hüznle.

"Doğru sizin cezalar vardı..." Hilal Abla da benimle aynı fikirdeydi. "Müstahak size! Bilmeden ne doğru bir iş yapmış Hüseyin Abi. Çok büyük adam!"

"Çok! Sorma..."

"Kardeş gibi büyüdüünüz siz. Nasıl böyle bir şeyin aranızda girmesine izin verirsiniz?"

O el mütemadiyen havadaydı. "Hepsi bunun suçu. Kardeşime yan gözle bakarken düşünecekti."

"Yan gözle filan bakmadım. Benim niyetim ciddi!" dedi Fatih.

"Biz senle ciddi düşünmüyoruz ama hayatım!" dedi abim ekşi suratıyla.

Hilal Abla da sinirleniyordu ufaktan. "İyi. Fatih olmasın. Aman sağa sola da gitmesin Nil. Senin onay vereceğin, tanıştığı ilk kişiyle de evlensin. Kardeşine layık gördüğün hayat bu mu?"

"Benim için bir mahsuru yok!"

"Bu kız başka türlü nasıl tecrübe edinecek?"

Abim dayanamadı artık. "Tecrübesine sığarım ben onun!"

"Ne terbiyesiz adamsın!" diyerek yüzünü buruşturdu Hilal Abla. "Sen gezerken dolaşırken iyiydi el âlemin kızıyla!"

"Ben evleneceğim seninle."

"Belki onlar da evlenecek."

Abimin kan beynine o an sıçradı. Hissettim. "Geçtiniz karşıma çıldırtmak mı istiyorsunuz siz beni???"

Hilal Abla'nın umuru olmadı sıçrayan kanlar. "Çıldıracak bir şey yok. Belki evlenirler belki evlenmezler. Ama sen olmaz dedin diye bitmez bu iş."

Abimin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yuh! Gezip tozup bir de evlenmeyecekler öyle mi???"

Hilal Abla alayla sordu. "Sen de karar ver evlensinler mi evlenmesinler mi?"

Şu evlenme mevzusu kapansa mıydı artık ben kusmadan?

"Kardeşimle bu, birlikte artık halay bile çekemezler!" Üçümüze de bakarak elleriyle havada bir kadraja aldı bizi. "Ne güzel iş valla! Hilal de avukatınız... Ama şunu bilin bütün mahalleyi de toplayıp gelseniz, ben bu işe izin vermiyorum. Elimden geleni de ardıma koymayacağım." İşaret parmağını bu kez Hilal Abla'ya salladı. "Sen de mani olamazsın buna Hilal."

"Yerinde olsam o kadar da emin olmazdım."

"Bu bizim iç meselemiz!"

Aha. Günün en büyük hatası da böylelikle gelmiş oldu.

"Öyle mi Kürşat?" Ayağıyla tempo tutmaya da başladı Hilal Abla. Bu noktadan sonra kendisine pek bulaşmamak gerekirdi. "Ben içerde değilim tabii, dış kapının dış mandalıyım, haklısın. Ben kim oluyorum ki?"

Abim de ivedilikle üzerine gitti. "Nereden baksan gelin adayısın!"

"Yani diyorsun ki gelin olmama ihtimalim de var!"

"Gidişat pek parlak görünmüyor. Ne demeye arka çıkıyorsun bunlara? Asil gelin olma iddian varsa senin her şartta kocana destek olman gerekmez mi?"

"Koca adayı demek istedin herhalde???"

Abim büyük oyunu o an gördü. "Lan durun bir dakika!" Hilal Abla'ya Fatih'le beni gösterdi. "Arada fişteği salıp sonra sessiz sessiz duruyorlar bunlar bir kenarda! Bizi birbirimize düşürüp aradan sıyrılıverecekler akılları sıra!"

"Onlar bir şey yaptı mı Kürşat Efendi?! Senin kimseye ihtiyacın yok! Kendi kuyunu maşallah kendin çok güzel kazıyorsun!"

Leyla'yı ilk ben gördüm. Neredeyse onu gördüğüme sevinecektim. Gülerek el salladı bize doğru. "Hadi başlıyoruz, ne yapıyorsunuz orada? Gelmiyor musunuz?"

Omzunun üzerinden bakıp "Geliyoruz şimdi..." diye geri bağırdı Hilal Abla. "Bu da her lafın içinde," diye ekledi sessiz. Abime döndü. "*Gelin aday*ı meselesini sinirine veriyorum. Söylediklerini duymamış gibi yapacağım. Ama sonra sakın sakın konuşacağız bu konuyu." Gitmeden en son Fatih'le bana bir bakış attı. "Bu fikre de biraz alışmak gerekecek..."

Aklımız çok başka yerlerde olduğundan, su molasından sonra bizim takım toparlanamadı, üçüncü ve dördüncü setleri seri vermek suretiyle kaybettik.

Abim yenilmeyi sıradan bir günde bile hazmedemezdi.

Hiçbirimizi beklemeden, önden önden piknik alanına geri yürüyüp hamakta sekizinci rüyasını gören babamı dürttü. "Kalk baba."

Babam sıçradı birden. "Ne oluyor oğlum??"

"Gidelim. Yeter bu kadar piknik!"

Yazık pamuğum gözlerini ovuşturuyordu hala. "Ne huzursuz bir çocuk oldun sen... Aklım çıktı."

Annem masada oturduğu yerden proje yöneticiliğine girdi. "Oğlum babanı rahat bırak. Adam bütün gün dükkâna tıkılıp kalıyor. Biraz temiz hava gitsin ciğerlerine." Hemen direktiflerini gelinine verdi. "Hilal al kızım götür şunu. Yine bize musallat oluyor! Yürüyecek misiniz ne yapacaksınız artık ben bilmem!"

Hilal Abla görev bilinciyle arkasına baka baka yürüyen abimi sürükleyerek götürdü. Herkes rahat bir nefes aldı. Babam uykusuna geri döndü. Annemse bir avcı gibi Fatih'le kokumuzu almıştı. Elinde içi kestane dolu koca bir leğenle karşımıza dikildi. "İnşallah tatları iyidir. Baksanıza minnacıklar. Kestane de bitti artık..."

Bir leğen dolusu yüzlerce minik kestaneyi burnumuza dayamıştı. "Bu bitmiş hali mi? Bana yeni başlıyor gibi geldi!"

"Hadi Nil şımarma. İki dakikada çiziverin de gitmeden kebab yapıp yiyelim."

Fatih benim gibi şımarık değildi tabii. Hemen uslu bir çocuk gibi leğeni kucakladı. "Sen merak etme Necla Abla.

Yaparız hemen."

"Ah Fatih," diyerek içini çekerken elimize birer tane de bıçak tutuşturdu annem. "Şu çocuklardan yana hiç yüzüm gülmedi!" diye söylene söylene uzaklaştı.

Oysaki ben annemden yana gül gül ölüyordum an itibariyle!

Çaresiz, Fatih'le çayırılığa oturup elimize tutuşturulan bıçaklarla kestane çizmeye başladık. Romantizmden çok başımız dönmezdi inşallah!

Yığının içinden birkaç kestane çizdikten sonra "Sence iyi mi oldu?" diye mırıldandım.

"Kötü olmadı galiba..." Bakışlarını üzerimde hissettim. Sesinden gülümsediğini anladım. "Benden hoşlandığını önce Hilal'e söyleyeceğini düşünmemiştim ama..."

Yapmıştım öyle talihsiz bir şey değil mi? Ama yaptığım fayda maliyet analizi gerçeği söylememi önermişti!

Kafamı iyiden iyiye önüme indirdim. Tek görebildiğim göz alabildiğine kestaneydi! "Önümüzdeki yüzyıl boyunca bu konu hakkında konuşmazsak sevinirim..."

Buna da şükretmesinin gerektiğinin farkındaydı neyse ki! "En azından ben de duyacak mesafedeydim..."

"Ufak şeylerle de mutlu olmayı öğrendin sayemde," dedim biraz onunla daha çok da kendimle dalga geçer gibi.

"Ufak şeyler mi? Hıh!" diyerek beklemediğim bir tepki verdi. "Birkaç ay önce senden duymayı hayal dahi edemeyeceğim şeyler bunlar..."

Ben de benden duymayı hayal edemezdim doğrusu! Resmen abimin karşısına geçip Fatih'ten hoşlandığımı söylemiştim. Sırrımızı paylaşan bir kişi daha aramıza katılmış olmuştum benim bu gazımla. "Hilal Abla da birbirimizden hoşlandığımızı öğrenmiş oldu böylece..."

"Sen hoşlandığını söylediğin için ben de öyle dedim ama senden sadece hoşlandığımı düşünseydim ağzımı asla açmazdım herhalde..."

Bana âşık olduğunu düşünmese hiçbir şey söylemeyecekti yani. Fatih Abi sonsuza kadar Fatih Abi olarak kalacaktı

demek oluyordu bu.

Sonra biriyle evlenirdi belki. Abim o zaman birlikte halay çekmemize de izin verirdi tahminen.

Gözümde canlanan neşeli sahne içimi düğüm düğüm etti. O tren çoktan kalkmıştı.

"Ağzını açma şeklini asla onaylamadım, onaylamayacağım ama..."

"Ama?"

Yüzümü yüzüne kaldırdım sonunda. "Ama artık başka türlü nasıl olurdu bilmiyorum."

Fatih "Nil yavaşla biraz," dedi sırtırken. "Bugün mutluluktan öldüreceksin beni!"

Biz leğenin başında otururken uzak masada, birden Feray Abla'yla göz göze geldik. Bize bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Boynuma kadar kızardım yine. Al işte kalp krizi geçirmek için yine güzel bir neden!

Başımı önüme eğip "Hilal Abla, Feray Abla, Birsen Teyze..." diye mırıldandım.

"Kürşat'a karşı fena müttefikler bence..."

O sırada ilerideki ağaçlıktan Hilal Abla'nın çılgılığı yükseldi. "Yetişin!! N'olur yetişin!!"

Abimi görünce boğazıma bir yumru oturdu. Yerde baygın gibi yatıyordu. Vücudunun değişik yerlerinde de kızarıklıklar ve şişlikler oluşmaya başlamıştı.

"Ay nefes alıyor mu?" diye sordu annem gözyaşları içinde.

Fatih hemen eğilip parmağını abimin burnuna, kulağını da göğsüne yasladı. Bir müddet bekledikten sonra da "Nefes alıyor. Merak etmeyin," dedi.

Babamın yüzü kireç gibiydi. "Ne oldu ki böyle birden bire?"

Niyazi Abi abimin şiş kolunu parmağının ucuyla hafifçe dürttü. "Akrep mi soktu acaba?"

Gözlerindeki yaşlarla "Bilmiyorum, bilmiyorum görmedim!" diye cevap verdi Hilal Abla. "Birden yığıldı kaldı böyle."

"Akrep var mıdır buralarda?" diye sordu Yusuf Amca.

"Olmaz olur mu?" diye yanıtladı Niyazi Abi.

Hüseyin Amca da çömeldi abimin başına. "Baksanıza yüzü gözü de şişti." Abimin dudaklarını aralamaya çalıştı olabildiğince. "Dili de şiş. Akrep nasıl soksun her yerini bir anda?"

"Arı mı soktu acaba?"

"Kovana mı daldın oğlum ne yaptın? Bu ne böyle?" diye söylendi babam ağlamaklı.

"Kaldıralım da hastaneye götürelim," dedi Yusuf Amca. "Herhalde doktor ne olduğunu bizden daha iyi bilecek!"

Misafirhanenin hizmet arabasıyla abimi en yakın hastaneye yetiştirdik.

Meğer tek bir yaban arısı sadece kolundan sokmuştu ama alerjisi olduğundan her yeri şişmişti. Doktorun yaptığı iğneyi yedikten sonra da şişerek ölmeyeceği anlaşılmıştı. Dört beş yıllık bir periyotta olacağı aşılarda tamamen tedavi olabilme şansı da vardı.

Abimin can güvenliğinin sağlandığından emin, annemler ve bize hastaneye kadar eşlik eden Birsen Teyzeler kantine kadar inince, biz de, günün ayrılmaz dörtlüsü olarak yine baş başa kalmıştık!

Fatih kalorifer peteğine dayanmış, Hilal Abla abimin başucundaki sandalye de, ben de olay çıkarsa kaçmaya en yakın pozisyon, kapı eşiğinde.

"Ne bakıyotun?" diye sordu abim Fatih'e peltek peltek. Dilinin şişi hala tam inmemişti.

"İlahi adalete bakıyorum..." Fatih güldü. Şimdi gülüyordu ama onun da akli çıkmıştı. Buraya gelene kadar sürekli abimin nefes alıp almadığını elleri titreye titreye kontrol edip durmuştu. Kendine daha yeni yeni geliyordu. "Neden bu işler hep senin başına geliyor hiç düşündün mü?"

"Tok konutma," dedi abim. "Ettiim beddualağın biği tutta kendine gelemettin!"

"Olacak şey var olmayacak şey var. Ama kek şeftali suyu filan istersen getirebilirim? Hm? Sen seversin hem?"

"İtemiyoğum. Teftaliyi de tuyenı da ten benden iyi biliğtin." Bir duraksadı. Yüzü gözü şiş ve kıpkırmızı olmasa kızaracağından emindim. "Yine tiniğleniyoğum ittee! Tıkağın tunu buğdan!"

"Biraz daha kalayım diyorum. Manzaram çok iyi de."

Gözleri zaten kısık olmasa kıardı abim. Tehdit geliyordu çünkü! "Heğkete aanatığim hee teyi! Anlıyo mutun? Aanatabilio muyum? Kağıttığdın her teyiii aanatığim!!!"

"Anlat tabii anlat ama ne dediğın tam anlaşıłana kadar biraz daha bekle istersen!"

Abim komodinin üzerindeki sürahiyi Fatih'e fırlatmaya kalktı, Hilal Abla bileğine yapışmak suretiyle engel oldu. "Sen de az değilsin," dedi Fatih'e. Sürahiyi fırlatmak için debelenmeye başlayan abimi zor zapt ediyordu. "İnsan biraz alttan alır."

"Biğak beni Hilal, kafasını patlatiim tunun!"

Fatih tam atış menzilinde karşısına geçip "Patlatsana!" dedi. Abim daha beter yatakta debelenmeye başladı.

Hilal Abla'nın içindeki canavar kafasını dışarı uzattı. "Eeeh! Yeter be! Kaç yaşında adamlarsınız, utanmıyor musunuz hiç? Hastane burası!"

Abim debelenmeyi bıraktı, Fatih'in pis gülümsemesi yok oldu.

"O başlattı," dedi Fatih hemen savunmada.

"Ben mi battlattım???" Sinirlendikçe konuşması iyice peltekleşiyordu. "İğz dütmanı teğefftiz! Heğ teyi battlattan tentin! Kydın da aklını teldin! Her tey tenin tucun!"

"Kesin ikiniz de!" Hilal Abla Fatih'e kapıyı gösterdi. "Sen hemen dışarı çıkıyorsun. Sana bu kadar hasta refakatçiliğı yeter."

Abim "Göğdün mü?" dedi gururla. Tombik tombik olmuş parmağıyla o da kapıyı gösterirken Hilal Abla'yı taklit etti. "Tık dıtağı!"

Hilal Abla akabinde abime çemkirmeye başladı ama. "Sen de bırak şu sürahiyi. Sanki bu halde kafa patlatabileceksin! Ölümünden döndün hala kafa patlatma peşindesin..."

O pazartesi sabahı iki kılıksız adam, tam karşısındaki ipekçinin tezgâhından Arslanlar Kuyumculuk'u kesiyordu.

"Dükkân bu mu?"

"Buymuş abi."

"Hey maşallah." Adam kasada oturan yaşlıca adamı işaret etti yanındakine. "İçerideki herif mi yamultmuş bizimkini?"

"Yok be gençten bir çocukmuş. Baksana ahı gitmiş vahi kalmış bunun. Bunun oğlu herhalde... Fatih miymiş neymiş adı..."

"Bir tur atıp geri gelelim de bir de onun boyunu bosunu görelim o zaman..."

Yalnız yine ne güldüm Kürşat'a sfjljflskfjlskfjlklj 🤔🤔🤔

Arı ya mı Fatih'e mi? sfhksfjhk

<https://youtu.be/JX2mL9N7G5Y>

Bu adam kim hiçbir fikrim yok :D

38. Bölüm

Hastaneden çıktığımız günün akşamı, abim salonda kendisi için hazırladığımız tahtına kurulmuş sadık hizmetkârları olan bizleri memnuniyetsizlikle izliyordu.

Yarı kaykılmış olduğu koltuktan başını hafifçe kaldırıp ağzından tuttuğu çay bardağını havaya kaldırmışken çayın rengini inceledi bir müddet. "Bu çay olmamış."

Annemin abim için döktüğü gözyaşları kuruyalı epey oluyordu. Sabahtan beri abimin zoruyla yaptığı üçüncü çorbadan sonra iyice diş bilemeye başlamıştı hatta. "Her zamanki çay."

Adeta bir çay gurmesiymiş gibi çayından aldığı yudumu, ağzında evirip çevirip çalkaladı abim. "Bir şey eksik gibi..." Bardaktaki çayı koklarken tek kaşı kalktı hemen havaya. "Tozunu yıkadınız mı demlemeden?"

Bu sorunun üzerine hemen bir kenara çekilip izlemeye koyuldum. O an el altında hazır çekirdeğimin olmaması büyük talihsizlikti!

Annem ellerini beline koydu. "Yıkadık ne olacak?"

"Hmm," dedi abim. "Belki çok kaynamıştır çay?"

"Kaynamadı."

"O zaman harmanda bir değişiklik yaptınız?"

Ne yazık ki annem tüm şiddetiyle kırk yıldır aynı harmanı demlediğini çemkiremeden kapı çaldı.

"Ben açarım!" diye atladım hemen. Annem kaldığı yerden devam edebilirdi böylelikle!

Sokak kapısı belli ki yine açık kalmıştı. Kapıyı açtığım gibi ablam ve kucağında Can, yanlarında eniştem ve elinden tuttuğu Ela'yı karşımda dizilmiş buldum.

"Hoş geldiniz!" dedim kocaman gülümserken.

Telaş yapmasınlar diye ablama akşam haber vermemiştik ama sabah haberi annemden duyduktan sonra ablam yerinde oturamamıştı anlaşılan.

Eğilip öpemedi Ela montunu üzerime attığı gibi patır patır koşarak arka odaya atıldı. "Çizgi filmim kaçıyorooo!!!!"

Ablam nefes nefeseydi. İhsaniye'den buraya koşarak gelmişti sanki. "İçim hiç rahat etmedi. Görelim dedim." Uzanıp kucağındaki Can'ı aldım üzerindeki rahat çıkarabilirsin diye. "Nasıl oldu Kürşat??"

"İyi," dedim. "Hatta biraz fazla iyi. Telaşa gerek yok."

"Ben de dedim yoktur bir şeyi, ama dinletemedim ablana!" dedi eniştem. "Arıdan ne olacakmış?"

Akşam görseydi abimin halini böyle rahat rahat 'arodon nolocokmoş' diyemezdi ama ablam büsbütün telaşlara gark olmasın diye fazla yorumda bulunmadım.

Ablam Can'ın da üzerini çıkardıktan sonra kucağına Can'ı geri alıp telaş içinde salona koştu. Hemen abimin yatağının başına oturup öptü abimi. "Kürşat nasılsın ablacım?"

"İyiyim," dedi abim suratında aşşırı hasta bir ifadeyle. Anneme aradan kıl bir bakış atmasına engel olmadı bu tabii. "Olduğu kadar evde. Hastanede daha iyi bakıyorlardı tabi..."

Annemin abimi yatağıyla birlikte camdan aşağı atmasına çeyrek kalmıştı. "Git de hastanede baksınlar o zaman. Bak bakalım istedin diye üç çeşit çorba kaynatıyorlar mı?"

Can o sırada minik eliyle abimin burnunu kavradı, boşa kalan eliyle de yanağına bir tane şaplak patlattı.

Annemle ikimizin keyfi bu şaplaktan sonra bayağı yerine geldi.

Abim yanağındaki dört küçük parmak izine rağmen hiç bozuntuya vermeden Can'ı kucağına almak istedi. Ablam gerçekten iyi olup olmadığını kırk defa sorduktan sonra neyse ki Can'ı abimin kucağına oturabileceğine inandı.

Her şey abime karşıydı o gün ama. Çok geçmeden "Abla bu yine doldurdu galiba..." derken yüzü buruşmuştu.

Ablam mahcupça gülümserken "Ay evet bugün üçüncü oluyor. Üşüttük çocuğu galiba!" Hemen Can'ı abimin

kucağından aldı. "Hay Allah. Kusurumuza bakma dayısı."

Ablam Can'ı annemlerin yatak odasına götürünce İbrahim Enişte de hemen abimin yanında ablamın boşalttığı noktaya oturdu. Dikkatle de hiç gözünü sakınmadan abimi incelemeye başladı. Abim yarı uzandığı yerde rahatsızca kıpırdandı. Eniştemin ani yakınlığı hiç hoşuna gitmemişti. "Şuncacık arı yüzünden dikiyordun ha nalları?"

Abim hemen bozuldu. Çaktırmıyordu ama minnak bir arı yüzünden çektiklerini delikanlılığa sığdıramıyordu. "Şuncacık arı deyip geçmeyelim... Üç santim filan oluyorlarmış..." dedi hislerinin aksine.

Eniştem arının boyutundan fazla etkilenmemişti. "Demek üç santim..."

Annemin meşhur çayımızdan enişteme içirmemesi düşünülemezdi tabii. "Oğlum çay içer misin? Açsanız yemek ısıtayım?"

"Yok anne tokuz ama çay alırım." Eniştemin dikkati fazla dağılmadı. Bakışlarını yine abimin suratına çevirdi. "Şişti mi cidden her yerin?"

"Şişti abi..."

"Her yerin?" diye sordu hayretle eniştem.

"Görebildiğim kadarıyla..." diye mırıldandı abim.

"Ama bi şeyin kalmamış..." Sırtını sertçe sıvazladı. "İyisin, iyi."

"Çok şükür abi..."

Eniştem merakla dürttü abimi. "Anlatsana nasıl gelişti olay."

"Anlatılacak bir şey yok abi." Arı tam eniştemin dürttüğü yerden sokmuş gibi kolunu eniştemin uzanamayacağı kadar uzağa çekti. "Kolumu arı sokmuş işte, gözümü bi açtım hastanedeyim..."

"Hah!" dedi İbrahim Enişte kahkahasını içinde tutmakta pek de başarılı olamazken. Koca göbeğini tutarken "Bayıldın mı bir de??" diye sordu.

"Ayıp oluyor ama abi. Alerjim varmış işte..." dedi abim küskün. "Şimdi dalga geçiyorsun ama ölümden döndüm

ben."

"Ablan söyledi iki gün sonra doğum gününmüş, madem ölmedin akşam dışarıda kutlayalım o zaman? Ne dersin?"

"Gerek yok," dedi abim anında gerilirken. "Hiç zahmet olmasın size. Çoluk çocuk var zaten..."

Eniştem elini boş ver dercesine havada salladı. "Onları bırakırız anneme. Düşündüğün şeye bak!"

Abim başka geçerli neden bulamadı ama annem imdadına yetişti getirdiği çayı enişteme uzatırken. "Cezalı o İbrahim. Şuradan şuraya gidemez."

Ölümden dönünce abim çoktan affedildiğini düşünüyordu belli ki! "Hala mı anne ya??"

"Hala canım." Gözüyle çay bardağını gösterdi. "İçmiyorsan alıyorum bardağı."

"Kalsın, bitmedi daha," dedi abim somurtarak.

Eniştem gündeme ancak yetişiyordu. "Yaa anlattı Naz bir şeyler yolda. Geçen Fatih'le de kavgaya dalmışsınız ha? Ceza onun cezası?"

"Oldu öyle bir şeyler," diye homurdandı abim.

"Epey bi dağıtmışlar ikinizi de?"

"O iş tam öyle olmadı abi. Her duyduğuna inanma."

Annem yüzünü ekşitti. "Aman sen bakma buna. İkisinin de suratı pazar yeri gibiydi! Daha yeni iyileştiler. Sonra da arı soktu işte!"

Abim işin peşini bırakmıyordu. Bırakamıyordu. "O kavga çok haklı bir sebeptendi ama!"

Eniştem gözlerini belertti. "Kavganın haklı sebebi mi olur? Yaşınız kaç oldu artık. Siz de akıllanmıyorsunuz ama hiç. Ne yapsın bu insanlar ceza vermesin de?"

Annem de hemen onayladı. "O yüzden İbrahim bırak otursun evde. Gece gezmesi bunun neyine?"

Eniştem kayınçosuna hiç kıyamıyordu ama! "Anne bir istisna yapalım." Kafasını aşağı yukarı sallarken abimin de onaylamasını istiyordu. "Bak belli ki çok pişman Kürşatçığım. Ben de göz kulak olurum siz hiç merak etmeyin. Değil kavgaya karışmak yüksek sesle bile konuşamazlar." Sırıttı.

"Arıdır ne bileyim ufak tefek haşere neyin de varsa mekâna haber u ururum ila larlar!" Abimin dizine pat pat vurdu hoh hoh g lerken. "Merak etme sen K r atc   m. Do um g n nde her  ey m kemmel olacak. D   nd   m mek nın yakınında hastane de var her ihtimale kar ı!"

Abimin ek imik y z ifadesi anlatılmaz ya anırdı. "Eksik olma abi..."

Eni tem konu itibariyle o kadar g veniyordu ki kendisine 'gecelere akıyor mu acaba?' diye d   nmeden edemedim. "Siz her  eyi bana bırakın, gerisine karı mayın."  ay taba ını g be inin  zerine yerle tirdi. "Ayarlayaca ım ben," dedi  ayını h p rdeterek i erken.

Abim yavru k pek gibi kocaman g zlerle anneme bakarken, annem durumu tarttı   yle bir. "Sen ayarlayaca ım diyorsan..." D n gece onun da  d  kopmu tu. Abime baktı sonra ve abimin bakı larını galiba yanlı  terc me etti! "Bu seferlik izin vereyim bari... Gen ler e lensin madem."

Eni tem izin  ıktı ı i in mutlu bu kez bana d nd . "Ee sen n'apıyorsun Nil? Vakit olmadı seni sormaya."

"İyiyim abi. Fazla anlatacak bir  ey yok. Abimle u ra ıyoruz i te..."

"Bol bol ders  alı ıyor," dedi abim imalı imalı. "Ne yapsın ba ka?"

G zlerimi kısmı  sokacak laf ararken oturma odasındaki Ela'dan "Babaauuuu!!!" diye bir g r lt  koptu.

Eni tem hemen ayaklandı. "Ben gidip bi bakayım. Laf aramızda Can'dan sonra biraz fazla d  t   zerimize."

Bana  ok da d  m yormu  gibi gelmi ti ya neyse!

Abim İbrahim Abi'nin koridorda kaybolu unu izledikten sonra hı ımla anneme d nd . "Kim bilir ne ayarlayacak bu? Niye olur diyorsun anne?"

"Dı arı  ıkmak istedi ini sanmı tım? Da ıtın i te kafanızı?"

"Eni temle  ıkaca ıma evden burnumu  ıkarmamayı tercih ederim!"

Annem dudaklarını büktü. "Başka türlü çıkma ihtimalin yok zaten."

Abim kafasını iki yana sallarken sessizce söylendi. "Ablamın kocası olduğu için mi sevemedim ben bunu yoksa evlat olsa sevilmeyeceğinden mi? Karar veremiyorum bir türlü!"

Annem terliğini abime doğru fırlattı ama terlik koltuğun kolçağından sekti. Bu tesadüf değil bir uyarıydı tabii. Yoksa annem harika bir nişancıydı; abimi istediği yerinden o tarafa bakmıyorken dahi vurabilirdi. "Dilinin şişinin indiği nasıl belli oluyor ama! Oğlan heves etti. Kırk yılda bir ablan için git işte gönlü olsun."

Abim "El âlemin oğlunun gönlü olsun diye" diyerek lafa başlayacak oldu.

Annem kestirip attı. "Torunlarımın babası. Bir yerde o da benim oğlum."

"Ama bir yerde!"

"Ukalalık etme." Kulak kabarttı koridora doğru annem. "Bak çamaşır da bitmiş. Bu kadar dedikodu yapacak kadar iyileştiiysen kalk perdeleri as da bir işe yara!"

"Torunlarının babası assın." Birden üşüme gelmiş gibi pikesine sarındı iyice abim. "Ben çok hastayım. Kolumu kıpırdatabak halim yok. Ölümden döndüm resmen! Hiç anlayış kalmamış hala perde astırmanın derdindesin..."

Eniştemlerden sonra hasta ziyaretleri süratle devam etti. Yeni misafir abimi eniştem kadar bile mutlu etmedi.

Fatih'in elindeki fena halde baklavaya benzeyen paketi süzdü abim dikkatle. "Bunu niye getiriyorsun Hilal? Elindeki paketi bırakıp çıksın lütfen..."

"Bakıyorum dilin çözülmüş." Paketi bana verdikten sonra abimin ayakucuna oturdu Fatih. "İyisin iyi."

Abim ayağıyla tepme girişiminde bulundu Fatih'i. Hilal Abla da onun omzuna geçirdi bir tane. "Ne yapıyorsun Kürşat? Baklavayı yemende bir sakınca yok ama?"

"Getirmiş artık boşa mı gitsin?" Abim yüzünü buruşturup omzunu ovuşturdu. "Düşman gibi vurmasana hasta adama."

"Aman ne hasta! İyisin işte."

Hemen odanın ortasında dikilip baklavayı mutfağa götürmeden haberleri verdim ikisine. "Abimin doğum günü ya iki gün sonra??? Eniştem hepimizi yemeğe çıkarıyor!"

"Hepimizden kastın ne anlamıyorum," dedi abim dişlerinin arasından.

Ben sallamayıp devam ettim. Bu aralar cesaretim de takdire şayandı. "İbrahim Abi sorumluluğu üstleniyor. Annem abime izin verdi." Fatih'e döndüm. "Birsen Teyze de bir istisna yapar herhalde."

Fatih kıs kıs gülererek abime döndü. "E gelirim ben de o zaman hayatım. Velimiz de varmış!"

Abim bir an kendini yatağın öbür ucuna fırlatacak sandım. Sonra elini havada sallamakla yetindi neyse ki. "Ben gitmiyorum, sen nereye geliyorsun acaba?"

"Aa ama ölümden döndün söyleyip durduğun üzere. Bu sene her zamankinden çok kutlamamız lazım doğduğun günü!"

"İstenmeyen ot gibisin, dibimde bitip duruyorsun!"

"Kürşat!" diye araya girdi Hilal Abla yine.

"Ne var ya! Yalan mı? Bir düşmedi yakamdan! Hastayım yatıyorum hala dibimde."

Abimin tam da dediği gibi bizde oturdukları sürece, Fatih bir an olsun abimin ayağının dibinden ayrılmadı. Annem mısır patlattı, ıhlamur kaynattı, meyve soyup getirdi hepimize. Biraz dizi izledik biraz bilgi yarışması. Bu süreç boyunca abim asık yüzünden tüm gece bizi mahrum bırakmadı sağ olsun.

Annem bir kısım boşu toplamaya başlayınca, peşinden ben de kalanları toplamak için ayaklandım. Benim peşimden de Fatih ayağa kalktı.

Abim hemen kaykıldığı yerden dikildi. "Nereye gidiyorsun sen?"

"Tabakları götüreceğim?"

"Çok hamaratsındır çünkü bilirim." Fatih'in kalktığı koltuğu işaret etti. "Edebinle otur aşağı." Bir an yerinden kalkacakmış gibi yaptı. "Yatıyorum diye seni de oturtamam sanıyorsan..."

Hilal Abla gözlerini devirdi. "Fatih de Necla Abla mutfaktayken Nil'e bir fenalık yapar kesin!"

Her bir aile ferdimizin sinirlendiğinde olduğu gibi abim boynuna kadar kızardı. "Yaa delirmemek mümkün değil yanınızda! Nasıl konuşuyorsun sen?"

"Biraz daha bağır da annen de duysun!"

Fatih'in elindeki birkaç tabağı aldım. "Sen otur boş ver, bu olay çıkaracak yine."

Fatih oturdu. Hilal Abla kıkırdadı. "Sen şimdi oturtun ya Fatih'i Nil nasıl güvende belli değil!"

Abim yaptığığın manasızlığının o an farkına varmış olacak arkasındaki yastıklardan birini Fatih'e fırlattı. "Hiç utanması da yok! Sırıttıyor pişmiş kelle gibi!"

Fatih yastığı havada yakaladı.

"Bir iyileşeyim sen göreceksin gününü!"

Elleri ensesinde arkasına yaslandı Fatih. "Bekliyorum hayatım."

"Yavşak!"

Fatih sırıttı. "Ş'ler epey düzelmiş yalnız..."

Kürşat'ın doğum gününde *PATİK İç giyim-Çorap-Pijama* başkaları olmadığında kolay kolay bir araya gelmeyecek ilginç bir üçlüyü ağırlıyordu: Kasada Kürşat, karşısında Samet, Samet'in çarşıda gezindiğini görünce peşine düşüp gelen kapının eşiğindeki Fatih.

Samet dünyası yıkılmış gibi görünüyordu. "Abi duydum çok üzüldüm. İyi misin şimdi?"

"İyiym sağ ol Samet," dedi Kürşat mağrur.

"Hayırdır Samet? Ne işin var mesai saatinde çarşıda?" diye araya girdi Fatih.

Kürşat hemen çıktı Fatih'e. "Soru mu o da?" Akabinde karşısındaki çocuğa döndü. "Çay söyleyeyim mi sana? Ya da

şöyle okkalı bir kahve? Karşılıklı içeriz hı?"

"Yok abi. Duyunca olanları geçerken uğrayayım demiştim ben. Kalamayacağım. Bankaya dönmem gerek."

"Yaa," dedi Kürşat üzülmüş gibi. Fatih'e baktı hain hain. "Bugün benim doğum günüm Samet."

Az önce Samet'in dünyası yıkıldıysa artık nükleer savaşta atomlarına ayrılmıştı. "Abi bilmiyordum ben!" dedi hayıflanarak. "Elim boş geldim. Kusura bakma lütfen."

Sanki her gece Samet'le eğlenirmiş gibi sıradan bir şey söylüyor gibiydi Kürşat. "Zıyanı yok. Akşam dışarı çıkıyoruz. Sen de gelsene?" diye önerdi.

"Olur olur, gelirim ben," dedi Samet hevesle. "Akşama görüşürüz o zaman."

"Ben sana detayları mesaj atarım."

Samet büyük merasimle kapılardan uğurlandı. Kürşat'ın bir kovayla su dökmediği kaldı arkasından.

"Yeni kankanla arandan da su sızıyor," diye söylendi Fatih çocuğun çarşıdan çıkışını izlerken.

"Kıskandın mı?"

"Çok... Şimdi bunu ne demeye çağırıyorsun sanki?"

"Hakikatli çocuk. Baksana eli boş geldi diye neredeyse ağlayacaktı!" Bir an cıvıdığını fark edince sustu hemen Kürşat. "Yürü git elimden bir kaza çıkacak yine!"

"Yaa bi git Kürşat! Ben bilmiyorum sanki. Bana inat yapıyorsun işte!"

"Kendini fazla önemsiyorsun. Sen yok hükmündesin artık!"

"Hata yapıyorsun. Çocuğa ümit veriyorsun boşu boşuna."

"Allah Allah! Bizim kız çantada keklik sanki! Ümit veriyormuşum!"

"Öyle mi dedim ben? Hala anlamıyorsun Nil'e her şeyden önce saygı duyduğumu. Benimle ne olacağı bilinmez ama Samet'ten de hoşlanmadığı kesin! Göremiyor musun?"

Kürşat da pekâlâ farkındaydı durumun. Söyleyecek lafı olmadığına yaptığı gibi saldırıya geçti. "Bi rahat ver. Yallah kendi dükkânına! Bizimkinin önünü kapattığın yeter. Bugün benim doğum günüm. İstedığımı çağırırım." Dükkâna

girerken eklemeyen de yapamadı. "İstemediklerim bile geliyor zaten ya!"

Kırcı Otel'in Vizyon Bar sahnesinde sevimli iki adam şıkır şıkır kıyafetleri içinde programlarına henüz başlamıştı. Eniştemin hakkını vermem gerekirdi; çünkü oturduğumuz masa sahneye tamamen hâkimdi. Oturduğum noktadan başımı bile kaldırmadan sahnede ne oluyor ne bitiyor rahatlıkla görebiliyordum.

Abim beni masanın en başına oturtmayı uygun görmüştü tabii. Bir yanımda Hilal Abla diğer yanımda da ablam vardı. İkisinin yanlarında sevdicekleri, en uçta da Samet'le Fatih karşılıklı oturuyorlardı. İkisi de gecedan umduğunu şu ana kadar bulamıyordu muhtemelen!

Sahnedeki ikili hareketli bir şarkıya girdiklerinde, İbrahim Enişte oturduğu yerde göbeğini zıplata zıplata oynarken abime sataşmaktan kendini alamadı. "Oğlum somurttu kaldın öyle. Oturmaya mı geldik? Sen eğlen diye geldik biz!" Birden ayağa fırladı. Eliyle tüm masayı piste davet etti. "Kalkın hadi." Ablamı tuttuğu gibi kaldırdı. "İçleri geçmiş bunların!"

Eniştem ablamı koştur koştur piste götürürken, Hilal Abla şaşkındı. "İbrahim Enişte de tam gecelerin adamıymış meğer!"

"Sorma. Kapı gıcırdaşa oynar böyle," dedi abim utanç içinde. "Babam buna nasıl kız verdi anlamak mümkün değil..."

"Ne var eğleniyor adam?"

"Biraz da biz eğlenelim o zaman." Bir peçete alıp hararetle yazmaya koyuldu abim. "Sanatçıdan istekte bulunacağım."

Hilal Abla burnunu uzattı. "Bana armağan edeceğin şarkı bu mu?" diye sordu hem kızgın hem de hayal kırıklığına uğramış.

"Sana olduğunu kim söyledi?" derken Fatih'in tarafına pis bir bakış attı. Garsonu çağırdı. Garsona elindeki peçeteyi

uzatırken, sahnede söylenen şarkıdan bağımsız o kart sesiyle isteyeceği şarkıyı Fatih'e armağan etti peşinen.

"Kalamam arkadaş git. Madem yarımsın bari bit. Lütfen ne bir selam ne bir satır. Dayanamam haydi git."

Fatih gitmediği gibi an itibariyle çok eğleniyordu. İçtiği tek duble rakıdan sonra karşısında ağzı açık uyuklayan çocuğu Kürşat'a gösterdi. "Senin damat adayı biraz çürük çıktı."

Abim de Samet'in performansından fazla etkilenmemişti ama bunu sesli asla kabul etmeyecekti. "Çabuk sarhoş olan adamdan zarar gelmez."

Fatih bir peçeteyi top yapıp çocuğa fırlattı. Peçete alnından sekerken Samet bir an uyanır gibi olsa da kaldığı yerden baygınlığına devam etti.

Fatih iyiden iyiye sırttı. "Bir faydası olacağını da sanmıyorum! Baksana herif kaçınıcı uykusunda!"

Hilal Abla da artık yerinde duramıyordu. "Kalk Kürşat artık biz de dans edelim! Ablanla enişten ne güzel eğleniyor baksana!"

"Hilal yemek yiyorum!"

"Dünyayı yedin Kürşat nasılsa enişten ödüyor diye!"

"Teessüf ederim!"

Hilal Abla ayağa kalktı. "Ben gidiyorum, istemiyorsan sen otur burada!"

Abim tabii ki Hilal Abla'nın tek başına pistte salınmasına izin verebilecek liberal bir erkek sayılmazdı. Peşi sıra çaresiz ayağa kalkarken "Gözüm üzerinizde," dedi Fatih'le bana. Samet zaten bitkisel bir hayat sürüyordu an itibariyle.

"Bir şey yaptığımız yok," dedim dişlerimin arasından.

"İyi edersiniz!"

Fatih gülen gözlerle abimin Hilal Abla'nın peşinden gidişini, pistin ortasında kazık gibi dikilişini izledi. Abim sağa sola emanet sallanmaya başladığında Fatih ablamın kalktığı sandalyeye oturup bana doğru eğildi hafifçe. Karanlık gözlerinde yaramaz pırıltılar vardı. "Bi gelsene benimle!"

Gözlerim yeniden pistte acı çeken abimi buldu bir an için.
"Nereye??"

Bileğime yapıştı. "Gel işte! Hadi!"

"Görürse olay çıkarır."

Yüzünde umursamaz bir ifadeyle ayağa kalktı Fatih. Beni de kaldırdı. "Hilal varken bi halt yapamaz!"

Otelin giriş kapısının önünde sigara içenler, muhabbet edenler kümelenmişti. Üst katın açık pencerelerinden bardaki müzik neredeyse caddede çalınıp söyleniyormuş gibi duyuluyordu.

Tembel adımlarla hemen çıkıştaki kalabalıktan biraz olsun sıyrılıp kaldırımın daha sakin kısmına doğru ilerledik.

"Bu Samet'i küfeyle taşımamız gerekmez inşallah. Oğlana zaten sinir oluyorum... Adam bir de başımıza dert olacak."

"Samet'in bir şey yaptığı yok ki..." Ofladım. "Hepsi abimin yüzünden..."

"Beni sinir etmek için yapıyor. Gözümün içine baka baka hiç mevzusu bile açılmadan durup dururken çağırdı çocuğu. Şimdi ayılmazsa da kesin bana taşıtır! Yapmayacağı şey değil..."

Yapacağından şüphem yoktu.

Sanki biraz iç muhasebe yaptı o arada. "Aslında benimle uğraşmaya başlaması Kürşatçada biraz yumuşadım demek oluyor bana kalırsa... Başlarda yüzüme bile bakmadığı düşünülürse..."

Bana pek de öyle gelmiyordu! "Öyle mi diyorsun?" diye sordum şüpheyle.

Omuz silkti elleri cebinde, tek tük arabaların geçtiği karanlık caddeye bakarken "Bir umut işte..." diye mırıldandı.

Onun gibi etrafı izlerken bir an sanki biz küçülürken etrafımızdaki dünya büyüdü. Olayın gerçekliğinin farkına ancak varabildim. Gece gece ne yapıyorduk biz böyle otel kapılarının önünde? Abimin gözünün önünden sıvışmıştık resmen! "Biraz fazla mı cesur olduk biz böyle?"

Benim tereddütlü sesim karşısında Fatih'in sesi netti. "Artık geri adım atamayız." Yandan merakla karışık bir sıkıntıyla bana baktı. "Tabii sen atmak istiyorsan?"

Hemen kafamı iki yana salladım. "İstemiyorum... Ama abim bir şey yapacak diye de ödüm kopuyor!"

"Yapacak olsaydı çoktan yapardı," dedi biraz fazla umursamaz. "İyi tanıyorum Kürşat'ı. Endişelenme. Bir şey yapmayacak bu saatten sonra."

"Biraz fazla kesin konuşuyorsun."

"Yapacaksa da yapsın Nil. Çok düşündüm, çok kurdum. Ama iş olacağına varıyor işte."

Rüzgâr esince biraz ürperir gibi oldum. Yaz yaklaşmış olsa da akşamları hala serin olabiliyordu.

Sıcak elleri serin omuzlarımı buldu. "Üşüdün mü? Girelim mi içeri?"

"Üşümedim..." dedim sessizce. "Biraz daha kalalım."

Gülümsedi. "Peki," derken iyiden iyiye sırtıyordu artık. "Kalalım madem bu kadar çok istiyorsun."

Sırtımı otelin kapısına verip Kültürpark'ın yolun karşısından görünen ağaçlıklarına gözümü dikerken "Ha-ha!" dedim ama hiç gülmedim.

Göz ucuyla beni izlediğini hissedebiliyordum. Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Kendini benim gözümde görebilsen keşke... Belki o zaman anlardın sana bakarken ne hissettiğimi..." dedi.

Yanaklarıma kan hücum ettiğinden emin "Sen anlat," dedim kendimin bile zor duyduğu bir sesle.

Konuşmadı hemen. Gözleri uzaklarda bir şeyler arar gibiydi. Derin bir nefes verdikten sonra o da benim gibi sessizce konuştu. "İçim içime zor sığıyor... Böyle kanım kaynıyor, damarlarımdan dışarı sana doğru akmak istiyor sanki." Parmakları parmaklarıma dokundu geçti anlık. "Kafama estiğinde elini tutmak istiyorum, sarılmak istiyorum..." Derinden bir of çekti. "Sonra aklıma Kürşat geliyor... Kendimi dizginlemeye çalışıyorum." Kaçamak bir bakış attı bana kırık bir gülümseme eşliğinde. "Kendimi

senden uzakta bir yerlere kapatmam lazım belki de. Bir gün dayanamayacakmışım gibi geliyor çünkü..."

"İstersen..." dedim göz ucuyla ben de ona bakarken. "Biraz sarılabilirsin..."

Hayretler içinde bana döndü. Hatta galiba şok geçiriyordu. Haline tam gülecekken Fatih'in omzunun üzerinden gördüğüm sahne karşısında kalbim hop etti.

Abim kollarını sıvamış koşar adım bize doğru gelirken, Hilal Abla da abimin koluna yapışmış onu durdurmaya çalışıyordu. Ve Fatih'in söylediklerinin aksine bir şey yapacağı benziyordu!

O sırada kapıda dikilen adamlardan birinin bize yaklaştığını fark etmemiştim bile. Fatih'e "Bir dal var mı birader?" diye sordu adam.

Fatih'in gözleri şimdi hınçla ilerleyen abimin ve peşinden sürüklenen Hilal Abla'nın üzerine kayarken adamı çok da önemseyemedi haliyle. "Kullanmıyorum ben."

Adam uzaklaşmak yerine "Seni yalnız yakalamak da mümkün olmuyor birader," dedi. Bayağı yakından tanıyor gibiydi Fatih'i. "Evden çıktığın da yok. Buraya da gelmesen iki çift laf edemeyecektik!"

Bu kez abimi boş verip kaşları çatık adama döndü Fatih. "Anlamadım?"

"Sana Fidan Mahallesi'nin selamını getirdim. Onu diyorum!" demesine kalmadan gözümün önünde adam kafasını Fatih'in yüzünün ortasına geçirdi. "Bizim arkadaştan iadeli taahhütlü!"

Bir an duyduğum çatırtı karşısında içim düğüm düğümdü, bir an Fatih'i yerde buldum.

Dizlerim çözülür gibi çöktüm hemen başına. Kan boşalmıştı burnundan. Üstü başı birden kırmızıya boyanmıştı. Hareketsiz yatıyordu öylece.

Olamazdı bu olamaz. Adama çevirdim bakışlarımı.

Adamın elinde parlayan bir şey vardı. Bir bıçak.

Ne yapabileceğimi bilemesem de Fatih'in önüne geçtim, adamla arasına girdim. Adamın arkasında birden nereden

geldiğini dahi algılayamadığım iki adam daha belirdi.

Gözlerimden bir anda yaşlar boşanırken öyle can havliyle bağırdım ki kulaklarıma ulaşan ses bana bile yabancıydı. "Abii!!!!!!!"

Adam üzerimize bıçağı sallarken elimi havaya kaldırdım. Avucumun içinde o keskin acıyı hissettiğim an dünya dönmeyi bıraktı sanki.

Abim koşup geldi mi bilmiyorum. Göremiyordum artık. Gözümdeki yaşlardan mıydı hava mı çok kararmıştı bilemedim.

Önümdeki adam "Çekin şu kızı önümden," dedi yanındakilere sanki. "Bir kız bıçaklamadığımız eksikti!"

Gözlerim kapanırken açık pencereden abimin doğum günü şarkısını duydum.

"İyi ki doğduun Kürşaaat... İyi ki doğduuun Kürşaaat!"

"Doğum günü çocuğu Kürşat Bey nerede?? Hangi masa efendim?"

"Kürşat??"

"Küüürrşaaatttt!!!!"

"Kes müziği!"

"Kim bu Kürşat ayol??"

Sesler gitgide daha da kızgın çıkıyordu. Ama kızmasalardı keşke o kadar.

"Rezalete bak pasta geldi adam yok piyasada!"

Daha yakınlardan "Öldürdün mü lan kızı yoksa?" diye sordu başka bir ses. "Oncacık candan ne çok kan çıktı!"

"Öyle birden araya girince yanlışlıkla elini kestim sadece," diye cevap verdi başka bir ses panik içinde. Ama belli ki söylediğinden pek de emin olamıyordu. "İnşallah gelmemiştir başka bir yerine! Ulan sadece herifi korkutacaktık ifadesini geri çeksın diye hale bak!"

Yere yığılmadan biraz önce "Allah Allah!" nidaları duydum en son.

Eniştem İbrahim'di galiba.

Heyecan dorukta! ☐

Kötü adamları kötü yazamama gibi bir sıkıntım mevcut fshflskhfl

Ama bu hikâye dâhilinde olması gereken bu diye düşünüyorum 😊

Önümüzdeki Pazartesi akşamı, yazılmış son bölümü de paylaşmış olacağım. Sonrasında da okuduğunuz bölümleri basıma hazırlarken bir es vereceğim. Yeni bölümlerin gelişini de akabinde konuşacağız.

*Şimdilik öpüyorum canlarım, pazartesi görüşürüz :**

Instagram: @sezen.aksin

39. Bölüm (İkinci kitap sonu)

İbrahim "Allah Allah!" diye yarıdırırken, Kürşat, kardeşinin başında elinde bıçağıyla donup kalmış adamın üzerine atladı. İbrahim'se diğer adamların üzerlerine atılırken etraflarında toplanmış kalabalığa "Tutun kaçmasınlar!" diye bağırdı.

Adamlar, pek de istemeden sebep oldukları kan gölü karşısında şok geçirdiklerinden zaten kaçacak halleri kalmamıştı. İbrahim'le birlikte etraftakiler de üzerlerine çullanınca adamlar bir toz bulutunun içinde buldular kendilerini.

"Abi valla kötü bir niyetimiz yoktu," dedi biri can havliyle.

"Kıza bir şey olmuş mu?" diye sordu diğeri ağladı ağlayacak.

Hemen paralelde, Kürşat üstte, bıçaklı adam altında boylu boyunca kaldırıma uzandılar. Kürşat adamın bilekten kavradığı bıçak tutan elini kırana kadar kaldırıma çarptı. Ağzını açmadı. Küfür bile etmedi. Gözü dönmüştü adeta. Bıçak nihayet adamın elinden düştüğünde, adamın acı içindeki çığlıkları susana kadar adamı yumrukladı. Adamın en az birkaç saat kendine gelemeyeceğine kanaat getirdiğinde, hala adamın üzerinde, nefes nefese, kardeşine ve can dostuna baktı.

Nil'in başı Fatih'in göğsüne dayalı, ikisi de öylece baygın yatarken, ölü sevgililerin resmedildiği, kırmızının ele geçirdiği bir tabloyu andırıyorlardı. Kürşat'ın nereden geldiyse aklına ilkokulda oynadıkları müsamere geldi: Romeo ve Juliet. Öğretmen tabii ki Romeo yapmamıştı onu. Ola ola rahip Lawrence olmuştu Kürşat! Müsamerenin

sonunda ölü olmaları gerekirken arada bir dayanamayıp kıkırdayan iki küçük arkadaşı canlandı gözünün önünde.

Mevcut sahnede kimse kıkırdamıyordu ama. Her yer kan içindeydi. Çok fazla kan. Bir kafa darbesi ve bir bıçak kesiği için olması gerekenden çok daha fazla kan. Kürşat, gözleri akmayan gözyaşlarıyla dolarken kötü düşünceleri kafasından silkelemeye çalıştı. Olan biteni görmüştü. İkisinin de iyi olması gerekiyordu. Öyle olması şarttı!

Hemen adamın üzerinden kalkıp ikisinin yanına çömeldi bu kez. Nil'in kan fışkıran eli elinde, kızın üzerini yokladı boştaki titrek eliyle. "Elinden başka bir yerde kesik göremiyorum," dedi ortaya, kimseye.

Tepesinde donup kalmış Hilal'in varlığını unutmuştu bile.

Gözlerinden istemsiz yaşlar dökülürken, Hilal de biraz olsun duyduğu cümleyle kendine gelip Kürşat'ın yanına çöktü. Nil'in elinden başka bir yara o da göremiyordu. "Bayıldı herhalde..." diye mırıldandı. Nil'in başını Fatih'in göğsünden alıp kendi kucağına yerleştirdi, yanaklarına nazikçe dokundu, hafifçe sarstı ama kız uyanmadı.

Kürşat gömleğini çıkarıp kolunu yırttı. Elindeki parçayla Nil'in elini sıkı sıkı sardı. Gömleğin kalanını top yapıp Fatih'in hala kan boşalan burnuna dayadı. Üzerinden parmaklarıyla da burnunu kıstırdı. Bir işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Gözünden kurtulan bir damlayı kanlı elinin tersine sildi.

Fazla bir direnç göstermeyen diğer adamların icabına imece usulü kolektif bakıldıktan sonra, İbrahim de saçı başı dağıtmış, toz bulutunu terk edip yanlarına geldi. Onun da dudağı yarılmış, elmacık kemiğinin üzerinde de kırmızı bir şişlik şekillenmeye başlamıştı. Kürşat ne ara dayak yemiş olabileceğini düşündü. Bir ömür gibi gelse de birkaç dakikadan fazla zaman geçmiş olamazdı. Etraftan insanlar da çullanınca adamlar yumruk sallayacak zamanı nereden bulmuşlardı?

"Nil'de bir şey yok değil mi? Bıçak eline geldi sadece?" Hilal belli belirsiz kafa sallayıp onaylayınca İbrahim Fatih'in

yüzünü işaret etti çenesiyle. "Kırık mı var acaba? Başka türlü çıkmaz bu kadar kan."

Kürşat saniyeler önce beyaz olan gömleğini kaldırıp altında korku filmi gibi şekillenmeye başlamış sahneye baktı. Kemik miydi o gördüğü? Hemen geri kapatıp kısırdı burun olduğunu farz ettiği noktayı. Oluk oluk kan akıyordu hala. Belirginleşmeye başlayan şişlikten, kandan ne gördüğünü bilmiyordu ama ağzı aralıktı Fatih'in. Nefes alıyordu en azından. "Bilmiyorum. 112'yi arayın hemen!"

"Biz aradık," dedi kapıdaki görevlilerden biri yanlarına koşturup. "Şimdi gelirler. Polisi de aradık."

"Beyin sarsıntısı geçiriyor olmasın?" diye sordu İbrahim. "Başını çarptı mı kaldırırma? Gördünüz mü?"

Hilal de Kürşat gibi olan biten her şeyi görmüştü. "Sert vurmadı," diye yanıtladı. "Başını yüksek bir yere koyalım Kürşat."

Kürşat Fatih'in başını kucağına aldı. O arada başının arkasını da yokladı. "Başında yarık filan yok sanki... Şişlik de gelmiyor elime," dedi transta gibi dalgın.

Olaya en son Naz dâhil oldu. Önce Kürşat'la Hilal toz olmuştu. Pistte dans ederken garsonla konuşup 'geliyorum ben,' dedikten sonra fırlayıp giden kocası geri dönmeyince o da merak etmişti haliyle. Masada uyuklayan Samet'ten başkasını da bulamayınca soluğu otelin kapısında almıştı. İbrahim'i görünce "Nereye fırladın gittin?" diye çemkirecekken hemen arkasında yerde yatan Fatih'le Nil'i gördü. Son metreleri gözyaşları içinde koşarak kapattı. "N'oldu burada???"

Hilal güven vermek istercesine Kürşat'ın gözlerinin içine bakarken yanıtladı soruyu. "Abla iyiler yok bir şeyleri... Ambulans da şimdi gelir..."

Uyandığında nerede olduğunu hemen algılayamadı. Tanımadığı pencerelerin aralık perdelerinden gün ışığı sızıyordu. O kadarcık ışık bile gözlerini acıtmaya yetti; bir

anda kamaşan gözlerini açıp kapatmak bile büyük bir çaba gerektirdi.

O an yüzünde bir filin oturuyor olabileceğinden şüphelendi Fatih.

Kafasını güç bela yana çevirdiğinde Kürşat'ı yanı başında buldu. Kan çanağına dönmüş gözlerini Fatih'in yüzüne dikmişti. Sessizce "Gördün mü ilahi adaleti şimdi?" diye sordu ama her zamanki alaycı hali yoktu. Hiç gülmüyordu.

Fatih yutkunmaya çalıştı. Boğazı kupkuruydu. Kıpırdanmaya çalıştığında vücudunun her bir yanına işaret fişekleri gibi ağrı hücum etmeye başladı, başında da ağrı denemeyecek kadar korkunç bir zonklamanın ayak seslerini hissetti. Hafızasını zorladığında son hatırladığı, kaldırımında öylece dikilirken aklından geçen Nil'e sarılma fikriydi. Sonra sigara soran adam geldi aklına. Bu düşünceyle kanı çekilirken "Nil?" diyebildi ancak.

"Aslan yürekli kardeşimin seni koruması gerekti," dedi Kürşat hala alaydan ve neşeden yoksun.

Ayakta durabileceğine dair ufacık bir güven kırıntısı taşısa Fatih yataktan fırlayacaktı. "Ne diyorsun sen?!"

"Adamın bıçağı varmış meğer. Sen o kısma yetişemedin tabii..." Fatih'in panikten gözleri olabildiği kadar irileşirken Kürşat hemen ekledi. "Ama bir şeyi yok. Elinde bir kesik var sadece. Dikiş attılar. Merak edilecek bir şeyi yok. Annemler başında zaten..."

Fatih biraz rahatlar gibi oldu. "Derin mi kesik?"

İsteksiz gülücüğü burnundan çıktı Kürşat'ın. "Çook derin Fatih." Zayıf bir gülümseme vardı şimdi Kürşat'ın yüzünde. "Büyük bir suçluluk hissetmende hiçbir sakınca görmüyorum..."

Fatih de gülümsedi. Ya da en azından gülümsediğini düşündü. Yüz kaslarına laf geçirebildiğinden emin değildi. "Adam kimmiş?"

"Senin yakalattığın hırsızın kankası birkaç arkadaşıyla birlikte gelip seni korkutmak istemişler. İfadeni değiştir diye.

Enište bey, birkaç akşamcı ve oteldeki görevlilerle paketledik kendilerini."

Fatih'in yüzünde zafer gülümsemesine benzer bir şey vardı. Ama Kürşat şişliklerin, morlukların arasından pek ayırdına varamadı. "Hani bak Samet'in hiç faydası dokunmamış işte..."

Kürşat gözlerini belertti. "Bir kafa yiyip bayılan adam söylüyor bunu..."

Fatih de durumu kendine yediremiyordu ama savunmaya geçmesine engel değildi bu. "Boşluğuma geldi... O adam bana kırk kafa atsa biri yerini bulmaz normal şartlarda..."

"Nasıl olağanüstü şartlar vardysa artık? Kim bilir neyin peşindeydin de koca adamı görmedin kafasını burnuna gömerken?"

Burun deyince Fatih'in eli sargılı burnuna gitti ama dokunmaya çekindi. Eli yanına düşerken, yavaş yavaş birkaç sahne geldi gözünün önüne. Hayal meyal ambulansa taşınışı, sonra bilmediği gri koridorlarda sedyede taşınışı. Doktorun biri burnunu bir o tarafa bir bu tarafa eğip bük müştü sonra. Doktorla ne konuştuğunu hatırlamıyordu. Büyük bir aletin içine girdiğini hatırlıyordu ama çıktığını pek hatırlayamadı. Beynine mi burnuna mı bakmışlardı acaba? "Çok mu kötü durum?"

"Burnunda parçalı çökmeli kırıklar var. Ufak bir de beyin sarsıntısı geçirdin üzerine afiyet. Hepsi bir arada. Bütün gece salak salak konuştun ameliyata alana kadar doktor seni. Bir Nil'i soruyorsun bir adam kimmiş diyorsun. Cevap veriyorum iki saniye sonra yeniden soruyorsun. Cezmi Amcaları uzaklaştıracacağım diye akla kararı seçtim."

"Hiç hatırlamıyorum..." Fatih iç geçirecek oldu ama burnunu kullanamadı bu iş için. "Bir kafa yedim ve bunlar oldu öyle mi?"

"Karizman o kafayı yediğin an bitti zaten. Tipin de kaydı kesin. Açık kırıklar çok bela oluyormuş. Burnun bir şeye benzemezse yeniden ameliyat edilmen gerekebilirmiş."

Rinoplasti miymiş neymiş adı. Nil artık sümüğünü atmaz sana."

Kahkaha atabileceğini zannederken acıyla buruştu Fatih'in yüzü. "Güldürme Kürşat..."

Kürşat endişeyle Fatih'i süzdü. "Ağrıyor mu bir yerin?"

"Her yerim ağrıyor desem?"

Bunu duyunca Kürşat ayaklandı hemen. "Hemşireyi çağırayım belki ağrı kesici bir şey vereceklerdir... Birsen Teyzelere de uyandığını söylerim hem. Gecenin köründen beri başındaydılar. Kahvaltı etsinler diye kantine göndermiştim..."

Kürşat odadan çıkmadan arkasından "Sağ ol Kürşat," diye seslendi Fatih.

Kürşat omzunun üzerinden geri dönüp sadece başıyla bir jest yapıp çıktı odadan.

Verdikleri ağrı kesicilerden sonra başım hala sepet gibiydi. Gözümü araladığımda babamı yanı başımdaki koltukta uyurken buldum.

Bazı sabahlar yataktan hemen kalkamadığım zamanlarda olduğu gibi ne yapacağıma karar vermek üzere tavanı izlerken kapım aralandı ve abim süzülüp yatağımın diğer başına oturdu. "İyi misin?" diye sordu hafifçe.

"İyiyim." Sesimi iyice alçalttım. "Fatih nasıl oldu?"

"Uyandı az önce."

"İyi mi?" diye sordum bastıramadığım bir heyecanla.

"İyi. Birsen Teyzelerle annem başında. Yakında ayaklanıp kaldığı yerden devam eder mikropluğa."

Dişlerimi sıktım. "Neden böyle konuşuyorsun sen?"

"Çünkü neredeyse ölecektin o geri zekâlı için!"

Ne çok abartmıştı ama. "Elim kesildi sadece!" On dikiş atmışlardı ama olsun.

"Bıçağın önüne atladın Nil. Kanlar içinde yere düşüşünü izledim. Ömrümden ömür gitti!"

Fazla sesli dile getirmek istemiyordum çünkü fazla gurur duyamıyordum kendimle. "Korkudan bayılmışım sadece!"

"Bizi de korkudan öldürecektin o arada! Seni ayıltana kadar babam da seni öyle baygın görünce bayıldı. Kalp krizi geçiriyor sandık."

"Hadi ya?"

"Kime çektiğin anlaşılmış oldu böylece," dedi uyuz uyuz. "Korkak çirkin."

Karşı atağa geçmeye hazırlanırken, yorgun yüzünü, çökmüş kan çanağı gözlerini, karmakarışık saçlarını görünce sustum. Şık kumaş pantolonunun üzerinde bilmediğim bir tişört vardı. "Senin gömleğine n'oldu?"

Kibirli kibirli cevap verdi. "Hayatınızı kurtarmak için kullanmıştım da..."

"Acilde yarı çıplak dolaştın yani?"

Sırıttı. "O telaşla ceket de otelde kaldı. Ama ambulanstakilerin ya da hemşirelerin bir şikâyeti olmadı manzaradan."

"Hilal Abla'yı çoktan eve postalamıştın tabii..."

"Tabii. Acilde Fatih'e bakan doktor verdi bu tişörtü. Baktı paylaşamayacağım..."

Bir süre konuşmadık.

Sonra yandan yandan tip tip yüzüme bakarken buldum onu. "Sen seviyor musun bunu şimdi ciddi ciddi?" diye fısıldadı.

Bir türlü kabullenemiyordu durumu. "Hala şüpheli mi vardı?" diye geri fısıldadım.

"Daha tipini görmeden peşin konuşma istersen?"

"Çok mu kötü olmuş?" diye sordum korkuyla.

"Sen ne diyorsun? Feleği şaşmış! Ameliyattan sonra cerrahla konuştuk. Burnu parça pinçik. Zor toplamışlar. Belki başka ameliyat da gerekebilirmiş."

"Yaa??" dedim gözlerimin dolduğunu hissederken.

"Öff," dedi yüzünü ekşiterek. "Hiç eğlenemiyorum artık seninle." Endişeli bir gölge geçti yüzünden. "Dünyan başına yıkılmış gibi bakma öyle, düzelecek. Yüzü gözü mosmor görünce korkma, şişlikler inecek birkaç haftaya. Morluklar

daha da çabuk geçecek. Ŗeklini beğenmezse de bir daha yaptırır. Herkes yaptırıyormuş..."

Fatih'in hastaneden eve çıktığı günün akşamında İbrahim Enişte, abim, ben ve Fatih, Birsen Teyzelerin salonundaki geniş koltuğa yan yana oturtulduk. Eniştem mor yeşil sarı hareli yanağı ve yarık dudağıyla, Fatih pijaması ve arkasındaki üç yastıkla, abim yüzündeki sabırsız ve sinirli ifadeyle ve son olarak da ben sargılı elimle toplantıya katılmış bulunuyorduk.

Polise verdiğimiz ifadeler yeterli gelmemişti mahalleliye. Olağan kadro yine ilk elden olanları bir daha dinlemek istiyordu. En reytingli diziden daha yüksek reytingimiz vardı bizim mahalle sınırları içinde.

"Adamlar niyeti bozmuş, şikâyetçi olduk," diye açıkladı Hüseyin Amca.

"Saftirik tiplere benziyorlardı," diyerek dudak büktü Yusuf Amca. "Çok da zararları dokunacak cinsten değiller sanki."

"Kendini bilmeyen adamdan daha çok korkarım ben," dedi Hüseyin Amca. "Cezalarını çekecekler."

"Boyları devrilsin," dedi Hayriye Teyze. Bana doğru salladı elini, yanımda oturan diğerleri için 'bunlar neyse de' der gibi. "Ne istemişler el kadar kıزدan?"

"Aslında biraz kazaydı. En azından bana olanlar yani..." Kendim gaza gelmeseydim elim kesilmeyecekti!

"Senin ne işin vardı be kızım kavganın ortasında?" diye sordu Cemile Teyze çok haklı olarak.

"Dışarıya hava almak için çıkmıştık biz..." Biz kimdik altını çizmeye gerek yoktu bence. "Adam birden gelip Fatih'e..." Yolda ne dediğimin farkına vardım. "Fatih yaa 'biye vurdu birden. O öyle kanlar içinde kalınca... Ben de araya girdim işte. Her şey çok çabuk gelişti." Utanç içinde ekledim. "Sonra zaten bayılmışım. Hatırlamıyorum bir şey..." dedim bir gayret sıyrılırim umuduyla.

Annem kafasını salladı iki yana. "Nazar değdi vallahi çocuklarımıza! Önce Kürşat sonra Fatih'le Nil."

"Abartılacak bir şey yok," dedi Fatih.

Cezmi Amca gözlerini aç a aç a çıkıştı. "Şu haline bir bak oğlum. Abartıyor muyuz?"

"Vah vah aslan gibi de çocuktu," diye hafifçe geçmiş zamanda dövündü Münevver Nine.

Fatih boynunu çevirebildiği kadar Münevver Nine'ye baktı. "Münevver Nine ölmedim daha."

Birsen Teyze'nin kalbine her an inme inebilirdi. "Allah korusun oğlum! Nasıl konuşmak o öyle?"

Münevver Nine üzüntüyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Allah geçinden versin evladım. Tabii ölmedin." Demek istediği o değildi ki! "Seni de beğenen çıkar elbet."

Öhöm.

Cemile Teyze hemen teselli faslına geçerken en favori cümlesiyle açılışı yaptı. "Erkeğin çirkini olmaz çocuğum, sen bakma bu Münevver'e. Şimdi pek seçilmiyor ama kaşın gözün yerinde çok şükür."

Çok şükür.

Hayriye Teyze de atladı hemen. "Tıp çok ilerledi hem. Doktor burnunu güzelce yapmıştır. Eskisinden güzel bile olmuştur belki!"

Eniştem Fatih'in dizine şaplağı indirdi. "Sen de estetikle kervanına katıldın Fatihciğim." Dirseğiyle de dürtükledi. "Şöyle güzel hokka bir burun yaptırsaydın bari, bu fırsat bir daha ele geçmez! Hah!"

Fatih somurttu. "Konu üzerinde çok söz hakkım olmadı abi. Beyin sarsıntısı geçirmekle meşguldüm o sırada..."

Babam tüm bu kadersizliğe bir türlü anlam veremiyordu. "Nasıl her seferinde bu işler sizi buluyor anlamak mümkün değil!"

"Ceza statüsü ne olacak?" diye sordu Hüseyin Amca.

Abim dişlerini gıcırdattı. "Yeter ama. Sabrımızın da bir sınırı var. Güldük eğlendik. Ama abartmayın. Bu sefer bir suçumuz yok işte. Şahitlerimiz var. Eniştem de oradaydı. Gördü her şeyi."

"Evet. G6rd6m," diye onayladı İbrahim Enişte. Ucundan dayak bile yemeyi başarmıştı!

H6seyin Amca d6rd6m6ze de tek tek baktı. "İyi. Hafifletici sebepler var. İkinci bir emre kadar cezalar olduğu gibi kalsın. Ne dersin Necla?"

"Evet, evet." Hayret ki ne hayret der gibi abimde odaklandı bakışları. "Bir suŐları yok işte bu sefer..."

Abim homurdanıp kendine sabırlar dilerken Birsen Teyze oĐluŐunun haline h6z6nlendi yine. "Çocukları yormayalım daha fazla..."

Hilal Abla fırsattan istifade kapı ağzında oturduğu sandalyeden kalktı hemen. "K6rŐat yardım etsin de Fatih'i odasına g6t6relim. Hem getirdiğimiz çiçeği de odasına koyarız. İyi gelir. Baktıkça içi ačılır."

Abim m6temadiyen homurdanmayı s6rd6rerek ayağa kalktı.

Fatih kırılan burnu değil bacaĐıymıŐ gibi "K6rŐat bir yardım etsene " dedi kolunu uzatırken. Sesi nasıl g6çs6z nasıl yardıma muhtačtı belli değil.

Abim yine homurdana homurdana kendine uzanan kolu tuttu, Fatih'i ayağa kaldırdı. Fatih salondan abim tarafından çekilip s6r6klenmek suretiyle ıkarılırken b6t6n ağırlığını abime vermişti.

Bu odada en son ne zaman bulunduğumu hatırlayamıyordum bir t6rl6. Fatih'in ıocukluk odasında mobilyalar olduğu gibi duruyordu ama duvarlarda artık futbolcu posterleri yoktu.

Hilal Abla getirdiği saksıyı Fatih'in başındaki komodine bıraktı. Başının altına 6ç d6rt tane yastık sıraladı, Fatih de biraz ufak gelen yatağına uzandı.

Abim tam odadan kaçar gibi sıvıŐacaktı ki Hilal Abla kolundan yakaladı. "Ne diyecektin K6rŐat?"

Abim zoraki "Geçmiş olsun," dedi Fatih'e pek de bakmadan. Peşinden "Sanki daha 6nce dememiŐtim..." diye s6ylenmeyi de ihmal etmedi.

"Dememiştin aslında..." dedi Fatih yattığı yerden.

Hilal Abla bu kez dürttü abimi. Kaş göz yaptı bir yandan da. "Hadi!"

"Ne hadisi? Sırası mı şimdi? Bırakalım da dinlensin Fatih. Baksana ne kadar hasta, ne kadar yorgun düştü salondan buraya kadar kendini bana taşıtırken... Yazık..."

"Ne konuştuk biz seninle? Tam sırası. Bir daha kolay kolay yalnız yakalayamazsın Fatih'i!"

"Eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürme istersen Hilal. *Yalnız* diyorsun. *Yakalamak* diyorsun. Böyle ırz düşmanlarını alacaksın sallandıracaksın bir yerlerden! Üzerine annemlere de söylerim. Böyleyken böyle. Elimde kaldı ama hak etti diye. Şimdi düşündüm de bence hak verirler bana!"

"Kürşat ama sen yine tehdit ediyorsun! Böyle mi konuştuk biz seninle?"

"Tutamıyorum kendimi!" Ama yeniden ciddiyetini takınmayı başardı abim. "Neyse peşinen uyarmış oldum." Birden bana döndü. "Son bir kez daha soruyorum çirkin." Parmağıyla Fatih'i işaret ederken çok iğrenç bir şey gösteriyordu sanki. Yüzü buruş buruştu. "Sen seviyor musun bunu?"

O nasıl soru sormak ama? Anlama güçlüğü olduğu da aşıkardı!

Bir an Fatih'e baktım. Sonra daha fazla bakamadım. "Eee..." diye geveledim. "Evet?" dedim sonunda yerdeki güneşten rengi solmuş kilim desenli eski halıya bakarken.

"Tereddüt ettin?" diye sordu abim hevesle.

Fatih'ten hoşlandığımı ilk önce Hilal Abla'ya, Fatih'i sevdiğimi de az önce ilk abime söylemiştim ben! Duraksamayayım da ne yapayım acaba? "Etmedim. Sadece bunu burada bu şekilde açıklamak hoşuma gitmedi."

Her seferinde yine yeniden büyük bir hayal kırıklığı yaşamayı başarıyordu abim. "Kesin yani..."

"Kesin abi."

Sesli ve yenik bir nefes verdi. "Madem öyle... Ben bu durumun ve son olayların ışığında bazı kararlar aldım."

Üçümüzü de tek tek süzdü. Pür dikkat dinlediğimizden emin olmak istiyordu. "Kürşat Sağlam kanunlarını açıklıyorum hazırsanız. Az sonra vereceğim hükümler değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez."

Ne diyordu bu? Hüseyin Amca'yla korkarım çok vakit geçiriyordu son zamanlarda!

Ben ne geleceğini merak ederken başımı aşağı yukarı salladım, Fatih de sallamak için elinden geleni yaptı.

Beni işaret etti abim Fatih'e dönerken. "Bu çirkinin sen bayılıp kalınca yarım akıllı da uçtu gitti. Madem bir gaflet uykusuna yatmak istiyor bile isteye, her şey benim kurallarına göre olacak."

Odada an itibariyle çıt çıkmıyordu. Şok içinde sözlerini dinliyorduk artık.

"Bi kere çok seviyeli bir ilişkiniz olacak..." Fatih'in yüzünde gülümsemeye benzer bir şey şekillenmeye başlayınca abimin yüzü yine buruş buruştu. "Sen hemen heveslenme! Önce bir söyleyeceklerimi dinle."

Fatih merakla sordu. "Ama sen şimdi bize sanki izin veriyor gibisin? Yanlış mı anlıyorum?"

Abim kaşları çatık camdan dışarıyı izlemeye başladı. Hilal Abla dirseğiyle bir kez daha dürttü. "Cevap versene Kürşat!"

Abim ağzından çıkacak kelimelere inanamıyordu. Yarım ağız "Doğru anlıyorsun," dedi. İşaret parmağını çılgınca havada sallamaya başladı. "Amaaaa!!! O kadar seviyeli olacak ki o ilişki, yan yana yürürken ortanıza iki Kürşat sığacak. Her an yanınızda birer Kürşat varmış gibi davranacağınızdan isabet olur." Sıradaki cümlesi Fatih'e özeldi. "Laubalilik gördüğüm an ağzına sıçarım senin." Sözleri yine genele hitap etti sonra. "Her daim ensenizdeyim. Hiç aklınızdan çıkarmayın."

Tehdidinin yerine yerleşmesini bekledi bir müddet. Sonra devam etti.

"Şu andan itibaren en erken üç yıl sonra evlenebilirsiniz." Bizim işin üzerine epey kafa patlatmıştı gerçekten! "Nil önce okulunu bitirecek. Sonra iş bulacak. Öyle sözmüş nişanmış

hiçbir şey yok." Parmağını yine hışımla Fatih'e salladı. "Ondan sonrası sana değil Nil'e kalmış. Üç yılda epey akıllanabilir insan. Benim hala ümidim var."

"Kürşat!" diye uyarma ihtiyacı hissetti yine Hilal Abla. Çok büyük kadındı çok. Canım yengem.

"Ne var ya? Temennimi de mi söylemeyeceğim? Zorla izin veriyor olmam onayladığım anlamına gelmiyor." Fatih'e döndü yine. "İsterse seni bırakabilir ki dilerim bırakır. Şayet devam edecekse de, tercihim en az bir on yıl daha seni sap gibi bırakıp kurutması olur!"

"Beklerim," dedi Fatih büyük bir ciddiyetle.

Abim ufaktan çıldırmaya başlıyordu yine. "Beklermiş. Şu tipe bak. İnşallah doktor sana fındık kadar bir burun yapmıştır da buz gibi soğur çirkin senden!"

Gülmemek için dudağımı ısırmam gerekti.

Abim umursamadan saydırmaya devam etti. "Bu süreçte kimseyi ayaklandırmayacaksınız. Ailelerimizi ya da mahalleliyi hareketlerinizle kıldandırmayacaksınız." Fatih'le konuşurken o parmağı hiç inmiyordu artık. "Sen Feray Abla'yla Birsen Teyze'yi idare edeceksin. Olur da onlardan bir hamle gelir ve benim bu saydığım kurallar çiğnenirse, arkamdan bir dolap çevirmeye kalkarsanız herkes HER ŞEYİ öğrenir. Sen de hayatına bizden uzakta devam edersin."

"Başka?" diye sordu Fatih sıkıntıyla.

Belli ki top artık ikisi arasında gidip gelecekti.

"Sonracığıma bunu söylememe bile gerek yok ama dışı sinek bile görmeyeceğim yanında." İçten içe de bunu istiyor gibiydi. "Var yaa," dedi ağzı sulanmış gibi. "Olur da birilerini görürsem... İşte o zaman hırsımı alabilirim sanırım. Gönlümce evire çevire döverim seni. Çirkin rüyanda görmeye bile korkarsın."

"Tamam Kürşat. Anladım. Ama öyle bir niyetim olmadığından hevesin kursağında kalacak. O zevki sana tattırmayacağım!"

"Sen keşiş gibi yaşamaya çalışırken Nil gününü gün eder inşallah ya Rabbim!" diye patladı abim.

Ben de kesin günümü gün ederim ya!

Fatih sırtıttı. "İsveç'teymişiz gibi mi?"

Abim gıyabımda söylediğinin pratikte ne anlama geldiğini ancak o zaman idrak edebildi. Yüzü bozuk yumurta koklamış gibi bozuldu ama yorumda bulunmak yerine şartlarını saymaya devam etti. "Şimdi ya da kardeşim seninle evlenmek gibi bir hataya düştüğünde... Ona bir yamuk yaparsan..." Hepimizin mezunu olduğu Atatürk İlköğretim Okulu'nu gösterdi camdan. "Eğer onu üzersen seni okulun bahçesine gömerim. Anladın mı?"

Fatih'in yüzü elverse bir kulağından diğerine kadar sırtıyacaktı. "Anladım Kürşat."

Abim anladığından emin olamıyordu ama bir türlü! En azından Fatih'in ortaya bir direnç koyacağını, her dediğini kolayca kabul etmeyeceğini ummuştı. Tek tek özet geçti hemen. "Kimseye bir şey çaktırmak yok. Çirkine yaklaşmak yok ama başka kızlar da yok. Çirkini üzme hiç yok. İsterse seni sürüm sürüm süründürür, isterse her an seni bok gibi ortada da bırakabilir! Beklediğinle elin böğründe kalıverirsin!"

Fatih acısını bir kenara koymuş deli gibi gülüyordu artık. "Hepsine tamam."

Abim yine bir sinirlendi. Durup durup çıldırıyordu kendi kendine. "Neye tamam dediğinin farkında mısın sen? Geçmişsin karşıma mal gibi sırtıyorsun bir de!"

Fatih omuz silkti. "Şu saatten sonra ne dersin de tamam diyeceğim," dedi makulce.

"Kafana aldığın darbenin etkileri sürüyor herhalde! Amaaa sonra akli ehliyetim yoktu deyip yan çizmeye kalkarsan, değerli zamanımı harcarsan ağzını burnunu bir kere de ben kırarım."

"Tamam Kürşat. Kırarsın."

"Kırarım," diye yineledi abim de.

"Evet," diye onayladı Fatih de. "Kırarsın."

Bir süre bakiştılar.

Abim Fatih'in geri adım atmayacağına ikna olduktan sonra odadan çıkmak üzere hareketlendi. "Bu konuda da hemfikir olduğumuza göre bana müsaade. Söyleyeceklerim bu kadardı. Geçmiş olsun ziyaretinin kisası makbuldür. Değil mi Hilal?"

Odadan çıkmadan Fatih arkasından "Peki ya biz?" diye sordu. "Barıştık mı?"

Abim omzunun üzerinden Fatih'e bıkkın bir bakış attı. "Biz diye bir şey yok. Söylediklerimi yanlış yorumlamayı istemem. Seni affetmedim. Affedeceğimi de hiç sanmıyorum. Bundan sonra aramızdaki tek alaka İbrahim'in tahtını zorla elinden almış olman. Al tepe tepe kullan. Bundan sonra en sevmediğim eniştemsin! Mübarek olsun!"

Kapıdan çıkıp koridorda kaybolmadan önce söylendiğini duyduk en son.

"Lafa bak. Enişte dediğin sevinecek bir şey olsa *enişte* mi dersin zaten..."

İkinci Kitap Sonu

Bim bam bom! □

<https://youtu.be/p4egdn90WyE>

O kadar aksiyondan sonra mutlu(ca), sakin ve yumuşak bir sonla bitirmeyi tercih etmiştim bu kısmı.

Buraya kadar (basılı ilk iki kitabı kapsayacak) daha çok mizah ağırlıklı gittik; karakterler oturdu, mahalleyi tanıdık. Devam kitabının (üçüncü kitap) daha romantik olacağı herhalde aşık; ama Nil ve Fatih'in ilişkileri henüz yeni başlıyor ve tahmin edersiniz ki önümüzde aşılması gereken problemler de mevcut.

Devam kitabının yazım tarihi için duyurularımı takip edin lütfen. Çok sıkıştırılmadığım takdirde daha huzurlu çalışacağımdan, tüm hikayelerim için elimi daha çabuk tutarım gibime geliyor (insert melek emoji) Emin olabilirsiniz ki benim de en büyük dileğim bu hikayeye 'SON' yazmak :')

Tekrar belirtiyorum, üçüncü kitap tamamlanana kadar tüm bölümler burada kalacak.

Yine burada, yepisyeni bölümlerde buluşmak üzere canlarım, hepinizi öperim kocaman <3

Instagram: @sezen.aksin